

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

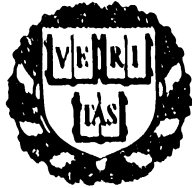
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

42559

Harvard College
Library

FROM THE BEQUEST OF
FRANCIS BROWN HAYES

Class of 1839

OF LEXINGTON, MASSACHUSETTS

DE

Hiatu in Scriptoribus Graecis

P A R S I.

SCRIPSI

GUSTAVUS EDUARDUS BENSELER,
PHIL. DR. GYMN. FRIBERG. COLLEG. IV.

FRIBERGAE, MDCCCXLI.
SUMTUS FECIT J. G. ENGELHARDT.

The Phil. L. 11000
f - Oratores, Attic.

DE

Hiatu in Oratoribus Atticis

ET

HISTORICIS GRAECIS

LIBRI DUO.

IN QUIBUS ET DE MULTIS SINGULIS LOCIS ET DE
INTEGRITATE TOTORUM SCRIPTORUM ET FRAGMENTORUM
ISOCRATIS, DEMOSTHENIS, GORGIAE, ANTI-
STHENIS, ALCIDAMANTIS, ANDOCIDIS, LYSIAE, ISAEI,
THEOPOMPI, POLYBII, PLUTARCHI, DIONYSII HALI-
CARNASSENSIS ET ALIORUM

DISPUTAVIT

GUSTAVUS EDUARDUS BENSELER,

PHIL. DR. GYMN. FRIBERG. COLLEG. IV.

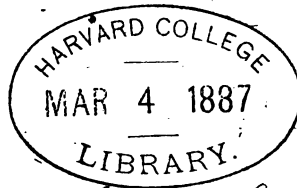
C
FRIBERGAE, MDCCCXLI.

SUMTUS FECIT J. G. ENGELHARDT.

1063

71

4255.59

Hayes fund.

GODOFREDO HERMANNO

S. P. D.

GUST. ED. BENSELER.

Diu haesitavi, num auderem Tuo clarissimo nomini, Vir Summe, hoc qualecunque opusculum inscribere. Quod tamen cur nunc fecerim pudoremque meum justum dimiserim, ejus rei causam velim cogites quum in insigni Tua humanitate, qua tirones in arena, in qua tot tantasque tulisti palmas, soleas amplecti, tum in laeta eorum temporum memoria esse positam, quibus mihi Societati Graecae adscripto contigerit ut Tua fruerer disciplina. Neque profecto ullo tempore hanc memoriam saepius recolui, quam quo haec de hiatu in scriptoribus graecis scribebam. Quicumque enim mecum in numerum illorum sodalium erant recepti, erant mihi modo hic modo illic in hoc libro commemorandi. Versabatur mihi in Isocrate Sauppii, in Demosthene Funkhaenelii et Westermani, in Lysia Foertschii et Klotzii, in Isaeo Meutzeri, in Aeschine Frankii, in Plutarcho Sintenisii, Winckelmanni et Emperii imago ante oculos, eorumque omnium memoria una cum Hauptii, Zimmermanni, Jacobitzii et Urbani laetitiam, qua illius felicitatis meae reminisci soleo, denuo redintegavit. Quam cum Tibi debeam, pii et grati animi significationem hanc, qua simul magistri honores quinquaginta

ginta per annos summa cum gloria actos Tibi gratulor, ne spernas, sed benigno excipias lumine, Te, Vir Praestantissime, etiam atque etiam rogo et obsecro atque ut haec solemnia semisaecularia hoc ipso anno laeto hilarique animo celebres maximo-pere opto.

PRAEFATIO.

Qui vocalium concursum, quem antiqui hiatum vocaverunt, vitiosum esse censet, cavet etiam, ne sine idonea causa ejusmodi vitium in scribendo admittat. Hoc ductus syllogismo id inprimis in hac de hiatu disputatione quaerendum esse putavi, quoniam scriptores graeci istam vocalium concursionem ab orationis elegantia alienam esse duxerint. Id autem quum ex veterum rhetorum et grammaticorum testimoniis, tum ex scriptis oratorum, historicorum aliorumque ipsis perspicui posse arbitratus sum. In Isocrate quo erat insignis et majus hiatu evitandi studium, id eo facilius poterat demonstrari, atque in hoc inprimis scriptore ii videbantur minime esse audiendi, qui contenderent, hunc politissimum oratorem interdum hac in re peccasse. Uti enim scriptorem qui diligenter et accurate in scribendo versetur, nemo facile credet, grammaticorum praecepta neglexisse et soloece scripsisse, ita etiam in Isocrate quae hiant, potius librariorum, quam auctoris culpa tribuenda esse censebam. Minime autem ab eorum steti parte, qui etiam in apostrophis ponendis tam religiosos fuisse librariorum opinarentur, ut nonnisi eorum auctoritate eos ponerent. Quum enim in interpunctionis signis ponendis jam dudum inter viros

doctos constet, libris non esse obsequendum, miratus sum, quod viri docti nonnulli de elisionis signis aliter sentiant, quippe quibus num antiqui ipsi usi sint, non satis liqueat. Qui igitur in poëtis, etiamsi in aliis rebus diligentissime librorum vestigia sequatur, tamen temeritatis crimen non timet, si librorum auctoritate neglecta apostropho utitur, cur is in scriptore quem et ex aliorum testimoniis et ex ipsa scriptorum ejus natura hac in re poëtas esse secutum appareat, idem facere nolit? Num probabile est, scriptorem qui verba ita elegit et composuit, ut per integras magnasque orationes non alius existeret hiatus, nisi qui elisione non adhibita oriatur, hac elisione noluisse uti? Annon potius id est verisimilius, librariorum hic illic hujus signi ponendi esse oblitos? His ductus rationibus Isocratem nullum ejusmodi hiatus commisisse mihi persuasi aliisque id probare sum conatus, neque dubito, quin multi viri docti hac in re mihi sint assensuri. Quo de assensu magis dubius sum in Demosthene, quia hunc oratorem, qui gravitatem dicendi pluris aestimabat quam elegantiam, facilius hic illic hiatus admisisse credi potest, neque ego infitias iturum esse quemquam puto, in Demosthene revera hic illic vocales concurrere. Hoc tamen fortasse ex iis, quae de hiatu in Demosthenis scriptis disserni, discas, ubicunque id factum sit, non esse sine idonea causa factum, et ubi haec non appareat, etiam Demosthenem ne hiaret oratio, cavisse, ita ut plura sane notanda et elisione certe in ejus scriptis multo saepius esse utendum censeam, quam nunc est factum. Polybium autem Theopompi exemplum esse secutum non ex aliorum

testimoniis, sed ex sola scriptorum Polybianorum conditione poterat affirmari. Si autem iis quae ex hoc scriptore attuli, diligenter examinatis hoc mihi concesseris, Polybium revera suum esse duxisse hiatum evitare, in singulis fortasse aliud quid statues, in univsum autem quae mutanda esse dixi, probabis, neque ne nimis audax in hujus scriptoris locis adjudicandis tibi fuisse videar, metuo. Solo in Plutarcho igitur fortasse crimen nimiae audaciae et temeritatis mihi attuli, maxime ab iis, qui in hoc quoque scriptore vel in apostrophis ponendis solos audiendos esse codices et qui eos conscripserint, librarios censeant. At si ex iis, quae de eo disputavi, didiceris, hunc scriptorem curam non parvam in hiatu evitando posuisse, id fortasse concedes, ejusmodi scriptorem in iis locis, in quibus elisionis ope hiatus posset evitari, eam etiam revera voluisse adhiberi, neque miraberis, quod non minus in ceteris locis, ubi vocales concurrant, num scriptor verba revera ita dederit, dubitavi. Hoc autem velim teneas, me nequaquam eas conjecturas, quas solius hiatus causa in hoc scriptore proposuerim, temere in textum, quem vocant, recipi velle, sed tantummodo id demonstraturum fuisse, potuisse hac vel illa ratione hiatum a scriptore vitari et quaerendum esse, annon revera etiam ab eo fuerit vitatus. Ceterum rem meam ita egi, ut in oratoribus Atticis Bekkeri exemplum Berolinense, in Polybio Schweighaeuseri, in Plutarchi vitis Schaeferi Teubnerianum, in ceteris scriptis Huttenii et in Dionysio Halicarnassensi Reiskii fundamenti loco ponerem et quos ibi inveni-erim hiatus, notarem. Quibus in exscribendis si

me forte hic illic locus fugerit, : cillitati humanam
 id condona. Quam veniam etiam ... quis judi-
 bus in ceteris locis me esse impetraturum spero
 nam si quid peccaverimus, ut verbis Jacobsii, vir
 vere summe venerabilis utar, quod difficile est vitari
 in hoc literarum genere et in ejusmodi libro, veniam
 peccatorum nobis dabunt ii, qui non ex uno au-
 altero loco, in quo a nobis discedendum esse arbi-
 trentur, sed ex universo libro quid praestiterimus
 judicabunt. Additurus autem sum, si haec a viris
 doctis probata erunt, alteram partem, in qua de hiati
 in ceteris graecis et prosae et poëseos scriptoribus
 sum disputaturus. Scribebam Fribergae d. X. Cal
 Octobr. MDCCCXL.

ARGUMENTUM.

In libri primi prooemio de diligentia antiquorum scriptorum in perpollendis scriptis, p. 3—4. de hiatus natura p. 4—6., de Isocrate, qui maxime et primus in pedestris orationis scriptoribus eo sit usus 6—7., et de virorum doctorum sententiis de hoc usu 7—9. agitur. In capite primo de hiatu in Isocratis scriptis et quidem in Panegyrica oratione, quae emendatur p. 9—14. in or. ad Philipum p. 14—19. in Plataica p. 19. in Archidamo p. 20—21. in orat. de Pace p. 22—23. in Arcopagitico p. 23—24. in Panathenaeico p. 24—30. in Evagora p. 30—33. in oratione ad Nicoclem p. 33—34. in Nicocle p. 34—35. agitur singulaeque ex his emendantur. P. 35—40. ostenditur orat. ad Demonicum non ita uti nunc eam habeamus, esse ab Isocrate profectam, simulque p. 37—39. in orat. ad Nicoclem additamenta aliorum inesse demonstratur. De hiatibus in orat. in Sophistas p. 40. in Helenae Laudatione p. 40—41. in Busiride p. 41. in orat. de Permutatione p. 41—46. singulis correctis exponitur. Quatenus orationes forenses ab iis differant p. 46. ostenditur, et de locis in orat. de Bigis p. 47—48. in Aeginetica p. 48—50. in Lochitem p. 50—51. in Callimachea p. 51—54. agitur. P. 54—56. autem affirmatur, Isocratem Trapeziticum et orat. in Euthynum non scripsisse, simulque p. 55—56. probatur, orationes forenses ab Isocrate non in usum fori, sed scholae esse scriptas. P. 56—59. de locis epistolarum quibusdam agitur, simulque de auctore epist. IV. ad Antipatrum scriptae dubitatur p. 57 idemque fit de auctore ep. X. p. 58—59. Deinde p. 59—60. de elisionibus, p. 60—61. de hiatibus, quos Isocrates non fugerit et ib. p. 61. de craseos usu in Isocrate agitur. P. 62. exponitur, quatenus Demosthenes haec in re ab Isocrate recedat et in capite secundo p. 62—63. de locis Olynthiacae primae, 63. Olynthiacae secundae, p. 63—65. Olynthiacae tertiae, p. 65—67. Philippicae primae, p. 67. orat. de Pace, p. 67—68. Philippicae secundae agitur. P. 68—69. ostenditur, orat. de Haloneso non esse Demosthenicam, p. 69—73. autem de locis singulis orat. de Chersoneso, p. 73—76. Philippicae tertiae agitur. P. 76—81. de integritate or. Philippicae quartae disputatur et singulis locis emendatis p. 76—77. affirmatur, partem orat.

esse ab alio insertam p. 78—79. neque tamen adhuc esse satis demonstratum, cur reliqua pars Demosthene indigna sit p. 80—81. Orationis ad Philippi epistolam dicendi genus non esse Demosthenicum, sed magis Isocraticum, si hiatus spectes, p. 81—83. in singulis locis exponitur, simulque in orat. de Pace p. 82—83. exemplum proponitur, quos hiatus Demosthenes admisit. Ostenditur autem p. 83—85. neque hanc orationem Demostheni, neque epistolam Philippi Philippo esse tribuendam, quacum simul ceterae Philippi epistolae p. 84. comparantur. P. 85. oratio de Contributione Demostheni abjudicatur, p. 85—86. in orat. de Symmoris Demosth. plures admisisse hiatus conceditur, p. 86. de singulis loc. or. de Rhodiorum libertate, p. 86—88. orat. pro Megalopolitis agitur, et p. 88—89. orationem de foedere cum Alexandro non esse Demosthenicam confirmatur. P. 89—95. singuli loci ex or. de corona, p. 95—102. ex orat. de male gesta legatione, p. 102—108. ex or. advers. Leptinem, p. 108—114. adv. Midiam, p. 114—119. adv. Androtonem, p. 116—122. adv. Aristocratem tractantur. Sed p. 122—127. non solum de singulis orat. contra Timocratem locis agitur, sed etiam ostenditur, p. 122—127. hanc orationem ex tribus orat. esse compositam, quarum una pars Demostheni abjudicatur. P. 127—129. de singul. loc. orat. contr. Aristogitonem primae agitur simulque de auctore dubitatur. Idem fit p. 129. in or. contr. Aristogitonem secunda, sed non minus p. 129—130. ostenditur, orat. contra Ebulidem p. 130—131. orat. contra Neaeram et p. 131. orat. contra Theocrinem non esse Demosthenicam. In capite tertio p. 131. singuli hiatus ex orat. contr. Aphobum secunda et tertia, p. 132. ex orat. contr. Onetorem prima et altera, adv. Pantaenetum, Nausimachum et Spudiam, p. 133. ex orat. contr. Cononem, Callivlem, Stephanum I. enumerantur et partim tolluntur. In orat. pro corona trierarchica nullos reperiri hiatus affirmatur p. 134. Ex or. adv. Boeotum de nomine, pro Phormione, contra Zenothemin et contra Aphobum prima hiatus afferuntur et partim remouentur p. 134—135. Ex orat. contra Apaturium p. 135—136., contra Phormionem p. 136—137., adversus Lacritum p. 137., contra Macartatum p. 137—138., contra Leocharem p. 139., contra Boeotum de dote p. 139—140., contra Callippum p. 140., adversus Nicostratum p. 141., adversus Timotheum p. 141—142., adv. Olympiodorum p. 142—143., contra Dionysodorum p. 143—144., or. contr. Stephanum altera p. 144., contra Euegum et Mnesibulum p. 144—145., contra Phaenippum p. 145., contra Polyclem p. 145—146. hiatus enumerantur. P. 147. ostenditur, Demosthenem, qui primam contra Stephanum orationem scripserit, secundae non esse auctorem, conjiciturque hanc ut Appollodori epilogum primae antiquitus esse annexam p. 148. Ibid. affirmatur Demostheni qui orationem pro Phormione scri-

paerit, neque orationem contra Timotheum, neque or. contra Callippum p. 149. neque contra Phormionem p. 149. esse tribuendas auctori. Abjudicatur porro Demostheni oratio contra Euer-
 gum et Mnesibulum p. 149 — 150., contra Nioostratum et
 contra Polyolem p. 150., contra Dionysodorum p. 150
 — 151., contra Phaenippum et Lacritum p. 151. Neque mi-
 nus p. 151—152. oratt. adv. Apaturium, Macartatum, Leo-
 charem, Boeotum de dote et Olympiodorum non esse De-
 mosthenicas demonstratur. Sed p. 152. oratt. adv. Onetorem et
 contra Aphobum Demostheni vindicantur, orationem tamen trier-
 archicam in schola exercendi causa esse confectam ex Isocratico
 dicendi genere concluditur p. 152—153. Orationes adversus Boeo-
 tum de nomine, contra Zenothemin, Callielem, Cononem,
 Nausimachum, Spudiam et Pantaenetum esse Demostheni-
 cas conceditur. In capite IV. de hiatu in Demosthenis ceteris scri-
 ptis et de apostropho p. 153—154. loci aliquot ex orat. funebri
 emendantur et orationem hanc sane suspectam quidem, non ta-
 men adhuc satis idoneis argumentis Demostheni abjudicatam esse af-
 firmatur. Amatorium non esse a Demosthene scriptum conceditur
 p. 154. Deinde p. 154—155. loci ex proemiis I. III. XII. XXXI.
 XLIX. corriguntur, ex his et aliis hiatus quidam afferuntur, sed de
 auctore Demosthene non dabitur. P. 155. epistolam tertiam et
 quinta non esse Demosthenicam affirmatur, de ceteris id minus
 facile posse probari adjicitur. Deinde p. 155—166. de apostropho in
 Demosthene agitur et primum p. 155—156. exemplis probatur, Reis-
 kium bene ex libris multa huc pertinentia correxisse, lex quaedam de
 apostropho ponendo p. 156. offertur, pluresque Wunderlichii errores
 notantur. P. 158. auctoritas codicum hac in re addubatur et Wun-
 derlichii, Bremii, Buttmani et Schaeferi sententiae commemorantur.
 Deinde Bekkerum frequentius quam ceteros editores apostropho esse usum
 ex or. de male gest. legat. probatur p. 159—161. De elisione disputatur
 p. 161—165. de crasi 166. In capite quinto p. 167. ostenditur Gor-
 giam hiatum non evitasse et inde concluditur eum orationem de Pa-
 lamede, cujus loci aliquot corriguntur, non scripsisse p. 167—168.
 Helenae laudationem autem eum habere auctorem p. 168—169.
 probabile redditur. Antistheni p. 169. oratt. Ajax et Ulyxes
 abjudicantur, sed Alcoidamanti orat. de Ulyxe p. 169—170. tri-
 buitur, or. in Sophistas autem singulis locis emendatis p. 170—
 172. non esse Alcoidamantis probatur. Antiphontem hiatum non
 evitasse p. 172. affirmatur, idemque p. 172—173. de Andocide ex
 or. de Mysteriis et de reditu demonstratur. Orat. adv. Alci-
 biadem autem et de pace scriptam non esse Andocidi adscribendas
 p. 173—174. probatur deque loco, cujus verba in Aeschine sunt re-
 pecta p. 174—175. disputatur. Lysiam non magis hiatum fugisse ex
 singulis ejus orationibus, ex quibus hiatus enumerantur p. 175—189.
 ostenditur, eumque orationem de obrectatoribus non scripsisse

nonnullis correctis locis p. 183—184. probatur. Orat. funebris, de milite, in Alcibiadem prima, pro Mantitheo, contra Dardanios, de invalido, in Ergoclem et Philocratem, atque or. Olympiaca addubatur p. 184—185. In capite sexte Isaeum orat. de Dicaeogenis hereditate Ol. 102. ineunte scripsisse p. 185—187. ostenditur, deinde p. 187—191. hiatus ex ejus oratt. enumerantur et probatur, eum usque ad init. Ol. CV. hiatum non fugisse, sed postea operam in hac re collocasse p. 191—193., unde concluditur eum, postquam Isocratis discipulus sit factus, cujus de orationum tempore disputatur et orat. in Sophistas, Helenam et Busiridem ad primas ejus oratt. esse referendas et tempori ante Ol. XCIX. tribuendas demonstratur, oratt. de Cleonymi, Apollodori, Cironis et Hagniae hereditate scripsisse. P. 193—194. de Demadis hiatus fuga quaedam afferuntur et quatenus Lycurgus, Dinarchus, Aeschines hiatum non fugerint, p. 194. obiter additur.

In libro secundo primum p. 197. docetur Herodotum, Thucydidem et Xenophontem hiatum non evitasse; deinde pergitur ad Isocratis discipulum Theopompum, quem hiatum fugisse ex veterum testimoniis p. 197. demonstratur, idemque non minus in capite primo ex ejus fragmentis, p. 198—203. probatur. Tractantur autem p. 198. loci ex Athen. XIV, 657. b. Polyb. Exc. XII, 27, S. P. 199. ex Athen. X, 443. a. b. c. XII, 526. d. 533. a. P. 200. ex Athen. XII, 532. b. Longin. de sublim. 230. Athen. XII, 526. c. X, 444. e. VI, 259. f. P. 201. ex Athen. VI, 261. a. Stephan. Byz. Athen. III, 85, a. X, 435. f. VI, 231. f. P. 202. ex Athen. X, 436. b. XII, 532. c. IV, 166. f. et 260. d. P. 203. ex Athen. IV, 166. f. X, 435. b. XI, 508. Theon. Progymn. c. 8. et schol. Arist. Ran. 230. In capite secundo corriguntur plures loci ex Polybii historicis et quidem ex Libr. I. p. 204—211. ex Libr. II. p. 211—214. ex Libr. III. p. 215—225. ex Libr. IV. p. 225—231. ex Libr. V. p. 231—239. In capite tertio loci tractantur ex Polybii fragmentis et p. 240. locus ex Dionys. Halic. Antiqu. I, 32. P. 241. ex Athen. X, 440. et deinde ex Excerptis ad libr. VI. pertinentibus p. 241—246. ex excerpt. Angel. Maji 246. Ex excerpt. I. VII. p. 246—248. Maji 248. Ex Suida et Herone p. 248—249. et ex cett. exc. I. VIII. et Maji 250. Ex excerpt. libr. IX. p. 251—253. et ex Herone 253. et Athen. X, 6. 254. Ang. Maj. 254. Ex exc. libr. X. p. 254—260. libr. XI. p. 261—263. et Ang. Maj. 263. Ex exc. libr. XII. p. 263—266. ex Athen. VI, 18. p. 264. et Ang. Maj. 266—267. Ex exc. libr. XIII. p. 268—269. et ex Suida ibid. Ex exc. libr. XIV. 269—270. ex Athen. VI, 19. XIII, 5. et exc. Ang. Maj. p. 270. Ex exc. libr. XV. 270—273. ex Suida 272. ex Ang. Maj. 273. Ex exc. libr. XVI. 273—274. et ex Suida, Josepho et Athen. III, 78. ibid. Ex exc. libr. XVII. p. 275., libr. XVIII. 275—277. et ex Suida 277. Ex exc. Ang. Maj. libr. XIX. 278. Ex exc. libr. XX. p. 278—279. et ex Athen. X, 10. Libr. XXI. p. 279—380. et Suid. ib. Libr. XXII. p. 280—284. et ex Heron., Suid. et Plut. de

mul. virt. ib. Libr. XXIII. p. 294—296. et Ang. Maj. 296. Libr. XXIV. p. 296—297. et Ang. Maj. 297. Libr. XXV. p. 298. et Ang. M. 298. Libr. XXVI. p. 298—299. et Athen. V, 4. X, 10. Libr. XXVII. p. 299—291. et ex Suid. et Ang. M. ib. Libr. XXVIII. p. 291—293. et ex Suid. et Ang. Maj. ib. Libr. XXIX. p. 294—296. et ex Suid. et Ang. Maj. ib. Libr. XXX. p. 296—297. et Ang. Maj. 297—298. Libr. XXXI. loc. ex Athen. V, 5. p. 298. (ubi simul ostenditur, quae c. III, a §. 6—19. ex Athen. leguntur, non esse Polybii) tractatur et p. 298—300. loci ex Exc. Pol. et Vat. Ang. M. emendantur. P. 301—303. ex liad. Exc. et ex Suida de locis libr. XXXII. disputatur. Idem est p. 303—304. locis libr. XXXIII. factum. P. 304—305. ostenditur, quae in Libr. XXXIV. ex Strab. et Athen. sint collectae, non esse vera Polybiana, sed secundum Polybium narrata. Excipiunt haec p. 305. quae ad libr. XXXV., p. 306. quae ad libr. XXXVI., p. 306—307. quae ad libr. XXXVII. et ad exc. Maj. h. I. p. 307—308. quae ad libr. XXXVIII. et ej. Exc. Vat. Maj., p. 308—309. quae ad libr. XXXIX. loc. Suid. Appian. et Exc. Maj., et p. 309—310. quae ad libr. XL. et loc. Strabon. pertinent. P. 310. de Polybii diligentia universa agitur, et exempla apostrophi et craseos in Polybio enumerantur. Transitur deinde p. 314. ad cap. IV. de hiatu in Plutarchi vitis ratioque Sintensis et Kraneri improbat. Agitur autem p. 315—316. de locis Thesei, p. 317—319. Romuli, p. 320—321. Lycurgi, 321—322. Numae et ib. de loc. compar. Lycurg. et Num., 323—324. Solonis, 324—325. Poplicolae, 325. Themistoclia, 325—326. Camilli, 327—328. Fabii Maximi, 328—330. Alcibiadis, 330—332. Coriolani, 332—333. Timoleontis, 333—334. Aemilii Pauli, 334—336. Pelopidae, 336—338. Marcelli, 338. Aristidis, 338—339. Catonis, 339. Philopoemenis, 339—343. Flamini, 343. Pyrrhi, 344. Marrii, 344—345. Lysandri, 345—346. Sullae, 346. compar. Lysandr. c. Sull., 346—347. Cimonis, 347—349. Luculli, 349—350. Niciae, 350—351. M. Crassi, 352. comp. Nic. c. Crass., ib. Sartorii et Eumens, 353—356. Agesilai, 357—361. Pompeji, 361—362. compar. Ages. c. Pomp., 363—367. Alexandri, 368—370. Caesaris, 370—371. Phocionis, 371—373. Catonis minoris, 373. Agidis, 374—377. Cleomenis, 377—378. Tiberii Gracchi. 378. Caji Gracchi, 379. comp. Ag. et Cleom. c. Gracch., 379—381. Demosthenis, 381—382. Ciceronis, 382—383. Artaxerxis, 383—384. Demetrii, 384—385. Antonii, 385—387. Dionis, 387—389. Bruti, 389—390. Arati, 391—392. Galbae, 392—394. Othonis. In cap. V. de hiatu in Plutarchi moralibus agitur et quidem 394—398. de loc. Quaestionum Romanarum, 398—401. Quaestionum Graecarum, 401—403. ostenditur Parallela non esse Plutarchi, 402—403. de loc. libr. de fortuna Romanorum, 403—404. orat. 1. de Alexandr. siv. virt. siv. fortuna, 404. or. II. ejusd. arg., 404—405. libr. de gloria Atheniensium, 405—414. de Isiride et Ostride, p. 414. librum Aristophanis et Menandri comparationem continentem compendium esse ostenditur, et p. 414—416. de loc. libr. de Herodoti malignitate disputatur. P. 416—422.

demonstratur, librum de vitis X. oratorum non esse Plutarcheum. Idem p. 423. de libr. de educatione liberorum confirmatur. P. 423. loci e libro de audiendis poetis tractantur, 421. libr. de auditione, 425 — 426. de adulatoris et amici discrimine, 426 — 428. de profectibus in virtute, 428 — 429. de capienda ex inimicis utilitate, 429 — 430. de amicorum multitudine, 430. de fortuna, ib. libell. de virtute et vitio epitomen esse conceditur, 430 — 431. ostenditur consolationem ad Apollonium non a Plutarcho profectam esse, 432 — 433. de locis praecept. de tuenda sanitate agitur, p. 434. de conjugalibus praeceptis, 434 — 435. septem sapientum convivium non esse Plutarcheum contenditur, 435 — 436. de locis libr. de superstitione agitur. P. 436 — 440. locis singulis tractatis ostenditur librum, quo Regnum et Imperatorum Apophthegmata continentur; non prorsus Plutarcho esse abjudicandum. Sed p. 440 — 442. demonstratur Apophthegmata Laconica, p. 442. Instituta Laconica, et Apophthegmata Lacenarum, non esse Plutarchi. P. 442 — 444. de locis libri de mulierum virtutibus, p. 444 — 446. libri de *et* apud Delphos, 446 — 451 de Pythiae oraculis, 451 — 458. de defectu oraculorum, 458 — 459. libri, quo demonstratur virtutem doceri posse, 459 — 461. de virtute morali, 461 — 463. de cohibenda ira, 463. de tranquillitate animi, 463 — 464. de fraterno amore, 464 — 465. de amore prolis, 465 — 466. libelli: an vitiositas ad infelicitatem sufficiat, 466. animine an corporis affectiones sint peiores disputatur. Sed 466 — 467. demonstratur Plutarchum librum de garrullitate non scripsisse. P. 467 — 468. de locis libri de cupiditate divitiarum, 468. de vitioso pudore, 468 — 469. de invidia et odio, de sui laude, 469 — 470. de sera numinis vindicta disputatur. Sed p. 470 — 472. liber de fato Plutarcho abjudicatur. P. 472 — 475. loci libri de Genio Socratis, 475. de exilio, ib. de consolatione ad uxorem, p. 475 — 480. Symposiacaon libr. I., 480 — 483. libr. II., 483 — 486. libr. III., 486 — 491. libr. IV., 491 — 493. libr. V., 493 — 495. libr. VI., 496 — 498. libr. VII., 498 — 500. libr. VIII., 500 — 502. libr. IX., et 508 — 506. Amatorii tractantur. Sed 506 — 507. demonstratur amatorias narrationes non esse a Plutarcho profectas, 507 — 509. de locis libri philosophandum esse cum principibus, 509. libri ad principem ineruditum, 510. an seni sit gerenda respublica, 510 — 511. de reipublicae gerendae praeceptis, 511 — 512. de nnius in republica dominatione disputatur. P. 512. ostenditur, librum de vitando aere alieno non esse Plutarchi, 512 — 514. idem de libro de placitis philosophorum demonstratur. Deinde p. 514 — 516. de locis e quaestionibus naturalibus, p. 517 — 520. e libr. de facie in orbe lunae, p. 520 — 521. de primo frigidio, p. 521 — 522. libr. de aquae et ignis comparatione excerptum esse demonstratur singulique loci emendantur. P. 522 — 523. loci ex libr. de solertia animalium, p. 523 — 524. e Gryllo, p. 525. ex orat. I. de usu carniarum, et p. 525 — 526. ex or. II., quos libr. uti Gryllum curtatos esse affirmatur, p. 526 — 527. ex Platonicis Quaestionibus, p. 528 — 529. e libr. de animae procreatione e Timaeo, p. 529. ex

epitome huj. I., p. 529—530. ex libro de Stoicorum repugnantibus. p. 531. de absurdis Stoicorum opinionibus disputatur. P. 531—532. libr. adv. Stoicos suspectum esse docetur. P. 532—533. loci libr. non posse suaviter vivi secundum Epicureos, p. 534—535. libr. adv. Colotem, p. 535. de occulte vivendo, tractantur. P. 535—536. demonstratur, librum de musica, p. 536—537. de nobilitate, p. 537. de fluyis, p. 537—538. libr. de vita et poësi Homeri utrumque, p. 538. libr. de proverbis, ib. de metris esse spurium. P. 538—545. de fragmentis Plutarcho adscribendis et abjudicandis disputatur. Qua disputatione finita Plutarchea scripta p. 545—548. in tres distribuuntur classes simulque quid de Lampriae catalogo sit statuendum additur. In cap. VI. de hiatu in ceteris historicis, qui praeter Plutarchum post Polybium vixerunt, agitur et Dionysium Halicarnassensem hiatum magis etiam quam hodie perspici possit, vitasse conjicitur p. 548. Deinde p. 549—550. hiatus ex Antiquit. Romanar. libris, p. 551. ex libr. de composit. verb., de veterum scriptt. censura, de orator. antiquis, ex ep. I. ad Ammaeum de Demosth. et Aristot., ep. ad Pompej. de Platone, p. 552. ex ep. II. ad Ammaeum de Thucyd.; e judicio de Thucyd. et de admir. vi dicendi in Demosthene enumerantur. P. 552—554. hiatus ex arte rhetorica afferuntur, et p. 554—557. inde demonstratur, hoc opus Dionysio esse abjudicandum. P. 557. denique brevibus additur verbis, Diodorum Siculum, Josephum (libris ad Macchabaeos et de mundo universo exceptis) et Appianum eandem fere rationem quam Dionysium esse secutos, sed Arrianum, Dionem Cassium, Herodianum et Aelianum vocalium concursum non evitasse.

L i b e r p r i m u s .

De

Hiatu in Oratoribus Atticis.

Prooemium.

Quanta cum diligentia antiqui scriptores in componendis et perpoliendis scriptis suis versati sint, cum maxime idonei testes ipsi sint eorumque opera, tum Dionysius Halicarnassensis in libro praeclarissimo de compositione verborum (c. V.) his verbis confirmat: *Ἐπιπέμει δ' ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν, ἀφ' ἧς εἰς ταῦτα ἐξέβην· ὅτι πολλὴ πρόνοια τοῖς ἀρχαίοις ἦν καὶ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι, φιλοσόφοις τε καὶ ῥήτορσι τῆς ἰδέας ταύτης· καὶ οὔτε τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασιν, οὔτε τὰ κῶλα τοῖς κώλοις, οὔτε τὰς περιόδους ἀλλήλαις εἰκῆ συνάπτειν ὤοντο δεῖν· τέχνη δέ τις ἦν παρ' αὐτοῖς καὶ θεωρήματα, οἷς χρώμενοι συνετίθεσαν εὖ.* Cujus curae si quae in illo libro sequuntur praecepta legeris, jure cum admiraturus sis diligentiam in minutis etiam quae nobis esse videntur rebus positam, fidem habebis eidem Dionysio cap. XXV. narranti: *ὁ μὲν γὰρ* (sermo est de Isocrate, quem exemplum politae floridaeque compositionis satis perfectum reliquisse cap. XXIII. affirmaverat) *τὸν πανηγυρικὸν λόγον, ὡς οἱ τὸν ἐλάχιστον χρόνον γράφοντες ἀποφαινοῦσιν, ἐν ἔτεσι δέκα συνετάξατο· ὁ δὲ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενέζων καὶ βοστρυχίζων καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων οὐ διελίπεν ὀγδοήκοντα γεγονῶς ἔτη.*

Viri docti tamen qui in edendis graecis prosae orationis scriptoribus operam posuerunt, usque adhuc minus

quam par est, ad hanc sermonis graeci elegantiam, cuius Dionysius multa affert testimonia, animos attendisse mihi videntur, ita ut cum in singulis locis eorumque scriptura iudicanda plura vitia eos commisisse opinarentur, quam quae ferri possunt, tum scriptis fidem haberent, quae tam austere tantaque cum incuria composita sunt, ut ab illis praestantissimorum librorum auctoribus profecta esse nequeant. Ipse quidem in iis quae ad Isocratis orationem Areopagiticam scripsi, pro virili parte quaedam huc pertinentia afferre conatus sum, plura tamen opportuno tempore mihi dato me esse additurum promisi. Quibus promissis nunc in eo sum ut eatenus stem, quatenus iis, quae ibi de hiatu ab Isocrate in orationibus demonstrati generis evitato disputata sunt, plura cum de Isocrate tum de ceteris graecis scriptoribus adjiciam atque ita doctrinam de hiatu in graecis scriptoribus, quantum in me est, absolvam. Quamvis autem concedendum sit, hanc in hiatu evitando a scriptoribus quibusdam positam curam parvam tantum partem artis illius esse, ex qua lumina graecae orationis orta sint, hoc tamen negari non poterit, inde etiam uti ex ungue leonem, eximum illud graecorum scriptorum studium ea, quae scripserant exornandi, et perpoliendi cognosci. Fortasse igitur mihi tam felici esse continget, ut virorum doctorum animos ad hanc componendi artem in graecis prosae orationis scriptoribus perspicuam advertam eosque moveam, ut etiam numeri sententiarumque conformandarum et sibi annectendarum rationem accuratius investigent, qua in re Dionysius iis optimus erit dux et auctor. Ne tamen lectores diutius morer, ad rem ipsam me convertam paucis verbis de hiatus natura praemissis.

Compositio autem est (quae verba in libri ad Herennium scripti IV, c. XII, §. 18 leguntur) verborum constructio, quae facit omnes partes orationis aequabiliter perpolitae. Ea conservabitur, si fugiemus crebras vocalium concursiones, quae vastam atque hiantem orationem reddunt. Nam ut in legendo (inquit Cicero in Orat. c. XLIV, §. 150.) oculus, sic animus in dicendo prospici-

ciet, quid sequatur, ne extremorum verborum cum insequentibus primis concursus aut hiulcas voces efficiat aut asperas. Quamvis enim suaves gravesque sententiae, tamen si inconditis verbis efferuntur, offendent aures, quarum est iudicium superbissimum. His addas verba Quintiliani Instit. Orat. *IV.* c. *IV.* §. 33 et 34. „Vocalium concursus, qui cum accidit, hiat et intersistit et quasi laborat oratio. Pessime longae, quae easdem inter se literas committunt, sonabunt. Praecipuus tamen erit hiatus eorum, quae cavo aut patulo maxime ore efferuntur. *E* plenior litera est, *I* angustior est, ideoque obscurius in his vitium. Minus peccabit, qui longis breves subjiciet et adhuc, qui praeponet longae brevem. Minima est in duabus brevibus offensio. Atque cum aliae subjunguntur aliis, perinde asperiores erunt, prout oris habitu simili aut diverso pronuntiabuntur.“ — Quid igitur sit, quod scriptores quidam e gente graeca concursioem vocalium (*συγκρουσιον φωνηέντων* Graeci dicunt) evitaverint, quippe quia *διασπασμῶ τοῦ λόγου τὸ τοιοῦτον καὶ διαδρόμῃ εἰσικεν*, (vide libri qui Demetrio Phalereo falso adscriptus est de elocutione cap. *LXVIII.*) ex iis, quae allata sunt, perspicies, neque hoc te fugiet, non quemque vocalium concursus esse hiatus appellandum, quamvis Demetrius l. all. cap. *LXIX.* sub hoc nomine etiam ejusmodi vocalium concursiones intellexerit, quales sunt in *Αιολῆ* et *Εὔιος*, sed illico addit: *οὐδέν τι δυσφωνότερα τῶν ἄλλων ἐστὶ ταῦτα, ἀλλ' ἴσως καὶ μουσικότερα.* Nos contra in scriptoribus prosae orationis eos solos appellamus hiatus, ubi vocalis in fine vocabuli posita aliud verbum a vocali incipiens antecedit neque elisa est; vide Heynii Excursus de hiatu in Iliad. Vol. VII. p. 130—7., qui tamen male de poetis idem censuit. Hoc autem ut ex ipsa fere rei natura poterit intelligi, neque omnibus temporibus neque in quoque scriptoreprehenditur, id quod Demetrius ille in libri nominati c. *LXVIII.* his verbis confirmat: *Περὶ δὲ συγκρούσεως φωνηέντων ἵπτε- λαβον ἄλλοι ἄλλως. Ἰσοδράτης μὲν γὰρ ἐφυλάττετο συμπλήσσειν αὐτὰ καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ. ἄλλοι δὲ τινες, ὡς ἔτυχε, συνέ- κρουσαν καὶ παντάπασιν.* Accuratius etiam Cicero, quem

epitome huj. I., p. 529—530. ex libro de Stoicorum repugnantis. p. 531. de absurdis Stoicorum opinionibus disputatur. P. 531—532. libr. adv. Stoicos suspectum esse docetur. P. 532—533. loci libr. non posse suaviter vivi secundum Epicureos, p. 534—535. libr. adv. Colotem, p. 535. de occulte vivendo, tractantur. P. 535—536. demonstratur, librum de musica, p. 536—537. de nobilitate, p. 537. de fluviis, p. 537—538. libr. de vita et poësi Homeri utrumque, p. 538. libr. de proverbis, ib. de metris esse spurium. P. 538—545. de fragmentis Plutarcho adscribendis et abjudicandis disputatur. Qua disputatione finita Plutarchea scripta p. 545—548. in tres distribuuntur classes simulque quid de Lampriae catalogo sit statuendum additur. In cap. VI. de hiatu in ceteris historicis, qui praeter Plutarchum post Polybium vixerunt, agitur et Dionysium Halicarnassensem hiatam magis etiam quam hodie perspicere possit, vitasse conjicitur p. 548. Deinde p. 549—550. hiatus ex Antiquit. Romanar. libris, p. 551. ex libr. de composit. verb., de veterum scriptt. censura, de orator. antiquis, ex ep. I. ad Ammaeum de Demosth. et Aristot., ep. ad Pompej. de Platone, p. 552. ex ep. II. ad Ammaeum de Thucyd.; e judicio de Thucyd. et de admir. vi dicendi in Demosthene enumerantur. P. 552—554. hiatus ex arte rhetorica afferuntur, et p. 554—557. inde demonstratur, hoc opus Dionysio esse abjudicandum. P. 557. denique brevibus additur verbis, Diodorum Siculum, Josephum (libris ad Macchabaeos et de mundo universo exceptis) et Appianum eandem fere rationem quam Dionysium esse secutos, sed Arrianum, Dionem Cassium, Herodianum et Aelianum vocalium concursum non evitasse.

L i b e r p r i m u s .

De

Hiatu in Oratoribus Atticis.

quam par est, ad hanc sermonis graeci elegantiam, cuius Dionysius multa affert testimonia, animos attendisse mihi videntur, ita ut cum in singulis locis eorumque scriptura iudicanda plura vitia eos commisisse opinarentur, quam quae ferri possunt, tum scriptis fidem haberent, quae tam austere tantaque cum incuria composita sunt, ut ab illis praestantissimorum librorum auctoribus profecta esse nequeant. Ipse quidem in iis quae ad Isocratis orationem Areopagiticam scripsi, pro virili parte quaedam huc pertinentia afferre conatus sum, plura tamen opportuno tempore mihi dato me esse additurum promisi. Quibus promissis nunc in eo sum ut eatenus stem, quatenus iis, quae ibi de hiatu ab Isocrate in orationibus demonstrati generis evitato disputata sunt, plura cum de Isocrate tum de ceteris graecis scriptoribus adjiciam atque ita doctrinam de hiatu in graecis scriptoribus, quantum in me est, absolvam. Quamvis autem concedendum sit, hanc in hiatu evitando a scriptoribus quibusdam positam curam parvam tantum partem artis illius esse, ex qua lumina graecae orationis orta sint, hoc tamen negari non poterit, inde etiam uti ex ungue leonem, eximium illud graecorum scriptorum studium ea, quae scripserant exornandi, et perpoliendi cognosci. Fortasse igitur mihi tam felici esse continget, ut virorum doctorum animos ad hanc componendi artem in graecis prosae orationis scriptoribus perspicuam advertam eosque moveam, ut etiam numeri sententiarumque conformandarum et sibi annectendarum rationem accuratius investigent, qua in re Dionysius iis optimus erit dux et auctor. Ne tamen lectores diutius morer, ad rem ipsam me convertam paucis verbis de hiatus natura praemissis.

Compositio autem est (quae verba in libri ad Herennium scripti IV, c. XII, §. 18 leguntur) verborum constructio, quae facit omnes partes orationis aequabiliter perpolitas. Ea conservabitur, si fugiemus crebras vocalium concursiones, quae vastam atque hiantem orationem reddunt. Nam ut in legendo (inquit Cicero in Orat. c. XLIV, §. 150.) oculus, sic animus in dicendo prospici-

ciet, quid sequatur, ne extremorum verborum cum insequentibus primis concursus aut hiulcas voces efficiat aut asperas. Quamvis enim suaves gravesque sententiae, tamen si inconditis verbis efferuntur, offendent aures, quarum est iudicium superbissimum. His addas verba Quintiliani Instit. Orat. IV. c. IV. §. 33 et 34. „Vocalium concursus, qui cum accidit, hiat et intersistit et quasi laborat oratio. Pessime longae, quae easdem inter se literas committunt, sonabunt. Praecipuus tamen erit hiatus eorum, quae cavo aut patulo maxime ore efferuntur. *E* plenior litera est, *I* angustior est, ideoque obscurus in his vitium. Minus peccabit, qui longis breves subjiciet et adhuc, qui praeponet longae brevem. Minima est in duabus brevibus offensio. Atque cum aliae subjunguntur aliis, perinde asperiores erunt, prout oris habitu simili aut diverso pronuntiabuntur.“ — Quid igitur sit, quod scriptores quidam e gente graeca concursiones vocalium (*σύγκρουσι φωνηέντων* Graeci dicant) evitaverint, quippe quia *διασπασμῶ τοῦ λόγου τὸ τοιοῦτον καὶ διαφόρῳ μοῖοικεν*, (vide libri qui Demetrio Phalereo falso adscriptus est de elocutione cap. LXVIII.) ex iis, quae allata sunt, perspicies, neque hoc te fugiet, non quemque vocalium concursum esse hiatus appellandum, quamvis Demetrius l. all. cap. LXIX. sub hoc nomine etiam ejusmodi vocalium concursiones intellexerit, quales sunt in *Αἰαίη* et *Εὔιος*, sed illico addit: *οὐδέν τι δυσφωνότερα τῶν ἄλλων ἐστὶ ταῦτα, ἀλλ' ἴσως καὶ μουσικώτερα*. Nos contra in scriptoribus prosae orationis eos solos appellamus hiatus, ubi vocalis in fine vocabuli posita aliud verbum a vocali incipiens antecedit neque elisa est; vide Heynii Excursum de hiatu in Iliad. Vol. VII. p. 130—7., qui tamen male de poetis idem censuit. Hoc autem ut ex ipsa fere rei natura poterit intelligi, neque omnibus temporibus neque in quoque scriptoreprehenditur, id quod Demetrius ille in libri nominati c. LXVIII. his verbis confirmat: *Περὶ δὲ συγκρούσεως φωνηέντων ἵπέλαβον ἄλλοι ἄλλως. Ἰσθόατης μὲν γὰρ ἐφυλάττετο συμπληρῶσαι αὐτὰ καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ. ἄλλοι δὲ τινες, ὡς ἔτυχε, συνέκρουσαν καὶ παντάπασιν*. Accuratius etiam Cicero, quem

secutus est Quintilianus, de illo scriptorum usu disputat. Pergit enim in loco supra allato ita: „Quod quidem latina lingua sic observat, nemo ut tam rusticus sit, qui vocales nolit conjungere. In quo quidam etiam Theopompum reprehendunt, quod eas literas tanto opere fugerit, etsi idem magister ejus Isocrates. At non Thucydides: ne ille quidem haud paullo major scriptor Plato: nec solum in his sermonibus, qui dialogi dicuntur, ubi etiam de industria id faciendum fuit, sed in populari oratione, qua mos est Athenis laudari in concione eos, qui sint in praeliis interfecti: quae sic probata est, ut eam quotannis, ut scis, illo die recitari necesse sit. In ea est crebra ista vocum concursio, quam magna ex parte ut vitiosam fugit Demosthenes.“

Intelliges igitur jam ex iis, quae et Demetrius et Cicero et qui eum est secutus Quintilianus l. all. docent, Isocratem imprimis auctorem hujus artificiosae compositionis existisse. Quoniam tamen sunt, quibus pauca quamvis luculentissima testimonia non sufficiant, addam alia etiam ex aliis scriptoribus petita: veluti Dionysius Halicarnassensis in libri supra nominati cap. XXIII. haec de Areopagitica Isocratis oratione scripsit: *φωνηέντων μὲν γὰρ ἀντιτυπίων οὐκ ἂν τις οὐδεμίαν εὐροι, ἐν γοῦν οἷς παρεθέμην ἀρεθμοῖς, οἴομαι δ' οὐδ' ἐν ὅλῳ τῷ λόγῳ, πλὴν εἴ τί με διαλέληθεν*, et in judicio de Isocrate cap. II. in universum: *τῶν τε γὰρ φωνηέντων τὰς παραλλήλους θέσεις, ὡς λνούσας τὰς ἀρμονίας τῶν ἤχων καὶ τὴν λειότητα τῶν φθόγγων λυμαινομένας παραιτεῖται*. Accedant ex libro de admiranda vi dicendi in Demosth. c. IV. haec: *δι' εὐλαβείας μὲν λαμβάνει τὸ συγκροῦσαι τὰ φωνήεντα τῶν γραμμάτων*. Idem etiam Plutarchus de glor. Atheniens. p. 350. e. tradidit in verbis: *πῶς οὖν οὐκ ἐμελλεν ἄνθρωπος (i. e. Isocrates) φόρον ὄπλων φοβεῖσθαι καὶ σύρρηγμα φάλαγγος ὁ φοβούμενος φωνήεν φωνήεντι συγκροῦσαι καὶ συλλαβῇ τὸ ἰσόκαλον ἐνδεές ἐξενεγκεῖν*; Quibus addas Hermogenis de Ideis Tom. I. p. 111. (ap. Walz. Rhetor. III. p. 289) verba: *Κῶλα δὲ κεκαλλωπισμένα φύσει μὲν τὰ μετρίως μακρότερα, εἰ τῆ συνθήκη μὴ διεστίκοι μηδ' εἴη σύγκρουσίς τις ἐν αὐτοῖς*

φωνηέντων, ἀλλὰ συνέχοιτο πάντοθεν τοῖς συμφωνίαις, οἷά ἐστι καὶ τὰ Ἰσοκράτους, οὐ γὰρ οὐ μόνον τὰ κῶλα συνέχεται τοῖς συμφωνίαις, ἀλλὰ καὶ πᾶς ὁ λόγος· τοσοῦτον αὐτῷ τῆς εὐφωνίας καὶ τοῦ κάλλους μεμέληκε, collatis iis quae in Siceliotae Comment. ad Hermog. apud Walz. T. VI, 102. leguntur. At Isocrates ipse hoc praecepisse dicitur, uti tum Longinus memoriae tradidit de inventione p. 713. ap. Walz. T. IX. p. 560. his verbis: οὐκ ἀχρεῖον δὲ οὐδὲ τῶν Ἰσοκράτους παραγγελμάτων ἐντρέπεσθαι, μὴ τραχύνειν τὸν λόγον τῇ παραθέσει καὶ συμπλοκῇ τῶν κολουμένων φωνηέντων, ἃ τὴν ἀκρόασιν οὐκ ἀνέχεται καὶ τὸν λόγον οὐχ ὁμοίως συνφαίνειν ἔοικεν, οὔτε λείως τε καὶ ἀπταιστώως εἰς τὴν ἀκοὴν παρήσειν, ἀλλ' ἐπιλαμβάνεται τοῦ πνεύμονος καὶ ἐπίσχει τὸ πνεῦμα τῆς φωνῆς. tum Spengelius in libro: συναγωγ. τεχν. inscripto p. 161. ex scholiasta Anonymo p. 386. ut ex ipsa Isocratis arte affert: δαὶ τῇ μὲν λέξει τὰ φωνηέντα μὴ συνεμπίπτειν.

Primus autem editor qui animum ad hunc Isocratis usum attenderet, exstitit Hieron. Wolfius, qui certe apostrophis frequentius utebatur quam in antiquioribus exemplis factum erat, id quod Bergmannus in praefat. ad Areop. p. XI. negare non debebat. Vituperatus tamen est ea ipsa de causa Wolfius a Langio in praefat. ad Isocrat. p. 43. At quod Wolfius jure ex Ciceronis, Dionysii aliorumque locis concluderat, id Imman. Bekkerus in optimo codice Urbinate confirmatum vidit, cujus auctoritatem cum in ea re sequeretur Bekkerus, id quod ipse ad Nicocl. p. 15. e. his professus est verbis: „ubicunque apostrophum posui, posui auctore G. (i. e. Urbinate)“ factum est, ut de centenis hiatus exemplis octoginta circiter remanserint in undeviginti orationibus: „nam (ita pergit G. Dindorfius ad Isocr. Paneg. p. 1. minus recte) Callimachea et Niciana caret G. quae non dubium est, quin ipsa quoque corrigi oporteat.“ Aliter sentit Pinzger. in annot. crit. ad Paneg. p. 37. recte quidem canonem Spohnianum refutans, quo δὲ in apodosi, quando respondeat voculae μὲν in protasi positae vocalem non abjicere soleat; quando autem δὲ in protasi positum sit aut

non praecesserit *μεν*, elidatur vocalis, non recte autem addens: „mihi hac quidem in re non certam quandam legem, sed aurium iudicium secutus esse videtur Isocrates. Rarissima apud eum est vocalium concursatio, quamvis ea non prorsus abstinerit, quod vel ex Dionysii Halicarnassensis verbis, ab aliis in contrariam partem adhibitis patet de comp. verb. c. 23. (quae supra exscripsi): Quis haec ita scripsisse putet rhetorem, si nulli omnino apud Isoëratem reperiantur hiatus? Quae cum ita sint, quid sequi debeat editor, difficile est dictu. Quidam pro arbitrio apostrophis usi sunt, quorum tamen temeritatem spernet cautior quisvis. Equidem ex boni codicis manuscripti auctoritate pendere malim, quam arbitrio me dare recentiorum editorum, quorum quam varium de rebus orthographicis vario tempore fuerit iudicium, nemo est, quin sciat.“ Quibus ipse in Areopagico meo haec jam opposui p. 392. „At haec Pinzgeri ratio (quam etiam nuper Baiterus et Sauppium secuti sunt) multa habet quibus laborat. Primum enim videat, ne dum respicit rationes editorum, se tradat temeritati librorum, quos non credibile est tam anxie secutos esse manum scriptoris, ut non hiatus saepius quam par ex negligentia quadam admitterent. Recte enim Schaeferus ad Demosth. T. I. p. 186. affirmavit, nullam in talibus librorum esse auctoritatem. Deinde hoc ut Pinzgero concedam, Isocratem aurium iudicium esse secutum, sed quid? si habuit tam teretes aures, quae hiatus omnino respuerent? Loco Dionysii autem ne ii quidem refelli possunt, qui opinantur, nullos prorsus reperiri in Isocratis scriptis hiatus, quod tamen, quod sciam, nemo adhuc contendit. Dindorfus enim, qui ne particulam *καὶ* quidem ante vocalem sine crasi in Isocrate ferebat, eos tamen tulit hiatus, qui in tragicis quoque poetis reperiuntur. Baiterus autem, qui excursus undecimum ad Bremii exempl. Isocrat. scripsisse dicitur, plures etiam ab eo commissos esse hiatus demonstraturus fuit, veluti *περὶ, τί ἄν* et *ὅτι ἄν, τί οὖν, ὅτι οὐδέν, τί ἐν* et in universum quae in *ε* finiuntur vocabula, ita *καὶ*, deinde *αι* in prima

persona indicativi et infinitivis, *οι* et *ει*, *ὁπότεροι ἄν*, porro ubi vocalem *υ* et ex ea ortas diphthongos *ου* et *ευ* vocalis excipiat, *ω* ante *α*, *ῆ* vocali praepositum, *πρὸ* ante *α* et *η* et *ὀ ἄν* et denique hic illic *ε*. Inter eos tamen nequaquam tales retulit, quales apud Bekkerum in Areopagitica oratione 151. b. *γε ᾗοντο* et 156. c. *ὥστε οὔτε* leguntur. Hoc enim si legisset Dionysius, num censes cum scripsisse, in Areopagitica oratione nullos omnino reperiri hiatus? "

His quae accuratius etiam singulis allatis locis in Areopagitico disputaveram, viri docti quidem, paucis et in iis Strangio quodam exceptis, assenserunt, intellexi tamen plura esse de hac re disputanda, idque sum facturus in

Capite primo.

De hiatu in Isocratis scriptis obvio.

Isocratem igitur revera hiatum quam maxime fugisse ex orationibus ejus ipsis optime poterit intelligi. In Panegyrica oratione certe hi tantum nunc in Bekkeriano exemplo reperiuntur hiatus. p. 41. ed. Steph. §. 2. ed. Bekk. Berol. *δὲ ἀνδρός*. 48, 41. *δὲ ἀσφαλοτάτην*. 49, 45. *δὲ ἀγῶνας*. 53, 60. *δὲ εἰς*. 54, 68. *δὲ ἄμα*. 59, 92. *δὲ ἤκουσαν*. 93. *δὲ ἄλλων*. 67, 130. *δὲ οὐχ*. 70, 144. *δὲ Ἀταρνεία* et ib. *δὲ ὀλίγω*. 78, 178. *δὲ ἄρα*. Ex horum numero non dubium erit, quin locus 67, 130. in *δὲ οὐχ* corrigendus sit, ita enim omnia antiqua exempla usque ad Langium et Coraëm habent, neque minus antiqua exempla in ea orationis de permutatione parte, in qua ex Panegyrico plura sunt repetita, 53, 60. habent *δὲ εἰς*, it. 54, 68. *δὲ ἄμα*; quod tamen etiam Cod. Ambros. *E* ap. Saupp. et Baiter. hac in oratione habet, unde hi viri hic apostrophum posuerunt, idemque fecerunt 59, 92. in *δὲ ἤκουσαν* praeunte Orellio in or. de permut. et 93. in *δὲ ἄλλων*, ubi omnes in Antidos. id tuentur (Urb. autem in Paneg. *δὲ* omittit.). Sed cum causa non adsit, cur Isocrates etiam in ceteris locis apostropho non sit usus, quem in tot aliis locis adhi-

buit, cetera eodem jure corrigentur, quo Urbinatis auctoritate a Bekkero apostrophus nunc positus est 41, 1. in δ ὑπέρ. 42, 6. in δ' ἄν (idem jam a Battieo erat factum). 9. in δ' ἐν. 43, 11. in δ' ἐπιδεικτικῶς et δ' ἀκριβῶς. 13. in δ' ὡς. 44, 16. in δ' ὑπό. 45, 22. in δ' εἰ. 46, 31. in δ' ἐκλειπούσαις. 47, 34. in δ' Ἑλλήνας, idem 48, 37. est factum. 48, 40. in δ' ἐκ. 49, 42. in δ' ὑπόθεν. 44. in δ' ὅταν. 45. in δ' ἀμφοτέροις. 50, 46. in δ' ἡμέτερα. 48. in δ' ἐπισταμένοις. 51, 52. in δ' ὑπέρ. 53, 61. in δ' ὑπαρχουσῶν. 54, 67. δὲ ἡμέτερα πόλις est emendatum omissio ἡμετέρα. 55, 73. in δ' ὀλίγω. 74. in δ' ἐκ. 56, 76. in δ' ὡς et δ' ὡσπερ. 77. in δ' ἡσχύνοντο. 58, 86. in δ' οὐκ. 87. in δ' ἐν et ibid. δὲ ὀφθῆναι mutatum est in δὲ φθῆναι. 89. in δ' Ἄθω. 59, 90. in δ' ἡμέτεροι, idem 91 et 92. est factum. 60, 97. in δ' εἰς. 61, 98. in δ' ἐστίν. 99. in δ' οὐκ. 62, 104. in δ' ἀμφοτέροι, 106. in δ' ἄγοντες. 63, 110. δὲ ἀπολιπόντες correctum est in δὲ λιπόντες. 64, 111 in δ' ἐτίμων. 65, 116. in δ' αἰ. 117. in δ' ἀρμοσταί, δ' ἀνάστατοι et δ' οἱ. 119. in δ' εἰς. 120. in δ' ἐκείνος. 66, 123. in δ' εἰς, sed 125 δὲ εἰς τοσοῦτον in δὲ τοσοῦτον. 68, 132. in δ' ἡπερωτάς. 69, 139. in δ' ὄντων. 70, 142. in δ' αὐτῶ. 71, 146. in δ' ὑπό. 149. in δ' ἀλοχρῶς. 72, 151. in δ' ἐν. 153. in δ' ὑπέρ. 154. in δ' ἀπλῶς. 73, 154. in δ', ὡς. 74, 158. in δ' ἐπὶ. 160. in δ' αὐτοῦ. 161. in δ', ἐφ', δ' ἐν et δ' οὐ. 162. in δ' ὅταν. 163. in δ' οὕτως. 75, 167. in δ' ἐπὶ, idem 76, 168. est factum. 169. in δ' ἄν. 171. in δ' οἱ. 173. in δ' ἀπλοῦς. 77, 175. in δ' ἐκδεδομένοι. 176. in δ' ἀλοχύννη. 78, 179. in δ' Εὐρώπης. 180. in δ' ὑπέρ. 79, 182. in δ' ὅλης et in δ' ἐκ. 183. in δ' ἄν. 184. in δ' ἀξίους et in δ' ὑπέρ. 80, 187. in δ' οὐκ et in δ' εὐδαιμονίαν. Ut taceam de locis, in quibus omnes libri apostrophum tuentur, ut 41, 1. altero in loco. 42, 6. altero in loco. 7. 10. 43, 12. 14. 44, 18. 19. 48, 39. 49, 43. 50, 50. 51, 54. 52, 56. bis. 53, 61. bis. 64. 54, 67. 70. bis. 56, 78. 61, 98. altero in loco. 101. 62, 105. bis. 63, 110. 64, 112. 65, 117. altero in loco. 66, 120. altero in loco. 64, 133. 68, 136. 69, 138. 72, 152. 73, 155. bis. 157.

74, 158. altero in loco Urbin. δ . 160. alt. in loc. item 162, 75, 163. 165. 78, 179. altero in loco.

Idem statuerem de $\acute{\omega}\sigma\tau\epsilon$ δ , quod 77, 175. legitur, nisi nunc a Baiter. et Saupp. ex Cod. *E* $\acute{\omega}\varsigma$ pro $\acute{\omega}\sigma\tau\epsilon$ esset receptum. Ita olim 43, 11 in Med. Hag. Ald. legebatur $\acute{\omega}\sigma\tau\epsilon$ $\nu\acute{\omicron}$, ubi $\nu\acute{\omicron}$ tamen jam a Wolfio est deletum, 49, 42. autem nunc $\acute{\omega}\sigma\theta'$ $\acute{\alpha}$. 53, 60. $\acute{\omega}\sigma\tau'$ $\acute{\epsilon}\pi\iota$. 55, 70. $\acute{\omega}\sigma\tau'$ $\acute{\epsilon}\nu$. 61, 98. $\acute{\omega}\sigma\tau'$ $\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\sigma\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$. 64, 111. $\acute{\omega}\sigma\tau'$ $\acute{\epsilon}\iota\varsigma$. 112. $\acute{\omega}\sigma\theta'$ $\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega$ jam a Battio, non tamen a Spohnio erat scriptum. 65, 117. $\acute{\omega}\sigma\theta'$ $\acute{\alpha}\iota$ est scriptum. Apostrophum in hoc verbo omnes tuentur libri 42, 5. 8. (Urb. pr. $\acute{\omega}\varsigma$). 45, 24. 49, 45. 50, 50. 52, 59. 53, 64. 70, 143. 71, 147.

Corrigas etiam 68, 135. $\tau\epsilon$ $\omicron\iota\kappa\iota\acute{\alpha}\omega\varsigma$ et 80, 189. $\tau\epsilon$ $\acute{\alpha}\pi\alpha\lambda\lambda\alpha\gamma\acute{\eta}\sigma\omicron\upsilon\tau\alpha\iota$, uti ante Bekkerum 46, 28. $\omicron\iota\acute{\omicron}\nu\tau'$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega\varsigma$ jam a Battio et qui eum secuti sunt scriptum est pro antiquor. exemplor. $\omicron\iota\acute{\omicron}\nu$ $\tau\epsilon$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$. A Bekkero autem 54, 66. $\tau\epsilon$ $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\delta\acute{\eta}$ $\kappa\alpha\iota$ mutatum est in τ' $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\delta\acute{\eta}$ $\kappa\alpha\iota$, cujus loco Coraëus conjecerat: $\tau\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\delta\acute{\eta}$, scriptumque est nunc 62, 102. τ' $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$. 65, 120. τ' $\acute{\epsilon}\rho'$. 67, 130. τ' $\acute{\alpha}\pi\omicron\tau\acute{\rho}\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\nu$. 77, 173. autem in $\tau\acute{\epsilon}$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$ $\beta\epsilon\beta\alpha\iota\acute{\alpha}\nu$ deletum est $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$. His addas 42, 7. 8. 44, 17. 51, 54. 57, 85. 60, 95. 96. 71, 146, ubi omnes libri apostrophum habent et 80, 186. ubi nunc ex Urb. $\tau\acute{\eta}\varsigma$ θ' $\acute{\alpha}\iota\tau\omicron\upsilon$ pro vulg. $\tau\epsilon$ $\tau\acute{\eta}\varsigma$ $\acute{\alpha}\iota\tau\omicron\upsilon$ legitur.

Non minus vitiosum est, quod 55, 73. $\mu\epsilon$ $\acute{\alpha}\gamma\gamma\omicron\upsilon\epsilon\acute{\iota}\nu$ legitur, id quod eodem jure corrigendum fuit et a Dindorfio atque Baitero non tamen a Sauppio et Baitero, correctum est, quo nunc 55, 74. μ' $\nu\acute{\omicron}$ pro vulgato $\mu\epsilon$ $\nu\acute{\omicron}\delta\delta$ legitur, ad quod etiam Phil. 87, 25. conferre poteris, ubi omnes libri μ' $\nu\acute{\omicron}$ tuentur.

Offendit etiam 73, 156. $\tau\omicron\iota\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$ $\acute{\epsilon}\iota\varsigma$, nec dubitabis corrigere, uti correctum est 55, 71. vulgatum $\tau\omicron\iota\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$ $\omicron\iota\acute{\alpha}$ in $\tau\omicron\iota\acute{\alpha}\nu\theta'$ $\omicron\iota\acute{\alpha}$ et 45, 26. $\tau\eta\lambda\iota\kappa\alpha\upsilon\tau\alpha$ $\acute{\eta}\mu\acute{\iota}\nu$ in $\tau\eta\lambda\iota\kappa\alpha\upsilon\theta'$ $\acute{\eta}\mu\acute{\iota}\nu$ atque $\tau\acute{\alpha}\nu\tau'$ nunc legitur pro $\tau\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$ 47, 32. 60, 97. 61, 100. 69, 141. 75, 165. Non magis dubitaverim 80, 189. verba quae nunc Urb. Ambr. et Vict. auctoritate ita leguntur: $\mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\alpha$ $\acute{\upsilon}\pi\omicron\sigma\chi\omicron\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma$ pro vulgato: $\mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\omega\varsigma$ $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\acute{\upsilon}\pi\omicron\sigma\chi\acute{\epsilon}\sigma\epsilon\iota\varsigma$ $\kappa\omicron\iota\omicron\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma$ probare, quia

sequitur: *περὶ μικρὰ διατρέβειν*, sed pro *μεγάλα* erit *μεγάλ'* scribendum, uti nunc 42, 4. *πλείστ'* 10. *ἄρισθ'* 45, 26. *κάλλιστ'* 72, 150. *πάντ'* 79, 182. *σφότερ'* a Bekkero est editum. Vulgata ex loco 43, 14. *μεγάλως ποιῶμαι τὰς ὑποσχέσεις* orta esse videtur.

Difficilius emendatu est 71, 146. *οἱ διὰ φανλότητα ἐν ταῖς ἀντῶν οὐχ οἶοιτ' ἦσαν ζῆν*. Rationi Dindorfianae enim qua *φανλότη'* scribatur, id jure opponetur, Isocratem ejusmodi elisione semel tantum idque in oratione de Bigis, quae cum sit forensis generis omnino plures prae se fert elisiones; esse usum. Legitur enim ibi 350, 16. *ἐλπίδ' εἶναι*. Equidem igitur conjecerim Isocratem *φανλότητας* scripsisse. Eum enim plurales uti *ἀργαῖαι, ἀνθάδειαι, ἔνδειαι, εὐποραῖαι, ἰσότητες, καινότητες, μετριότητες, πενίαι, πραότητες, σεμνότητες* et similes amasse disces ex Excurs. VII. ad Brem. Isocrat. Ipse autem ad Areopag. p. 107. sat multis exemplis ex Isocratis orationibus petitis docui, librarios saepenumero in his locis offendisse. Hoc pro certo cum Dindorfio habuerim, Isocratem ejusmodi hiatum nequaquam admisisse. Inde etiam non probo quod Bekkerus et Baiterus Urb. et Ambros. secuti 59, 93. *εἰ τις διὰ μικρότητα ἡμελήθη* pro vulgato *εἰ τις διὰ σμικρότητα* (quod verbum sane ex usu Isocratis in *μικρότητα* mutandam erat) *παρημελήθη* scripserunt. Nam si quo in loco, hic certe aptissime hoc compositum legitur, cujus sententia est: praetereundo negligitur. Isocratem saepius eo esse usum videbis ex iis, quae Dindorfius ad h. l. attulit. Recte igitur Orellius in Antidosi et nuper Baiterus cum Sauppio vulgatum retinuerunt. Non magis fecerim cum Bekkero et qui eum secuti sunt editores (ad quos tamen Orellium non referes in Antidos. vulgatum retinentem), qui 57, 83. vulgatum ordinem *τὴν Ἑλλάδα σύμπεσαν ἡλευθέρωσαν* ex Urb. et Ambros. 1. 2. in *σύμπεσαν Ἑλλάδα ἡλευθέρωσαν* mutaverunt. Dindorfius quidem hiatum sustulit *Ἑλλάδ'* scribens, at quod contra *φανλότη'* erat dicendum, valet de *Ἑλλάδ'* etiam. Mihi potius ordo vulgatus quo *σύμπεσαν* post *Ἑλλάδα* collocetur, hac de causa

praefendus esse videtur, quia interrogatio est, in qua Isocratem adjectivum hoc interdum postponere intelliges ex Paneg. 79, 185. ἀπό δὲ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης et Phil. 96, 70. τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν, quamvis non negarim, in pluribus locis esse antepositum. Sublatum est simile vitium in Nicocl. 38, 56. ubi vulgo μὴ διὰ τὴν ἐμὴν μᾶλλον προώτητα ἢ legebatur, nunc autem ex Urb. receptum est: μὴ μᾶλλον διὰ τὴν προώτητα τὴν ἐμὴν ἢ.

Dubitari poterit, an 71, 149. cum Dindorfio et Baitero litera o elidi possit in verbis: οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν κακῶς ἀπώλοντο, οἱ δ' αἰσχροῦς ἐσώθησαν. Si enim inter ἀπώλοντο et οἱ δ' in loquendo pausa quaedam fieri debet, hiatus eadem ratione erit defendendus, qua 64, 113. recte habet: ἐφίκοιτο; ἢ et qua ad Demon. 3, 9. quod in Urbin. legitur: ὑψίστατο. οὐδὲ poterit excusari, ut taceam de orationum forensium locis, de quibus infra plura afferam. Quia tamen Isocrates vocalium concursionem etiam ubi post prius verbum interpungitur, solet vitare, statuerim eum hic duas illas sententiae partes in unam quodammodo conjungi et ita pronuntiari voluisse, et censeo eum et hic ἀπώλοντ' et 73, 156. non ἐπηράσαντο εἰ, sed quia haec arctius cohaerent, ibi etiam ἐπηράσαντ' εἰ scripsisse. Literam o autem elidi ad Archidamum demonstrabo. Tolerabis tamen hiatus facile 55, 74. in verbis: παραλελειφθαι. ὁμοῦ κ. τ. λ.

Delebis 63, 107. in verbis: κακτημένοι τριήρεις δεκλασίας μὲν ἢ σύμπαντες οἱ ἄλλοι vocabulum οἱ ἄλλοι, quod in Urbin. non legitur neque adest 61, 98. in verbis: πλείους μὲν συνεβάλετο τριήρεις εἰς τὸν κίνδυνον τὸν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἢ σύμπαντες οἱ ναυμαχῆσαντες, ubi etiam οἱ ἄλλοι est supplendum. Dici autem vix potest, quam saepe id verbum a librariis in Isocrate sit additum inprimis ante verbum Ἕλληνας. Ita 63, 108. vulgo τῶν ἄλλων Ἑλλήνων habent, ubi Bekk. Urbin. auctorit. ἄλλων delevit.

Pluralem restitue 52, 57. in verbis: τίς γὰρ ἂν ἐκτεύειω τολμήσειεν ἢ τοὺς ἦπτους αὐτοῦ ἢ τοὺς ὑφ' ἑτέροις ὄντας. Ita Bekker. ex Urbin. et Ambros. 2. verba dedit pro vulgato: τίνες—τολμήσαιεν—αὐτῶν. At in Ambros. 1. legitur

quidem *τις* et *τολμήσειεν*, non tamen *αὐτοῦ*, sed *αὐτῶν*, quod si mutas in *αὐτῶν* veram Isocratis habebis scripturam. *Τίς* enim collectivorum rationem sequitur, unde id saepius pluralis numerus pronominum excipit. Vid. Matthiae Gramm. gr. §. 432. not. Praeter simillimum locum, quem deinde ex orat. de Pace afferam, potes conferre de Pace 177, 93. ubi *τις* praecedit et *ᾧν* ad illud refertur, atque 186, 139. ubi *τις ἀνθρώπων* antecedit et *ὅταν ὁρῶσι* sequitur.

Non offendes 49, 45. in *τι ἐν*, hunc enim hiatus Isocratem admisisse ex pluribus patebit exemplis, quae ex singulis orationibus afferam, sed 60, 97. in *καὶ οὐδὲ* ubi Dindorfius *κοῦδὲ* dedit et *καὶ* aut delendum aut cum alia particula mutandum esse opinatus est. Dionysius *καὶ μηδὲ* habet, Baiterus autem *καὶ οὐδὲ* defendit, quia hic hiatus etiam in aliis locis reperitur. Hoc quidem verum est, negari tamen nequit rarissime id fieri. Quam igitur *μηδὲ* eatenus defendi possit, quatenus loci sententia est: et ne hoc quidem iis satis fuisse censuerim, sed audacius etiam quid conaturi fuissent, si ceteri id sivissent, *μηδὲ* non improbandum esse duco. Mutandum tamen etiam erit locus in Antidosi, in quo haec sunt repetita. Minus dubium est quin 50, 48. pro cett. *καὶ ὅτι* ex Urb. Ambros. et Victor. cum Dindorfio et Baitero, quibus nuper Baiterus et Sauppium accesserunt, *καὶ διότι* recipiendum sit. Recte enim Baiterus ad h. l. scripsit, Isocratem hiatus evitandi causa hic illic *διότι* usurpasse videri. Similia autem vitia in Panegyrico legebantur 70, 145. ubi vulgatum *καὶ οὐδὲ* ex Urb. Ambr. Victor. in *καὶ μὴν οὐδὲ* et 78, 181. ubi vulgat. *ᾧν καὶ ἄξιον* ex Urb. et Ambr. in *ᾧν ἄξιον* est mutatum et 53, 63. ubi ante Augerium, Morum, Langium et cett. edd. *καὶ ἐπιεικείας* legebatur, ab his autem et qui deinde sunt secuti ex Antid. et optim. Codd. *καὶ τὰς ἐπιεικ.* est editum.

In oratione ad Philippum scripta haec adhuc restant vitia: 92, 49. *δὲ οὐδὲν* et 93, 53. *δὲ ὁμόροις*, ubi jam antiqui libri Hag. Basil. Wolf. Batt. *δ' ὁμόροις*, Med. contra *δὲ μόνοις*, Langius et Coraëus autem cum Bekkero *δὲ ὁμ.* habent, quod nuper Bait. et Saupp. ex Ambros. in *δ'*

μορ. correxerunt. Sed non minus in altero loco apostrophus erat ponendus, uti nunc positus est 83, 5. in δ' *ἐκείνους* jam a Batt., 7. autem in δὲ *ὄντων* ex Urb. ὄντων est deletum, et 84, 9. pro δὲ *ἐκαστα* est δὲ *περὶ* scriptum. 11. nunc legis δ' *ὅτι*, sed 85, 16. pro δὲ *ἐπὶ* editum vides δὲ *βιάσονται πρὸς*. Apostrophus nunc est 86, 21. in δ' *Πλλυριῶν*. 87, 23. in δ' *αὐτοῖς* et δ', *ὡς*, ubi tamen cum Bait. et Saupp. comma est delendum. 88, 29. in δ' *ἐκαστον*. 30. in δ' *αὐτῶν* jam ap. Batt. 89, 36. in δ' *ὑφ'* et δ' *ἦττον*. 38. in δ' *ὡς* 90, 40. in δ' *ὅτε*. 92, 49. in δ' *ὑπὸ*. 93, 53. in δ' *ἐτόλμων* et δ' *ἐπόρθουν*. 94, 62. in δ' *Ἀγησίλαον*. 95, 64. in δ' *Ἑλληνας* pro vulg. δὲ *ἄλλους Ἑλλ.* et in δ' *ἐπιπολάσειν*. 66. in δ' *ὑπὸ*. 67. in δ' *Ἀκκυβιάδης* et δ' *οὐκ*. 68. in δ' *ὡς*. 96, 71. in δ' *οὐκ* pro vulg.: δὲ *οὐχι* et ib. in δ' *οὐκ*. 99, 87. in δ' *ἄλλήλους*. 100, 90. in δ' *οὐκ* et δ' *ἐκ*. 91. in δ' *ἄλλοις*. 101, 94. in δ' *ἄλλοτριῶν*. 102, 99. in δ' *οὐδενός*. 104, 108. in δ' *αὐτῶν*. 109. in δ' *ὄρα*. 105, 115. in δ' *ὅτι*. 106, 117. in δ' *οὐτ'*. 119. in δ' *ἐκ*. 108, 129. in δ' *ἀπὸ* et δ' *ἐλαττων*. 131. in δ' *ὠφελιῶν* pro vulg.: δὲ *ὠφελειῶν*. 109, 136. in δ' *εἰννοίας*. 110, 137. in δ' *ἄριστα*. 140. in δ' *ὅτι*. 111, 146. in δ' *ἀνέξῃσαι* et δ' *ὄπως*. 112, 148. in δ' *ὑπὸ*. 113, 154. in δ' *ἦν* pro vulg.: δὲ *ἄν*. Quibus addas 82, 3. 85, 13. 87, 24. 88, 28. 32. 89, 36. altero in loco. 90, 40. alt. in loc. 41. 91, 46. 47. 92, 52. 93, 53. tertio in loco. 54. 55. 56. bis. 94, 59. 61. 62. alt. in loco. 95, 67. tert. in loc. 68. alt. in loc. 96, 70. bis. 97, 74. 76. 98, 80. bis. 100, 90. tert. in loc. 101, 94. alt. in l. 102, 101. 102. bis, altero in loco comma quidem est interpositum, sed verba *σοὶ δ' ἦν* uno tenore sunt pronuntianda, apostrophus igitur non offendit. 103, 105. 107. bis. 104, 110. 105, 112. 113. 114. 106, 117. alt. in l. 118. 119. alt. in l. 120. 107, 123. bis. 124. 125. 108, 127. 128. 129. tert. in l. 130. 131. alt. in l. 109, 132. bis. 133. 134. 110, 139. 111, 144. ubi comma intercedit, 146. tert. in l. 112, 147. 149.; quibus in locis et antiqui libri et Bekkefus cum Urbinatē apostrophum habent.

Non minus 91, 47. ὥστε ἀπειστηρήθησαν est corrigendum, uti nunc 88, 31. vulgatum ὥστε ἂν 92, 51. ὥστε ὀλίγου. 93, 55. ὥστε ἐλπίζοντες. 94, 63. ὥστε ἀφορμῆς et 101, 96. ὥστε ἀναγκαζόμενοι correctum et ib. vulgatum ordo: ὥστε εἶναι ῥᾶον mutatus est in ὥστε ῥᾶον εἶναι. Adde his 85, 18. 86, 20. 87, 23. 90, 40. 41. 93, 55. alter. in loc. 94, 59. 61. 95, 66. 97, 76. 99, 83. 102, 100. bis. 120. 107, 125. bis. 126. 109, 122. 136. ubi omnes, quantum scio, libri apostrophum tuerentur. Accessit etiam ex Urb. vitium 100, 92. τε ἀντιχίαν, vulgo enim τε non legitur. Erat autem τ' scribendum. Similia vitia nunc sunt correctata 84, 11. ubi τε κῆν pro vulgat.: τε ἂν legitur. 96, 71. autem nunc legis δ' ὑπερβαλλούσας. 98, 79. δ' ὅταν. 80. δ' ἐταίρους. 103, 104. τ' ἄλλον. 107, 123. τ' ἐπὶ pro vulgat. τε ὁρμήσεις. Litera ε autem jam in antiquis exemplis elisa est 84, 4. 102, 101. 103, 104. alt. in loc. 104, 108. 107, 122. 109, 134. et 110, 138.

Huc accedit aliud vitium 112, 150. σε οὐκ, quod uti supra με in μ', ita in σ' corrigendum esse censeo, quamvis negari nequeat, huius elisionis exempla in Isoc. cratis orationibus frustra requiri. Ex Demosthenicis infra plura afferam. Vitia similia olim legebantur 95, 75 ubi σε ἐπιβουλεύειν nunc in ἐπιβουλ. σε et 108, 133. ubi vulgat. πείθειν σε, ei in σε πείθειν, ei est mutatum. In Epist. IV, 413, 1. vulgo σε εἰλόμην, sed nunc rectius σε προελόμην est scriptum.

Minus etiam dubium est quid faciendum sit 102, 100. ubi antiquiores libri omnes ἢ κείνας sive ἢ κείνας habent. Bekkerus tamen Coraëm secutus ἢ ἐκείνας scripsit, licet ipse ad Paneg. 44. c. dicat, Urbinatem post vocalem κείνας scribere solere, unde etiam nunc 89, 36. ἢ κείνας. 93, 57. ἢ κείνοι. Paneg. 44, 18. ἢ κείνων. de Pace 182, 115. ἢ κείνοι. Helen. 218, 50. ἢ κείνην. Busir. 229, 35. ἢ κείνων et Panath. 241, 41. ἢ κείνοι pro ἢ ἐκείνοι et sim. est scriptum. Quibus addere poteris Panath. 248, 78. ubi in Ald. et vulgo ἂ ἐκείνος, in Cod. Coraïs autem et aliis ἂ κείνος et a Bekkero ἂ κείνος est datum. Hanc alteram huius verbi

formam, ionicam a grammaticis appellatam, jam ante Bekkerum passim lectam esse ostendi ad Areop. 408., ubi etiam significavi, quod 95, 65. *πρὸ ἐκείνου* legatur, non offendere, quia et post *πρὸ* et post *περὶ* vocalem admitti constat. De hac re tamen viri docti dubitaverunt, *κείνος* an *κεινος* cum coronide scribendum sit. Bekkerus hac in re sibi non constitit et adeo Berolinensia et Londina exempla differunt. Dindorfius contra inde, quod *κεῖνος* vix unquam post consonantem literam scriptum compareat, conclusit in praefat. ad Demosth. p. IV. ubique *κεινος* esse scribendum, qua in re eum secutus est Baiterus ad Paneg. p. 17. At mihi Attici *κεινος* uti *θέλειν* rarius quidem, sed tamen tum inprimis usi esse videntur, cum vocalis antecederet, ita ut neque in *θέλειν* neque in *κεινος* coronidis signum addendum esse censeam, sed sentiam Atticos ipsa verbi forma curtata ad hiatum evitandum esse usos. Librarios hic illic coronidem addidisse is non mirabitur, qui quam impense id librarii ament, bene scit. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 7. Ita Isocrates etiam 105, 115. in verbis: *ἡ ἐξ ὧν* non sic, sed uti vulgo habent: *ἡπερ ἐξ ὧν* ionico more videtur scripsisse. Rarissime enim quidem *ἡπερ* legitur et Hartungius de Partic. graec. I, 344. omnino negat, Atticos scriptores eo esse usos, sed ea ipsa de causa a librariis in Urbinate mutatum esse videtur. Quia autem Isocrates ejusmodi hiatus alibi non admisit, idem de hoc verbo affirmaverim, quod supra de *δίῳτι* est dictum, ab Isocrate hiatus evitandi gratia esse ita scriptum. *Περ* certe ad relativa aliasque particulas tum maxime adjicitur, si vocalis sequitur, id quod perspicere poteris ex Plat. 303, 34. 36. 37. Archid. 136, 100. ubi vulgo *οὔ*, nunc autem vocali sequente *οὔπερ* est editum. Idem de *ἐπειδήπερ* Archid. 172, 65. *εἴπερ* Antid. 313, 17. *ἐάνπερ* Antid. 315, 28. *ὄθενπερ* Busir. 224, 15. est dicendum. Herodotum autem usum esse verbo *ἡπερ* testis est idem Hartungius l. all. neque minus Polybius eo solet uti v. Lib. II, cap. 51. 61.

Item de auctoritate Urbinatis dubitaverim 98, 83. in verbis: *Περὶ μὲν οὖν τῶν ἐμῶν καὶ ὧν σοὶ πρακτέον*

ἔστι πρὸς τοὺς Ἕλληνας, σχεδὸν ἀκηκοας. Ibi enim vulgo post ἐμῶν legunt: καὶ περὶ ὧν ἡγοῦμαι σοι πρακτέον εἶναι πρὸς κ. τ. λ., in quibus hoc tibi facile concedam, ἡγοῦμαι ab interprete esse profectum et inde vulgo etiam εἶναι pro ἔστι scriptum, non idem tamen tibi de repetita prae-positione περὶ concesserim. Quamvis enim neminem fugiat, post ἀλλὰ, ἢ, ὡς saepe praepositionem non repeti, tamen non minus constat praepositionem cum relativo loco prae-positionis cum demonstrativo, quod a relativo excipiat, a Graecis poni. Vide Bernhard. Syntax. graec. p. 301. et confer praeter Archid. 134, 87. ἐξ ὧν δ' ἐνίοι τινες συμβουλεύουσιν, de Pace 164, 26. Panath. 242, 47. 246, 68. 248, 79. Evag. 197, 42. Antid. 313, 17. Id ut explicarent videntur hic interpretes ἡγοῦμαι addidisse. — Quodsi 85, 14. omnes libri καὶ οὐδὲν ἐξὸν tuentur, ferri quidem hic hiatus per se potest, habet tamen quo offendant locus, quia ἐξὸν ἀσυνδέτως interponi solet, vid. Paneg. 68, 133. Helen. 209, 9. Antid. 317, 34., id quod hoc in loco etiam factum esse eo verisimilius est, quia verba rationem continent, cur qui legibus et institutis publicis teneantur minus apti ad rem quam suadeat gerendam sint et quia in iis quae sequuntur: ἔτι δὲ πολὺ καταδειστέρους ὄντας idem obiectum est quod in iis, quae verbis καὶ οὐδὲν κ. τ. λ. antecesserunt, ita ut verba: οὐδὲν ἐξὸν — προσταττόμενοι parenthesis et explicandi causa addita sint. — In verbis denique quae 89, 38. leguntur: ὁρᾷς δ' ὡς τεταλαιπώρηται διὰ τὸν πόλεμον καὶ ὡς παρακλησίως ἔχουσι τοῖς ἰδίᾳ μαχομένοις conicere aliquis poterit alterum ὡς esse delendum. Non enim duo affert argumenta, cur Philip-pus sibi Graecos facile conciliare possit, alterum quod miserimi sint et alterum quod similes privatim rixantibus, sed id potius orator vult: quia summis premuntur miseriis similes sunt privatim litigantibus. Quae si vera sunt, alterum ὡς rectius aberit. Similes hiatus nunc sunt remoti 109, 132. ubi pro vulgato: ἀλλὰ μεταναστῶν καὶ ἀναστρεπτέων nunc ἀλλ' ἀναστρ. καὶ μεταναστῶν legitur et 111, 145. ubi pro vulgato: καὶ ἀρίστους scriptum est: καὶ τοὺς ἀρίστους.

Neque 89, 35. in *τί ἂν* neque 85, 15. 86, 22. 91, 45. 93, 55. 99, 85. in *ὅτι ἂν* offendes.

In Plataica oratione primum tollendus est hiatus 297, 5. in verbis: *μάλιστα ἀγανακτοῦμεν*, quod vitium non minus est corrigendum quam quod Paneg. 79, 183. olim legebatur: *λυσιτελοῦσας μάλιστα ἡμῖν* a Bekkero mutatum in *μάλιστα λυσιτ. ἡμῖν*. Apostrophus invenitur in hoc vocabulo etiam 297, 1. et 301, 28. ut de ceteris taceam orationibus. In his enim adverbis *ἄριστα, τάχιστα, κάλλιστα, ἤκιστα, ἤδιστα* et *πλείστα* vocalis *α* ante vocalem eliditur de Pace 170, 54. 173, 70. 174, 74. Philipp. 112, 151. de Pace 185, 131. Paneg. 42, 4. et saepius.

Neque minus male habet locus 304, 42. *ἐνδείξασθε ὡς*, quod eodem jure corrigetur, quo nunc 305, 48. in vulgato: *οἴεσθε ἡμᾶς* hiatus remotus et scriptum est *ἡμᾶς οἴεσθε*. Qui de elisione hujus literae in Isocrate dubitat, conferat Archid. 130, 69. *οἴεσθ' αὐτοὺς* et Nicocl. 32, 29. *ἐπίσθησθ' ὅτι*. In iis autem quae haec excipiunt §. 43. *βούλεσθαι μετὰ τῶν καταδουλουμένων τὴν Ἑλλάδα εἶναι μᾶλλον* ne dubita, quin Urbin. auctoritate, quam nuper etiam Baiter et Sauppis secuti sunt, *τὴν Ἑλλάδα* deleas; nam non eo, quod totam Graeciam, sed quod Lacedaemonii eos ipsos in servitutem redacturi sunt, socii movebuntur, ut Atheniensium societati se adjungant. Ambros. *εἶναι* ante *τὴν Ἑλλάδα* collocat.

Non offendunt 296, 1. *ὧ ἄνδρες* neque idem 297, 6. ubi *ὧ* recte ex Urbin. receptum est, neque *ὅτι ἂν* 303, 37. neque *πολὺ ἂν* 302, 27. et 303, 38. Restat tamen locus, quem correxerim 299, 14. Quamquam enim omnes libri ibi *ὑφ' ὧν οὐ μόνον ἂν θᾶπτον ἢ ὑπὸ Θηβαίων διεφθάρημεν* habent, tamen memor loci 302, 30. *προθυμότερον ὑπὲρ τῆς ἐκεῖνων ἀρχῆς ἢ τῆς αὐτῶν σωτηρίας πεπολεμηκότας* et 33. *εἰ μετὰ Λακεδαιμοίων ἢ τοῦτων γενήσεται πόλις* alterum *ὑπὸ* delendum esse censeo. Conferas etiam Archid. 135, 92. de Pace 181, 106. Panath. 256, 113. Evag. 189, 3. 201, 61. Antid. 313, 18. 321, 58. §. 149. 158. 175. Paneg. 51, 51. de Big. 347, 3. Lochit. 398, 19. Epist. IX, 9.

In Archidamo primum est vitium in loco 127, 52. in quo Bekkerus Berolin. solus δὲ ὀνομαστοτάτους scripsit, cum ceteri omnes et ante et post Bekkerum recte δ ὄνομ. habeant. Sed quod de hoc loco, idem est stataendum 123, 37. ubi quidem omnes δὲ ἀγνοούμενον habent, sed hiatus non minus est tollendus, quam a Bekk. in XXXVI. locis huj. or. est correctus, quos singulos afferre me taedet. Legitur autem apostrophus in hoc verbo nunc in LXV. locis huj. or.

Aliud vulgare vitium deprehenditur 124, 43. in verbis ὥστε ὀλίγας, quae eodem modo in ὥστ' ὀλ. sunt mutanda, quo 128, 60. vulgatum ὥστε οὐκ correctum et ὥστ' οὐκ est scriptum. Legitur apostrophus 120, 22. 123, 36. 130, 67. 69. 70. 134, 87. 135, 92.

Corrige etiam 131, 74. ὅσα ἂν, quod simili modo erit emendandum, uti 121, 27. vulgatum διακόσια ἔτη in διακόσι' ἔτη et 131, 75. ταῦτα ἐὰν in ταῦτ' ἐὰν. Omnes libri contra ταῦτ' habent 131, 72. Poterit autem hiatus eo tutius corrigi, quo minus quid Urbin. habuerit, liquet, ὅσα enim in eo cod. a correctore est.

Idem debet fieri 119, 17. in: ἀφίκοντο εἰς Δελφοὺς, ubi Ambros. εἰς Δελφοὺς ἀφίκοντο habet, unice vere, quod jam Baiterus vidit, ita ut jure mireris a Baitero et Sauppio non ita esse editum. Sed 119, 16. in verbis: ἐπίστηθε ὅτι non cum Baiter. et Saupp. in not. ἐπίστηθ' ὅτι, sed cum libris antiquis quibuscum Vatic. facit: ἐπίστηθε διότι scripserim, de quo verbo vide quae supra sunt dicta. Simile vitium est sublatum 135, 95. ubi pro vulgato: τίνας ἂν τολμήσειεν ἡμῶν οἰεσθε ἐλθεῖν nunc τίς ἂν ἐλθεῖν τολμήσειεν est scriptum.

Mirum sane est quod a Bekkero 127, 56. ἐστι, οἷτινες non est emendatum, quamquam Cor. et Dobr. (quos nuper Bait. et Saupp. sunt secuti) recte ἐστιν, οἷτινες habent, uti in Paneg. 77, 176. jam Wolfius libror. antiqu. ἐστὶ. ἂ correxit. Cf. 118, 14. 125, 48. 130, 68. 135, 92.

Plures hiatus hac in oratione facit particula καὶ. Unus quidem jam est remotus 134, 88. in verbis: ἀλλὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ εἰς ὄνειδῃ, quae nunc scripta sunt:

ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς ὄν. Corrigenda tamen etiam sunt 117, 9. ἀξιώ δὲ καὶ ὑμᾶς τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχειν ita ut Vatican. auctor. καὶ deleas et δ' pro δὲ scribas. Neque magis probo 131, 73. verba καὶ Ἰταλίαν ex Urbin. post Σικελίαν addita; absunt enim non solum in vulgat. libr. Mediol. Hag. sed etiam in optimo Ambros. estque ex Dionysio Halic. a Wolfio receptum. In Ald. et Basil. cum Σικελίαν καὶ desint, patet, alterum alterius esse interpretamentum sive correctionem, nisi mavis verba illa καὶ Ἰταλίαν ab ipso Dionysio esse addita, quippe qui in iudicio de Isocrate non verba sed argumentum orationis memoriae prodidit. Poterat autem id ut Dionysius ea adderet, facillime fieri, quia Isocrates saepius utramque terram inter se conjungit, vid. de Pace 179, 99. Atque in enumerandis terris, ad quas Lacedaemonii confugere poterant, magis Siciliae, cujus insulae incolis Lacedaemonii saepe subsidio iverant, quam Italiae locus esse videtur. Tolerandus autem fortasse hiatus erit 121, 28. Καὶ εἰ μὲν et sequ. uti certe tolerandi sunt 132, 80. τί ἂν. 131, 74. ὅτι ἂν et 128, 60. ἐγὼ πολὺ ἂν ἥδιον quod nunc ex Urb. pro vulgato: ἂν ἐγὼ πολὺ ἥδιον est receptum.

Minime tamen ferendum esse censeo, quod 133, 84. legitur: ὥστε — ὑπομεῖναι, ὦν. Verum hoc quoque in loco habet Urbin.: ὥστε — ὑπομεναιμεν, ὦν. Orator enim hanc ponit ut rem, quam prae Lacedaemoniorum virtutibus minime ratam fieri censet, quae igitur sola nititur cogitatione. Vid. de hoc usu part. ὥστε cum optativ. Kühner. Gramm. gr. §. 827. Olim autem pluribus ejusmodi vitiis cum ceterae Isocratis orationes tum haec scatebat. Ita 135, 91. vulgo: κρᾶττοντας φανῆναι. Εἰσι habebant, nunc tamen ex Urb. scriptum est: φανῆναι κρᾶττοντας. Εἰσι, deinde 137, 109. pro vulgato: πολὺ γὰρ μᾶλλον κρεῖττον μεγάλου καιροῦ τιμὴν ἀνταλλάξασθαι ἢ nunc leges: πολὺ μᾶλλον ἢ ceteris omissis. Similior etiam est locus 136, 96. ubi vulgo: ὡς οὐδεὶς ἂν — δηλώσαι vel δηλώσῃ. Ὑπερ legebatur, nunc autem ex Urb. ὡς οὐδεὶς ἂν — δηλώσειεν. Ὑπερ est receptum.

In oratione de Pace scripta leges 179, 97. in omnibus libris: ὥστε οὐδὲ, quod quin corrigas non dubitabis, uti vulgatum ὥστε ἄξιον jam correctum est 161, 13. in ὥστ' ἄξιον. Omnes libri apostrophum tuentur 160, 6. 165, 31. 32. 166, 36., ubi comma dele, 167, 40. 168, 45. 46. 169, 48. 171, 59. 175, 82. 176, 89. 177, 93. 181, 107. 112. 184, 124. 185, 128. 186, 139. Idem est dicendum de loco 181, 110. ubi pro vulgato: πῶποτε λογισμὸς αὐτοῖς ex Urbin. scriptum est πῶποτε αὐτοῖς λογισμὸς, sed tum certe πῶποτ' erit scribendum, nisi mavis vulgatum verborum ordinem retinere. Ita 175, 84. nunc πῶποτ' εἰς legitur, ut olim jam 182, 112. et 114. s hoc in verbo erat elisum. Corrigendum etiam est 168, 44. ἀλλὰ ἀνθρώπους, quod ex omnibus Isocratis orationibus unum est exemplum ejusmodi hiatus, qui tamen sine dubio ex Ambr. Scaph. omnibus Antidoseos libris et Dionysio cum Baitero et Sauppio non minus est tollendus, quam id a Bekkero factum est 171, 62. in ἀλλ' ἀρεσκούσης. Exempla autem hujus apostrophi quavis fere reperies pagina. Idem etiam est statuendum de πολλά ἂν quod 164, 25. leges, ubi eodem modo πόλλ' scribas quo de Big. 350, 16. videbis scriptum. Correcta sunt similia vitia 162, 18. ubi pro vulgato: καλῶς ταῦτα ὀρισώμεθα, nunc ταῦτα καλῶς ὀρ. 170, 56. ubi pro vulgato: ταῦτα οὐ nunc ταῦτ' οὐ. 171, 57. ubi pro vulgato: ταῦτα ἂν ἀποκρινάμην, nunc ταῦτ' ἀποκρ. ἂν. 58. ubi pro vulg.: ταῦτα ἐξημαρτάνομεν nunc τοιαῦτ' ἐξημ. 62. ubi pro vulg.: τοιαῦτα ἐξαμαρτάνοντες nunc τοιαῦτ' ἐξ. et 179, 99. denique ubi pro vulgato: ταῦτα ἐξαμαρτεῖν nunc ταῦτ' ἐξαμ. legitur.

Minus offendunt hiatus, quos particula καὶ facit, veluti 159, 2. καὶ εἰρήνης. 161, 14. καὶ ὅτι. 175, 84. καὶ οὐκ et 176, 86. καὶ ἑκατὸν, quamvis non negarim hic quoque fortasse vitia quaedam latere, quae correctae sunt 187, 140. ubi vulgatum: εἰσρηήσεσθαι καὶ εἰς τὴν πόλιν nunc omissa καὶ mutatum est in εἰς τὴν πόλ. εἰσρ. et ib. 143. ubi vett. libr. Ald. Med. Hagan. καὶ ἀσπίδας

pro recentior. edd. καὶ τὰς ἀσπ. habent. Facilius ferēs 162, 18. τί ἂν atque 186, 134., ubi tamen in Antidosi in antiqu. libr. prorsus aliud quid est, ὅτι ἂν et 179, 101. πολὺ ἂν. Non autem probabis 188, 145. ἢ ἐγὼ, sed scribes ἡγὼ, uti Panath. 268, 148. scriptum est pro vulgato: ἃ ἐγὼ, et uti ἀγὼ nunc legis in Nicocl. 32, 62. pro vulg.: ἃ, idemque Busir. 228, 34. pro vulg. ἃ ἐγὼ et Panath. 233, 3. pro vulg. ὦν ἐγὼ. Idem censuit Baiterus ad Brem. p. 219.

Medicina etiam parata est loco 168, 44. ubi pro eo, quod nunc apud Bekkerum legitur: μετ' ἐκείνου ἐφ' recte ex Urb. et Ambr. quibuscum Dionysius facit, cum Baitero et Sanppio recipietur μετ' ἐκείνων ἐφ', praecedit enim τῆς, quod collectivum esse supra exemplis allatis ostendi. Similis hiatus legebatur olim 164, 24. in verbis: στρατοπέδου ξενικοῦ, ὦν ubi nunc rectius στρατοπέδων ξενικῶν, ὦν est editum. Restituendus denique est pristinus verborum ordo, quem in Antidosi omnes libri praeter Ambr. et hic cod. Scaphus. tuetur 166, 36. πῆσαι τοὺς ἀκούοντας ἀσπεῖν, ubi Bekkerus, non ita Baiterus et Sauppis, male ex Urb. dedit: τοὺς ἀκούοντας πῆσαι ἀσπεῖν. Idem etiam dixerim 182, 115. de verbis, quae nunc minus recte sunt scripta: ποτηρῶς ἔχειν νομίζετε, ὅτι, cum vulgatus eorum ordo, quem etiam in cod. Scaph. reperis, sit: νομ. ποτηρῶς ἔχειν, ὅτι, quem jure probat Baiterus. Ibidem §. 114. nunc rectius αὐτῶν ἀγνοεῖτε reperies pro vulg.: ἀγνοεῖτε αὐτῶν.

In Areopagitico ex numero hiatuum qui restant, primus sit 143, 16. δὲ ὁ, qui ex viginti sex ejusmodi hiatibus a Bekkero eadem ratione qua supra dixi, correctis unus est relictus, in quo tamen vocalis ε non minus est elidenda, uti eam nunc elisam videbis in XXXIX. huj. or. locis. Idem affirmaverim de loco 156, 80. ubi ὥστε οὔτε legitur, postquam idem hiatus sublatus est 146, 32. 149, 48. 50. 150, 52. 153, 66. 156, 81. In omnibus quantum scio, libris vocalis ε elisa est 143, 90. Huc accedat 151, 57. ὑμᾶς γε φόντο, ubi γε ex Urb. est ad tum, sed γ' scribendum erat, uti scriptum

est Nicocl. 30, 18. Phil. 95, 68. 99, 85. 103, 103. Archid. 129, 63. de Pace 166, 35. 186, 137. Evag. 195, 37. Panath. 246, 65. 278, 216. 287, 259. Plat. 301, 26. Antid. 317, 34. § 97. 275, 283. Neque minus 155, 77. ex Ambros. c. Bait. et Saupp. *τοιαῦτα ἐξαμαρτάνοντας* corrige, id quod jam factum est 156, 78. ubi pro vulg. *τοιαῦτα ἔσται* nunc *τοιαῦτ' ἔσται* legis, quo etiam 151, 56. referre poteris, ubi Bekk. pro *ταῦτα ἐπεξιόντος* ex Urb. *ταῦτα διεξιόντος* recepit.

Graviora quae adhuc leguntur vitia sunt 148, 48. *ἐξ ὧν παρασκευάσουσι μηδὲν αὐτοὺς ἄξιον ζημίας* [βουλήσεσθαι] *ἐξαμαρτάνειν*, ubi in Urb. *βουλήσεσθαι* recte abest, simul tamen *ἄξιοῦν* legitur, simili errore, quo Paneg. 53, 62. Urb. pr. *ἄξιον* pro *ἄξιοῦν* habet. Recte igitur Dindorfius, quem et ego et Bait. et Saupp. secuti sunt, verbum *βουλήσεσθαι*, cujus loco Cod. Fug. et LB. *ἔσσεσθαι* habent, delevit. Urbinatem autem ne cum Bekkero sequere 147, 39., ubi ex eo vulgatum verborum ordinem: *ἐπιμελεῖσθαι τῆς εὐταξίας*, ἢ male mutatum vides in *τῆς εὐταξίας ἐπιμελεῖσθαι*, ἢ et 151, 59. in verbis: *δημοτικωτάτους γεγενῆσθαι* [τῶν πολιτῶν], ὥστε, ubi *τῶν πολιτῶν*, quorum loco Urb. tres literas habuit, quarum ultima *ν*, non uncis includi debebat. Jure igitur Dindorfius, quem mecum etiam Bait. et Saupp. secuti sunt, uncus removit, saepius enim singula verba vel maxime necessaria in Urbin. desunt. Vide me ad Areop. 92, 170. et 300. Non necessarium *εἶναι* tamen recte omissum est 149, 49. in *ἐνόμιζον εἶναι ἦ*.

Non offendes 157, 84. in *ὅτι ἄν*. Erunt quidem, qui propter pausam, quae in loquendo fit, etiam non offendunt 153, 67. in verbis: *τὴν* (scil. *πρωτότητα*) *τοῦ δήμου. οὐ*. At cum vulgo in libris pro *τοῦ δήμου* legatur *τῆς δημοκρατίας*, cum Isocrates hiatum, etiamsi pausa est in loquendo, evitet et cum denique saepius *τῇ δημοκρατίᾳ* actiones ab Isocrate adtribuantur (vid. me ad Areop. 337.) *τοῦ δήμου* interpretamentum verbi *τῆς δημοκρατίας* esse videtur.

In Panathenaico, quae oratio omnino plura quam ceterae interpretum vestigia prae se fert, plures etiam

relicti sunt hiatus. Ita 248, 76. *δὲ, εἰθ'* et 250, 84. *δὲ ἀναγιγνωσκομένων* adhuc restant a XXXVII. hiatibus hujus generis, qui a Bekkero plerumque per elisionem vocalis *ε* sunt remoti, ita ut nunc hic apostrophus in CXLVI. loc. huj. or. legatur. Inde non dubitabis quin in utroque supra allato loco *δ'* scribas, modo comma in altero deleas. Huc accedant loci 234, 6. *τε ἀλύπως*. 235, 14. *τε, εἰ* et 257, 119. *τε ὑπεθέμην*, in quibus *ε* non minus elidendum est, quam 247, 71. et 266, 158. in *τε αὐτάς*, ubi particula ex Urb. accessit. Legebantur olim plura hujusmodi vitia 233, 6. in *τε ἐμαυτοῦ*. 237, 22. *τε ἄλλως*. 246, 65. *τε ὑπερ*. 269, 174. *τε ἐγένετο*. 275, 203. *τε ὡς*, in quibus nunc apostrophus est positus et 237, 23. in *τε ἄν καὶ*, quae nunc in *τε κἄν* sunt mutata. Elisum est autem in omnibus quantum scio libris *ε* 252, 95. 96. 255, 107. 256, 114. 259, 130. 261, 137. bis. 268, 169. 270, 179. 273, 192. 276, 207. 277, 211. 280, 230. 282, 239. Jure etiam offendunt 269, 174. *ὥστε ἐλέσθαι*. 273, 194. *ὥστε ἡτήθεις* et 286, 255. *ὥστε ὄντας*, quae quidem non minus apostropho ponendo sunt sananda, quam quod 258, 125. olim *ὥστε ὀ* legebatur. Confer etiam 236, 16. 238, 29. 241, 45. 244, 55. 248, 79. 252, 94. 254, 103. 104. 256, 115. 270, 179. 276, 209. 279, 226. 285, 249. quibus in locis *ε* est elisum. Hiatus etiam exstitit 269, 171. ordine vulgato: *οἱ τότε κύριοι Θεβαίων ὄντες* Urbin. (et Ambr.) auctor. mutato in *οἱ κύριοι τότε ὄντες Θεβῶν*, ubi nisi mavis illum sane simpliciore verborum ordinem retinere, quod Bait. et Saupp. fecerunt, certe *τότ'* scribes, uti scriptum est 238, 25. atque Paneg. 53, 64. Archid. 122, 31. 136, 97. Busir. 221, 2. Antid. §. 264. Epist. III, 412, 5. VI, 419, 9. Adde his locum 258, 122. *πώποτε ἀπορήσαι*, quem corriges, uti nunc 234, 7. vulgatum *πώποτε ἀπορήσαι* et 244, 55. *πώποτε αὐτοῖς* litera *ε* elisa est correctum. Conferas etiam 259, 131. 260, 136. 272, 188. His accedat denique locus 268, 172. *με ἀγνοεῖν*, de qua elisione vide quae supra ad Paneg. sunt dicta.

Uti autem in iis, quae allata sunt, litera *ε*, ita o

erit ex Ambr. cum Bait. et Saupp. elidenda 238, 24. in τούτο ἤδη. Est jam a Bekkero elisa 254, 103. in τούτ' ἀπληστίας pro vulg. τούτο ἀπλ. itemque apostrophus in vulgatis etiam exemplis legitur 246, 66. 67. 254, 106. 265, 157. 278, 218. 284, 248. 287, 259. Idem statuendum est de loco 268, 170., ubi κάκεινο ὑποδείξοντας legitur, quod corrigas, uti correctum est 278, 218. ἐκεῖνο εἰσας in ἐκεῖν' εἰσας et 276, 208. κάκεινο ἐθαύμαζον εἰ λήληθεν in κάκεινό σε λήληθεν. Conferas de elisione 279, 226. Archid. 121, 26. de Pace 187, 142. Epist. II, 410, 17.

Idem de litera α dici potest, cujus loco apostrophus est ponendus 240, 39. in ταῦτά ἐστιν, ubi cum Bait. et Saupp. Ambros. auct. ταῦτ' ἐστίν scribe, uti nunc 251, 93. etiam ταῦτ' ἐπράξαμεν legis. Olim apostrophus in hoc verbo jam legebatur: 245, 61. 251, 92. 256, 114. 259, 128. 129. 263, 148. 272, 185. 273, 192. 276, 210. 277, 215. 280, 229. 282, 239. 285, 253. 288, 264. Vulgatum contra cum Bait. et Sauppio defendendum esse censeo 260, 134. quod erat: ταῦτα μὲν ἑτέροις, pro quo a Bekk. ex solo Urbin. est receptum: ταῦτα ἑτέροις μὲν. Nam non solum ἑτέροις et ἐμοὶ inter se sunt opposita, sed etiam sermo de his omnibus rerum publicarum institutis et sermo de solis majorum institutis, unde factum esse videtur, ut μὲν ab Isocrate ad ταῦτα adderetur, quod cur a librariis mutatum sit, facile potest perspicere. Apertius etiam erraverunt librarii 265, 155. in verbis: μήτε τοὺς τὰ ἡμέτερα ἅμα τε θαυμάζοντας καὶ βασκαίνοντας καὶ μιμῆσθαι γλιχομένους. Isocrates enim hoc in loco profitetur se ex bellis antiquissimis temporibus gestis esse demonstraturum, Spartanos neque prius neque magis rei militaris peritia excelluisse quam Athenienses idque se tam luculenter esse demonstraturum, ut neque οἱ ἀνοήτως λακωνίζοντες habituri sint quid opponant, neque qui et admiratores et obtretratores sint. Si autem τὰ ἡμέτερα legitur, quisque hoc de Atheniensibus intelliget, quia oppositum esset Lacedaemoniis. At hoc per se patet, qui Atheniensium res admirentur, non

facile quidquam esse opposituros ei, qui demonstret, eos nequaquam rei militaris usu Lacedaemoniis unquam fuisse inferiores. Obtrectatores potius qui tamen simul etiam sint admiratores et imitatores, intelligendi sunt Isocratis, de quibus hac in oratione saepius mentio fit et inprimis p. 255. ubi quid opposituri sint affert. Recte igitur verba τὰ ἡμέτερα vulgo absunt, quorum loco, cum sane objectum ad δ'αυμάζοντας κ. τ. λ. desit, τὰμὰ τε ex vulgato ἄμα τε faciendum esse jam conjeci ad Areop. 414. ibique similia ex Phil. 101. b. et Paneg. 43. conferri jussi. Loci sententia erit: qui mea et admirantur (clam) et obtrectant (palam) et imitari cupiunt.

Ferri non posse *παρόησια*, ex quo alii fecerunt *παρόησια* in verbis 234, 9. *εἰπεῖν δὲ περὶ τῶν αὐτῶν τούτων ἐν συλλόγῳ πολλῶν [παρόησια] ἀνθρώπων* vidit primus Hier. Wolfius, qui rejecit; quem secuti sunt Batt. Lang. et nuper simul Ambros. auctorit. nixi Bait. et Saupp. Alii, dico Auger. et Cor., post *εἰπεῖν δὲ* collocaverunt, alii uti Bekk. et Dindorf. uncis incluserunt. At non ea de causa, quia libere loqui non poterat, sed quia idonea vox et audacitas deerat, in conventu multorum hominum Isocrates non loquebatur v. §. 10. Inde non tam si libere loquendum erat quam quum coram multis hominibus oratio erat habenda, Isocratem vox et animus deficiebat. Nam se libere loqui solere ipse est professus ad Phil. 96, 72 scribens: *ἐμοὶ τε προσήκειν μετὰ παρόησιας ὡσπερ εἰδῆσθαι, ποιῆσθαι τοὺς λόγους* et revera libere est locutus et in Areopagitico et in orat. de Pace. Videtur igitur *παρόησια* (ita enim in Med. Hag. et Ald. legitur, non *καρόησια* quod in aliis) a librario ad verba ista §. 9. adscriptum fuisse, quibus Isocrates naturam suam praedicat ut *δοξάσαι περὶ ἐκάστου τὴν ἀληθειαν μᾶλλον δυναμένη τῶν εἰδέναι φασκόντων*. Sedem verbi quidem esse incertam intelliges ex Bav. qui verbum post *συλλόγῳ* collocat. Simile vitium olim erat Phil. 110, 138. ubi vulgo *ἀξίόχρως ἔδοξεν οὕτως ἢ πραγματεία εἶναι* legebatur, nunc autem ex Urb. *ἄξιος οὕτος* (i. e. λόγος) *ἔδοξεν εἶναι* est receptum.

Ejusdem Ambros. auctoritate a Bait. et Saupp. 281, 235. pro *οἶσθα ἀκριβῶς* verum *οἶσθ' ἀκριβῶς* est restitutum. Quamquam enim aliud elisionis hujus exemplum in Isocratis orationibus non inveni, tamen a eadem lege elidi poterit, qua in *οἶδα* saepe haec litera est elisa. Vid. 234, 10. 250, 88. 254, 105. 269, 173. Paneg. 53, 65. 61, 97. 100. 62, 106. Phil. 87, 23. Archid. 116, 1. 138, 111. Areop. 140, 3. de Pace 162, 17. Busir. 230, 46. Soph. 295, 19. Plat. 298, 7. 303, 34. Antid. §. 101. 144. 190. 195. Epist. II, 411, 23. VI, 418, 3. VIII, 426, 8.

Jure deinde offendes 253, 99. in verbis: *ὡς τοιοῦτον ἐν τοῖς συμμάχοις τι διαπραξαμένη ἦν*, ubi Urb. et Ambr. *διαπραξαμένην* et ceteri libri praeter Ald., in quo est: *διαπεπραγμένη*, habent *διαπεπραγμένην*, unde primus Coraës *διαπεπραγμένη ἦν* edidit. Conjecerat tamen antea jam Wolfius *ὡς εἴη* — *διαπεπραγμένη* et Coraës part. *ὡς* deleta *διαπεπραγμένην*. Coraës exemplum secutus est Bekkerus perfecto in aoristum mutato. „Uterque offensus esse videtur constructione, quum non putarent verbis dicendi jungi posse accusativum cum participio, addita particula *ὡς*. Quod etsi rarissimum esse libenter confitear, tamen alibi quoque ab Isocrate factumprehendimus: *λέγω δ' οὐχ ὡς δυνησόμενον ἀπάσας σε μιμήσασθαι τὰς Ἡρακλέους πράξεις* Philipp. 105, 114. et alia quaedam exempla leguntur apud Matthiaeum Gr. gr. p. 1124.“ Haec verba sunt Baiteri in Praef. ad Paneg. p. XVIII. Aoristum autem probaverim, quamvis perfectum *πεποιηκότες* antecedit, quia in iis quae antecedunt sententia est: impleverunt urbes ita ut impletae sint, hic autem Athenienses nunquam tale quid fecisse. Recte igitur cum Bait. et Saupp. Urbinatem et Ambros. hoc in loco sequeris. Simile vitium olim Areop. 147, 20. legebatur: *ἀνάγκη, ἐν*, ubi nunc *ἀνάγκη* ex Urb. est deletum.

Non magis probabis quod Bekkerus 236, 29. librorum omnium scripturam *ἐπιχειρῆσαι με* mutavit in *ἐπιχειρῆσαι ἐμὲ*. Legitur enim §. 21. *δύνασθαι με τυχεῖν* et *πεπλησιακότων μοι* neque hoc in loco ei verbo major in-

est vis. Recte igitur Bait. et Saupp. breviorum pronominis formam sunt tuiti. Idem non satis perspicio cur 266, 161. in verbis: *ἐγὼ δ' οὐδέποτε ἂν οἶμαι [τοῖς προειρημένοις] οικειότερους λόγους ἐρηθῆναι τούτων* uncis inclusa sint *τοῖς προειρ.* Timet enim orator ne *ἔξω τῆς ὑποθέσεως* locutus esse videatur, pergitque: equidem opinor haec, quae nunc dixi, optime convenire iis, quae his antecesserant, me igitur nequaquam a scopo aberrasse. Removeas ea de causa cum Bait. et Saupp. uncis. Difficilius iudicatu est num Isocrates 233, 6. scripserit *βούλομαι οὖν*. Equidem arbitror oratorem δὲ pro *οὖν* dedisse, has enim particulas inter se permutari infra ad Antidosin ostendam. Isocratem certe non dixerim ejusmodi hiatum admisisse, quem tam facile evitare potuerit, et quae olim legebantur exempla plura, jam sunt correctata. Ita 270, 175. vulgo: *ἡγεῖσθαι εἰκὸς ἐκρίθη Σπαρτιατῶν* erat scriptum, nunc legitur verbis: *εἰκὸς ἐκρίθη* deletis *ἡγ. Σπαρτ.* 281, 233. pro vulgat.: *ἔσται ἡ* nunc *ἔστιν ἡ* et ib. 235. pro *χρήσασθαι ἡμᾶς βουλόμενος* nunc *χρήσ. βουλ. ἡμᾶς* et 283, 243. pro *τὴν φύσιν εἶναι. ὅστις* nunc *εἶναι τὴν φύσιν. ὅστις* est scriptum et 237, 20. vulgata: *εἶναι ἐμὸς* post *τούτους* nunc sunt deleta.

Multa ejusmodi vitia etiam in particula *καὶ* jam sunt sublata, veluti 236, 18. pro *καὶ Ὀμήρου* nunc *καὶ τῆς Ὀμ.* 246, 67. pro *καὶ αὐτοὶ* nunc *αὐτοὶ* deleta particula. 256, 114. pro *καὶ ἐπιμεληθέντες* nunc *καὶ καλῶς ἐπιμ.* 264, 140. pro *διοικήσουσι καὶ ὅπως σωφρονοῖεν* nunc *διοικοῦντες σωφρ.* est editum. Restant tamen alia non minus tollenda ad quae refer 259, 130. Ibi enim in verbis: *συμφορῶτάτης ἅπασι τοῖς χρωμένοις καὶ ἡδίστης Urb.* et *Ambr. καὶ τοῖς χρωμ.* pro *τοῖς χρωμ. καὶ* praebent. „Fit autem saepe ut reipublicae forma quaedam ejusque instituta sint aequissima et optissima omnibusque utilisima, neque tamen iis, qui illis institutis utuntur, accepta et grata, et hoc ipsum Isocrates ad Lacedaemoniorum instituta alludens hic de Thesei institutis praedicaturus est. Superfluum etiam addi *τοῖς χρωμένοις* ad *ἅπασι* cum per se pateat, talia instituta modo civibus qui

iis utantur, maxima posse afferre commoda.“ Haec scripseram ad Arcop. p. 398. neque aliter verba ediderunt Bait. et Saupp., sed 283, 243. in verbis: *καὶ ἅπαντας* potius cum ceteris Isocratis editoribus fecerim qui ante Bekkerum ex libris suis *καὶ πάντα*s dederant. Certe causa nulla adest cur *ἅπαντας* neque *πάντας* hoc in loco scripserit Isocrates et ita hiatum admiserit. Feres tamen 244, 56. *καὶ ἐξήκοντα*, 248, 79. *ἀλλὰ καὶ ἐφ’ οἷς* nisi ibi mavis *καὶ* delere, quia Agamemnonem iis quae sit allaturus magis etiam excelluisse orator sit demonstraturus, 254, 107. et 271, 184. *καὶ οὐκ* et denique 283, 241. *καὶ ἐπαινεῖν*. Non offendes in *ὅτι ἂν* 238, 24. 25. 247, 74. 254, 106. 281, 235. neque in *τί ἂν* 249, 84. neque in *τί οὖν* 268, 167. neque in *πολύ ἂν* 272, 186. ubi vulgo pro *πολύ ἂν* *δικαιότερον* minus convenienter usui Isocratis legebant *πολύ* *δικαιότερον* *ἂν*.

Fortasse etiam tolerabis tales hiatus quales leguntur 243, 53. *ἢν ὀπότεροι ἂν κατάσχωσιν* et 258, 126. *περὶ οὗ πρὸ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην*, si cogitaveris, *ἂν* ita antecedenti verbo a Graecis annecti esse solitum, ut in pronuntiando utrumque fere in unum coalesceret verbum. Hoc tamen non dubitabis, quin corrigendum sit 236, 17. *τοὺς λόγους μου ἔλυμαίνοντο*, quod unus tuetur Urbin. cum vulgo et in Ambr. rectius exhibeatur: *τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλ*. Defenderunt quidem Bait. et Saupp. *μου* ita ut §. 16. et 37. afferrent. At Isocratem de sese locutum modo singulari modo plurali numero esse usum ex illa ipsa paragrapho decima sexta poteris discere, in qua et *ἀμελεῖν ἡμῶν* et *ἀεὶ τι φλαῦρον περὶ ἐμοῦ λέγουσιν* videbis scriptum. Articulum denique delendum esse censeo 240, 39. in verbis: *ὥσπερ χορὸς πρὸ τοῦ ἀγῶνος*. Ἄγων enim hic non singularem quandam actionem, sed in universum quamque significat, ante quam chorus quaedam praefari soleat. Similiter olim legebatur Archid. 122, 32. *τοῦ Ἡρακλέους*, ubi nunc *τοὺς Ἡρακλέους* videbis scriptum. Quod autem olim in Panath. 248, 77. *τούτου ὡς καὶ* erat scriptum, nunc in *τοῦ περὶ* est mutatum.

In Evagora mirum est quod δὲ plures efficit hia-

tus quam in aliis orationibus, quos tamen Isocratem admisisse ne arbitrare. Leguntur apud Bekkerum 192, 17. δὲ Ἀχιλλεύς, 19. δὲ ὑστερον 199, 54. δὲ αὐτοῖς. 200, 57. δὲ οὐ, quibus in locis postquam ego in Evagora meo e conjectura apostrophum posui, nunc Bait. et Saupp. eum Ambros. auctor. dederunt. Corrigenda autem praeterea sunt 200, 56. δὲ αὐτὸν. 201, 62. δὲ ἡραγκάσθη, 202, 66. δὲ ὀνομάστους et 203, 72. δὲ ἀνακτας et δὲ ἀνάσσης, uti a Bekkero jam sunt correcta vulgata 190, 7. δὲ ἄλλους. 191, 10. δὲ οὐδενός. 13. δὲ αὐτῶν ib. δὲ ἄπαντες. 192, 16. δὲ ἐν. 193, 21. δὲ ἐκ. 24. et 194, 27. δὲ εἰς 29. δὲ ὡσπερὶ 30. δὲ ἐκ et δὲ ἄλλον. 196, 38. δὲ οὐκ. 197, 41. δὲ ὄσοι. 43. δὲ ἐπιμελείαις. 198, 46. δὲ οὐδὲν, quo in loco tamen non apostrophus est positus, sed δὲ deletum, 48. δὲ ὀλίγω. 200, 55. δὲ κείνοι. 56. δὲ Ἕλληνες 201, 62. δὲ ἐπορθησε. 202, 68. δὲ ἀντὶ et δὲ Ἕλληνας. 203, 70. δὲ οὐ. 71. δὲ ἐβίω. 204, 73. δὲ ὦ. 207, 80. δὲ ὑμῖν. 81. δὲ οὐκ et δὲ ἐπὶ. In omnibus quantum scio libris apostrophus est 189, 2. 190, 6. 191, 11. 192, 17. 194, 31. 198, 45. 201, 60. 63.

Apostrophum etiam ponendum esse censeo 195, 33. in τε ἀρετῆν, uti legitur 190, 7. 9. 193, 24. 26. 195, 32. 198, 48. 202, 64. 204, 74. neque minus 196, 39. in οὔτε ἡμίθεος, uti similia vitia nunc sublata sunt ib. in οὔτε ἀθάνατος 197, 42. in οὔτε ἐκόλαζεν et οὔτε ἐπετίμα. 198, 47. in οὔτε ἐμπορίω, et 206, 78. in οὔτε ἔμ. His accedat 201, 60. ὥστε εἰς, qui hiatus a me e conject., postea a Bait. et Saupp. ex Ambr., sublatus, restat apud Bekkerum ex octo qui olim praeter hunc reperiebantur 193, 24. 198, 48. 201, 60. 63. 202, 67. 68. 69. quibus adde 190, 6. 191, 10. ubi comma ante, non post ὥστ' pone, 193, 24. altero in loco. 25. 196, 38. 199, 50. 203, 70. et 72., ubi libri manuscripti constanter apostrophum praebent.

Scribe porro 199, 53. πλείστ' ἀγαθὰ pro eo quod praeter Ambros. ex quo Bait. et Saupp. idem mecum dederunt, in omnibus legitur libris πλείστα ἀγαθὰ, et con-

fer Antid. §. 219. et Epist. II, 409, 15. ubi *πλείοτ'* ante vocalem etiam a Bekkero editum videbis. Idem fac 194, 30. in *σῶμα ἐν*, ubi *σῶμ'* eodem jure poterit dici quo nunc *μέγ'* est editum Paneg. 74, 161. Phil. 94, 62. Busir. 223, 10. de Big. 352, 29. et *εὐρημ'* Lochit. 397, 13.

Quid statuendum sit 190, 6. de verbis: *ὡσθ' ἥδιον ἂν εὐλογουμένων ἀκούοιεν οὓς οὐκ ἴσασιν εἰ γεγόνασιν ἢ [τούτους] ὑφ' ὧν εὖ πεπονθότες αὐτοὶ τυγχάνουσι. Οὐ κ. τ. λ.* exposui pluribus ad Areopag. p. 406. et ad Evagoram meum p. 17. Bekkerus cur verbum uncis incluse- rit non video. Codicēs enim ei nihil praebent subsidii. Urbin. habet *τούτους*, Vat. et Ambr. *τούτων*, vulgati libri et Scaph. *τι τούτων*. Aptissimum est *τούτων* quod post me etiam Bait. et Saupp. receperunt, ut sententia sit: ut libentius de laudibus eorum (de iis laudatis) audiant, quos nesciant unquam fuisse, quam de iis, a quibus beneficiis sint ornati. Videtur ea loci sententia librariorum ita latuisse, ut alii *τούτων* mutarent, alii post *τυγχάνουσι* adderent *ἀποδέχεσθαι*, quod jure Urb. et Vat. auctor. a Bekkero est omissum. Uti autem hic *ἀποδέχεσθαι*, ita 204, 74. in verbis: *τούς δὲ λόγους ἐξενεχθῆναι οἷον· ἐστὶν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ διαδοθέντας ἐν ταῖς τῶν εὐφρο- νούντων διατριβαῖς ἀγαπᾶσθαι* illud *ἐξενεχθῆναι* non ab Isocrate videtur esse profectum, sed potius a librariis additum, qui verba *εἰς τὴν Ἑλλάδα διαδοθέντας* explicaturi essent. Inde etiam facile explicari poterit, cur *καὶ* post *Ἑλλάδα* a Med. Ald. Hag. idque recte absit. Verbo *διαδιδόναι* autem Isocratem praecipue de orationibus et libris edendis esse usum docui ad Evag. p. 95. Hoc quidem quovis pignore contenderim, Isocratem ejusmodi hiatus non admisisse. Emendata autem sunt similia 196, 38, ubi olim *πέπρακται ἅπαντα*, nunc *ἅπαντα πέ- πρακται* et 199, 50. ubi olim *εἶναι ὁμολογήσειεν*, nunc *εἶναι προσομολ.* legitur.

Inter eos denique qui ferendi sunt hiatus referens *πολὺ ἂν* 199, 50 et 202, 65. ubi nunc *πολὺ ἂν μέλλω*

pro vulgat. πολὺ μείζω sive μείζον ἂν legitur et ὅτι ἂν 309, 69.

In oratione ad Nicoclem scripta primum ex Ambr. cum Bait. et Saupp. corrige 21, 35. δὲ ἐπ' et apostrophum pone et hic et 15, 5. in δὲ ἐνθρυμηθῶσι, 19, 20. in δὲ ἀληθείαις ταύταις, ubi vulgo δὲ ἀληθεστάταις legunt, utrumque tamen quod infra demonstrabo, non ab Isocrate profectum est; et 21, 32. δὲ ὡς. Correcta sunt 15, 5. duo hujusmodi vitia, item duo 21, 32., unum 22, 36. 39. tria 23, 40. unum 42 et 46. Porro ε elide 16, 8. in τόγῃ ἐπιχείρημα et 17, 11. in ὥστε οὐδενί, quocum confer 24, 46. ubi nunc ὥστ' οὐδὲ est scriptum. Adde his 21, 32. τε ἄλλ' et confer 20, 25. ubi olim οἰαί τε εἰσι. 29. ubi τε ἐπιδιώσεις. 24, 51. ubi τε ἐπειδὴ legebatur, nunc autem ε est elisum. Scribe igitur hoc quoque in loco τ' ἄλλ'.

Ab Isocrate profectum esse quod 22, 40. scriptum esse vides: μὴ θαύμας, εἰ negaverim et correxerim eodem modo quo vulgatum μὴ θαύμας, εἰ in Busir. 231, 50. ex Urb. in μὴ θαυμάσις εἰ mutatum est. Idem placuit etiam Baitero, qui plures nominavit locos similes. Sed difficiliter dictum est quid Isocrates scripserit 22, 37. ubi καὶ φρόντιζε ὅπως legitur. Nam equidem nec putarim Isocratem hunc hiatus admisisse neque omnibus probaretur, si quis φρόντιζ' scriberet, quod mallem, cujus tamen elisionis exempla requiruntur, quamquam Demosthenem λέγ' et similia dixisse infra demonstrabo. De hoc tamen non dubitaverim, quin 17, 11. vulgatum ἀγωνίζεσθε τὴν ἡμέραν, ὧν rectius habeat, quam quod ex Urb. est receptum τὴν ἡμέραν ἀγωνίζεσθε, ὧν. Idemque censeo de loco 15, 2. ubi nunc minus recte legi videtur: ἐκίστην τὴν ἡμέραν βουλεύεσθαι, ἐπειθ' pro vulgato: ἐκίστην ἀγωνίζεσθαι τὴν ἡμέραν, ἐπειθ'. Offendisse videtur librariorum verbum ἀγωνίζεσθαι de privatis dictum, qui de quotidiano victu laborent sive pugnent. Conferre potes Soph. 295, 21. ubi nunc recte τοιαύτην εἶναι τέχνην ἦτις pro vulgato: τέχνην τοιαύτην εἶναι, ἦτις legitur, et ex hac ipsa oratione 15, 4. ubi pro vulgato: μᾶλλον

ἔδει τῶν ἄλλων παιδεύεσθαι, ἐπειδὴν nunc legis: ἔδει παιδὶ μάλλον τ. ἄλλ., ἐπ. et 23, 42. ubi Bekkerus pro vulg.: πλησιάζειν δὲ οὐ βούλονται, ἀλλὰ μάλλον αἰροῦνται συνεῖναι τοῖς ἐξημαρτάνουσιν dedit: πλησιάζειν δὲ βούλονται τοῖς συνεξημαρτάνουσιν.

Minus offendes 22, 38. in verbis: ἐπιτέλει. Ὡν, sunt enim prorsus diversae sententiae, quae hic proponuntur, ita ut inter utramque verum relinquatur spatium. Ὅτι ἂν 20, 28. non offendere saepius est dictum, quo etiam referas 25, 54. ἃ ὁμῆς quod est vitium typhoteticum pro ἃς ὁμῆς.

In Nicocle corrigenda sunt 28, 7. τε ἀνοήτους, recte enim in eo Antidoseos loco, in quo hic ut locus communis de vi eloquentiae repetitus est, legis τ' ἀνοήτους, unde Bait. et Saupp. τ' receperunt. Correctum est ibid. jam a Bekk. τε ἡμεν, quocum conferas 30, 18. 31, 22. 33, 23. Tum 37, 53. κατασιωπᾶτε, ἂν ubi Bait. et Saupp. ex Ambr. receperunt κατασιωπᾶτε, ἂν, emendandum est ita ut scribatur: κατασιωπᾶτ' ἂν, uti nunc 32, 29. ἐπίστηθ' ὅτι legitur pro vulg. ἐπίστηθε ὅτι et 38, 57. ἐθίξετ' αὐτοὺς pro vulg. ἐθίξετε αὐτοὺς. Deinde cum Bait. et Saupp. Ambr. auctor. 29, 15. scribe τοῦτ' εὐδοκίμει, et corrige non minus 26, 2. κάκεινο ἄτοπον et confer 36, 48. atque 37, 50. Denique ἐν dele in verbis 39, 61. ἐν τοῖς ἔργοις ἐνδείκνυσθε μάλλον ἢ ἐν τοῖς λόγοις, ubi alterum ἐν ex Urb. accessit. Post ἢ autem praepositionem saepenumero non repeti supra ad Platonic. demonstravi. Non minus ἐδη est delendum in verbis 28, 9. τοὺς εἰς τὰ τῶν θεῶν ἔδη ἐξημαρτάνοντας. Hic enim cum Urbin. (quocum facit Ambr.) ἔδη non habeat, Bekkerus sibi non constitit, qui Paneg. 73, 136. in verbis vulgatis: εἰς τὰ τῶν θεῶν ἔδη ἐξημαρτεῖν ejusdem Urbin. auctor. ἔδη delevit. Deleverunt ἐδη Bait. et Saupp.

Καὶ hiatus efficit 32, 22. in verbis: οἷστε καὶ λαθεῖν καὶ ὀφθῆναι, de quo quidem loco ad Areop. 396 et 97. haec scripsi: „Isocrates in eo est, ut laudet imperium unius. Enarrat igitur commoda hujus imperii. et verbis: καὶ γὰρ παρασκευάσασθαι usque ad οὐκ τ' εἰσὶν. Hic autem ingenue fateor me latere, quomodo imperium

unius possit eo praestare imperio populari, quod facilius possit ὀφθῆναι. Loquitur enim orator de commodis, quae habeant haec imperia in comparanda magna potestate. „Facilius“ inquit, „latent,“ quod verum esse quisque intelligit, nam regis consiliorum perpauci conscii esse solent. Sed quid hoc? „facilius aspiciuntur.“ Recte igitur coniecit jam Coraëus, cui calculum adjecit Bekkerus, φθῆσαι. Hoc enim ipsum est, quo ceteris praestat imperium unius, quod facilius alios potest praevenire. Saepius autem φθῆναι et ὀφθῆναι inter se confundi discas ex Paneg. 56, 79. et 58, 87. ubi vulgo pro φθῆσονται et φθῆναι exhibent ὀφθῆσονται et ὀφθῆναι.“ Sed 39, 60. in verbis: φιλεῖν οἴεσθε δεῖν καὶ τιμᾶν, οὗσπερ ἂν καὶ ὁ βυσιλεύς, ἵνα καὶ παρ' ἐμοῦ τυγχάνητε τῶν αὐτῶν τούτων, videtur καὶ ante ὁ delendum esse, cum statim alterum καὶ post ἕνα sequatur, quod iterum ad regem qui ipse hic orator esse dicitur, est referendum. Sine offensione 36, 45. et 37, 51 legitur ὅτι ἂν.

In oratione ad Demonicum scripta sunt plures hiatus iique tam foedi, ut nequaquam ab Isocrate possint esse profecti. Referas huc verba 6, 20. τῷ μὲν τρόπῳ γίγνου φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος. 10, 38. παρασκευάζε σεαυτὸν πλεονεκτεῖν μὲν δύνασθαι, ἀνέχου δὲ τὸ ἴσον ἔχων et ibid. paulo post: τοσούτῳ γὰρ κρείττων δικαιοσύνη χρημάτων, ὅσῳ τὰ μὲν ζῶντας μόνον ὠφελεῖ, ἢ δὲ (Urb. τὸ vel τὰ, quod vix ferri poterit, quamquam in iis quae sequuntur τούτων cum Urb. Scaphus. et Ambr. legi poterit, quia tum χρήματος erit supplendum) καὶ τελετήσασι δόξαν παρασκευάζει. 12, 49. ὅπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνον ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἢ ποῦ γε τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττουμένους οὐ φανήλους εἶναι φήσομεν; Quoniam autem haec oratio ad idem genus est referendum, ad quod orationes ad Nicoclem et Nicocles pertinent eaeque minime ejusmodi hiatibus sunt foedatae, hi hiatus non aliter possunt explicari, quam ut aut tota oratio aut singulae ejus partes non ab Isocrate sint profectae. Nam eam minus diligentissime esse scriptam de scriptore omnium diligentissimo nemo facile concedet, ne-

que id probarim, quod nonnulli dixerunt, eam a juvene Isocrate esse compositam. Cum enim in aliis locis manum Isocratis idemque scribendi genus quod in aliis orationibus agnoscas, non recte censebis, eum modo juveniliter modo ut virum et senem scripsisse. Huc accedit quod quae ipso Isocrate teste in Antid. §. 193. ex primis scripta est orationibus, orationem in Sophistas dico, hiatus non habet. Mirum igitur non est, quod dum alii, in quibus Hier. Wolfius et Leo Allatius sunt, tum orationis tum praeceptorum id genus esse contendebant, ut a reliquis Atheniensis scriptis minime abhorreat, alii in quibus Henr. Stephanus et Coraës sunt nominandi, Isocrati cuidam Apolloniatae, quem Harpocratio s. v. *ἐπακτός ὄρχος* attulit ut hujus orationis auctorem, cum tamen alio in loco s. v. *παράκλησις* eum solum Isocratem, non alio adjecto verbo, nominet, hanc orationem adscribunt, ducti verbis quibusdam non alibi in Isocratis orationibus obviis. Stephanus quidem recte attulit *φιλοπροσηγορος* et *φιλοπροσηγορία*, porro τὰ τῶν τρόπων ἦδη ut minus Isocratea, in aliis tamen erravit. Poterat etiam *ἐλαττονόμενος* ex iis quae supra sunt adscripta, afferre quippe ea vi dictum ut sit: inferiores ea quam de se praeberant opinione. Rectissime igitur Pauly in libello quaestiones aliquot Isocrateas continente et Heilbronn. 1828, 4. edito mediam quodammodo iniit viam contra Harpocratorem et Stephanum ceterosque qui eos sunt secuti tum auctoritate Dionysii Halic. in Judic. de Isocr. Rhet. c. 5., Hermogenis, scholiastae Sophoclis ad Trachin. v. 112. atque Grammatici Bekkeriani in Anecd. Gr. 1, 117. usus tum animadvertens: „ut singula quaedam a mente atque consuetudine Isocratis videntur abhorre, ita tamen universum si inspicias libellum, praecipue exordio atque peroratione accuratius perpensis, mirum in modum ipsam oratoris nostri manum agnoscas. Isocratis igitur, pergit, hoc esse opusculum statuimus quidem, sed quum moralis quasi enchiridii instar permultorum hominum manibus tritum esse et multifarie tractatum videatur, multas inde depravationes atque interpolationes tu-

lisse miram non est. Inde, puto, passim turbatus sententiarum nexus atque ordo §. 13—14.; inde non rara ejusdem praecepti repetitio (13. 14. 16.), inde loci ab Isocratea perspicuitate atque simplicitate prorsus alieni (22. 23.), otiosi adeo et prope dicam lusorii (28.), inde porro verborum nonnullorum usus quidam insolentior, certe non Isocrateus (ut §. 15. κόσμος pro εὐκοσμία et κρατεῖσθαι pro κατέχεσθαι), adde ejusmodi praecepta, quae minime civem Atheniensem, sed hominem arguant regibus serviliter addictum (36) vel quae a senioribus poetis, Menandro, Diphilo, aliis huc transscripta esse videantur. Denique ne exordium quidem ab interpolandi ista libidine intactum mansisse crediderim, si quidem παραβολὴν tam ἀπροσδιόνυσον (ut recte Coraës), qualis inest in verbis II. αἰσχρὸν γὰρ—γονέων Isocrati imputare religioni habendum esse duco.“ Me perorationem quoque talibus additamentis nequaquam liberam esse censere, ex iis, quae supra attuli, patebit. Ut tamen apertius etiam sit, quomodo talia addita sint, ex oratione ad Nicoclem exempla afferam. Pars enim hujus orationis ab Isocrate ipso in orat. de permutat. §. 73. allata est, id quod etiam Panegyrico, orat. de Pace et in Sophistas factum est, eo tamen discrimine, ut partes ex ceteris petitaë orationibus integrae sint, nisi quod in orat. de Pace magna pars media brevitatis causa est omissa. Cetera sunt eadem, modo ut in his partibus etiam vulgares libri saepe meliora illa, quae nunc ex Urbin. sunt recepta, praebeant, quia minus a grammaticis et interpretibus sunt tractatae. Sed in ea de qua loquimur parte singulae sententiae in Antidosi non sunt repetitae eaeque tales, quae ordinem sententiarum interrumpunt vel ita sunt comparatae, ut per se offendere debeant. Postquam igitur verba §. 14—18 a μάλιστα ὃ ἂν usque ad τοὺς καλῶς κειμένους sunt repetita, verba desunt ab οἴκει usque ad καταλείψεις. At his ipsis verbis turbatur nexus. Dixit enim orator in iis quae antecedunt, regis esse, semper idem de iisdem criminibus statuere, omnino justum esse judicem pergitque §. 20. a verbis: τὴ πρὸς τοὺς

θεούς, hoc esse optimum sacrificium, se justissimum prae-
 bere. In verbis tamen §. 19. interpositis de apparatu
 regio de veraque regis magnificentia sermo est, qui ce-
 teris non convenit. Huc accedit, quod multa in ipsis
 verbis insunt, in quibus offendas. Mire et obscure sunt
 dicta: οἶκει τὴν πόλιν ταῖς μὲν κατασκευαῖς λαμπρῶς—ταῖς
 δὲ πρόξεσιν ἀκριβῶς. deinde verbum διαρκῆς hoc uno in
 loco in Isocrate legitur. Minus etiam apparet, quid sibi
 velint verba: ἐν τοῖς προειρημένοις, quae interpretes ad
 iustitiam retulerunt. At quid hoc est, quare magnificen-
 tiam in iustitia? His adde aliud etiam verbum in Isocrate
 non amplius obvium ἀναλωμάτων. Eadem denique sen-
 tentia est repetita §. 32. Postquam autem in Antidosi
 orator dixit, spem esse fore ut qui justum se praebeat,
 revera deorum gratiam sibi comparet, recte pergit: re-
 gem oportere simul veritatis adeo diligentem esse, ut
 verba ejus aliorum jurumjurandorum instar sint. At in
 orat. ad Nicocl. interposita sunt praecepta, quomodo amici
 sint comparandi et quae sit firmissima tyranni custodia;
 quae quidem praecepta paulo infra accuratius et aptius
 sunt repetita. Verba ipsa etiam habent quo offendant,
 veluti illa: τίμα ταῖς μὲν ἀρχαῖς τῶν φίλων τοὺς οἰκειοτά-
 τους, ταῖς δὲ ἀληθείαις αὐταῖς (vulgo: ταῖς δὲ ἀληθευτάταις)
 τοὺς εὐνουστάτους, porro τῶν οἴκων τῶν πολιτικῶν pro τῶν
 πολιτῶν (al. ιδιωτῶν)—δαπανῶντας absolute, unde alii ἀπὸ
 τῶν ἰδίων adjiciunt. Additur deinde in Antidosi, qua in re
 omnino regem se superiorem praestare debeat, id est in
 prudentia, neque in severitate. At in orat. ad Nicocl.
 interposita sunt tum eadem aliis verbis prolata praecepta
 tum, qualem se contra hospites rex praebere debeat, in
 quibus mire sunt dicta: τοὺς πολλοὺς φόβους ἐξαιροῖ (vulg.
 ἐξαιροῦ) τῶν πολιτῶν καὶ μὴ βούλον περιδεεῖς εἶναι τοὺς
 μηδὲν ἀδικούντας vulg. περιδεῆς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικούσι.
 Postquam autem orator dixit cives esse fidem habituros
 ejusmodi regem optime ipsorum salutem tueri, bene transit
 ad praecepta de ratione, qua et belli et pacis studiosum
 rex se praestare debeat. Haec praecepta in Antidosi
 breviter sunt proposita, verbis (24.): Οὕτως ὁμίλει usq.

que ad *ἐπιχειρώσων* (§ 25) omissis item verbis: *καὶ νόμιζε* usque ad *ἀτυχήσῃς*; quibus in verbis jure offendes legens: *καλῶν μὲν ἐφριμένους*, cujus loco vulgo melius *μετρίων* habent. Pulchra enim minime sunt magnis opposita. Magis etiam offendes quod idem bis vel ter repetit. Pergit de amicis comparandis et probandis (§. 27.), verbis: *ἀκριβεῖς—πρόξωσιν* in Antid. non additis itemque § 28. verbis *ἀκουε—λέγωσιν* omissis. Luculentissimum autem interpretamentum legitur §. 29., ubi in orat. ad Nicoel. post *πολιτῶν* verba: *μηδεμίαν συνουσίαν εἰπὴ προσδέχου μηδ' ἀλογίστως, ἀλλ'* addita sunt et quae deinde sequuntur: *ἐπ' ἐκείναις ταῖς διατριβαῖς ἐδίξεσαν τὸν χαίρειν*, in Antid. ita sunt collocata: *ἐδίξεσαν. ἐπ' ἐκ. τ. διατρ. χαίρ.* His enim in verbis: *μηδεμίαν* et sequ. non solum ea de causa jure offendes, quia tertio in loco de amicis sermo fit idque his verbis: *ἄρχεσαν τοῦ* et quae sequuntur, interpositis; quibus orator praecepta orditur, qualem erga se ipsum praebere se debeat, et in quibus exponendis §. 30. pergit, sed etiam quia *διατριβή* in orat. ad Nicoel. commercium cum aliis significat, quam vim hoc verbum in nullo alio Isocratis loco tenet; in Antidosi contra significat studia, quod inprimis usui Isocratis convenit, v. comment. meum ad Evag. p. 95. Non minus in iis, quae haec excipiunt §. 30. *νόμιζε—σπουδάζων* verba: *νόμιζε—θανυμίζωσιν* ordinem turbant, qui bene habet in Antid., ubi post *μέτεστι* verba: *μὴ τοὺς μὲν ἄλλους* sequuntur. Optime etiam §. 32., ubi orator docuit gloriam divitiis esse praefendam post verbum: *κτήσασθαι* in Antid. verba sequuntur: *δεινὸν ἦγοῦ*, omissis iis, quae §. 32—35 a *τρυφα—βουλεύσει* leguntur, in quibus multa huc non pertinentia veluti de cautione in verbis et factis adhibenda, de moderatione, de urbanitate et gravitate, de philosophiae studio sunt interposita ut taceam de eo, quod §. 33. verbo *ἐνδείαις* mire est usus scriptor. Recte etiam verba: *χωρῶ τοῖς εἰρημένοις ἢ ζήτει βελτίω τούτων* ad finem praeceptorum in Antid. post verba: *παρὶ τῶν μεγίστων λέγοντας* sunt posita ceteris: *μηδὲ τοὺς τοῖς μὲν ἄλλοις ἐνδαιμονίαν* usque ad *ἐπισταμένους* omissis.

Quibus in locis si mecum facis, eo minus in oratione ad Demonicum scripta dubitabis, quin hac quoque in oratione multae sententiae ab aliis sint adscriptae. Quae cum ita sint, neque hiatus in locis supra ex hac orat. allatis offendent neque omnino in singulis facile dicets, utrum sint corrigendi an retinendi. Si 3, 7. δὲ εὐγενείας legitur vel 6, 21. δὲ ὀργῆ. 8, 34. δὲ ἡμῶν et 12, 48. δὲ ὅτι vel 7, 24. μήτε ἄπειρος vel 9, 32. ὑπὸ οἴνου, haec quidem corrigenda esse videntur, propterea quod plurimis in locis, quos ab aliis additos esse probabile est, tamen hiatum evitatum esse videmus. Si 4, 11. nunc δεῖ ζῆν σε ὥσπερ legitur, id cum Aug. et Cor. e Codd. δεῖ σε ζῆν ὥσπερ scribi poterit. Sed 10, 36. τὰ ἐκείνων non tentaverim, quia locus omnino est suspectus, neque 9, 35. τὰ ἐαυτοῦ, quod e Cod. Bodl. et Aug. S. jam a Langio et Cor. est receptum pro antiquorum libr. ὑπὲρ τῶν αὐτοῦ neque 11, 40. τῷ μὲν σώματι εἶναι pro vulgato τὸ μὲν σῶμα εἶναι ex Urbin. receptum improba- verim. In aliis locis uti 11, 41. ubi ὅτι ἂν et 5, 18. ubi τι ἀγαθὸν legitur, omnino non offendes neque etiam 10, 37. ubi scriptum est καὶ αὐτὸς, vel 2, 3. ubi πα- νορθῶ, ὅσοι legitur. Huc etiam referas 3, 9. ἰγάπα, ἀλλ'. 4, 11. καταριθμισαίμεθα, ἀλλὰ. 9, 34. δοξάντα. Ἡγοῦ.

In oratione in Sophistas neque 293, 13. et 295, 21. in πολὺ ἂν neque 295, 19. in εὐ οἶδ', quod ex Urb. et Vatic. pro vulg. οἶδ' est receptum, offendes, quamquam in nullo alio Isocratis loco ejusmodi hiatus reperiatur. Facile enim haec duo verba in pronuntiando in unum coalescebant.

Eodem modo in Helenae Laudatione 217, 47. in μὴ οὐ non offendes, quae per synizesin a veteribus fuisse pronuntiata constat. In Soph. 292, 6. tamen vulgatum μὴ οὐ in μὴ est mutatum. Corrigendum autem esse censeo 209, 8. ἔστιν ὁ τῶν πτωχεύοντων καὶ φρυ- γόντων βίος ζηλώτερος ἢ ὁ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ibi enim alter ille articulus post ἢ delendus esse videtur. Vid. Antid. 319, 45. τρόποι τῶν λόγων εἰσὶν οὐκ ἐλατ-

τους ἢ τῶν μετὰ μέτρον ποιημάτων. Quod autem 218, 52. ὥστε οὐδὲ legitur, id eadem ratione corriges, qua in aliis orationibus corrigendum esse docui. Obiter addam 213, 13. legi ὅτι ἄν.

In Busiride pauca quaedam restant vitia 229, 39. δὲ, ὅ ubi comma dele et δ' scribe. Similia correcta videbis 223, 12. 224, 15. 16. 225, 22. 226, 23. 227, 30. 229, 42. 43. 45. Porro 227, 28. τε ἄλλην et 29, οἷόν τε ἀπιστεῖν, neque minus 230, 50. πλεῖστα εἰδόντων. Vides certe nunc similia correcta 222, 4. in προσόντ' ἀπορραίνειν. 223, 10. in μέγ' ἐφρόνησεν. 226, 24. in τιν' ἀρετήν et 228, 35. in τίν' ἄν. Mutata sunt etiam 225, 23. vulgata: ἐπὶ τὰ βέλτιστα ἔταξε in ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων ἔταξαν, 226, 25. vulg.: καὶ σεμνῶς περὶ ταῦτα ἔχουσιν in περὶ ταῦτα καὶ σεμν. ἔχ. Sed 226, 24. Bekkerum ne sequere scribentem: δοκεῖν εἶναι ἀκριβεστέρας τῶν συμβαινόντων, cum vulgo et Scaph.: εἶναι δοκεῖν ἀκρ. τ. σ. Urbin. autem δοκεῖν εἶναι μείζους omisso τῶν συμβ. Ambr. δοκ. εἶν. μείζ. τ. συμβ. habeat, quem Bait. et Saupp. recte sunt secuti.

In oratione de Permutatione sive in Antidosi facile corriges locos, quales sunt in parte ex Panegyrico repetita vulgo et apud Orellium, Bekkerus enim has partes omisit, δὲ ἐκ, nam in Paneg. 55, 74. ap. Bekk. legitur δ' ἐκ, porro δὲ Ἄθω, quod in Paneg. 58, 89. ap. Bekk. in δ' Ἄθω est mutatum. Cod. Laur. habet δ' ἄτω. Deinde δὲ εἰς, quod ap. Bekk. in Paneg. 67, 97. est δ' εἰς. Aliud δὲ εἰς apud Orell. et in Paneg. 53, 60. legitur, sed veteres libri in Antid. habent δ' εἰς, id quod cadit in δὲ ἅμα, quod Orell. et Bekk. in Paneg. 54, 68. habent, in antiquis tamen Antid. libris est δ' ἅμα. In parte ex orat. de Pace petita in Antid. constanter legitur δὲ ἐπιχειροῦμεν, sed ap. Bekk. in orat. de Pace 168, 46. δ' ἐπιχειροῦμεν. Ibid. nunc ap. Orell. editum est δὲ αὐτοκράτορας, sed in libr. ante Orell. δὲ non est, Coraës igitur δ' uncis inclusum dedit, et Bekk. in orat. de Pace 170, 55. δ' αὐτοκράτορας. Si autem 320, 56. nunc a Bekk. ex Urb. τοῖς δὲ ἄλλοις ἤδη περραίνειν

editum est pro vulg.: *τοὺς δὲ λόγους ἡδ. περ.*, illud recte est factum, quod necessaria *τοῖς ἄλλοις* locum tenent minus necessariorum *τοὺς λόγους*, non tamen *δὲ* sed *δ'* erat scribendum. Improbabis etiam §. 307. *δὲ ὁ* et 345; 321. *δὲ οὔτε*, quae pauca vitia restant a XXXIV hujusmodi hiatibus.

His accedunt hiatus, quos facit particula *τε*, et quidem in Panegyrici parte hic repetita scriptum est ap. Orell. *ἄλλως τε ἐπειδὴ καὶ*, ubi et hic antiqu. exempl. *ἐτ* in Paneg. ap. Bekk. 54, 66. *ἄλλ. τ' ἐπ. κ.* est editum, sed Cor. c. Laur. male habet: *ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ*. In parte ex or. ad Nicocl. petita legitur *οἷόν τε ἄλλ'* idemque ad Nicocl. 21, 32. nunc quoque a Bekk. esse editum supra diximus. §. 85. omnes vitiose *τε εὐδαιμονήσουσι* habent. Particula *ὥστε* ante vocalem legitur 313, 15. in *ὥστε αὐτὸς*, deinde in parte ex Panegyri. *ὥστε ἐν*, cujus loco Bekk. in Paneg. 55, 70. *ὥστ' ἐν* scripsit. Idem factum in verbis: *ὥστε ἀνάστατος*, ubi tamen jam antiq. exempl. in Antid. et Bekk. in Paneg. 61, 98. apostrophum posuerunt. Item in iis, quae ex orat. de Pace hic repetita sunt, scriptum est: *ὥστε ὑπελήφρασι*, sed Bekk. de Pace 165, 31. dedit *ὥστ' ὑπ.* Denique 345, 321. omnes vitiose *ὥστε, εἰ* pro *ὥστ' εἰ* exhibent. Male etiam in iis, quae ex orat. ad Nicocl. repetuntur, vulgo et ap. Orell. legitur: *οὔτε ἄλλου*, quod Bekk. in or. ad Nicocl. 17, 15. mutavit in *οὔτ' ἄλλου*. Conferas de elisione in hoc verbo: 311, 8. 317, 33. bis. 34. 318, 38. bis. §. 111. 115. 127. bis. 131. bis. 158. bis. 167. bis. 173. bis. 201. bis. 259. 262. bis. 263. De hiatibus autem *με ἀγνοεῖν* ex Paneg. 55, 73. et *φρόνταξ ὅπως* ex orat. ad Nicocl. 22, 37. hic repetitis vide quae ad illas orationes sunt disputata. Negligentia quadam legitur §. 109. *ἠνάγκασε αὐτοὺς*, cujus loco Orell. recte habet *ἠνάγκασεν αὐτοὺς*, Bait. et Saupp. ex Laur. receperunt *αὐτοὺς ἠνάγκασε*.

Litera *α* facit hiatus in parte ex orat. de Pace petita vulg. et ap. Orell. in verbis *παρὰ ἀνθρώποις*, quae a Bekk. in or. de Pace 165, 33. mutata sunt in *παρ' ἀνθρ.*

et ita ubique ante vocalem in Isocrate legitur. Item in iis quae ex Paneg. sunt repetita vulg. et ap. Orell. *σφόδρα ἠπειχθήσων* scriptum est, Bekk. tamen in Paneg. 58, 87. *σφόδρ' ἠπ.* habet. Confer de hac elisione 317, 33. 343, 70. Apud Orell. uti in antiqu. exempl. in parte ex Paneg. *ταῦτα ἀπέχρησεν* legis, cujus loco Bekk. in Paneg. 60, 97. *ταῦτ' ἀπ.* dedit. Non minus ap. Orell. et in antiqu. exempli. in parte ex or. de Pace repetita *τοιαῦτα ἐξαμαρτάνειν* est scriptum, sed in or. de Pace ipsa 167, 38. nunc *τοιαῦτ' ἐξ.* legitur. Ibid. *τὰ αὐτὰ* est editum, sed de Pace 170, 52. *ταῦτὰ.* Idem est factum in repet. parte orat. ad Nicoclem, ubi in Antid. *τὰ αὐτὰ*, sed in or. ad Nicocl. 18, 18. *ταῦτα* vides. Poteris conferre 311, 4. §. 83. 195. 203. Legitur denique §. 178. *ποιῶς τινῶς ποιούμεθα ἡμεῖς τὰς ὑποσχέσεις οἶμαι*, sed Laur. habet *π. τιν. ἡμ. τὰς ὑποσχέσεις ποιούμεθα οἶμαι* unde conjicis (in quam conjecturam etiam Sauppis incidit affer. §. 186.) Isocratem scripsisse: *π. τιν. ἡμ. ποιούμεθα τὰς ὑποσχ. οἶμ.* Similiter certe correctae sunt quae vulgo de Pace 170, 52. legebantur: *συμβούλις χρώμεθα*, ὧν in *χρώμ. συμβ. ὧν.* Alio modo ejusmodi vitium est remotum in Archid. 133, 81. *ποιησόμεθα*, ὄ, ubi nunc *ποιήσωμεν*, ὄ et Plat. 305, 46. ubi pro vulgat.: *τραπώμεθα ἐκπεσόντες γὰρ ἐκ τῆς οἰκίας, ἀθυμοῦντες καὶ ἀλώμενοι τὴν Ἑλλάδα περιόμεν*, nunc *τραπώμεθα καὶ* solum est scriptum. In Archid. 131, 74. denique pro *δυνάμεθα ἀπενέγκασθαι* nunc *οἶοι τ' ὤμην ἀπ.* est editum. Erraveris tamen, si inde concluderis, in Isocrate elisionem literae *a* in prima persona plural. passiv. non reperiri. Confer Paneg. 64, 112. de Pace 171, 62. 177, 93. Plat. 297, 6.

Litera *o* elidatur in iis, quae ex orat. de Pace sunt repetita in verbis: *ἐκεῖνο ἔχω*, quae Bekk. de Pace 187, 142. scripsit: *ἐκεῖν' ἔχω*, non minus in parte ex Paneg. in *ἡσχύνοντο ἐπὶ*, ubi Bekk. in Paneg. 56, 77. rectius *ἡσχύνοντ' ἐπὶ.* Sed §. 166. in verbis: *ἐγγένοιτο ἐπιβιώσαι* lection. Laur. *καταβιῶναι* non ea de causa cum Orell. praeferrem, quia ita hiatus evitaretur, nam poterit facile

ἐγγένοιτ' scribi, sed quia ad *ἐπιβιώναι* dativus erat ad-
 dendus, ut significaretur, cui adviveret, cum *καταβιώναι*
τὸν βίον sive *χρόνον* recte et ex usu dicatur. Baiterus *βι-
 ναι* mavult. Si §. 187. *πρὸς ὃ ἂν* est editum, Isocrates
 ex usu, de quo supra mentionem feci, ὅπερ ἂν scripsisse
 videtur, in *πρὸς* certe jam Bekkerus offendit, qui praepo-
 sitionem melius abesse jure censuit. Similiter olim Ep.
 III, 412, 5. vulgo ὃ ἂν, sed nunc ὅτι ἂν est scriptum.
 Sed 278 in verbis: ὅσῳ ἂν τις ἐρύκομενεστέρως ἐπιθυμῆ
πεῖθειν τοὺς ἀκούοντας, τοσοῦτον μᾶλλον ἀσκήσει κ. τ. λ. cum
 Ambr. *ἐπιθυμῆ* scripserim omissa particula ἂν, ita ut res
 ut praeceptum quoddam, quod non experientia proban-
 dum, sed per se sit verum, proponatur. Quae tamen si
 corrigi nolueris, propter sequens ἂν habebunt excusationem.
 Foedior etiam hiatus, quam quos modo attuli, reperitur
 §. 283. in verbis: οὐδὲ τοῖς ὀνόμασιν ἐν τῇ διαλέκτῳ ἔνοι-
τινες ἐτι χρωῶνται κατὰ φύσιν. At recte hoc in loco quaeri
 potest, quid sibi verba illa: ἐν τῇ διαλέκτῳ velint. Si
 enim verbum hoc in Isocrate non amplius obvium expli-
 cas: in sermone, hoc per se patet, illa verba in ser-
 mone et in loquendo ita usurpari. Sequere igitur cum
 Bait. et Saupp. Urbinatis primam manum, qua haec verba
 delentur. Legebantur olim plura ejusmodi vitia in Iso-
 cratis orationibus, veluti Paneg. 69, 141. τῶν ἐν Κύπρῳ
ἐν, nunc τῶν ἐν Κύπρῳ est om. Areop. 147, 37. pro: καὶ
σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένοις, nunc ἐν τῷ βίῳ καὶ
σωφρ. ἐνδ. legitur. Poteris etiam huc referre Phil. 100, 91.
αὐτῷ οὕτω, ubi nunc αὐτῷ est om. et 104, 110. ubi pro
 vulg.: *διπλασίῳ ἂν*, nunc *διπλάσιον ἂν*, et 96, 73. pro
ἡδίω, οἷ, nunc prorsus aliter est scriptum. Evag. 202, 65.
 vulg. *μείζω ἂν*, nunc ἂν μείζω. Areop. 156, 84. vulg.: *ἡγού-
 μενος μὲν οὖν ἐγὼ, ἦν*, nunc ἐγὼ μὲν οὖν ἡγ. ἦν legitur et
 Phil. 84, 12. vulg. ἐγὼ ἀπάσας habent, nunc ἀπάσας est
 omissum. Quo magis dubium est, an Isocrates §. 122.
 hiatum τῷ δ' ἦθει τῷ ἑαυτοῦ admiserit. Laur. τῷ αὐτοῦ
 habet. Videntur verba τῷ ἑαυτοῦ ab aliis esse addita,
 ita ut Isocrates *δύναμιν* et *ἦθος* Atheniensium ita sibi
 opponeret, ut diceret: copiis urbis hostes subegit, aed

meribus suis benevolentiam ceterorum conciliavit. Verum vidit Bekkerus §. 195. in verbis: *ψῆφρον οἶσεν [διατελω]* ᾧστ' verbum *διατελω* uncis includens, et censens hoc verbum c. Urb. prim. man. esse delendum, quo de'eto supra *ποιῶ* in *ποιῶν* mutandum sit. Secuti sunt Bekkerum Baiterus et Sauppius. Similia vitia legebantur olim Paneg. 61, 97. ὁρῶ ὅτι, ubi nunc scriptum est οἶδ' ὅτι. Helen. 212, 23. τοῦτ' εἰπεῖν ἔχω, ὅτι, ubi nunc: ἔχω—τοῦτ' εἰπεῖν ὅτι. Panath. 269, 172. λέγων τυγχάνω, οἶς, nunc *τυγχ. λέγ. οἶς* et in Antid. §. 270. in verbis: *προτείνω οὐκ* nunc *προτείνω* est deletum.

Foedi sunt etiam hiatus, quos diphthongus *ou* facit, veluti in loco ex or. de Pace petito *ἐκείνου ἐφ'*, ubi Laur. *ἐκείνων ἐφ'*, id quod etiam Urbin. de Pace 168, 44. habet et in parte Paneg. hic repetita *αὐτοῦ ἦ*, quod in Paneg. 52, 57. legitur et ubi *αὐτῶν ἦ* esse scribendum supra ostendi. Referenda tamen huc etiam sunt §. 110. verba: *διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ*, quo in loco *δι' Ἰσθμοῦ* ab Isocrate scriptum fuisse arbitror. v. Dinarch. in Demosth. 92, 18. *εἰς Ἰσθμὸν*. Andoc. Myster. 17, 132. Lys. or. funebr. 195, 45., quamquam bene scio, Isocratem in Paneg. 59, 93. *τὸν Ἰσθμὸν* scripsisse.

Mutandus est ordo verborum 316, 29. in *καὶ μοι ἀνάγνωθι τὴν γραφήν*. Ante Orellium enim libri omnes praebebant: *καὶ μοι τὴν γραφήν ἀνάγνωθι*, quod est praefendum uti Ep. III, 411, 1. *καὶ τῶν σοὶ συμφερόντων* ἐξ. ex Urbin. est praelatum ordini vulgato: *συμφ. καὶ σοὶ* ἐξ. Aliter correctae sunt vulgatae: Phil. 87, 21. *ἐμοί, ἀλλ'*, ex Urb. enim est editum *τοῖς ἐμοῖς, ἀλλ'*. De vitio quod in parte ex or. de Pace 188, 145. repetitum est *ἦ ἐγώ*, dixi quid sentiam supra. Corrigendum est idem §. 251. ubi Laur. pro *ἦ ἐγώ* habet *ἠγωνισμένων*, quod non dubito, quin ex *ἠγώ* quod librario compendium scribendi esse videbatur, ortum sit, idque cum Baitero unice verum esse censeo.

Πολὺ ἄν, quod in hac orat. 317, 35. §. 170. 208. 214. 219. 225. legitur, non offendere saepius dixi, item *ἔτι ἄν* 314, 22. §. 106. 134. 164. 174. 201. 248. 346, 323. et in parte ex orat. de Pace (186, 134.)

nbi vulgo id omittunt, et ex Nicocl. 20, 28. Fortasse igitur 313, 17. ὅτι οὐδὲν ab Isocrate est profectum. Non raro etiam particula καὶ hiatus facit. Leges 312, 9. καὶ ὀγδοήκοντα, in parte ex Paneg. (60, 97.) repetita καὶ οὐδὲ. Deinde 343, 70. καὶ οὐ §. 90. καὶ εἰ. 101. καὶ οὐκ, ubi Ambr. et Vat. καὶ, quod ab Orëll. ex Laur. et a Bekk. ex Urb. receptum est, omittant, et ubi Isocrates οὐδ' et ante id v. ἐπεχειρήσεν scripsisse videtur. 113. καὶ εἴκοσι. 185. καὶ ἔχειν. Sed quod §. 165. εἰ οἱ μὲν legitur, corrigendum esse videtur. Conjectio εἰ μὲν οἱ fuisse scriptum. Reperiebatur olim similis hiatus ad Nicocl. 23, 45. in εἰ ἐθέλομεν, nunc mutatum in εἰ θέλομεν et Paneg. 72, 151. ὡσανεὶ ἄνθρωποι, nunc ὡς ἂν ἄνθρωποι.

In aliis locis hiatus pausa defenditur, quae in pronuntiando fieri debet, ut in loco ex orat. ad Nicocl. 22, 38. ἐπετέλει. Ὡν et in parte ex Paneg. 55, 47. in καταλελειφθαι. ὅμως. Non ita possunt excusari §. 129. Οἶμαι οὐν, ubi Urb. corr. Laur. Vat. Ambr. et inde jam Orellius Οἶμαι δ' sequente ἡμῶν recte habent idemque etiam 313, 17. in δέομαι οὐν faciendum et δέομαι δ' scribendum esse censeo.

Postquam igitur demonstravimus, Isocratem in publicis istis orationibus deliberativi generis, ad quas etiam oratio de permutatione non nomine quidem, sed re ipsa et scribendi ratione pertinet, ubique hiatus summa diligentia evitasse, et qui reliqui sint hiatus plerumque tollendos esse, de orationibus forensibus in eo sum ut nonnulla addam. Hoc quidem ex ipsa orationum forensium natura poterit concludi, eas simplicius et sermoni vulgari convenientius esse scriptas, qua de causa etiam hiatus minus erunt evitati. Ita hiatus qui invenitur sententia altera in vocali finita et altera in vocali incipiente facile tolerabitur, nam non legenti sed audienti scriptae sunt. Deinde hiatus post particulas istas καὶ, εἰ, ἢ, ὅτι, ὡ et similes non minus suam habebit excusationem, quia omnino ejusmodi hiatus, nisi proptus artificiose formetur sermo, non facile possunt evitari.

Non igitur offendes in orat. de Bigis scripta, si legeris 347, 5. *γένοίτο: εἰδότες.* 349, 12. *ἐχρήσασθε· ἐξ. 15. νομίζοιτε. Ἀναμνήσθητε.* 354, 36. *κινδυνεύοντα· οὐ. 355, 40. ἐστερήθη; οὐ. 356, 43. ὑπάρχει; οὐ. 357, 50. δυνήσεται· ἐγὼ.* Quibus locis addere poteris 347, 4. *ἐνεκα, οἱ.* 349, 14. *ὠργίζεσθε ἢ.* 350, 17. *μετεπέμποντο, ἠγούμενοι.* 354, 38. *ἐπιβουλεύοντα, οὐκ.* 16. *ἐχοιτε, ὅτι.* 355, 42. *γένοιτο ἢ ib. διότι, ὁπόταν.* Neque 348, 10. in *καὶ ἐνίοτε.* 349, 15. *καὶ ὅτι—καὶ εἰς et καὶ ὡς.* 350, 19. *καὶ ὅτι.* 351, 22. *καὶ οὐκ.* 355, 41. *καὶ ἐξ.* 43. *καὶ οὐκ.* 356, 44. *καὶ ὦν.* 357, 50. *καὶ ἐν—καὶ ἐν.* Huc accedat 355, 42. *ἢ ἐχθρός et* 356, 43. *ἢ ἐμοί.*

Non tamen ferendum esse censeo 348, 10. *ὥστε οὕτως.* Vulgo enim omnino verba: *τοσοῦτον δὲ τοῖς ἐχθροῖς τῆς ὑβρείως περίεστιν, ὥστε non habent, sed post ἐστὶν pergunt: οὕτως δ' fortasse verius, facile enim verbis istis ex Urb. receptis caremus.* Certe *ὥσθ' οὕτως* scribendum erit. Cf. 348, 9. bis. 349, 14. 351, 23. 26. bis. 352, 27. 29. 354, 35. 355, 41. 356, 44. Corrigenda etiam esse censuerim 348, 8. *πατέρα ἐκ*, ubi a eodem jure elidetur, quo elisum est in *μητέρ' Aegin.* 394, 47. Idem statuo 349, 13. in *προάστεια ἐνεπήρησατε.* 354, 38. *πράγμα ὑπὸ et* 356, 46. *ἐγκλημά ἐστι.* Addas his 346, 14. *ἄξια ἐποίησαν*, ubi *ἄξι'* scribe et cf. Pseudo-Isocrat. Trapez. 360, 8. *ἄξι'.* Deinde 356, 45. in *τάτταρα ἐτη et* 46. in *τριάκοντα ἐκ* elide α, quod recte elisum est 349, 12. in *τριάκοντ'.* Conferre poteris etiam Paneg. 62, 106. Evag. 202, 64. et Aegin. 389, 22.

De eo quoque non dubito, quin 350, 19. in *ἐσεμνύατο ἐπὶ litera o* sit elidenda, quippe quae nunc elisa sit 347, 5. ubi olim *ἠγοῦντο οὐδὲν*, 6. ubi olim *γαίνοντο ἐξαιμαρτάνων*, 354, 30. ubi olim *εἴλετο ὑπὸ*, 355, 40. ubi olim *ἐποιήσαντο ἐκεῖνον* legebant. Si 348, 10. in verbis: *κατηγοροῦσι [καὶ διαβᾶλλειν] ἐπιχειροῦσιν*, ὡς verba a Bekk. inclusa et in Urb. om. deles, quia sane otiosa sunt, pro *κατηγοροῦσι* scribendum erit *κατηγοροῦσιν*. cf. Phil. 89, 37. 112, 150. Sed 356, 48. in verbis: *δέομαι οὖν ante*

Coraēm δέομαι δ' οὖν scribebatur. Coraēs autem docuit, hoc magis Aeliano quam Isocrati convenire. Equidem igitur putaverim neque δ' οὖν neque οὖν sed δ' scriptum fuisse. Quod 250, 21. πολὺ ἂν legitur, recte habet.

In Aeginetica item non offendes in hiatu, si pausa fit in loquendō. Excusabis igitur 385, 8. οἰκειότητα. οὐ. 387, 16. νομίζω· ἵνα 388, 21. ἀπέλανσα· ἔχω. 389, 25. ἐδέοντο. ἀλλ'. 391, 32. γένοιτο. ἐνθιμείσθε. 34. ἐβουλεύσατο; ὅς. 392, 38. ἐποιεῖτο. ἐδήλωσε. 40. γένοιτο; ἐπειδή. 41. ἔνεκα· οὐ. 43. διέθετο· οὐ. 393, 46. γενέσθαι; ὥστ'. 394, 48. ἀφαιρεῖσθαι. ἄξιον. 49. ἐπιμέλονται. ἵνα. His addantur 384, 1. Αἰγινήται, οὕτω. 385, 6. συννεγνέτο, ἂν. 386, 10. ἐγερόμεθα, οὐδέν. 11. ἐθεράπευσα, ὥστ'. 13. Αἰγινήται, υἱόν. 387, 17. ἔχουσα, ἐγώ. 388, 30. ἠγάπησα εἰ (interpone comina) ib. ἀποδημοῦντα, αὐτόν. 389, 24. ἐθεράπευσα (.) ὡς. 26. δέκειτο, ὥστ'. 390, 31. ἀμφισβητοῦσα, ὥσπερ. 391, 34. καίτοι, ὦ. 392, 39. ὀλιγοθυχοῦντα, ἀπεκόμισα. 40. ζῶντα, οὕτως. 393, 44. αἰσθόιτο οἷα (interpone comma). ib. εἰσεποήσατο, ὥστ'. 47. ἐξαπατηθῆτε, οὐ. ib. ἀδικήσετε, ἀλλὰ. 394, 47. προσγένοιτο ὥστ' (interpunge commate). 50. βοηθοῦντα, ὅς.

Non magis offendes si 384, 1. 386, 13. et 397, 14. ὧ ἄνδρες legeris aut 386, 10. καὶ οὐτε. 12. καὶ οὐδεμίαν. 388, 21. καὶ ὅτι. 390, 32. καὶ εἰ. 392, 58. καὶ ὅτ' bis. 40. καὶ ἐώραξῃ. ib. καὶ οὐδὲ. 394, 49. καὶ οἱ bis, aut 387, 15. τί οὖν aut 18. 390, 29. 391, 32. 392, 44. πολὺ ἂν. Quibus addas ὅση ἂν 390, 30. et πολλοῦ ἂν 393, 44.

Sunt tamen quibus jure offenderis, veluti 391, 37. in verbis: ὥστε Θρασύλοχος τε, εἰ, ubi vulgo ὥστε καὶ Θρασ. τε habent, Cod. Marcian. autem καὶ retinet sed τε omisit, quod ferri nequit propter sequ. ἐγώ τ' εἰ. Τα igitur scribe τ' εἰ. Non minus emendandum est 384, 2. με εἰς ubi μ' εἰς scribendum et 386, 12. 13. 391, 34. conferenda sunt, et 393, 47. ἐμὲ ἀδικήσετε, ubi ἐμ' scribe et confer Trapez. 363, 23.

Corrigendi etiam sunt quos litera α facit hiatus, quales sunt 385, 8. σφόδρα ἠγάπησε, ubi cf. 392, 39. ~~de~~

Big. 349, 14. 351, 26. (ubi vulgo σφόδρα ἐπιστεύθησαν legebatur) 354, 37. Deinde 384, 6. γνήσια ἐνόμω 390, 28. εὐδιήγητά ἐστιν. 30. δεινότερα ἐξάμαρτείν. 394, 50. δίκαια ἤκω erunt corrigenda et in iis eodem modo α elides, quo est elisum in ἡμιόλ' Trapez. 362, 19. in ἐναντί' 368, 42. ut taceam de ἄξι'. Accedant his 385, 3. ζῶντα ἐξήμαρτεν. 390, 28. δεηθέντα οὐκ, nam ἔχονθ' legis nunc (olim hiatus aderat) Paneg. 49, 42. λείποντ' Evag. 189, 1. λέγονθ' Panath. 236, 19. ἀντιστρατηγῶντ' de Big. 352, 30. παραδόνθ' Epist. IV, 415, 10. Quod autem 388, 21. nunc εἰρημένα ἐστὶν scriptum est, ne proba, aptius videtur quod vulgo et in Marcian. legitur: τὰ μὲν τοίνυν εἰρημένα ταῦτ' ἐστὶν, ut sententia sit: quae igitur dicta sunt, haec sunt, in quibus periculum quidem subii etc. Paulo difficilium est 390, 31. de verbis: διαλεπούσα ἦλθεν, qua quidem in forma num α elidatur, dubitari possit, quia hujus elisionis non aliud in Isocrate legitur exemplum ac πιέζουσ' ἄν, quod in Antid. §. 164. in uno Vatic. codice reperitur. In Demosthenicis tamen cum ejusmodi reperiantur elisiones, hic quoque eam adhibendam esse duco. Sed si 384, 6. μητέρα ἐν. 7. πατρίδα ἐπόθεσεν. 386, 12. ἐλπίδα εἶχε. 388, 22. Τροίζηνά ἐλθόντες. 389, 22. μητέρα οὐδδ. 392, 42. θυγατέρα ἀποστερουμένην. 393, 46. θυγατέρα ἐξέδωκεν est scriptum, α elidas et conferas 387, 17. et 394, 47. ubi olim μητέρα αὐτῶν, nunc μητέρ' αὐτῶν, deinde 384, 6. ubi vulgo παιδάρια ἀπέδειξαν, nunc παιδάρι' ἀπ. est editum. Corrige etiam 384, 6. ἃ ἐκεῖνος et scribe ἃ κεῖνος, hac enim forma Isocratem post vocalem uti supra docui. Τὰ αὐτὰ autem 393, 43. muta in ταῦτὰ et cf. 394, 51. Lochit. 396, 4. ubi vulgo etiam τὰ αὐτὰ legebatur, Callim. 380, 46. Si denique 385, 10. nunc ἡμᾶς αὐτοὺς ἡγοῦμεθα ἢ pro vulg. ἐποιούμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς ἢ est editum, scribas ἡγοῦμεθ' et conferas Callim. 377, 30. add. Paneg. 64, 112. de Pace 171, 62. 177, 93. Plat. 297, 6.

Litera o facit hiatus 386, 8. ἡγάγετο ἀνεψιῶν, sed vulgo et in cod. Marc. habent ἡγάγετο τὴν ἀνεψιῶν, quod

defenditur loco 393, 46. ὥστε γῆμαι καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆν τοῦ πατρὸς καὶ τὴν ἀνεψιάν. 390, 27. ubi nunc legitur: ὁ ἐμοί, vulgat. ὁ μοι, quod etiam in Marc. est, praefendum esse duco.

Maxime autem offendet in eo, quod 386, 11. φθῶν ἰσχύμενον est scriptum, non solum quia Isocrates verbum ἰσχεῖν non amat, sed etiam quia aoristus exspectatur propter sequ. ἀσθενήσαντα et γενόμενον. Mihi igitur σχόμενον legendum esse videtur. 390, 32. in verbis μᾶλλον ἐβουλήθη ἢ c. libr. vulg. et Marc. μᾶλλον pene post ἡβουλήθη (ita vulg. pro ἐβουλήθη cf. §. 39.). Si 392, 39. pro τοῦ ἐμαντοῦ vulgo et in Marc. τοῦ ἐμοῦ legitur, equidem τοῦμοῦ scribendum esse censeo cf. de Big. 351, 26. Verba 392, 38. τῶ ἀδελφῶ fortasse delenda sunt, cum 385, 9. et 11. id satis jam sit dictum. Cf. etiam 388, 20. ubi Sopolis nude est nominatus. In hac autem orat. omnino Urbinas non eum se praebet codicem optimum, quem in ceteris deprehendimus orationibus. Reliquum est ut 394, 51. verba δέομαι οὖν commemoremus, quorum loco δέομαι δ' ab Isocrate scriptum fuisse videtur.

Multo pauciores hiatus in orat. in Lochitem, quae hac in re proxime accedit ad orationes deliberativi generis ceterasque Isocratis orationes, reperiuntur. Post interpunctionem habes hos: 398, 15. ὠφελεῖτε, ὅταν—κολάζητε, ὑμῖν βοηθεῖτε. ὦν. 18. καταστήσετε. ἔστι. Ceteri qui leguntur sunt tollendi. Sic 395, 1. τοῦτο οὐχ mutabis in τοῦτ' οὐχ, uti ib. τοῦτο ἐξαμαρτάνοντας mutatum est in τοῦτ' ἐξ. Cf. 397, 8. et 398, 19. ubi pro vulgat.: τοῦτο ἀποβλέψας nunc τοῦτ' ἀποβλ. est editum. Deinde 398, 4. τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσιν corrige et confer Aegin. 388, 21. 390, 29. 394, 48. Callim. 381, 57. Paulo difficilius emendatu est quod ibid. ταῦτὰ ἐκείνοις (vulgo male τὰ αὐτὰ ἐκ.) est scriptum. Tamen non dubitaverim, quin in ταῦτ' sit corrigendum, quod Callim. 379, 43. omnes libri tuentur, uti nunc Aegin. 388, 18. αὐτ' ἀπολωλέναι est editum. — 397, 11. restat σώματα ἐξαμαρτάνοντας, quod 15 in σώματ' αἰκίας bene est correctum. Quod

porro 399, 21. οὐδὲ ἀλλοτριούς legitur, corrige collat. de Big. 348, 8. 349, 14. 350, 19. bis. 352, 29. 353, 33. 34. 355, 43. 356, 44. quater et Aegin. 388, 20. 389, 25. bis. 390, 28. 31. bis. 391, 34. Denique idem de verbis: καταγνώτε ἱεροσυλίαν 396, 6. dicendum est. Correcta enim nunc sunt 397, 9. λάβητε ἐν in λάβητ' ἐν. 398, 19. ἀτιμάζοιτε, εἰ in ἀτιμάζοιτ', εἰ. 399, 24. πεισθῆτε, οὕτω in σωφρονηθ' , οὕτω, ubi si apostrophum retines, debetis comma delere, mihi tamen his in locis ἀτιμάζοιτε et σωφρονητε praeferendum esse videtur. Recte autem 399, 21. ἡγήσεσθε εἶναι in ἡγήσεσθ' εἶναι est mutatum et 398, 17. pro vulgato: ἱκανὴν ἡγήσθε εἶναι ex Urb. νομίζηθ' ἱκανὴν εἶναι est receptum.

In Callimachea, quae ex Urb., in quo non est, non poterat a Bekkero emendari, ea ipsa de causa plures adhuc relictus sunt hiatus, qui tamen ita sunt comparati, ut aut facile excusari aut corrigi possint. Excusari possunt ii, inter quos interpungitur, veluti 371, 4. προχθέντα· ἐάν. ib. ὀρχιεῖσθαι. Ἦρχον. 372, 5. γίγνεσθαι· ἐκεῖνον. ib. Πειραιεῖ· ἀμφισβητοῦντες. 6. ἐποιεῖτο· ὁ. 7. ἦτιᾶτο· ἄπερ. 374, 14. διεφέρετο· ἔπειτ'. 15. δεδακέναι· ἀξιώ. 16. δίκαια· εἰ. 375, 18. ἐγένετο. Ὡς. ib. 19. νομίζω· ὡς. 376, 24. εἰσατε· ὁ. 26. ἀφήσετε· ἀλλ'. ib. ποιήσατε. Ἐνθυμείσθε. 28. χρώμενοι· ὥστε. 31. αἰτιάσατο· ὥστ'. 34. παραβήσεσθε· ὥστε. ib. ψηφίσασθαι. Ὡς. 378, 36. κολάζετε. Ἐγώ. 37. ἀποδέχοισθε· ἔπειτα. 379, 40. κομίζεσθαι· ἐπελ. 41. ἐξέσται· ἐνθυμείσθε. 379, 42. ποιήσετε· εἰ. 380, 46. εἶναι· ὥστ'. 49. διητάτο· ὥστ'. 51. γένοιτο· ἐν. 56. δοκεῖ; ἦ. 383, 67. ὀφείλοιο· ἦν. His accedant 371, 2. ἐπιδείξαι ὅτι. ib. ἔθεσθε, ἄν. 3. κινδυνεύοντα, ἐμαυτὸν. 4. μάθητε, ὡς. 7. ταῦτα, ἐπειδή. 9. ἐποιεῖτο ὡς. 373, 12. ὅτι, εἰ. ib. ἐγράψατο, ὡς. 374, 14. δέ, εἰ. ib. ἐπράξετο, οὐ. 15. νομίζει, ὅτι. ib. δέ, ὄσονπερ. 16. δέ, εἰ. 17. τριάκοντα, ὁ. 375, 21. δακασταί, οὕτω. ib. ἐαυτοῦ, ὥστε. 23. διαπράττεσθαι, ἀλλὰ. 376, 25. εἰ, ὅτε. 26. δέ, ὅς. 27. δέ ὅτι. ib. οἴσατε, ἄς. 28. πυρζόμεθα ἄν. 378, 35. πείσεται, εἰ. 40. ἀπολογήσεται, ἀλλ'. 42. δέ, εἰ. 44. πεπειρασθε, ὥστε. 380, 46. πολιτευόμεθα ὥσπερ.

51. *συνήχθεσθε, ἀλλὰ.* 56. *λέγοντι, ὅς.* 381, 57. *ψευδό-
μεθα, ὅμοιον.* 61. *Λυσάνδρου, εἰ.* 383, 64. *παραχρῆμα,
ἀλλ'.* 65. *καταγνοίητε, οὐς.* *ib.* *ἐστεφανώσατε, ὅτ'.*

Defendi etiam possunt 371, 1. *καὶ ἄλλοι.* *ib.* *ὅτι*
οὐκ. 373, 10. *καὶ ὅτι.* *ib.* *τί ἄν.* 13. *καὶ ὡς.* 374, 15.
εἰ αὐτόν. *ib.* *ὅτι οὐκ.* 375, 21. *ὧ ἄνδρες.* *ib.* *καὶ εἰ.* 22.
καὶ ἦ. 23. *καὶ Ἄνυτος.* 376, 24. *καὶ οὐχ.* *ib.* *εἰ ἐπι.* 377,
33. *ὁ ἄγων.* 378, 33. *καὶ εἰ.* 39. *καὶ εἰς et καὶ ὄν.* 379,
40. *τὰ ἀπολωλότα.* 380, 54. *καὶ ἀγαγόντες.* 381, 56.
ἦ ὅστις et ib. *τί οὐκ.* 384, 68. *ὅτι ἐτέρας.* Quo etiam
referendum erit 374, 18. *δοκεῖ ἄν.*

Restant igitur hi hiatus in δέ: 371, 1. *δὲ ἀνάγκη.*
2. *δὲ ἄρχοντας.* 372, 5. *δὲ ἐχθρός.* *ib.* *δὲ αὐτοῦ.* 7. *δὲ*
εἰς. 373, 14. *δὲ ἐνθυμείσθε.* 374, 14. *δὲ αἰτιώμενον.* 16.
δὲ οὐδένα. 17. *δὲ ἀδικηθῆναι.* 375, 19. *δὲ οὐκ.* 21. *δὲ*
οὐ. 23. *δὲ ἀπεστερημένοι.* 376, 25. *δὲ οὕτω.* 378, 36.
δὲ οὐθ'. 380, 46. *δὲ εὐδαιμονέστατοι.* 48. *δὲ οἱ.* 53. *δὲ*
ὄ. bis. 382, 58. *δὲ ἐμαντοῦ, qui quin corrigendi sint*
non dubitabis, si ex tota sermonis conformatione intelle-
xeris, scriptorem hiatum evitasse atque si consideras,
quot in vulgatis libris etiam in Panegyrico similibusque
orationibus olim Urbinatē nondum collato sint lecti hiatus.
Conferas exempla ex hac orat. 371, 3. 4. (ubi antiqui
exempla δὲ ἐξ). 372, 6. bis. (antiqui. exempl. δὲ ὡς et δὲ
εἰς). 8. 373, 10. 11. bis. 12. 374, 15. bis. 16. 17.
bis. 375, 20. (ant. δὲ ἔχων). 376, 27. (ant. δὲ ἔχουσι).
28. 377, 30. 32. 34. (antiqui. δὲ ὄν, tu scribe δ' ὄν
commate delete) 35. (ant. δὲ ἐν). 37. (ant. δὲ οὕτως).
40. 380, 49. (ant. δὲ ἐξῆλθεν). 381, 52. 382, 58.
(ant. δὲ οὐ). 60. 383, 64. bis. 65. 66. bis. 67. 384,
68. (antiqui libr. δὲ ἡμετέραν).

Idem censeo de locis 372, 7. *ὥστε ἀπάντων.* 373,
14. *ὥστε ἰδύδεν.* 375, 21. *ὥστε ἠγεῖσθαι.* 376, 28. *ὥστε*
ἅπασι. 34. *ὥστε οὐκ.* Quomodo corrigenda sint, intelliges
ex 376, 25. 377, 32. 378, 37. 380, 47. 48. 49.
381, 54. (antiqui. *ὥστε ἐπτακοσίων*). Idem est statuen-
dum 373, 13. *ποτε ἐπέτρεψε, .nam ε in ποτε esse eli-*
dendum disces de Big. 356, 45. Aegin. 384, 1. Lo-

chit. 396, 5. Idem est faciendum 374, 16. in *μήτε η*. Confer Aegin. 387, 16. 391, 35. atque 374, 17. in *ὄτε ἐξεβίβληντο*, collat. 383, 65. de Big. 349, 15. Aegin. 392, 38. 39. bis. Lochit. 396, 4. bis. Addas his etiam ut corrigenda 376, 27. *πόποτε οὐδ'* et 383, 64. *πόποτε ὑπέρ*, ad quae confer Aegin. 386, 10. 389, 24. 390, 30. 391, 37., item 379, 41. *γε αὐτὸν*, cujus elisionis exemplum videbis 379, 44. Denique huc referas ex 377, 33. *με ὑπερβάλλειν*. Vide quae supra ad Aegin. sunt dicta.

In verbis haec habes: 376, 24. *ἀναγκάζεσθε εἶναι*. 378, 40. *ἀξιοῦτε αὐτὸν*. 383, 61. *ἐψηφίσασθε ἡμᾶς*. Similia vide supra.

Litera *α* ante vocalem legitur 379, 41. in *τάχα ἀντεπείν*, de cuius verbi elisione vide Areop. 154, 71. de Pace 170, 57. Panath. 263, 149. Paneg. 44, 18. 75, 163. Phil. 90, 39. Epist. IX. §. 15. Item 380, 54. in *ἵνα ἦν* et 383, 67. in *ἵνα ὀλιγαρχίας* elide *α* et confer 371, 3. 380, 51. 383, 66. Idem fac 372, 5. in *δέκα οἱ* collat. Aegin. 390, 31. ubi nunc *δέχ' ἡμέρας* est. Accedant his 372, 6. *δημόσια εἶναι*. 374, 14. *μεγάλα ἐγκαλῶν* et *ὀλίγα ἐπράξατο*. 376, 26. *δίκαια οὐτ'* et *ἄξια ἡμῶν*. 379, 45. *δίκαια εἰπεῖν*; quo etiam 373, 10. *μικρὰ ἀναλώσαντι* et 382, 60. *λοιπὰ ἀποκρουπτομένων* refero, quamvis harum elisionum exempla in Isocrate non legantur. Minus dubitabis 375, 18. in *μηδένα ἠξίωσαι*, collat. item Phil. 90, 41. Panath. 262, 144. et Aegin. 384, 1., minus etiam de *ταῦτα ἠξιώκασιν* coll. 373, 12. 375, 19. 379, 41. Adde his: 373, 12. *καταστήσαντα ἀμφοτέροις*. 374, 14. *συκοφαντοῦντα οὐδέν*. 375, 22. *ἔχοντα ἀπολογήσασθαι*. 379, 41. *πράττοντα ἐπιδείξαι*. 382, 60. *παρόντα ἀθύμως*. Denique in nominibus legitur 373, 11. *μάρτυρα ὡς*, ubi in libris omnibus *μάρτυρας* est, sed Bekk. recte *μάρτυρα* (melius tamen *μάρτυρ'*) et in iis quae deinde sequuntur *ἐκείνω* dedit, quia 374, 15. scriptum est: *τῷ μάρτυρι φανερός ἐστίν οὐδ' ἐπεξελθεῖν ἀξιώσας*. 377, 33. *τίμημα ἱκανὸν* et 378, 40. *χρήματα εἴληφα* facile corriges. Difficilius tamen est iudicatu 374, 14. et 15. de *δίαιτα οὐ* et 16. *δίαιτα ἐγεγό-*

ταῦτα ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων λεγόμενα· καὶ οὐτ' Ἀριστοτέλει πείθομαι ὑπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλομένῳ, οὐτ' Ἀφαρεῖ τοῦτου γ' ἕνεκα λόγον εὐπρεπῆ πλαττομένῳ συντέθειμαι· ἱκανὸν δὲ ἡγησάμενος εἶναι τῆς ἀληθείας βεβαιωτῆν τὸν Ἀθηναῖον Κηρισόδωρον, ὃς καὶ συνεβίωσεν Ἰσοκράτει, καὶ γησιώτατος ἀκουστῆς ἐγένετο, καὶ τὴν ἀπολογίαν τὴν πάνυ θαυμαστὴν ἐν ταῖς πρὸς Ἀριστοτέλη ἀντιγραφαῖς ἐποίησατο, πιστεύω, γεγράφθαι λόγους τινὰς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς εἰς δικαστήρια, οὐ μέντοι πολλούς. — Si deinde orationum naturam et dicendi genus consideras, intelliges neque Trapeziticum neque or. in Euthynum usui fori satis convenire. In Trapezitico enim eodem Dionysio teste, qui tamen non dubitat, quin Isocrates has orationes non solum ipse scripserit sed etiam vero fori usui: εἰς δικαστήρια, quod equidem potius de genere orationum omnino intellexerim: ἡ περίοδος ἐκμηκύνεται καὶ περὰ τοῦ δικανικοῦ τρόπου καὶ ἡ σύνθεσις ἔχει τι τοῦ ποιητικοῦ, τότε σχῆμα τῆς λέξεως ἐκ τῶν ἐπιδεικτικῶν εἴληπται παρισώσεων καὶ παρομοιώσεων. — Quin ex ipsa scriptoris indole minime litibus et contentionibus forensibus apta (v. vitam Isocr. a me script. et Westermann. Hist. Eloqu. gr. p. 78.) idem poteris concludere quod ex orationibus, has orationes uti de Bigis et Aegneticam discipulis in eloquentia instituendis esse scriptas. Sed Isocratem contenderim ne potuisse quidem in ejusmodi oratione uti Trapezitica et in Euthynum scribenda tam foedos hiatus admittere, quippe qui consuevisset in aliis orationibus et adeo in epistolis eos fugere. Inde Trapeziticum et certius etiam orationem in Euthynum, qua quidem in oratione etiam tota brevium sententiarum conformatio non Isocratea est (νόημα γὰρ ἐκ νοήματος εἰς περίοδους ἰσοκρίλους τελευτᾷ, quae verba sunt Philostrati in Vit. Soph. I, 503. hanc orationem valde laudantis,) non ab Isocrate scriptas esse arbitror. Huc accedit, quod Aristoteles quidem Rhetor. II, 19. orationem in Euthynum affert, sed verba (Ἰσοκράτης ἔφη δεινὸν εἶναι, εἰ ὁ μὲν Εὐθύνοσ ἐμαθεν, αὐτὸς δὲ μὴ δυνήσεται εὐρεῖν), in oratione, qualem hodie habemus, non reperiuntur.

In Epistolis magna cum diligentia hiatus evitatum

videbis. Ita in Epist. 1. ad Dionysium hos solos leges: 404, 1. δὲ οὐ, qua de elisione cf. 404, 2. 405, 4. quater. 7. 406, 8. 10. Deinde 406, 9. πολὺ ἂν et 404, 1. καὶ ὁ, ubi tamen articulus ex Urb. Ambr. et Helmst. c. Bait. et Saupp. delendus est. V. Epist. VIII, 425, 4. τοὺς εὐδοκμοῦντάς τι παρὰ τοῖς ἄλλοις καὶ μετασχόντας. In Epist. II. ad Philippum male adhuc legitur: 411, 23. δὲ ἀνάγκη, nunc tamen a Bait. et Saupp. ex Ambr. in δ' ἂν. mutatum. Simile vitium 410, 16. in verbis δὲ οὐδὲν jam a Bekkero erat correctum. Sed quod 408, 10. ap. Bekk. μηδὲ ἐξ est editum, id ex Ambr. a Bait. et Saupp. apostropho posito est correctum. Videbis simil. 408, 9. et 10. bis. Non offendes 409, 15. in ὅτι ἂν, quod nunc pro vulgato ἂ ἂν legitur, neque 408, 6. improbabis, quod verba: καὶ τὰς ἀτυχίας τὰς συμπιπτούσας ἐπανόρθοῦν δύνῃ. ante Ἰδοίς ex Urb. sunt addita, cum vulgo absint. Sed 409, 12. μὴ ἐγὼ ferendum erit, nisi forte ἐγὼ μὴ scriptor dederat. In Ep. III. ad Philippum restat 412, 3. οὔτε ὠφελιμοτέρων, cum ib. vulgatum οὔτε ἐν a Bekk. mutatum sit in οὔτ' ἐν, cujus loco Saupp. conjecit οὐδ' ἐν. Ibid. 5. nunc ὅτι ἂν pro vulg. ὃ ἂν legitur. In Epist. IV. ad Antipatr. leges apud Bekk. 415, 12. τε ἦ, sed ἦ ex Urb. et Ambr. cum Bait. et Saupp. erit delendum et 416, 13. in verbis: ἐνός μόνου ἐφρόντισα pro μόνου scribi possit μόνον et 414, 4. in verbis: καὶ εἰπεῖν καὶ βουλευσασθαι οὐδενός ἦττον pro οὐδενός conjici μηδενός, uti Ep. VII, 422, 5. nunc pro vulg. ὥστε οὐδένα αὐτοῖς τολμᾶν legitur: ὥστε μηδένα τολμᾶν αὐτοῖς. Sed equidem omnino dubito de hujus epistolae scriptore, qui post tempus, quo Antipater Macedoniae praeesse coeperat, vixisse videtur. Ibidem tamen quod ex Urb. pro vulgato: καὶ συμβῆιον ἐπάντων nunc receptum est: καὶ συνημερεῦσαι καὶ συμβιῶναι ἐπάντων non probabis, sed cum Bait. et Saupp. Ambr. auctor. pro ἐπάντων scribes πάντων. Neque §. 6. c. Bekk. Urb. auctor. scribes: δύνασθαι διαμεῖναι, αἶ pro Cor. et Math. ποιεῖν διαμεῖναι seu pro Aug. et Lang. δύνασθαι ποιεῖν δυνατάς, ommissa praepositione δια ante τοὺς ἀεὶ-προαιρ.

Wolffius habet: *δύνασθαι ποιεῖν δυνάμεις*. At *ποιεῖν* quod vulgo addiderunt, eodem ex fonte ortum esse videtur, quo in iis quae sequuntur: *σώζειν δύνασθαι pro σώζεσθαι*. Exciderat enim praepositio *διὰ* ante *τούς*—*προαιρ*. Qua addita recte in sequ. *σώζεσθαι* et recte hoc in loco *δύνασθαι διαμένειν* legetur. Non offendit 415, 12. *ὅτι ἂν* et ferri etiam poterit 414, 4. *καὶ εἰπεῖν*. In Ep. V. ad Alexandrum non male quidem 416, 2. post *συνδιατρίβων* ante *οὐκ* additum est *τε*, sequitur enim *συμβάλλον τε*, sed *τ'* scribendum fuisse facile concedes, uti 416, 1. non *μήτε*, sed *μήτ' ἀσπάσομαι* scribatur. In Epist. VI. ad Jasonis filios 420, 14. pro *με οὐ* scribas *μ' οὐ*, et 417, 1. ex *ἐρωτήσατε* (vulgo: *ῥωτήσατε*) *εἰ* fac *ἐρωτήσαιτ' εἰ*. Sed 420, 14. pro *τὸ ἑμαυτοῦ* scribe *τοῦμαυτοῦ* et cf. Panath. 281, 232. Denique 420, 13. cum Bait. et Saupp. ex Cod. Helmst. in verbis *ἢ ὁ* dele articulum, quo de usu supra locutus sum. In Ep. VII. ad Timoth. 422, 4. adhuc legitur *τε ὡς*, quod corriges. Sed 423, 11. offendent et offenderunt etiam verba: *περὶ τε γὰρ τὰς διατριβὰς τὰς αὐτὰς γεγόναμεν καὶ τῇ τέχνῃ πολλάκις τῇ αὐτοῦ κέχρηται*, ubi articulum ante *τέχνῃ* Matth. ex Helmst. recepit, *πολλάκις* ex Urb. est additum et pro *αὐτοῦ* Coraës *αὐτῇ* scribi voluit. At ego altero articulo *τῇ* ante *αὐτοῦ* cum Baitero deleto verba ea vi dicta esse censeo: ego saepe arte ejus utor et delector. Paulo supra ne offende 423, 9. in *γενομένῳ*. *Ἔτι*. In Epist. VIII. ad Mytilenaeor. magistr. scripta 424, 1. corriges *ὑπὸ Ἀγῆνορος* et ib. in *οἱ Ἀραρεώς* scribendum videtur *οἱ μὲν Ἀρ.*, sequitur enim *νιδεῖς δ' ἐμοί*. Vide quae de diligentia Isocratis hac in re disputavi ad Areop. 184. Feres autem 426, 9. *καὶ ὑπὲρ*. In Ep. IX. denique ad Archidamum corriges §. 16. *δὲ οὕτως*, uti Bait. et Saupp. Ambr. auct. fecerunt et Bekk. §. 2. *δὲ ἐποιησάμην* correxit. §. 10. muta *ὥστε ἄς* in *ὥσθ' ἄς*, uti §. 16. *ὥστε οἶμαι* nunc correctum est in *ὥστ' οἶμαι*. Cf. etiam §. 14. Sed §. 1. non offendes in *ὦ Ἀρχίδαμε*. In Ep. X. ad Dionysium habes quidem haec vitia §. 2. *ἀφήρησαι· αὐτῶ*. ib. *κνήματα ἐκστῆναι* et *ἀγνώμονα*, *ἄφνω*, quae tamen

non offendent, cum sit non Isocratis, sed Theophylacti epistola. Vid. Bait. et Saupp. praefat. ad Isocr. p. VI.

Ex iis igitur, quae hic pluribus verbis de hiatu in Isocratis orationibus et epistolis disputata sunt, id patebit, Isocratem in orationibus demonstrativi et deliberativi generis, uti etiam in epistolis hiatum summa cum diligentia evitasse et quae ex orat. ad Demonicum et epist. IV. et X. poterant opponi, potius fidem facere sententiae, epistolas has non esse Isocrateas, orationem autem ad Demonicum certe multis alienis sententiis esse auctam neque ita, uti nunc eam habeamus, ab Isocrate profectam. In orationibus judicialis generis denique Isocratem ita esse versatum intelliges, ut hiatum quidem fugeret, sed non multum studii in eo poneret, ut ne in sententiarum fine vocalis esset, quam in altera sententia vocalis exciperet; minus etiam studii in eo, ut ne particulae quaedam necessariae, uti etiam articulus, hiatum efficerent; minimum denique studium in eo, ut ne apostrophus frequentius adhiberetur et quaedam terminationes verborum breves saepius eliderentur. Quae autem ex orationibus Trapezitica et in Euthynum poterant afferri exempla foediorum hiatuum, ea ita esse explicanda demonstrare conatus sum, ut omnino has orationes Isocrateas esse negarem, certe a tollendis his et aliis hiatibus in illis orationibus omnino abstinendum esse ducerem.

Quod autem singula attinet, maxime ad doctrinam de elisione et crasi pertinentia, ea maximam partem sunt jam significata. Facile certe ex exemplis partim supra allatis poterit demonstrari:

Literam *α* elidi in praepositionibus *διὰ*, *κατὰ*, *μετὰ*, *παρὰ* et *ἐνεκα* (v. Areop. 150, 53.) deinde in particulis: *ἀλλὰ*, *ἀρα* (de Pac. 162, 19. et saep.) *ἄρα* (ib. 172, 66. et saep.) *εἴτα* (Paneg. 64, 113.) *ἐπειτα* (Evag. 196, 38.) *ἐπταῦθα* (ad Nicocl. 16, 9.) *ἴνα*, *σφόδρα* et *τάχα*. Tum in adverbis: *ἄριστα*, *ἡδιστα*, *ἥκιστα*, *κάλλιστα*, *μάλιστα*, *πλείστα* et *τάχιστα*. In numeralibus *δέκα*, *ἑβδομήκοντα*, *πεντήκοντα*, *τριακόντα*, quibus ex ad-

jectivis accedant *τρία* (Paneg. 69, 140.) et *διακόσια*. In pronomini- bus *ἅττα* (Nicocl. 36, 47.) *αὐτὰ*, *ἅπαντα* (Plat. 291, 1.) *πάντα*, *οἶα* (Nicocl. 39, 63.), *ὅσα*, *ποῖα* (de Big. 355, 39.) *σφέτερα*, *ταῦτα*, *τηλικαῦτα*, *τοιαῦτα*, *θάτερα* (Paneg. 69, 139.), *πότερα* (Antid. §. 218.), *πολλά*, *πλεῖστα*, *μέγιστα* (Paneg. 55, 74.). In nomi- nibus substantivis: *πράγματα* (Archid. 125, 47.); *σώμα- τα*, *χρήματα* (Aegin. 393, 45.). In participiis *συμβαί- νοντα* (Paneg. 51, 53.) *προσόντα* (Busir. 222, 4.), *δο- κοῦντα* (Panath. 279, 221.), et in accusativo singularis numeri *ἔχοντα*, *λείποντα*, *λέγοντα*, *ἀντιστρατηγοῦντα*, *πα- ραδόντα*. Idem in pronomini- bus *τίνα* (Busir. 226, 24.) et *ἦντινα* (Plat. 304, 43.), quibus addas *μηδένα* (Phil. 90, 41.), atque in nominib. substant. *ἐλπίδα*, *μητέρα*. In neutro genere *μέγα* et *εὖρημα*. In verborum terminatio- nibus *α* est elisum in *οἶδα*, *συνεξεκόμισα* et *ἐξεκόμισα*, denique in *ἐπαυσάμεθα*, *δεόμεθα*, *ἐποιησάμεθα*, *φαινόμε- θα*, *πανοσαίμεθα* et *δεξαίμεθα*.

Litera *ε* solet elidi in *δὲ*, *μηδὲ*, *οὐδὲ*, *τε*, *μήτε*, *οὔτε*, *ὥστε*, *ποτέ*, *πώποτε*, *μηδέποτε* (Paneg. 53, 62.), *οὐδέποτε* (Phil. 84, 10.), *οὐδεπώποτε* (Arch. 138, 111.), *ὄτε*, *τότε*, *εἴτε* (Areop. 150, 54.), *οἴτε* (Antid. §. 263.), *γε*. In pronomine *με*. In terminationibus verborum in *ἐθίζετε*, *χειροτονεῖτε*, *ἐθέλετε*, *ἴδοιτε*, *εὖροιτε*, *σκοπεῖτε*, *εὐρήσεται*, *περιμεῖνῃτε*, *λάβητε*, *νομίζητε*, *ἀτιμάζοιτε*, *σωφρονῆτε*, porro in *ἐπίστησθε*, *οἴεσθε*, *ὄψεσθε*, *γνώσεσθε*, *ἐδημοκρατεῖσθε*, *ἠπίστασθε*, *εἴσεσθε*, *σκέψασθε* et *ἠγήσεσθε*.

Litera *ι* eliditur in *ἀντὶ* (Antid. §. 196.), et *ἐπὶ*, non in *περὶ*. Item in *ἔτι* (Paneg. 46, 30.), non autem in ter- minationibus nominum. Sed in verbis, in *ἔχοιμι* (Paneg. 69, 139.) *συμβουλευόσαιμι* (Areop. 154, 72.) et in *ἔστι* (Phil. 107, 123.). Hiatum contra *ι* facit in *τί*, *τι* et *ὄτι*.

Litera *ο* eliditur in *ἀπὸ*, *ὑπὸ*, non tamen in *πρὸ*, in terminationibus pronominum *τοῦτο*, *ἐκεῖνο*, *ἄλλο*, *τοσοῦτο* (de Big. 348, 9.), in *δύο*, in *ἔλοιο*, *δύναιο*, *βούλοιντο*, *δύναιο*, *γένοιτο*, *λυμῆναινο*, *ἐπειρῶντο*, *ἐνεργάσατο*, *ἠγοῦντο*, *φαίνοιτο*, *εἴλετο*, *ἐποιήσαντο*, *ἠγοῦτο* et *γίγνοιο*.

Vocalis *υ* facit hiatum in *πολὺ ἄν*. Particula *ἦ* ante

vocalem legitur in orationibus forensibus, *μη* ante *ου* recte ferri potest.

Item vocalis *ω* in *ω* ante vocalem ferenda.

In diphthongis particula *και* ante vocales non offendit, *ε* contra solum in oratt. forens. ante vocales ferendum, uti etiam *ευ* ante *οιδα* fortasse ferri debet.

Craseos autem exempla sunt haec: *και εν* in *κην* (Evag. 194, 27. et saep.), *και εκει* in *κακει* (ad Demon. 12, 47.), *και εκειθεν* in *κακειθεν* (Helen. 217, 55.), *και εκεινος* in *κακεινος* (Paneg. 52, 58.), *και εμοι* in *καμοι* (Panath. 250, 85.), *και εμε* in *καμε* (Evag. 191, 12.), *και εγω* in *καγω* (Archid. 127, 52.), *και αγαθος* in *καγαθος* (de Pace 186, 133.). Deinde *τα αυτα* in *ταυτα*, *τα αναγκαια* in *ταναγκαια* (Paneg. 48, 40.), *τα αρχαia* in *ταρχαia* (Paneg. 73, 156.), *τα αγαθα* in *ταγαθα* (Busir. 223, 12.), *τα αλλοτρια* in *ταλλοτρια* (Callim. 383, 67.), *τα αλλα* in *ταλλα* (Loch. 351, 1.), *τα αληθη* in *ταληθη* (Ep. VI, 418, 3.), *τα εναντια* in *ταναντια* (Paneg. 63, 110.), *τα ετερα* in *θατερα* (Paneg. 69, 139.), *τα εκεινων* in *τακεινων* (Phil. 107, 126.), *τα εκει* in *τακει* (Panath. 255, 111.), *τα εμαντου* in *ταμαντου* (Antid. §. 165.), *τα εμα* in *ταμα* (Epist. IX, §. 15.), *το αληθες* in *ταληθες* (Areop. 155, 76.), *το εναντιον* in *τουναντιον* (Archid. 129, 64.), *το εμον* in *τουμον* (Nicocl. 37, 51.), *το ετερον* in *θατερον* (Phil. 99, 86.), *το εμπροσθεν* in *τουμπροσθεν* (de Pac. 161, 12.), *το εκεινης* in *τουκεινης* (Helen. 218, 51.), *το εμαντου* in *τουμαντου* (Panath. 281, 232.), *το ονομα* in *τουνομα* (Phil. 103, 104.), *του εμου* in *τουμου* (de Big. 351, 26.). Tum *α εγω* in *αγω* (Busir. 228, 34.), *τε αμα* in *θαμα* (Panath. 253, 102.), *η εγω* in *ηγω* (Panath. 268, 148.). Adde his *προϋργου* (Phil. 85, 13.), *προϋργιατερον* (Paneg. 68, 134.), *προϋδोधισαν* (Paneg. 60, 94.), *προϋστησαν* (de Pace 181, 107.), *προϋκρίθησαν* (Plat. 299, 12.), *προϋτιμησεν* (Helen. 211, 16.).

Quae autem erat ratio hiatus evitandi in Isocratis orationibus forensibus, eadem est in Demosthenis ora-

tionibus publicis. Hiatus igitur hic quoque non offendit, quum verbum in vocalem desinens post pausam quandam, quae fieri debet in loquendo et quam plerumque interpolatione significare solemus, excipitur a verbo cum vocali incipiente. Neque hiatus offendit, qui exoritur e particulis quibusdam necessariis *καί, εἰ, ἦ, ὅτι, ὃ, μή* et similibus vel articulo. In eo tamen Demosthenis orationes recedunt ab Isocratis, quod editores earum nondum tam bonum nacti sunt librum manu scriptum, qualem Bekkerus Urbinatem invenit, ita ut ratio earum nunc fere ea sit, quae Isocratearum ante Bekkerum erat. Quae cum ita sint, aliam etiam sequar rationem in disputatione, quam in

Capite secundo

de hiatu in Demosthenis publicis orationibus

sum instituturus. Omittam enim primum quae pausa facile sunt excusanda et ubi Bekkerus interpunxit, omittam deinde, quos particulae illae faciunt hiatus, omittam denique vitia, quae facile apostropho possunt tolli. Arbitror enim, si demonstravero Demosthenem a foedioribus istis hiatibus, qui fiunt, quum vocales longae sive diphthongi in fine verborum aliis vocalibus in initio verborum antecedunt, abstinuisse, neminem hoc esse negaturum, eum breves istas vocales ita pronuntiasse, ut cum sequentibus coalescerent neque duae vocales audirentur: quod elisione et apostropho fieri satis constat.

Habes igitur iis quos modo dixi hiatibus omissis in Olynthiaca prima hos: 17, 28. *μικρὰ ἀναλίσκοντες τὰ λοιπὰ καρπῶνται ἀδεῶς*, ubi Cod. Y. Aug. 1. suppl. et Harl. rectius *ἀδεῶς καρπῶνται* praebent. Quae si legis *α* in *μικρὰ* et *λοιπὰ* erit si non elidendum, certe ita pronuntiandum, ut cum sequ. vocali coalescat. Huc accedit 10, 4. *πανταχοῦ αὐτὸν περιεῖναι τῷ στρατεύματι*. Quomodo autem Philippus pluribus locis quam Athenienses duces exercitui interesse potuit? Scribe potius *πανταχῶς*. Nam pluribus sane rationibus exercitui praeerat, cum non solum *στρατηγός*, sed etiam *δεσπότης καὶ ταμίης* esset. Simil-

limo modo nunc de mal. gest. leg. 450, 341. πανταχῶς ex Codd. Σ. ΥΩ. t. u. v. pro vulgato πανταχοῦ est receptum, quem ad locum vide Schaeferum. In loco 15, 23. idque in verbis: ἅπαντας ἠγεῖσθαι χρῆ αὐτονόμους ἡδίων ἂν—εἶναι, non offendo, quia post χρῆ pausa quaedam est in loquendo.

In Olynthiaca secunda offendes in verbis 22, 14. Ὅλος μὲν γὰρ ἡ Μακεδονικὴ δύναμις καὶ ἀρχὴ ἐν μὲν προσθήκης μέρει ἐστὶ τις οὐ μικρά. Sed quod ἀρχὴ ἐν legitur, facile excusabis, quia per sequens μὲν incisio quaedam sententiae fit, unde etiam Reiskius post ἀρχὴ interpunxit. At emendanda sunt illa: ἐν μὲν προσθήκης μέρει ἐστὶ idque ex optim. codd. Nam Paris. II. VII. Bavar. Cod. δ'. Rüd. et Victor. in text. Aug. III. prim. man., ap. Bekk. ΣF habent ἐν μὲν προσθήκη (nonnulli jota subscriptum omittunt) μερὶς ἐστὶ. Quod quam verum sit, perspicies ex loco simili in Mid. 574, 184. ἔστιν—μεγάλη τοῖς ἀδικοῦσιν ἅπασιν μερὶς καὶ πλεονεξία ἢ τῶν ὑμετέρων τρόπων προύτης, coll. ejusd. or. 537, 70. μερίδα (Beihülfe) εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν. Unde mutatum sit verbum hoc in loco aptissimum, eum non fugiet, qui scit, quam saepe ἐν μέρει τινὸς εἶναι in loco alicujus esse legatur. Alterum vitium tollendum est 24, 22. in verbis: ὁρῶ ἡμῖν ἐνούσας ἢ ἐκείνη. Hoc in loco primum pro ἡμῖν Codd. Par. I. III. Bav. Aug. III. Ald. Man. et Dionys. ap. Bekk. FΣYv. habent ὑμῖν. Deinde pro ἐνούσας Schaeferus conjecit οὔσας, id quod Phil. II, 69, 12. ex Σ. a Bekk. in loco simil. receptum vides. Sed equidem conjicio Demosthenem scripsisse: ὁρῶμεν οὔσας ἡμῖν ἢ κείνη; quibus deinde bene respondent: ἀλλ' οἶμαι καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες. At 20, 8. ne in δὴ ἂν ἄνδρες neve ibid. in δεξάτω ὡς offende; pausa enim fit post δὴ et δεξάτω. Idemque statuo 21, 13. de verbis: οὐ μόνον—τὰ συμμαχικὰ ἀσθενῶς—ἔχοντα φανήσεται. Vox enim post συμμαχικὰ paululum subsistit.

In Olynthiaca tertia 31, 10. vulgatum: εἰσὶ γὰρ ὑμῖν ἱκανοὶ erit restituendum pro eo, quod a Bekkero ex sol. Cod. Σ. est receptum: εἰσι γὰρ ἱκανοὶ ὑμῖν.

Non minus corrigenda sunt quae leguntur 30, 7. *τοῦτο πέπρακται νυνὶ ὁπωςδήποτε*. Hic enim Par. III. V. VII. VIII. Aug. I. suppl. (in Aug. II. abest) Ald. Fel. Man. (et Auger), quibus accedunt ap. Rüdig. β. ζ. Goth. Dresd., ap. Voemel. Victor. praebent pro *νυνὶ νῦν*. Cod. Σ. autem addit post *νυνὶ τοῦτο*, omisit tamen supra *τέως*, quod fortasse inde est ortum, quia *τέως* erat male lectum et cum *τοῦτο* permutatum; unde alii utrumque et *τέως* et *τοῦτο* scribebant et *τοῦτο* post *νυνὶ* debebant (erasum est revera in F. post *νυνὶ* quippiam), alii *τέως* omittebant et *τοῦτο*—*τοῦτο* male retinebant (uti Σ. et Bavar. in quo *τέως* est supra scriptum et F. in quo *τέως* est om. et alterum *τοῦτο*, uti videtur, erasum). Quae si vera sunt, *τέως* cum Bekkero retinebis, sed *τοῦτο*, quod sequitur post *νυνὶ* (quod bene habet) collocabis et *τοῦθ'* scribes. Collocatio insolentior ita erit explicanda, ut summa vis insit verbo *πέπρακται* opposito *ἐδρύλου* et sententia: factum est nunc hoc quocunque modo. — Ib. 37, 32. in verbis: *εἰ μείζων εἰπόντι ἐμοὶ γένοιτο παρ' ὑμῶν βλάβη τῶν πεπονηκότων* cum Dionys. Hal. *μοι* pro *ἐμοὶ* scribe. Quod enim Schaeferus opponit, oppositionem esse, id de verbis *εἰπεῖν* et *ποιεῖν* est concedendum, non ita de *ἐμοὶ* et *ὑμῶν*. Poteris id optime inde intelligere, quod pronomine *ἐμοὶ* omisso omnia bene habent. Est enim tantummodo additum, ut significetur: loquenti, veluti mihi. Sed 33, 17. in verbis: *εἰ δὲ τοῦτ' ἐποίηε ἕκαστος, ἐνίκων ἄν*, libri mss. non variant, tamen Demosthenem *ἐποίηε ἕκαστος* scripsisse non crediderim, fortasse dedit *ἐποιοῦν ἕκαστος*, quod sequi. *ἐνίκων* melius etiam respondet. — Cetera denique quae leguntur ejusmodi vitia veluti 29, 4. *τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τουτὶ Ἡραῖον τεῖχος πολιορκῶν* aut ib. 5. *διελθόντος τοῦ ἐναντιοῦ τούτου ἑκατομβαιῶν* aut 34, 20. *ἐλλείποντάς τι δι' ἔνδειαν χρημάτων τῶν τοῦ πολέμου εὐχερῶς τὰ τοιαῦτα* (scr. *τοιαῦτ'*) *ὀνειδῆ φέρειν* et 33, 19. *θανυμάζω εἰ*, sunt pausa, quae in loquendo fit, excusanda, unde Reiskius ultimo excepto loco ubique et post *τουτὶ* et post *τούτου* et post *πολέμου* interpunxit, sed eodem jure poterat post *θανυμάζω* interpungere. Quod

autem 34, 21. εἰμὶ ἐγὼ legitur, id εἰμὶ ἐγὼ erit scribendum, uti 33, 19. φῆμ' ἐγὼγε est scriptum. Magis dubium est 33, 19. utrum emendari possit apostropho: τὰ θεωρικὰ ἐξῶν, an statuendum sit, ejusmodi breves syllabas in pronuntiando facile potuisse cum sequ. coalescere.

In Philippica prima 50, 37. haec leguntur: τὸν γὰρ τοῦ πράττειν χρόνον εἰς τὸ παρασκευάζεσθαι ἀναλύσκομεν, οἱ δὲ τῶν πραγμάτων καιροὶ οὐ μένουσι τὴν ἡμετέραν βραδυτητα κ. τ. λ. His in verbis primum cum Cod. Σ. καιροὶ ante τὴν collocaverim, insolentiore quidem loco, sed non inepto, quia καιροὶ praecedente χρόνον minus necessarium est quam μένουσι (alii quod minus probo ἀναμένουσι praebent) et τῶν πραγμάτων, in quibus summum est positum momentum. Quod autem verba: εἰς τὸ παρασκευάζεσθαι ἀναλύσκομεν attinet, Demosthenes ea aut aliter collocasse (ἀναλ. εἰς τὸ παρ.) aut παρασκευάζειν scil. τὴν δύναμιν dixisse videtur. Cetera possunt excusari, veluti 40, 2. ἐπεὶ τοι εἰ, quod tamen in nullo est libro ms. Vulgo enim (quod Rüdig. et Reuter. jure retinuerunt cf. Phil. III, 111, 5.) legebatur ἐπεὶ τοίγε (scr. τοίγ') εἰ Cod. F et Σ. habent: ἐπεὶ εἶ τοι, unde Bekk. ἐπεὶ τοι εἰ fecit, me non probante. Hiatus tamen non obstabit, quia οἱ in τοι elidi potest, uti in μέντοι Olynth. I, 16, 26. Ibid. 43, 11. post ἐπηύξηται ante ὅσον ceteri praeter Bekk. interpunxerunt. Deinde 43, 13. ἀπαλλάξαι ἂν non offendet, ἂν enim, uti supra jam ostendi, facile in pronuntiando cum praecedente verbo coalescit. Si porro 46, 24. οὔτοι οἱ ξένοι legitur et 50, 35. ἂν τε δεινοὶ λάχωσιν ἂν τε (scr. τ') ἰδιῶται οἱ τούτων ἐκατέρων ἐπιμελούμενοι utroque in loco quae per οἱ et sequ. sunt addita, explicationis causa sunt adjecta. In altero enim sententia est: hi, dico milites conducticios; in altero: qui scilicet alterum eorum curant. Inde hoc in loco etiam a Reiskio post ἰδιῶται est interpunctum. Item 50, 36. in verbis: ἐν δὲ τοῖς περὶ τοῦ πολέμου καὶ τῇ τούτου παρασκευῇ ἄτακτα—ἅπαντα potest quidem, quia enumeratio verborum: ἄτακτα, ἀδιόρθωτα, ἀόριστα, quae in pronuntiando sejungenda sunt sequitur (Victorio Var. Lect. 18,

12. hic orator vocalium concursione adhibuisse videtur, ut audientium aures graviter feriret, v. Reuter. ad h. l.), pausa post παρασκευῆ statui, post quod verbum etiam Reisk. et Rüdig. interpunxerunt. Sed sententia ipsa displicet. In iis enim, quae antecedunt, orator de diligentia est locutus, qua festa apparentur multo antequam fiant (πρόοιδεν ἕκαστος ἡμῶν ἐκ πολλοῦ), in iis quae sequuntur contra de negligentia est dicturus, qua bella apparentur. Non satis apte igitur dicitur: ἐν τοῖς περὶ τοῦ πολέμου καὶ τῇ τούτου παρασκευῆ. Hoc enim esset: in rebus sive curis ad bellum pertinentibus et in apparatu ejus. At dicere potius debet: in rebus sive curis ad bellum ejusque apparatus pertinentibus, ut περὶ τοῦ πολέμου universam notionem, sed singularem vim hic habeat verbum παρασκευῆ. Non enim bellum, sed apparatus belli negligi affirmat orator. Recte igitur vulgò τῆς τούτου παρασκευῆς legebatur. Minus etiam cum Schaefero probabis, quod Harris. περὶ ante τοῦ πολέμου omittit neque pro τούτου ex ind. Herv. recipies τούτων. — Hiatus poterit etiam excusari 52, 43. in verbis: τὴν δὲ τελευτήν οὖσαν ἤδη ὑπὲρ τοῦ μὴ παθεῖν κακῶς ὑπὸ Φιλίππου. Nam ὑπὲρ sequente infinitivo negativo consilium notat et studium, ne quid fiat (v. Brem. ad h. l.), ita ut sententiam singularem latine per ne cum conjunctivo exprimendam incipiat. Itaque in simili loco de Pace 58, 8. ante ὑπὲρ a Reiskio interpunctum esse videbis. Si deinde 52, 44. ποῖ οὖν legitur, hoc quoque poterit in ejusmodi particulis defendi, cum tamen omnes codd. praeter Σ. simulque Hermogenes et Longinus, quos Reiskius nominavit, ποῖ δὲ habeant, recte ipse Bekker. postea ποῖ δὲ scripsit. Vid. Rüdig. ad h. l. Non offendes autem 54, 50. in εὖ εἰδέναι neque 53, 47. in ὥστε μὴ ἀκούειν, quamquam ibi in aliis et sat multis libris ap. Bekk. Ἰου et γρ. F, ap. Reisk. Ald. Harr. Aug. I. III. (a rec. man.) Par. V. VII. Weim. Voss. Bav. in m. legitur: οὐ γὰρ ἀκούειν — ὄρῶν δεῖ. Quae quidem sententiae conformatio originem ab iis ducere videtur, qui in universum sententiam quaedam ex verbis Demosthenis excerpturi erant. Quae

antem 44, 16. πλοῖα ἱκανὰ εὐτροπέσαι, 46, 24. τὰ ξενικά ἴμιν, 48, 29. λοιπὰ αὐτῶ, 54, 50. λοιπὰ ἐν leguntur, aut apostropho sananda aut ita sunt dijudicanda, uti supra dixi.

In oratione de Pace 60, 14. in verbis: φράσκοντας Ἀμφικτύονας νῦν εἶναι εἰς ἀνάγκην c. cod. Y. scr. εἶναι νῦν. Sed 62, 21. in verbis: εἰ γὰρ μὴ παρήλθε Φίλιππος, οὐδὲν ἂν αὐτοῖς ἐδόκει εἶναι, jure offenderunt Reiskius et Angerus, ex quibus hic cum Wolfio πεπραγμένον, ille πλέον desiderat. Schaeferus quidem locum affert ex or. in Olymp. 1169, 7. οὗτος ἡξίου ἐαντῶ εἶναι, qui tamen ipsa verbi ἡξίου natura diversus est et huc referri nequit; et Dounaeus sententiam esse dicit: „si non transisset Philippus, nihil illis fore videbatur, id est, nihil erant habituri.“ At non id affirmare potest orator, Thebanos tum nihil habituros fuisse, possidebant enim praeterea alias Boeotiae partes, sed tantummodo id, Thebanos eas urbes non recuperaturos et nacturos, neque omnino aliquid effecturos fuisse. Quae tamen sententia mihi nequaquam his verbis exprimi videtur. Vellem igitur sane πλέον, quod Reisk. conjecit, codicum auctoritate probari, aut pro εἶναι legi παρῆναι i. e. praesto esse scil. ad urbes istas recuperandas. Recte autem Reiskius 62, 20. ante οὐχὶ et post Θεσσαλοὶ interpunxit, verba enim οὐχὶ ταῦτα (scr. ταῦθ') ἕκαστοι μάλιστα (ita nunc melius pro vulg. μάλιστα ἕκαστοι, scribe tamen μάλιστ') ἐσπουδακότες, interposita sunt et participium per etsi est explicandum. Hoc certe ferri nequit, quod Rüdiger. non post Θετταλοὶ, sed solum post ἐσπουδακότες interpunxit. Aut enim in nullo aut in utroque loco est interpungendum. Idem statuo 62, 22. ubi post αὐτῶ et ante ἢ aperte est pausa in loquendo, recteque a Reisk. et Rüdig. est interpunctum.

In Philippica secunda non recte nunc a Bekk. 71, 20. scriptum videbis: πιστεῦσαι αἰεσθε; cum vulgo et in codd. Ω Yuv. legeretur: πιστεῦσαι; οὐκ αἰεσθέ γε. App. Frcf. habet ὀμοι, Ald. Tayl. ὀμοιαι γε, Cod. F. αἰεσθέ γε. Non viderunt librarii infinitivum πιστεῦσαι regi a πῶς γὰρ αἰεσθ', quod supra legitur, inde αἰεσθε hic inseruerunt, quo facto affirmatio illa: οὐκ αἰεσθέ γε

omittebatur. Quod autem Rüdig. dicit, hanc lectionem simplicissimam videri, mihi in ejusmodi locis non tam simplicitas quam vis rhetorica spectanda esse videtur. Locus contra 66, 6. *Ἐὰρ ἔστι ὁρῶν* excusandus erit. Hic enim participio singularis incipitur sententia, latine per quamquam annectenda. Quae autem 67, 9. in τὰ λοιπὰ εἴσειν et 71, 23. in παντοδαπὰ εἰρημένα legis, poteris eadem ratione qua supra aut corrigere aut defendere.

Oratio de Haloneso scatet foedissimis hiatibus, in quibus enumerandis ita versabor, ut eos etiam omittam, in quibus Reiskius et Bekkerus non consentiant aut qui aliqua ex parte aliquam habeant excusationem. Quibus omnibus omissis tamen in α syllaba producta hi reperiuntur: 79, 10. Ποιδαία ὤμοσεν. 83, 25. ἐξαπάτα ὑμᾶς. 85, 36. ποία ἡμέρα ἦ. In η 81, 19. αὐτῇ ἐκκλησίᾳ. 20. σιωπῇ ἀπιόντες. 82, 22. εἰρήνη ἔσται. 23. λυθείη ἐκ 84, 30. τῇ εἰρήνῃ ἐπνηρωθῶσασθε. 85, 34. ἐπιστολῇ ὑπισχνεῖται. 35. τῇ οἰκουμένην αἰ. 36. τῇ εἰρήνῃ εἴληφε. ib. ἡ εἰρήνη ἐγένετο. 86, 37. ἀρανῇ ἔσται. ib. ἡ εἰρήνη ἐγένετο. 40. διωροχῇ ἐμελλε. In ω 78, 6. δικαίῳ ὀνόματι. 8. τῇ ἡπείρῳ ἀπάντων. 79, 9. αὐτῷ ὡς. 80, 15. ὀρμιζόμενον εἰς. 81, 18. δῆμον εἰρημένα. 82, 24. ἐγὼ ἐπιδείξω. 85, 33. ἐαυτῷ ἀντιλέγοντας. 86, 38. πολέμῳ ἐάλωσαν. 39. et 86, 41. ἔξω ἀγορᾶς. ib. ἔσω ἀγορᾶς. In ι 82, 23. ἀπολλύντι Ἀμφίπολιν. 84, 31. ὄντι εἰρήνην. 86, 41. νυνὶ ἐπιστολῇ. In diphthongo αι. 76, 1. γίνεσθαι ὑπὲρ. ib. πεμπόμεναι ἐπιστολαὶ ἀνέλοιεν. 77, 5. οἶται ὑπὸ. 78, 6. ἀποδοῦναι ἡμῖν. ib. ἀποδείξεται ἅπασιν. 7. δύνηται ὑμῖν. 79, 12. δίκαι οὐκ. 80, 13. γίνεται εἰς. ib. ἀμφισβητῆσαι ὑμᾶς. 14. ὁμολογῆσαι ὑμᾶς. 15. δοθῆναι αὐτῷ. ib. ἀμφιστάναι ἀφ'. 17. συγχωρῆσαι αὐτῷ. ib. οἶται οἰκαδε. 82, 21. προήρηται εὐεργέτης. 22. εἶναι εἰρήνην. ib. γέγραπται ἐν. 83, 25. ἐπνηρωθῶσασθαι ἐβούλετο. 26. ψηφισασθαι ἐκείνου. ib. εἶναι Ἀμφίπολιν. 85, 35. δωρεαὶ ἔσονται. 36. εἶναι ἴσθ. 86, 39. καρποῦσθαι Ἀπολλωνίδῃ. 87, 42. γράψαι ἐν. 44. διαδικάζεσθαι οἱ. In diphthongo ει 78, 5. λανθάνει αὐτόν. 7. χλευάζει ὑμᾶς. 83, 28. Ἀμφιπόλει οἰκοῦντες. 84, 33. διατελεῖ ὑπισχνούμενος. 85, 36. δεῖ ἐπιτροπῆς. 87,

41. ἐπιστέλλει ἐν. ib. δεῖ ὑμᾶς. 45. προσήκει αὐτούς. In diphthongo οι 77, 3. ἐκείνοι ἀδικῶς. 78, 7. οὔτοι ὑμῖν. 80, 14. δυνατοὶ ἐστε. 84, 32. αὐτόνομοι ὄσιν. 86, 39. ὄροι εἰσίν. 41. πολλοὶ ὑμῶν. 87, 45. Ἀθηναῖοι ὄντες. 88, 46. μοί ἐστιν. Denique in diphthongo ου 77, 2. ἐαυτοῦ οὔσαν. ib. ἐαυτοῦ εἶναι. 3. αὐτοῦ ἀφελέσθαι. 87, 7. ἐκείνου εἰσίν. 80, 14. Φιλίππου οὐδὲ. 15. ἐαυτοῦ εἰς. 81, 19: ἐκείνου ἤκοντες. 21. αὐτοῦ ἐν. 83, 26. ἐαυτοῦ εἶναι. ib. ἐκείνου εἶναι bis. ib. αὐτοῦ ἡλίθιον. 28. ἐαυτοῦ εἶχε. 84, 30. ἑτέρου ἐπανορθώματος. 31. ἐκείνου ἄγειν. 86, 39. ἐαυτοῦ ὄντα. ib. Χερρόνησου οἱ. 40. Χερρόνησου ἔσεσθαι. 41. ἐαυτοῦ οὔσαν.

Haec igitur oratio quum hac in re tantopere recedat a ceteris Demosthenis publicis orationibus, esset ea ipsa de causa, etiamsi nulla alia adessent argumenta, Demostheni abjudicanda. Nam qui suum esse duxit in publicis orationibus hiatus evitare, non poterat in una earum hoc suum studium ita negligere.

In oratione de Chersoneso habita leges quidem nunc 91, 8. εἰ δ' ἐκ τούτων τὰ δίκαια τίθενται καὶ τὴν εἰρήνην ταύτη ὀρῶνται. Sed ταύτη legitur solum in Par. V. Ald. (Less.) Felic. Aug. III. a corr. et Ω in marg., ceteris iisque optimis libris ταύτην praebentibus, neque satis gravis adesse videtur causa, cur ab optimorum librorum auctoritate recedatur. Sententia enim est: Si ex his quid justum sit ponunt et pacem hanc definiunt (i. e. eam, ut pax sit, quam diu Philippus Attica et Piraeo abstineat), maxime errant. Non enim id concessimus Philippo, ut quidvis perpetare ei liceat, modo Attica abstineat. Non magis probo, quod 104, 61. legitur: Ὡς οὖν ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ὄντος τοῦ ἀγῶνος προσήκει οὕτω γινώσκειν καὶ τοὺς πεπρακότας αὐτοὺς ἐκείνῳ μισεῖν καὶ ἀποτυμανίσαι. Ibi enim libri vulg. ante Reisk. una cum codd. F Quv. ap. Bekk. habent προσήκειν οὕτω, alii contra, uti Aug. I. Par. V. VII. VIII. Bav. in marg. Ald. 2. Man. et ap. Bekk. Y et γρ. F. quos partim secutus est Augerus, οὕτω προσήκει. Huc accedit quod in loco hinc repetito (Phil. IV, 148, 63.) in omnibus legitur libris: οὕτω προσήκει, idque ex usu factum, quo αὐτῷ si

respondet ὡς, quod participio absoluto praepositum, verbo finito in apodosi est praeponendum. Vid. Brem. ad h. l. Quis igitur facile credet, Demosthenem hýperbaton admisisse, ita ut foedus simul exstiterit hiatus? Omnino pars illa Philippicae quartae, quae ex hac est transscripta, saepius veriora habet, quam quae in hac de Chersoneso habita oratione leguntur. Ita 100, 42. haec sunt scripta: ἐστὲ γὰρ ὑμεῖς οὐκ αὐτοὶ πλεονεκτῆσαι καὶ κατασχεῖν ἀρχὴν εὐ πεφυκότες, ἀλλ' ἕτερον λαβεῖν κωλύσαι καὶ ἔχοντ' ἀφελῆσθαι δεινοί, καὶ ὅλως ἐνοχλῆσαι τοῖς ἀρχεῖν βουλομένοις καὶ πάντας ἀνθρώπους εἰς ἐλευθερίαν ἀφελῆσθαι ἔτοιμοι. At in Phil. IV, 135, 14. ubi haec repuntur, δεινοὶ post ἀφελῆσθαι est omissum, deinde pro ἀφελῆσθαι scriptum ἐξελῆσθαι et pro ἔτοιμοι—δεινοί. In verbis autem ex Cherson. supra adscriptis primum verbum ἀφελῆσθαι, quod diversa significatione bis est positum, offendit neque dubitarem, quin ex plurimis libris in altero loco ἐξαφελῆσθαι praeferrem, nisi in Phil. ἐξελῆσθαι legeretur. Deinde loco bene convenire videtur, si uni illi verbo εὐ πεφυκότες unum etiam idque aptissimum verbum δεινοί est oppositum, quod postea a librariis per ἔτοιμοι explicatum est. Videor igitur mihi in Philipp. IV. vera Demosthenis verba reperisse. In iis autem quae §. 43. haec excipiunt, legis: πρῶτον μὲν δὴ διὰ τοῦτο δεῖ ἐχθρὸν ὑπειληφέναι—ἐκεῖνον—δεύτερον δ' εἰδέναι σαφῶς, ubi Cod. Σ. pro δὴ διὰ exhibet ἄν, sed in Phil. IV, 135, 15. legitur: πρῶτον μὲν δὴ τοῦτο δεῖ, ἐχθρὸν, ubi Reisk. signo colli post δεῖ interpunxit et ad δεῖ supplet ποιεῖν, vulgo tamen et in Codd. Ὡσὺν et γο. F. uti in Bav. marg. et apud Aug. scribitur τούτου δεῖ χάριν· διὰ τοῦτο contra habent Harl. Par. VIII. Aug. I. et διὰ τούτου Ald. Tayl. Coniicio inde scriptum fuisse: πρῶτον μὲν δὴ τούτου δεῖ, ea re opus est. Quem Genitivum alii per διὰ τοῦτο alii per τούτου χάριν explicabant, alii uti Σ. nostro in loco τοῦτο solum scribebant. — Quod si probaveris, post δεῖ interpunges, quo melius tum legatur: δεύτερον δὲ (τούτου δεῖ) — εἰδέναι σαφῶς. Adde his verba 103, 57. περὶ τούτου ἡ διαδικασία αὕτη ἐστίν, ubi vulgo et in codd.

Υδυν. (in text. *Ἔ. τούτων* est) scriptum. Si τούτου legitur, id ad idem est referendum, ad quod τούτο in τούτ' αὐτοῖς δύναται refertur, id est, ad verba: *μη δίκην δῶσαν ὧν ποιοῦσι νῦν*. At quum *διαδικασία* non in universum significet litem, causam, quod Brem. ad h. l. censet, neque profecto bene dici possit: de ea re i. e. ne poenas illi dent, causa haec agitur; quia exspectaretur tum scriptum esse αὐτῶν pro αὐτῇ i. e. eorum res sive consilium hoc est; sed cum, uti bene Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 236. docet: *οὐχ ἀπλῶς πᾶσα δίκη διαδικασία καλεῖται, ἀλλ' ἐν αἷς περὶ τινος ἀμφισβητήσις ἐστίν, ὅτῃ προσήκει μᾶλλον*, patet, non tam inter duas res (res enim erat una) sed inter duas partes in *διαδικασία* disceptandum fuisse. Ipse autem orator attulit, quinam sint, inter quos sit disceptandum, sunt οἱ ὑπὲρ Ἀθηναίων λέγοντες τὰ βέλτιστα et οἱ Φιλέπῳ ὑπηρετοῦντες. Recte igitur τούτων referes ad eos, qui optima dant consilia bellumque suadent. Significatur autem verbo illo *διαδικασία* rem simul causam esse privatam, certe de salute privata quorundam simul agi. Scribe igitur τούτων deleque in verbis quae ea excipiunt, *ἐστίν*. Solet enim in ejusmodi sententiis, in quibus pronomen demonstrativum ad finem est collocatum, copula omitti. Cf. pro Coron. 317, 274. et in Phil. IV, 147, 60. ubi noster locus verbis paulo mutatis est expressus: *αἱ μὲν ἐλπίδες αἱ τούτων αὐταὶ καὶ τὸ κατασκέπασμα τὸ τῶν αἰτιῶν, ὡς κ. τ. λ.* Hiatum autem *διαδικασία αὐτῇ* ita explicabis aut corriges, uti supra est dictum. — In aliis locis de verborum collocatione dubitaverim, veluti 98, 35. ὥστε *μη ἂν δύνασθαι ἐπανελεθεῖν οἰκადε*, ubi ἂν non post *μη*, sed post *δύνασθαι* a Demosthene collocatum fuisse conjecerim. Hoc certe concedes, locum post *μη* insolentiorum esse. Item 107, 72. in verbis: *ἐξ ὧν ἐγὼ μὲν πρῶτος ὑμῶν ἔσομαι εὐθέως*, verbum *εὐθέως* male post *ἔσομαι* est collocatum et aptius post *ἐγὼ μὲν* locum suum tenebit. —

Sunt etiam loci, in quibus hiatum pausa, quae in loquendo sit, excusabis, veluti 95, 22. *οὐδ' ὅσ' ἂν αὐτὸς αὐτῷ πορίσῃται ἐπαινοῦμεν*, ubi Reiskius post *πορίσῃται*

interpunxit. Idem de loco 95, 23. dicendum in verbis: μήτε (scr. μήθ') ὅσ' ἂν αὐτὸς αὐτῷ πορίσῃται ἐάσετε, ubi Reisk. post πορίσῃται interpunxit. Idem statuendum etiam 97, 30. in ὑμεῖς οἱ καθήμενοι οὕτως ἤδη διάκεισθε. Nam οἱ καθήμενοι ita est dictum, ut sententia sit: quippe qui quiete hic sedeatis et sic orationes singulorum perpendere possitis. Pausa igitur quaedam post καθήμενοι est. Magis etiam id perspicuum est 97, 34. in ἐνιοὶ ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις, ubi per μὲν incisio fit et Reiskius post ἐνιοὶ interpunxit, quod fecit etiam 99, 40. in verbis: πολεμεῖ οὐδ' ἐπιβουλεύει post πολεμεῖ et 102, 53. in περιγίγνεται ὑμῖν post περιγίγνεται et 106, 67. in φέρεσθαι ὁ μὲν post φέρεσθαι et 107, 69. in loco: ἔχον ἐνέχυρον τῆς αὐτοῦ σωτηρίας τὸ πρὸς χάριν ὑμῖν λέγειν καὶ πολιτεύεσθαι ἀσφαλῶς θρασύς ἐστιν post πολιτεύεσθαι et ib. in verbis: προαιρεῖται ἐν ἧ post προαιρεῖται. Poteris etiam huc referre ib. γίγνεται ἧ, nam ante ἧ semper pausa vocis quaedam est, neque non 105, 64. ὅτι ἐν μόνῃ τῶν πασῶν πόλεων τῇ ὑμετέρῃ ἀδεια ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν λέγειν δέδοται verba τῇ ὑμετέρῃ (ita Dresd. et Phil. IV, 149, 66. cod. Σ. Par. V. VII. Aug. I. III. pro cett. ἡμετέρῃ) explicationi inserviunt ea vi, ut sit: in sola omnium urbium, dico in vestra. Quibus denique addes 96, 25. οὔτε τὰ μικρὰ οὔτε τὰ πολλὰ. 103, 54. χαλεπὰ οὐχ ὅσ' ἂν. ubi Reisk. et post μικρὰ et post χαλεπὰ interpunxit.

Est tamen locus 102, 51. ὅτι ἐστὶν ἐλευθέρῳ μὲν ἀνθρώπῳ μεγίστη ἀνάγκη ἢ ὑπὲρ τῶν γιγνομένων αἰσχύνῃ, in quo alter quidem hiatus post ἀνάγκη potest excusari, quia hic pausa quaedam fit, unde Reiskius interpunxit, sed alter post μεγίστη nullam habet excusationem nisi hanc: sententiam esse fortasse aliunde petitam aut fuisse Atheniensibus valde probatam. Certe saepius a Demosthene est repetita v. Phil. I, 43, 10. Sunt denique particulae quaedam quae hiatum faciunt, veluti 102, 50. ποῖ ἀναδύμεθα, ubi tamen ex mea sententia verius Par. II. Aug. II. Sopater et Pseudodemosth. Phil. IV, 138, 26. in codd. Ωυv. uti vulgo τί habent. Item 103, 35. in καίτοι ἐγωγε, ubi Aug. III. et F. καίτοιγε (scr. καίτοιγ')

ἔγωγε praebent, fortasse melius, quamquam de ejusmodi particulis iudicium est difficilius. In eo certe, quod 102, 50. ὄσφ' ἂν legis, non offendes.

In Philippica tertia 113, 12. pro *τουτοισὶ ἐπισκευομένους* cum Reiskio e Cod. Aug. II. scribe *τουτοισίν*. Dresd. habet *τούτοις*. Item 128, 66. in *Λασθένη ἔπαρχον* facio cum Reiskio et libris vulg., quibuscum consentit Ω et Dresd. quī *Λασθένην* habent. Videtur haec forma ab Atticistis in Demosthene spreta esse. Legitur tamen in sat multis libris etiam de mal. gest. leg. 451, 342. et Cherson. 99, 40. Neque minus 119, 34. facio cum Aug. I. et Harlej. qui in verbis: *ὑβρίζεται ὑπ' αὐτοῦ* verba *ὑπ' αὐτοῦ* omittunt. Opponuntur enim sibi ἢ Ἑλλάς et αὐτὸς ἕκαστος et ad utrumque intelligendum est a Philippo. Idem codices tamen non sunt audiendi 119, 31. in verbis: *οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν ὅθεν καλὸν εἰπεῖν, ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνας*, ubi Harl. pro *βαρβάρου* habet *βαρβάρους* et Aug. I. ὅθεν omittit. Hos enim si sequeris, sententia erit: Philippi, non solum non Graeci, neque ad Graecos aliquo modo pertinentis, sed ne barbaros quidem inde i. e. homines qui inde sunt, vocare aptum est. At ea quae sequuntur *ἕθεν — πρῶτα σθαι* tum non habent quibus sint opposita. Hiatus autem non offendet, si tibi cogitas, uti cogitandum est, per *ἐντεῦθεν* coerceri quod dictum sit, Philippum ne barbarum quidem esse, ut sententia sit: ne barbari quidem quippe talis, qui inde sit. Unde patet post *βαρβάρου* paululum in loquendo quiescendum esse. Similiter excusandus est hiatus 111, 4. *ἐκ τούτου ἐν μὲν*, ubi Reisk. post *τούτου* interpunxit. 115, 20. in *πάνθ' ὄσων ἂν δέωνται ἀποστειλαί*, ubi Reisk. post *δέωνται* interpunxit. Idem dicendum 116, 21. de verbis: *γενέσθαι ἢ νῦν* et 117, 25. de verbis: *ὄλοις ἔτισιν οἷς ἐπιπολάζει ἡδίκηκε*, ubi Reisk. post *ἐπιπολάζει* interpungit et 118, 29. in *ὄν ἄλλος ἀπόλλυται ἕκαστος ἐγνωκώς*, ubi ap. Reisk. post *ἀπόλλυται* est interpunctum aut ibid. in verbis: *πυρετοῦ ἢ τινὸς ἄλλοῦ* aut 122, 44. *δικάσασθαι ἀλλ'*, ubi aperte post *δικάσασθαι* c. Reisk. Rüd. Brem. est interpungendum.

Idem 124, 54. in verbis: οὐ δύνασθε (scr. δύνασθ') ὑμεῖς ποιῆσαι οὐδὲ βούλεσθε post ποιῆσαι a Reiskio est factum. Neque minus pausa est ib. in verbis: ὧν οὐδ' ἂν ἀρηθεῖεν ἔνιοι ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι post ἔνιοι aut ib. in verbis: ἢ φρόνου ἢ σκώμματος. Frotcherus quidem c. Cod. Σ. ἢ omisit, at videntur haec verba iis quae antecedunt *μωρίας ἢ παρανοίας* respondere. Ita etiam 130, 75. non offendo in verbis: εὐρητ' ἂν πάλαι ἐνεκά γε τοῦ — ποιεῖν ἐθελεῖν. Absunt quidem haec verba ab optimis codd. Par. II. Aug. III. Obs. Bav. app. Frf. F'ΣΔυv., sed jure defenderunt ea Schaefer. et Rüdiger. modo non post *γενήσεται*, sed post *ποιήσοντας* ponas, cujus collocationis vestigia reperit Rüdig. in optimo Dresd. Quod autem hiatus attinet, excusabis eum eodem modo, quo supra in ὑπὲρ c. infinit. excusatum vides. Incipit enim per *ἐνεκα* sententia, qua causa eorum, quae antecedunt, additur. Reisk. hac de causa post *πάλαι* interpunxit. Neque aliter censeo in loco 129, 72. de verbis: οὐδ' αἱ πέρουσι *προσβεῖαι αἱ περὶ τὴν Πελοπόννησον ἐκείναι καὶ κατηγορίαι*, ubi nullus liber articulum post *προσβεῖαι* habet, quem Reisk. primus addidit, idque recte. Explicat enim orator verba *αἱ πέρουσι προσβεῖαι* ita: dico circa Peloponnesum illas et criminationes.

Sed in loco 113. nequaquam facio cum Bekkero, qui ex Σ. verba ita dedit: εἴτ' οἴεσθ' αὐτόν, οἱ ἐποίησαν μὲν οὐδὲν κακόν, μὴ παθεῖν δ' ἐρυλάξαντ' ἂν ἰσως, τούτους μὲν ἐξαπατᾶν αἰρεῖσθαι μᾶλλον ἢ προλέγοντα βιάζεσθαι, cum vulgo: εἴτ' οἴεσθε, οἱ μὲν οὐδὲν ἂν αὐτόν ἐδυνήθησαν ποιῆσαι κ. τ. λ. legeretur. Demosthenes autem ibi est demonstraturus, Philippum non solere iis, quos subactus sit, bellum indicere, sed artibus et dolo uti erga eos. Quamobrem affert exempla Olynthiorum, Pherarum et Oritarum et pergit: si eos, qui etiamsi voluissent, ne potuissent quidem vim vi repellere, sed fortasse si minus astute egisset, cavere, ne deciperentur, si igitur eos, quos tutius expugnare quam decipere poterat, tamen maluit decipere, quid vobis faciet, qui possitis resistere? Quae cum sit dicturus, facile perspicies, cur in altera sententia *ἐδυνήθησαν*, quod in altera abest, adden-

dum fuerit. Nam non eum, qui mihi fortasse nil mali attulisset (*οὐ ἐποίησαν οὐδὲν ἂν κακόν*), hoc enim casu potest fieri egoque scire nequeo, sed eum qui mihi, etiamsi vult, non potest mali quid afferre, facilius armis et aperte impugnabo, quam insidiis, quas fortasse casu aliquo evitabit (*ἐφυλάξαντ' ἂν ἴσως*). Videtur autem aliquis concinnitatis gratia, quia in sequ. *ἐφυλάξαντ'* est, hic *ἐποίησαν* pro *ἐδυνήθησαν ποιῆσαι* scripsisse. Non minus desideratur *αὐτόν*, quia in eo non parvum positum est momentum, si ipsi i. e. tam potenti regi, non possunt mali quid afferre, sed tamen fortasse ejus quamvis potentissimi insidias evitare. Quod autem *αὐτόν*, quod post *οἰεσθ'* a Bekkero est additum, attinet, hoc aptius cum Harl. et Aug. I. (a sec. man.) post *τούτους μὲν* addetur, quo concinnior etiam quam apud Bekker. sit oratio, idem fere jam censente Schaefero. Consentit etiam cum hac quam defendi ratione plerumque Dionysius, qui hunc locum ter attulit (T. V, 610. T. VI, 948 et 979.). Potest etiam 125. 57. legi: *ἐπειδὴ ἀπαλλαγέντος Πλουτάρχου*, nam post *ἐπειδὴ* pausa est, qua de causa etiam et Reisk. et Brem. et Rüdig. et Reuter. post *ἐπειδὴ* interpunxerunt. Codd. *FYΣuv.* et vulg. ante Bekk. tamen *γε* addiderunt, quod si post *Πλουτάρχου* esset scriptum, minus offenderet. Minus etiam offendet 118, 29. in *ἐπεὶ ὅτι* vel 130, 76. in *ἐπανορθωθῆναι ἂν*. Hoc quoque facile excusabis quod 114, 15. *Ἰεροῦ ὄρους* legitur, hoc enim unum fere erat verbum factum. Quibus adde 116, 21. *λοπὰ ὑφ'* et 125, 57. *κατὰ εἰργάσατο*, quae poteris fortasse apostropho corrigere.

Sunt tamen alia, quae corrigenda esse videntur. Huc refero 121, 40. *μεῖζω ἐστὶ*, ubi *μεῖζον' ἐστὶ* scribendum esse censeo. Ita ante *ἐστὶν ἐλάττωνα* leges 117, 25. ubi F. Aug. III. Harr. Bav. recte *ἐλάττων'* habent, unde alii (in codd. *Ωuv.* pr. *Y.* et vulg.) *ἐλαττω* fecerunt, alii, uti Felic. Weim. Man. *ἐλάττω*. Porro 123, 46. *ἅπαντες οἱ λοιποὶ Ἕλληνες* verbum *Ἕλληνες* additum esse videtur, uti pr. Coron. 231, 18. in verbis: *καὶ παρὰ τοῦτοις καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν* in plerisque codd. Ω K

p. qrs. et γρ. FΦ. Par. I. Aug. I. et a Reisk. Ἑλλησιν additur. Omnino hoc verbum modo addi modo omitti modo cum ἄλλος permutari ostendi pluribus ad Isocr. Areop. p. 310. In loco 126, 59. in verbis: ὅπως ἐλεύθεροι καὶ μηδενὸς δοῦλοι ἔσονται exspectaverim γενήσονται pro ἔσονται, quia non id agebat Euphraeus, ne servi essent (Philippus enim urbe nondum erat potitus) sed ne servi fierent. Videtur tamen, quia simul ad ἐλεύθεροι est referendum, a Demosthene esse scriptum, et conjecerim post μηδενὸς antiquitus illud ἔσονται fuisse collocatum. Accedant denique verba 127, 64. ἐπειδὴ τοῖς ὅλοις ἠττάσθαι ἐνόμιζον, quae non possunt id significare, quod Rüdiger. vult: quum putarent se vinci vel succumbere in re summa vel publica. Nam orator causas expositurus est, cur multi morem gerant oratoribus pacem suadentibus, cedebant enim, inquit, paululum, quia putabant, se, si resisterent, inferiores fore oppositos universae civitati („dass sie in der Gesamtheit unterliegen würden“). At ea ipsa de causa putaverim ἂν post ἠττάσθαι esse addendum, quia conditio latet, si oratoribus istis ipsi resisterent.

In Philippica quarta hiatum eadem cura, qua in ceteris orationibus publicis a Demosthene habitis, evitatum totamque sermonis conformationem eandem videmus. Quae igitur vitia ejusmodi leguntur, jure erunt suspecta. Itaque minus probandum est quod 133, 8. Bekk. in verbis: τὰτα μέντοι ἐαθέντα post μέντοι τότε (scr. τότε) delevit, quod et vulgo et in FΥΣυv. legitur et locum suum optime tenet, refertur enim ad προῶτον μετὰ τὴν εἰρήνην. Possit tamen etiam μέντ' scribi. Item 136, 20. in verbis: αὐτὸν οἶμαι οὐδὲν ἂν ἄλλο μὰ τοὺς θεοὺς εὐξασθαι, non dubito, quin cum Aug. I. Harl. et Σ. οἶμαι aut οἴομαι, quod Aug. I. Harl. Ald. Tayl. me non improbant praebent, ante μὰ sit collocandum, quo facto ἄλλ' erit scribendum. Fortasse etiam verborum ordo mutandus est 138, 28. ἂ δεῖ—λειτουργῆσαι ἕκαστον, nisi mavis ἕκαστον a librariis esse additum, quia in ὅσα (scr. ὅσ') ἀκούσαι

δεῖ et ὅσα βουλευσασθαι προσήκει, quae deinde sequuntur, subjectum etiam deest. 140, 34. in verbis: εἰ δὲ μὴ ἐδέχεσθ' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπειρηφίξεσθε, οὐ τὰ γε (scr. γ', Σ. om.) ἐκείνω αἷτια c. Par. VII. ἐκείνων pro ἐκείνου scribendum videtur i. e. Persarum et quidem regum ἐτ σατραπαρῶν. Certe facilius dices, unde ἐκείνου quam unde ἐκείνων ortum sit. Si autem deinde pergit: ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς οὕτως ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι ἀύξανουμένου ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων in hiatu: οὕτως ἐν non offendet, quia οὕτως ad ἐγγὺς referendum est et verba ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι explicationi inserviunt; unde post οὕτως (post quod verbum Reiskius interpunxit) et post Ἑλλάδι pausa quaedam fit. Quae deinde sequuntur: ἐπειδὴ οὐχ ὄνχ possunt ferri, quamquam ἐπεὶ οὐχ saepius dicitur. 141, 36. in verbis: οὐ οὐδὲν ἂν εἰς τὰ πράγματα μείζον εἰσνεγκαιμεθα recte offendit οὐ, quod cum Reiskio, quamvis κακοῦ antecedit, explicandum, per τὸ ἀνελεῖν τὰς βλασφημίας καὶ τὸν φόβον. At aptissime cod. Σ et Ω pr. οὐ omittunt, ita ut per οὐδὲν nova sententia initium capiat. 142, 42. in verbis: τοὺς μὲν τοίνυν εὐπόρους ταύτην χρωμένους τῇ γνώμῃ οὐ μόνον κ. τ. λ. post γνώμῃ pausa quaedam est, unde interpunxit Reisk. Idem fecit 143, 45. in τὰ δὲ (scrib. δ') ἐκάστου ἴδια τοῦ κεκτημένου post ἐκάστου. 145, 51. miror quod Bekk. ex solo F. ἄχρι οὐ pro cett. ἄχρις οὐ scripsit, nam vel ex Atticistarum praeceptis non omnes Attici ἄχρι ante vocales scripserunt v. Matth. Gr. gr. §. 41. Idem non probō, quod Bekk. 150, 72. ex Σ. τῇ μὲν πόλει ἀσφαλὲς pro cett. τῇ πόλει μὲν ἀσφαλὲς scripsit. Illud quidem usitatius est, hoc tamen dici posse patet vel ex §. 71. τῇ πόλει δὲ coll. 73. et 74. Ib. 73. in verbis: δόξα σοι ἵπαρχει—τῇ πόλει δὲ conjicio post σοὶ μὲν excidisse. Supra enim 72. eadem oppositio est, sed scriptum vides: σοὶ μὲν et τῇ πόλει δὲ. 151, 74. denique in verbis: ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου ἤκοντας Bekk. ἤκοντας ex Σ. quocum Aug. I. Par. I. V. VII. Harl. Ald. Tayl. consentiunt, recepit pro ceterorum προϊόντας, quod scriptorem hic ad hiatum evitandum praetulisse censeo.

Hi quidem hiatus in ea orationis parte réperiuntur, quam aliunde esse petitam nemo poterit confirmare. Eae autem partes, quae iisdem fere verbis in orat. de Cherson. leguntur, continentur §. 11—17. (134—136.) 22—27. (137—138.). Denique 55—70. (146—150.). Disputatum est a viris doctis, utrum ipse Demosthenes haec mutuatus sit, quae est Ulpiani, an tota oratio Demosthenem non habeat auctorem, sed ex ejus fasciniis sit composita, quae plurimorum virorum doctorum est sententia. At qui potuerit fieri, ut praeclarissimus orator iisdem auditoribus eadem iisdem verbis narraret eaque non pauca, sed per integras orationis partes, nemo facile dicet, neque poterit explicari, cur eadem illae orationis partes, quae ex orat. de Cherson. sunt repetitae, minus cum ceteris cohaereant. Orator enim in exordio primum queritur de diversis partibus earumque diversis studiis et quod salus reipublicae negligatur propter Atheniensium segnitiam. Exponit deinde, quem usum inde Philippus in singulis terris oppugnandis ceperit. Pergit tum (§. 17.) apte ad id transiens, de quo deliberetur, i. e. ne amplius quiescant in pace, cum Philippus Cardianis auxilium tulerit, sed ut potius res suas in Thracia strenue agant. Quae quum bene se excipiant, illa, quae ex orat. de Cherson. a verbis: *πρῶτον μὲν* (Cherson. 38, hic 11.), usque ad *τὰλλα πάντα πραγματεύεται* (Cherson. 45, hic 17.), sunt interposita, interrumpunt orationem, cum hic jam quaeratur, quid igitur factu opus sit, et tamen iterum exponatur, quatenus Philippus etiam Atheniensium reipublicae sit infestus. Postquam igitur hortatus est Athenienses, ut res suas strenue agerent semperque ad bellum necessaria parata haberent (19—22), recte ad id transibit, unde opes sint sumendae, idque paucis praemissis ut quiete audiant quae sit dicturus (28—30.) exponit (31—35.) et ostendit, eas posse a Persarum rege accipi. At interposita sunt iterum ex orat. de Cherson. quae ibi §. 47—51. sequuntur et in quibus contrarium fere docetur, magnos esse sumtus ab Atheniensibus ipsis faciendos. Sequitur autem inde, quod Persarum opes poterunt ex ora-

toris sententia ad bellum gerendum adhiberi, hoc quoque non esse amplius necesse, de pecunia theatriali disputari, quod pauperes id indigne ferant opulentisque ea de causa succenseant omninoque multae inde oriantur turbae (35—45.). Qua de sumtibus necessariis disputatione absoluta impeditimentisque quae obstare possent sublatis, bene ad id fiet transitus, quid damni Atheniensibus inde ortum sit, quod a pristino more recesserint neque amplius afflictis sociis et amicis auxiliari soleant. Inde enim sequetur, nunc quoque Thracibus auxilium esse ferendum neque gloriam antiquam diutius negligendam. Ad gloriam autem sive comparandam sive servandam etiam singulos homines multum laboris impendendum esse censere, exemplo ipsius adversarii, qui pacem esse servandam suaserat, dico Aristodemi histrionis probat. Quae cum ita sint, ne iis, qui a Philippo sint conducti et corrupti, aures praebeant, Athenienses adhortatur. At haec, quae tam apte se excipiunt, interrumpuntur iterum iis, quae in or. de Cherson. §. 52—67. sequuntur, in quibus ea quae brevius 8—11. et 18. jam sunt enarrata, repetuntur, ut inde demonstraretur, quod jam est demonstratum et quidem iisdem argumentis, bellum esse cum Philippo gerendum.

Quae si vere sunt a me disputata, intelliges totam illam orationis partem ex orat. de Cherson. a §. 38. usque ad 67. pag. 99—106. hic illic paullulum mutatam non ab auctore orationis, sed ab alio quodam esse insertam atque aut, ut comparatio inter utramque orationem instituitur, ad marginem fuisse adscriptam, aut ab otioso rhetore ejusmodi artificium fuisse excogitatum, ut ex duabus una conficeretur oratio. Inde poteris etiam optime explicare, unde factum sit, ut antiqui rhetores et Grammatici, dico Dionysium Halic., Hermogenem, Aristidem, Stobaeum, Harpocrationem, Suidam et Photium (vid. Schaeff. App. I, 610. 11. 13. 14. 15. 17. 19. 23. 34. 41. 57. et Rüdig. de canon. Phil.) de fide hujus orationis non dubitarent, legebant enim ista addita-

menta non. Solus Grammaticus Bekkeri (Schaeff. I, 618 et 651.) ea ante oculos habuisse videtur.

Restat tamen altera quaestio, quisnam orationis ipsius fuerit auctor, et qui contenderunt, Demosthenem non esse, haec attulerunt argumenta: Orator quum (140, 36.) legem de pecunia theatri quam paucis annis ante antiquari voluit, nunc ipse sustineat, secum pugnat. At ipse hujus rei causam affert. Ante aliquod tempus, inquit, tantum centum triginta (scil. tributorum ex Boeckh. Pol. Oecon. I, 466. explicatione) nunc quādringenta talenta reddituum habemus. Non igitur amplius opus est legis illius abrogatione. Si Rüdig. p. 204. pergit, frustra investigari summum consilium, quod auctor persecutus sit, varia enim eum tractare eaque non apto ordine disposita, eam rem aliter habere jam supra ostendi. Neque quod ab eodem viro immodestiae accusatur, concesserim. Quae enim §. 2. leguntur, nil aliud significant nisi id: si vera et justa in orationibus proponimus, omnes quidem nobis assentire solent, orationibus igitur superiores sumus et victores evadimus, sed nemo id facit, quod in nostra oratione probavit. In quibus quid insit immodestiae non video. Idem de verbis 151, 76. facilius etiam poterit demonstrari. Neque in eo quod §. 5 et 17. juramento usus est (§. 25. ex orat. de Cherson. est petita, in qua etiam juramento utebatur), offendo. Neque id recte urgebis, quod hic §. 8. Philippus dicatur Euboeam occupasse, posteaquam Serrium et Doriscum ceperit, sed verus Demosthenes Phil. III, 115, 17. ordinem inverterit. Nam quae ibi 115, 17. leguntur: *νῦν ἐπὶ Θράκην παροίοντα* ad alias Thraciae regiones eodem jure possunt referri, neque cum eodem Rüdigero dubitabis, utrum Megaris ante an post Porthmi moenia diruta capta sit. Hic enim aperte id postea factum esse traditur et inde quod pro Coron. 248, 71. in enumeratione Megara anteposita sunt, nequaquam sequitur, Demosthenem dicere Megara antea capta esse, sed potiora prius enumerat. Mirum etiam est, si opponitur §. 9. dici, *Ἀντιφῶνας ἐπιπάρω*, cujus rei a Demosthene nullo in loco fiat mentio.

Res enim non ejus est momenti, ut eam aliis etiam in locis orator debuerit commemorare. Ea ipsa autem de causa, quia multae res traduntur, quae memoriae illorum temporum inserviant, Winiewskius censuit, eas partes genuinas esse (V. comm. chron. 190. n.). Quae autem denique de jejunitate quadam orationis et a Beckero et a Schaefero proferuntur, non prorsus negaverim, sed multa graviter et eleganter dicta opposuerim.

Ex iis igitur, quae nunc sunt disputata, perspicies, primum magnam orationis partem a sciolo quodam homine sive a rhetore scholarum gratia hic esse ex orat. de Cherson. petitam, unde qui in locis insertis reperiuntur hiatus, veluti 147, 60. *ἀδικούμενοι ἀρνῶνται* non tetigi. Quod Rüdiger. autem dicit verba §. 20. ex orat. Phil. I, 47, 25. esse petita, non te movebit; sunt enim haec sola verba: *ἐπεὶ νῦν γε γέλως ἐστὶν ὡς χροῖμεθα τοῖς πράγμασιν*, quae quominus saepius repetantur, nil impedit, ipso Dionysio VI, 1127. docente, eandem sententiam interdum a Demosthene repeti, quippe cui saepe de eadem re esset dicendum. Nostri oratores sacri id apertius etiam et saepius faciunt. Deinde orationis reliqua pars cur indigna sit Demosthene, nondum esse satis demonstratum, sermonis autem conformationem eandem quam in ceteris publicis Demosthenis orationibus esse ostendisse mihi videor.

In oratione quae ad Philippi epistolam a Demosthene habita esse dicitur, sane aliud dicendi genus atque in Demosthenicis reperitur. Hic enim non tot hiatus, quia pausa quaedam est, hic non tot hiatus aut si vis elisiones vocalis *α* in adjectivis, participiis et nominibus, hic non tot hiatus, quos particulae *καὶ*, *ὅτι*, *εἰ*, *ἢ* et similes faciunt, reperies, sed simile hiatus evitandi studium quam in Isocrate. Post interpunctionem habes hiatum 153, 6. *προτρέπονται*, *ὅς* et 158, 22. *ἀμύνεσθαι*, *ἀλλά*. Nam 154, 9. in verbis: *κινδυνεύειν ὑπὲρ αὐτοῦ ὥστε* c. Aug. I. Harl. Σ. scribe *αὐτῶν* pro *αὐτοῦ*, probante Schaefero. Nam id ipsum negat orator Macedones velle pugnare et quotidie pericula subire pro suis i. e. ne suis, dum ipsi absint, mali quid fiat. A

autem elidendum 158, 23. in *μάλιστα* *οί.* 153, 3. in *μυγάλα* *επαγγελόμενος*. Hiatum invenies post *καί* 154, 9. in *καί* *αὐτῷ* (*al. αὐτῶ*) et *ὅτι* 156, 17. *ὅτι ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι*. Qui praeterea leguntur hiatus, sunt in *δὲ* 153, 3. 4. bis. 154, 7. bis. 9. bis. 14. 156, 17. (ubi tamen *ε* propter majorem pausam non est elidendum) 157, 18. 20. 158, 22. in *μήτε* 152, 2. bis. *οὖνε* 156, 17. 157, 18. in verborum terminatione in *οὐκάρτα* 154, 9. *ἐννοεῖσθε* *ib.* et 157, 21. Quibus in locis elisid est adhibenda. Restat tamen unus locus 156, 15. in qua nunc haec sunt scripta: *μᾶλλον δὲ τὸ ὅλον ἢ τὴν γῆν ἐστὶ πρὸς ἅπαντα τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα*. At ibi *ἐστὶ* rectius in Olynth. II, 24, 22. unde sententia est petita, post *πάντ'* (ita pro *ἅπαντα*) est scriptum. Idem habet Dionysius, ab Aug. I. abest. Deinde pro *τὸ ὅλον* hic quidem in loco Y., in Olynth. contra vulg. et omnes codd. Bekk. praeter Y. habent *ὅλον*. Quod si legis, sententia est: magnum enim momentum ac potius totum (nostrum: *Alloe*) est fortuna. De neutro praedicati *ὅλον* v. Matth. Gr. gr. 437.

Ut autem perspicias, quid mihi voluerim dicens, orationem in Demosthenis orationibus aliter esse confirmatam, ex oratione de Pace, quae fere eadem est magnitudine, primum afferam hiatus, qui reperiuntur post interpunctionem. 57, 1. *ἡγεῖσθαι, ἀλλὰ.* 2. *βουλευέσθαι, ἐκ.* *ib.* *βουλευέσθαι, ὑμεῖς* *ib.* *πράγματα, ἐκ.* 3. *ἀνίστηκα, ἂν* — *προσῆκει, ἔξιν.* *ib.* *σωθήσεται. Ἀκριβῶς.* 58, 7. *ἰθὺς* *εἶθε, ἀλλὰ.* 8. *ἡσθῆσθαι, ὅτι.* 59, 9. *ἐρῶ, ἡνίκα.* 10. *φανήσομαι, ἀλλὰ.* 11. *ἐπανοίσω, οὐδέ.* *ib.* *δύο, ἐν.* 60, 12. *μοι, ὅταν.* *ib.* *λογίσαίτο. ἐν.* 13. *ποιήσει, οὐχ.* *ib.* *προσμίθεα, ἂν.* 14. *Θηβαῖοι, οὐκ.* 15. *Φιλίππῳ, ἀλλ'.* *ib.* *εἶπαι, ὅτι.* 61, 15. *καθεδεῖται. οὐκονν.* *ib.* *πολέμον. οὐδέ.* 16. *ἄμαι, εἰς.* 17. *λάβῃ. εἰ.* 62, 19. *προσθηρέμενα, εἰτ'.* *ib.* *πολεμῆσαι, ὥσπερ.* 20. *κωλύσαι, οὐδέ.* 21. *αὐχιστὰ. αἰ.* 22. *παραδοῦναι, ἀλλ' ἠναγκάσθη. ἐγὼ.* *ib.* *λέγω, ἐκείνα* 63, 24. *δέω. ἀλλ'.* *ib.* *λογίσασθαι. ἡμεῖς. ib. τί. ἔτι.* Deinde terminationes nominum, adjectivorum et participiorum in *α*, quas Demosthenes elisisse videtur, in illa oratione hae reperiuntur: 57, 2. *ἐπιτιμῶνται εὐδοκίμων*

3. παρόντα ἔσται. 58, 5. μεγάλα ὑμᾶς. ib. βέλτεστα ἀρη-
κότες ἐμῶ. 59, 9. ἀποκραυθέντα ὑπ'. 11. ἃ ἄν. 60, 14.
ἐγκλημα ἴδιον. 61, 17. ἐγκλημα ὁ. 62, 20. ταῦτά ἐκαστοι.
63, 24. κλενόμενα ἡμᾶς. 25. ἕνα οὕτω. Deinde in par-
ticulis 57, 4. καὶ ἐπαχθεῖς. 58, 7. καὶ οὐκετ'. 60, 12.
καὶ οὐδέν. ib. ὅτι ἄν. ib. καὶ οὐκ. 61, 15. ὅτι εἰ. 17. τί
οὐκ. 62, 22. ὅτι οὐ. 63, 24. καὶ εἰ. De hiatibus, quos
δὲ, οὔτε, ταῦτα et sim. faciunt, nihil afferam, hoc tan-
tum addens, ejusmodi hiatus, quales hic ex orat. de
Pace vel ut excusandos vel ut elisione delendos attuli,
in omnibus Demosthenis orationibus non minus frequenter
reperiri. Videbis autem inde orationem hanc ad episto-
lam Philippi habitam prorsus aliter quam ceteras Demo-
sthenicas esse conformatam et concludes jure, eam non
esse a Demosthene scriptam, id quod viri docti aliis iis-
que gravissimis argumentis ducti recte jam confirmarunt.

Eandem autem legem, quam auctor orationis ad epi-
stolam Philippi scriptae, secutus est etiam auctor epi-
stolae Philippi, quae vulgo eam excipit. Nam in ea
quoque hiatus pausa excusandos videbis evitatos. Repe-
ries enim ne unum quidem ejusmodi hiatus exemplum.
Videbis porro elisiones illas crebras literae α in adjecti-
vis et simil. evitatos. Leguntur enim tantummodo 159,
3. δοκοῦντα ἐποήσεν et 163, 16. αἰτιώμεθα ἀλλήλους
(ubi ex Anecd. Bekk. p. 120. ἀλλήλους recipiendam),
nam μάλιστα huc non est referendum, quod ante voca-
lem legitur 159, 4. 160, 5. Particulas καὶ et sim.
deprehendes non ante vocales, nisi huc refers 162, 15.
τί οὐκ. Ceteri hiatus quos δὲ 159, 3. 162, 12. 13.
14. 15. 163; 22. ὥστε 159, 3. 160, 5. αὔτε 162,
13. τότε 162, 14. ἔγωγε 160, 5. et terminationes in
e faciunt 158, 1. 2. bis. 160, 6. 8. et in ο τοῦτο 159,
3. 4., aperte corrigendi sunt. Restant tamen duo hia-
tus, quorum alter 159, 4. legitur: σῆσκι ἀνδριαντα,
sed plurimi codd. et ap. Reisk. et ap. Bekk. (apud hunc
FΥΩν.) habent id, quod ante Reiskium vulgo legebatur:
ἔσθησαν, idque praeferam quamvis εἶργων praecedat. Cur
enim structura verborum mutari non poterat? Quae autem

§. 3. leguntur: *καὶ ταῦτα τῷ δήμῳ εὖ δοκοῦντα ἐποίησαν*, sane offendunt neque Schaeferi conjectura *εἰδοκοῦντα* multum juvatur. Quid tamen epistolae auctor scripserit, non facile dices. Hoc autem nequaquam crediderim, eum qui in reliqua epistolae parte tantum prae se ferat studium hiatus evitandi, hic tam foedum admisisse hiatum. Recte autem admiraberis, quod regia epistola hac in re tantam prodit diligentiam, idque eo magis miraberis, quia in ceteris Philippi epistolis hiatum minime evitatum vides. Ita in brevissima illa de Coron. 238, 39. leges: *ἴστε ἡμῶς—Φωκίδα ὑφ—καὶ ὅσα. 239. μὴ ὑπακούοντα. ib. καὶ ἔξανδραποδισάμενοι. ib. καὶ ὑμῶς. ib. γέγραφέ ὑμῶν—μὴ ἐπὶ—καὶ ὁμοίως—ταῦτα οὐδὲ—ὥστε δὲν—μὴ ἐμμένητε—προτερήσετε ἔξω τοῦ ἱερθαιένου ἀδικαῦντες. Idem in epist. Phil. quae 250, 77. legitur: *ἐμεῖς οἱ—φαιῖσθε ἐν μεγάλῃ εὐθυθείᾳ ἔσεσθαι, εἰ οἴεσθε—ὅτι ἐξαπειράτλη—παρακέμνοντα ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς. 78. ναυάρχῳ ἀνευ—τοῦ Ἀθηναίων—καὶ ἐτέρων—συντετελέσθαι ἢ—καὶ ὑπολαμβάνουσιν—ἔσεσθαι οὐ—ἀφίημι ὑμῶν—λοιποῦ, δὲν—μὴ ἐπιτρέπεται—πολιτεύεσθαι, ἀλλ’.* His addas epistolam Philippi in ead. or. 280, 157. *Λοκροὶ οἱ καλούμενοι Ὀζόλαι τὸ ἑστῶν τοῦ Ἀπόλλανος τοῦ ἐν—καὶ ἀμύνασθαι—Φωκίδα, ἔχοντες—τοῦ ἐνεστῶτος—λήρου, ὡς—δὲ Ἀθηναῖοι.**

His ita comparatis id concedes, has epistolas ab alia esse scriptas manu. At dices, Philippus plures homines doctos secum habuit. Hanc igitur epistolam alius quam ceteras scripsit. Offendunt tamen praeterea longitudo et sophistica argumenta, quae in ea afferuntur, v. Schaeferum in Appar. I, 672. 674. Huc accedit, quod satis mirum est, quod et auctor epistolae et orator adversus epistolam habitae prorsus eandem legem in confermando sermone eamque talem, ut minime ceteris epistolis et orationibus conveniat, est secutus. Dices quidem, at oratio et epistola sibi non respondent neque inter se cohaerent. At uti in epistola in universum ea, quae Philippus moleste ferebat, afferuntur, neque ulla singularis res gesta, cujus causa literae sint scriptae, commemoratur, ita etiam in oratione adversus epistolam orator au-

ditores in universum hortatur, ut ejusmodi epistolis non perterriti res suas strenue agant. Non igitur cum Wieniewskio p. 191. hanc epistolam pro genuina habuerim, sed censuerim, et orationem et epistolam in schola exercendi causa ab uno eodemque esse scriptam.

In oratione de Contributione sunt hi hiatus, qui neque librorum ope removeri neque pausa excusari possint, veluti 169, 13. *πρόξαι ἀγαθὰ*. 174, 26. *εἰρήνη ἀπολώλασιν*, et 174, 29. *ὀνόματι εἰκολούθους*, ubi quod Cod. Obsop. habet: *ὀνόματι παρακλησίους* interpreti debere videtur. 172, 21. *ἀγαθὰ ἐργασμένους*. 175, 30. *ἐκὼν ὑμῖν* minus offendant. Ceteri hiatus pausa quae in loquendo fit, excusari possunt, veluti 168, 7. *περιεργάζεσθαι ὅπως*. 169, 13. *ἀπιστῆσαι ὡς*, ubi Reisk. ante *ὡς* interpunxit. Fecit id etiam 166, 1. inter *κοινὰ εὐδοκμήσασθαι*. 174, 26. inter *στῆσαι οὐχ*. 175, 30. *γεγενημένοι οἱ*. 176, 36. *οὗτοι ὄν*. 170, 14. *λέγει οὐδὲ καίτοι ὡς ἄνδρες*. Elisione poterunt sanari 171, 18. *διέξιμι ὑμῖν* et 166, 2. *ἀνταίποιμι ὡς*, nisi vis hic ante *ὡς* vocem subsistere. Quod autem non plures hic reperiantur hiatus, non est mirum, quia tota oratio cento Demosthenicus est, ex Olynth. III. et Aristocratea consutus. Conferas quae §. 4. 5. et 20. (p. 172.) usque ad 32. (175.) leguntur. Imitatus est scriptor finem Olynth. III. (§. 4. 5.) quo facto locum §. 20. sumsit ex Olynth. II, 26, 29. §. 21. ex Olynth. III, 35, 23. §§. 21—24. ex Aristocratea 686, 196—687, 200., mox §. 25. ex Olynth. III, 37, 32., deinde §. 26—29. ex Olynth. III, 34, 23.—35., denique §. 30. ex Olynth. III, 36, 29. et Aristocr. 689, 208. Recte igitur viri docti hanc orationem Demostheni abjudicaverunt.

In oratione de Symmoriis Demosthenes nondum tantum studium in hiatu evitando posuit, quantum ab eo postea, quum Philippicam primam Olymp. CVII. scriberet, in ea re positum esse vidimus. Habemus hic hos graviores hiatus: 188, 21. *μέρη εἶκοσι*. 184, 23. *ἐναντὶ ἐρήσει*. 188, 35. *βαρβαρόν κατασθαι*. 189, 41. *ἔργου ἀδίκου*. Non offendant: *εὐ οἶδ*. 178, 2. et 181, 13. *εὐ εἰ-*

δέναι et 188, 37. ἐπεὶ εἰ. 189, 39. πάλαι ἂν. Pausa excusantur et ap. Reisk. interpunctum est 182, 15. inter Ἀθηναῖοι ὅτι. 185, 26. ἀπολωλέναι ἤ. 186, 21. ἡγοῦμαι ἐπὶ μὲν. 189, 38. φοβοῦνται ἤ. 40. ἐκουσίῳ ἤ.

In oratione de Rhodiorum libertate legitur 197, 23. ἤτηνται ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Sed paulo post Bekk. e Codd. FΩuv. et Anecd. p. 147, 1. scripsit: ἤτηνται —οὔτε τῶν δούλων, id quod ante Reisk., qui ex Par. I. Aug. I. Ald. Tayl. οὐκ ὑπὸ τῶν δ. recepit, vulgo legabatur. Schaeferus probat ὑπὸ, quia etiam post ἤτηνται ὑπὸ legatur. At cum Grammat. in Anecd. aperte ἐπὶ ante δούλων non legerit, ego potius ὑπὸ, quod facile poterat addi, etiam ante Λακεδαιμονίων deleverim. In iis autem, quae deinde sequuntur: αὐτοῦ ἐκείνου, non dubito, quin κείνου scribendum sit. Hanc enim formam et Isocrates, de quo supra vide, et Demosthenes vocali antecedente praetulerunt. Vid. Schaefer. in Appar. I, §19. et me pluribus de hac re disserentem ad Isocrat. Areop. 258, et sequ. Porro 198, 26. in verbis: ποτ' ἐν Βυζαντίῳ οὐδεὶς videtur ποτὲ Βυζαντίοις scriptum fuisse. In iis enim, quae sequuntur, optimi codd. ΣΩuv. et vulgo ante Reisk. (vid. etiam Bekk. Anecd. 287.) Βυζαντίοις habent pro Βυζαντίον probante Schaefero. Quod si verum est, hoc quoque in loco sequ. ἐκείνου Βυζαντίοις melius habebit. Collocatio fortasse mutanda 191, 1. in ποτ' προχθῆναι ἀπέχει, nam quod ὄσοντες sequitur, non offendet, et 194, 15. in τῇ σωτηρίᾳ αὐτῶν. Excusari possunt 191, 5. ὁρῶ ὑπὲρ μὲν neque minus 198, 28. ὄσον ἂν μᾶλλον, ubi Reisk. et antiqua exempla minus ex usu ὄσον μᾶλλον ἂν dederunt. Item 195, 16. quod e conj. Reisk. δίκαιοι ἂν pro libror. δίκαιον ἂν est scriptum, per se non offendet, quamquam cur δίκαιον mutandum sit (αὐτοὶ poteris ad φήσαιτε referre) non intelligo. Ib. in verbis: εἰ ποτ' ἂν εὖ φρονῆσαι ἠθέλησαν omittitur ἂν vulgo ante Reisk. et in FΩuv. Equidem conjecerim post φρονῆσαι fuisse collocatum. Saepius enim vidi ἂν omitti in aliis libris, si in aliis alium haberet locam.

In oratione pro Megalopolitis 203, 4. nunc qui

dem ποιήσονται *Ἀρκαδίαν* legitur, sed Par. I. Aug. I. Ald. Tayl. et Σ. articulum addunt probante Schaefero. Solet quidem *Ἀρκαδία* sine articulo scribi v. pr. Coren. 327, 304. et de mal. gest. leg. 344, 10. 11. 403, 198. 424, 261. 438, 303. 439, 306. 440, 310., hic tamen articulus non sine idonea ratione est additus. Significatur enim: illam Arcadiam ejusque urbem, de qua jam agitur. Eundem addendum esse censeo 204, 11. in verbis: *κομισασθαι Ὠρωπὸν* coll. ib. *κομισασθαι τὸν Ὠρωπὸν* et 206, 16. et 18., quamquam alibi etiam sine articulo legitur 205, 13. et 206, 18. bis. In iis quae 209, 18. exhibentur: *οἱ Μεγαλοπολιταὶ ἐτι τῆς Θηβαίων συμμαχίας ἔξονται* cum Bavar. *ἐτι* delebis, quo facile caremus. Similiter 210, 30. in *ὑπάρξει ἤδη σωθῆναι* Reiskias offendit in *ἤδη*, addens, se non perspicere, quae vis sit particulae *ἤδη*. Sententiam postulare *δοκῆιν*. Schaeferus tamen defendit, quia oppositum sit τὸ *συμβήσόμενον*. At eos servari posse etiam Atheniensibus non adjuvantibus, concessit in iis quae antecedant, hoc igitur in loco solum id urget, eos servari per Athenienses, qui quae inde eventura sint in aliorum, non in suis incommodis, perspecturi sint. Equidem igitur non intelligo, quid sibi orator velit dicens: so wird ihre Rettung schon durch euch geschehen. Nam minime opponitur, si ab Atheniensibus non recipiantur, Arcades postea servatum iri per illos, sed eodem tempore aut suis et Thebanorum opibus servabuntur aut a Lacedaemoniis subiguntur. Videtur illud *ἤδη* ex iis quae antecedant: *ὡς ἤδη τι καὶ παρ' Ἑλλήδων ἐξίβη* huc venisse. Non facio cum Bekkero 205, 15. ex Σ. scribente: τὸ αὐτὸ (scr. *ταὐτὸ*) *βουλευμένη ἀεὶ πράττειν*. Vulgo ante Reisk. et in Ω. legitur: τὸ αὐτὸ *ἀεὶ βουλ.* in Aug. I. *βουλευμένη πάντων ἀεὶ πράττειν*, unde Reisk. dedit: *πάντων ἀεὶ βουλ. πρ.* Ego πάντων satie desidero, quia sententia est: modo Lacedaemonios, modo Thebanos, modo Euboeenses servavimus, qui tamen aliis temporibus inimici nostri fuerunt, sed sociis fecimus, quia semper idem facere volebamus erga omnes sive amicos sive inimicos, i. e. injuria afflictos

servare. Sequere igitur Aug. I. et scribe: τὰντὸ βουλ. πᾶσιν ἀει πρ. Verborum ordinem muta etiam in τοὺς πολλοὺς οἶμαι ὑμῶν ταῦτα φῆσαι et vulgatum: ὑμῶν οἴομαι, qui a Bekk. ex Σ et Ω., quibuscum faciunt Aug. I. Ald. Tayl., mutatus est, restitue. Quod autem Rüdiger. c. Dindorfio, probante Schaefero, ex Σ Aug. I. Ald. Tayl. Vind. Rhedig. ἐμοὶ post ὑμῶν recipi vult, ut τὰντὰ habeat, quo referas, non probō, nam quisque ad τις referet, ut sententia sit: quantum qui de hac re cogitarit, coniceret et puto plerosque vestrum eadem (secum) dixisse. Intelliges autem vim sententiae minorem esse; si orator dicat: puto vos idem mecum esse dicturos, quam si dicat, puto plerosque vestrum idem cum eo, qui res diligenter consideraverit, sensisse. Inde etiam non probō, quod Rüdiger. in Programm. Frib. 1836. p. 8. contendit, ex Ω Aug. I. Par. I. Ald. Tayl. Vindob. Rhed. „nexu flagitante“ φῆσειν esse recipiendum pro cett. φῆσαι. Convenit oratoris consilio magis, si dicit, „puto vos idem jam vobiscum dixisse,“ quam: „idem esse dicturos, postquam ego dixerim.“ Hiatus autem eodem modo hic est excusandus, quo 203, 4. in ἀντεῖποι ὡς. 203, 5. γενόμενοι ὡς. 204, 10. βουλόμενοι ἦ. 205, 14. in οἶμαι ὡς. 206, 18. καταστρεφασθαι οὐχ. 209, 28. ἔσονται οὐχ ἵνα. 29. φρόνου ὅτι. 210, 31. ἔσονται ἡμῖν et 32. ἰδίᾳ εἰρηκα, quibus omnibus in locis Reiskius inter vocales interpunxit. Item non offendes 207, 19. in ὄσω ἄν nec 205, 12. in καίτοι οὐδ', quamquam in Cod. Σ et Υ γρ. καίτοι abest. Num orator haec exclamans quodammodo et indignatus ita dixit?

Oratio denique ultima inter publicas deliberativi generis de foedere cum Alexandro aperte Demosthenem non habet auctorem, id quod veteres jam intellexerunt. Videas quaeso hiatus, qui hic leguntur, iis omis- sis, qui aliquo modo excusari possunt aut in quibus Reiskius et Bekkerus non consentiunt. Syllabam α pro- ductam excipit vocalis 219, 28. Μακεδονία ἐπιλελοπότων; syllabam η 212, 4. κοίη εἰρήνη. 217, 19. κοινή ὁμολογηθέντων. 219, 28. δὴ ἐστὶ; syllabam ω ὄσω ἐκ 216,

16. μικρῶν υστερον 219, 27. δικαίῳ ἡμᾶς 220, 30.; syllabam ε 213, 5. ἐπτανθὶ ἐμμένειν. 214, 8. ἄρτι εἶπον. 216, 17. Μακεδόνι ὑπερέται; diphthongum αι 212, 3. ὑπομῖναι ἀντὶ. 213, 6. προσγέγραπται ἐν. ib. στρατεύεσθαι ἐπ'. 214, 8. στρατεύεσθαι ἐπι. 215, 14. οἴονται αἰσθήσεσθαι. 216, 17. αὐται αἰ. 217, 18. παύσασθαι οἴσονται. 218, 26. τολμήσαι εἰσπλευσαι εἰς. 219, 27. ἀνέχεσθαι ἡμᾶς. ib. εἶναι ἐμηχανῶντο. 28. ναυπηγήσεσθαι ἀνταῦθα. ib. πληρώσεσθαι ἐν. ib. ἐξέσται ἐπι. 220, 29. χρεῖται ὁ et 30. παύσασθαι αἰσχροῦς; diphthongum ει 213, 8. ἐπιτάττει ἤ. 215, 15. προσῆκαι ἀπολωλέναι. 216, 17. δεῖ ἐπιταρῦντεσθαι. ib. κελύει ὁ. 218, 25. δυνάμει ἔστι. 219, 27. ἴδει εὐθύς; diphthongum οι 212, 2. ἀδικούμενοι ἀνέχεσθε. 216, 17. ἐκπονοδοὶ ἡμῖν. 217, 19. μόνου ἐξηλέξατε. 22. ἀναισθητοὶ ἦσαν. 218, 23. ἄλλοι Ἕλληνες. ib. βάρβαροι ἅπαντες; diphthongum ου 212, 4. αὐτοῦ ἴθει. 217, 19. που ἐν. 20. οὐ ἡμεῖς.

Ex orationibus judicialis generis publicas a privatis case discernendas quisque concedet nemoque negabit, orationes inprimis ad sese ipsum publice defendendam scriptas de corona dico et de male gesta legatione eadem diligentia fuisse componendas et esse revera compositas, quam in ceteris publicis orationibus adhibitam vidimus. Quod ut clarius etiam perspiciatur, singula orationis de corona jam perlustrabimus. Hiatum igitur reperies hic 230, 17. in: ἀναμνήσαι ἡμᾶς. At optimi codd. Σ et Aug. II. ἡμᾶς non habent, Ω. habet ἡμᾶς, Hermogenes contra ἡμᾶς ὑπομνήσαι et Syrianus: ἡμᾶς ἀναμνήσαι. Potest sane ἡμᾶς eodem jure abesse, quo is, cui aliquid in memoriam revocatur, omissus est in Plat. Phileb. 39. ὑπέλαβες καὶ ἀνέμνησας, ὅτι. Similiter in Leptin. 480, 76. legitur: ταῦθ' ὑπομνήσαι περὶ ἄσσομαι. Similimo modo ἡμᾶς erit delendum 236, 34. δέομαι τοῦτο μνησθαι ἡμᾶς παρ' ὅλου τὸν ἀγῶνα. Nam hic quoque Σ k's. et qui hunc locum afferunt Syrianus et Alexander Rhetor de fig. 22. qui tamen μνησθῆς habet, ἡμᾶς omittant. Cf. Platon. Soph. 250. d. τὸδε—μνησθῆναι δίκαιον ἐπὶ τούτοις. Item 250, 76. in verbis: ὁ Φίλιππος αὐδὲν

αἰτιᾶται ἐμὲ ὑπὲρ τοῦ πολέμου, ἑτέροις ἐγκαλῶν vulga pro ἐμὲ, quod in uno Σ. est, με legitur. Schaeferus quidem affirmat, ἐμὲ vel sine codice scribendum fuisse; sed non vidit ἑτέροις generis esse neutrius, ut sententia sit: Philippus in illa epistola non de bello accusat me, sed de aliis rebus queritur, idque epistolae ipsi, quae sequitur, optime convenit. Rectius igitur scribetur με. Vitium aliud est tollendum 264, 114. in verbis: πολλὰκις ἐστεφανῶνται ὑφ' ἡμῶν. Ibi enim et Marcellinus ad Hermog. et codd. Ωρ. ἐστεφανοῦντο habent, quod tum sequi. ἐστεφανοῦντο commendatur, tum re ipsa et verbo πολλὰκις, quia honor quidem manet (inde τατίμηται) sed non coronatio. Probavit etiam Schaeferus. Difficilior est locus 303, 227. φησι προσήκειν ἧς μὲν οἰκοῦν ἤκει' ἔχοντες δόξης περὶ ἡμῶν ἀμελῆσαι, ὥσπερ δ', (dele comma) ὅταν οἰόμενοι περιεῖναι χρήματά τῳ λογιζοσθε, ἂν καθαρὰι ὡσιν αἰ ψῆφοι καὶ μηδὲν περιῆ, συγχωρεῖτε, οὕτω καὶ νῦν τοῖς ἐκ τοῦ λόγου φαινομένοις προσθέσθαι. Aeschines igitur hic comparavit falsam de Demosthenis meritis opinionem cum falsa de opibus alicujus opinione et optavit, ut idem accidat Demostheni, quod iis accidere solet, qui plus pecuniae possidere videantur. Rationes enim subducuntur et si apparet, iis revera non tantum pecuniae esse, quam opinio fuerit, cedunt qui putaverunt. Quod maxime in litibus de permutatione accidere solebat. Quae si est sententia, non apparet, quid verba sibi velint: ἂν καθαρὰι ὡσιν αἰ ψῆφοι, cum de λογιζοσθαι i. e. de rationibus subducendis sermo sit. Videtur igitur id praefendum, quod optimus habet cod. Σ. καθαιρωσιν, quod scribe καθαιρῶσιν, ut sententia sit: si calculi diminuunt, i. e. si ex calculis positiss summa pecuniae, quam adesse aliquis credebatur, diminuitur.

Deinde 236, 33. verba: καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ post φάβῳ c. codd. Par. I. II. VII. Aug. L. YKprsv et Kpt et Bav. in text. delenda esse videntur. Cur enim inde quod Aeschinem corruerit, tanta orta sit trepidatio, non patet, poterat hoc ex Demosthenis sententia etiam sine magna trepidatione facere. — 244, 58. In verbis: με μηδὲς ἐπολίβῃ ἀπειρῶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς c. codd. pr. ἐπολίβῃ post γραφῆς colloca. Alio in loco

264, 113. in verbis: ἐπήνεσεν αὐτὸν φησὶ ἡ βουλὴ ὑπεύθυνον ὄντα, potest quidem vocalium concursus pausa excusari, quae post βουλὴ est, rectius tamen cod. Σ. ἡ βουλὴ omittere videtur, nam ad ἐπήνεσιν poteris supplere Ctesiphontem, contra quem, non contra τὴν βουλήν, Aeschines orationem habuerat. Additum est, quia subiectum desiderabatur, quod e nexu facile potest cogitari. Idem videtur legisse Maximus Sophista, qui haec habet (loc. vid. in Schaefer. Appar. II, 167.): οὐ δυνάμενος γὰρ ἀντιστῆναι πρὸς τὸ, ὅτι οὐκ ὑπεύθυνον ὄντα αὐτὸν ὁ Κτησαφῶν ἀνηγόρευσεν, ὅπερ ἀντικρὺς καὶ διαλόγηδον ὁ νόμος ἀπαγορεύει—ὀνόματος μεταθέσει τὴν μέθοδον παρὰ σχετο ἀντὶ τοῦ ἀνηγόρευσεν ἐπήνεσεν αἰκῶν. — Difficillimum est iudicium de loco 270, 129. ὡς ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθήμεροῖς γάμοις ἐν τῇ κλισίᾳ τῇ πρὸς τῇ Καλαμίτῃ ἤρωι χρωμένη τὸν καλὸν ἀνδριάντα καὶ τραταγωνιστὴν αἶκρον ἐξέθραψέ σε; Hic enim multa de Calamite heroë a viris doctis sunt disputata. Alii, uti codd. Aug. L cod. Tiber. K et prs. omittunt ἤρωι; alii uti Apollonius ἠρώω habent, alii pro Καλαμίτῃ, uti cod. Tib. καλάμη τῇ exhibent, alii, uti Petitus, Κυμαίτου conjecerunt, alii uti Ald., Καλαμίτῃ omiserunt, alii denique, uti Schaeferus, πρὸς τῇ καλαμίτῃ Ἡρώι scribi voluerunt et putaverunt, medicum illum καλαμίτην fuisse appellatum, quod τοῖς καλαμίτοις perite uteretur aut in curandis ossium fracturis aut ad alios usus chirurgicos, afferentes ex Demosth. de mal. gest. leg. 419, 249. verba: πρὸς τῇ τοῦ Ἡρώος τοῦ ἱατροῦ et ex Photio c. 60. Ἡρώς, ἱατρός, αὐ μὲνηται Δημοσθένους ἐν τῇ περὶ στεφάνου. At ex apposito verbo ἱατρός conjecerim, Photium orationem de mal. gest. leg. cum or. de corona permutasse et ex loco Demosthenico patet, hic non posse de medico Heroë cogitari. Illo enim in loco dicitur Aeschines pater literas docuisse πρὸς τῇ τοῦ Ἡρώος τοῦ ἱατροῦ, hic autem aperte patris domicilium a matris lupanari, de quo hic sermo est, discernitur. Huc accedit, quod cognomen medici καλαμίτης sic antepositum et satis mire formatum quemque offendet. Rectius igitur Suidas dicit: Καλαμίτης, κήριον ὄνομα et

Hesychius: *Καλαμίτης*, ἥρωϊ (scr. Ἡρώϊον) τῷ ἡλισίῳ (scr. κλισίῳ) πληστον. Equidem censuerim primum pro ἥρωϊ cum Apollonio scribendum esse Ἡρώϊον et *Καλαμίτων* aut esse retinendum, hiatus enim quia haec duo verba unum quasi conformant nomen, minus offendit, aut quod malim in *Καλαμίδος* mutandum, ut mentio hic fiat celeberrimi istius statuarii Calamidis, cujus juxta heroum domicilium illud erat. Tum enim optime explicabitur, quod a nemine adhuc vidi explicatum, cur Demosthenes hic dicat: matrem ibi nutritivisse Aeschinem τὸν καλὸν ἀνδριάντα. Quia enim Aeschines juxta heroum celeberrimi statuarii nutriebatur, facile ex eo pulchram statuam mater poterat facere videri. — Ordo verborum est mutandus 275, 142. In verbis: ὑποληφθῆ ἑλάττων οὔτος, ita enim nullus habet cod., sed in Σ. est: ὑποληφθῆ οὔτος ἐλ., cum ceteri omnes, uti ante Bekk. legebatur et iterum est scribendum, praebeant: οὔτος ἐλάττων ὑποληφθῆ. Praefero etiam 317, 274. in verbis: ὁρῶ πᾶσιν ἀνθρώποις διαρισμένα καὶ τεταγμένα πως τὰ τοιαῦτα. ἀδικεῖ τις ἐκῶν; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατὰ τοῦτον ἐξήμαρτέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τῆς τιμωρίας τούτου c. codd. Guelph. Aug. Vindob. Aug. I. Σrs. accusativos ὀργὴν — τιμωρίαν — συγγνώμην, simulque signo interrogationis cum Wunderlichio deleto; si reticeri censuerim v. Viger. 508. — Si 230, 18. haec leguntur: τὺ γὰρ δὴ ἐγωγε (scr. ἐγωγ') ἐπολιτευόμεν, ego particulam δὴ nequaquam necessariam habeo et cum Par. I. V. Aug. I. II. Ks. et schol. Hermogen. deleverim, uti 301, 220. τοὺς ἄλλους non cum uno Aug. I. post ὑπερῆρας, sed cum libris ante Reiskium et codd. FΥΦΩprtuv. (Σ. omittit) post τόλμη ante ὥστε collocaverim.

Non minus collocatio verborum est mutanda 264, 113. in verbis δικαία ἐστὶ τυγχάνειν; quo quidem in loco Reiskius jam ex Aug. I. II. IV. quibuscum faciunt YK prs. dederat τυγχάνειν ἐστὶ. Deinde 274, 139. in verbis: ὁ βάσκανος οὔτος ἐλαμβειοφάγος recipe ex Par. I. Aug. I. Bav. Ks. οὔτος pro οὔτος, pertinet enim pronomen ad ὁ ante βάσκανος et postpositum est, ut nomen

magis urgeatur. 286, 174. ne dubita post *Ἐλαττα* ante *ὄντα* cum Reisk. e Par. I. V. Aug. I. V. Wolf. Vindob. Krs. *ὄν* addere. 302, 222. nunc quidem legitur: *τῇ πόλει ἐπαιρούμενος λόγους*, et Aug. II. et K. habent: *λόγους τῇ πόλει ἐπαιρ.*, rectius tamen scribes auctor. Aug. I. et s. *τῇ πόλει λόγους ἐπαιρούμενος*. 303, 228. in verbis: *ὁμολόγηκα νυνὶ ὑμῶς* alii uti Par. I. Aug. I. Krs. *νυνὶ* omittunt, alii uti Ωφ. *νῦν*, alii uti Σ. *νῦν γ'* habent. Equidem cum Σ. fecerim et *νῦν γ'* scripserim: concessit nunc quidem. Sequar etiam eundem librum 321, 228. in verbis: *ἀδελφοὶ ὑπὸ τοῦ δήμου τόθ' αἰρεθέντες*, ubi Σ. post *ἀδελφοὶ οἱ* habet, id quod Reiskius bene antea jam conjecerat: qui delecti fuissent. Post *ἀδελφοὶ* tum vox quiescit. Non male idem cod. 322, 290. in verbis: *Ἀκούεις—καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ ὡς τὸ—κατορθοῦν*; *ὄν* verbum *ὡς* omittit, cum codd. Par. I. Aug. I. K s. *ὡς τὸ* omittant. Fortasse Demosthenes scripsit: *Ἀκούεις, Ἀσχίτη, καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ: „μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν“ ὡς οὐ κ. τ. λ.* Hiatus tamen in vulgata poterit facile ferri. — Corrigendum autem aperte est, quod 331, 319. legitur: *οὐδενὶ ἐξίσταμαι*. Nam Grammat. in Bekk. An. hunc locum diserte citat ut exemplum constructionis verbi *ἐξίσταμαι* cum accusativo, praebentque optim. codd. ΣΥ. non minus *οὐδέναι* (scrib. *οὐδέν*.) *ἐξ*, legitur etiam accus. Lept. 460, 10. et Androt. 617, 76. Recte igitur Schaeferus quaerit: quid dubitamus h. l. praeferre accusativum?

Pausa autem, quae in loquendo fit, excusari possunt hi hiatus: 226, 4. *δοῦναι οὐδ'*. 229, 12. *αὕτη ἐχθροῦ μὲν* (huic *μὲν* respondet in iis, quae sequuntur, *μέντοι*, quod Schaeferum latuisse videtur). 229, 14. *διεξήμει ἢ*. 230, 17. *ἴδοι οὐτε*. 231, 19. *τοῦ πολέμου οἱ τότε μὲν*. 231, 20. *ὀργιζόμενοι ἐτοίμως*. 233, 24. *μου οὐδέν* (Cod. Υ. *μου om.*) 236, 31. *καὶ τότε καὶ νῦν καὶ αἰὶ ὁμολογῶ*, hic enim vox post *αἰὶ* paululum subsistit. 237, 34. *πεχρημένον ἀνίγκη*. 242, 49. *ἴδοι ὅτι*. 51. *λαβόντε ἢ* (al. verb. om.). 244, 57. *εὐρεθήσεται εἴτε*. 255, 89. *οὔτοι — θηροῦσιν οἱ χρηστοὶ ἐπὶ ταῖς — ἐπίσταν*, ubi Schaeferus

recte explicuit: *οἱ χρηστοί, qui se ipsi χρηστοὺς jactant.* 264, 114. *ἄρχοντι ἢ* (al. *ἀρχ. om.*) 266, 118. *μαρτυρεῖ ἐφ' οἷς.* 267, 120. *λογίσασθαι ὅτι.* 271, 133. et 134. *ἡ βουλή ἢ δὲ Ἀρείου πάγου.* 275, 143. *οἱ μὲν—συγκαθημένοι οὐκ.* 276, 145. *αὐτῷ ὅμως.* 281, 160. *ἀφαιμέφω εἰς ἄ. ib. πεπολίτουμεν ἀφίχθαι* (al. *ἀφ. om.*) 284, 169. *τῇ δ' ὑστεραία ἅμα τῇ ἡμέρᾳ οἱ μὲν.* 285, 172. *ἡ ἡμέρα ἐκείνη* (scr. *κείνη*) *οὐ μόνον.* 288, 180. *βούλει ἐμαυτὸν μὲν.* 292, 191. *καθημέριον.* ἐγὼ. 295, 203. *ἀνεκτὰ οὐδ'.* 296, 205. *Ἀθηναῖοι οὐτε.* ib. *τῆ πατριδι ὑπὲρ τοῦ μὴ ταύτην ἐκιδεῖν.* 206. *δείκνυμι ὅτι.* 299, 213. *ἀγαθὰ εἰς.* 300, 216. *στρατοπέδου οὐδεὶς.* 301, 219. *ἐαυτῷ ἅμα μὲν.* 304, 230. *εἶναι ἐπτακόσια.* 231. *προτιθήμι ὅτι.* 306, 238. *Δισχίνη ἢ.* 307, 240. *ἀκριβολογουμένου ἀπῆλθον.* 310, 249. *μανίᾳ οὐτ'.* 313, 257. *ἐλεσθαι ὥστε.* 323, 291. *ἐαυτοῦ ὅτι.* 325, 298. *πατριδι οὐδέν.* 326, 303. *κακία ἢ* (al. *ἢ om.*) 328, 308. *φυλάττει ὀπηρῖκ'* (al. *φυλάττειν, al. πηρῖκ'*). *Quibus addas* 319, 279. *ἀνηλωκέναι ἰδίας et* 312, 255. *ἐκάστου ἐν, ubi item vox paululum subsistit, unde a Reiskio est interpunctum, eodemque modo excusarim* 331, 321. *μοι* (quippe) *περὶ ἐμαυτοῦ λέγοντι ἀνεπιφθονιώτατον et* 239, 40. *διορίζεται* (idque) *ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολῇ πρὸς τοὺς ἐαυτοῦ συμμαχοὺς, ubi ex bis posit. praeposit. πρὸς jam concludi potest, verba: ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολῇ discernenda esse. Refer etiam huc* 241, 48. *μέχρι τούτου Εὐδίκος, ubi quippe in enumeratione vox post τούτον paululum subsistit. Idem statuerim* 271, 134. *ἐν Δήλῳ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀγνοίας, unde Reisk. etiam post Δήλῳ interpunxit. Denique huc referri possunt: 272, 137. καίτοι ὅστις.* 285, 171. *καίτοι εἰ.* 294, 198. *καίτοι ὅτι.* 314, 264. *καίτοι ὅστις.* 324, 295. *οἱ ὅτ'.*

Restant tamen nonnulla vitia, quae tum a Demosthene ipso profecta, tum antiquitus orta sunt. Veluti 231, 20. *ἀλλῶ οὐδένι*, quod non facile evitari poterat. 241, 48. *ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν*, ubi fortasse *Φίλιππον* scriptum erat v. Aristocr. 625, 15. 242, 49. *πάλαι ἂν* non offendit quod etiam 228, 10. *de κοινὰ ὑπέρευ* dici pot-

est. nisi ibi. *matris* vocalem elidens. 249, 52. *δύναμι* *μισθωτός*: *μισθωτός* ἢ ξένος εἶναι. *Ἀλεξάνδρου*. — Num εἶναι ἢ ξένος. *Ἀλλ.* 244, 57. *ποιεῖν* ὅτι *ἂν* *δύναμαι* *ἀγαθόν*. Cur non: *ἀγαθόν* *δύναμαι*? 247, 68. *χαρῶν* *ἀδόξα* τότε γε *ὄντι* *καὶ* *μικρῶν*, fortasse *χαρ.* γ' *ἀδ.* τὸς *ἀπτ.* κ. μ. 262, 107. non: *ἀναλαῖσαι* *ἂν*, minus. etiam *μικρῶν* *ἀναλαῖσαι* offendit. Alii tamen *ἀναλαῖσαι* *ἂν* praebent. Sed ibidem plures sunt hiatus, quia locutiones et ritus solennes in re nautica afferuntur, quae non facile mutari poterant, ita legis ibi: *ἐν* *Μουσηναί* *ἐπιθῆξαι* — *αὐτοῦ* *ἀπελαίρθαι*. — οὐ *δυναμέτη* *ἀνάγκη* *εἶναι*. — 263, 112. pro *ὑπεύθυνος* *εἶναι* *ὀμολογῶν* fortasse *ὑπ.* *ἂν* *ὄμ.* scriptum fuit. 267, 120. *ἴκου* *ἂν* non offendit, sed 271, 132. pro *ἀφροδίτῃ* *ἐποίησεν* fortasse *ἐποίησεν* *ἔαρ.* a Dem. est scriptum. Excusari poterit: vocalium concursus 274, 139. in verbis: *δαξάτω* *ἐν* *τῷ* *ἄμφω* *ἴδαται*, at in formula solenni. Delenda tamen esse conjicio verba 285, 171: *καὶ* *οἱ* *ἄλλοι* *Ἀθηναῖοι* ante *ἀνασπάντες*. Nam *οἱ* *ἄλλοι* *Ἀθηναῖοι* non alii esse possunt: atque qui nunc non adsunt iudices. Ad id ipsum cur afferat, etiam ceteros Athenienses eodem urbis servandae studio esse impletos, non liquet, inest enim idem in verbis: *ἡμῶν* *πάντες*, quippe Athenienses. Item fortasse etiam verba ibi. *πάντες* γὰρ *οὐδ'* *ὅτι* *σοφῶν* *αὐτῶν* *ἠβούλεσθε*, quae otiosa sunt et vim orationis certe minime augent, non sunt a Demosthene profecta. 285, 173. in verbis: *ἐρώτησεν* *τοῦτον* *οὗτος* *ἐν* *ἐκείνῃ* *τῇ* *ἡμέρᾳ* *ἐπὶ* *Σχαιφῆρος* *αἴτιος* (quod in cod. Ω. abest) recto explicuit per: quae *ὁ* *καρῶς* *ἐκάλει*, ad tum quid *ἐγὼ* sibi velit, minus est perspicuum. Videtur a librariis ad explicationem verbi *οὗτος* additum esse. Item 286, 175. *ἐξαιρησῶν* *ἐπιτή*, fortasse *ἂν* *ἐπιτή* scriptam erat, additum enim ipsum contrarium; v. Kühn. Gr. gr. 821. n. 2. Non offendit 297, 210. *ἐπεὶ* *αἰδ'* neque 323, 292. *ἐπεὶ* *ἐμοῦ* neque 318, 277. *εἰ* *αἰδ'*. In oratione de male gesta legatione legitur quidem 345, 15. *ἐδημηγόρει* *καὶ* *συνηγόρει* *ἐκείνους*, at *ἐκ* *Παρ.* I. V. *Ἀγγ.* I. *Κρ.* (u. om.) acristus *συνηγόρει* est recipiendus. Postquam enim orator in universum di-

xit quid tum fecerit, id est *δημηγόροι* addit, qualis fuerit concio ejus eo tempore et quid ejus consilium. Poterat igitur tempora eodem jure mutare quo nos dicimus: er hielt eine Rede und hat darin Jenem zu Gunsten gesprochen. Tempora autem saepe a librariis mutata sunt, si ceteris non respondere videbantur. Ita 354, 43. in verbis: *ἐμοῦ τάληθῆ· μὴ ἐθέλῃσαι ἀκούσαι καὶ αὐτοὺς οἴκοι καταμεῖναι*, codd. iidem Par. I. Aug. I. Krs. pro *ἀκούσαι* praebent *ἀκούειν* et pro *καταμεῖναι* *καταμένειν*, quamvis *φρακισθῆναι* praecedat et *νικῆσαι* sequatur. At *ἀκούειν* regitur ab *ἐθέλῃσαι* et praesens est scriptum, quia et vera non audiendi et domi manendi voluntas per longius tempus manet, sed *φρακισθῆναι* et *νικῆσαι* *ψήφισμα* et etiam *ἐθέλῃσαι* i. e. consilium ipsum ex ipso tum allato nuntio singulari sequebatur. Collocatio tamen verborum in *μὴ ἀκούειν ἐθέλῃσαι* mutanda esse videtur, *μὴ* enim ad *ἀκούειν* referendum, quo facto recte *καταμένειν* poteris cum *ἐθέλῃσαι* struere: et a me verum non audire voluisse et domi manere. Ordo verborum etiam mutandus est 355, 46. in verbis: *ὑπολαβὼν ἔφη Αἰσχίνης οὕτως, μὴ νῦν ἀφίστασο*, ubi plurimi et optimi codd. Reisk. (except. Bav. Ald. P. Man.) et Bekk. codd. Ks. cum Reisk. ipso *ἔφη* post *ἀφίστασο* collocant, quo oratio ex meo quidem sensu vividior fit. Deinde 356, 48. in verbis: *ἀλλὰ τοσούτου ἔδει ἐπαγγέλλεσθαι ὥστ' κ. τ. λ.* Reiskius particulam *γε*, quae ante eum vulgo post *τοσούτου* legabatur, uncis inclusit, quia in Par. I. IV. Aug. I. non legitur, Bekkerus, in cujus codd. *ΕΦΩρτυν* est, omisit. Particula *γε* tamen bene locum suum tenet, quia cum dicturus sit, multum abesse, recte ironice dicit: tantum quidem aberat, scil. ut tale quid polliceretur, ut ipse diceret, se nescire etc. Offendo tamen in verbo repetito *ἐπαγγέλλεσθαι*, quod cum quisque cogitaturus sit ad *ἔδει* et nequaquam vim aliquam habeat, delendum esse censeo. Quis nostrorum oratorum facile dicet: Aber nichts hat der wenigstens versprochen, sondern er war so weit gewisslich davon entfernt, zu versprechen, dass er sagte: — Nam non in eo quod pollicebatur, sed quod *justa se*

facturum esse pollicebatur, momentum est positum. Simillimo modo 373, 98. ante *συμβουλεύω* erat *ἀφείναι* additum, quod nunc Bekk. delevit. Ante *ὥστε* autem pausa est. Non offendo 356, 49. in verbis: *ὅτι βοηθήσει ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων*, videntur enim haec verba ex decreto ipso desumpta esse. Sed si infra 356, 50. *οὐδ' ἐξίνααι Ἀθηναίους* legitur, videtur *τοὺς Ἀθηναίους* scriptum fuisse cf. 387, 149. et 391, 160. Non offenderim 359, 57. in formula solenni: *ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι εἰπάτω*, neque in numeris, veluti ib. *ἐνάτη ἐπὶ δέκα*. 58. *τρίτη ἐπὶ δέκα* et *ἑκτὴ ἐπὶ δέκα*. Huc etiam referam 359, 57. *ἡ μὲν τοίνυν εἰρήνη ἐλατρηβολιώως—ἐγένετο*. Nam in ejusmodi locis hiatus quippe in enumerandis rebus facilius ferendi sunt; inde etiam 59. *ταύτη ἐγγίνονθ'* non sollicitabo, neque 360, 60. *αὐτὸ συμβαίνει εἰς ταύτην εἶναι πέμπτην*, quamquam ibi in ind. Lambin., probante Tayloro, *εἰς* deletum est. Neque aliter statuo 361, 62. de verbis: *ἄλλῃ οὐδενί* et 366, 81. *οὐδενὶ οὐδέν*. Quo tamen non referrem 362, 68.: *εἰς τὰ πράγματα' αὐτῷ ἐδέησε*, ubi c. cod. t. *αὐτῷ* post *ἐδέησε* ponas, cod. K. omittit *αὐτῷ*. Nam ubi alieno in loco verbum aliquod positum erat, fere semper fieri solet, ut alio in libro sit omissum. Offendere poterunt 372, 96. *οἱ δανειζόμενοι ἐπὶ πολλῷ ἄγοντες*. Hoc tamen recte Marklandus et Schaeferus senserunt, interpungendum esse post *πολλῷ*, quo alter ille hiatus excusatur, cum alter ex solenni dicendi ratione *δανειζέσθαι ἐπὶ πολλῷ* explicandus esse videatur. In verbis: 372, 97. *εἰ γὰρ ἡ μὲν εἰρήνη ἐγγένοιε—τὴν ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἢ ἡ εἰρήνη*, non putarim Demosthenem verbum *εἰρήνη* ipsum repetiisse, non tamen c. Bav. FΦ. alterum *ἡ εἰρήνη*, sed prius *ἡ εἰρήνη* post *ἡ μὲν* deleverim. Nam quis dicet: si pax facta esset — quem hominum pax dolere affecisset? idque paucis verbis interjectis? Facile autem explicari poterit, cur post *ἡ μὲν* (statim praecedente *ἡ εἰρήνη*) *εἰρήνη* adscriptum sit. 377, 117. ante *οἶμαι* pronomen *ἐγὼ* delendum est auctor. Aug. I. II. Ks. Ib. paulo ante verba: *ἀφίημι ἐγὼγ', ἐρηνη*, aliter interpungenda esse censeo, et quidem post *ἀφίημι*. Dixerat

enim etiam in iis, quae antecedunt: 116. *ἐγὼ—ἐφην. et 117. ἐφην ἐγώ.* Apostropho poterit hiatus removeri 372, 98. in *ἀφίημι Αισχίνην* et 404, 202. *εἰμὶ ἄνθρωπος.* Item non dubito, quin 379, 125. in verbis: *κακκείνοις συνήχθεσθε καὶ αὐτοὶ ἐξεπέπληχθε* lectio codd. ΣΥ et γρ. *Φ. ἐαυτοῖς* pro *αὐτοὶ* (Cod. v. *αὐτὸν* habet) recipiendum sit. Nam Athenienses revera non solum cum Phocensibus lugebant, sed etiam, quod ex iis, quae sequuntur, intelligitur, sibi ipsis timebant. Quod autem *ἐαυτοῖς* de secunda hic dictum est persona, poterat quidem, sed non debebat librariorum offendere. V. Schaeff. App. I, 371. Codices Aug. I. r. et s. sequar 401, 191. pro *πότεροι οὖν* scribens *πότερον οὖν*, coll. Mid. 558, 133. *πότερ' εἰσὶν ὄνειδος—οἱ διαβιάντες—ἢ σὺ*, ubi codd. Kr. *πότεροι* habent. In iis autem quae §. 192. sequuntur, verborum ordinem: *μικρὸν ἀκούσατέ μου ἔξω τι τῆς προσφείας ταύτης* non probandum esse censeo, sed *τι*, quod *Φ* et *Φ*. omittunt et cuius loco u. habet τὸ ante *ἔξω* collocaverim, uti scriptum videbis 407, 213. *εἰάν γέ τι ἔξω τῆς προσφείας βλασφημῆ.* Idem fortasse faciendum 404, 202. in verbis: *ἔστι δ' ὑπὲρ μὲν τῶν πεπραγμένων οὔτε δικαία οὔτε προσήκουσα (scr. προσήκουσ') ἢ τοιαύτη ἀπολογία.* Cod. Σ enim γρ. habet *ἀπολογία αὐτῆ* et *Φ. αὐτῆ ἀπολ.* Equidem igitur scriptum fuisse conjicio: *ἢ ἀπολογία τοιαύτη*, i. e. quae talis est. Magis etiam offendo in iis, quae 420, 250. leguntur: *ἃ δ' οὐδὲ πάποτ' ἐν τῷ βίῳ ὑπεκρίνω.* Opposita enim sunt verba: *ὃς ἃ μὲν πολλακίς ἠγωνίσω καὶ ἀκριβῶς ἐξηπίστασο ὑπερέβης*, sequuntur igitur: quae autem non didicisti, ea quaeris et profers, ut inde civibus damnum aliquod pares. Qua de causa verba *ἐν τῷ βίῳ* offensioni sunt. Nam legationes suscipere, de quo in primis orator loquitur, per se patet, eum non prius discere potuisse in vita quam eas subierit. Multo aptius autem procedit oratio omissis his verbis: *ἐν τῷ βίῳ*, quae a librariis ad *ὑπεκρίνω* addita esse videntur. Sententia enim erit: quae autem quum histrio esses, nunquam egisti, id nunc quaeris agere. Ejusmodi additamentum etiam reperisse mihi videor 423, 256. in verbis: *ἐγὼ δ' αἰε*

μὲν εἶναι ἀληθῆ τὸν λόγον τοῦτον ἡγοῦμαι. Hic enim εἶ-
 ναι ab omnibus fere codd. Reisk. et Bekk. (FΣΥΦΩtv.)
 omittitur, neque ante Reiskium legebatur, ἀεὶ autem in
 codd. Aug. I. II. K. et s. abest ejusque loco iidem codd.
 praebent εἶναι ante μὲν, idque revera a Demosthene pro-
 fectum esse censeo. Demosthenes enim hoc est dicturus:
 esse quidem veram hanc Solonis sententiam: „deos Athē-
 nas servare“ se putare et velle, ipsam autem hanc causam
 quodammodo probare Deorum benevolentiam se nōn minus
 putare. Ergo non ἀεὶ et νῦν, sed opinio et optio sententiam
 esse veram et res, quae sententiam veram esse probavit,
 sibi respondent. Quam facile autem ἀεὶ inseri potuerit, non
 est quod ostendam, quo inserto εἶναι est omissum. Inter-
 pretamentum inesse 426, 266. in verbis: τὰς πόλεις ἀπά-
 σαις ἀπολωλέκασαν τὰς ἐν τῇ Χαλκιδικῇ οἱ προδιδόντες opi-
 nati sunt Marklandus et Taylorus, recte dissentiente
 Schaefero, qui tamen in eo erravit, quod οἱ προδιδόντες
 tantummodo de corruptis hominibus istis, de quibus supra
 orator est locutus, intellexit. Equidem potius cum codd.
 ΣKs. fecerim, qui articulum οἱ omittunt et προδιδόντες ex-
 plicuerim per „tra dentes.“ Nam subjectum ad ἀπολω-
 λέκασαν omnes sunt Olynthii, qui dicuntur χελίους ἰκπέας
 κερτημένοι, πλείους ὄντες ἢ μύριοι et quae sequuntur.
 Num censes hos omnes proditores fuisse? tradidisse au-
 tem urbes omnes in terra Chalcidica recte dicuntur, ne-
 que Philippus sufficiebat urbes tradentibus. Vertes igitur:
 sie hatten alle Städte in Chalcidice durch (freiwillige)
 Uebergabe verloren. Pronomen ὅσοι deleverim 433,
 287. in verbis: πάντες ὅσοι οἱ περὶ πορνείας ἐρρόησαν λό-
 γοι. Omittitur enim ὅσοι ab optim. codd. Aug. I. Lind.
 Ital. ΣYKs., in aliis οἱ deest uti in cod. δ. Tayl. Bav.
 (ὅσοι superscriptum est ut varia lectio) FΦr. Item pro-
 nomen personale σὺ 435, 294. ante ἐκρινες auctor. Aug.
 I. K. s. delebis probante Schaefero. Nam non in eo, qui,
 sed in re, quam Aeschines ad iudices detulit, oppositio
 est. Alia medicina parata est 449, 335. verbis: ὡς οὐ
 σὺ αἰτιος δεῖξον. Ibi enim vulgo ante Reisk. et in codd.
 FΦtv. recte συναίτιος legitur pro αἰτιος. Demosthenes

enim hoc dicit: Ne id dicas, alios quoque auctores perniciiei Phocensium fuisse, sed id demonstra, te non simul fuisse auctorem. Videtur *σὺν* ob praecedens *σὺ* evanuisse. Eadem ratione etiam 450, 341. *τουτοῖ* ante *ἐαλωμένοι* c. codd. ΣΥΩΚs. in *τούτων* mutaverim.

Pausa excusandus est hiatus 343, 9. in *ὑπομνήσαι εἰς τῶνα* (cod. s. *εἰς* om.). 350, 31. *ἐμοῦ οὐτ'* (Σrc. post *ἐμοῦ* inseruit *τότε*). 352, 36. *ἡ ἐπιστολὴ ἢ παρὰ τοῦ Φιλίππου*. 354, 41. *ὠμολόγει ἡλίκα—ποιήσει*. 358, 53. *ἀληθῆ ἄ*. 363, 70. *τούτω ὡς*. ib. *βουλῇ αὐτός*. 365, 77. *πράττει εἰς*. 368, 87. *Πορθμῶ ἢ*. 373, 99. *πολιτικῆ οὐδὲ*. 102. *Φιλίππου ὅτι*. 374, 104. *ἠδίκηται ἰδίᾳ δήπου*. 375, 113. *οὐδὲ Φιλοκράτης ἐτόλμησεν ποιῆσαι ὁ μικρός*. 377, 119. *λέγει ὅτι*. 120. *αιτιάσασθαι ὡς ἢ πεπεισμένα ἢ χαριζόμενά τῷ ἐστι τοιαῦτα*, ubi non solum ante ὡς *pausam* esse dixerim, sed etiam post *τῷ* quod ad *χαριζόμενα* refertur. Sententia enim est: Res ipsae sunt testes nec poterit dici, eas ut vel ab aliis persuasas vel alicui studentes esse tales i. e. estes. Idem statuendum 379, 124. *de προσελθόντων τῇ βουλῇ ἐξώμοσεν*. 125. *ἐν Πειραιεῖ ὅτι*. 385, 143. *τόν—βουλόμενον παραδοῦναι ἐχθρόν ἠγγίσσασθαι*. 387, 150. *ἢ μὲν εἰρήνη τέλος εἶχεν αὐτῇ (i. e.) ἢ τοῦ Φιλοκράτους*. 390, 157. *ἔλεγον μὲν ἐγὼ ἐψηφιστο δὲ*. 392, 162. *ἄ πρὸς Εὐκλείδην ὕστερον ἐλθόντα τουτοῖ ἀπεκρίνατο* (codd. Krs. ὕστερον post *τουτοῖ* collocant). 396, 175. *ούτοσί* (codd. rs. *ούτοσιν*) *ἐμὲ μὲν*. 176. *δυοῖν θάτερον ἢ μαρτυρεῖν ἢ ἐξόμνησθαι ἀναγκάσω*. Est hic, ut in membri incisione *pausa* quaedam post *ἐξόμνησθαι*. 401, 194. *φροβηθέντες οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπεξέβησαντο*. ib. 402. *αἰχμάλωτοι γεγόνασι καὶ εἰσὶ παρὰ σοὶ ἡλικίαν ἔχουσαι γάμον*. 195. *τῶν ἀποκτεινάντων ἢ τὸν Ἀλέξανδρον τὸν ἀδελφὸν τὸν Φιλίππου οὗτος ὁ Ἀπολλοράνης*. 403, 198. *ἔξω δ' αὐτῆς οὐσα — ἢ γυνὴ ἀναπηθήσασαι προσπίπτει*, ubi *ἀναπηθ.* cum *προσπίπτει* conjungendam. 404, 202. *δικαία οὐτε*. 405, 205. *τουτουσί ὅτι*. 406, 209. *ἐμοῦ ἄν*. 407, 212. *ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἀμφοτέρω*. 411, 224. *ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἐκλελύσθαι*. 412, 227. *ἠγείται οὐτε*. 413, 233. *προσήκει ἢ*. 414, 236.

Φιλοκράτει οὐτ'. 416, 240. σοι ἤ. 418, 247. διε-
λέχθη οὐτε. 426, 267. ἱερὰ οὐτε. 427, 270. εἰδέναι ὅτι.
433, 286. ἀλῶ ἤ. 434, 288. ζῆ ἤ. 436, 296. δεῖ ἤ.
439, 306. ἀκοῦσαι ὅτι. 445, 326. ἀντι τοῦ—παραδοθῆ-
ναι ὀρηγήρια—παρασκευάζεται. 446, 327. τῷ θεῷ οἱ μὲν.
449, 335. λέγε εἰ' et 336. λέγε ὡς. 450, 340. τούτου ὡς.

His igitur praetermissis restant hi hiatus: 353, 40.
εὖ ἦδεν, coll. 363, 70. εὖ ἦδει. 387, 148. εὖ αἰδ'. 405,
204. εὖ εἰδότες. 206. εὖ αἰδ'. id. 428, 273. 440, 309.
441, 312. Addas his 397, 178. δεινὰ ἐργασμένον.
179. ἰκανὰ αὐτόν. 398, 181. δεινὰ ἐφυλάττεσθ'. 426,
267. δεινὰ ἐψηφίσασθε. 437, 299. κακὰ ἐργασμένον.
coll. 442, 314. in quibus an *u* possit elidi, dubium
est. Referendum etiam hac 346, 18. ἃ οὗτος. Sed 361,
63. in verbis: ὅτι Φίλιππος ἀπηγγέλλετο πρὸς ὑμᾶς ὑπὸ
τούτου ἐπὶ τῇ τῶν Φωκῶν σωτηρίᾳ παρεληλυθέναι, post
τούτου vox paululum subsistit, quia id ex loci sententia
quasi parenthetice additum est ὑπὸ τούτου, id quod etiam
ex collocatione concludi potest. 374, 103. κάλαι ἄν non
offendit, idemque 429, 276. nunc est scriptum. Item
403, 200. ἐπεὶ ὁ et 406, 209. ἰοῦ, ἰοῦ non offendunt.
Recte tamen dubitabis de loco 380, 127. ὡς ἐπιτεκνή-
νεται χρήματ' αὐτῶ ἐν Θήβαις et 401, 194. ὅτι ἦν αὐτῶ
Ἀπολλοκράτης — φίλος, ubi μὲν post αὐτῶ addendum esse
videtur, sequitur enim ἐπειδὴ δὲ. Ferendum fortasse 407,
212. ἀπαψηφίσασθαι αὐτοῦ, non ita 415, 238. τὸ συγ-
γνώμη ἀδελφῶ βοηθεῖν προσειληφότες, ubi cum fere omnes
iūque optimi libri (solus *F.* ap. Bekk. et marg. Benen. ed.
Fel. et marg. Lut. habent συγγνώμη) συγγνώμην tueantur,
et in hac proverbiali dictione δὸς aut simile quid suppleri
possit, συγγνώμην praefero, quamvis hiatus in proverbio
minus offendat. Item non offendunt quae 430, 279. le-
gantur: καὶ ἠλέχθησαν τινες αὐτῶν ἐν τῇ βουλῇ οὐ τάλ-
θη ἀπαγγέλλοντες. Bene enim Reiskius ea sumta esse
dicit e formula illa, qua mortis sententia dicta fuerit in
Epicratem ejusque consortes. 434, 290. post ἐπὶ μὲν
τῆς πρώτης ψήφου ante οὐδ' ἰκανοῦσαι καλούμενος ἦθελος
vox paululum subsistit, idemque fit 435, 298. in ver-

bis: ἐξελεγχόμενους ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐπὶ τῷ τῶν συμμάχων ὀλέθρῳ ταῦτα πεποιηκότας ante ἐπὶ. 439, 305. in iis quae ab Aeschine dicta esse narrantur, feres hiatus ἐγέλ-
 ρεται ἢ et ἀγανακτήσαι ἔφη. 441, 312. in verbis: κακοὶ
 τούτων αἰσχίους λόγοι οὐδένες πόποτ' ἐν τῷ παντὶ χρόνῳ
 γεγῶνασι παρ' ὑμῖν ante οὐδένες, quod magis ad sequen-
 tia pertinet, pausa quaedam fit. Si denique 447, 330.
 in verbis: διὰ τί; οὔτε γὰρ ὑμεῖς γε ἀχάριστοί ἐστε οὔτ'
 ἀδικοὶ ἄνθρωποι οὔτε κακοί. codd. Aug. I. II. Krs. γε
 omittunt, mihi id post ἀχάριστοί collocandum et γ' scri-
 bendum esse videtur: vos ingrati quidem non estis. Verba
 ἄνθρωποι οὔτε κακοί, ab aliena manu inserta esse dix-
 erim, a qua etiam 448, 333. verba: τούτων γὰρ εἰσιν οἱ
 στρατηγοὶ ὑπεύθυνοι addita esse suspicor. Ipse enim §.
 334. explicat, cur Aeschinem non accuset rerum in bello
 male gestarum, sunt, inquit, omnino, quae amissa sunt,
 non in bello rebus male gestis amissa, sed per istos ho-
 mines corruptos: ergo duces sane causam rerum gesta-
 rum non possunt sustinere, quia illa non sunt bello gesta.

In oratione adversus Leptinem ordo verborum est
 mutandus 466, 30. ἔστι γὰρ γένει μὲν δήπου ὁ Λεῖπων
 ξένος. Cod. Aug. I. enim et K. δήπου melius post Λεῖ-
 κων collocant. Cum A. Wolfio antiquum verborum ordi-
 nem qualis ante Reiskium erat, restituendum esse censeo
 496, 97. in verbis: μηδὲν εἶναι ἀτελεῖ τούτων οἷς, ubi
 cum plur. codd. Reisk. (except. Aug. I.) et cum Bekk.
 codd. Fv. τούτων ἀτελεῖ ὧν scribe, in relativo enim, quod
 sequitur, hiatus non offendit. Dices quidem similem hia-
 tum legi 457, 2. et 466, 29. at ibi ipsa legis a Lep-
 tine propositae verba afferuntur; id quod neque de hoc
 loco neque de verbis 496, 128. dici potest: Γράψας ὅπως
 ἂν οἱ πλουσιώτατοι λειτουργῶσι, μηδὲν' εἶναι ἀτελεῖ, προσ-
 ἔγραψε πλὴν τῶν ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογέττονος, ubi
 codd. ΣΥΩΓ. rectius ἀτελεῖ post προσέγραψεν ponunt.
 Ὅπως ἂν enim hic finem sive consilium indicat, uti de
 Symmor. 184, 23. φημι—ἐπικληρῶσαι τὰς τριττῆς, ὅπως
 ἂν—ἧ, quem ad locum Hermannus de part. ἂν p. 129.
 recte monuit ἂν esse additum, quia dubium sit, an fa-

cturi sint Athenienses. Conjunctivus autem non offendet, cum ad *γράψας* sit *νόμον* supplendum i. e. legem, quae jubet. Quae cum ita sint, certe comma post *ἀτελῆ* erit delendum, rectius tamen etiam *ἀτελῆ* post *προσέγραψεν* collocabitur. Non minus sedes verborum est mutanda 303, 152. ubi nunc legitur: *μὴ ἐξεῖναι ὑπὸ τοῦ δήμου χειροτονηθέντα πλεῖον ἢ ἅπαξ συνδικῆσαι*, cum antè Bekkerum in omnibus libris et in Bekk. FKstv. scriptum sit: *μὴ ἐξεῖναι χειροτονηθέντα* (scrib. *χειροτονηθένθ'*) ὑπὸ τοῦ δήμου κ. τ. λ.

Sequar codicem optimum Σ. qui 499, 140. in verbis: *ὅτου πορρωτέρω ἐστὶν* pro *πορρωτέρω* habet *πορρωτέρον*, formam quidem insolentiosem, quam tamen Antiatticista ex Demosthene et uti videtur, ex hoc ipso loco affert, v. Butt. Gr. gr. I, p. 271.

Quae restant praeterea hujusmodi vitia aut pausa aut alio modo possunt excusari aut mutari. Ita 457, 1. *εἶτα καὶ τοῦ παιδὸς εἵνεκα* (scr. c. K. *ἔνεκα*) τοῦ Χαβρίου ὁμολόγησα τοῖσι, post *Χαβρίου* vox subsistit, unde Reiskius interpunxit. In iis quae sequuntur 2. *ἐν μὲν γὰρ τῷ γράψαι μηδὲν εἶναι ἀτελῆ τοὺς ἔχοντας ἀφείλετο τὴν ἀτέλειαν, ἐν δὲ τῷ προσγράψαι μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι δοῦναι ὑμᾶς τὸ δοῦναι ὑμῖν ἐξεῖναι*, non offendes in *εἶναι ἀτελῆ* ex causis supra allatis, neque in *δοῦναι ὑμᾶς*, nam inter *δοῦναι* et *ὑμᾶς* quod cum *ἀφείλετο* struendum est, vox quiescit, offendes tamen, si vocalium concursum spectas, in *δοῦναι ὑμῖν* et F. A. Wolfius verba *δοῦναι ὑμῖν* delevit cum Obsop. et Wolf. At id ipsum etiam in iis, quae §. 4. sequuntur: *ἀφαιρήσεται τὸ κυρίους ἡμᾶς εἶναι*, urget orator, quod ex lege illa Atheniensibus non amplius potestas sit donandi, in quo non poterant non Atheniensium animi maxime offendere. Si igitur quid delendum, potius cum Reiskio Aldinam secuto prius *δοῦναι* esset delendum. At in eo non minus vis quaedam est posita, quod ne dandi quidem potestas amplius Atheniensibus sit concessa, eamque ipsam gravitatem scriptor *περὶ ἐρμηνας*, Demetrius, quem M. Antonini temporibus vixisse probavit Walz in Rhetor. Gr. IX, Prolegg. I—IX,prehendit 257. his ver-

his: δεινόν—πολλαχού και τὸ δύσφθογγον, ὥσπερ αἱ ἀνώμαλοι ὁδοί. παράδειγμα τὸ Δημοσθενικόν τὸ: ὑμᾶς τὸ δοῦναι ὑμῖν ἐξείναι. Excusabis igitur hic hiatum ita, ut dicas, Demosthenem gravitatem elegantiae antetulisse. 458, 4. excusabitur quidem hiatum in διδαχθῆναι ὅπως. Dindorfius tamen optimos codd. ΣΥΩrs. secutus πῶς pro ὅπως scripsit. Facilius etiam 459, 8. ἀντίποι ἀν feres, sed cod. Aug. I. et r. ἀν non male post οὐδ' collocant. 461, 14. inter πεπεισθαι et ὁμοίαν Reisk. interpunxit, quia pausa est, idemque fecit 15. post ὃ ἄνδρες δικασταὶ ante ἀμεινον et 477, 69. post δικασταὶ ante ἐκείνῳ μὲν, ἢ 463, 22. in verbis: ἴνα (scr. ἰν') οὐν τριάκοντ' ἀνθρώποι ἢ πλείους—λειτουρήσωσιν post ἀνθρώποι si ἢ legitur, distinctio et pausa fit, at Aug. I. et K pr. ἢ omittunt: Reiskius inde ἢ sustulit locumque ita explicuit: ut itaque in posterum semper homines triginta conferant numero plures quam nunc conferunt! Probavit id recte Schaeferus, tum, quia oppositum est: τοὺς πάντας, ergo non plures, sed ad summum triginta debet dici, tum quia ipse orator supra 21. triginta ut summum numerum posuit. 464, 25. και μὴν περὶ τοῦ γε μὴ εἶναι χρήματα κοινὰ τῇ πόλει ἐκεῖνο ὑμᾶς δεῖ σκοπεῖν poteris vocalium concursum inter πόλει et ἐκεῖνο excusare, sed cum facile etiam tollere κείν' scribens. 466, 29. in verbis: διὰ τὸ γεγράφθαι ἐν πῶ νόμῳ videtur μὲν post γεγράφθαι excidisse, sequitur enim μὴ διηροῦσθαι δέ. Si post haec verba: ὅτου ἀτελῆ legitur, fortasse ἀτελῆ ab aliis est additum, ter enim repetitur, quamquam hiatum in pronomine excusari poterit. Item hiatum 467, 33. in τοσοῦτου ὥστε defendi quidem posset, sed omnes libri habent τοσοῦτον recteque dixit Schaeferus, ipsum positum pronominis ὑμῖν inter οὐ μόνον et ἐκείνον interserti arguere, quod frumenti superabundasset, cum difficultas annonae premeret πάντας ἀνθρώπους, exteris sic venditum esse, ut acrium XV talenta lucraretur. Equidem verbum προσπαριγεῖσθαι me explicare non posse fateor hac Hier. Wolfii conjectura recepta. Quid enim hoc est: Leuco frumentum misit nobis non modo sufficiens, sed tam modico

pretio, ut praeterea XV. talenta lucrifacta sint. Quomodo ex sufficiente frumento lucrum praeterea addi poterat? — Pausa est 467, 35. post ὑπομενεῖ ante ἑαυτῷ μὲν. Sed 470, 44. in ποιεῖ ὁ νόμος fortasse ὁ νόμος ab aliena profectum est manu, et in univsum Leptines cum lege sua supplendus. 472, 51. in ἀξιόν ἐστιν εὐλαβηθῆναι ἀδικῆσαι videtur post εὐλαβηθῆναι μὴ additum fuisse. 474, 57. in verbis: τοῦτο δ' οὐ γένοι καὶ δόξῃ [κρινόμενον] ἴδοι τις ἐν ἄλλ' ἔργῳ Reiskius, quem secutus est Bèkkerus, κρινόμενον uncis inclusit, abest enim in Par. I. Aug. I. et Bekk. ΣΥΩKrs., Dindorfius delevit. Desidero tamen ejusmodi verbum, quod superiori διώριστα respondeat, et aptius quam ἴδοι cum dativis illis γένοι — δόξῃ et ἔργῳ strui possit. Non magis probō, quod 490, 111. in verbis: οὐδὲ δι' ὧν μὲν ἐκεῖνοι μεγάλοι [τῆς ὀλιγαρχίας καὶ δεσποτείας] εἰσὶ viri docti, Lambinus, Taylorus, F. A. Wolfius, Bekkerus, Dindorfius et Schaeferus offenderunt in verbis uncis inclusis, quia interpreti debeantur verbum ὧν explicanti, neque de civitate Thebanorum bene δεσποτεία dici possit neque sana structura cum ceteris verbis coeant. At spectanda sunt inprimis verba §. 107. ἐπειδὴν τις (Lacedaemoniorum) εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῆ παρυσχῶν ἑαυτὸν οἷον χορῆ, δεσπότης ἐστὶ τῶν πολλῶν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐστὶ τῆς ἀρετῆς ἀθλον τῆς πολιτείας κυρίῳ γενέσθαι μετὰ τῶν ὁμοίων, παρὰ δ' ἡμῖν ταύτης μὲν ὁ δῆμος κύριος κ. τ. λ. Qui igitur Lacedaemone de civibus bene meruit, inter principes civium est receptus et δεσπότης factus. Talia tamen, inquit, nequaquam Atheniensibus suaderi possunt, quibus (δι' ὧν) illi μεγάλοι i. e. potentes sive δέσποται (nostrum: die Grossen) civitatis suae, quippe quae ὀλιγαρχία et δεσποτεία sit, sunt i. e. exstiterunt. Μέγας autem etiam dici τῇ ἐξουσίᾳ καὶ σημανότητι testis est schol. ad Aristoph. Vespp. p. 67., uti etiam a Xenoph. Hell. I, 7, 44. μέγιστος τῶν πολιτῶν ita dicitur. Contra Wolfium negantem μέγας cum genitivo strui cf. Bernhard. Synt. gr. 154 et 155. qui certe similes attulit genitivos. Posse autem Lacedaemoniorum rem publicam δεσποτείαν dici ex ipsis Demosthenis verbis

supra allatis potest intelligi. De Thebanis demonstravit idem Krügerus ad Dionys. Histor. p. 469. Reiskius tamen, qui verba defendit, in eo erravit, quod dixit: τῆς ὀλ. κ. δεσπ. idem esse atque κατὰ τὴν ὀλιγαρχίαν καὶ δεσποτείαν i. e. per quae magni illi sunt ratione oligarchiae, cum ὀλιγαρχία et δεσποτεία potius de civitatibus ipsis dicatur, uti explicui. Krügerus autem, qui l. all. genitivos per epexegesin verborum δι' ὧν explicuit, oratorem satis contorte locutum esse statuit. 477, 68. in verbis: εἰ ἄρ' ἄξιον καταμεμψαμένους ἢ τὸν ἄνδρα ἢ τὰ πεπραγμένα αὐτῷ ἄκρὸν τι ποιῆσαι τῶν ἐκείνῳ δοθέντων. vocalium concursus poterit quidem defendi, quia inter αὐτῷ ἔτ' ἄκρῳ pausa quaedam est, abest tamen αὐτῷ non solum in Par. I. Aug. I. ΣΥΩKrs. sed etiam in Dionysio p. 171. h. loc. afferente, qua de causa Dindorfius, improbante tamen Schaefero, pronomen delevit. Cum autem orator in universum dicat: aut hominem aut res gestas vituperantes, poterit αὐτῷ jure abesse. Pausa est 479, 75. inter λόγου et ὅτι. Excusatio in relativo 480, 78. οὐ ἐκάστην et οὐ ἕκαστον, in pausa 481, 79. Δοκίμῃ τισὶν ὑμῶν — τοσοῦτων καλῶν αἴτιος ὢν αἰσχροῦ δ' οὐδενὸς τῇ πόλει ἄξιός ἐστίν ἀποστρεφθῆναι τὴν ἀτέλειαν; ubi tamen malim εἶναι, cujus loco Ald. ἢ habet, abesse. 482, 82. in verbis: καὶ μὴν καὶ κατ' ἐκείνο (scr. ἐκεῖν) ἀνάξι' ὢν εἴη πεπονθῶς ὁ παῖς, εἰ τῆς δωρεᾶς ἀφαιρηθείη, καθ' ὃ πολλάκις ὑμῶν στρατηγήσαντος Χαβρίου οὐδενὸς πώποθ' υἱὸς ὄρφανὸς δι' ἐκείνον ἐγένετο vocalium quidem concursus, quia post genitivos absolutos vox subsistit, minus offendit, legebatur tamen vulgo ante Reiskium καὶ οὐδενὸς, quod sane legi potest. Repetitur enim ita particula praecedentis sententiae: καὶ κατ' ἐκεῖν' ut significetur: „etiam eatenus male de eo ageretur, quatenus etiam nullius filius per eum orbis est factus, ipse autem etc.“ Non raro enim factum est, ut particula καὶ sic repeteretur. Exprimitur ea novum quod hic additur argumentum. Nos quoque dicere possumus: Und auch insofern widerführe ihm Unwürdiges — inwiefern ja auch trotz dem dass Chabrias oft unsre Heere anführte, Nie-

mānds Sohn je durch ihn verwaist geworden ist, er selbst aber u. s. w. Male Wolfius, contortius Reisigius ad Oedip. Col. 304. καὶ explicuerunt, ceteri deleverunt.

Si 485, 92. νεώτεροι οἱ νόμοι legitur, videtur articulus delendus esse. Non enim hoc dicturus est orator: eas leges ad quarum praescriptum senatus consulta scribi debeant, recentiores esse his ipsis senatus consultis (τῶν ψηφισμάτων αὐτῶν) hoc enim fieri nequit. Sed cum sit vituperaturus, quod leges tam saepe rogentur et abrogentur, hoc dicit: esse adeo leges senatus consultis juniores et tamen ad legum normam, quia sint stabiles, decreta esse facienda. Id autem cum non de omnibus legibus posset dici, rectius articulus, qui facile ex praecedente syllaba poterat oriri, aberit. Sententia loci erit: Von den Verordnungen unterscheiden sich aber die Gesetze gar nicht mehr, sondern ihr habt jüngere Gesetze, nach welchen doch die Verordnungen abgefasst werden, als selbst die Verordnungen sind. Poterit igitur quidem articulus legi, quia scriptores interdum id, quod de singulis est dicendum, de omnibus dicunt, melius tamen aberit. Non offendes 488, 102. in verbis: ἐξεῖναι δοῦναι τὰ ἑαυτοῦ ᾧ ἂν τις βούληται neque 489, 105. ὡς ἄρ' οἱ Λακεδαιμόνιοι καλῶς πολιτευόμενοι καὶ Θηβαῖοι οὐδενὶ τῶν παρ' ἑαυτοῖς διδῶσι τοιαύτην οὐδεμίαν τιμὴν. Hic enim post Θηβαῖοι pausa quaedam est; nam quae praecedunt, ea vi sunt dicta: homines quales sunt Lacedaemonii, qui bonis utuntur institutis publicis et quales sunt Thebani. Perspicias simul inde, cur ad Λακεδαιμόνιοι articulus sit additus, neque dubitabis, quin idem cum Reiskio ex Aug. I. et K. ad Θηβαῖοι sit addendus. Schaeferus articulum et ante Λακεδ. et ante Θηβ. delendum esse censet. Vox quiescit 489, 107. inter φυλακαὶ et ὄπως, 490, 109. inter πονηρία et ἦ, 495, 126. inter φαίνεσθαι et οἶα, 127. inter καίτοι et εἰ; inter quae Reiskius ubique interpunxit et 496, 130. inter ὄντι et οὔτε, ubi est sententiae incisio. Idem dici poterit 503, 150. in verbis: πολὺ τοίνυν κάλλιον τῇ δεινότητι ταύτη χρῆσθαι ἐπὶ τὸ—κολάζειν ἢ—ἀδικεῖν. Nam ἐπὶ hic locum te-

net particulae finalis. Alia de causa non offendant verba: 504, 156. „ἄτιμος ἔστω“ φησὶ „καὶ ἡ οὐσία δημοσία ἔστιν,“ sunt enim verba alius. Simili de causa feram etiam hiatum 505, 158. in verbis: ἐθήκεν ἐφ’ οἷς ἐξεῖναι ἀποκτενύναι. Sunt enim verba legis, et possunt conferri quae Aristocr. 644, 74. leguntur. Pausa contra est et inde a Reiskio interpunctum 504, 155. inter Λεπτίνου οὐ μόνον. 156. τῷ νόμῳ ὅς et 507, 164. ἡ δὲ πόλις τάναντία ὧν εἶπον ἀρτίως, δόξει ἄπιστος φθονερὰ φανυλὴ παρὰ πᾶσιν εἶναι, ubi et ante ὧν et ante ἄπιστος et sequ., quae τάναντία explicant et singula enumerantur, vox paululum quiescit. Excusari quidem poterant, tamen non probanda esse censeo, quae 489, 135. leguntur: ἀπονηρὰ αὐτὸς ἔκρινεν εἶναι πρότερον, ubi ante Bekkerum in omnibus libris et in Bekk. FKstv. post πονηρὰ additur τις, quod non cum Bekkero delendum esse censeo. Corrigendus denique erit locus 595, 157. ubi in: ὅπως μὴ γενήσονται οἱ περὶ ἀλλήλους φόνου verba: οἱ περὶ ἀλλήλους φόνου offendunt. Schaeferus eam rariorem dicit constructionem et librarii in Aug. I. Par. I. rs. φόνου in φθόνου mutaverunt. Equidem ferri posse nego. Nam οἱ περὶ ἀλλήλους φόνου singulare esset caedum genus, at ex iis, quae (159) sequuntur εἰργεσθαι τὸν ἀνδροφόνον, patet, de interfecto hominum omnino sermonem esse. Conjicio igitur scriptum fuisse: περὶ ἀλλήλους οἱ φόνου. Discrimen idem erit ac si dicis: damit nicht die Mordthaten unter einander vorkommen, et si dicis: damit nicht die gegenseitigen Mordthaten (quae igitur a singulorum caedibus discernentur) vorkommen.

In oratione contra Midiam evitatus est quidem hiatu non ea cura, qua in iis, de quibus supra mentionem fecimus, neque tamen opinandum est Demosthenem omnino in hac oratione non ad hiatum attendisse. Magna enim eorum qui hodie deprehenduntur pars aut excusari aut non raro etiam corrigi potest. Veluti si 515, 2. αὐτοῦ οὐκ ἐπέσθη οὐδ’ legitur, vocalium concursus non offendit, quia post αὐτοῦ et ἐπέσθη pausa est, unde Reisk. et Buttm., altero in loco etiam Meier. inter haec

verba interpunxerunt. Quod autem 516, 7. *δέομαι οὖν* est scriptum, hic quoque uti alibi, fortasse οὖν in δ' corrigendum erit. 517, 9. *ἐν δὲ ταύτῃ ἐπειδὴν* Reiskius post ταύτῃ interpunxit, quia ad *χορηματίζειν* refertur quod sequitur. Sunt enim haec legis verba interrupta illis: *ἐπειδὴν—ἄρχων*. Idem quidem 521, 20. de verbis: *τάλλα δὴ ὅσα προσεσι τοῦτω* dici posse videtur, mihi tamen hic verba tam arcte cohaerere videntur, ut cum Reisk. ex Aug. I. Kr. *τάλλα* (scrib. *τάλλ')* ὅσα δὴ πρ. τ. praeferam, quamquam Schol. Venet. ad Il. o. 496. *δὴ ὅσα* habet. In talibus enim sententiarum vinculis ejusmodi auctoritas non magni est facienda. Non offendes 523, 26 et 27. in *εὐ οἶδα*, sed 524, 32. in *ἤδη ὁ*, ubi tamen prorsus non video, quid *ἤδη* sibi velit, neque dubito quin delendum aut cum *νῆ Δι'* permutandum sit. Ibid. 33. *ιδίᾳ ὑπόδικος* ferendum erit, sed 527, 41. pro *ἐνέσται* ante *αὐτῷ λόγος* c. Aug. I. Kr. scripserim *ἐνεστ'*, uti in Eurip. Iphig. Taur. 998. legitur. — 529, 48. *ὑβρίζεσθαι ἀξιοῖ* mutarem, si codices addicerent, in *ὑβρίζεν ἀξιοῖ*, ut verba sequent. *οὐδὲ τούτους ὑβρίζεν ἀξιοῦσεν* responderent. *Ἀξιοῦν* enim hic significat: aequum censere, v. Buttm. ad Mid. s. h. v. 530, 49. autem verba: *εἰσὶν Ἕλληγές τινες ἄνθρωποι οὕτως ἡμεροὶ καὶ φιλέανθρωποι τοὺς τρόπους* ita intelligenda sunt: die Griechen sind eine Art Leute so mild u. s. w. unde optime vocabulum concursum pausa poteris excusare. Non corrigendum esse videtur 532, 55. *στεφανοῦται ὁ νικῶν*, et ib. *τῷ τοῦ θεοῦ ἱερῷ*. 533, 60. *οἴχεται ὁ λ. χ.* 536, 67. *ἕκαστος ἡγείται ἑαυτῷ μετῖναι ἐν δημοκρατίᾳ*. 537, 71. *εὐ οἶδ'*. ib. *ἐν Σάμφῳ ἐν — διατρίβῃ οὕτως ιδίᾳ*. 538, 74. *μοι ἦν*. Ib. *βεβουλεύσθαι ἀνωσχόμενον* potest pausa excusari, uti etiam 539, 76. *γενέσθαι ὥστε*. 540, 80. *δίδομι εἰκοσι* potest elidi. 541, 83. *πάνν αἰσχωῶς*. Ib. in verbis: *ταύτης λέγω ἧς* recte Lutet. Reisk. et Buttm. post *λέγω* interpunxerunt, pejus Ald. Herw. Fel. Wolf. post *ταύτης*, cod. Σ γρ. habet *ἧς λέγω ταύτης ἦν*. Idem factum 542, 87. inter *Μειδίᾳ οὐθ'*. 543, 90. autem vulgo ante Buttm. et Bekk. et in codd. FKrtv. *ἔξην αὐτῷ δῆ-*

πον pro eo, quod nunc minus bene est editum: *αὐτῷ ἐξῆν δήπου*, legebatur. Non offendit 544, 92. *καίτοι εἰ*, sed 545, 95. verba *τοῦ φθέγγασθαι ἢ ὀδύρασθαι* et notionem et nexum tam arcte sunt conjuncta, ut cum Reisk. et Buttm. auctor. Aug. I. Kr. faciam, qui *καὶ* pro *ἢ* habent. Neque 546, 99. in verbis: *ἴστε δήπου ὅτι* cum Bekk. facio, qui *τοῦθ'* quod ante Bekk. in omnibus libris et in Bekk. FKrtv. post *δήπου* legitur, delevit, neque cum Meiero verbum uncis incluserim, quippe quod in optimis codd., ad quos Aug. I. Kr. refero, reperiatur. Hiatus tamen neque hic offendit neque 548, 105. in verbis: *παρεθῆναι ἀλλὰ*, inter quae et Reisk. et Buttm. interpunxerunt. Sed 549, 106. in verbis: *ἐγὼ μὲν γὰρ ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι νομίζω ἀντόχειρα* cum Aug. I. Kr. *νομίζω* ante *ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι* (Kr. *ἄνδρες* omitt.) collocaverim, ante quae verba pausam esse saepius dixi, ita ut 551, 111. in *ἔχω ὧ ἄνδρ.* non offendam. Magis dubito 550, 110. de verbis: *ὡς ἐγὼ αἰτιός εἰμι*, ubi Demosthenes fortasse *ἐγωγ'* scripsit. Excusandum erit pausa 552, 117. *κεφαλὴ ἐξεληλυθώς*, ubi Aristides *μιαρὰ κεφαλὴ* habet. Eandem pausam statuo 555, 124. inter *αὐτοῦ* et *ἄλλο*, ubi Reisk. et Buttm., qui tamen *αὐτοῦ* habent, interpunxerunt. Deinde 556, 127. recte quidem Bekk. cum Reisk. et Buttm. ex Aug. I. et Kr., quibuscum Lessing. facit, scripsit *ἐμοῦ* pro vulgat. *ἡμῶν*, quod etiam in Ftv. et in schol. legitur et cujus loco ΣΠΥΩς. et marg. Lut. *ὑμῶν* praebent (Bav. tres simul exhibet lectiones) in verbis: *οὐκ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ ὄντος μόνου τοῦ λόγου*, ipse enim supra dixit: *οὐκ ἐσθ' ἐφ' ὅτῳ τῶν πεπραγμένων ἐγὼ μόνος ἠδίκημαι*, sed debebat idem Bekker. cum Reisk. et Buttm. codices Aug. I. et Kr. sequi, qui *μόνον ὄντος* dant. Excusabis facile hiatus 558, 133. ubi Reisk. et Buttm. inter *πόλει* et *οἱ* atque inter *σὺ* et *ὁ* interpunxerunt. Quod autem 558, 134. *σοὶ ἐπέχειρον* legitur, offendit, non ita 559, 137. *οἶομαι ὦν* et 561, 143. *εἰμὶ ἄφρων*. Offendit etiam 562, 146. *πρόγονοι οὐδενὸς τούτων*, ubi fortasse *τούτων οὐδενὸς* scriptum erat. 563, 151. in verbis: *Τοσοῦτων τοίνυν καὶ τοιοῦτων ὄντων τῷ βδελυρῷ*

τούτῳ καὶ ἀναιδεῖ ὧν βεβίωται poterit quidem hiatus excusari, Aug. I. tamen *K* et *r.* ὧν omittunt, cujus loco *tv.* et vulg. ante Bekk. μάλα habent, quod Reisk. uncis inclusit. Iidem autem libri, qui ὧν non habent, addunt una cum *Ftv.* et vulg. ante Bekk. praeter Bavar. post ὄντων pronomen *ᾶ*, id quod et vulgo et a Reisk. et a Buttm. est editum. Schaeferus igitur conjecit ὄντων τῶν — ἀναιδεῖ βεβιωμένων, Orellius autem ex μάλα ὧν fecit μαλακίωνι. Mihi Demosthenes post ὄντων scripsisse videtur ὧν ea vi ut sit: unde vitam est tuitus homo tam protervus et petulans. Potuit autem facillime ὧν post ὄντων excidere, quo facto alii *ᾶ*, alii ὧν, sed alieno loco scripserunt. Hoc enim non negabis, dativos illos τῷ βδελυρῷ et ἀναιδεῖ melius ad βεβίωται referri, quia id non est mirum, quod homini impudenti tot et tales opes sint, sed quod homo tam petulans et impudens usque ad hoc tempus potuerit vivere, nec sit punitus idque sane sola illarum divitiarum ope. Genitivus ὧν potuit eodem jure addi quo Herod. II, 177. ὄθεν βιοῦται, unde vita sustentatur dixit et quo alia verba (v. Kühner. Gr. gr. 526, c.) ita struuntur. Μάλα denique ad ἀναιδεῖ additum esse videtur. Verum vidit Reiskius 564, 153. in verbis: ἡμεῖς οἱ λειτουργοῦντες, ἡμεῖς οἱ προεισφέροντες ὑμῖν, ἡμεῖς οἱ πλούσιοι ἐσμεν, esse ἐσμεν delendum. Nam quis credet, Midiam imprudenter dixisse: „nos sumus divites“ et ita invidiam plebis concitasse, sed dixit potius impudenter sane: nos audire debetis, qui nos ii sumus, qui necessaria conferamus, nos divites. Nemo enim facile dicet, se inprimis audiendum esse, quia dives sit, sed quia plurima in usum communem conferat. Paulo ante 152. inter τούτῳ et ἡ pausa est. 565, 157. ἐγὼ ante ἔτη offendit, minus 158. σεμνὰ ἀναλώματα. Hoc autem non video, cur viri docti 566, 170. in verbis: Ἀλλὰ νῆ Δία τριήρη πέδωκεν ab auctor. codd. (apud Bekk. *FΠΣ* *ΥΩstv.*) et libris vulg. ante Bekk. recesserint, qui τριήρη ἦν ἐπ. habent. Dixerat enim modo orator: ὧν (revera vobis utilium) οὐδὲν εὐρήσετε τούτῳ προσόν. Corrigit tamen se statim addens: sed hercle triremem (i. e. inve-

nietis) quam dedit. Facilius autem pronomen poterat omitti quam addi, neque cum Schaefero censuerim, scriptum fuisse olim vitiose *τριήρην*. Offendisse enim librarios in accusativo patet inde, quod alii (uti in Bav. et Σ marg.) *μὴν διὰ* habent. Nequaquam autem offendo in futuris quae dicuntur Midiae verbis: *ἐγὼ ὑμῶν τριήρη ἐπέδωκα*. Nam ejusmodi enunciationes quo similiores veris in communi vita sunt, eo majorem habent vim. In communi vita autem nemo facile hiatibus abstinerit. Item 570, 171. in: *ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἐχειροτονήσατε τοῦτον* non offendes, non male tamen Reisk. sine dubio ex Aug. I. quocum Kr. faciunt *τοῦτον ἐχειρ.* scripsit. Eosdem sequar codices qui 172. in verbis: *τίσος ἄλλου ἐστ' ἀξίος οὗτος* verbum *ἄλλου* omittunt, quod codd. Ftv. et vulgo ante Buttm. post *ἐστ'* collocant more eo, quo si verbum est insertum, id alii alio in loco ex margine addiderunt. Schaeferus omissionem verbi probans vertit: Was ist der Mensch dann werth? Sed 571, 175. *προβαλομένου αὐτὸν* et 176. *ἀρεῖναι ἠναγκάσατε* legitur, quin e codd. aliud quid enotatum sit, fortasse igitur ordo verborum olim alius erat. 574, 186. contra defendi quidem poterit id quod Bekk. et Buttm. et vulgo ante Reisk. scripserunt: *ταπεινὸς γενέσθαι οὕτως*, quia pausa quaedam post *γενέσθαι* sit, mihi tamen id quod Reisk. ex Aug. I. recepit et quod in Ald. Herv. 1. 2. Felic. Wolf. legitur *γενέσθαι ταπεινὸς* eatenus magis placet, quatenus in *ταπεινὸς* summum est positum momentum. Minus offendunt 574, 184. *πλεονεξία ἢ* quia post *πλεονεξία* vox paululum quiescit et 575, 188. *ἀγαθὰ ὑμῶν* coll. 569, 169. *καγαθὰ ὑμᾶς* et *καλὰ ὑπὲρ* quae apostropho posito corrigi possunt. Pausa est 578, 197. inter *τοιούτοι οἴους*, unde Reisk. Buttm. et Meier. post *τοιούτοι* interpunxerunt, idemque Reisk. et Buttm. etiam 580, 205. inter *αὐτοῦ* et *οὐχ* et inter *φῶ* et *ἄν* fecerunt. Sed ib. non recte Buttm. et Bekk. *βιάζεται οὐκ ὀρθῶς* scripserunt. Hoc enim non recte factum esse ex ipsa verbi *βιάζεται* notione potest intelligi, quia nemo dicit: „non recte mentitur“ nisi qui hoc vult: eum melius mentiri potuisse. Verum viderunt Reisk.

kius, Schaeferus et Meierus post βιάζεται interpungentes neque ante καί, ut οὐκ ὀρθῶς solum per se sit intelligendum: „idque non recte.“ Addiderunt autem nonnulli (vulgo ante Reisk. qui uncis circumscripsit, postquam jam Wolfius omittendum censuit et signo omissio- nis in Lutet. notatum est, et ap. Bekk. in Ftv.) τοῦτο ante οὐκ ὀρθ., quia offendebant, quod verba ista οὐκ ὀρ- θῶς tam abrupte addita sunt, id quod non minus in κα- λῶς et εὐκότως fieri jam docuit Schaeferus. In iis quae sequuntur: 580, 206. καλούμενος ὀνομασι ἀντιβολοῦντος τοῦτο καὶ λεπαιρῶντος vocalium concursus quidem non of- fendit, sed Lind. Vind. Ital. ΗΣΥΩs Lut. Meier. (pro- bante Tayl.) καὶ ante ἀντιβολοῦντος habent, quod mihi ea de causa praefendum esse videtur, quia duae affer- rantur causae, quibus Eubulus ad Midiam defendendum ad- duci potuerit, altera quod ipsius nomen in hac re ab aliis vocabatur, altera quod Midias rogabat. 581, 207. non offendes in εἴη ἄν, neque 582, 210. in ἀγαθά ἔστιν, hoc enim apostropho poteris corrigere. Quod autem legis 584, 219. οὐδὲ δύναται ἄν ποθ' ὑμᾶς ἅμα πάντα μᾶ χειρὶ οὐδεὶς προκηλακίσει, recte poteris ex optimis illis codd. Krs. ita corrigere, ut οὐδεὶς post ὑμᾶς colloques. Minime denique probo Reiskii conjecturam ab omnibus qui eum secuti sunt editoribus receptam 585, 222. ἐφ' ἣ ἀδεία αὐτοὶ πορεύεσθε, quam ipse explicuit: „in qua securitate“ pro omnium libror. script.: ἐφ' ἣν ἀδειαν αὐτ. πορ. Nam accusativus hic non finem significat, sed tibi est latinorum: secundum, qua vi dici disces ex Kühn. Gr. gr. §. 613. Est nostrum: auf welche Sicher- heit hin ihr selbst ruhig nach Hause geht. 686, 227. denique in verbis: προκητέγνωκεν ὁ δῆμος τοῦτου εἰς ἱερὸν κεδεζόμενος post τοῦτου vox paululum subsistit.

His singulis allatis locis id intelliges, Demosthenem quidem hic illic in hac oratione hiatum admisisse, quum omnino opus non satis perfectum sit, v. Photii verba in Schaefer. Appar. III, 301., tamen hic quoque Ciceroni esse assentiendum dicenti, maxima ex parte vocalium concursum a Demosthene esse evitatum. Neque hoc te

fugiet iis in locis, qui hiatu graviori aliquo foedati sint, saepe ex libris optimis auxilium peti posse, et ubi id fieri nequeat, verisimile tamen non minus saepe esse, olim aliud quid scriptum aliumve verborum ordinem fuisse.

In oratione contra Androtionem orator non minus paucos quosdam hiatus admisisse videtur, veluti 596, 10. ἀναπηδῶντες οἱ βουλευταὶ ἐδέοντο. 604, 36. λάβοι (ἀλάβη) ἡ βουλή. 605, 37. μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα et 38. τῇ δ' ἀληθείᾳ ὑπὲρ. 614, 67. ἐγὼ ὑμῖν. 616, 73. νόμοι εἰς. Alia possunt corrigi, veluti 601, 25. οὐχ ἐνὶ ἔδωκε τρόπῳ, ubi ἔδωκε Bekk. dedit ex Bav. FΣΥr. pro cett. δέδωκε. Perfectum ea de causa mutatum esse videtur, quia ἦδει—ἤγεῖτο—ᾤετο sequuntur, non recte. Nam per ἦδει et quae sequuntur rationes redduntur, cur ita vellet, sed hic de eo sermo est, eum leges ejusmodi dedisse, ex quibus adhuc liceat injustos vario modo punire. Cur autem Schaeferus τιθεῖς pro imperfecto haberet eaque de causa perfectum δέδωκε soloecum esse affirmaret, idoneam causam non video, neque probavit Funkhänel. ad h. or. Item 607, 47. πολιτεύεσθαι ἐπιτήδειον cod. r. καὶ ante ἐπιτήδειον inserit, quod probo. 610, 57. in verbis: ἐπιτήδεια ἐκείναι scribe κείναι et 613, 65. pro πότεροι ante αὐτῶ da πότερ' uti supra in Mid. loc. all. Alia non offendunt, uti 593, 1. ὑβρισμένον ἐλάττω. 595, 5. προσήκει οὐδὲ ἐν δήπου, ubi tamen non dubito, quin ex Aug. I. Kr. προσῆκεν sit scribendum. Opponentem enim fingit Androtionem: senatus consulto non fuisse opus, quia lex praesto fuerit. At, inquit orator, de quibus lex scripta est, de iis tantummodo senatus consultum fieri potest. Quibus autem de rebus leges non praesto sunt, de iis omnino senatus consultum scribi non debebat neque poterat. Senatus consulta enim tantummodo ex legum praeceptis ferri debebant. Pausa est 597, 15. inter πόλει et οὐ. 602, 30. θεάσασθαι ὄσῃν. Idem dici potest ibid. de verbis: περὶ τοῦ πράγματος αὐτοῦ οὐ, ubi pausa est, sed Aug. I. Kr. αὐτοῦ omittunt, fort. rectius. Excusabis 606, 41. τολμᾷ ὡς. 608, 48. ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ ἐπὶ, nam verba: ἐπὶ τ. πο. τ. ad praecedentem sententiam quae ra-

tionem explicat, qua sequentia (*ἐπὶ τὴν εἰσπραξὶν παρέδν*) facta sint, pertinent. Item pausa est 49. inter *χρησθαι οὐδ'*, ita ut potius cum Reiskio post *χρησθαι*, quam post *οὐδ'* interpungendum sit. Funkhaenel. neutro in loco interpunxit. 610, 57. inter *θεῖναι* et *οἰκοθεν* pausam esse et Taylorus et Reiskius viderunt et post *θεῖναι* interpunxerunt, cum vulgo male post *οἰκοθεν* interpungeretur. Idem fecit Reiskius 57. inter *νόμοι* et *οὐδὲ*. atque 58. inter *φύσει* et *οὐδὲ* ib. inter *ἀφιέναι* et *οὐδ'*. 614, 67. inter *ἀπεχθάνεσθαι* (*Man. ἀποχθάνεσθε*) et *ἦ*. Addas his 609, 53. *καίτοι ὦ ἄνδρ*. Alii de causis non offendunt 607, 44. *τίθῃμι ἅπαντα*, scribe tamen cum *K. πάντα*. Ita etiam 609, 54. auctor. Aug. I. Krs. cum Reiskio et Dindorfio *καίτοι γε* (scrib. γ') receperim. Nam quod Funkhaenel. dicit, se propter librorum paucitatem *γε* delevisse, quia Aug. I. Krs. adeo consentiant, ut ex uno fonte eos deductos esse recte statuas, idem poteris etiam in ceteros codd. dicere, quippe qui item saepe numero consentiant et ex uno deducti sint fonte. Sunt enim omnino multorum istorum codicum duae tantummodo partes, quarum ab altera Aug. I. Krs. stant. Inde autem quod ab altera paulo plures numerantur, nunquam demonstrabitur, eorum causam esse meliorem. Fecerim etiam iisdem de causis cum Reisk. et Dind. 610, 57. ubi pro *καίτοι εἰ*, Aug. I. Kr. iterum *καίτοι γε* (scr. γ') habent. Quod 616, 72. *οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον* est scriptum, in inscriptione non offendit neque 73. in verbis: *Ἀνδρῶτιανος ἐπιμελουμένου [ἐποιήθησαν]*, hiatus offenderet. Videtur tamen *ἐποιήθησαν*, quod in orat. in Timocr. in qua haec sunt repetita, ex Σ. est deletum, delendum esse uncisque est inclusum a Bekk. Dindorf. et Funkhaen. Adde his denique vitia, quae natura sua minus offendunt aut apostropho fortasse sunt corrigenda 606, 41. *κατὰ εἰργασμένων*. 607, 44. *ἐπτά οὔτος*, ubi tamen Aug. I. ΣΥΩKrs. rectius, ni fallor, *τάλαντα* (tu scr. *τάλανθ'*) post *ἐπτά* addunt. In eo enim quod statim idem verbum praecedat, non offendo, utpote in enumeratione. 607, 46. *ικανά εἶναι*. 613, 65. *κοινὰ ὑφαιρομένους*.

614, 67. μικρὰ ἀδικοῦσιν. **615, 72.** ζηλωτὰ ἐπιγράμματα —δεινὰ ἀντεπιγέγραφεν. **616, 73.** ἱερὰ εἰσιέναι. **74.** κακὰ εἰργασμένοι. **618, 78.** ἱερὰ εἰσιόντα.

In oratione contra Aristocratem paucos vides admissos hiatus. Legitur quidem **621, 1.** *περὶ τούτου μοι ἐστὶν ἅπανα ἢ σπουδὴ*, sed Dionysius Halic., qui hunc locum laudavit, post *τούτου* habet *τοίνυν*, quod Schaeferus in *τανῦν* mutari vult et pergit: *ἐστὶ μοι ἅπανα σπουδὴ*, ex quibus facile quis conjecerit, scriptum fuisse *περὶ τούτου μοι νῦν* (inde *τοίνυν*) *ἐστὶν ἅπανα σπουδὴ*. Articulum omitti probavit etiam Schaeferus. **623, 7.** non offendes in *ψήφισματι ὥστε*, neque **8.** in *συμβέβηκε γὰρ ἐκ τούτου αὐτοῖς μὲν*, ubi Aristides tamen verba *ἐκ τούτου* omittit, neque **625, 15.** in *συμπαρεσκευάσεν ἄνθρωποι ὅπως*, ubi vulgo ante Reisk. *συμπαρεσκευάσεν ἄνθρωπος* legebatur, quod tamen cum *καδιστάντες* et *διδόντες* sequatur, minus probo, quamvis non negaverim post *ἄνθρωπος* si idem significat atque *τις*, pluralem sequi posse. Eadem tamen vi hic dictum est *ἄνθρωποι*, quod plurimi et optimi tuentur codd., neque est cum Schaefero in *ἄνθρωποι* mutandum. Eadem excusatio est **17.** in verbis: *τῶν μὲν ἐχθρῶν ὁμοίως ἡμῖν τε κακείνων οὐδέποτε εἰς τοὺς ἡμετέρους ἤξει συμμάχους οὐδεὶς*. Nam dativi illi *ἡμῖν* et *κακείνων* reguntur ab *ἐχθρῶν* et sunt ita intelligendi, quasi scriptum esset: *ἡμῖν τε κακείνων ὄντων*. Senties igitur post *κακείνων* vocem paululum quiescere. Sed **626, 17.** quicunque ad optimos referendi sunt Demosthenis codd. Bavar. Aug. I. *FSYΩKs. ἐστι* (scr. *ἐστιν*) pro *εἶη* praebent in verbis: *τούτων ἂν εἶη ὁ τοῦτο τὸ ψήφισμα φοβηθεῖς*. Probo autem indicativum tum quia supra etiam dixit *ἤξει*, tum quia consilio oratoris magis convenit, pro certo id affirmare. Particulam *ἂν* poteris ad *φοβηθεῖς* referre, quo etiam grammaticus in cod. *Σ.* in margine retulit, qui pro *ἂν* scripsit *δὴ* et post *φοβηθεῖς* addidit *ἂν*. Est idem ac si dixisset: *τῶν ἡμετέρων φίλων ἐστὶ, εἴ τις φοβηθεῖη κ. τ. λ.* Vide de ejusm. loc. Herm. de part. *ἂν* p. 41. et sequ. Non offendes **627, 21.** in *ποιῶμαι ἢ οὐ*, neque **628, 26.** in verbis: *τὰ τοιαῦτα*

πάντα πρό μὲν τοῦ τὴν κρίσιν γενέσθαι αἰτιῶν ὀνόματα ἔστιν (scr. ὀνόματ' ἔστιν), nam inter γενέσθαι et αἰτιῶν pausa est, unde Reisk. etiam post γενέσθαι interpunxit. Pausa etiam est post χρῆ 629, 26. in verbis: οὐχ ἄπερ, ἂν ἀλῶ, παθεῖν χρῆ εἶπεν, optimi tamen codd. Krs YΩv. cum vulg. ante Reisk. libris χρῆ omittunt, et in cod. Σ. est εἶναι pro παθεῖν χρῆ. In infinitivo post relativum nemo linguae graecae gnarus haerebit, v. Schaeef. in Appar. ad Dem. V, 505. Est nostrum: nicht was einer, wenn er ergriffen würde, erleide, sagte er. Quae deinde 630, 31. leguntur: ὡς ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται, φησίν, verba alius sunt, uti quae haec excipiunt, verba legis: οἱ θεσμοθέται τοῖς ἐπὶ φόνοφ φεύγοντας κύριοι θανάτω ζημιῶσαι εἰσι. Facile seres quod 32. scriptum est: ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ὡς, non ita 631, 35: καὶ οὐδὲ (scr. οὐδ') ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἄγειν κελευόντων τῶν νόμων, σὺ δίδως ἄγειν πανταχόθεν. Quibus Reiskius haec opponit: atqui leges id fieri permittebant (v. 635.), non bene tamen coniecit: οὐδὲ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, quod valde esset languidum. Schaeferus qui ad ἄγειν subaudiendum esse dicit ἄνευ κρίσεως, id in quo summum momentum est positum, non sensit. Si enim in verbis ἄνευ κρίσεως oppositio esset, ea repeti debebant et pro οὐδὲ scribendum erat μηδὲ, pertineret enim ad ἄγειν et regeretur a κελευόντων. At opponuntur sibi potius κελύειν et δίδοναι. Permittunt, inquit orator, leges in patria tantum terra captum aliquem abducere, tu contra vis abducatur ex quaque sociorum ditio. Cum igitur leges ne in patria quidem terra jubeant (sed tantummodo permittant) aliquem captum ad poenam abduci, tu id permittis ex quaque terra. Hoc tamen inde intelliges, alterum ἄγειν prorsus esse otiosum et si me sequeris, delebis ἄγειν post ἡμεδαπῇ. Librarii autem in codd. ΣFYΩ. locum non intellexerunt, πανταχόθεν, quod Bekk. auctor. codd. Krs. post ἄγειν collocavit, omittentes. 632, 39. in verbis: ἔγραψεν εἰάν τις τὸν ἀνδροφόνον κτείνῃ ἀπαχόμενον, φησίν, ἀγορᾶς ἐφορίας offendere potest ἀπαχόμενον, qua de causa Wolfius vertit: is abstineat et librararius in K. φησίν omisit. Sed ipse Demosthenes verba

explicuit 633, 41. *ἂν τις ἀποκτείνῃ, φησί, τὸν ἀνδροφόνον. εἴτ' εἰπὼν ὧν εἰργόμενον.* Intelliges igitur verba: *ἂν* — *κτείνῃ*, recte cum *ἔγραψε* conjungi et iis quae sequuntur coerceri ea quae antecedant, ut sententia sit: legem tulit, si quis homicidam interfecerit, quippe abstinentem, inquit, foro collimitio. Quae cum ita sint, vocalium concursum facile feres. Magis dubito 633, 41. de *μετουσία αὐτῶ*. Pausa excusabis hiatum in iis, quae 42. sunt scripta: *ὅτῳ ποτὲ τῶν πάντων ἀπόκειται ἀδελῶν ὄν* (*Σ. ὄν om.*). Sententia enim est: cum id lateat cui omnium sit sepositum. Verba legis sunt repetita 634, 46. *ἐὰν πέρα ὄρου, φησίν, ἐλαύνῃ ἢ φέρῃ ἢ ἄγῃ* et paulo post *πέρα ὄρου*. Dubitari tamen jure potest, num Demosthenes 635, 46. verba: *εἰ μένοντα ἡδίκηει οἴκοι* ita scripserit. In legitima dicendi ratione 636, 50. *ἂν τις ἀποκτείνῃ ἐκ προνοίας* non haerebis, itemque locus legis 52. *ἂν κατῆ ὅποι μὴ ἔξεστιν* simul pausa potest defendi, ubi Reisk. post *κατῆ* interpunxit. Idem fecit 637, 55. in verbis legis: *ἢ ἐπὶ μητρὶ ἢ ἐπὶ ἀδελφῇ ἢ ἐπὶ θυγατρὶ ἢ ἐπὶ παλλακῇ ἢν ἂν — ἔχη* ante *ἢ* et *ἢν*. 638, 56. *μηδ' ἐπὶ τοῦτοις ἐξέσται ἀποκτεῖναι*, fortasse *ἔξεστ'* id est *ἔξεστι* fuit scriptum. Haec enim saepius inter se sunt permutata recteque dici potest: ex lege proposita non licet eum interficere. Pausa excusatur 683, 58. *τοιούτῳ ὄ*. Legis autem verba sunt 639, 60 et 61. *βίᾳ ἀδίκως*. Sed 639, 61. in verbis: *μὴ ἐξεῖναι ἐμοὶ ἀμύνεσθαι* primum vulg. ante Bekk. et in codd. Krsv. rectius legitur *μοι*, deinde codd. iidem et vulg. ante Bekk. *ἀμύνασθαι* praebent (in *F.* est supra scriptum). Fortasse igitur Demosthenes *μοι ἂν ἀμύνασθαι* scripsit, nam oppositio est: *ἀλλ' ἔξεστι* et secundum legem singularem et secundum communem omnium hominum; *ἀμύνασθαι* autem praeferendum esse duco, quia de singulis quae afferri possunt occasionibus sermo est. Verba legis sunt repetita 640, 62. in *μεταποιήσῃ αὐτὸν*, et pausa est 640, 63. post *αὐτῆ* ante *ἢν*. Fortasse vitium in numero latet 641, 66. *Ὀρέσῃ οἱ δάδεκα θεοί*, ubi cod. r. corr. *Ὀρέσταις*, pr. r. *ὄρέσται* habet. Num orator revera plurali numero *Ὀρέσταις* est usus, ut sit: talibus, qualis erat

Orestes? Nostrum: hier haben die zwölf Götter den Eumeniden und Leuten wie dem Orestes i. e. Oresten Recht gesprochen. Nemo offendet 642, 78. in ποιήσει ἀλλ', sed 643, 69. in: τῷ μὲν διώκοντι ὑπάρχει ταῦτα fortasse ταῦθ' ὑπ. erat scriptum. Verba legis sunt 643, 72. φόνος ἐν, uti etiam 644, 74. ἐφ' οἷς ἐξεῖναι ἀποκτείνουσαι ex legibus petita et solennis dicendi ratio est. Non minus ex lege petita sunt verba 646, 77. αἰτίαν ἔχη ἑτέρου φόνου ἑκουσίου. Non haerebis 646, 79. in καίτοι εἰ neque 80. in χρόνοι ἐν οἷς neque 648, 83. in verbis ex lege repetitis: θανάτω ἀποθάνη et τοῦ φόνου ὑπόσχωσιν, unde etiam 649, 86. ἐπ' ἀνδρὶ ἐξεῖναι. 650, 89. ὑπὲρ αὐτοῦ ἢ αὐτῆ et 651, 91. ἀφέληται ἢ desumpta sunt. Ibid. in verbis: εἰ μὴ παράσχη εἰς κρίσιν τὸν ἀφαιρέθῃτα Demosthenes quodammodo legislatoris sensu et verbis pergit. Pausa est 652, 96. inter διδάξαι ἀπέφυγε. Verba enim ἢ καθυφέντων usque ad διδάξαι parenthetice sunt dicta. Pausa etiam est 657, 112. post ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ante οὐδένα et 658, 114. post χρή ante οὐ. Sed 659, 116. in verbis: ὅτε μὲν ἐπολιόρκει Ἀμφίπολιν jam Dindorfius codd. FΣΥΩ. secutus bene edidit Ἀμφίπολιν ἐπολιόρκει. Facile feres 117. ἐπεὶ ὅτι et εὐ εἰδέναι et inter βουλήσονται et εὐ pausa est, unde Reisk. post βουλήσονται interpunxit. Legislatoris verba imitatus est orator 660, 120. ἂν τις ἀποκτείνῃ Ἀλέξανδρον scribens. Si deinde 661, 126. haec leguntur: Ἐγὼ νομίζω, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅσα μὲν τῶν ἡμετέρων ἐθῶν καὶ νόμων ἐπιθυμηταὶ γενόμενοι πολῖται ἐσπούδασαν γενέσθαι, ἅμα τ' αὐτοὺς ἂν τυγχάνειν τούτων καὶ παρ' ἡμῶν οἰκεῖν καὶ μετέχειν ὧν ἐπεθύμησαν, offendit Schaeferus in particula ἂν et suspicatur quia cod. v. ἂν αὐτοὺς habeat, eam natam esse e priori syllaba pronominis, se enim dicit non intelligere quid hic valeat. At sententia est: censeo quidem illos ea de causa jus civitatis adeptos hic fuisse habituros. Sed non hic habitant ii, qui petiverunt illud jus, veluti Cotys, ergo aliis de causis petiverunt. Equidem autem etiam iis, quae antecedunt, ἂν addendum esse censeo et scribendum: πολῖται

γενέσθαι ἂν ἐσπούδασαν. Vulgo enim ante Bekk. et in omn. Bekk. codd. praeter ΣΥΩ. γενέσθαι ἐσπούδασαν legitur. Sententia loci tum erit: si institutorum et legum nostrarum cupidi fuissent, cupivissent cives fieri et hic habitare, si possent. Omissa est particula fortasse propter praecedens ὅσοι, quod tamen cum γεγόμενοι conjunctum idem fere est atque: εἰ γένοιτο. Feres 663, 129. Ἰρικροῖται ἢ et 664, 135. ἐξετάσω ἡλικῶν, ubi tamen codd. ΩΥ. πηλικῶν habent. 666, 140. haec leguntur: οὐ γὰρ ἄλλο τι ποιεῖ τὸ ψήφισμα τουτί, ὅτε τῶ μὲν ἐκείνου στρατηγῶ οὐ διείρηται τί πρακτέον ἢ μὴ, πᾶσι δ' κ. τ. λ., ubi pro ὅτε cod. v. uti vulgo ὅτι, codd. ΥΩ. οὐ γε, codd. Krs. autem ὅτε om. et post τῶ μὲν addunt γὰρ: Patet inde loco particularum ὅτε sive ὅτι olim aliud quid scriptum fuisse, fortasse οὐ γὰρ, omissa negatione quae post στρατηγῶ sequitur. Quia enim statim οὐ γὰρ praecedit, potuit facile hic excidere; quo facto alii οὐ γὰρ alii ὅτι alii ὅτε alii γὰρ et οὐ sed alieno posuerunt loco. Id eo facilius probari poterit, si quod Aug. I. Krs. post ψήφισμα praebent, ἢ τοῦτο (vulgo ante Bekk. et in cod. v. ἢ τουτί legebatur) praefertur, ita ut scriptum fuisse statuamus: οὐ γὰρ ἄλλο τι ποιεῖ τὸ ψήφισμα ἢ τοῦτο. οὐ γὰρ τῶ μὲν ἐκείνου στρατηγῶ διείρηται κ. τ. λ. Non offendes 668, 146. in εὐ οἶδ' neque 148. in τίθημι (scr. τίθημι) ἐν, neque ib. in ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι αἱ neque 669, 150. in δοῦναι ὅτι, quamquam ibi rectius Reisk. ex Barocc. Vind. Aug. I. FΩKrs. scripsisse videtur διότι, sequitur enim διότι. Probavit id etiam Schaefer. Neque offendes 671, 155. in θαλάττη οὐδ', sed 672, 157. Demosthenem nequam scripsisse censeo: ὁ Μέμνων καὶ ὁ Μέντωρ, οἱ κηδεσται τοῦ Ἀρταβάζου, ἄνθρωποι νέοι καὶ κεχρημένοι ἀπροσδοκίῳ ἀτυχίᾳ τῇ τοῦ Ἀρταβάζου κηδεῖα. Offendo primum quia simillimo modo de Charidemo in iis quae sequuntur dictum est: τυγχάνει ταύτης τῆς ἀλόγου καὶ ἀπροσδοκίῳ σωτηρίας, deinde non video, cur hoc additum sit: eos inopinata usos esse fortuna, cum momentum potius in eo positum sit, eos affinitate Artabazi usos esse. Mihi igitur Demosthenes nec verba illa οἱ κηδεσται τοῦ

Ἀραβαΐζου neque ἀπροδοκίη εὐτυχία scripsisse videtur, sed tantummodo: ἄνθρωποι νέοι καὶ κεχηρημένοι τῇ τοῦ Ἀραβαΐζου κηδεῖα. 672, 158. post τοσοῦτου ante ἐδέχθησαν fortasse γ' additum fuit. 673, 159. pro φρεναίζοντι αὐτῶ cum Krs. scribe αὐτῶ φρεναίζοντι. Quod contra 160. ἐξ Ἀβόδου εἰς Σηοτὸν legitur, ut terminationem ex epistola haustam ferēs, neque minus 674, 162. ἐκείνου ἐπορεύετο, post ἐπίνου enim vox quiescit, unde Reisk. etiam interpunxit. Sed ibid. in verbis: δῆλον γὰρ πού ἡμῖν γέγονεν non dubito, quin ex Aug. I. Krs. ὑμῖν δῆπου scribendum sit. Alii uti Reisk. e Lut. marg. et F. habent δῆπου ἡμῖν. Minus offendes ib. in λοικὰ ἀφελέσθαι neque 675, 164. in στρατηγοῦ οὐχ ὦν, inter quae ut ante relativum, ad quod οὐχ pertinet, Reiskius interpunxit. 676, 167. in verbis: ἢ αὐτὸς ὑπὸ τούτου ἐπέσθη ὦν non haerebis in vocalium concursu inter ἐπέσθη et ὦν, sed offendes in ὑπὸ τούτου ἐπέσθη, et fortasse Demosthenes ὑπὸ τούτου omnino non scripsit, uti 677, 170. in verbis: γράφει ὁ Ἀθηνόδορος suspicari quis potest, quia statim nomen praecessit, hic ὁ Ἀθηνόδορος ab aliena manu esse insertum. Non autem dubitabis quin cum libris ante Bekk. et codd. Krs. pro πάλιν ποιεῖ οὗτος scribas ποιεῖ πάλιν οὗτος. 678, 173. in verbis: παραγενομένου Ἀθηνοδώρου adde post παραγενομένου articulum τοῦ et cf. §. 171. In iis quae haec excipiunt, legitur ἔργῳ ἐαυτὸν ἐξήλεγξεν, ubi cod. v. ἔγνω pro ἔργῳ habet. Num Demosthenes ἔργον αὐτὸν ἐξ. scripsit: res eum coarguit? Facile ferēs 679, 175. γεγενημένου ὅτι, ferendum fortasse etiam est 679, 177. ὦν ὑπὲρ Σηοτοῦ ἔχων. Certe non offendes 681, 183. in ἐπεὶ ὅτι et excusabis aut apostropho corriges 682, 184. μικρὰ ἀναλλασκων et 689, 208. περιουσία ἐστί. 690, 209. in verbis: τότε μὲν γὰρ τῷ κυρίῳ τῶν φόρων γενομένῳ τάξαι Ἀριστείδη οὐδεμιᾶ, verbum Ἀριστείδη ita est interpositum ut sit nostrum: einem Aristides (nähmlich). Inde intelliges et ante et post hoc verbum vocem paululam subsistere. Non magis offendes 691, 212. in ἀποκρίνωσθαι ὅτι, ubi vulgo male αὐτοῖς et in aliis codd. (Kra.) αὐτοῖς additur. Idem statnes 692, 216. de ver-

his: *λυμαινεσθαι οὐδὲ*. Sed 692, 217. pro *κελεύει αἰτεῖν* (al. *ἀπαιτεῖν*) *πρῶτον*, fortasse *πρῶτον αἰτεῖν* legendum. §. 218. autem in verbis: *οὐκ ἐξ [ὁ νόμος] νόμον* in omnibus mss. abest ὁ νόμος, et solum in editis legitur libris. Addendum esse ego quoque censeo, sed ut in iis, quae sequuntur, legitur: *οὐκ ἐξ ψήφισμα* (scrib. *ψήφισμ'*) ὁ νόμος ita hic quoque *οὐκ ἐξ νόμον ὁ νόμος* erit scribendum. Quae denique 693, 220. leguntur ut verba alius: *δόξῃ ἀπεκτονέσθαι* non magis offendunt, quam *εὐ ἴστε*, quod deinde est scriptum.

In oratione contra Timocratem 701, 5. legis *εἶναι ὡς*, quod pausa defenditur. Sed 702, 8. pro *τὸν δὲ εἰς* ex Aug. I. Ksv. scribe δὲ, sive potius δ', uti in Aug. I. est. Magis etiam offendunt, quae 709, 31. leguntur: *πῶς οὐ σχέτλιον τὴν μὲν πόλιν αὐτὴν ἐκάστῳ ἡμῶν δεδωκέναι ἄδειαν*, recteque Schaeferus sensit, melius *αὐτὴν* abesse. Ego conjicio Demosthenem neque *αὐτὴν* scripsisse, nam cur urbem ipsam dicat, prorsus non adest causa, neque *ἡμῶν*, cujus loco v. habet *ὑμῶν*, nam sub *ἐκάστῳ* notare vult Timocratem, sed ita: *πῶς οὐ σχέτλιον τὴν μὲν πόλιν ἄδειαν ἐκάστῳ δεδωκέναι*. 711, 34. pausa est inter *πόλει* et *οὐδένοσ*. 713, 41. inter *προσπετίμηται ἤ*. 714, 43. in verbis: *οὐκ ἐνόμιζε δίκαιον εἶναι τοὺς αὐτοὺς τῶν νόμων ἀναγεγραμμένους ὕστερον ἢ ἐτέθησαν κυρίους εἶναι ἀνενεγκεῖν ἐπὶ τὴν ἡμέραν ἀφ' ἧς ἐτέθησαν* et Taylorus et Reiskius et Seagerus et Schaeferus de interpunctione paululum inter se dissentientes, id tamen recte viderunt *ἀνενεγκεῖν* ad *τοὺς αὐτοὺς τῶν νόμων* esse referendum et verba *ἀναγεγραμμένους* (al. *γεγραμμένους*) usque ad *εἶναι* ad significandum singulare legum genus esse addita, ita ut Reiskius interpungeret post *εἶναι* et Seager. verba *ὕστερον* usque ad *εἶναι* ut legis inscriptionem notulis insignia reddi vellet improbante Schaefero, qui tamen id non negabit, participium *ἀναγεγραμμένους* per etsi sive similem particulam posse exprimi, ita ut pausa quaedam sit post *εἶναι*. 718, 57. pro *οὔτοσὶ εὐλαβούμενοσ* e cod. s. recipe *οὔτοσιν εὐλ*. 721, 65. nunc quidem in editis libris haec leguntur: *ὡμολόγηκα γὰρ θατέρῳ τῷ προτέρῳ νόμῳ ἐναντίον τόνδε τιθεῖσ ἀδικεῖν*,

sed optimi libri Ven. Barocc. Aug. Vindob. Aug. I. ΣΚρα. habent *θάτερον*, id quod Reiskius recepit, nonnulla deesse censens ad hanc sententiam: *θάτερον ἢ τῷ προτέρῳ νόμῳ ἐναντίον τόνδε τιθεῖς, ἢ τῷδε τὸν πρότερον, ἀδικεῖν*. Taylorus contra scripsit: vide, annon haec nostra praesent: *ὠμολόγηκε γὰρ θάτερον, τῷ προτέρῳ νόμῳ ἐναντίον τόνδε τιθεῖς, ἀδικεῖν*. Sed *ἐναντίον* in optimo Σ. est omissum. Demosthenes igitur *ὠμολόγηκε γὰρ θάτερον τῷ προτέρῳ νόμῳ τόνδε τιθεῖς ἀδικεῖν* scripsisse videtur, ut sententia sit: confessus est enim se alteram sive diversam hanc illi priori legi ferentem sive addentem injuste egisse. Dativo enim significavit: diversam sive aliam esse legem si spectas priorem, unde factum est ut dativus pro genitivo scriptus sit. V. Matth. Gr. gr. §. 389. Verba legis sunt repetita 723, 72. in *δεσμοῦ ἢ* et 726, 79. in *δεσμοῦ ἢ* et *εἶναι αὐτῷ ἢ ἄλλῳ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητᾶς*. 726, 80. post *κελεύοντος μὲν τοῦ νόμου τούτου* ante *ἐν τῷ δήμῳ καθιστάναι τοὺς ἐγγυητᾶς* pausa est. 81. legitur *εὐ οἶδ'*. Verba legislatoris repetuntur 728, 87. in *ἢ οἱ ἐγγυηταὶ ἐπὶ*. Idem apertius etiam est factum 730, 93. in *δεσμοῦ ἢ* et *καταστήσαντι ἐγγυητᾶς*, sed ib. in verbis: *γέγραπται γὰρ δήπου ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ* recte offendes, praecedentibus verbis: *σκέψασθε δὴ τὸν καλοῦ κάγαθοῦ τούτου νόμον ὡς λυμαίνεται ταῦτα καὶ διαφθείρει*. Verba igitur: *ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ* delenda esse censeo. 731, 98. conjicio Demosthenem pro *μὴ ἱκαναὶ ὡς τῇ διοικήσει ἀλλ'* scripsisse *μὴ ὡς ἱκαναὶ τῇ διοικήσει ἀλλ'*. Nam post *διοικήσει* est pausa. In iis denique quae sequuntur: *μὴ κυρία ἢ ἢ βουλή μηδὲ τὰ δικαστήρια δῆσαι* cum Reiskio facio qui ex Aug. I. quocum Ks consentiunt, locum ita dedit: *μὴ ἢ κυρία δεῖν ἢ βουλή μηδὲ τὰ δικαστήρια*. Vulgo ante Reiskium editum erat: *μὴ κυρία ἢ μηδὲ ἢ βουλή μηδὲ τὰ δικαστήρια δῆσαι* probante Tayloro. Non offendes 731, 100. in: *νόμῳ ἢ*.

Ex iis quae allata sunt intelliges, satis diligenter in hac oratione hiatum a Demosthene esse vitatum, prorsus aliam tamen orationis conformationem eamque talem, in qua plurimos et gravissimos hiatus admissos videas, in iis quae a §. 110—145. p. 734—748.

sunt scripta deprehendes. Reperies enim hic iis qui pausa sive alia de causa excusari possunt omissis hos: 734, 110. δῆμον ἡδικημένου ἡμέλησεν. 735, 111. πάλαι ὑφῆρητο—προσενήνεκται ὁ. 112. πλούσιοι ὄντες. 113. φῆσαι ὁμοιος. 736, 113. ἀπαγωγαί εἰσιν—καταστήσαντι ἔκτισιν. 115. αὐτῷ ἐδόκουν—κλέπται ἔρεσθαι—τιμήματι ἐν ἀισχύρῃ ἤδη. 737, 117. ἐπειδὴ ἀπέφυγε. 738, 120. δὴ ἐρεῖ—ιερόσυλοι εἰσι—ἀποδοῦναι αὐτοὶ ἔχοντες. 121. θεοῦ ἐπιπεμφθεῖσαν—οὔτοι αὐτοὶ αὐτοῖς διαδικαζόμενοι ἀπόλοιτο. 122. τέλη ὠνούμενοις—γέγραπται ἀνθρώποις—ζημιουῦσθαι ἐπὶ τῇ ὠνῇ ἄκοντες. 739, 123. δημοσίῳ ἐκκλησιαίῳ—νόμοι ἀπαγορεύουσιν—ἐξουσία ἔσται αὐτοῖς. 124. οὔτοι οἱ—πλούσιοι ἀπὸ—νεότητι ἐπιτηδεύματα. 125. πολλὸν αἰσχίον. 740, 125. αὐτοὶ ἴστω. 126. δεδεδόθαι αὐτῷ οὐχ—εἰσῆει εἰς—αὐτοῦ οὐδὲν—ἔστω ἐμοὶ ἐκεῖνος. 127. ἐαυτοῦ ἡδίκει—δεθῆναι αὐτὸν. 128. δὴ ἐώμεν. 741, 129. εἶναι ὑφ'—περιφανῆ ἔστιν. 130. κωλύσει ἀπαντας—οἶμαι οὐδὲν. 131. δεδήσονται ἔχοντες—ἀλισκόμενοι ἀγανακτοῦσιν—τούτῳ ὄντες. 132. πόλει ἀπιστεῖν—παρεξετάσαι αὐτοῦς. 742, 133. ἕκαστοι αὐτῶν—πολλοῦ ἄξιοι—δήμου ἀργῆς—γεγονέναι ὁ. 135. ἐαντῷ ἰσχύειν—Αἰσχίνου υἱὸς—αἰτιωτάτου ὄντος. 136. οὔτοι ὑπέμενον. 743, 136. τούτῳ ἦσαν. 137. δόξει ἡ. 138. θεῖναι οὐκ—ναυκλήρου υἱὸν—αὐτοῦ ἐκεῖνου ἀντιτιμωμένον—τούτου αὐτοῦ. 744, 139. εἶναι ὁ—ζῆ ὁ. 140. πάντῃ ἔτεσιν—λέγεται ἐχθρὸς ἐχθρῶ ἕνα ἔχοντι ὀφθαλμὸν ὅτι αὐτοῦ ἐκκόψει. 141. αὐτῷ εἶναι—ἄμφο ἀντεκκόψαι—συμφορᾷ ἀμφοτέροι. 745, 142. πρόγονοι ἔθεντο—χρησθαι ὑμᾶς. 144. ἐκεῖνου εἶπω. 145. κείτῃ ὁ—διδάξω ὑμᾶς—ἀπαράσκευοι εἶεν. 146. ἐγὼ ὑμῶν—τέλη ὠνούμενους. 147. ἤδη ἄκυρ'—συνιστάμενοι οἱ. 148. τούτου ἕνεκα. 747, 151. ἐξουσία ἔστι. 152. ταύτῃ ἐπιδεικνυμι—οἶομαι ὁμολογῆσαι. 748, 153. ἀπαλλάξει ὁ—φανῆναι ἄλλο. 154. οἶμαι οὐδὲν—πόλει αὐδένα.

Non est quod multis doceam, talem orationis conformationem non esse Demosthenicam. Sed non minus in eadem orationis hujus parte alia etiam reperiuntur argumenta, ex quibus concludi possit, eum qui quae antecedunt scripserit, haec non scripsisse. Postquam enim orator jam §. 102. et sequ. dixit, ab adversario judicio-

m. de scelestis hominibus habendorum vim frangi et atquam §. 108. satis se ostendisse affirmat, Timocra-
s legem civitati valde esse noxiam, tamen quamquam se se id satis demonstrasse est professus, idem argu-
entum pluribus exponitur §. 110—121. Quo factum
est, ut de eadem Solonis lege 102—108 et 113—116,
que de publicorum vectigalium redemptoribus §. 59. 60.

122. disputetur. Ita etiam ut singula afferam 723,
D. dixit: ἔστι γὰρ οὐ τὸ μὲν αὐτοῦ καλῶς κείμενον τὸ δὲ
ιστ. δ') ἡμεροτημένον, ἀλλ' ὄλος ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τῆς πρώτης
ἁλλαβῆς μέχρι τῆς τελευταίας, ἐφ' ἡμῖν κεῖται. Idem re-
stititur 734, 110. δηλὸς ἐστ' ὅτι ταῦτ' ἐγραψεν ἐπιβου-
ύσας—μάλιστα δ' ἐκ τοῦ πάντα τὸν νόμον μέχρι τῆς
τάτης συλλαβῆς τοιοῦτον εἶναι. Quae 722, 67. legun-
t: καὶ μὴν οὐδ' ἐκαῖνο γ' ἐνεστιν αὐτῷ, ἀδίκημα μὲν εἶ-
αι τὸ πρῶγμα (scr. πρῶγμ') ὁμολογῆσαι, συγγνώμης δὲ
χεῖν ἀξιοῦν· οὐ γὰρ ἄκων οὐδ' ὑπὲρ ἡτυχημάτων οὐδ'
ἐπὶ συγγενῶν καὶ ἀναγκαίων αὐτῷ τεθρικῶς φαίνεται τὸν
μον, ἀλλ' ἐκὼν ὑπὲρ μεγάλα (scr. μεγάλ') ἡδίκημένων
ἰᾶς κ. τ. λ. repetuntur 734, 110. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκωῶ
δὲν ἐθῆκεν ὀρθῶς ἔχον, οὐδ' ὡς ἡμῖν ἔμελλε λυσιτελή-
ειν· πῶς οὖν οὐκ εἰκὸς μοσεῖν καὶ τιμωρεῖσθαι τοῦτον,
τις τοῦ μὲν δήμου ἡδίκημένου ἡμέλησεν, ὑπὲρ δὲ τῶν ἡδι-
κμάτων καὶ ὕστερον ἀδικησόντων τοὺς νόμους ἐθῆκεν.
ona tamen sunt quae deinde de Melanopo et Glaucetē
feruntur, uti quaedam de Androtione 739, 125. usque
| 741, 130., uti alia quae haec excipiunt usque ad §.
54. Quae deinde sequuntur a §. 155—159 (748—750)
inus hiatibus scatent, nam quae 749, 158. leguntur:
ἔτσι ἀνερωτῶντος et ὅτου ἐνεκα et εὐ εἰδέναι ὅτι possunt
casari et 159 pro τοῦτου ἐνεκα poterit cum Reisk. ex
ug. I. rs. τούτων ἐνεκα i. e. Androtionis Melanopi et
laucetae recipi, quamquam singularis habet quo magis
commendetur. Sed quae haec excipiunt a §. 160—169. et
72—186. p. 750—58. iisdem verbis leges in Andro-
na §. 47—56. p. 607—610. et 65—78. p. 613—
18. Hujus rei alii aliam attulerunt causam. Schaeffe-
s in Appar. III, p. 534. dicit: „In orationibus mercede

scriptis quid mirum Demosthenem talia commentandi compendia non aspernatum esse? Cavendum igitur ne hujusmodi repetitionibus abutare ad fidem faciendam orationibus spurii argumenti politici“. At quis non aegre feret scriptorem, quamvis mercede conductum, qui alterius orationis magnas partes in altera repetit et auditores tam parvi aestimat, ut eadem eorum auribus iterum iterumque inculcanda curet? Aliam igitur causam Taylorus in praefat. ap. Schaeff. IV, 498. et Funkhaenel. in praef. ad Androt. p. XIV. proposuerunt dicentes, id propterea non mirum esse, quod una fere causa in ambabus agatur orationibus idemque malorum hominum foedus ab eodem Diodoro impugnetur. Quis tamen hodie quoque non offenderet, si nostrorum oratorum quis orationes publice ederet, quarum ex altera magna pars in altera iisdem verbis esset repetita? Huc accedit quod ista longa de Androtione et ejus pecuniarum exactione disputatio nequaquam hic apta est. Nam hoc potius debebat orator demonstrare idque se demonstraturum esse ipse professus erat, ab adversario legem istam non rite esse latam sed legem quae ceteris sit contraria rei publicae noxia. Ejusmodi autem Timocratis lex erat, etiamsi Androtion optimus fuerit homo neque fur. Mira etiam sunt verba quibus haec orationis pars reliquae annectitur. Scriptum est enim 758, 187: *Καὶ περὶ μὲν τούτων κατὰ σχολὴν ἃ δὲ Τιμοκράτει συνερεῖ, πολλὰ λέγειν ἔτι πρὸς τούτοις ἔχων παύσομαι.* Hic Wolfius jam miratus: Atqui nihil dixisti, inquit, de suffragatione, sed mores et facta Androtionis perstrinxisti. Reiskius mavult: *ἃ δὲ Τιμοκράτης Ἀνδροτίωνι συνερεῖ, πολλὰ λέγειν ἔχων ἔτι, πρὸς ταῦτα εἶπαι παύσομαι.* Schaeferus conjecit: *καὶ περὶ μὲν τούτου (sic Σ. ap. Bekk.) κατὰ σχολὴν ἃ Τιμοκράτει συνερεῖ πόλλ' ἂν λέγειν ἔτι πρὸς τούτοις ἔχων παύσομαι.*

Omnes hae difficultates tolluntur, si statuimus quaecunque a §. 110 (p. 734.) usque ad §. 187. leguntur, ab aliena manu hic esse inserta. Recte enim tum orator, postquam id quod voluit de Timocratis lege demonstravit, perget: „haec quidem satis, sed desinam loqui postquam ea per-

strinxero, quae Timocratis causam possint tueri;“ ita ut quae a §. 187. (758) usque ad finem sunt scripta, a Demosthene ipso profecta sint.

Quod si quaeris, unde illa, quae non Demosthenica esse dixerim, originem duxerint, equidem conjecerim in verbis a §. 110—160. partem ejus orationis esse servatam, quam Euctemon habuerit. Euctemonem enim hac quoque in re Timocratis adversarium exstitisse, tum ex iis, quae 701, 7. — 703, 12., tum ex verbis argumenti graece scripti apparet, ubi 697, 32. haec leguntur: *τούτου τοῦ νόμου γραφήν ἀπηρέγκαντο Διόδωρος καὶ Εὐκτιμόων ὡς παρανόμου καὶ ἀδίκου καὶ ἀσυμφόρου*. Videtur igitur aliquis ex tribus orationibus ex Demosthenis Diodoro actori scripta Timocratea, ex Androtiana et Euctemonis oratione unam confecisse, a quo etiam quae §. 110. leguntur uti ea quae 155. (748.) usque ad 160. (750.) et quae 169. (752.) usque ad 172. (753.) scripta sunt, originem duxerunt; eundemque etiam 737, 117. *Εὐκτιμόων ἐάλω* pro prima persona scripsisse verisimile est. Ex mea igitur sententia hic simile quid factum est, quod in Philippica quarta supra ostendimus.

In iis autem quae a §. 187. (758.) usque ad finem leguntur, hi sunt hiatus: 759, 190. *δεθήσεται αὐτὸς*, inter quae verba pausa est, quae etiam est ib. inter *εἶ-
και* et *ὑπὲρ* et 191. inter *λέγη* et *ὅπως* (ubi in s. *ὅπως* omittitur quod propter sequens *ὅπως* non probo), sed in iis quae sequuntur *δεθήσεται Ἀθηναίων* non dubito quin ex *F* et v. *Ἀθηναίων δεθήσεται* sit recipiendum. Pausa est 761, 194. inter *διδάξαι* et *ὡς*; excusabis solennem formulam 762, 200. *τῷ δημοσίῳ ὀφείλει*, neque offendes 201. in *καίτοι ὅστις*. Vox quiescit etiam paululum, quia enumeratio singulorum lucrorum sequitur 763, 201. post *χρηματιζομένον* ante *ἀπό*. Facile feres 204. *εν. οἶδ'*. Pausa etiam est 766, 213. inter *ἡγεῖται* et *ἀργύριον μὲν*. Cod. v. tamen habet *ἀργύριον μὲν ἡγεῖται*, sed in eod. et *F*. male non sequitur: *νόμισμ' εἶναι*, sed *εἶναι νόμισμα*.

In oratione contra Aristogitonem prima invenies quidem hiatus plures quam in ceteris publicis De-

mosthenis orationibus, qua de causa jure ab eorum stabis parte qui contendant hanc orationem, de cujus auctore jam veteres scriptores dubitaverint, non esse a Demosthene profectam. Hoc tamen negari non poterit, auctorem orationis eam ita conformasse, ut nimium vocalium concursum fugeret. Deprehenduntur autem nunc hi hiatus: 770, 2. τὸ πρᾶγμα πάλαι ὑπὸ, ubi vulgo ante Reisk. fortasse rectius πάλαι τὸ πρᾶγμα (scr. πρᾶγμ') ὑπὸ ediderant. §. 2: pro νυνὶ εἰ c. codd. FΣΥΚν et libris ante Bekk. ed. scribe νῦν εἰ. 771, 4. non offendas, etiamsi cum Reisk. et Bekk. καὶ post πόλει non solum uncis includis, sed deles, in πόλει οὐκ, quia pausa post πόλει est. Sed ego retinuerim καὶ, quia hac in re summum est positum momentum, quod etiam id sciunt, illi tum non licere oratorem agere. 774, 17. poteris cum Reisk. et cod. K. pro τίθενται οἱ νόμοι scribere οἱ νόμοι τίθενται. Offendit tamen 776, 20. ἡ πολιτεία οἴχεται et 777, 24. ἡ καλοκαγαθία ἡσύχιον, ubi tamen plura enumerantur, quo fit, ut vox post καλοκαγαθία paululum quiescat. Idem statuo 777, 25. de verbis δόξει (al. δόξη) ὁ. Offendunt tamen 777, 26. verba: τῷ χειροτονθέντι ἐξ ἴσου ζητοίη εἶναι. Facile feres 778, 27: 29. et 784, 47. εὐ οἶδ' et alia de causa φανήσεται ἐφ' οἷς aut 29. εἶποι ὡς aut 31. ἀγνοεῖ ὅτι, neque minus pausa est ib. post πόλει ante ἀπορήσαι. Sed jure offendunt 790, 34. Ἀπόλλωνι ἐν et εἰσιόντι εἰς, uti 35. ἀγιάτατοι ἐν—ψυχῇ ἐκάστον. Excusare poteris 781, 38. δεικνύναι ἡμᾶς μὲν, sed non ib. φενακίσαι ὑμᾶς. Minus offendas 784, 46. in σταθμὰ ἔχων et γίνεσθαι ὁ aut 47. in ἰὸν αὐτοῦ et ποὶ κτρεψεν, sed difficilius poteris defendere ut Demosthenicum 785, 49. αὐτῷ ἀργύριον αἰτοῦντι οὔτε, facilius ea quae 785, 51. leguntur: περιέχεται ἦτοι. Pausa est 787, 55. inter ἐαντοῦ et οὐχ, non ita inter ἐξαγωγή ἀπέδοτο neque ib. inter αὐτῷ ὁ. Vox paululum quiescit 787, 56. inter ὀκτῶ ἐφόδιον, ubi tamen vulgo et in Fv. ὀκτῶ δραχμᾶς legitur. Non poteris excusare 57. μετοικίον ἀπήγαγεν et αὐτῇ (al. αὐτῆ) αἰτία (Σ pr. om.) ἐγεγόνει. Idem statueris 788, 58. de verbis: αὐτῷ [ὁ

χρηστός ἀδελφός] οὐτοσί, ubi verba ὁ χρ. ἀδ., quae codd. FΣYv. omittunt, Σ. γρ. habet, unde Bekk. ea uncis inclusit, Dindorfius autem delevit; hiatus tamen manet. Idem est 790, 65. in μητέρα αὐτοῦ ὄφλουσαν ἀποστιαστοῦ ἀπέδοσθε et 791, 69. in ὄροι ἐστηκότες, uti 792, 73. in δημοσίῳ ὁ et ἔσται ὁ, nisi hos excusabis, quia vox paululum subsistit, ante ὁ. Pausa est 793, 77. in καταφεύξεται ὡς, non ita 79. in τούτου ὀμπάτριος. Ferres fortasse 794, 80. ἰᾶσθαι αὐτὸς et ἐξαιτήσεται ὁ (Etym. Magu. habet ἐξαιρήσας ὁ) et 797, 91. τούτου αἰτίαν, sed non 798, 95. ῥῆμαι ἐκ. Corrigere denique poteris 799, 99. δήπου εἰς, ubi Reisk. ex Aug. I. et K. γε pro εἰς dedit; Fv et vulg. ante Reisk. γε et εἰς om., quo sane carere possumus, sed 800, 99. in verbis τούτου ἐκεῖ Σ. quidem ἐκεῖ omittit, nos tamen eo vix carere possumus.

Vides igitur profecto plures in hac oratione admissos esse hiatus, quam quos Demosthenes praecipue in oratione publica commisisse putandus sit, idemque de secunda contra Aristogitonem scripta oratione est dicendum. Reperies in ea hos hiatus: 800, 1. δημοσίῳ Ἀριστογίτων et si cum cod. K. nomen proprium omiseris, δημοσίῳ οὐτάσι. 802, 5. πέπαινται ἄρχοντες. ib. αὐτοὶ ἰδιῶται. 6. φαίνονται εἰκόντες. 803, 8. τούτῳ ἐμμένει. 804, 13. δεδούσθαι ἐξουσίαν. ib. πράττοντι ὅτι excusabis, non ita 805, 15. ἐξετάζεσθαι ἀκριβῶς, neque 806, 19. τὰ γινόμενα τῇ πόλει ἐπὶ, ubi tamen cum Reisk. ex Aug. I. V. et K. τῇ πόλει γινόμενα ἐπὶ probante Schaefero, quem vide, poteris scribere. 808, 25. κείθεσθαι ἤλικον minus offendit.

Eum igitur, qui has orationes in Aristogitonem scripserit, curam quandam quamvis non tanto cum studio quam Demosthenem in hiatibus evitandis posuisse negari nequit. Minime autem auctores ceterarum orationum publicarum contra Eubulidem Neaeram et Theocrinum scriptarum ullam in ea re collocavisse operam facile poterit demonstrari. Ita ex oratione contra Eubulidem idque ex dimidia ejus parte a §. 1—32. hi enumerari possunt hiatus, iis qui excusari possunt omissis: 1301, 7. ἐγὼ

(vulgo ἔργον) ὑπολαμβάνω. 8. δὴ (cod. r. δ') ἐν. 9. εἶναι ἤδη. 1302, 10. ἐκεῖ οἰκούντων (Σ. om.). ib. δήμου ἡμῖν—κατάλοιποι ἦσαν. 12. ἐμοῦ ἀναβαλέσθαι εἰς. ib. ἀπολογησάσθαι ἐν. 13. τούτου ἐνέβαλλον. ib. ψηφισάμενος οὐ. 1303, 13. ψῆφοι ἠριθμήθησαν. 14. ἐδόθη ἢ. ib. δυνήσονται ἔξαρνοι. 15. διαψηφισάσθαι ἐν. ib. ἀπηλλαγμένοι εἶψαν. ib. ὑπόλοιποι ἦσαν. ib. Εὐβουλίδῃ ἀναβαλέσθαι εἰς. 16. ἠγνοεῖ Εὐβουλίδης. ib. γενήσονται οἱ. 1304, 19. αἶμα ὑμῖν. ib. ἄλλοθι οὐδαμοῦ. 1306, 25. μηδενὶ ἦν. 1307, 28. τιθέναι ἐάσαι. 1308, 31. σοὶ ἐστι. ib. εἶναι ἡμᾶς (r. ἡμᾶς εἶναι). ib. τούτου ὅλως—ξένῳ ἐν—ἀγορᾷ ἐργάζεσθαι. Et sic reliqua usque ad finem. Demosthenes autem, quem in publicis orationibus hiatus curasse ex iis quae supra disputavi, satis elucebit, cur hac in oratione ab hoc more recesserit, nemo facile dicet. Eos igitur vere sensisse censeo, qui hanc orationem non esse a Demosthene profectam suspicarentur. V. Schaef. Appar. V, p. 430. et sequ.

Idem statuo de oratione contra Neaeram, in qua hos reperi hiatus, iis qui excusari possunt omissis: 1345, 1. γυνὴ ἢ. 2. Ἀπολλοδώρῳ οἱ. ib. ἀληθεῖα οικίους. 1346, 4. στρατεύεσθαι ὑμῶν πανδημῆι εἰς. ib. βουλῇ Ἀπολλόδωρος. 1347, 6. αὐτῷ ἐδόκει. ib. συγχαρῆσαι οὐκ. 7. δυνήθῃναι ἐκτίσαι—ἐγγραφήσεσθαι Ἀπολλόδωρος—ἀπογραφήσεσθαι ἐμελλεν—οὐσία Ἀπολλ.—δημοσία εἶναι. 1348, 9. ταύτη ἐξήτησεν—ἠβουλήθη ἐκβαλεῖν—αὐτῷ αἰτίαν—δημοσίᾳ ἐν—Κυρηναῖοι εἶψαν—αὐτῷ ἐπὶ. 10. ψευδῆ αἰτίαν—ἐξελάσαι Ἀπολλ.—ἀτιμῶσαι ἀργύριον. 1348, 11. δὴ αὐτοὶ—οὐτοσί ἐπεβούλευσεν—ὑστέρῳ ἀγῶνι—ποιεῖ αἰσχύνῃ οὐκ. 1349, 12. μοι ἀνανδρότατον—χρησθαι αὐτῇ. 13. αὐτοσί ἐμὲ—ἦκα ἐπιδείξον—αὐτοῦ οὐσας—Στεφάνου ἀπ'—γενήσεται αὐτῷ. 14. ἐγὼ ὑπὸ—δέομαι οὖν—τούτῃ Ἀπολλ. 1350, 15. ἠδίκηται ὑπὸ. 16. Στεφάνου ἀναβέβηκα—εἰσέρχεται εἰς. 17. μηχανῇ οὐδεμιᾶ. 1351, 17. βουλομαι ἐξ. 18. Ἥμιον ἀπελευθέρω—παιδεῦσαι ἐμπείρους. 20. περιουσία ἦ.—δηλώσω ὑμῖν. 21. ἐδεήθη οὖν. 1352, 22. αὐτοῦ οικίαν. 23. ἠκολούθει ἐκεῖνη—βουλομένῳ ἀναλίσκειν. 24. ταυτηνὴ ἀρκενεῖται—Νικαρέτῃ αὐτῇ—συνεδείκναι ἐναντίον—

Νέαира αὐτῆ ὡς ἂν ἑταίρα οὖσα. 25. καλεῖ Εὐφρήτων—Κριτοδήμου Ἀλωπεκῆθεν et sic per totam reliquam orationem.

Pauciores quidem sed tamen multo plures quam in Demosthenis publicis orationibus reperiuntur hiatus in oratione contra Theocrinem. Quod si eos qui excusari possunt omiseris, hos ex ea afferre poteris: 1322, 3. δέομαι οὖν. 1323, 7. τούτου οὐδέν. 8. ἐμπορίου ἐπιμελητῶν—συνεδρίου ἢ. 9. ἐμπορίου ἐπιμελητῆς. 1326, 14. νόμοι εἰσὶν—φρανήσεται οὗτος. 16. κατανηφίσασθαι ὑμᾶς. 1327, 17. Θεοκρίνου ὁμολογεῖται τούτου εἶναι. 1330, 26. ἐμπορίου ἐπιμελητῶν. 28. Λυκίσκου ἀρχοντος—χρόνον ὕστερον. 1331, 30. Χαριδήμῳ ὁ—Ἰσχυμάχου υἱεῖ—ἐπακλήθη εἰς. 1332, 32. πατρὶ ἐτιμήσατο. 33. ἦτε οὐτοσὶ. 1333, 34. γραφαὶ ἀναιρεθῶσιν—εἰδισμένοι εἰσὶν. 35. μοι Ἀριστόμαχον Κριτοδήμου Ἀλωπεκῆθεν—τούτου οἰκίᾳ ἐδόθη—ἀδωροδοκῆται ὑπὲρ et sic in reliqua orationis parte. Hanc igitur orationem non magis Demosthenicam esse duxerim, quam orationem contra Neeram scriptam.

In orationibus forensibus de causis privatis habitis, de quibus in

Capite tertio

de hiatu in Demosthenis orationibus privatis agam, duplex dicendi genus reperies, alterum, in quo vocalium concursus sic satis evitatus, et alterum, in quo nulla omnino cura in ea re posita est. Ad primum genus referes orationem contra Aphobum secundam, in qua hos solos habes hiatus: 837, 4. αὐτοὶ οὗτοι. 6. παρασημῆσθαι ἠξιώσαν. 7. ἐγὼ οὐκ, ubi ap. Reisk. et in Fr. rectius ἐγωγε (scr. ἐγωγ') οὐκ est scriptum cf. 859, 50. 838, 8. ἐμοῦ εἰς. 10. ἀνάγνωθι αὐτοῖς. 842, 20. ἐπειδὴ οὗτοι, ubi Σ. melius ἐπειδὴ με (scr. μ') οὗτοι praebet.

In oratione tertia contra Aphobum de fals. testim. hi reperiuntur hiatus: 844, 2. καταμεμαρτυρημένοι ἐξελέγξεν. 845, 4. ἴσου ἡμῶν. 849, 15. ἐμαντοῦ ὄντα—καὶ τούτου ἀδελφόν, ubi Aug. I. et r. haec tria verba fortasse rectius omittunt. 16. τᾶδελφοῦ οὐ. 857, 45. ποιῆσαι ἐπιθυμεῖν, ubi tamen vulgo ante Reisk. et in cod. F. rectius ἐπιθυμῆσαι ποιῆσαι editum est. 860, 54. ἐπιθεῖ-

ναι ἠθέλησαν. 862, 59. εἶναι ἐλεύθερον. 60. ἠξίου εἰσαφ-
ρῆν, ubi Reisk. et F. rectius ἠξίωσεν propter ceteros aoristos.

In oratione contra Onetorem prima hiatus est
864, 2. πᾶν ἐξεβλήθη. 3. ἐπειδὴ (cod. r. ἐπεὶ) οὖν.
868, 15. Πολυζήλου ἀρχοντος et ib. αὐτοῦ ἀρχοντος,
quae minus offendunt. 16. κινδυνεύει ἢ. 872, 30. γεω-
ργία ἐξεσκευάσθη. 873, 32. τούτου αὐτός, ubi tamen FΣ
et al. codd. τούτων habent, quod recte probat Bremius ad
h. l. 874, 37. μαρτυρῆσαι ἔδοξαν. ib. βασιάνου αἶποι.
39. ἀληθείᾳ εὐκίτα, ubi in Aug. I. V. r. est ἀληθείᾳ,
quod Reiskius, quem vide, jure defendit et recepit.

In oratione adversus Onetorem altera nul-
lum notavi hiatus, nisi huc refers 879, 12. γηγνώσκου
ὀπιός ἐστι, qui pausa defenditur.

In oratione adversus Pantaenetum vocales con-
currunt, ita ut excusari non possint: 968, 4. τούτῳ ἐπὶ ἡ-
μῶν εἶμαι. 6. Θεοφίλου ἀρχοντος. 969, 12. τούτῳ ἐπὶ. 971,
18. ἐμαρτύρει οὗτος. 972, 21. δεῖξαι αὐτόν. 975, 20.
ἐφ' οἷσπερ αὐτοὶ ἐπριάμεθα, quae verba tantummodo in
marg. Bav. F et Φ. leguntur et sane sententia jam ex-
pressa est verbis τὸν αὐτὸν τρόπον et accuratius etiam
§. 30. verbis: ἐφ' οἷσπερ ἐονήμεθα, ita ut iis carere
possimus. 975, 33. μοὶ ἅμα. 976, 35. οἴομαι οὐκ. 978,
39. ἐπειδὴ ἐμελλον et 982, 55. ἀγνοῶ οὐ, ubi tamen
post ἀγνοῶ vox paululum quiescit.

In oratione contra Nausimachum 985, 2. nunc
quidem legitur τριάκοντα μναὶ εἶσιν, sed vulgo ante
Bekk. et in FΦ. rectius scribebatur: τριάκοντα (scr. τριά-
κοντ') εἰσι μναῖ. 987, 9. pro ἠγοῦμαι ὑμᾶς Reisk. et FΦ.
melius praebent ὑμᾶς ἠγοῦμαι, itemque 991, 23. pro εἶ-
σαι αὐτὸν διοικεῖν iidem εἶσαι διοικεῖν αὐτόν. 992, 26.
denique exhibetur τοιοῦτοι εἰς.

In oratione contra Spudiam hiatus est 1028, 2.
in ἐπειδὴ οὐκ. 1029, 4. ἠγωνιάκει ὁ Λεωκράτης, ubi tamen
fortasse articulus delendus est. Abest etiam §. 3. in
Λεωκράτη et aberat ib. in Λεωκράτει. 1037, 30. pro αὐ-
τοσὶ ante ἔφηνεν melius cum Σ. scribes οὗτος.

In oratione contra Cononem hi sunt hiatus: 1257

3. οὐ Κόνωνος τουτουτ ἑγγὺς ἡμῶν, ubi tu c. Dionysio scribe τουτουτ Κόνωνος, quod etiam Reisk. voluit. 1257, 4. ἤδη ἐπαρῶνεν οὔτοι (Dion. οὔτοι ἐπαρ. ἤδη). 1257, 5. τουτουτ ἰδέσθων (fort. γ' post τος. addendum). 1259, 8. συμβαίνει ἀναστρέφουσιν, ubi Aug. I. Kr. συνβάινειν praebent, quod praefero, licet περιτυγχάνομεν sequatur, nam quod inde redierant, praecesserat. Infra etiam scriptum est: προσπίπτει καὶ κατεῖχεν. 1260, 10. μετὰ τούτου ὑπὸ δέπνου. Recipe ex FΦ. ἀπὸ δέπνου ποθὲν μετὰ τούτου habebant. 12. περιόδῳ ὄντι—ἀπορουμένῳ ἤδη. Mihi hic ἤδη ad sequent. κἂν ἔμπρος γινόμενος διεφθάρην refendum et ita post ἀπορουμένῳ interpungendum esse videtur. 1261, 14. ἐαντοῦ εἶναι. 1264, 25. ὑβρίζεσθαι ὑπάρξει. 1265, 26. αὐτοὶ οὔτοι ἐαντούς. Dele ex Aug. I. Kr. probante Schaefero οὔτοι. 27. προκαλοῦνται ἐπὶ. Num προῦκαλοῦντ' uti infra? 1267, 32. ἐπειτ' αὐτὸς ἐγὼ οὐδέποτε ἔην, scribe c. Aug. I. Kr. οὐτ' αὐτὸς ἐγῶγε (scr. ἐγῶγ') οὐδ'. 33. πρώτου ἐπλήγη, ubi vulgo ante Reisk. rectius πρώτον ἐπλ. 1268, 35. πεποιημένα ἡμεῖς. 1269, 39. τουτουτὶ ἐταίρους. In utroque loco vox inter allata verba paululum quiescit. 1270, 41. μοι ἀγαθὰ γένοιτο. Scribe c. Aristide et Kr. μοι γένοιτο (scr. γένοιτ') ἀγαθὰ. ib. μοι ἔστιν ἢ μέλλει ἔσεσθαι. 43. συμφέρει ἐξεῖναι. 1271, 44. τούτου οὐδεὶς—δὴ ὁμολογουμένως—δήπου ἐσμέν, ubi ex Aug. I et K. δήπουθεν recipe.

In oratione contra Calliclem unus est hiatus 1276, 17. τὸ δὲ διὰ τῆς ὁδοῦ ὕδωρ ῥέον, ubi ΣΦr. rectius probante etiam Schaefero ῥέον ὕδωρ exhibent.

In oratione contra Stephanum prima hi reperiuntur hiatus: 1103, 5. ἐξουσία ἐγένετο. 6. εὐθρυδικία εἰσένει, ubi εὐθρυδικίαν scribe et contr. Phorm. 908, 4. confer. 1110, 29. προσγέγραπται ἑνδεκα. Sunt verba tabulae. 1111, 32. αὐταὶ εἰσὶν—ἐπιαντοῦ ἐκίαστου. 1112, 34. ἀρτίστηται ἀφ'. 1113, 39. αὐτῷ ἐπιγεγραμμένον. 1119, 58. τουτουτὶ αὐτήν. 59. ἐξομῶναι ἐθειλήσειν, scr. θελήσειν. 1122, 67. πονηροὶ οὐδεμίαν. 68. βαδίζει οὔτος. 1126, 81. αὐτοφῶρον εὐληφῶς.

In oratione pro corona trierarchica nulli sunt hiatus.

Paulo negligentius scriptae sunt et ea ipsa de causa pluribus hiatibus insignes: oratio adversus Boeotum de nomine. 995, 3. *εἰρήσεται ἡ—πολιτευομένου ἐτέρωθε* — *ἐνταυτοῦ ἀπαντήσκειν—ἔσεσθαι αὐτοῖς*. 996, 3. *οὔτοις ἀντι*, Bav. et r. rectius *οὔτος*. 8. *ἢ ἡ δίκη*, ubi Σ. *ἡ* omittit, fortasse rectius. 997, 9. *καθιστῆ εἰς λειτουργίαν*, ubi Bav. ind. Ald. Paul. FΦ. melius *λειτουργίαν* omissio *εἰς*, Reisk. et r. *λειτουργεῖν*. Est nostrum: wenn eine obrigkeitliche Person eine Liturgie anordnet. 10. *ὁπότερον ἐστίν*. 998, 12. *παραδοῦναι αὐτῷ*. 14. *ἔται ἐμοῦ*. 999, 18. *ποιήσασθαι αὐτόν*. ib. *δόξει ἐκεῖνος*, ubi c. Bav. F et Φ. *ὁπότε δόξειεν ἐκεῖνον* (in F. *ἐκεῖνος* est supra scriptum) scribe, ut sit: quoties videatur censetis (*ἡγεῖσθε*) illum vere dicere. 1001, 23. *αὐτοῦ εἶναι*. 1002, 28. *φυλῆ ἡξίου—ἐμοῦ υἱός—εἰ ἐμοῦ*. 1003, 28. *ἐμοῦ ἡμερσβήτεις*. 1004, 33. *ποιεῖσθαι ἄκυροι*. 1005. *κατηγορεῖ ἐμοῦ—αὐτῷ ἦττον*. 1006, 38. *ἔδει ἐάν—φαίνεσθαι ἐπὶ—τούτῳ ἀντιλαγχάνοντα*.

Oratio pro Phormione. 945, 4. *αὐταί εἰσιν*. 946, 6. *ἐγράφη εἰς—μεμαρτύρηται ὑμῖν*. idem 7. ib. *τοῦ ἐπικαθημένου [ἐπὶ τῇ τραπέζῃ]*, ubi *ἐπὶ τῇ τραπ.* ex Σr. cum Dindorfio delendum est, v. contr. Timoth. 1193, 33. — 947, 9. *τούτῳ ἀπεδίδοσαν*. 11. *τραπέζῃ ἴδια*. 948, 12. *τοῦ ἑκου ἀργυρίου οὐ φανήσεται προσμεμισθωκὸς ἰδίαν ἀφορμήν*, ubi vulgo ante Reisk. et codd. FΦ. *οὐ* ante φανήσεται omittunt et ante *ἰδίαν οὐκ* addunt, non male. Nam in *ἰδίαν* summum est positum momentum, quod in primis negari debebat. Interpungendum tamen post φανήσεται. 950, 19. *ἔτη ἐστίν*. 21. *μεμαρτύρηται ὑμῖν—ἀναγνώσεται ὑμῖν*. 952, 25. *μεμαρτύρηται ὑμῖν*. 952, 27. *ἄλλου ἕνεκα θεῖναι αὐτόν—συκοφαντεῖσθαι ὑμᾶς—ἔτη ἱκανόν*. 953, 27. *εἶναι εἰσπράξασθαι—ἐπειδὴ ἀδύνατον*. 29. *Αἰγίνῃ ἔδωκε—ἑαυτοῦ οἰκέτῃ*. 954, 31. *σαντοῦ εἶναι*. 955, 35. *ἀληθῆ ἦν*. 956, 36. *εἰσπέπρακται ἐκ*. 37. *ἐνιαύτου ἐκάστου*. id. bis. ib. 40. *ἀναγνώσεται ὑμῖν*. 960, 51. *αὐτοὶ αὐτοῖς*. 962, 58. *τούτῳ ἀνδρώπῳ*. 59. *τρόπου ἐπιεικεία*. 60. *ἔγνω ὁ*

Oratio contra Zenothemin. 882, 2. *ὁμολογεῖ ἐν—*
ἀπολομένου ἐν τῷ πελάγει ἡμᾶς—ἀνδρῶν ὄψεσθε. 883,
4. *οὔτοι ὦν.* Recipe ex Aug. I. et r. cum Reiskio post
οὔτοι ὦ ἄνδρες δικασταί, probante etiam Schaefero. —
ib. πελάγει ἀπώλετο. 5. *καταδύσαι ἐβουλεύσαντο—αἰσθάν-*
ονται οἱ. 6. *ὀφείκει ταυτὸν.* 884, 9. *ἡμετέρου ἀμφισβητή-*
σας. 10. *ἐγὼ ὑμῖν.* 885, 12. *Ἐγεστράτῳ ἐπι.* 886, 15.
σὺ οὖν. 887, 17. *ἐγὼ ἐξείξω.* 18. *σίκτου ἀφιστάμεθα.* 19.
ἐξαχθῆναι ἔρη. 20. *ἐξάγεσθαι ἤθελεν.* 889, 25. *πραγμα-*
τευομένου ἐπανῆκεν. 890, 31. *ἐκείνῳ ἐμὲ (r. rectius με).*
ib. εἶναι ἐκείνον, ubi scr. κείνον.

Oratio contra Aphobum prima, quae simul
omnium Demosthenis orationum prima est et plures
habet hiatus. 813, 1. *ἀνάγκη ἐστίν.* 814, 3. *ἐμοῦ ἀκοῦ-*
σαί. 5. *ἐγὼ ἀνήρ.* 815, 6. *ἐτη ἡμᾶς.* 7. *ὅσον ἦν.* 8. *αὐ-*
τοὶ οὔτοι ἀποκρινέσθαι—μοι ἀναγίνωσκε. 816, 9. *ἐνι-*
αυτοῦ ἐκάστου. 10. *αὐτοὶ οὔτοι ὁμολογήσουσιν—ἐνιαυτοῦ*
ἐκάστου. 817, 12. *ἰδίᾳ ἕκαστος—ἐγὼ οὔδα.* 14. *ἐπειδὴ εἶ-*
χην. 819, 19. *ἐνιαυτοῦ ἀπέφηνε.* 20. *αὐτῷ ἐν τῷ ἐμῷ ἐρ-*
γαστηρίῳ. 820, 22. *ἀνάγνωθι αὐτοῖς.* 23. *ὄκτω ἐτῶν—*
ἤδη ἐπιδείξω. 821, 24. *ἐπιδείξω ὑμῖν.* 822, 27. *κεκομι-*
σθαι ἀμολόγηκεν. 28. *χρόνῳ ὕστερον.* 823, 33. *ἀνάγνωθι*
αὐτοῖς. 824, 33. *μοι ἀποφαινοῦσιν.* 824, 34. *ἐπιδείξω*
ὑμῖν: 35. *ἐγὼ ἐπιδείξω.* 825, 36. *πλείω εἰμι.* 826, 40.
οὔτοι ἀποδοῦναι ἠθέλησαν. 827, 45. *ποιῆσαι ἐπεθύμησεν*
—καρποῦσθαι ἔδοκεν. 830, 54. *ἐμοῦ ἐκτετικέναι.* 832,
59. *αὐτῷ ἀπέγραψε.* 61. *πλείστον ἄξια.* 833, 63. *ἀνήλω-*
ται ὀρθῶς. 834, 66. *μοι ὁ.* 835, 68. *δέομαι οὖν—βοη-*
θῆσαι ἡμῖν. 69. *τὸν αὐτοῦ υἱόν.* Vulg. ante Reisk. et in
F. τὸν αὐτὸν υἱόν.

Ad alterum orationum genus, in quo ne minimam
quidem hiatus curam animadvertas, hae referendae sunt
orationes: Contra Apaturium. Hic legitur 892, 1. *κε-*
λεύει ὁ. *ib. ἀδικῶνται ἐν.* 893, 2. *ἀληθεῖα ἀδικουμένοις—*
δίκαι ὡσιν—πολλοὶ ἤδη. 3. *μοι ἐπιβεβουλευκῶς—μοι Ἀπα-*
τουρίου—τούτῳ ἐγένετο—συμβολαίου οὖκ. 4. *ψευδῆ ἐγκέ-*
κληκεν—ἐτη ἐστίν. 5. *πάνυ οἰκείως—ἐνδιατρίψαι αὐτόδι—*
μου οὔτως. 894, 6. *ἐμοὶ ἐν—οὔτοι ὀφείλων—μου οὔτοι—*

διαβεβλημένοι αὐτόν. 7. τούτῳ ὁ. 8. αὐτῷ —προσπλήρη
 οὗτος—ἐμοῦ ἔλαβε. 895, 9. ἐπιβουλεύει οὐτοσι—ἐκπέμψαι
 Ἀθήνηθεν—ἐξορκίσει ἐκ. 10. τούτῳ ἐδόνυσεν—μοι εἶη
 σαν—ξένῳ ἐν. 11. ἐπειδὴ ἔλαβον—μοι εἶη αὐτῷ ἀπολυθῆ-
 ναι. 896, 12. τοσοῦτῳ ἔφη—τούτῳ ἐλθόν. 14. πολλοὶ
 αὐτῷ συνείσονται ἐπιορκήσαντι—ὁμοῖαι οὖν. 897, 14. πο-
 λὺν αὐτῶν. 15. εἶναι αὐτοῖς—εἶναι ἐμμένειν—τούτῳ Ἀρ-
 χιππον. 16. ἐπιτροπή ἐγένετο—συκοφαντοῦμαι ὑπὸ του-
 τουτῷ Ἀπατουρίου. 17. εἶη ὁ—λόγῳ ὁ. 898, 18. ἀπολοῦ-
 κέναι ὁ. 19. ἐπιτροπή ἐγένετο—ἀποφανεῖσθαι ἔφη—αὐτῷ
 ἄνευ. 899, 20. αὐτοῦ ἐν—ἀνθρώπων ἐναντίον—αὐτοῦ ἄνευ
 —αὐτοῦ ἀπερήνατο. 21. εἶναι ἡμᾶς—ποιῆσαι οὐδέως. 22.
 σωθῆ ὁ—ἐγγραφῆναι εἰς. 23. ἐμαυτῷ ἠγοῦμαι. 900, 23.
 ἔμμηνοὶ εἰσιν—ἀληθεία ἐγγυητής. 24. αὐτῷ ἐν εἰπέιν—μοι
 ἀπέχθεσθαι—ἐκωλύθη ὑπὸ τρίτῳ ἔτι ὕστερον. 25. αὐτῷ
 ἐγεγόνει—μοι ἐτόλμησεν—ὠφλήκει αὐτῷ—μοι ἔχοντα—ἐβί-
 θόντι ἐνιαυτῷ—αὐτῷ ἀπεδίδουν. 901, 26. ποιούνται ἀπει-
 τες—δίκαι ἦσαν. 28. ψεύδεσθαι Ἀπατούριον—ἐκείνου ἀπι-
 χθόμην—τούτου αὐτοῦ. 29. μοι ἰσχυρότερος—ἐπιτροπή ἐγέ-
 νετο—μεμαρτύρηται ὑμῖν—ἔγνωσται ὑπὸ. 902, 29. μοι
 ἀπολογίαν—ἀρνεῖσθαι ἦλθον. 30. μεμαρτύρηται ὑμῖν—
 ἐπειδὴ ἠφρανίσθησαν. αἱ συνθῆκαι ὑπὸ—γράφεσθαι οὗτος—
 γενήσεσθαι ἐτέρως—ἐπειδὴ αἱ ὑπάρχουσαι ἀπίστον—αὐ-
 τῷ εἶναι—συνθῆκαι ἠφρανίσθησαν—γενέσθαι ἐγγυητήν. 31.
 μεμαρτύρηται ὑμῖν—δὴ ὁ. 903, 32. τρίτῳ ἐπέτρυσεν. 33. αὐ-
 τῷ ἄνευ—αὐτοῦ ἐν—ἔγνω εἶναι. 34. εἶναι ὁ. 35. μοι ἐγνώσθη-
 κας—οἶομαι ἐπιδεδεῖχθαι—αὐτῷ εἶσιν. 904, 36. αὐτῷ ἀπει-
 τῆτε—τούτου ἔνεκα—λόγῳ ἐξαπατῶν. 37. ἐπισπῆραμαι αὐτῷ
 —φραστὸν ὁ—λάβω ἐγὼ—ἐμοὶ ἐτέθη—αιτιάσασθαι Ἀπατου-
 ρίου. 38. λαβόντι αὐτὰς—παρέχοντι οὐ—τούτου ἐκακοτέχνη.

Contra Phormionem. Hiatus est 907, 1. ἀκού-
 σαι ἡμῶν—ἐγκαλούμενοι ὑφ'. 2. ἀναίσχυντοὶ ἐσμεν—βλα-
 θῆσαι ἡμῖν. 3. οὗτοι οὐ—χρησθαι ἐν. 908, 5. οἰκία ἐν
 αὐτῷ ἀποδοῦναι—διηγῆσασθαι ὑμῖν. 6. τούτῳ εἰκοσι—ἔτι
 ὑποθήκη—ἐνθῆσθαι εἰς—Πειραιεῖ ἐπιδανέζεται λείδρα ἡ-
 μῶν. 909, 7. αὕτη ἐγένετο. 8. αὐτῷ ἀπενγκυῖν—παρεχυ-
 μάζοντι ἐκεί—πάση ἀπορία ἦν—δανεῖσθαι εἰχοντο αὐτοῦ ὁ.
 9. ἐνθῆσθαι εἰς. 910, 9. ἔφη ἐκπλεύσεσθαι. 10. ἀκασαῖδη

ἐν—Βοσπόρῳ ὄντος—τούτου ὁ—μοι ἀνάγνωθι. 11. αὐτῷ ἐμοῦ—τούτου ἐν—μοι ἀνάγνωθι. 911, 12. αὐτῷ ἀπαιτῶν—αἰεὶ ἐμολογεῖ ἀποδώσειν—ἤδη ἦν. 14. μοι οὐδαμῶς ἐτόλμησεν—οὐτοσὶ οὐδέν. 912, 17. γέγραπται ἐκ. 18. εἰσέναι εἰς—Θεοδότῳ ἰσοτελεῖ—αὐτῷ ἀσφαλές ἤδη εἶναι. 913, 18. τουτουὶ ἐμαρτήρει—τιμωρία ὑποκεῖται—δικαιτητῇ ἀκινδύνως. 20. ἔφη ἀπειληφέναι—ἐνθέσθαι εἰς—μοι ἀνάγνωθι. 914, 23. Δάμπεδι ἐν Βοσπόρῳ ἑκατὸν—ερεκτοὶ οἱ—ἐκὲν εἴκοσι. 24. τριακόσια ἐξήκοντα. 25. αὐτῷ ἀμφοτερόπλων—Βοσπόρῳ ἀποδέδωκε. 915, 26. σοι ἀνάγκης. 27. συγγραφαὶ ἐν. 29. ἀποστέλλονται ἐκ—παρίστανται ἐπιμαρτυρόμενοι—μάρτυρι αὐτῷ—Βοσπόρῳ ὄντα. 916, 30. προστίθεται ἐτόρας. 31. δανείσονται ἀπιδίδους—ἐτέρῳ ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποδιδούς. 32. ναυκλήρῳ ἐκέλευεν et sic in reliqua orationis parte.

—Adversus Lacritum. 923, 1. διακράττονται οἱ—δαὶ ἀποδοῦναι αὐτούς. 924, 2. κομηρόταται ἀνθρώπων—δικαί εἰσιν. 3. τοιαῦτοί εἰσιν—τούτου ἀδελφῷ—τούτῳ ἔλληχα. 4. ἀδελφῷ ὄντι τούτῳ ἐκείνου—αὐτῷ ἐν—κληρονόμῳ ὄντι—ἐκείνου ἀπάντων—ἐδόκει αὐτῷ. 5. τοιαύτη ἐστίν—ἐξελέγξω αὐτόν. 925, 6. Διοφάντου υἱὸς—αὐτοῦ ἐπιτήδειά μοι εἰσι. 7. τούτου ἀδελφῷ—ἐναργοὶ ὄσιν—εἶναι ἐπιεικεῖς. 8. ἀδελφοῦ αὐτοῦ—τουτουὶ ἀναδεχομένου. 9. βούλομαι οὖν—ἀκοῦσαι ὑμᾶς. 927, 15. τούτου ἀδελφῷ. 928, 15. ἀποδεχομένου ἀπαντ—τούτου αὐτοῦ—ἐπειδὴ ἐγγράφῃ—ἀδελφοὶ οἱ τούτου. ἔτι νεώτεροι ἦσαν. 16. αὐτοῦ Ἀρτέμωνα πλουσιόσθαι ἐπὶ—ἔφη εἶναι. 17. συγγραφῇ ἐπιδείξω. 18. ἔδει ἀναλλίσκεσθαι εἰς. 929, 18. ἄγεσθαι εἰς. 19. ἠγοῦσθαι αὐτοῖς—ἐνθέσθαι εἰς. 21. ἔδει αὐτούς ἐνθέσθαι εἰς. 930, 21. οὐδενὶ οὐδέν—ἐκιδανείσονται ἐπὶ. 22. οὐδενὶ οὐδέν—δανεισάμενοι ἐπὶ—ἀναγνώσεται ὑμῖν. 24. ἀποδῶνται ἐν. 931, 24. ἀφίκονται Ἀθήνας, ἀποδοῦναι εἴκοσιν. 25. οὐτοσὶ ἀκριβοῦς. 26. ἡμετέρῃ αὐτῶν—διαπεπραγμένον εἰσι. 932, 27. ἀρξάμενοι ἑκακοτέχων—αὐτοὶ ἰφ—ἐξελέγονται οὐτοσὶ, et sic in reliqua oratione.

Contra Macartatum. 1050, 1. ἀνάγκη ἰσως. 2. οὗτοι ἐπιδειχθήσονται οἱδὲ εἰσιν—πάλαι ἤδη ἀρξάμενοι οὐδέν. 1051, 3. γένοι οὐσα ἐγγυτάτω Ἀγνίκα—εἴη αὐτῶν—εἶναι ἦ. 5. ἐαυτῷ ἐδικάσεν. 6. ἐπειδὴ ἐνίκησεν—δικαστηρίῳ

ἅπαντας—μαραὶ οὗτοι. 1052, 6. αὐτῇ ἐψηφίσασθε. 7. Μηδείῳ Ἀγκουσίῳ—αὐτῷ ὄνομα—οὗτοι ἅπαντες κοινῇ ἐβουλεύσαντες—βούληται ἀμφοισθηταῖν. 8. ἐπειδὴ ἦγεν—ἔδει ἀγωνίζεσθαι. bis. — ἄρχοντι ἀμφορέα ἐκάστω ἐχθῆναι. 9. ἐγὼ ἠβουλόμην—μοι ἐξεγένετο. 1053, 10. δίκασται ἐξηπατήθησαν—ψῆφοι ὀλίγαις πάντῳ ἐγένοντο. 11. οἴκοσι ὁ—Ἀγνίου Εὐβουλίδην—ἐξερημασθῆ ὁ. 12. γένει ὦν—αὐτῷ ἐγένετο—τουτοῦ ἀπέτυχε—ἤδη ἐσπούδαζεν—ἐσκοπεσθῆ αὐτῷ υἱός—εἶναι ἐαυτῷ οικειότατον. 13. γένει ὦν. 1054, 12. τουτοῖν εἰς. 14. τουτοῖν εἰσάγεσθαι Εὐβουλίδην υἱόν. 15. Ἀγνίου εἰς—κυρίῳ ἐπιγεγράφθαι. 16. μοι ἀνάγνωθι. 1055, 17. νόμου ἀκηκόατε—γένει ὄντας Ἀγνίᾳ ἐγγυτάτῳ Εὐβουλίδην—γένει ἐγγυτάτῳ ὄντας—Ἀγνίου ἄλλον—δέομαι ὑμῶν. 18. πίνωμαι ἅπαντας—ἐδόκει οὐχ εἶναι ἐξ Ἰσου ἡ Θεωρία ἅπασιν—καθήμενοι ἀπολείπεσθαι. 19. τούτῳ ἐγένοντο—οὗτοι ἅπαντες—Βουσέλου υἱεῖς. 1056, 19. οἴκοι ἐκ τοῦ Βουσέλου οἴκου ἐνός—ἐαυτοῦ [οἴκον]. 20. Βουσέλου υἱέων—ἐγὼ ὑμῖν—ἐμαυτῷ ἐξηγούμενος—ἐγὼ ἔχω. 21. δοκεῖ εἶναι—μοί ἐστιν. 22. δὴ υἱός—Στρατίου ἐγένοντο—δὴ ὑμᾶς. 1057, 22. εἶναι ἐκάστω ἡμῶν. 23. Ἀγνίου ἐγένετο—ἐαυτοῦ ὄνομα. 24. ἀνεπιῶ ὄντι ἐαυτοῦ—Χαριδήμου ἐγένετο. 25. δὴ ἐρωτῶ—πρώτῳ ἐκείνῳ—Χαριδήμου υἱός. 1058, 25. οὗτοι οικειότεροί εἰσι—ἀδελφίδου υἱός—ἐτέρου ὦν. 26. Θεοπόμπῳ ἐγένετο—Ἀγνίου ὄντι—οὗτοι ὁ—ἐπειδὴ ἡ—ἀδελφοὶ ἦσαν. 27. τούτῳ ἐστὶν—νόμῳ εἰρημένων—μέχρι ὦν—αὐτοῦ Εὐβουλίδης—θῆσθαι αὐτῷ—νόμῳ εἰρημένων—οἴκου ἦν. 28. Ἀγνίου ἐξ ἐτέρου οἴκου ὄντα—ἀπωτέρω ὄντας—αὐτῷ οἴκῳ. 29. οὗτοι ὁ. 1059, 29. Ἀγνίου υἱεῖ ὀμοπατρία καὶ ὀμομητρία ἀδελφῆ—αὐτοῦ οἴκου εἶναι Ἀγνίᾳ. 30. ἐαυτῷ ἔχων—δὴ ἅπαντα—αὐτῇ ὑμεῖς. 31. βούλωμαι οὖν—Ἀγνίου ἡ—γῆσθε οὔσα. 32. αὐτῇ ἐνέκησεν—παρασκευῇ ἀδελφῷ—γένει ἐγγυτάτῳ ἦν—οἴκου οὔσα. 1060, 33. αὐτῷ ὑμεῖς—γυνῆ ἐνέκησε—γυνῆ ἐκ τοῦ οἴκου οὔσα. 34. αὐτῷ ὑμεῖς—τουτοῖν Εὐβουλίδην—Εὐβουλίδου υἱόν—Εὐβουλίδου υἱεῖ—Θεοπόμπου υἱεῖ—ταύτῳ ὑμεῖς. 35. ἀδελφῆ ἦν. 1062, 38. πολλοὶ ὄντας—ἐξεπατήσασιν ἐν. 39. ἀδελφῆ ὀμοπατρία. 40. ἀδελφοὶ ὀμοπάτρινοι—Βουσέλου υἱός. 1063, 41. οὗτοι ὁ—Εὐβουλίδου οἴκον—οἴκον ἦν—μαρτυρησάτω αὐτῷ et sic in reliqua orationis parte.

Contra Leocharem. 1081, 2. γένει ἀποδοδόντος.
4. δικαίῳ ἐπιστεύομεν. 1082, 6. τούτοις ἔσται — γνήσιοι ὄντες—μικρῷ ἄνωθεν. 8. τούτῳ ἐνισχυρίζομεθα. 1083, 9. γίνονται Εὐθυμάχῳ τῷ Ὀτρυνεῖ υἱεῖς—Λεωστράτῳ Ἐλευσινίῳ—χρόνῳ ὕστερον. 10. γίνεται αὐτῷ—ἀδελφῷ ὄντι τῷ ἑαυτοῦ ἐκδούναι—ἤδη ὁ—γίνονται ἐξ—οὔτος ὁ. 11. γένει ἐγγυτάτῳ—ἐκείνου οὐσίας. 1084, 13. αὐτοὶ οὗτοι—γίνονται Ἀρχιάδης—μητρὶ ἐκ—ἀπωτέρῳ ἔστι—ἀδελφιδῆ ἦν τῷ Ἀρχιάδῃ ἐκείνῳ. 14. ἀναγνώσεται ὑμῖν. 1085, 15. γένει ἐγγυτέρῳ — ποιήσει ἰσχυρίζονται — γένει ὄντας. 16. ἐμβεβατευκέναι εἰς. 17. Λεωστράτῳ Ἐλευσινίῳ. 1086, 17. τούτουτ' ἔγγημεν. 18. Σαλαμῖνι ὄκει — χρόνῳ ὕστερον. 19. καιρῷ ἔχων—Λεωστράτου εἰσποιεῖ αὐτὸν—οἶκῳ εἶναι. 20. Ἀρχιάδου οὐσίαν. 1087, 20. ἐκείνου υἱὸς—συγχωρήσαι ἡσυχίαν. 21. οἶκῳ υἱὸν—οὐδέπω ἡμεῖς. 22. Ἀρχιάδου οἶκῳ. 23. Ἀρχιάδου οὐσίᾳ. 24. Ἀρχιάδου ἐγκαταλειφθεῖς. 1088, 28. γένει ἐγγυτάτῳ ὄντες—αὐτῷ εἰσποιητῷ ὄντι υἱὸν. 25. γένει ἦν αὐτῷ υἱὸς—δίκαιοι ἔσμεν. 26. γένει ἔσμεν—ἀνεψιαδοῖ ἐκείνῳ—γένει ἐγγυτέρῳ ἔστιν. 27. Ἀρχιάδῃ υἱόν. 1089, 27. σὺ ἐλαττοῖ. 28. τοιαύτη ἔστιν—οἶκῳ υἱοῦ — οἶμαι ὑμᾶς. 29. τελευταίον ἐγκαταλειφθέντος τούτου ἀπαιδος—ἀποστερήσαι ἡμᾶς. 30. ἀληθῆ εἰρήκαμεν et sic in reliqua oratione.

Contra Boeotum de dote. 1008, 1. ἔργῳ ἐχθροῦς —εἰσιέναι εἰς. 2. μοι ἐξ. 1009, 4. δέομαι οὖν—μου ἀκούσαι οὕτως—ἤδη ἐπίγαμον. 5. εἰσιέναι εἰς—οὔτοι εἰς—δικάζεσθαι αὐτοῖς — τούτου αἴτιος. 1010, 7. γίνομαι αὐτοῖς. 8. Πλαγγόνι ἐπλησίασεν — πολλοὶ ἴσασιν — οὔτος αὐξήθεις — εἶναι ἐκείνου. 1011, 10. προκαλῆται αὐτήν — μου ὁμοῖαι—μου οὐκέτι δυνήσεσθαι αὐτούς. 11. Δελφινῶ ἄλλον—πολλοὶ ἴσασιν—ἠναγκάσθη εἰσαγαγεῖν. 1012, 12. ἐπειδὴ οὔτοι ἐλύπον. 13. μοι ἐπιδὼν — ἐναντιοῦσθαι αὐτῷ —ἐπειδὴ ὁ. 14. ἐμοῦ εἰς — ἐμοῦ ἀπολαβεῖν. 15. φαίνεται ὀφειλομένη ἢ — οὔτοι αὐτήν. 1013, 16. τούτῳ ἐπετρούψαμεν—αὐτῷ ὁ. 17. μοι ἐδικάζοντο—ἐπιδείξαι οὐδέν—μου ὁ—αὐτῷ ἀδίκως—τούτου ἐνθάδε. 18. αὐτῷ ὄνομα—ὄνοματι ἀμφοισθητῶν — Μαντιθῆν ἐνδεκάτῳ ἔτει. 1014, 18. ἀναγνώσεται ὑμῖν. 19. μοι ἐνεκάλων—μπαρτύρηται ὑμῖν. 20. νόμου ἔχοντος — Παμφίλου οὐσίας. 21. πῶ ἀπέφυγε. 1015,

22. δημοσίῳ ὀφείλων— τοσούτου ἐδέξατο — αὐτοῦ ἐκπέμπεται — δημοσίῳ ἐγγέγραπται — Παμφίλου οὐσίας — ἰκανῆ ἐγένετο τῇ πόλει ἐκτίσαι. 23. Παμφίλου νιεῖς. 24. μεμαρτύρηται ὑμῖν— ἀδελφῆ αὐτῆς. 1016, 25. μου ἢ— πόλει εὐδοκίμησαι — ἄλλοι οἰκεῖοι. 26. κρη αὐτοῦ νιεῖς. 28. αὐταῦ ἐστιῶσαι. 1017, 28. Προμάχου ἐμβέβληται — πατρὶ οὐδέν — φίλοι ἦσαν — ποιήσασθαι αὐτὸν — μόνοι ὄντες — τούτου ἐστιῶσαι. 29. αὐτῷ ἐνδέχεται — μητρὶ ὀργισθεῖς — αὐτῷ ἀναίσχυνται et sic per totam reliquam orationem.

Contra Callippum. 1235, 1. ἤδη ἐστὶ. 1236, 2. δομοὶ οὖν. 3. ἄλλοι ἔμποροι — ἐπειδὴ ἐκπλεῖν — ἐγὼ ὑμῖν πάνν ἀκριβῶς — Κηφισιάδῃ ἀποδοῦναι — εἰη αὐτοῦ ὁ — παρόντι ἐφ' ἑτέρα ἀποδημῶν. 4. ἐπειδὴ ἦκοι ἐκ. 1237, 4. δὲ ἀποδοῦναι — δεῖ ἀποδοῦναι. 5. καταχθῆναι εἰς — ἔρχεται ἐπὶ — οὐτοσὶ εὐθύς — κρη ὁ — σοι ἐρῶ — μοι ἐστιν. 6. αὐτοῦ ὁ. 1238, 7. ἐπειδὴ ἔλθοι. 8. ἀληθῆ ἀπαντα — χρόνῳ ὑστερον — οὐτοσὶ ἐν — ἤδη ἐπιδημηκῶς εἰη ὁ — εἰη ἀποδοῦναι. 9. διηγῆσομαι ὑμῖν — οἶμαι ἐγὼ — τυγχάνει ὦν. 10. ἐπειδὴ εἰς. 1239, 10. εἶναι ἔχειν. σὺ οὖν — ἐγὼ ἀμφισβητῶ — ἔλθῃ ὁ — βούλεται ἀρελεσθαι. 11. αὐτῷ εἶρητο — κρη ὁ — δόξω εἶναι — διαλέγου αὐτοῖς. 12. δίκη αὐτῆ — ἐγὼ ἤθελον. 13. ἐπειδὴ ἦσθετο — ἤδη ἔχοντα — ἄστῃ ἀναβαίνοντα. 1240, 14. λαγχάνει αὐτῷ — ἄνευ αὐτοῦ — διαιτητοῦ ἀνεῖλετο. 15. ἔη ὁ — ἐτόλμα οὐδέν — ἀναίσχυντοὶ εἰσι — ἐθέλοι ὁμοῦσαι — οἴονται ὑμᾶς. 16. αὐτοῦ ὁ — ἐγὼ ἐξούλης — τούτῳ ἐγὼ ὑμῖν — πατρὶ ἐν — Λυσιθείδῃ ἐγίνοντο. 17. νυνὶ ἐκείνου. 1241, 17. ἐγὼ ὑπὲρ — τεθεῶτι ἐπικαλῶν. 18. τούτῳ ἀποδώσειν — συσταθῆναι αὐτὸν — πατρὶ ὑπὸ — Λύκωνι αὐτός — προσταχθῆναι αὐτῷ Κηφισιάδῃ ἀποδοῦναι. 19. δεῖξαι αὐτῷ — εἰη ὁ bis. — ἐαυτοῦ εὐθύς — σωπῆ οἴχεσθαι ἀπίοντα. 20. δη ὑμῖν — ἀδελφῷ αὐτοῦ. 1242, 22. τούτῳ ἐκείνος — βαιάνον ἐκ — ἤδη ἔσοιτο. 23. ἐγὼ οἶμαι — δοῦναι αὐτῷ — οἶμαι ἐκεῖνο. 1243, 26. ἰδίᾳ ὁ — διὸ ἐκείνῳ — ποιῆσαι ἠδίκει — πόλει οὖν. 27. αὐτῷ ὄντι — ψευσαμένῳ ὄρκον. 28. οὐδενὶ οἴομαι — δημότου ὄντος — ἰδιώτου ὄντος — βούληται ἐπισκήψασθαι αὐτῷ — ἀνάγκη αὐτῷ ἔσται — καλεῖν οὗτος. 1244, 29. τούτου ἀδικῆσαι. 30. Λυσιθείδῃ ἐπιτρέψαι — αὐτῷ ἢ. 31. ἄνευ ἔρ-

κου—ὄρκου ἰσως—αὐτῷ ἐκείνου—ὄρκου οὐδὲν αὐτῷ ἐμελε—
αὐτοῦ ἴδιον. 1245, 32. δέομαι ὑμῶν. 33. ἐγὼ ὑμᾶς.

Adversus Nicostratum. 1246, 1. ἐγὼ ἀπέγραψα—
ταίμηται αὐτὰ—αὐ οὕτως. 2. εἶναι ἀδικεῖσθαι—ἐγὼ αὐτὸς
—Ἀρεθουσίου ὄντα. 1247, 2. πόλει ἀφίημι—τετιμαρωῆσθαι
ἀραιῖ. 3. μοι ἦν—εἰργασμένοι εἰσὶν—μοι ἔτι—ὀργίζεσθαι αὐ-
τοῖς—τούτου ὕδωρ—ἀπογραφή αὐτή. 4. μοι ὦν—μοι εἶχε—
ἐγὼ ἐν—ἤδη ἐρχώμεθα—πάνυ οικείως—ἐδεήθη οὗτος—αὐ
ἐμοὶ σὲκ—ἐγὼ ἀποδημώην. 5. δὴ αὐτῷ. 1248, 6. ἐμῇ
ἀποδημίᾳ ἀποδιδράσκουσιν—ἐγὼ ἔδωκα—ἀλλοικετα ὑπὸ—κα-
τήθη εἰς—ἐκεῖ ἐπράθη—εἴη ἐπὶ—τούτου αὐτῷ ἐπιστολάς
—ἀκούοι αὐτὸν—τούτου εὐθύς—ἀδελφῶ αὐτοῦ—ἐαυτοῦ οὐ-
κίων—βοηθῆσαι αὐτῷ—χρόνῳ ἦν. 8. ἐγὼ ἀκούον—ἐλπὶ
ἐν. 1249, 8. χρόνῳ εἴην—ἀδελφῶ αὐτοῦ ἔδωκα—αὐτῷ εἰς.
9. ἐπειδὴ οὐκ—ἀποστερεῖσθαι ὑπὶ—μοι ὁ—ἐμοὶ ἐκ. 10. ξέ-
νοι ἀπαιτοῖεν—ἐνομφιλομένου αὐτῷ ἀργυρίου. 11. σὺ οὐκ—
σε ἀποδώσω. 1250, 11. λυσαμένου ἐκ. 12. ψεῖδεσθαι
ἀπεκρινάμην—ἐγὼ ἐδυνάμην—παρόντι οὐ—πορίσαι ἅπαντα
—ἐμοὶ σὺ—ἔχω οὐδ'—ἐπιλοῖκου ἀργυρίου—μοι ἀποδίδωσεν.
13. συνοικία ἐτέθη. 1251, 14. μου εἰδοῖς—δημοσίᾳ ἀπρόσ-
κλητον. 15. τιμαρεῖσθαι ᾧμην—ἐπειδὴ ἐκλυθόμην. 1252,
16. μοι ἐπιβουλεύουσι. 17. εἰσέναι εἰς—μου ἀκούσαντες.
18. τιμῆσαι αὐτῷ—αὐτοὶ ἐτιμῶντο—ἀποδάνη ὁ—θανάτου
εἰργαστο—ἀληθῆ εἶρηκα. 19. ἐκείνου ἀπέγραψα, ἐκιδείξω
ὑμῖν—παιδαρίου ἐξεθρέψατο. 1253, 20. ἐπειδὴ οὐκ—αὐ-
τῷ ἀποδοῦναι ὁ. 21. Ἀρεθουσίου οἱ—ἄνθρωποι οὗτοι. 22.
παρασχέσθαι εἶχον—πρώτη ἀνάκρισις—ἔτοιμοι εἶναι πωρᾶ-
δίδομαι ἐμοὶ αὐτῷ. 1254, 23. ἐμοὶ ἐξεδίδωσαν. 24. ἰδιώτη
ὄντι. 25. ἡρημένοι ὑπὸ—μέχρι οὗ—ἐμοῦ ἐθέλοντος. 26. εἴ-
ναι ἀναίσχυντοι ἀμφοισθητούντες—ἐπιδείξω ἐκ—δικασταὶ
ἡβούλλοντο. 1255, 28. δημοσίᾳ ὁ—τάκείνου ὑμέτεροι—φαι-
νεται δ' 29. ἔσται ἀπορία—ἐλεεῖσθαι ὑφ'—πειράσσονται
ἀποστερήσαι.

Adversus Timotheum. 1184, 1. Μηδεν ὑμῶν.
1185, 1. τούτῳ ἐν—κατέστη οὕτως. 2. πολλῇ ἀπορία [ὦν]
—τούτῳ ἐγένετο. 3. Τιμοθέῳ ὑπηρετῆσαι—ἐδεήθη αὐτοῦ—
ἀπορία ὄντι—πράξαι ὑπάρξειν. 4. δύνηται ὑμᾶς. 1186, 4.
ἀποστερήσαι ἡμᾶς—δοκεῖ εἶναι—δηγήσασθαι ὑμῖν. 5. τραπέ-

ζῆται εἰώθασιν. 6. ἤδη ὦν—ἐμῶ ἐν—λιμένι ἐκέλευσεν—δοῦναι ἐκέλευσεν. 7. δοῦναι Ἀντιμάχῳ. 1187, 10. αὐτοῦ ἰδημαίσατε—αὐτοῦ ἀπάντων. 11. οὐσία ὑπόχρεως—ὄροι αὐτῆς—ἄλλοι ἐκράτουν—πεδίῳ ἀγρός—αὐτῷ ἑπτά—ἐκάστη ἢ ἄλλη οὐσία ὑπέκειτο. 12. λόγῳ ἀπήνεγκεν—αὐτοῦ οἱ. 1188, 12. ποιῆται ἰδίᾳ. 13. καταλελύσθαι ἐν. 14. αὐτῷ ἢ—αὐτῷ ὀργίλῃσθε. 15. πολῖται ἠνείχοντο—Βοιωτοὶ οἶκ. 1189, 15. Βοιωτῶν ἄρχοντι. 16. ταχὺ ἀπελαίμβανον—λόγῳ ἀπήνεγκε. 17. καταμαρτυροῖα αὐτοῦ ἐν—ἐδείθη ἀπαλλάξαι—χρῆσαι αὐτῷ—γράψαι ὀφειλοντα. 18. ἀληθῆ ἐστί—δειγῆσθαι ὑμῖν—ἐμοῦ ἐνθάδε. 1190, 19. ἤδη οὔσης. 20. Ἀντιφάνει εἰληχα—ἀξιώ αὐτὸν—Τιμοθέῳ ἐν. 21. διατητῆ ἀποδοῦναι—ἀληθῆ ἔλεγεν—ἐγὼ ὑμᾶς. 22. Ἀστέίου ἄρχοντος—ἤδη οὔσης—ὑποδέξασθαι αὐτοῦς. 24. ἀδικῆσαι αὐτὸν—ἀργυρίου ἐδανείσατο. 25. δῶ ἐνθάδε. 1192, 26. ἀφίηται ἐκ—συνίστη οὗτος—τούτῳ ὑπὸ—ἔἶσαι ἀνακομίσει. 27. δεήσει εἶπε—δειθῆντι ὑπερέτηκε—μύμνηται εὖ—αὐτοῦ ἔδειτο. 28. ἀφίηται ἄγων—οὗτοι οἱ χρόνοι ἦσαν—Ἀστέίου ἄρχοντος. 29. ὑστέρῳ ἔτει ἀφικομένου τοῦ Φιλάνδου ἐκ. 1193, 30. τούτου ἦν. 31. ἀλλότρια ἦσαν—ἐπέμψθη αἰς—ἀργυρίου ἐδανείσατο. 32. ἐπειδὴ ἦκεν—πέθει αὐτὸν—αὐτῷ ὀφειλοντα—αὐτῷ ὄφειλεν. 1194, 33. ἑαυτοῦ ἀνακομισθῆναι et sic in reliqua orationis parte.

Adversus Olympiodorum. 1167, 1. εἰσῆναι εἰς—προσῆκει ἀδικεῖσθαι—τούτου ἔχων—ἀδικεῖσθαι ὑπὸ. 2. εἶναι ἀνθρώπων—ἠνάγκασμαι ὑπὸ—τούτου ἀγωνίζεσθαι. 3. δέομαι οὖν. 1168, 3. ἐγὼ αἴτιος. 4. μαρτυρήσεται ὑπὸ—τούτου οὐδ’—ἀδικοῦμαι ὑπὸ. 5. ἐπειδὴ ἦσθόμην—τουτοὶ Ὀλυμπιόδωρον—ἐπειδὴ ἦλθεν. 6. προσφέρει Ὀλυμπιόδωρος—γένει ἐγγυτέρω ἐμοῦ. 1169, 6. καιρῷ ὀργιζομένη—τούτῳ ἀπεκρινάμην. 7. ἤξιον ἑαυτῷ εἶναι—ἐμαυτῷ ἐνοχλοῖην. 8. ἔχει ἀκοῦσαι—ἐγὼ ἔδικασα—τούτον ἀκοῦσαι. 1170, 10. προνοούμενοι ἐγράψαμεν—μηδετέρῳ ἔξουσια ἡμῶν. 11. βούλομαι οὖν. 12. συνθήκαι ἦσαν—ἑτέρα ἦν—ᾧκει αὐτός—ἑτέρα ἦν—οἰκία ἑτέρα. 1171, 12. ἀνηλώθη εἰς. 13. τούτῳ Ὀλυμπιόδωρῳ. 14. τουτοῦ Ὀλυμπιόδωρον ἐνῆν—ἑαυτῷ εἶναι ὁ—ἀνθρώπων ἐστὶ. 15. ὑφαιρείται αὐτοῦ—ἄλλου ἀργυρίου—ἑαυτοῦ ὁ. 16. χρόνῳ ὑστερον—ἔδοκει ἐμοὶ—τούτῳ

Ολυμπιοδώρω—ἐρη εἶναι. 1172, 16. ἀργυρίου οὐδ'. 17. ἡμῶν ἐγὼ ἔλαβον—ἡμῶν οὐτοσί Ὀλυμπιόδωρος. 18. χρόνον ὕστερον—εἰληφέναι ὑφελόμενος. 19. ἐπειδὴ ἐπυθόμην—μοι ἀποδώσειν. 20. τούτῳ Ὀλυμπιοδώρω. 1173, 20. καιρῷ ἕτεροι. 21. τούτῳ Ὀλυμπιοδώρω—αὐτῇ ἐγένετο—πολλοὶ ἦσαν—ἐμοὶ ἀνάγκη ἦν. 22. οὐτοσί Ὀλυμπιόδωρος—κλήρου ὅλου ἀμφισβητεῖν. 23. ἐπειδὴ ἀνεκρίθησαν—ἄρχοντι ἀπασαι αἱ ἀμφισβητήσεις—ἔδει ἀγωνίεσθαι ἐν—ἀπαράσκευα ἡμῶν—ἤδη ἀγωνίεσθαι ἐγὼ—ἐπιπεπτακέναι ἡμῶν—παρῶσκειυάσασθαι ἡμῶν. 1174, 24. τούτῳ Ὀλυμπιόδωρον—καλλίστη ἀναβολῇ—τούτου ἀποδημοῦντος. 25. ἐκάλεε ὁ—τούτον Ὀλυμπιόδωρον δημοσίᾳ ἀπειναί—ὑστεροὶ ἡμῶν. 26. τούτου Ὀλυμπιοδώρου ἀμφισβήτησιν—καμῶν ἦν—ἡμικληρίου ἀμφισβήτησιν—νόμοι αὐτῶν. 27. Πειραιῶ ἐλθόντες—Ὀλυμπιοδώρου ἀποδημοῦντος. 28. ἐγὼ ἀπέλαυσα. 1175, 28. ἡγανάκτει Ὀλυμπιόδωρος—κοιτῇ ἐγὼ. 29. ἐδόκει ἡμῶν—αὐτῷ ἡμῶν. 30. οὐτοσί Ὀλυμπιόδωρος—ψηφίσανται οἱ—ἐδόκει ἀσφαλίστατ'—μοι ἀνάγκη.

Contra Dionysodorum. 1283, 1. προέχει ἡμῶν. 2. ἐτέρῳ ὁμολογήσῃ—εἶναι οὐδέν. 1284, 4. βοηθήσαι ἡμῶν. 5. δανείασθαι ἐπὶ—πλεῦσαι εἰς—Αἰγύπτου εἰς. 6. ἀναγνώσεται αὐτήν. 7. ἐπεκλι ἐπὶ. 1285, 7. Αἰγύπτῳ ἄρχοντας. 8. ἢ ὁ. 9. γράψασθαι εἰς—ἐπειδὴ ὁ—σίτου ἐπ'. 10. τούτου ἀποσταλέντα. 1286, 10. κακεὶ ἀποδίδεται—αὐτοὶ οὗτοι—συνδάνται ἐμπόριον—εἶναι ἐνόχους. 1287, 13. συγχωρήσαι οὐδέν—αὐτοὶ εἰς—εἶναι ἀποδιδόναι—ἐθελῆσαι ἀπολαβεῖν. 14. φιλόδοκοι εἶναι—ἐώρα ἡμῶν. 1288, 16. ἀποδοῦναι ἡμῶν. 17. ἀναγνώσεται ἡμῶν. 18. προδήλου ὄντος—καταγνώσεται αὐτοῦ ἀποτίσαι—δύνηται ἡμῶν. 1289, 19. Διονυσιοδώρω ἀπηκόατε. 20. ἐν Ρόδῳ ἀπέδοτο. 21. ἐκεῖ ἐξελέσθαι. 22. συγχωρηθέναι αὐτῷ—σεσῶσθαι εἰς. 1290, 23. φαίνεται εἰς. 24. αὐτοὶ ἦσαν—τιμαὶ ἐπετέταντα. 25. μισθούμενοι ἕτερα—αὐτοῦ ἐν—ἀνεκέναι ἡκουον. 1291, 26. ἀδικεῖται ὁ πεισθεὶς [ἢ ὁ πέψας]—σοι οὐδέν. 27. Αἰγύπτου εἰς—σαντῷ ὄρισας. 1292, 30. αὐτῷ ἀργυρίῳ—τόκου ὁ. 31. διδάξει ἡμῶν. 32. διεφθάρται ἢ—προσῆκει ἡμῶν. 33. σέσωσται ἢ—αὐτοὶ οὗτοι. 35. ἀπο

σταρῆσαι οἴονται—συγγραφὴ οὐχ. 37. πάνν ἀπλοῦν—δια-
γνώσαι ὑμῖν. 1294, 38. ἐπειδὴ ἢ. 39. εἶναι αὐτός—χρό-
νου εἰς. 40. ἐβράαη ἢ. 1295, 41. ἐσώθη ἢ. 42. σώσω-
σται ἢ. 43. ἐπειδὴ ἐπισκεύασαν—δήπου ἐμπορία. 43. καταγέ-
λατι ἀντιδικούντες. 1296, 44. δύνονται ἐξαπατῆσαι ὑμᾶς.
45. κοινωνῶ αὐτοῦ—Αἰγύπτου Ἀθήνας. 47. δικαστηρίω
ἐκρενόμεθα—οὔτοι ἐπλεονέκτου. 1297, 47. νηὶ εἰς—ἐλατ-
τωθῆναι ὑπὸ. 48. αὐξηθήσεται ὑμῖν. 49. κωλύσει ἅπαντα.
50. χρησιμώτατοί εἰσι. 1298, 50. δεῖ ὑμᾶς.

Oratio contra Stephanam altera. 1129, 2.

λόγω οὐδαμοῦ—που αὐτός. 4. παρέχονται εἰς—προκαλού-
μενοι ἀλλήλους. 1130, 5. δοκεῖ ὑμῖν. 6. ἀληθῆ εἶναι—
αὐτοῦ ἀνδρὸς—νόμοι οὐ. 1131, 7. ἀγνωρίζομαι ἅμα—
ἀποδέχεται ὁ. 8. πατρὶ ἡμῶν. 9. ἐπιδείξει ὑμῖν—ἔργω αὐ-
τός—δικασταὶ ἐξηπατήθησαν—νόμοι οὐκ—οὔτοι ἀκούσαν-
τες. 10. μοι ἀνάγνωθι. 1132, 10. κελύει ὑποδίκους. 11.
προσῆκει οἴκοθεν. 12. νόμοι ἐῷσιν—πολιτεύεσθαι ἡμᾶς—
νόμοι ἀπαγορεύουσι—ἐξεῖναι ἐπὶ. 13. πολιτεύεσθαι ἡμᾶς—
Δυσκνήτου ἄρχοντος—Νικοφήμου ἄρχοντος—δεκάτω ἔτι
ὑστερον. 1133, 16. εἶναι οἱ—εἶναι αἱ. 1134, 16. δια-
θεσθαι οὔτοι. 17. δοκεῖ ὑμῖν—δόντι ἐν τῷ αὐτῷ ἡμῖν—
ἄλλω οὐδενί. 19. μοι αὐτοὶ—ἀνάγκη ἐπίκληρον. 1135, 21.
βασανίζεσθαι αὐτὰς—ἀληθῆ ἐστὶ. 22. κελύει ἐπιδικασίαν
—ἐξεῖναι ἔχειν. 1136, 25. διαθήκη ἐστίν. 26. μοι ἀνά-
γνωθι. 1137, 27. παρέχομαι ὑμῖν—ἐξελέγχο αὐτούς.

Contra Euergum et Mnesibulum. 1139, 1. νό-

μοι ἔχειν. 2. διώκοντι ἐλάττω ἐποίησαν—δοκῆ ὑμῖν. 1140,
3. μου ἀκροάσασθαι—ψευδῆ ἐμαρτύρησαν. 4. ἡδύ ἐστιν—
ἐστὶ ἐξελέγχοντι—ψευδῆ οὔσαν—ἔργω ἐξελέγχειν. 5. Πυθο-
δώρω ἐκ—παραδιδόναι ἔτοιμον. 6. μοι ὁμολογοῦσιν—μαρτυ-
ρίᾳ ἐθέλειν. 1141, 6. ἄλλοθι οὐδαμοῦ. 7. δικασταὶ ἀληθῆ
εἶναι. 9. ψευδῆ ὄντα. 1142, 9. ἀνθρώπου οὐ—δύνονται ἐξα-
πατήσαντες. 10. ἐξελεγχθήσονται ἀδικούντες. 11. μαρτυ-
ρεται ὑμῖν—δηλώσω ὑμῖν—ἀληθῆ ἦν. 12. ἡλιαία ἦν—πρότ-
στανται ἐπακούοντες. 1143, 13. ἐγὼ οὐκ ἐθέλωμε ἀνά-
βαλέσθαι—ἐγὼ ὑμᾶς—σοι οὐδενός—ἐμοῦ ἄρχοντος. 16.
—δήπου ἔδει. 1144, 17. ἔδει αὐτὸν—ἀληθῆ ἦν—λογῶ
ἐξαπατήσας—μοι ἀνάγνωθι. 18. ἐμοῦ ἀδίκως—ἐγὼ ὑμᾶς.

19. βίω ἐγένετο—νόμου ἐπιτάξαντος. 1145, 20. ἐγὼ ὑμῖν—σκεύη οὖν—σβαρίω οὐχ—Πειραιεῖ ὄντα—γράφει οὖν—μοι ἀνάγνωθι. 21. ἀρχὴ ἐπεκλήρωσε—δήμου ἠνάγκαζε. 22. δὴ ἐγὼ—συμμορία ὦν—στήλη ὀφειλοντας τῇ πόλει ἡ. 1146, 23. σκεύη ἐκ—μοι ἀνάγνωθι. 25. μοι ἀνάγκη ἦν—νόμου ἀκαίστε—δὴ ὑμᾶς—ἐγὼ ἠδίκουν. 26. λόγῳ εἰρημένα—μου ἐκότος. 1147, 27. προσκεκλήθη ὑπ'—εἰσήχθη εἰς. 28. εἰσαχθῆναι εἰς—αὐδαμοῦ ἠντεδίκησεν—αὐτῷ ἀποδοῦναι. 29. παρόντι αὐτὸς—ἀνεγκασθήσεσθαι ἀποδοῦναι ἦγοντα—ἔλθη ἐκ. 1148, 30. χρόνου ἐγγεγενημένου—νόμου ὄντος. 31. ἐγὼ ἔργῳ ὑμῖν—σκεύη ὀφείλων—πόλει εἰς—εἰσέλθη εἰς—ἔζη ὁ—χρόνου ἐγγενομένου ἀποστερησαι. 1149, 33. σκεύη ὁ—ἀποκρίνεται ἡμῖν—ἀναγνωσεται ὑμῖν. 34. τούτου ἐν—κυρίου ὄντος—οὐσία εἶη αὐτοῖς. 35. μοι Εὐέργου—οἰκοίη ὁ—ᾤκει ὁ—ὄπου εἶη. 1150, 36. ἀρικνεῖται ὁ—μοι εἶσαν. 38. θύρα ἀνεργμένη—ἐγὼ ἐπιμαστράμενος—οὔτοι οἱ. 1151, 39. παραγραφομένου ἐμοῦ. 40. ἐξελέχονται ὑπεναντία—μεμαρτύρηται ὑμῖν—αὐτοὶ ἔφασαν—βούλομαι ὑμῖν—μοι ἀνάγνωθι et sic per reliquam orationem.

Contra Phaenippum. 1039, 1. μου ἔθετο. 2. μὴν ἔδοκε. 4. δέομαι οὖν. 1040, 4. οὐσία οὐ. 5. δευτέρῃ ἰσταμένου ἐποίουν—κίκλω ἔδειξα. 6. ὄπου ὁ—εἶη ὁ—πλέθρον ἑκατέρα. 7. ἄλλη οὐσίῃ. 1041, 7. μεγάλη ἐστίν—ἐνιαυτοῦ ἡλαγωγούσι—λαμβάνει οὗτος. 9. ἐγὼ ἀπέπων. 10. πρώτη ἡμέρα—αὐτῷ ἡμάρτηται. 1042, 13. κυρία ἐστίν. 1043, 16. ἐγὼ ὑπό. 1046, 24. ἐκείνον ὄχημα. 1047, 27. Αὐτὴ ἐστίν—ἐμαντοῦ ἔχω οὐσίαν. 28. Ἀριστομένει Ἀναγυρασίῳ—δειξαι ὄρον—που ἐπεστι—μοι ὑστερον. 1048, 29. σοὶ ἰδίῃ—πάλαι ἀποδεδικώς. 1049, 32. ἀναλαίβω ἐμαντὸν.

Contra Polyclem. 1206, 1. συμβολαίου ἐγὼ—κύριοι εἰσιν. 2. δοκεῖ εἶναι ἅπαντα—δέομαι ὑμῶν—πόλει ἐδικονήθησαν—ἐμῷ ὕδατι ἐξελεγχάτω—μοι ἀντίποι ἄλλος—δέομαι ὑμῶν. 1207, 3. αὐτοῦ ἐπεδημεῖτε—μου ἀκούσαι δηγουμένου ἅπαντα. 4. ἐγὼ ἦν—Ἀλεξάνδρον ἐξηνδραποδίσθη. 5. ἀφριστήκει ἀπὸ—σύμμαχοι ὄντες—βοηθῆσαι αὐτοῖς. 6. δήμου αὐτῶν. 1208, 7. μοι οὐκ—οὔτοι ἀδύνατοι—ἐκάστῳ αὐτῶν—κόσμῳ ὡς. 8. πολυτελῆ ὄντα—ἐγὼ ὑμῖν. 9. ἐγὼ οὐδεμίαν. 1209, 9. νόμοι ἐώσιν. 10. μοι ὁ. 11.

μοι ὁμολογήσετε ὅτι ἀληθὴ ἐστίν—ἐμοὶ ἀμφοτέρω. **1210**, **12**. στρατηγοῦ ὀκτώ—μοι ὑπὸ. **13**. ἀναγκαία ἦν. **1211**, **15**. ἐμοῦ ἐξανηλωμένα ἤδη ὁρῶντες—λόγῳ ἐξηπατημένοι—πλειοστὴ ἀπόλειψις. **16**. καταλόγου ἐλθόντες—ἀφήσει ὁ—δύνασθαι ἐλαύνειν—ὅπου ἡμελλον—παρόντι εὐπορίων κρείττω εἶναι αὐτοῖς. **17**. στρατηγοῦ ἅμα—ἐγὼ ἀργύριον. **1212**, **17**. πλοίου Ἀθήναζε ἀποδοῦναι αὐτό. **18**. αὐτῷ ἀργύριον—μοι αὐτὸν—δύνηται ἀρίστους—μοι ὁ—ὄσω ὁ. **19**. Εὐκτῆμονι ἀσθενῆσαι ἐξαίφνης—Πόντου ἐγένετο. **20**. μοι ἐξήκοντος—διαδόχου οὐχ. **1213**, **21**. τούτου ἀνήλωσα—τούτου ἐπὶ. **22**. Θάσου εἰς—χωρίου ἀλμυρῶν—ἐκβῆναι οὐκ—ἐπιθῶνται αἱ. **23**. ὥρα ἔτους—χρόνοι οὗτοι ἦσαν. **1214**, **23**. διακρῆ ἐδίδου—οὐδέπω οὗτος. **24**. πάλαι ἦγεν—Ἐλλησπόντου ἀπεστάλη οἴκαδε—ἤδη ἐπιτριηραρχοῦντα—προσέρχεται αὐτῷ ἐν—σιτηρεσίῳ εἰς—διδόμενῳ ἀνηλίσκετο. **25**. Λαμψόκου ἐμισθώσατο—μοι ὁ. **1215**, **26**. σκευὴ ἔχων σαυτῷ ἀνάπλει—βουλήσεται ἐκ—αὐτῷ οὐδὲν. **27**. Λεινίου ἀκούσας—προσέρχονται ὕστερον—ἐπιτηδεῖοι ὄντες. **28**. ἐγγυηταὶ αὐτοῖ γίνεσθαι ὑπὲρ ἐμοῦ ἢ μὴν ἔσεσθαι αὐτῷ. **29**. οἶμαι ὑμῖν. **1216**, **29**. ἐπειδὴ ὑφ’—ὑμέτερον ἠναγκάσθη ἐπὶ—διαδέξασθαι αὐτήν—ἐπειδὴ ἀρίκτετο—προσέρχομαι αὐτῷ ἐν Θάσῳ ἐν—ἐμοῦ ὡς—χρόνον ἀποδιδόναι. **30**. ἀντιλέγοι εὐθύς—μοι ἀκριβῶς—ὅπουσιν ἢ καταλλαγὴ ἦν—εἴη ἀκριβῶς. **31**. αὐτῷ ἐπιθεις—τούτῳ ὑπηρετής—στρατηγοῦ ἐμοῦ—λειτουργία ἤδη ἐγένετο—ἐγὼ ὑμᾶς—μοι ἐδόκει ἀνάγεσθαι. **1217**, **32**. πορεύομαι ἐπὶ—κάκεινον ἐναντίον. **33**. καταλαμβάνω οὖν—χρόνον ἀποδιδόναι—σκευὴ ἔχων ἦκοι ἐπὶ. **34**. προκαλουμένον αὐτὸν. **1218**, **36**. σὺ ἀδόκιμα—ἐμοῦ αὐτοὺς—τριήρη αὐτὸς. **37**. αὐτῷ οὐχ ἦκοι ἐπὶ—ἀγορᾷ ἀπεκρίνατο et sic in reliqua oratione cetera.

Si autem quaeritur, unde factum sit, ut tam diversum scribendi genus in his orationibus reperiatur, id explicari poterit aut ita, ut dicatur, diversis temporibus scriptorem etiam diverso usum esse scribendi genere, aut in diversis causis diversam ejus fuisse diligentiam. At mirum est, quod in una eademque causa modo hac modo illa ratione orationem conformasse videtur, dico causam Phormionis et Apollodori, ad quam duae contra Stepha-

num orationes et oratio pro Phormione cum oratione contra Phormionem sunt referendae. In istis autem orationibus hoc primum concedendum erit, orationem primam contra Stephanum alius esse auctoris atque orationem secundam. Mirum enim esset, si idem scriptor in eadem causa et eodem fere tempore eidem homini duas scriberet orationes diverso dicendi genere insignes, quum in altera suum esse duxerit hiatum evitare (qui enim in orat. contra Stephanum prima pauci leguntur hiatus, facile possunt excusari), in altera contra id minime curaverit. Cur enim qui in priore oratione dixerat ἀναγνώσκει vel ἀναγνώθι μοι (1118, 55. et 1119, 61.), in altera dixit μοι ἀναγνώθι (1131, 10 et 1136, 26.)? cur qui in priore dixit ἐστὶν ἡ διαθήκη (1110, 29), in altera hiatum admisit ἡ διαθήκη ἐστὶν? cur qui in priore (1114, 43) ἐστὶν ἀληθῆ, in altera dedit (1135, 21) ἀληθῆ ἐστὶ, aut cur qui 1114, 41. ἀληθῆ πιστεύουσι εἶναι τὴν ἄφεσιν, in altera 1130, 6. dixit: πιστεύειν ταῦτ' ἀληθῆ εἶναι, nec ταῦτ' ἀληθῆ πιστεύειν εἶναι et similia? Est nulla alia de causa factum, quam quia auctor alterius orationis sermonem ita conformare solebat, ut vocalium concursus evitaretur et auctor alterius ita, ut hiatus non evitaretur. Nemo autem quum facile affirmaturus sit, unum eundemque utramque tam diverse scriptam orationem de eadem re edidisse, quaeritur, utrum verisimilius sit Demosthenem primam an secundam composuisse. Quod si ex iis quae supra sunt allata intellexeris, Demosthenem certe in publicis orationibus vocalium concursum maximam partem fugisse, concedes eum potius primam scripsisse. Accedit tamen etiam alia causa, cur ita sit iudicandum. Quomodo enim fieri potuit, ut Apollodorus qui orationem primam habuerat a Demosthene scriptam et argumenta sua protulerat et etiam id caverat, ne Stephanus iudices decipere posset (1128, 87 et 88.), quomodo, inquam, fieri potuit ut idem orationem a Demosthene scriptam haberet, qua quid Stephanus primae orationi opposuerit, statim redargueret? Hoc fieri non poterat, ita ut Bekkerus iure hanc secundam con-

fra Stephanum orationem non Demosthenicam esse censuerit. Videtur autem Apollodorus in epilogo ipse quaedam locutus esse, quae epilogi loco post primam Demosthenicam orationem una cum illa ipsa edebantur.

Demosthenem orationem pro Phormione scripsisse testis est Dinarchus contra Demosthen. 104, 111. et eum dicendi genus non omnino abhorreat, crediderim orationem pro Phormione quam hodie adhuc habemus, eam ipsam esse orationem. Quamquam enim plures hiatus insunt quam alibi, oratio tamen ita est conformata, ut appareat, eam ab eo esse scriptam, qui soleat plerumque vocalium concursum evitare. Explicari etiam inde poterit, quod Plutarchus in Vit. Demosth. c. XV. narrat, Demostheni opprobrio verti, quod et pro Phormione contra Apollodorum et pro Apollodoro contra Phormionem orationes scripserit. Neque aliter censuit Aeschines in Ctesiphontem qui 563. tradidit, Demosthenem etiam adversariis orationes dedisse. Vides autem hoc eatenus tantum verum esse, quatenus Demosthenes ipse orationem pro Phormione habuerit, et Apollodoro postea lite iudicata orationem dederit contra Stephanum, quod minus offendit. Hoc tamen jure offenderet, si orator ipse orationem habens hoc Apollodoro opprobrio verteret (pro Phorm. 960, 53.) quod et Timotheum et Callippum accusarit, et tamen ipse has orationes Apollodoro scriptas tradidisset. Hoc tam impudenter ab oratore esset dictum, ut non modo hominis probi, sed ne oratoris quidem mediocris esset. Qui igitur mecum consentiant, Demosthenem orationem pro Phormione scripsisse, iidem etiam mecum facient affirmante, eum orationes contra Timotheum et Callippum non scripsisse. Et sane de oratione contra Timotheum et Harpocratiene teste s. v. *κακοτεχνιών* veteres et recentiores, uti Boeckhius de pol. oecon. I, 246., Bekkerus, Schaeferus in Appar. V, 264 et 268. dubitaverunt. Schaeferus imprimis ad 1187. (p. 268.) ostendit, periodos tam enormis longitudinis, quarumque tenorem tot *παρόνθιστα* interrumpant, texere non esse moris Demosthenici, refertque huc etiam repe-

titiones multas p. 273 et 277. conjiciens simul eundem esse hujus atque orationis contra Euergum et Mnesibulum auctorem.

Sed quod de oratione contra Timotheum, idem de oratione contra Callippum potest dici. Habes enim in ea non solum eandem offensionem ex oratione pro Phormione petitam, sed etiam easdem periodorum saepe interruptarum longitudines, veluti 1241, 17—19. 1245, 32—33. et easdem repetitiones. Ita 18 et 19. Lycop in una sententia quater, Cephisiades ter, Archebiades bis est commemoratus. Huc accedit idem diffusum scribendi genus, quod nequaquam hiatibus abstinet.

Neque minus qui orationem pro Phormione veram habeam, dubito de oratione contra Phormionem, quippe qui in eo non faciam cum Beckero (Demosth. orat. p. 431.) contendente id nihili esse, quod contra eundem Phormionem postea orationem scripserit, pro quo antea ipse locutus sit. Cum autem eadem sit orationis conformatio, quae in orationibus illis contra Timotheum et Callippum et cum mirum sit, quod, quum oratio a Demosthene eo tempore multo celeberrimo oratore (Ol. CKII, 1.) scripta esset, tamen non solum Chrysippus, sed etiam ejus frater et alter etiam his duabus orationis habitis prodeat, v. contr. Phorm. 922, 52. et Reisk. in Schaeef. App. IV, 536., mihi haec oratio, quae tot referta est hiatibus, nequaquam Demosthenica esse videtur.

Supra autem jam erat additum, Schaeferum orationem contra Euergum et Mnesibulum eidem tribuere scriptori, qui orationis contra Timotheum sit auctor, et in Appar. V, 216. idem vir doctus dicit: „non pro genuina habeat nisi hospes in Demosthenicis,“ Wolfiusque ait: „multas habet haec oratio molestas repetitiones (quoties enim τὸ μαρτυρεῖν, τὸ προκαλεῖσθαι, τὸ ὀφείλειν, τὰ σκεῆ et παραδιδόναι et παραλαμβάνειν et id genus alia sexcenta, quae nec omittere nec commode vertere aut mutare licet, occurrunt?) et genus orationis vagum atque laxum καὶ ὕπιον, ut Graeci vocant, καὶ ἀναβηλημένον et (ut mihi quidam videtur) minime Demosthe-

nicum est ac potius molestum et inamoenum.“ Quod iudicium probavit Reiskius, neque minus Boeckbio de Oecon. polit. Athen. I, 47. et Bekkero oratio spuria est, de cuius auctore jam veteres dubitabant v. Harpocraton. s. v. *Ἐκαλίστρου* et *Ἡτιμηένην*.

Sed non minus alia oratio, quam Demosthenes eidem Apollodoro, de quo supra mentionem fecimus, scripsisse dicitur, orationem dico contra Nicostratum, huc est referenda. De hac enim oratione et veteres dubitaverunt, v. Harpocraton. s. v. *ἀπογραφή* et inter recentiores Boeckhiius l. l. I, 379. Quo rectius autem Beckerus (Demosth. p. 444.) et Boeckhiius l. all. censuerunt orationem non ad privatas, sed ad publicas esse referendam, eo magis offendes, quod orator nullam in evitandis hiatibus adhibuit curam. Quo accedunt mire oonstructae periodi 1246, 2—3.

Eodem autem jure aliam etiam orationem, quae a Demosthene Apollodoro idque Ol. CIV, 4. ita ut ad primas ejus pertineat orationes, scripta esse dicitur, quae est contra Polyclem, spuriam judicabis. Scatet enim tot hiatibus, ut jure de Demosthene auctore dubites, quippe qui prorsus alium se praebuerit in orationibus contra Aphobum et Onetorem. Quo accedit, quod satis mirum esset, si Ol. CIV, 4. orationem pro Apollodoro scripsisset, Ol. CVII, 3. orationem contra Apollodorum habuisset et Ol. CIX. iterum pro Apollodoro scripsisset, id quod etiam contra orationem trierarchicam, de qua infra vide, dici potest.

Idem aliis etiam de causis contenderim de oratione contra Dionysodorum. Ibi enim in fine orationis haec leguntur: *Ἐγὼ μὲν οὖν, οἷαπερ οἶός τ' ἦν, εἴρηκα, ἀξιῶ δὲ καὶ τῶν φίλων μοί τινα συνεπειν. δεῦρο, Δημόσθενες*. Audimus igitur hic post Darium Demosthenem ipsum prodiisse et pro Dario locutum esse. At si ipse orationem ei scripserat, quid novi poterat proferre? et si potuit, cur id non in ipsa illa oratione attulerat? Beckerus quidem in libr. all. p. 456. exclamat: „Welch' ein reicher Geist! Scheint es doch wirklich, als ob Darius

in seinem Vortrage bereits alles erschöpft; und doch weiss er noch von Neuem darüber zu reden.“ Hoc ferrem, si adversarius post Darium et ante Demosthenem esset locutus; quod cum non factum sit, vitupero cum, qui quaecunque dicenda sunt, non in ea ipsa oratione, quam de aliqua re composuit, protulit. At si dicendi genus spectamus, non dubitabimus, quin hanc quoque orationem ad eas referamus, quae ut reliquiae ex multis ejusmodi orationibus operibus praestantissimi oratoris annectebantur.

Referes huc etiam orationem contra Phaenippum, de cujus auctore jam veteres (v. argumentum ad h. or.) et recentiores, veluti Boeckhiius (l. l. II, 417.) Bekkerus et imprimis Schaeferus ad 1038, l. 1040, 22. et 1049, 10. dubitaverunt.

Idem veteres eodem jure fecerunt in oratione contra Lacritum, uti ex argum. discas et praeter laxum illud dicendi genus, in quo veteres offenderant et cujus exemplum Schaeferus in Appar. IV, p. 565. affert, me male habet etiam locus ille 928, 15. *Δόκρυτος, Φασηλίτης, μέγα πρῶγμα, Ἰσοκράτους μαθητής*. Ipse enim Demosthenes Isocratem in multis est secutus, qua de re Funkhaenel. disputavit, et hiatum fugere imprimis ab Isocrate didicisse videtur. Non igitur ejus erat tam contemtim de discipulis Isocratis loqui, ad quos quodammodo ipse pertinebat.

Restant autem orationes adversus Apaturium, Macartatum, Leocharem, Boeotum de dote et Olympiodorum propter genus scribendi eodem modo judicandae. Cur autem has omnes non a Demosthene esse profectas arbitrer, hae sunt causae: Qui consuetus est dicendi genere uti, quo vocalium concursus evitetur, poterit quidem quum minorem adhibet diligentiam, hic illic hiatum committere, sed non ita scribere, ut quaeque fere sententiae alicujus pars hiatibus scateat, quia verba quaedam etiam sine labore et studio ultro ita collocabit, ut hiatum non faciant. Demosthenem autem statim ab initio hac in re curam et studium posuisse, patet ex ora-

tionibus adversus Aphobum et Onetorem. Quomodo igitur fieri potuit, ut Demosthenes tales scriberet orationes, quales in iis, quas supra enumeravi, habemus? Si autem dices oratorem id in privatis causis consulto fecisse, recte quaeretur, cur ut taceam de orationibus tutelaribus; tamen in orat. adv. Pantaenetum, Nausimachum, Spudiam, Cononem, Calliclem, contra Stephanum prima tanta cum diligentia, et adversus Zenothemin et pro Phormione, ut taceam de orat. advers. Boeotum de nomine, paulo negligentius sed tamen ita in ea re versatus sit, ut inde pateat, oratorem solere verba ita conjungere et collocare, ut plerumque vocalium concursus evitetur? Hac accedit, quod de multis istarum orationum jam a veteribus et recentioribus aliis de causis sit dubitatum, id quod supra de oratione adversus Stephanum altera, adv. Timotheum, Emergum et Mnesibulum, Nicostratum, Phaenippum; Lacritum demonstravi, quibus facile addere poteris orat. contra Callippum, Phormionem, Dionysodorum et Polyclem. Quidni igitur etiam de ceteris similiter scriptis orationibus idem judicetur?

Quod autem eas attinet orationes, in quibus hiatum esse evitatum supra vidimus, dubitatum est quidem, sed rationibus non additis a Boeckhio l. l. de orationibus adversus Onetorem, omninoque fuerunt qui contenderent, has orationes tutelares ab Isaeo fuisse confectas. At Isaeum eo tempore quo hae orationes habitae sunt, hiatum, quem prima orat. contra Aphobum excepta in ceteris tutelaribus orationibus diligentius evitatum vides, non curasse ex iis, quae infra afferam, intelligetur. Faciendum tamen esse arbitror cum Beckero l. l. qui orationem trierarchicam non a Demosthene profectam esse contendit, qua in re eum secutus est Westermannus. Nam in hac oratione majus studium hiatus evitandi est conspicuum, quam quod est Demosthenis, qui si pausa fit in loquendo, hiatum non curat, quia non oculis sed auribus orationes scribebat. Est autem in hac oratione idem fere dicendi genus, quod in orat. ad Philipp. epist. et in ipsa Philippi quae dicitur epistola perspicies. Recte

igitur Beckerus (l. l. p. 464.) quamvis aliis de causis statuit, esse hanc orationem in schola exercendi causa confectam. Quod autem idem vir doctus memorabile esse dicit, quod hic eadem fere querelae de moribus Atheniensium quum in terras sociorum appellerent (p. 1231.) reperiantur, quas in Isocrate legas, id non miraberis. Qui enim Isocratico dicendi genere usus est, facile etiam imitando eo progredi poterat, ut ejusdem uteretur querelis. De oratione denique adversus Boeotum de nomine scripta jam Dionysius (Dinarch. c. 13.) ostendit, eam certe Dinarcho non esse tribuendam neque satis idonea adesse videtur causa, cur alii tribuatur auctori, v. Westermann. Hist. Gr. eloqu. p. 303.

Quae cum ita sint, concedes, Demosthenem in his quoque forensibus et de privatis causis habitis orationibus vocalium concursum fugisse, idque perspicies praeter orationes tutelares ex oratione contra Zenothemin, quae a Demosthene pro patre suo est scripta, v. locum memorabilem §90, 31 et 32. et quae quidem plures quam publicae orationes habet hiatus, pauciores tamen, quam in aliorum scriptis. Qua de oratione nemo adhuc dubitavit. Idem est dicendum de oratione contra Calliclem, quae praeter eos, qui facile possunt excusari, nullos habet hiatus et simpliciter quidem sed bene est scripta. Idem denique dicendum de oratione adversus Cononem nec non Nausimachum et Spudiam et Pantaenetum, de quibus non est a quoquam dubitatum et quae omnes Demosthenicum simplex et perspicuum dicendi genus prae se ferunt.

In orationibus denique demonstrativi generis, de quibus in

Capite quarto

de hiatu in Demosthenis ceteris scriptis et de apostropho

agam, habemus orationem funebrem, in qua leguntur hiatus: 1390, 4. *ὁμολογοῦνται εἶναι*. 6. *λόγον ἄλκυον*, ubi Reisk. *λόγων* tuetur, utrumque enim *λόγου* et *λόγων* legitur in Bav. et F., ita ut mihi quoque *λόγων* praefendum esse

videatur. 1392, 12. αὐτὴ εἰπεῖν. Tu tamen scribe c. cod. Obsop. ind. Paul. Rawlin. Harl. Aug. V. Barocc. 1. 2. ΣΥΩν et Dindorfio, probante Schaefero: ἡ κείνων (scr. κείνων) ἀρετὴ δεικνύσιν αὐτὴν, ἃ καὶ πρόχειρα καὶ ῥάδιον ἐπελθεῖν ἐστίν. 1396, 23. ἐλευθερία ἐν. ib. ἐπειδὴ οὖν, ubi Wolf. Bekker. et Schaefer. malint γ' οὖν. Paul. Less. habet γὰρ. 1399, 31. ἐαυτῷ ἠγήσατο et Ἀντιοχίδαι Ἡρακλέους. Vides inde orationem hac in re ita esse comparatam, ut Demosthenes ejus auctor esse possit. Westermannus tamen in libro de Epitaphio et Erotico demonstraturus fuit, eam non esse Demosthenicam. Neque profecto negari potest orationem habere quo offendant, quamvis argumenta allata de imitatione Platonis (videtur si est quos imitatus, potius Isocratē imitatus esse) et de laudibus Philippi, quippe ex quibus major etiam Atheniensium laus exsistat, non ea sint, quibus multum sit tribuendum.

In Amatorio 1402, 2. legitur λόγου ἤδη ἀκουσόμενος. 1403, 6. σοι ἀγαθὰ. 1406, 16. δύναται ὑπερτεῖναι. ib. ἐπαινέσαι ἔχω. 1407, 21. σεαυτοῦ εὐδοξίαν. Hanc orationem non esse Demosthenicam quisque facile Westermannō concedet.

In Prooemiis hi leguntur hiatus: I, 1419. πάλαι ἐθέλοντας, sed ΣΥ. θέλοντας, ΦΩν et vulgo ante Reisk. ἐθέλοντας habent, quamobrem tu scribe πάλαι θέλοντας. III, 1420. προσήκει ἐθέλοντας, ubi FΣΦν. προσήκει ἔχειν ἐθέλοντας, sed ΥΩ. rectius προσήκει παρέχειν ἐθέλοντας. Schaeferus jam adscripsit: „posterius si probes, facile intelligas, quam apte ὑμᾶς αὐτοὺς sequatur.“ IV, 1421. ἐπειδὴ ἐφ'. VI, 1422. ὁρῶ ὄντας. XII, 1427. ἀξιόχρεῳ εἰσι. Ita primus dedit Reiskius, vulgo et in cod. ΣΦν. rectius legitur ἀξιόχρεῶς ἐστι, Bav. tamen et F. (in quo tamen ἐστι est supra scriptum) non male ἀξιόχρεῶς εἰσι habent, qua de forma infra ad Polybium nonnulla dicam. XXVII, 1437. παραθῆναι ἀπέχει, v. supra ad orat. pro Rhod. libert. XXVIII, 1438. μέλλω ἀπεχθήσασθαι. XXXI, 1440. συμβουλεύοντι ἴσως, fort. συμβουλεύοντι (i. e. συμβουλεύοντα) ἴσως, v. Schaefer. ad h. l. XLI,

1449. σπουδάσαι ὑπέρ. XLIX, 1456. παρεῖναι εὐθύς et προσεῖναι ἐθέλοντας, ubi ap. Reisk. rectius προσεῖναι καὶ θέλοντας legitur. L, 1457. ἀγωνιεῖται ἔλεγεν. LI, 1458. καθιστάναι οὐκ. LVI, 1461. ἡγοῦμαι εἶναι. Haec igitur prooemia cum multis viris doctis, quos Westermannus in Hist. Graec. eloqu. p. 306. enumeravit, Demostheni auctori ea ipsa de causa tribuo, quia Demosthenicam hiatus fugam in iis reperi. Recte autem Schaeferus in Appar. V, 661. dixit: tantum abest ut redoleant umbram rhetoris obscuri, ut pleraque os referant vivum summi oratoris.

In Epistolis hos legimus hiatus: II, 1472. μοι ὑπάαχεν. III, 1477. βουλευέσθαι ἐγνώκατε. 1478. πόλει ισχύει. 1480. Ἀλεξάνδρου ἀφέντες. ib. παρακαταθέσθαι ἑαυτὸν. 1482. πολιτευόμενοι οὐδένα. 1483. φαινέσθαι ἔχων. 1484. μοι ἀφίξιν. ib. ἐπίστασθαι αἰσχύνεσθαι. 1485. ἐννοίᾳ οὕτως. IV, 1487. πόλει εἶναι. 1488. ὁράσθαι ὑπέρ. V, 1490. ἀπήχθαι ὑπό. ib. ἀγαθῶ εἶναι οὐχ —δὴ ὑπολαμβάνω. 1491. φίλῳ ἐπίστελλε. Ex his igitur epistolis certe tertiam et quintam (hanc cum Schaefero) Demostheni abjudicandas esse arbitror, de ceteris id minus facile poterit probari. Hoc enim sane affirmarim Demosthenem in ejusmodi epistolis publice missis hiatu abstinuisse, quod in ceteris etiam factum esse videmus.

Postquam autem satis demonstrasse mihi videor, Ciceronem vere dixisse: Demosthenem vocum concursio-nem ut vitiosam magna ex parte fugisse, de iis disputandum erit hiatibus, qui apostropho ponendo sive elisione possunt tolli, quorum magnus in Demosthenis scriptis adhuc est numerus. Si tamen consideras, quanta eorum copia fuerit in antiquioribus exemplis Aldi et Hervagi, quae valde jam est minuta per Reiskium ex codicibus melioribus, id quod ipse ad Demosth. pr. Coron. 285, 16. his verbis est professus: „haec tam minuta in posterum annotare omittam universe admonens, ubicunque aut in dialectis aliquid mutavero aut pro integris vocabulis decurtata cum apostropho dederō, aut in similibus minutiis a vulgata discessero, non mea id auctoritate, sed honorum codicum fecisse“; si porro cogitas, hunc quoque

numerum per Bekkerum, qui talia non minus ex sola codicum auctoritate corrigere solet, multo minutum esse, non dubitabis eos, qui restent, hiatus item plerumque remotum iri, si meliores etiam libri manuscripti reperti fuerint. Ut autem hujus rei exemplum dem, primum ea hic communicabo, quae Wunderlichius ad orationem pro Corona attulit demonstraturus, Reiskium saepius a consuetudine editionis Parisinae, ad cujus textum suum exegerit, recedentem, elisionem intulisse. P. 228, 10. Η. μηδ' εἰ, Par. μηδὲ εἰ. 229, 13. R. τὰ δίκαια, omnes τὰ ἀδικήματα. 230, 16. μάλ', omnes μάλα. 231, 20. εἴτ', omnes εἴτε. 232, 21. τοῦτο γ', omnes τοῦτο γε. 235, 30. ἤφατ' αὐτῶν, Par. ἤφατο αὐτῶν. 236, 33. πράγματ' αὐτῶν, omnes πράγματα αὐτῶν. 247, 68. ὑμῖν δ', omnes ὑμῖν δὲ. 250, 75. εἴτ' Ἀριστοφῶν, omnes εἴτε Ἀριστοφῶν. 251, 79. Ἐνταῦθ' οὐδαμῶ, omnes Ἐνταῦθα οὐδαμοῦ. 257, 94. ἑστεφανώκατ' ἤδη, omnes ἑστεφανώκατε ἤδη. ib. δ' ἄλλον, omnes δὲ ἄλλον. 259, 101. Εἴτ' ἐγὼ, omnes Εἴτε ἐγὼ. 260, 101. ταῦτ' ἐροῦντες, omn. ταῦτα ἐρ. 103. τσαῦτ', ὡ ἄνδρες Ἀθ., Wunderlichius recte scribit: redde Demostheni omnium librorum (intellige: ante Reiskium) scripturam τσαῦτα. Judicium enim appellatione ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι vel ὡ ἄνδρες δικασταί, ἄνδρες Ἀθ. vel ἄνδρες δι. sequente elisio locum non habet. 262, 107. πάποθ', ὡς, ubi Wunderl. non male dicit: redde quod omnes habent πάποτε, ὡς. Bene enim Schaeferus in Dem. Appar. I, 219. „aut αἰσχύνεσθε,“ inquit, „quod edd. habent, scribendum, aut comma post αἰσχύνεσθε delendum: neque enim vox, post quam interpungitur, elisionem pati potest. Contra hanc regulam dici non potest quoties peccatum sit.“ Rectius etiam II, 46. his haec addit ad τευτ' (232, 1.) „apostrophum non admittit vox post h. v. paullisper subsistens.“ Nam ubicunque vox subsistit, apostropho non est locus, etiamsi non interpungatur. 263, 111. ὑμᾶς αἶμα, omnes οἶμαι ὑμᾶς. 264, 113. οὐδ' ἄλλον, omn. οὐδὲ ἄλλ. ib. 113. τὰναλαμῆνα, omnes τὰ ἀνηλαμῆνα. 266, 117. Νῆ Δί', ἀλλ', omnes recte Νῆ Δία, ἀλλ'. 267, 120. ὡστ' αὐ', omn. ὡστε αὐ. ib.

τούτους δ' ἐξεῖναι, omnes praeter Par. δὲ ἐξεῖναι, fortasse rectius ut in lege. 268, 122. εἴτ' οὐκ, omn. εἶτα οὐκ. 269, 126. ἀναγκαιότατ', omnes ἀναγκαιότατα. 270, 128. τοῖς δ' ἀπολ. omn. τοῖς δὲ ἀπολ. ib. δ' ὑπ', omn. δὲ ὑπ'. ib. 131. ὥστ' ἐλεύθερος, omn. ὥστε ἐλεύθερος. 272, 136. τάναντία, omn. τὰ ἐναντία. 274, 139. δότε δ', εἰ. Wunderl. non male: redde omnium scripturam δότε δὲ, εἰ. 274, 140. οὐδ' ἔλεγεν—οὐδ' ἔγραφεν, omn. οὐδὲ ἔλ. — οὐδὲ ἔγρ. 141. καλῶ δ' ἐναντίον, omn. praeter Par. καλῶ δὲ ἐν. 275, 141. ἐνεκ' αἰτίαν, Wunderl. non recte: scribe cum omnibus: ἐνεκα αἰτίαν. 143. οἱ δ' ἐθαύμαζον, omn. οἱ δὲ ἐθ. 144. Ἦτις δ' ἦ, omn. δὲ ἦ. 276, 145. ἰδεῖτ', αὐτῶ, omn. ἰδεῖτο, αὐτῶ. 146. οὐτ' ἐν—οὐτ' εἰς, omn. οὐτε ἐν—οὐτε εἰς. 147. θεάσασθ' ὡς, omn. θεάσασθε ὡς, quod Wunderl. optimum esse dicere non debebat. 277, 151. Ὡς δ' οἱ, cett. δὲ οἱ. 281, 160. ἐνεκ', omn. ἐνεκα. Locus, inquit Wunderl., distinguendus esse videtur: ἃ, πολλῶν μὲν ἐνεκα, εἰκότως ἀκούσετε μου. At pessime sane ita distingueretur. 281, 162. τοῦθ' ὁμογν., omnes τοῦτο ὁμογν. 282, 163. δ' ἦτε, ut in Par., ceteri δὲ ἦτε. 284, 168. αὐτὰ τάναναγκαιότατα, omn. αὐτὰ τὰ ἀναγκ. 169. τ' ἐκ, cett. τε ἐκ. 285, 170. ἀνίστατ' οὐδεῖς, omn. ἀνίστατο οὐδεῖς. 286, 173. δέονθ', omn. δέοντα et ἔσασθ' ἐμπειρότεροι, omn. ἔσασθε ἐμπ. 174. ἴν' ἔτοιμα, cett. ἵνα ἔτοιμα. 176. προαιρησόμεθ', omn. προαιρησόμεθα. 287, 177. βοηθήσεται, ἂν τις, in omnibus rectius βοηθήσετε, ἂν τις, Bekk. βοηθήσεται, ἐάν τις. 288, 179. οὐδ' ἔγραψα—οὐδ' ἐπρέσβευσα, omn. οὐδὲ ἔγρ.—οὐδὲ ἐπρ. 180. μηδ' ἦρω, omn. μηδὲ ἦρω. 292, 191. μέλλοντ', omn. μέλλοντα. ib. δ' οὐ, omn. δὲ οὐ. 293, 194. οὐτ' ἐκβ., omn. οὐτε ἐκ. ib. οὐδ' ἰστρατήγουν, Par. sola οὐδὲ ἴστρ. 195. Τόδε δ', omn. τότε δὲ. 196. ὅτ' ἐβουλ., omn. ὅτε ἐβουλ. ib. τότε ἔδει, omn. τότε ἔδει. 294, 197. ταῦθ', ἃ λέγω, omn. ταῦτα, ἃ λέγω, Bekk. ταῦθ' ἃ λέγω. ib. οὐτ' εἰς, omn. οὐτε εἰς. 295, 200. εἴτ' ἀπ., omn. εἶτα ἀπ. 296, 204. ταῦθ', Par. sola ταῦτα. 298, 211. ταῦτ', omn. ταῦτα. ib. τότε ἐπέμψαμεν, Par. sola τότε ἐπέμψ. 301, 218. δ' ἐν, in omnib. δὲ ἐν. ib. τότε ἠφείη, in omn. τότε ἠφείη.

303, 224. μηκέτ' εἶν, omn. μηκέτι εἶν. 227. ὡσπερ δ', ὅταν, cett. ὡσπερ δὲ, ὅταν. 304, 232. ταῦτ', Par. sola τοῦτο. 306, 237. δ' ἰππεῖς, omn. δὲ ἰππεῖς. 309, 248. ταῦτ', Par. sola ταῦτα. ib. ἠνίκα' οὐδὲ, omn. ἠνίκα. 310, 248. ἐπειθ', omn. ἐπειτα. 249. οὐτ', Par. sola οὔτε. ib. ἄλλ'. οὐδὲν, omn. ἄλλο οὐδὲν. 311, 252. σκέψασθ' ᾧ, ceteri σκέψασθε, ᾧ rectius quàm Bekker. σκέψασθ' ᾧ, v. supra. 314, 261. δ' εἰς, Par. sola δὲ εἰς. 262. τραύματ', omn. τραύματα. 315, 265. δ' ἐθνώρου, omn. δὲ ἐθνώρ. 266. εἶτ' ἤδη, omn. εἴτε ἤδη. 316, 272. ταῦτ', omn. ταῦτα. 317, 273. ἄριστ', omn. ἄριστα. ib. τότ', omn. τότε. 274. οὐτ', omn. οὔτε. 318, 276. τοιαῦτ', omn. τοιαῦτα. ib. Ἐγὼ δ', cett. Ἐγὼ δὲ, Par. sol. δ'. 277. ἐγωγ', omn. ἐγωγε. 278. οὐτ', omn. οὔτε. ib. ἄρ' ἄν, omn. ἄρα ἄν. 319, 281. συμπερόνθ', omn. συμφέροντα. 320, 283. ἐνεκ' ἐχθρας, omn. ἐνεκα ἐχθρας. 321, 285. ἐτ' ἄμεινον, omn. ἐτι ἄμ. 286. ἀμφοτέρ', omn. ἀμφοτέρα. 322, 290. κατάρατ', ἐμοί, in omnib. rectius κατάρατε, ἐμοί. 327, 304. Ἐνα μόνον ἀνδρα, in omnibus, etiam ap. Bekk. minus bene: Ἐνα ἀνδρα μόνον. 328, 308. τάνδρῳπιννα, omn. τὰ ἀνδρ. 330, 317. τότ' ἐπαν., omn. τότε ἐπ. 332, 324. ἄρ' ἔχουσιν, omnes ἄρα ἔχουσιν.

Multo plura autem sine dubio codicum auctoritate mutata sunt a Bekkero, ita ut Wunderlichius, qui haec Reiskium vituperaturus attulit, a Schaefero jure castigaretur. Bene enim hic vir doctus inter alia in Appar. I, 186. haec scripsit: „ἠνίκα ἄν, Bekker. melius ἠνίκα' ἄν. Quis credat, os Atticum tam foedos hiatus tolerasse? Neque in talibus librorum ulla est auctoritas, ut vehementer mirer iudicium Wunderlichii de elisionibus Reiskianis tantas tragoedias excitantis in praefat. ad Or. pro Coron. quasi homo capital fecerit. Longe verius iudicium Bremii, qui hiatus in Demosthene ut molestos aversatur ad p. 44, 13. Conf. Buttman. ad Midianam p. 141.“ Ut autem perspicias, quot talium vitiorum post Reiskium a Bekkero correcta sint, eodem modo, quo Wunderlichius alio sane consilio permotus ex oratione pro Corona

ea attulit, in quibus Reiskius a veteribus exemplis recesserit, ea sum enumeraturus, quae Bekkerus in Reiskianis mutaverit. Sunt autem in una oratione de male gesta legatione haec: 342, 5. ap. Reisk. οὐδὲ, B. οὐδ'. 343, 6. R. τε, B. τ'. 345, 13. ille δεῦρο, hic δεῦρ'. 346, 17. πάντα—πάντ'. 18. πράγματα—πράγματ'. 347, 19. R. τοσαῦτα, B. τοιαῦτ'. 21. χρήματα, χρήμαθ'. 348, 23. R. ἄμα, B. omitt. ib. R. δὲ, B. δ'. 24. θανμάσια—θανμάσι'. ib. συμφέροντα—συμφέροντ'. 349, 25. τότε—τότ'. 26. εἰδῆτε—εἰδῆθ'. ib. ἠρίκα—ἠρίκ'. 350, 29. ἐκεῖνο—ἐκεῖν'. 30. πράγματα—πράγματ'. ib. R. πάντα, B. ἅπαντ'. 352, 35. χρήματα—χρήματ'. ib. ὅσα—ὅσ'. 353, 40. οὐδὲ—οὐδ'. ib. τότε—τότ'. 42. πράγματα—πράγματ'. 43. γε—γ'. 355, 45. οὔτε—οὔτ'. 46. δὲ—δ'. 357, 51. τηρικαῦτα—τηρικαῦτ'. ib. ἥκιστα—ἥκισθ'. 359, 58. πράγματα—πράγματ'. 59. ψηφιεῖσθε—ψηφιεῖσθ'. 59. ἐγίνοντο—ἐγίνονθ'. 360, 60. πράγματα—πράγματ'. Idem est 361, 64. factum. 66. τίνα—τίν'. 362, 68. πράγματα—πράγματ'. 363, 70. τοιαῦτα—τοιαῦτ'. 71. εὐχεσθε—εὐχεσθ'. 364, 72. δὲ—δ'. 75. πότε—πότ'. ib. οὐδὲ—οὐδ'. 365, 76. πράγματα—πράγματ'. 368, 86. δέοντα—δέοντ'. ib. δὲ—δ'. 87. θανμάσια—θανμάσι'. 369, 90. ἀμφοτέρα—ἀμφοτέρ'. 91. συμβεβηκότα—συμβεβηκότ'. 372, 97. τίνα—τίν'. 98. ταῦτα—ταῦθ'. 373, 99. ὑμέτερα—ὑμέτερ'. 101. ἄφετε—ἄφετ'. Ib. R. τίνα, B. omitt. 374, 104. δὲ—δ'. 375, 114. ὥστε—ὥστ'. 376, 116. ὅτε—ὄτ'. 117. πράγμα—πράγμ'. 377, 119. χρήματα—χρήματ'. 120. πιστότατα—πιστότατ'. 378, 120. τοιαῦτα—τοιαῦτ'. 122. ταῦτα—ταῦθ'. ib. ἐβουλεύοντο—ἐβουλεύονθ'. ib. τίνα—τίν'. ib. πράγματα—πράγματ'. 123. ὑπεφίνατε—ὑπεφίνατ'. 124. R. τηλικαῦτα, B. τοιαῦτ'. 125. ταῦτα—ταῦτ'. 126. τότε—τότ'. 127. κρίματα—κρίματ'. 381, 132. τε—τ'. ib. εἰλήφατε—εἰλήφατ'. 133. δὲ—δ'. 134. χρήματα—χρήματ'. 384, 138. R. πολλὰ, B. πόλλ'. ib. δύο—δύ'. 139. ἐκπώματα—ἐκπώματ'. 385, 144. ἄλλα—ἄλλ'. 386, 145. ἐωράκατε—ἐωράκαθ'. 147. ἐρωτήσατε—ἐρωτήσατ'. 387, 147. R. χρήματα, B. omis. 149. δὲ—δ'. ib. ἀπέδοντο—ἀπέδονθ', 388, 151. ὅσα—ὅσ'. ib. πώποτε—πώποθ'. ib.

ψήφισμα — *ψήφισμ*. 389, 155. *ἀφικόμεθα* — *ἀφικό-
μεθ*. *ib.* *καθήμεθα* — *καθήμεθ*. 390, 158. *στράτευμα* —
στράτευμ. 391, 160. *ἄρα* — *ἄρ*. 392, 163. *R.* *τοῦτο*, *B.*
del. 394, 173. *R.* *πάντα*, *B.* *ἅπαντ*. *ib.* *ἔγωγε* — *ἔγωγ*.
396, 176. *ταῦτα* — *ταῦτ*. *Idem* 397, 178 *factum est*. 180.
μυρία — *μυρί*. *ib.* *ταῦτα* — *ταῦτ*. *Idem* 400, 189. *est*
factum. *ib.* *R.* *ταῦτα ἅπασιν*, *B.* *ταῦτα πᾶσιν*. 401, 192.
πώποτε — *πώποτ*. 402, 196. *δέ* — *δ*. 403, 198. *B.*
ἀφείλετο αὐτήν, *B.* *αὐτήν omitt.* 404, 201. *πάντα* — *πάντ*.
202. *ἄρα* — *ἄρ*. *ib.* *ἔπειτα* — *ἔπειτ*. *ib.* *δέ* — *δ*. 203. *ἀμφώ-
τερα* — *ἀμφότερ*. 405, 205. *βούλεσθε* — *βούλεσθ*. *ib.* *R.*
τάλλα, *B.* *τάλλ*. 207. *χρήματα* — *χρήματ*. 406, 208.
τοῦτο — *τοῦτ*. 209. *δύο* — *δύ*. 210. *ἄλλα* — *ἄλλ*. 211.
πράγμα — *πράγμ*. 407, 211. *ἐβούλετο* — *ἐβούλετ*. *ib.* *τάδι-
κήματα* — *τάδικήματ*. 212. *κατεγνωκότα* — *κατεγνωκόθ*.
418, 217. *R.* *τίνα*, *B.* *τί*. 218. *ὅσα*, *ὅσ*. *ib.* *ὑπέσχοντο* —
ὑπέσχονθ. 409, 221. *ἐνεκα* — *ἐνεκ*. *ib.* *ταῦτα* — *ταῦτ* *ib.* *ἀκή-
κοα* — *ἀκήκο*. 411, 227. *βούλεσθε* — *βούλεσθ*. 231. *χρήματα*
— *χρήματ*. 415, 237. *δέ* — *δ*. 416, 242. *πράγμα* — *πράγμ*.
417, 244. *χρήματα* — *χρήματ*. 419, 249. *δύο* — *δύ*.
421, 254. *ἐβούλετο* — *ἐβούλετ*. 255. *χεῖρα* — *χεῖρ*. *ib.*
ἔχοντα — *ἔχοντ*. 423, 256. *πάντα* — *πάντ*. 257. *τινα* —
τιν. 425, 262. *δεῦρο* — *δεῦρ*. 426, 265. *ταῦτα* — *ταῦτ*.
267. *R.* *λέγε οὖν*, *B.* *οὖν om.* 427, 272. *γράμματα* —
γράμματ. *ib.* *τοιαῦτα* — *τοιαῦτ*. 431, 280. *μέγιστα* — *μέ-
γιστ*. 432, 282. *πάντα* — *πάνθ*. 433, 288. *R.* *τά ἄλλα*
ἀφεις, *B.* *τάλλ* *ἀφ*. 434, 291. *ἦνίκα* — *ἦνίκ*. *ib.* *δέ* — *δ*.
292. *ταῦτα* — *ταῦτ*. 435, 292. *πάντα* — *πάντ*. 294. *ὅτε* —
ὅτ. *ib.* *ἀπώλετο* — *ἀπώλετ*. 295. *R.* *τηλικαῦτα*, *B.* *τοιαῦτ*.
437, 299. *δέ* — *δ*. 301. *πεπρακότα* — *πεπρακόθ*. 440, 310.
δέ — *δ*. 441, 312. *πώποτε* — *πώποτ*. *ib.* *R.* *πάντα*, *B.*
ταῦθ. 313. *τηνικαῦτα* — *τηνικαῦτ*. 442, 313. *πράγματα*
— *πράγματ*. *Idem* 314. *est factum.* 315. *ὥστε* — *ὥστ*.
443, 317. *μέγα* — *μέγ*. 444, 319. *διεπράξατο* — *διεπραξ-
αθ*. 320. *μήτε* — *μήτ*. 321. *τοιαῦτα* — *τοιαῦτ*. 445,
324. *τοιαῦτα* — *τοιαῦτ*. 325. *κάμιστα* — *κάμιστ*. *ib.* *πράγ-
ματα* — *πράγματ*. *ib.* *φρόνημα* — *φρόνημ*. 327. *χρήματα* —
χρήματ. *ib.* *πώποτε* — *πώποτ*. 328. *πάντα* — *πάνθ*. *ib.*

ὄσα—ὄσ'. *ib.* χρήματα—χρήματ'. 447, 331. ὄσα—ὄσ'. 336.
 μηδὲ—μηδ'. *ib.* πάντα—πάντ'. *ib.* ἐνταῦθα—ἐνταῦθ'. 337.
 μυρία—μυρί'. 338. φρόνημα—φρόνημ'. *ib.* δὲ—δ'.

Ex his facile poterit, ni fallor, concludi, multa etiam eorum, quae adhuc legantur ejusmodi vitia, sola tum librariorum incuria tum editorum negligentia restare. Ita in ἦνίκα, ὀπηνίκα, παραχοῆμα, σφόδρα, ἄρα, εἶτα, ἐπειτα, ἄμα, αὐτίκα, παραντίκα, πότερα, ἐνταῦθα, ἴνα, τηρικαῦτα, δῆτα, παρὰ, ἔνεκα, μάλα, μάλιστα, ἦδιστα, ἦμισα, ἄριστα, σαφέστατα, ῥᾶστα, τάχα, τάχιστα, κάλλιστα, κράτιστα, κάμισα, οικειότατα, ἐγγύτατα. Porro in τε, τότε, εἶτε, ὅτε, πότε, ὥστε, δήποτε, μήποτε, οὔτε, μήτε, δὲ, ἐνθάδε, ἐνθένδε, μηδὲ, οὐδὲ, οἴκαδε, γε, fortasse etiam in ἐκείσε, οὐδαμόσε, ἐτέρωσε, πολλαχόσε, deinde in ἐτι, οὐκέτι, μηκέτι, προσέτι, et ἐπὶ, denique in δεῦρο, et ὑπό. In his enim ultimam vocalem elidi tum ex iis, quae antecedunt, perspicies, tum conferre potes de ἦνίκα Phil. I, 48, 31. de Pac. 58, 5. Phil. III, 114, 16. de παραχοῆμα Phil. II, 74, 36. Leptin. 461, 15. σφόδρα Lept. 464, 24. ἄρα de mal. gest. leg. 404, 202. εἶτα Andr. 615, 70. Aristocr. 639, 61. ἐπειτα de m. gest. leg. 404, 202. ἄμα Coron. 236, 32. αὐτίκα c. Spud 1035, 25. παραντίκα Phil. II, 72, 27. πότερα Chers 94, 20. Coron. 270, 129. ἐνταῦθα Chers. 100, 43. de m. gest. leg. 351, 32. τηρικαῦτα de m. gest. leg. 356, 51. δῆτα Coron. 332, 324. ἦλικά pr. Phorm. 950, 19. ἔνεκα de Pace 61, 17. 63, 23. μάλα de m. gest. leg. 403, 199. 435, 294. ἦμισα de m. g. leg. 357, 51. ἄριστα Coron. 317, 273. σαφέστατα Coron. 242, 49. de mal. g. leg. 405, 206. ῥᾶστα Mid. 560, 139. τάχα pr. Phorm. 952, 25. τάχιστα Coron. 320, 284. κάλλιστα Lept. 504, 154. κράτιστα Lept. 508, 166. κάμισα Chers. 99, 40. οικειότατα Chers. 99, 40. Rhod. lib. 193, 11. ἐγγύτατα Symmor. 184, 22. Adde his de ἐνθάδε Phil. I, 53, 46. 54, 50. ἐνθένδε Ol. II, 19, 4. Chers. 93, 13. οἴκαδε Phil. I, 53, 47. de οὐκέτι Ol. III, 33, 18. Phil. I, 52, 41. μηκέτι Phil. II, 73, 30. προσέτι Rhod. lib. 199, 31. de δεῦρο Coron. 236,

32. 238, 39. 41. atque de μέντοι Ol. I, 16, 26. Cherson. 96, 27.

Non eliduntur autem vocales in ἦ, εἰ, ἐπεὶ, καίτοι (quod mirum, quia μέντοι eliditur), ποῖ, ὅτι, ὅπου, μή, μηδὲ ante εἰς v. Ol. II, 25, 25. εὐ et ἰοῦ—ιοῦ.

Vocalis α autem est elidenda in pronomi-
nibus ταῦτα, αὐτά, τοιαῦτα, τσαῦτα, τηλικαῦτα, ἡλί-
κα, τινά, τίνα, ὄντινα, ἄττα, ἐκεῖνα, ὅσα, πόσα, ὀπόσα, οἶα,
ὀποῖα, δεῖνα, ἄλλα (fortasse etiam in λοιπά), τελευταῖα,
μέγα et μεγάλα, μέγιστα, (fort. in πᾶσα) πάντα, ἅπαντα,
πολλά, πάμπολλα, πλείονα, πλείστα (fort. etiam in μικρά et
παντοδαπά), ἐλάττονα, μελζονα, ἕκαστα, ἔνια, ἀθρόα, ἔνα,
μηδένα, οὐδένα, οὐδεμία, πρῶτα, ἀμφοτέρα, συναμφοτέρα,
ἕτερα, θάτερα, οὐδέτερα, δεύτερα, τρία, τέτταρα, ἐπτά, ἑ-
νέα, δέκα, ἑνδεκα, δώδεκα, τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεν-
τήκοντα, ἐξήκοντα, διακόσια, μυρία, σφέτερα, ἡμέτερα, ὑμέ-
τερα. Vocalis ε in ἐμέ, με, σε, τόνδε, πέντε. Vocalis ο
in τοῦτο, ἐκεῖνο, κάκεῖνο, αὐτό, ἄλλο, τηλικούτο, τσοῦ-
το, δύο, σύνδυο. Exempla praeter ea, quae jam in
iis, quae antecesserunt, allata sunt, reperies in ταῦτα
Ol. I, 11, 7. αὐτά Lept. 479, 74. τοιαῦτα de mal. g.
leg. 378, 120. τσαῦτα de mal. g. leg. 424, 259. τη-
λικαῦτα de m. g. leg. 432, 284. τίνα Phil. II, 70, 17.
Chers. 94, 18. τίνα de m. gest. leg. 378, 122. 451,
343. ὄντινα Ol. II, 20, 7. Coron. 292, 191. ἐκεῖνα
Aphob. III, 858, 47. ὅσα Ol. II, 22, 16. Coron. 248,
70. ὀποῖα Ol. III, 37, 32. δεῖνα Lept. 488, 104
ἄλλα Chers. 90, 1. 102, 52. μέγα d. m. gest. leg.
443, 317. μεγάλα Arist. 688, 203. μέγιστα d. m.
gest. leg. 431, 280. πάντα et ἅπαντα Ol. I, 12, 13.
III, 36, 30. Chers. 92, 10. πολλά Ol. III, 36, 27.
Chers. 105, 62. πάμπολλα d. m. gest. leg. 398, 180.
πλείονα Aphob. II, 838, 9. πλείστα Aphob. I, 831, 55.
μηδένα de m. gest. leg. 412, 227. οὐδένα Cor. 276,
147. οὐδεμία Conon. 1264, 25. ἀμφοτέρα Rhod. lib.
194, 15. Coron. 321, 286. ἕτερα Coron. 273, 138.
313, 258. θάτερα Callicl. 1277, 19. οὐδέτερα de Pac.
62, 23. τριάκοντα Symmor. 184, 22. τεσσαράκοντα

Phil. III, 113, 11. *πεντήκοντα* de m. gest. leg. 390, 155. *ἑπτὰ* Aphob. I, 814, 4. *πέντε καὶ δέκα* Callicl. 1273, 4. *μυρία* d. mal. gest. leg. 397, 180. *ἡμέτερα* Ol. III, 36, 27. Cherson. 95, 22. *ἰμέτερα* Ol. II, 25, 24. bis. Phil. I, 42, 7. Porro in *ἐμὲ* Coron. 297, 209. 308, 245. in *με* Coron. 325, 297. de mal. gest. leg. 414, 234. in *σε* Coron. 248, 69. 315, 266. *τόνδε* Coron. 302, 223. *πέντε* Onet. I, 866, 7. Denique in *ἐκεῖνο* de m. gest. leg. 350, 29. Lept. 490, 111. *τηλικούτο* Coron. 313, 259. *τοσοῦτο* Lept. 502, 150. *ἄλλο* Aristocr. 679, 176. *δύο* de mal. gest. leg. 384, 138. 419, 249.

In adjectivis vocalis *a* est elisa in *ἀγαθὰ* Leptin. 491, 112. *αἰσχιστα* Midian. 520, 17. *ἀνάξια* Leptin. 481, 82. *ἄριστα* Coron. 317, 273. *ἀντόματα* Ol. I, 11, 9. in *βέλτιστα* Androt. 605, 37. *δεινότερα* Mid. 573, 181. *δεινότερα* Lept. 471, 48. *δίκαια* de mal. gest. leg. 447, 330. *δικαιότερα* Phil. II, 69, 13. *δικαιοτάτα* Mid. 516, 8. *ἐνομα* Aristocr. 649, 86. *ετοιμότερα* Ol. II, 21, 12. *εὐφημότερα* de mal. g. leg. 356, 50. *θανμάσια* ib. 348, 24. *κύρια* ib. 424, 259. *οικειότερα* Chers. 99, 40. *πισιότερα* de m. gest. leg. 377, 120. *σύμμαχα* Coron. 326, 302. *φαῦλα* Phil. I, 54, 50. *φανυλότερα* Phil. III, 110, 1. In participiis *ἀναγκασθέντα* de mal. gest. leg. 390, 157. *ἀπιόντα* Mid. 542, 95. *γράφοντα* Coron. 301, 221. *δεδωροδοκηκότερα* de mal. g. leg. 378, 121. *δέοντα* Coron. 286, 173. *διακείμενα* ib. 318, 278. *δοθέντα* Lept. 469, 39. *δόντα* Aristocr. 667, 144. *δόξαντα* Mid. 530, 50. *ἐγχειρόντα* Aristocr. 626, 17. *ἐξετασμένα* Lept. 471, 49. *ἐπάγοντα* Mid. 555, 125. *ἐροῦντα* Coron. 285, 170. *ἔχοντα* d. mal. gest. leg. 422, 255. *καταστήσαντα* Mid. 536, 68. *κατασχόντα* ib. 538, 73. *κατεγκωκότερα* de mal. g. leg. 407, 212. *κατιόντα* Aristocr. 644, 73. *κριθέντα* Phil. I, 54, 47. *λαβόντα* Coron. 297, 209. *λέγοντα* de mal. gest. leg. 421, 253. *μέλλοντα* Coron. 292, 191. *όντα* Lept. 498, 135. *ούσα* c. Boeot. de nom. 1001, 24. *παρασχόντα* Aristocr. 644, 73. *παρόντα* Ol. I, 15, 21. *πεπραγμένα* Andr. 616, 74. *πεπρακότερα* de m. g. leg.

437, 301. *πραχθέντα* Lept. 476, 64. *περιόντα* Mid. 525, 36. *προσίοντα* ib. 535, 64. *προσόντα* Coron. 315, 264. *προσελθόντα* Phil. III, 117, 26. *πολεμούντα* Chers. 91, 7. *σκοπούντα* Ol. I, 14, 16. *συμβεβηκότα* de m. g. leg. 369, 91. *συμφέροντα* Coron. 319, 281. *συνακοῦσα* On. I, 873, 33. *συντείνοντα* Coron. 299, 213. *τυχόντα* Mid. 516, 7. *ὑπάρχοντα* Symmor. 181, 11. *φρενακίσαντα* de m. g. leg. 396, 177. *φρονοῦντα* Lept. 479, 75. *χρηεύουσα* On. I, 873, 33. In nominibus substantivis: *ἀγῶνα* Symmor. 180, 10. *ἀδίκημα* ib. 188, 37. *ἀδικήματα* Coron. 268, 123. *τάναλώματα* Lept. 464, 25. *ἀτύχημα* Mid. 556, 128. *βῆμα* Coron. 297, 209. *γράμματα* de m. gest. leg. 428, 272. *γυναῖκα* Aphob. I, 831, 55. *Δία* Aphob. III, 862, 59. *ἐκπαῖματα* de m. g. leg. 384, 139. *εὐεργέτημα* Ol. I, 12, 10. *θυρατέρω* Aph. I, 831, 56. *λήμμα* de Pace 60, 12. *μητέρα* pr. Phorm. 953, 28. *μηχανήματα* Phil. III, 124, 50. *νύκτα* de m. gest. leg. 396, 175. *ὄνομα* Lept. 479, 76. *καίδια* Aphob. I, 834, 65. *παραδείγματα* Phil. II, 70, 19. *πατέρα* Nausim. 987, 12. *πλεονεκτήματα* Phil. III, 124, 52. *πνεῦμα* Coron. 328, 303. *πολιτεύματα* Chers. 107, 72. *πονηρεύματα* de m. gest. leg. 423, 257. *πράγμα* Coron. 303, 224. *πράγματα* Ol. II, 19, 5. *προῖκα* Aphob. III, 854, 32. *ρήματα* Cor. 301, 223. *στράτευμα* Chers. 96, 26. *στρατεύματα* Aristocr. 639, 61. *σῶμα* Mid. 555, 126. ib. 585, 223. *τάλαντα* Lept. 479, 77. *τίμημα* 504, 155. *τραύματα* Coron. 313, 259. *ὑπομνήματα* Andr. 616, 74. *φρόνημα* de m. gest. leg. 445, 325. *χεῖρα* ib. 422, 255. *ψήρισμα* ib. 388, 151. *ψηφίσματα* Chers. 91, 6. — In ε *κατάρατε* Coron. 322, 290. cum apostropho legitur, dubito tamen an recte.

In verbis vocalis *a* est elisa in *ἀρίνομεδα* Coron. 298, 211. *καθήμεδα* de mal. gest. leg. 389, 155. in *ἔδωκα* Coron. 287, 179. *ἐπανσα* ib. 260, 102. *ἀποικνησα* Aristocr. 622, 5. *οἶδα* Coron. 260, 101. *οἶσθα* ib. 293, 195. *δέδοικα* Chers. 103, 53. — ε est elisum in *λέγε* Aphob. II, 839, 12. c. Steph. 1108, 24. *φέρε* ο. Boeot. de nom. 1003, 31. *πεποιήμε* Phil. II, 74, 35.

ὕπολαμβάνετε Coron. 296, 204. προὔτιθετε ib. 306, 236. ἐποιήσατε ib. 260, 101. ἐρωτήσατε de m. g. leg. 386, 147. ὑπεφύησατε 378, 123. εἰλήφατε ib. 381, 132. ψηφιεῖσθε ib. 359, 59. — ι eliditur in θαναμάσαιμι de m. gest. leg. 386, 147. ὀκνήσαιμι Coron. 260, 103. παραινέσαιμι de Rhod. lib. 198, 25. in ἐστὶ Chers. 100, 41. ἐνεσσι Phil. II, 96, 13. φημί Ol. III, 33, 19. c. Stephan. I, 1109, 26. — ο eliditur in ἀνίστατο Coron. 285, 170. ἐβούλετο de m. gest. leg. 407, 211. ἐξήραστο Coron. 271, 133. ἀπέδοντο de m. gest. leg. 387, 149. εὔρηντο Phil. III, 130, 75.

Intelliges inde Demosthenem apostropho multo frequentius Isocrate esse usum nec solum in praepositionibus et particulis istis, in quibus Isocratem vocalem elidisse docuimus, sed etiam in ἦνικα, παρὰχρημα, μάλα, ἄμα, ἀντίκα, παρὰντίκα, ἡλίκα, πότερα, τηρικαῦτα, δῆτα, et in ὑμέτερα, ἡμέτερα, ἀμφοτέρα; πάμπολλα, μεγάλα, πλείονα, ἕτερα, οὐδέτερα, οὐδεμία, μυρία, neque minus in femininis participiorum οὔσα et sim. Difficilius tamen est iudicium de illis adjectivis, quibus accentus est in terminatione, veluti ante vocales leguntur ἀνεκτά, δεινά, δυνατά, ζηλωτά, ἱερά, ἱκανά, κακά, καλὰ, κοινά, λοιπά, λυπηρά, μικρά, ξενικά, παλαιά, παντοδαπά, πιστά, σεμνά, συμμαχικά, φοβερά, χαλεπά. Quaeritur igitur, num hic α eodem jure elidi possit, quo elisum est in πολλά, αὐτά, ἀγαθὰ, et ἐπτά. In verbis α, nisi est syllaba producta, ubique elidi poterit.

Litera ε eliditur hic etiam in ἐνθάδε et ἐνθένδε, sed elidenda etiam erit in ἐκεῖσε, οὐδαμῶσε, ἐτέρωσε, πολλαχόσε. Eliditur ε porro in σε et in imperativis λέγε et φέρε, uti, si lectio recte habet, in κατάρατε. Litera ι eliditur, etiam in φημί, est igitur fortasse etiam elidenda in ἀφίημι, δίδωμι, δείκνυμι, τίθημι, εἰμί. Litera ο est elisa in δεῦρο, τηλικούτο et αὐτό. Denique diphthongus οι in μέντοι eliditur, fortasse igitur etiam in καίτοι. Nequaquam autem eliditur αι in terminationibus verborum, qua in re erravit Bremius ad Demosth. Onet. I, p. 91. loquendo certe vocabula confluisse censens. Est ibi, γνῶσεσθ' ὅτι cum Dindorfio et

Schaefero scribendum. Neque Aristocr. 636, 52. *ἔστ'* pro futuro est habendum, quamquam alii codd. *ἔσται* habent.

Craseos autem exempla, iis plerumque praetermissis quae in Isocrate invenimus, haec habemus: in *καί* — *κάν* pro *καί ἐν* Phil. I, 42, 8. *κάνπερ* d. mal. gest. leg. 383, 136. *κάνταῦθα* Lept. 467, 33. *κάντεῦθεν* Aristocr. 636, 52. *κῆτ'* (al. *καίτ'*) Andr. 615, 70. et sine dubio in multis aliis locis, in quibus nunc *καί* ante vocalem legitur, olim crasis erat, uti in loco quodam, quem mihi adscribere oblitus sum, etiam *κακουσίον* legitur, quamquam alii ibi *ἀκουσίον* om. *καί* habent. In articulo τῆ legis *τάπιτιμα* pro Coron. 229, 14. *τάνηλωμένα* 264, 113. *τάναγκαιότατ'*, 269, 126. *τάδικήματα* de m. gest. leg. 371, 95. *τάνινικια* 380, 128. *τάναλώματ'* Lept. 464, 125. *τάρχαϊα* Aristocr. 632, 39. *τάργραφα* 643, 70. In τὸ τάνθρώπιον pr: Coron. 307, 242. *τάργγυριον* d. m. gest. leg. 394, 170. *τάντύχημα* Aristocr. 687, 200. *τάνσέβημα* Mid. 562, 147. *τάνκριβες* Onet. I, 874, 36. *τάνκόλουθον* Pantaen. 973, 24. *τάνοιμάτιον* de mal. g. leg. 442, 314. *τάνλάχιστον* Phil. I, 46, 21. *τάνσχατον* Phil. III, 119, 34. *τάνσργον* Aristocr. 635, 48. In τὸ τάνδρος Olynth. II, 23, 18. *τάνθρώπου* Chers. 98, 35. *τάντομάτου* d. mal. g. leg. 352, 37. Addas his τὰ in τάν pro Coron. 299, 215. *τάνο* de mal. gest. leg. 370, 92. *τάν* ib. 408, 215. *τάνπι* 409, 219. In relativis habes *ἀτερος* adv. Boeot. de nom. 998, 12. *ἀγὼ* ib. 1006, 39. *ἀν* Leptin. 485, 94. et *οὐγὼ* Andr. 614, 67. In articulo *ἀνθρώπος* Ol. I, 10, 3. et *ἀνθρώπος* Timocr. 703, 12. Inde concludi poterit, si hic illic τὰ, τὸ, τοῦ, ὃ, οὗ, ὅ et similia legantur, ea a Demosthene per crasin vel scripta vel pronuntiata esse.

Accedant his denique *προῦβαλόμην* Coron. 325, 300. *προῦδοσαν* Chers. 99, 40. *προῦδωκεν* Cor. 241, 48. *προῦκαλεῖσθε* Mid. 586, 226. *προῦκρινον* Aristocr. 686, 197. *προῦκλιנדεῖτο* de m. gest. leg. 450, 338. *προῦλαβε* Cor. 245, 60. *προῦλεγον* Phil. II, 73, 29. *προῦνοήθη* c. Stephan. I, 1112, 34. *προῦξένεις* Cor. 252, 2. *προῦπηλάκισεν* Aristocr. 660, 120. *προῦπινεν* d. m.

gest. leg. 380, 128. προὐτίθετο Phil. I, 40, 1. προὐχει-
ροτόνησεν Timocr. 703, 11.

Qui igitur haec, quae et de Isocrate et de Demosthene a me sunt allata, recte perpenderit, exploratum habebit, non solum Isocratem maximam, sed etiam Demosthenem satis magnam curam in hiatibus evitandis possuisse. Restat autem, ut ostendatur, uti Isocratem in orationibus demonstrativi et forensis, ita Demosthenem in orationibus deliberativi nec non forensis generis principes extitisse, qui tanto cum studio concursione vocabulorum fugerint. Oratores enim his antiquiores hiatus non evitasse in

Capite quinto

de hiatu in oratoribus ante Isocratem

sum demonstraturus. Ita Gorgias, quem primum horum oratorum extitisse accepimus, in fragmento, quod ex Dionysii libris deperditis nobis a scholiasta anonymo Hermogenis p. 421. (v. Spengel. *Συναγωγ. τεχν.* p. 78.) est servatum, plures admisit hiatus. Est fragmentum orationis funebris, cujus argumentum Philostratus p. 493. exposuit. V. Foss. de Gorg. p. 64. In eo enim hi leguntur graviore hiatus (minores eos dixerim, qui apostropho ponendo possint tolli, neque eos etiam afferendos esse duxi, qui quum pausa in loquendo post prioris verbi vocalem fiat, facilem habeant excusationem.) δεῖ ἀνδράσι—νόμου ἀκριβείας—ὑβριστὰ εἰς—κόσμοι εἰς—ἄφοβοι εἰς—δεινοὶ ἐν—ἐμφύτου Ἄρεος—ἐνοπλίου Ἐριδος—φιλοκάλου Εἰρήνης—ζῆ οὐ. Quod cum videamus factum in oratione publica eaque ostentandi causa scripta, minor etiam cura in hiatu evitando, si minor potest esse, perspicua erit in oratione, quae specie certe ad genus forense est referenda. At in oratione de Palamede, quae Gorgiae tribuitur, pauci admodum reperiuntur hiatus iique sunt hi: p. 187. ἡμέρᾳ ἐγένετο, τοῦ μὲν [ὄλου] ὑμεῖς, ubi ὄλου delendum esse videtur; ἐμφανῆ ἐμποιεῖ. (Num μὲν ποιεῖ, sequitur enim διὰ δὲ?) 188. ἀφῖκται ἄνευ—καί κείνῳ ἐγὼ—ὑπάρχει ἅπαντα. 190. χρὴ ἀνδρὶ—βούλομαι εἰπεῖν—δέομαι οὖν—ἐμοῦ εἰπεῖν. 191. εἴη ἡ κρίσις, ubi articulus a

Reiskio e conjectura est additus, sed etiam in initio *κατὰ* sine articulo legitur, est nostrum: eine *Entscheidung*. Neque magis probandum est, quod Bekk. e cod. A. *ἤδη ἀπὸ* pro vulgato *ἢ διὰ* recepit. Videtur potius *ἤδη διὰ* scribendum esse: „jam per ea, quae sunt dicta.“ Haec autem ipsa ratio erat scriptorum, inprimis oratorum seniorum (Dionis Chrysostomi, Aristidis et al.) qui hiatus quidem evitabant, sed minus diligenter in ea re versabantur. Unde cum Fossio facio hanc orationem non esse Gorgiae l. l. 78—105. judicante.

Aliter tamen res habet in Helenae laudatione, in qua hiatus multo minus est evitatus. Habes ibi 92. *ἐπαίνου* (vulg. *ἐπαίνων*) *ἐπαίνω* — *αὐτοῦ ἀνδρός* — *εἶναι ἔδοξεν* — *φάναι ἠλέγχθη*. 93. *γενομένη ἔσχε*. 94. *ψηφίσματι* (A. B. *ψηφίσμασιν*) *ἐπραξεν* — *βία ἀρπασθεῖσα* — *ἐρωτι ἀλοῦσα* (plur. codd. om.) — *αἰτιάσθαι ὁ* — *προμηθεῖα ἀδύνατον* — *βία ἠρπιάσθη* — *ἀπολούσασθαι ὧδε*. 95. *ἐπαυδαὶ ἐπαγωγαὶ ἡδονῆς* (vulg. *μὲν* interponunt) — *τέχναι εὐρηται*. 96. *βία ἠρπιάσθη* (cod. E. *παρῆλθε*) — *καίτοι εἰ ἀνάγκη ὄνειδος* (codd. nonnull. *μὲν* post *ἀναγκή* addunt). 98. *λόγω ἐπίσθη* — *γεγονέναι* (H. W. om.) *ἀμαρτίας*. 99. *θεάσεται* (C. *θεάσασθαι*) ἢ. 101. *βία ἀρπασθεῖσα* (vulg. om.) — *μῶμον ἀδικίαν*. Hac quidem in re haec oratio similis est orationi funebri, cujus fragmentum nobis est servatum, sed etiam in sententiarum conformatione figurisque quae dicuntur orationis, magna est similitudo, ita ut hoc certe confirmaverim, si Gorgias fragmentum illud scripserit, non esse cur de auctore hujus orationis dubitetur. Fossius quidem p. 105 et 106. desiderari ait in ea poëticum orationis colorem et dicendi rationem splendidam et gravem atque dithyrambis haud alienam. At qualis est poëticus color in fragmento illo, talis est in hac oratione. Vide exempla a Schoenborn. de authentia declamationum quae Gorgiae Leontini nomine exstant, dissert. 1826. p. 29 et 30. allata. Quae Spengelius l. l. p. 73 et 74. de hac re disputavit, graviora quidem esse videntur, sed non ea, quibus res possit probari. Minime enim Isocrates in orat. de Helenae laud. Gorgiam maximis concidit con-

viciis, id quod Spengelius opinatur, sed dicit tantummodo, Gorgiam, Protagoram, Zenonem et Melissum ostendisse, posse de quaque re etiam falsissima facile disputari ab eo, qui dicendi sit gnarus. Optime igitur in eadem oratione potuit pergi, magis probandum esse, quod hic vir Helenam sibi laudandam sumserit, peccavisse tamen in eo, quod potius defensionem quam laudationem scripserit. Quare hoc contenderim, quae argumenta ad sententiam comprobendam, hanc orationem non esse a Gorgia profectam, sint allata, non ita esse comparata, ut id ipsum comprobetur. Orationis natura potius ea est, ut multum a consueta dicendi ratione seniorum scriptorum recedat.

In Antisthenis orationibus hiatus non quidem summa, sed tamen aliqua cura est vitatus. Habes enim in ejus Ajace hos hiatus: *αὐτοῦ ἐκφαίνει* et 182. *δικῆ ἐστίν*, in *Ulyxe* 182. *ἀλῶναι ἅπαντες* (N. om.) — *τούτου αἴτιον*. 183. *ἀναπαύονται οἱ—οἶε εἶναι—κακῶ ἐναντιωτάτω αὐτοῖς* (ita e C., vulgo rectius: *κακῶν ἐναντιωτάτα scr. ἐναντιωτάτ' αὐτ.*)—*ἀνδρεία οὐ*. Unde intelligetur, has quidem orationes cum in argumento ipso, tum in hac scribendi ratione simillimas esse orationi Pseudo-Gorgiae pro Palamede. Videntur igitur eae ejusdem temporis, et fortasse etiam ejusdem scholae esse. Hoc certe affirmaverim, eo tempore, quo Antisthenes vixerit, hiatus omnino a scriptoribus prosae orationis non esse evitatos, nisi ab Isocrate, in quo id ipsum maxime laudatur. Dubitavit etiam de iis Fossius l. l. p. 94.

Ejusdem argumenti, sed non ejusdem generis scribendi est Alcidas mantis oratio, Ulysses inscripta. In ea enim plurimi reperiuntur hiatus: 184. *ἤδη ἐνεθυμήθη—γίνονται ἐν—τούτῳ οὐδεμία—φιλεῖ κριδας—κινδύνῳ ἐγενόμεθα—βάλλει ἐγγύς—γραφή ἐδήλου—σοι ἔσται*. 185. *θορύβῳ ἔλαθεν—εἰκῆ οὕτως* (v. *δόξωμεν ἀδίκως*). — *ταύτῳ ἐγενόμεθα—τοιούτου εἶδους—λάβη ἐκ—χρησθαι ἡμᾶς—βέλη ἀνελόμενος—ἐπιδείξω αἴτιον—ἀφικομένῳ εἰς—ἐχρήσθη ὑπὸ—αὐτῷ ἔκγονος—αὐτοῦ ἀπολέσθαι—ἀφικνεῖται οἰκαδε—ἀφικνεῖται Ἡρακλῆς—ξενίζει ὁ—νεῶ ὑπὸ—*

γίνονται (cod. Z. ἦγεν) ἐν—Παρθενίῳ ὄρει.—αὐτῷ ἐπέ-
 στείλειν—τίθεται υἱὸν—Πριάμῳ εἰς—τούτῳ οἱ—ἀφικνοῦνται
 ἐκ—Μεγελίου αὐτοῦς—εἴη ὁ—αὐτῷ ἔδοξε et sic in reliqua
 orationis parte. Alcidamantem autem revera hiatus non
 fugisse, patet ex fragmento, quod Aristoteles Rhetor. II,
 23. attulit, in quo hi leguntur hiatus: Χῶι Ὅμηρον—φι-
 λολόγοι ὄντες—Λαμψακηνοὶ Ἀναξαγόραν—φιλόσοφοι ἐγέ-
 νοντο. Eatenus igitur potest ab Alcidamante profecta
 esse. Et simillimum etiam est fragmentum loco illi 186.
 a Νέστωρ γὰρ ὁ πρεσβύτατος usque ad τὸ πλεον καὶ τὸ
 ἔλαττον. Ea autem vitia quae Aristoteles Rhetor. III, 3.
 enumerat, neque tam frequentia sunt in isto fragmento
 neque prorsus absunt ab ea, de qua loquimur, oratione.
 Veluti 186. ult. haec leguntur: κύβους αὐ̄ μέγιστον κα-
 κὸν κατέδειξε, τοῖς μὲν ἠττηθεῖσι λύπας καὶ ζήμιας, τοῖς δὲ
 νεικηκόσι καταγέλωτα καὶ ὄνειδος et paulo supra: μέτρα
 δὲ καὶ σταθμὰ ἐξεῦρε, καπήλοις καὶ ἀγοραίοις ἀνθρώποις
 ἀπάτας καὶ ἐπιτοκίας, πεττούς γε μὴν τοῖς ἀργοῖς τῶν ἀν-
 δρῶν ἐριδας καὶ λοιδορίας. Minime igitur cum Fossio l.
 all. p. 85. dixerim, certum et a dubitatione vacuum esse,
 declamationem istam non esse Alcidamantis, neque inde
 quod Augis et Nauplii mentionem fecit sophista, conclu-
 serim, eum Diodoro similia referente esse usum auctore,
 cum antiquiores fabulae esse videantur, quas et Diodo-
 rus postea et Antisthenes antea sit secutus.

At qui hanc orationem nondum idoneis argumentis
 Alcidamanti esse abjudicatam statuam, non possum face-
 re, quin alteram de Sophistis scriptam orationem non
 Alcidamantis esse ducam. Hac enim in oratione eadem
 fere diligentia, qua ab Isocrate ejusque discipulis factum
 est, hiatus est evitatus. Qua tamen in re Alcidamantem
 studium non posuisse ex fragmento ab Aristotele Rhe-
 tor. II, 23. allato intellexeris. Habes autem in ea, si
 iudicium ex ratione fers, qua Demosthenis publicae ora-
 tiones judicandae sunt, duos tantummodo hiatus. 89. κύ-
 ριοὶ εἰσιν et 91. παρέργῳ ἐπιμελόμενος. Quid? quod ne
 post interpunctionem quidem et ubicunque in loquendo
 pausa fit, nec post particulas illas, quas supra adscripsi,

hac quidem in oratione hiatus est admissus. Deprehendes enim, si iudicium ex Isocratis dicendi oratione tuleris et eos etiam commemorandos esse duxeris hiatus, qui apostropho sint tollendi, hos: 78. γράψαι ἄν, qua in particula etiam in Isocrate vocalium concursus minus offendere supra ostendi. Poterat tamen ἄν hic eodem jure abesse, quo in verbis, quae praecedunt: χρήσασθαι—καὶ ἀκολουθήσαι—οὔτε φύσεως ἀπίσης—ἐστίν abest. Ib. τὰ αὐτῶν. 79. δὲ αὐτὸν (scr. δ')—τε ἔσονται. — τε ἦ. 81. τέ ἐστίν, quibus in locis τ' scribe, uti 90. τ' ὄμην legitur. 81. τοῦ ὕδατος. 82. ὥστε ὁπότε (scr. ὥσθ'). 82. autem κύριοί εἰσιν nequaquam a scriptore profectum esse censuerim. Fortasse scriptum erat κυριεύουσιν. 83. δὲ ἐστίν (scr. δ')—ἔχοντά ἐν (scr. ἔχοντ'). 85. δὲ ὀνόμασιν (scr. δ')—ἀκριβῆ. ἐνθυμήματα. 87. καὶ ἀφανον, ubi Reiskius bene conjecit καὶ διάφανον, certe ἀφανον legi non potest. Est enim hic idem dicendum, quod paulo supra per ἀνώμαλον est expressum. Ib. pro ἔχοιμι ἤνπερ quod Bekk. auctor. cod. C. edidit, vulgo ἔχοιμεν, ἤνπερ legabatur idque rectius. Nam orator de eo loquitur, quid omnibus hominibus sentiendum sit de scriptis orationibus, neque solum sibi. Atque in ultimis verbis: ἐν παιδιᾷ καὶ παρέργῳ ἐπιμελόμενος scripserim παρέργως i. e. obiter. Inde autem simul apparebit, Spengelium, qui l. l. p. 179. contenderit, hac in oratione dicendi genus diversum esse ab ostentationis genere, errasse. Si enim discrimen esset, id inprimis in minore cura positum esset, quo hac oratio esset expolita, propterea quod ostentandi gratia scriptae orationes summa diligentia elaboratae esse solebant. At nonne in eo ipso magna cernitur diligentia, quod hiatus tam anxie est evitatus? Huc accedit, quod Isocratis orationes in Sophistas, Helenae Laudatio et Busiris similis sunt argumenti, neque tamen dicendi genere a ceteris recedunt orationibus publicis. Quod si hac quoque in oratione factum esse verisimile est, jure miramur, quod ne vestigium quidem eorum vitiorum quae Aristoteles l. all. in Alciamante reprehendit, deprehenditur. Neque omnino credibile est, eo tempore, quo Alci-

damas vixit et quo multo plures orationes habebantur quam scribebantur, oratorem exstitisse, qui in scribendi consuetudinem inveheretur. Spengelius quidem dixit Isocratem eo tempore vixisse, contra quem haec oratio ab Alcidasante scripta sit. Orator tamen non solum contra eos pugnat, qui orationes scribant, sed multis verbis etiam contra eos, qui non subita, sed quae antea scripserint et commentati sint, dicant. Sunt enim per totam fere orationem *οἱ αὐτοσχεδιάζοντες* oppositi *τοῖς τὰ γεγραμμένα λέγουσι*, id quod nequaquam in Isocratem dici poterat. Huc accedant sententiae, quales sunt §2. *εἰ μὲν ἦμεν τύραννοι τῶν πόλεων, ἐφ' ἡμῖν ἂν ἦν καὶ δικαστήρια συλλέγειν*— et *ἐπεὶ δ' ἕτεροι τούτων* (i. e. *πολιτῶν*) *κύριοί εἰσιν*, quae de magistratibus Atheniensium Isocratis temporibus non apte dici poterant. Quos denique orator vituperat *λόγους τοῖς ὀνόμασιν ἐξειργασμένους καὶ μᾶλλον ποιήμασιν ἢ λόγοις δοικότας*, nonne id ipsum est, quod Aristoteles l. all. maxime in Alcidasante reprehendit? Quibus de causis minime cum Spengelio l. all. et Westermanno in *Histor. graec. eloqu.* p. 47. fecerim iudicantibus, hanc orationem revera ab Alcidasante, vetusto isto sophista, esse scriptam.

In Antiphontis orationibus vocalium concursus non esse evitatum, ex quaque paragrapho facile poteris intelligere, neque est quod id pluribus demonstramus.

In Andocidis orationibus hiatus sane non est evitatus in or. de *Mysteriis*, in qua hos legis hiatus: I, 1. *δεήσομαι ὑμῶν*—*ἐμοὶ ἄξια*. 2. *ἐγὼ ἤκω οὐδεμιᾶς μοι ἀνάγκης*. 3. *δίκαιοί ἐστε*. 4. *μοι ἀπαγγελλόντων*—*ἐγὼ οὐτ' ἀπελθόντι ἐντεῦθεν*—*πλεύσαντι εἰς*—*δορεὰ ὑπάρχουσα*. 5. *αὐτοὶ οἱ*—*παρόντι εὐτυχεῖν*—*διαγῶναι ὑμῖν*. 6. *αἰτοῦμαι οὖν*—*παρασχέσθαι ἐμοὶ*—*ἴσου ἀκροᾶσθε*—*χρόνου ἐμβουλευσάντες*—*αὐτοὶ ἄνευ*—*παρασχέσθαι ἐμοὶ*. 7. *πολλοὶ ἤδη*. 8, 7. *ψευδόμενοι οὕτω*—*γῶναι ἐκ*—*ἐμοῦ ἀκούσητε*. 8. *χρὴ ἀρξασθαι*—*ἐγὼ ὑμῖν*—*μοι εἶναι*—*δοκεῖ ἐξ*. 9. *ἐμοὶ ἀντιδίκους*. 10. *ἐμοὶ ἡσέβηται οὐδὲν*—*ἀληθῆ ἐμήνυσαν*. 11. *ἤδη ἐξώρμει ἡ*—*δήμῳ εἶπεν*—*ἀποδείξω ὑμῖν*. 12. *ἐξώρμου ὄντος*—*ἔναι ἐπὶ*—*αὐτῷ ὄνομα*. 3, 13. *ἀνάγνωθι αὐτῶν*.

14. αὐτῆ ὑπὸ. 15. προσομολογεῖται ἅπαντα. 16. γυνὴ Ἀλκιμουίδου—*Αγαρίστη ὄνομα—αὐτῆ ἐμήνησεν.* 17. γίνεσθαι ἐν—ἐγὼ ἦν et sic per reliquam orationem.

Neque aliter res habet in oratione de reditu scripta, in qua hi leguntur hiatus: 19, 1. πράγματι οἱ—ποιῆσαι ἀγαθὸν—κοιτῆ ἐστι—δήπου ἀγαθὰ. 2. οὗτοι οἱ. 20, 2. χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαύρεσθαι—ἦτοι ἀμαρτεστάτους—ἀμαρτεστάτοί εἰσι. 3. πόλει εἶεν—μον ἀπόρρητα—παραγενόμενοι ἐλέγξοντες. 4. οὗτοι οὐκ—υἱοί εἰσιν—δεξάμενοι ὑμᾶς—οὗτοι οἱ—φοβούμενοι ἔλεγον—ἤδη ἀναισχυντεῖν—διαφέρει εἰπεῖν. 5. παντὶ ὀνειδίζειν—εἰπόντι ὀρθῶς δοκεῖ εἰρησθαι—γίνονται ἐπὶ—δυσπραξία ἐστὶ. 6. οἴκτου ἀξιά μοί ἐστι. 7. χρὴ εἰπεῖν—μόνον ὀρώδεῖν—ἐμαντῶ ἀποκτεῖναι. 8. ἐγὼ εἰς. 9. εἶναι ἀνθρώπων—οὐδαμῆ ἐκφεύγω—ἐμοῦ ἤρχετο—ἐγὼ ἀθλιώτατος—πόλει ἀδύνατον—λαθῆναι ἄλλως—ἐμῶ αἰσχροῦ. 21, 9. τούτῳ ὑμᾶς et sic reliqua.

Aliud autem dicendi genus est in oratione adversus Alcibiadem, non quidem tale, ut scriptorem hiatus fugisse dicere possis, sed tamen ita comparatum, ut pauciores hiatus quodammodo sua sponte in eo exstiterint. Intelliges hoc, si tibi ex paragraphis viginti quatuor hiatus enumeravero. 29, 6. διέγνωσται ἄριστα. 30, 8. ἐμοὶ ἀναγκαῖον—κριθῆναι οὐ. 12. χρόνου ἐπιμελεῖται. 13. δοκεῖ εἰρησθαι αὐτῶ ἐκ. 31, 15. δήμῳ ἔδωκεν. 16. ποιεῖται αὐτός, ubi cum Dobreeo τοὺς δ' pro αὐτός scribendum esse videtur, Reisk. conjecit καὶ αὐτούς, Baiter. αὐτοῖς δ', Sauppins αὐτός, τοὺς δ', at mihi pronomen αὐτός hoc quidem in loco nequaquam aptum esse videtur. 17. ἐνεκάλει αὐτῶ ὡς. 18. τετάχθαι ἀποτίσαι. 21. κριταὶ ὑπέρχεσθαι Ἀλκιβιάδην. 32, 21. λάθρα ἀδικούντας. 22. ὑπάρχει αὐτῶ. 23. πόλει ὀρώντες—πέπλασται ὑπὸ. 24. γηγένηται οὐδεὶς. Quod igitur alii satis superque (in iis recentissime Meierus) demonstrarunt, hanc orationem non esse Andocideam, id etiam ex hoc dicendi genere concluderim.

Sed idem etiam judicandum de oratione de pace scripta, in qua hos leges hiatus: 23, 4. εἰρήνη ἐγένετο. 24, 4. εἰρήνη ὁ—ἐγὼ ὑμῶν. 6. οὗτῳ ἡμῶν—χρόνῳ ἔστιν. 10. τούτου ἀναμνήσθητε. 11. ὅποσοι οὖν—πολέμῳ ἐπέτα-

ξαν. 25, 14. αὐτῇ ὑπάρχει. 25, 15. δοκεῖ οὕτω. 26, 23. κατὰ εἰρήνην. 27. ἰδίᾳ εἰρήνην. 27, 33. πεμφθῆναι εἰς.

Hac quidem in oratione curam etiam et studium quoddam reperies hiatus evitandi. At ejusmodi diligentia neque erat omnino eorum temporum, quibus Andocides vixit, neque Andocidis ipsius, id quod ex ejus orationibus de mysteriis et de reditu habitis perspicies, quae non minus publice sunt habitae et in publicis causis, quam haec de qua nunc sermo est. Certe non magis hac in re recedere debebant a diligenti dicendi genere, quam Demosthenis oratio pro corona a publicis deliberativi generis orationibus. Recte igitur et Dionysius et Harpocration statuisse videntur orationem hanc spuriam esse. At antiqui, inquires, uti Philochorus et Hippias, eam ab Andocide scriptam esse censuerunt. Vellem id viri docti demonstrassent. Quod ad Hippiam attinet, ipse Beckerus (in Andocide p. 241.) Ruhnkenium refutavit et ostendit, Clementem Alexandrinum (Strom. VI, 624.) esse qui haec afferat. Philochori locus autem commemoratus est in argumento ad hanc orat. scripto ita: *Φιλόχορος μὲν οὖν λέγει καὶ ἐλθεῖν τοὺς πρόσβει, ἐκ Λακεδαιμονίας καὶ ἀπράκτους ἀπελθεῖν μὴ πείσαντος τοῦ Ἀνδοκίδου.* Ex his verbis autem nil aliud poterit concludi, nisi hoc, Andocidem eo tempore pacem suasisse, hoc tamen minime inde sequetur, eum id hac ipsa oratione fecisse, id quod jam Krügerus ad Becker. Andocid. p. 255. animadvertit. Reliquum est ut de Aeschine, qui Andocidem in orationis de male gesta legatione sine secutus esse dicitur, proferam quid sentiam. Equidem minime cum Krügero l. all. censeo Aeschinem verba Andocidis idque male exscripsisse. Valde enim mirum esset, si Aeschines in oratione contra adversarium acerrimum habita alios oratores satis notos tam aperte exscripsisset. Nonne id ei facillime et summo jure poterat ab adversario opprobrio verti totaque orationis auctoritas debilitari? Si igitur non statuere velis Andocidis locum ex Aeschinis verbis esse formatum idque a manu non inepta, potius hunc de rebus Peloponnesiacis locum uti locos de

exstructione Piraei, de rebus ad Marathona gestis et omnino Persicis pro loco communi habuerim, quos in scholis tractare solebant, unde facile similia in orationes pervenire poterant. Ii tamen qui hanc orationem Andocideam esse voluerunt, certe inde nil ad sententiam suam confirmandam meo quidem iudicio poterunt haurire.

Lysiam hiatum non curasse facile poteris discere ex orat. I. de Eratosthenis caede. Legitur enim ibi 92, 2. ὀλιγαρχία ἢ. 4. ἐχθρα ἐμοὶ καὶ ἐκείνῳ οὐδεμία ἦν. 6. ἐπειδὴ ἐδοξε—ἐκείνη εἶναι—ἐμαντοῦ ἐκείνη. 7. μοι ἢ. 8. αὐτῇ ἀκολουθήσασα ἢ ἐμῇ γυνῇ ὑπὸ ἀνθρώπου ὀφθεῖσα. 10. γυνῇ ἀπῆει—ἐγὼ οὐδέποτε. 12. ἀπίεμαι ἐκέλευον—ἐγὼ ὠργιζόμεν. 93, 15. πολὺ ἀπολελειμμένου—ἐγὼ ὕστερον. 16. μοι ἐγγύς. 17. μου εἰς—νυκτὶ ἐσφόρει ἢ—μοι ἢ γυνῆ ἐψιμυθιώσθαι. 18. σοὶ οὖν—βούλει ἐλέσθαι. 19. ἐγὼ ἐμνήσθην—ἐξπλάγη ἠγησαμένη. 20. ἐμοῦ ἐν ἀγρῷ ὄντος et sic reliqua.

In orat. II. funebri haec leges: 190, 1. ἠγουμένη οὕτως. 2. ἐξεῖναι εἰπεῖν. 191, 7. Ἀθηναῖοι ἠγησάμενοι. 9. πολέμῳ ἀξιούντες. 11. ἐπειδὴ Ἡρακλῆς—αὐτοῦ ἔφευγον—ἀφικόμενοι εἰς—ικέται ἐπὶ. 12. Ἀθηναῖοι οὐκ. 13. ἰδίᾳ ὑπὸ. 16. αὐτῇ εἶδον. 18. μόνοι ἐν—χρόνῳ ἐκβαλόντες. 20. θανμαστά οἱ—πανταχοῦ οἱ et reliqua.

In or. III. adversus Simonem 96, 2. τύχαι ἐνόητε. 3. ἐγὼ αἰσχυνόμενος. 4. ἐμαντοῦ ἀνοητότερον—αἰτοῦμαι ὑμᾶς—ἐγὼ ὑμῖν. 97, 6. ὀρώμεναι αἰσχύνεσθαι. 7. αὐτοῦ ἐλθόντες—τοσοῦτου ἐδέησεν. 10. εἶναι ἀποδημῆσαι ἐκ—Σίμωνι ἐπιλαθέσθαι. 11. τούτου ἐπιτηδείων. 12. καιρῷ ἀφικνοῦμαι ἐγὼ ἐκ. 15. μεμαρτύρηται ὑμῖν. 98, 17. ἐπιλαμβάνομαι αὐτοῦ—νεανίσκου ἔτυπτον. 18. ἐμοῦ ἀμνημονέου. 20. μου οὕτως et sic reliqua.

In orat. IV. de vulnere 100, 1. δύνασθαι ἀρνηθῆναι—κοινῇ ἡμᾶς. 101, 2. ἔχοι εἰπεῖν. 5. βία εἰς—ἔχει εἰπεῖν. 7. ἀδήλου ὄντος—τούτῳ εὐρήσομεν—οἴνου ἐλθόντες—οἶμαι οὐδαμῶς. 8. βουλομένη ὑπ'—διακεῖσθαι ἕνεκα—αὐτῷ ἀναμφισβητήτως—ἐμοὶ ἀποδόντι. 10. ποιήσασθαι οὐκ—κοινῇ ἡμῖν—ἀργυροῦ ἐγὼ. 11. ἐχθροὶ ἡμεν. 12. καταθέντι ἀργύριον. 13. χρῆσθαι αὐτῇ—τάληθῇ ἐκγενησεται—

ἀπολύσαι ἔστι. 102, 14. ἀποδέχεσθαι αὐτοῦ—ἀκριβῆ ἐξ-
πατήσειν. 15. αὐτοῦ οἰκέτας—ἐκεῖνοι ἤδεσαν. 16. τοῦτου
οἰκέτας—τοῦτου εἰ—λήσει οὐδέν. 17. καίτοι ἐγαγ—τοῦτου
ἐμέ. 18. δεῖ ὑμᾶς—τηλικούτου ὄντος—βίου ὁ. 20. ἰστυεύω
ὑμᾶς.

In orat. V. pro Callia quae est brevissima et ex
quinque constat paragraphis leges 102, 1. δοκεῖ αἰσχρὸν
— φίλου ὄντος. 4. ψευδομένου ἐλεγχθῶσιν—ἔσονται ἀπη-
λαγμένοι. 5. δοκεῖ εἶναι.

In orat. VI. de Alcibiadis impietate hi legun-
tur: 102, 1. νυκτὶ ὑρέλετο—ἀλγίστω ἀπώλετο—αὐτῷ ἐπὶ
—πολλοὶ ἡμῶν. 3. δοκεῖ εἶναι—καταχαρίσασθαι Ἀνδοκίδῃ
—ἐτέρῳ ἔσεσθαι. 4. νυκτὶ Ἀνδοκίδης—ἀπαλλαγῇ ἡμῶν—
Ἐλευσίην ἱερῶ—ἐπιμελήσεται ἐν. 6. ἔχει ἀπὸ. 7. Ἀνδοκίδῃ
οὐκ ἐξηπατήθη ὑπ'. 104, 8. ἀνάγκη ἔστι. 9. καθήρηται
ὁ—αὐτῷ ἤδη εἰσιέναι εἰς. 10. παραινέσαι ὑμῖν—Εὐμολί-
δαι ἐξηγοῦνται. 12. τοιούτου ὄντος—ἐτέρου ἡξίωσις—που
ἐτέρους. 13. ἐπίτιμοι ὄντες—καίτοι οὐχ—αὐτοῦ ἀπολογήσ-
ται—καταδέξασθαι ἀδικοῦσι—αὐτοῦ ἀσεβήματος αἰτίαι εἰ-
σίν—οὔτοι αἰτίαι ἔσονται. 14. πολλοὶ οὐδ'. 15. δοκεῖ εἶναι.
16. αὐτοὶ οἱ. 17. Μηλίου ἀσεβέστερος—ὀργζίσσεται οὖν.
105, 19. ναυκληρίᾳ ἐπιθέμενος—ἤδη ἐπιθυμῆσαι et sic
reliqua, ita ut certe hac in re nullam videas causam,
cur hanc orationem Lysiae abjudices, v. Franz. Lys.
p. 297.

In orat. VII. Areopagitica dicta leges: 108, 2.
τρόπου ἀδικοῦντα—εἶναι ἀποδείξει. 3. πειράσσομαι ἐξ. 4.
ἐκεῖνου Ἀπολλοδώρου. 5. πάλαι ἐνήσαν. 6. πόρρω ὑπὸ. 9.
Πυθοδώρου ἄρχοντος. 10. ἔτη ἐγεώργησεν—οὔτωσι εἰργά-
σατο—τετάρτῃ Ἀλλίᾳ Ἀντισθένης ἀπελευθέρῳ ἐμίσθασα.
11. Σουινιάδου ἄρχοντος—ἐμοῦ ἐκκεκόφθαι. 14. ἔχει ἀπο-
δείξει—σηκοῦ ὄντος—ἐγὼ ἄπειρος. 110, 19. οἰκέται ἐξέ-
τεμνον—σαι ἐχθρὸς—τρόπῳ ἦσθα. et sic reliqua.

In orat. VIII. de obtrektoribus 112, 5. legi-
tur: οἰόμενοι ἐμέ. 7. αὖ ὑμᾶς (al. om.) 15. Θρασυμάχῃ
ἐλεγεν. 16. ἐπειδὴ ἐκλελοίπασιν. 19. εἶνοι ὄντες.

In orat. IX. de milite vocales concurrunt 114, 1.
μου ἐπεχείρησαν. 4. μηδενὶ ὑγιεῖ—στρατηγῷ ἐδήλωσα. 6.

ιου ἀπαγορεύοντος—ζημῶσαι ἠξίωσαν. 7. ταμίαι οὐδὲν. 115, μεταπέισαι αὐτούς. 11. ἀπηλλαγμένοι εἶεν. 12. κύρια ιν. 14. ἐργῶν ἐβλαψα. 19. δίκη ἀλώνας.

In orat. X. in Theomnestum prima: 116, 1. εἴσεσθαι. 2. ἀπεκτονένας ἡτιᾶτο. 3. μοι εἶναι—πολλοῦ ἰου—μόνον Ἀθηναίων. 4. ἔτη εἰσὶ—φαίνομαι οὖν—ἐκείνων ἰκουμένῳ ἡδυνάμην. 5. δὴ οὐκ—μοι αὐτὸν. 7. ὅσοι δροφόνου εἰσὶ—νομοθέτη ἅπαντα. 117, 9. νόμον εἶρητο φράσκη ἀποβεβληκέναι—ἐδικάζου αὐτῶ—σοι ἐρόμεναι—νοῦσι οὐδὲν. 11. δοκεῖ ὑπὸ. 12. κτείνειν [ἀποφείγειν]—κάσω εἰπόντι—ῥῦμαι οὐδὲν—νόμον εἶρηται—εἶπη ἀποβεβληκέναι. 14. αἰσχύνῃ οὕτως. 15. εἰδέναι ἡγοῦμαι—βούλομαι οὖν—μοι ἀνάγνωθι. 16. αὕτη ἐστίν—καλεῖται ἐν—ποκάκη ἐδέδετο. 17. ὁμοῖαι ἐστί. 18. ζυγῶ ἰστάναι. 20. ὁμοῖαι αὐτὸν.

In orat. XI. in Theomnestum secunda: 119, 2. εἶνομαι οὖν—ὀλιγαρχία ἦν. 3. ὅποσοι ἀπεκτόνασι—ὅσοι δροφόνου. 5. εἶπη ἀποβεβληκέναι—φῆ αὐτήν. 6. νόμον—φῆ ἀποβεβληκέναι. 7. ἐγὼ οὖν. 8. μοι ὄντος. 10. ὀρσθήναι ὑπὲρ—τούτου ἀναιρότερον—ἔχοι ὑπὸ. 11. ἀποδεικνύῃ ἀληθῆ—δέομαι οὖν. 120, 11. κατασηφισασθαι ἰτού.

In orat. XII. in Eratosthenem: 120, 1. δοκεῖ τορον. 3. ἠνάγκασμαι ὑπὸ—πειράσομαι ὑμᾶς. 5. συγκοφάνει ὄντες. 6. πολιτεία ἀχθόμενοι. 7. πολλοῦ ἐποιούντο. 8. κλοι εἰς. 121, 9. ἀργυρίου ἔτοιμος—μοι ἀναγκαιότατον. 1. αὐτοῦ ἐφόδια. 12. Πείσωσι ἐπιτυχάνει—ἐργαστηρίου κίοντες. 14. σὺ οὖν. 15. σωθήναι, ἐνθυμουμένῳ ὅτι. 16. τασαὶ ἀνεργημένοι ἐτυχον—ναυκλήρου ἐκείνον. 17. πολλοῦ ἔφησε. 18. ἐπειδὴ ἀπεφέρετο. 122, 20. αὐτοὶ ἐπολιούντο. Et sic in reliqua oratione.

In orat. XIII. in Agoratum: 129, 1. εὐνοὶ ὄντες—ἔμοι οὐκ—μοι ἦν—τυχάνει οὖν—ἐμοὶ ἢ αὐτῇ ἔχθρα—μετέρω ὑπάρχουσα—νυνὶ εἰκότως. 130, 3. ἐγὼ οὖν—ἡγοῦμαι εἶναι—νομίζω ἡμῖν. 4. τρόπον ὑμῖν—τρόπον οἱ—Ἀγορά-

του ἀπέθανον. 5. πόλει ἀσθενέστερα—χρόνῳ ὑστερον—Πειραιᾷ ἀφικνούνται. 6. τούτῳ οἱ—γίγνεσθαι ἐπεβούλευον—αὐτοὶ ἠβούλοντο—Κλεοφῶντι ἐπέθεντο. 8. πρώτη ἐκκλησία—ἔτοιμοι εἶεν—τρόπῳ οἶον. 9. πόλει εὐρήσεσθαι. 10. προτέρῳ ἔτει. 11. ἀπορία ἐχόμενον—διαθείη ὑμᾶς. 12. βουλόμενοι ὀλιγαρχίαν καταστήσασθαι ἀπέκτειναν. 13. ἀφικνεῖται ἐκ. 131, 13. αὐτοὶ ὑπὸ. 14. πόλει εὐρέσθαι. 15. οὗτοι οἱ. 16. αἰσθόμενοι ἐκ—τουτουτὶ ἀπώλοντο—ἄλλοι οἱ—ἐκεῖ ὑπὲρ. 18. δήπου ἐκεῖνοι οὕτως ἀνόητοι ἦσαν—ἐδόκει αὐτοῖς. 19. οἶμαι ἐκ. 20. πολλοὶ ἐξ—λέγω ὑμῶν—ὑμετέρου ἅπαντα et sic in reliqua oratione.

In orat. XIV. in Alcibiadem prima: 139, 1. ἰδίᾳ ἀδικοῦμενος—προσῆκει ἐκ. 4. δικαίον ἔργον. 140, 6. τοῦπίσω ἀναχωρήσωσι. 8. αὐτῷ ὀργίζεσθαι—μοι ἀνάγνωθι. 12. ἔσονται οἱ. 13. πόλει εἰσονται—σύμμαχοι αἰσθήσονται. 141, 14. ψιλοὶ ἐστρατεύοντο. 16. Ἀλκιβιάδου υἱός. 17. υἱοῦ ἀδικοῦντος et sic porro.

In orat. XV. in Alcibiadem altera: 144, 1. ἄλλη ἀρχὴ—πολλοῦ ἄξιοι. 2. δοκιμασίᾳ οἱ—θεσμοθέται ἀναβάντες. 3. τολμήσει ὁ—δεήσονται ἐν. 4. διοίσει ὑμᾶς—δεῖσθαι αὐτούς. 5. στρατοπέδῳ Ἀλκιβιάδῃ ἦν. 7. δοκεῖ εἶναι. 145, 7. βούλονται αὐτοὶ εἰς—βούλωνται ἰκπεύειν. 8. ἄκυροι ὄντες. 9. μεγάλη ἡ ζημία εἶναι. 12. φίλῳ ὄντι Ἀρχεστρατίδῃ.

In orat. XVI. pro Mantitheo: 145, 2. τυγχάνει ἀηδᾶς. 3. δέομαι ὑμῶν. 6. ἐπιγεγραμμένοι εἰσὶν. 9. δέομαι οὖν. 10. μοι οὐ. 147, 13. Ὀρθοβούλῳ ἐξαλεῖψαι—μοι ἀνάβηθι. 14. μοι ἀνάβητε. 17. μοι ἀνάβητε.

In orat. XVII. de publicis pecuniis: 148, 1. μοί ἐστι. 2. ἐμοῦ εἰδότες—δηγήσονται ὑμῶν. 3. οὗτοι οὐδὲν—δυνατοὶ ἦμεν—εἰρηνὴ ἐγένετο—δικαί ἐδικάζοντο—συμβολαίου Ἐρασιστράτῳ—Ξεναιέντου ἄρχοντος—παρέξομαι ὑμῶν. 4. παντὶ εὐγνωστον—εἰσπράξασθαι οἶον—δοκεῖ εἶναι. 5. Σφρηττοῖ ἤδη—μηνὶ οἱ ναυτοδίκαι οὐκ. 6. Ἐρασιστράτου ἀξιώ—δημοσίῳ ὑπολιπῶν. 7. γνῶναι ἐκ—ἐγὼ ἀμφισβη-

τῷ 8. ἀληθῆ ἐστὶ. 149, 8. ἐτη ἀμφισβητοῦντας—δίκαι ἐλάχθησαν. 9. αὐταὶ αἰ. 10. ἐμαντοῦ ἀφίεις—μοι ἀποδοθῆναι—δεηθῆναι ὑμῶν.

In orat. XVIII. de publicatione bonorum Niciae fratris: 149, 1. ἀδικούμενοι ἀξιούμεν—ἐλεῖσθαι ὑφ'—θεῖου ἀναμνήσθητε. 2. ἡμετέρου ἐπραξε—ιδίᾳ ἀγαθῶν. 3. αὐτοῦ ἐν. 5. φ' οἱ. 6. χρόνῳ ὕστερον. 150, 8. ὀλιγαρχία ἀποθνήσκομεν εὐνοὶ ὄντες—κακόνοιοι ὄντες—πλήθει ἀποστεροίμεθα. 9. κακοῦ αἰτίας—καθόδου αἰτίους. 14. δὴ ἀμφοτέρων—αὐτοῦ ἀνδρός. 16. ἤδη οἱ. 151, 19. χρόνῳ ὕστερον. 20. πολλοῦ ἄξια—ἐλάττω ἀπ' et sic cetera.

In orat. XIX. de Aristophanis bonis: 152, 1. μοι ἀπορίαν—παρέχει ὁ—δόξει ἄδικος—ἀνάγκη οὖν—ἐμαντῷ οὕτως. 2. ὅσοι ἐμὲ—αἰτήσομαι οὖν—ἄνευ ὀργῆς. 3. ἴσου ἀκροᾶσθε—χρόνου ἐπιβουλεύοντες—αὐτοὶ ἄνευ—πλείω ἔχειν. 4. πολλοὶ ἤδη—ψευδόμενοι οὕτω. 5. ἐγὼ ἀκούω—οἶμαι εἰδέναι. 6. πολλοὶ ἐπὶ—τῇ αὐτῇ αἰτίᾳ εἰς—πολὺ οἱ. 7. ἀκριτοὶ ἀπέθανον—τούτου ἐστέρηται. 8. μοι οἱ—δημοσίᾳ ἡδικηκότες—πέππου ἐτραφῆναι. 9. πρόγονοι ἡμῶν—κησάμενοι ἐκ—πλείω εἰς—λογιζομένῳ αὐτῷ—εἰθισμένοι εἰσιν. 11. ἐνιοὶ ἔχουσι—Νικοφρημον οὐσίας. 153, 11. ἀληθῆ ἐστὶ. 12. κηδεσται ἡμῶν—διδάξω ὑμᾶς. 13. πόλει ἐν—χρόνῳ ἀρέσκοντας—γνώσθαι ἐκ. 14. γῆμαι ἄλλην—Εὐριπίδου υἱέος—ἐδόκει εἶναι—ἐγὼ ἀκούω. 15. ἡγούνται εἶναι—γεγενημένῳ οὖν—Φαίδρῳ ὄντι. 16. ναυμαχία ἐγένετο. 17. πολὺ ἀργύριον—νῆφ' ὀλίγην. 18. ἤδη ἔχων—αὐτῷ ἀργύριον. 19. φίλου ὄντος—ἐγὼ ἀκήκοα. 20. γενέσθαι Εὐαγόρα et sic in reliqua oratione.

In orat. XX. pro Polystrato: 158, 1. χρῆναι ὀργίσεσθαι ὑμᾶς—εὐνοὶ ὄντες. 3. ὑβρίζοι εἰς. 4. αὐτοῦ ἐνεκ'—αὐτοῦ ἐνεκα—Σικελία ἦν. 5. ἡγούμαι οὐ. 6. Ὁρωπῶ οὐτε—ὅσοι ἤρχον. 7. κατηγοροὶ ἐκκλέπτουσιν. 8. ἡγούμαι ἀξιούς—εὐνοὶ ἦσαν—ἐναντιοῦσθαι ὑπὲρ. 9. δίκαιοί εἰσιν—εὐνοὶ ἦσαν. 10. δοκεῖ εἶναι—πονηροὶ ὄντες χρηστοὶ ἐν—ἀεὶ ὑμῶν. 11. αὐτοῦ εἶναι ἐφρασάν. μαρτυρησάτω ἄς. 159, 11. ἄσται ἐπαιδευέτω. 12. ἐπειδὴ ἀνὴρ—ἄστει ἐσυκοφάντει—φίλοι ὥσιν—βλάπτεσθαι ἐστίν. 14. ὁμόσοι ἤθελεν—ὄκτω ἡμέρας—ἐξέπλει εἰς—ἐδόκει ἐκεῖ—εἶναι ἐν—ὄκτω ἡμερῶν—

βουλευτηρίῳ ὄντων πολλοὶ ἀποπεφεύγασι. 15. ἐξητημένοι εἰσίν. 16. τοσοῦτοι ὄντες—οὔτοι ἀδικοῦσιν—δηλοὶ ὑμῖν—ὀκτῶ ἡμέραις. 17. ἐνοι ἤρπαζον—οὐδαμῆ εἶνοι ὄντες—ἐαυτῷ εὐνούστατος—ὀνόματι ὑμῖν. 19. ἀνδρὶ ἐξαίτουμένῳ—ἀναγραφῆναι ἤξιον. 20. κακόνιοι ἐγένοντο—αἰτιοὶ εἰσιν—πέιθει ὑμᾶς et sic cetera.

In orat. XXI. de muneribus acceptis: 161, 1. Θεοπόμπου ἄρχοντος—Γλανκίππου ἄρχοντος. 2. αὐτοῦ ἄρχοντος. 3. Ἀλεξίου ἄρχοντος. 162, 4. Εὐκλείδου ἄρχοντος—Κηρισσόδῳ ἐνίκων—ἀναθήσει ἑκακίδεκα. 6. μοι ἐπλει—ἐπλει ἐπὶ. 7. οἶμαι εἰδέναι—ἀνέβη ἐπὶ. 8. τούτου ἐν Μιτυλήνῃ Ἐρασινίδης. 9. ναυμαχία αἰ. 10. ὅσοι ἐτγχαίνετε. 11. δεομαι οὐ—ἔτεροι ἀντὶ. 163, 15. ἐμοὶ ἀμφισβητήσαι. 19. δέομαι οὖν et sic porro.

In orat. XXII. in Dardanarios: 164, 2. θανάτου ἐργασμένοι. 3. ἐργῳ ἀπελογησάμην. 5. σὺ ἐμοὶ. 7. ἐπειδὴ οὔτος. 165, 9. καταθέσθαι ἐκέλευεν. 11. οἶομαι αὐτοῖς. 13. δοκεῖ εἶναι. 16. χρῆ αὐτοῖς. 18. ἤδη ἐχόντων. 19. ἐψηφισμένοι ἔσσεσθε. 21. δὴ οὐδ'.

In orat. XXIII. in Pangleonem: 166, 1. Παγκλέωνι οὐκ—πειράσσομαι ἀποδείξαι. 4. μοι ἐπίλαβε. 5. μοι αὐτήν. 167, 5. δόξαι ὑβρίζειν—γινώσκοι Ἰππαρομοδίου υἱόν. 6. ἐπειδὴ ἐκεῖνος—ἐκεῖνῳ οὐδένα—εἰδείη ὄντα—πυθέσθαι ἐλθόντα—ἐκάστου ἐκεῖσε. 7. ἡμέρα ἐπυρθανόμην—ἄλλοι οὐκ—οὐδενὶ εἰδείη—μέντοι ἔφη ἐαυτοῦ ἀφροσιῶτα εἶναι. 8. ἀληθῆ ἔστι—τούτου εἶναι—μοι ἐπίλαβε. 9. ἐπειδὴ ἐπαύσαντο—ὅτι εἴη αὐτῷ ἀδελφός. 10. ἔφη ἰάσειν. 11. αὐτόθι ἐρήθη—ἀφελόμενοι ᾤχοντο—προτεραιὰ ἐπὶ—βίᾳ ᾤχοντο ἀφελόμενοι αὐτὸν—παρέξομαι ὑμῖν—μοι ἐπίλαβε. 12. νομίζει ἐαυτὸν—Πλαταιέα εἶναι—βίᾳ ἀφαιρεθεῖς—ἐαυτοῦ ἐπιτηδείους. 13. οἶμαι ὑμᾶς—αὐτῷ ἔλαχεν εἶναι οἱ. 14. μάρτυρι οὐκ—καταδικάσασθαι αὐτοῦ—ἀληθῆ ἔστι—παρέξομαι ὑμῖν—μοι ἐπίλαβε. 15. ὁμολογηθῆναι αὐτῷ. 168, 15. καίτοι οἶμαι εἰδέναι ὑμᾶς—ᾧκει [ἐκεῖ]—μοι ἐπίλαβε. 16. ἐγὼ ὑμῶν.

In orat. XXIV. de invalido: 168, 2. ἄλλοι ἐλεοῦσι—αὐτοῦ οὔτε. 4. μοι εἰρήσθω. 5. τέχνη εὐπορίας—τυγχάνει

[ὦν]. 6. μοι οὐπω εἰσὶν—μοι οὐκ. 7. ἰδρωμένῳ ὄντι. 8. μοι ἦν. 169, 9. ἀντιδοῦναι ἄπαξ. 170, 18. δοκεῖ ὁ et sic reliqua.

In orat. XXV. de affectata tyrannide: 171, 5. κατήγοροι ἰδίᾳ—χορῆναι ὑπέρ. 6. ἐργασμένοι εἰσὶν. 9. αὐτοὶ αὐτίς (al. del.). 10. χρῆ ἐκ. 11. δημοκρατίᾳ ἄτιμοι ἦσαν—ἐργασμένοι εἰσὶ. 12. χρόνῳ οὐδεμία—ἀπαλλαγῆναι ἐτέρων. 13. ὀλιγαρχίᾳ ἀπάντων—πλήθει ἀγαθοῦ. 14. ἐπειδὴ οἱ—μοι ἄρχειν. 173, 18. ὀλιγαρχίᾳ οὐδὲν et sic in reliqua oratione.

In orat. XXVI. in Evandrum: 175, 1. ἀναμνησθήσεσθαι ἐνίους—δὴ ἔγωγε—ἐλπίδι εἰς. 2. μεταδοῦναι ἤξιωσαν. 3. νυνὶ αὐτὸν—ἕτεροι ἐνταῦθα. 4. οἶμαι ἀντεπεῖν—ἐαυτοῦ ἀναλώσας—αὐτῷ ἀναθήματα. 5. δεῖ αὐτὸν—τούτῳ ἐπιτρέπειν—δοκιμάζεσθαι ἀξιοῖ—χρῆ ὑπολαμβάνειν—αὐτῷ εἶναι. 6. ἐγχορεῖ ἄλλον—πάλαι ὁ—ἐνιαυτοῦ ἐστίν. 7. αὐτοῦ ἕνεκα. 176, 9. ὀλιγαρχίᾳ ἀρξάντων—οὔτοι ἐν. 10. νυνὶ ἐδοκιμάζετο—αὐτοῦ ἐπὶ. 11. χρόνῳ ἐξαμαρτάνειν. 12. ἔδει αὐτὸν. 13. γέρονται ἐν—ἄκριτοι ὑπὸ. 16. δοκιμασία ἐστίν. 177, 19. πολλοὶ ὄντες—Πειραιεῖ ἠττήθησαν. 20. τοιγάρτοι ἀντὶ—εἶναι ἐψηφίσαντο—ἐγὼ ὑπέρ—δήμου ἀποκρίνομαι et reliqua.

In orat. XXVII. in Epicratem: 177, 1. ὑπολείψει ὑμᾶς. 178, 2. αἴτιοι εἶναι—ψηφιεῖσθαι ὑμᾶς. 3. χρῆ ἐλπίδα. 4. ἔχω επικαλέσαι—αὐτοῦ ἀδικήματος—αὐτοῦ ἀνδρός—αὐτοὶ ἦσαν. 5. παύσονται ἐπιχειροῦντες. 6. δυνάμει ἐσώθησαν. 7. δόξει αὐτοῖς εἶναι ὑμᾶς. 8. οὔτοι ἄκριτοὶ εἰσι. 9. ἠγοῦμαι αὐτούς—ἀκροασάμενοι αὐτῶν—πολέμῳ ἐκ. 10. τοι εἰς—εἰρήνῃ οὐδὲ. 12. ἔλεινοί εἰσιν—ἀδικούμενοι ἐλεεῖτε—ἐξαιτήσονται αὐτούς. 179, 13. ἐννοοστεροὶ εἰσὶν. 15. χρῆ αὐτούς. 16. καταψηφισάμενοι Ἐπικράτους—χρόνῳ εἰδισμένοι ἐστέ—καταψηφισάμενοι ἐξελέγξητε—τιμῆματι ἀζημίους—ψηφῶ οὐδὲν.

In orat. XXVIII. in Ergoclem: 179, 1. δύνασθαι Ἐργοκλῆς. 3. θανάτῳ ἐκολάζετε. 7. ἐτοιμοὶ εἰσι—ἠγοῦνται

οὐκέτι. 8. ἔδει αὐτὸν. 13. δικαίου ἐπιθυμοῦντες — προσήκει ἠργάζεσθαι. 14. εἶναι ἐν. 181, 16. χρῆ εἰδέναι. 17. ἄλλοι οἱ.

In orat. XXIX. in Philocratem: 181, 1. δοκεῖ οὐδενός. 2. ἠγοῦμαι εἰδέναι. 4. χρόνον ἐθελοντής. 5. αὐτῷ ἀποδείξαι. 182, 6. ἐπειδὴ ἐώρων. 8. ἀξιῶ ὑμῖν — πλείω αὐτῷ. 12. χίλιοι ἐκ.

In orat. XXX. in Nicomachum: 183, 3. ἀντίδικοι ἐπὶ. 4. ἐπειδὴ ἐκείνων — ἐτη ἀνέγραψεν — ἔδει ἀναγράψεν. 6. κολάσαι αὐτὸν — ἐπειδὴ ἐνός. 7. δύνηται ἀπολογεῖσθαι. 8. πολλοῦ ἐδέησα — δοκεῖ εἶναι. 184, 8. χρῆναι ἐμοῦ. 9. ἐγὼ ἐπιβουλεύσαντα — πλήθει ἀποδείξω — μου ἀκούσατε. 11. βουλόμενοι αὐτὸν, ἢ ἡ — αὐτοὶ ὑμᾶς. 13. ὅποσοι ὑμῶν — ὀλιγαρχία ἀποθανοντων. 14. ᾧ ἡ. 16. αὐτῷ εἰσεσθε. 17. φάσκη ἀσεβεῖν — ἡγῆ ἀδικεῖν. 20. πλείω ἀνέγραψεν et sic reliqua.

In orat. XXXI. in Philonem: 186, 1. ἐθελῆσαι ὡς. 2. ὅγκη ἀποφαίνειν. 187, 3. ἐγὼ ἐλλείπομι — εἴη οὗτος. 4. δυνατώτεροι ἐμοῦ εἰσι — λόγῳ ἀποσῆναι μεῖζω ὄντα — ἐγὼ ὑπολίπωμαι — δεῖ ὑμᾶς. 5. ἠγεῖσθαι εἶναι. 6. πολιταὶ εἰσι — δῆλοὶ εἰσιν. 7. εἶναι αὐτὸν. 8. πόλει ἦν — ᾧκει ἐν. 9. ἐαυτοῦ ἐνθάδε — προστάτου ᾧκει — ἐπειδὴ ἐώρων — ὅπου ἐαυτὸν. 10. ἀξιοὶ εἰσι. 11. γνώμη ἐπραξεν — ἀξιοὶ εἰσιν — ἠγεῖσθαι ἄκοντας. 12. σώματι ἀδύνατος. 188, 12. οὐσίᾳ ἄπορος — ἐγὼ ἀποδείξω. 14. Ὡρωπῶ ἐπὶ — ἄστυ ἐθετο. 15. βοηθῆσαι εἰς — αὐτοὶ οὐ. 16. ἐγγένηται αὐτῷ ψευσαμένῳ ἐξαπατῆσαι — ἐπειδὴ ὕστερον — παρελθόντι ἐνθάδ' — κάλει αὐτὸν — ὀπίσσει ἀπὸ. 17. κερδανεῖ ἀπὸ. 20. αὐτῷ ἄλλο — εἶναι ἀποδοκιμασθῆναι et reliqua.

In orat. XXXII. in Diogitonem: 893, 1. γεγένηται εἰπεῖν (al. εἰπεῖν om.) 894, 3. ἀποδείξω οὕτως. 4. ἀδελφοὶ ἦσαν — ἀφανῆ οὐσίαν — πεῖθει αὐτὸν — γίνονται αὐτῷ. 5. ἑτέρῳ εἰς — αὐτοῦ ἐπιτρόπῳ. 896, 7. οἶκοι ἀντίγραφα — ἐκείνου ἐν. 897, 8. χρόνον ἐδήλωσε — ἄστυ ἀναπέμπε. 9. καταλίποι αὐτοῖς — ἐγὼ οὖν — σὺ οὖν — σκόπει αὐτός. 11.

τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ ἦν. 12. ἐγὼ ἡγανάκτουν. 901, 13. ἐγὼ εἰμι ἀθλία. 902, 14. βιβλίῳ ἐνεγκεῖν. 15. πολλοῦ ἄξια — σὺ ἐτόλμησας—σοι ἔδωκα. 905, 20. ὀκτῶ ἔτεσιν et sic reliqua.

In orat. XXXIII. Olympiaca: 911, 1. χρόνῳ ἄλλοτρίως. 912, 3. ἦκω οὐ. 913, 3. πολλοῦ ἄξιου.

In orat. XXXIV. de republica Atheniensium: 917, 1. δὴ οὗτοι. 918, 3. γένει ἀπελαυνόμενος. 923, 8. ἀπαντήσονται ὄπλα—δοκεῖ εἶναι—τοσοῦτῳ ἐπιθυμοῦσι. 9. μάχῃ ἐστερήμεθα. 924, 10. χρῆ ἀναμνησθέντας.

In fragmento II. 1. τολμῆσαι οὕτως. 2. σοι ἐννέ'—ἀδικώτατοι ἄνθρωποι ἐπιχειροῦσι. 3. δικάζονται αὐτῷ. 4. ἡμέρα ἀπαιτήσונτες—πολὺ ἀσφαλέστερον—νομίξει εἶναι. 5. κέκτηται Ἐρμαίου [ὄσφ ἐλάττους]—μοι ἀνάβητε.

In fragmento XLV. 3. ἵπποδρομία Ἀνακείων—ἐδε-
ήθη ἦκεν. 5. λέγοι αὐτὸν—διακειμένον Ἀντίμαχον—ἡρώτα
αὐτὸν. 6. εἶναι ἀπέδοσαν.

In Erotico (in Platonis Phaedro): 231. c. ἔτοιμοί
εἰσι. d. αὐτοὶ ὁμολογοῦσι—δύνασθαι αὐτῶν—σοι ἢ—σαντῶ
ἐπιτηδειοτάτων. 232. b. διαλεγόμενοι ἀλλήλαις. c. ἐμπειροί
ἐγένοντο—φίλοι εἶναι. 233. a. φίλοι ὄντες—γενέσθαι ἐμοί.
b. ἐπαίνου (al. ἐπαίνων) ἀναγκάζει. d. πολλοῦ ἐποιούμεθα.
c. προσήκει οὐ. 234. b. σὺ οὖν.

Quae qui accuratius perpenderit, ei id erit perspicuum, Lysiam hiatum non evitasse, neque poterit negare, in orationibus I. III. IV. V. VI. VII. X. XI. XII. XIII. XV. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXIII. XXVI. XXVII. XXX. XXXI. XXXII. ne minimum quidem vestigium ejusmodi studii reperiri. Ab illis autem orationibus imprimis octavae recedit dicendi genus. Hiatus enim pauci qui in ista oratione reperiuntur, possunt facile tolli, uti 19. ubi pro εἵνοι ὄντες, quod e Reiskii conjectura est editum, εἵνους ὄντες habent et scriptor fortasse non εἵνοι ὄντες, sed εἵνοοῦντες dederat. §. 7. autem in verbis: οὐδ' αὖ ἡμᾶς μὲν post αὖ vox subsistit et 112, 4. pro καίτοι οὕτως, quod Bekker. c. Marklando aliisque dedit.

cum Foertschio καὶ τὶ οὕτως scripserim, G. enim καὶ τοιοῦτως et D. pr. καὶ τοιοῦτος habet. Si autem quaeritur, unde factum sit, ut in hac oratione nulli fere sint hiatus, id nequaquam casu factum esse poterit dici. Quis enim credat, casu quodam per viginti paragraphos verba ita esse conjuncta, ut nullus inde existeret hiatus idque apud scriptorem, qui, quantum ex plurimis ceteris ejus orationibus judicari potest, omnino orationem non ita formabat, ut simul vocalium concursus evitaretur. Marklandus igitur jure jam dubitavit num Lysiae sit, Reiskius cum Taylora id in dubio relinquens eam pro epistola seu formula renuntiandae amicitiae habet. Spengelius denique in libr. saep. all. p. 125. eam ante anarchiam a juvene Lysia confectam esse censet. Similem protulit sententiam etiam Franzius in Lys. p. 250. et Gevers in libelli de Lysiae Epitaphii auctore Goetting. 1839. 8. editi p. 10. At num Lysiam juvenem hiatus fugisse credibile est eo tempore, quo oratores omnino hiatus nondum fugiebant? Num credibile est artem, cui juvenis studuerit, virum et senem neglexisse idque in argumentis multo gravioribus? Et cur in Erotico, quam orationem eodem tempore scripsisse dicitur, hiatus non est evitatus? Rectius igitur cum Marklando et Hoelschero (de vita et scriptis Lysiae. Berol. 1837. p. 72.) totam orationem non Lysiae, sed rhetori cuidam eique non optimo seriorum temporum tribues, quo etiam ducit argumentum exile.

Difficilius judicatu est de ceterarum orationum, in quibus hiatus rarius est admissus, fide. Recedit quidem a vulgari Lysiae consuetudine oratio secunda, sed non ita, ut ea de causa affirmare audeam, eam non esse Lysiae, id quod sane multi viri docti aliis de causis judicaverunt, v. Hoelscher. l. all. p. 48. Idem dicendum de oratione nona et decima quarta, de quarum auctore jam Harpocratio dubitavit. Annueranda tamen his erit etiam oratio pro Mantitheo, quam Marklandus ex optimis Lysianis existimat neque minus Hoelscherus p. 87. laudat, itemque et oratio contra Dardanios et de in-

valido, quam Boeckhius (Oecon. civ. I, 261.) exercitationem esse opinatus est, et de affectata tyrannide, quibus addas or. XXVIII et XXIX. De his omnibus uti de oratione Olympiaca, cujus fragmentum solum habemus, certi quid proferre non ausim, dubitationi tamen justae eas obnoxias esse dixerim. In oratione sexta autem judicanda id recte vidit Hoelscherus p. 59., eam circa Lysiae tempora scriptam esse. Nam serioribus temporibus orationes minus solebant hiatibus esse foedatae.

Ex iis, quae hoc capite allata sunt, spero fore ut tibi persuasum sit, ab oratoribus, qui ante Isocratem flourerint, hiatum non fuisse evitatum; restat igitur ut in

Capite sexto

de hiato in oratoribus Isocrati et Demostheni vel aequalibus vel aetate minoribus

ostendamus, in iis quos modo significavi oratoribus sermonem ita esse comparatum, ut hiatus ab iis non quidem eo studio sit evitatus, quo id in Isocrate et Demosthene factum esse viderimus, sed tamen minus saepe quam in oratoribus antiquioribus plerumque sit obvius. Transitum autem quodammodo facit Isaeus, cujus oratio de Astyphili hereditate scripta est Olymp. XCVII, 3., a. Chr. n. 390., aut certe non ita multo post, v. Schoemann. Isaeum p. 406., eaque ex iis, quarum annus definiri potest, sane prima est dicenda. Quod enim Schoemannus in Praefat. p. V. orationem de Dicaeogenis hereditate scriptam primam dixit, quippe Ol. 97, 3., circiter anno 390. aut paulo post habitam, in eo erravit. Non verius Krügerus ad Clinton. Fast. Hell. p. 113. orationem hanc nonagesima nona Olympiade esse habitam statuit, errans, quod censuit, a pugna Cnidia (gesta Ol. 96, 3. a. Chr. n. 394.), in qua Dicaeogenes II. obisse §. 6. dicatur, amplius duodecim annos praeteriisse, quam haec adversus Dicaeogenem III. causa ageretur (§. 7.), necdum finitum fuerit bellum Olynthium (§. 46.) a 382—379. gestum. Quibus Schoemannus recte oppo-

suit ex iis, quae §. 35. legantur, intelligi, non duodecim, sed duo et viginti amplius annos ab illo proelio, in quo Dicaeogenes ceciderit, praeteriisse. Si igitur Dicaeogenes in nobili illa ad Cnidum commissa pugna Ol. 96, 3. a. Chr. n. 394. mortuus sit, hanc causam non Ol. 99., sed circiter Ol. 102. ineunte a Chr. 372. actam esse oportere, septem post finitum bellum Olynthium annis. Ipse igitur neque priore loco pugnam illam Cnidiam anni 394., neque altero Olynthium bellum designari opinatur, sed putat, possessam esse a Dicaeogene III. totam patris adoptivi hereditatem illo ipso temporis spatio, quo bellum Corinthium gestum sit h. e. inter ann. 395 — 387. idque concludit tum ex §. 37. ubi capti Lechaei mentio fiat a. 393. tum ex §. 11. ubi is Cephisodotum Corinthum misisse dicatur. Quae autem commemoretur Cnidia pugna, intelligendam esse pugnam navalem prope Cnidum ann. 412. auctore Thucyd. VIII, 42. commissam, quae §. 7. de calamitate urbis et discordia civium ann. 400. dicantur, oratoria magis quam historica fide ab adversario esse dicta, et §. 46. ex Olynthiis faciendos esse Corinthios. At ea ipsa de causa valde de Schoemanni ratione dubito et potius censeo, orationem Ol. 102. ineunte esse scriptam. Bellum Olynthium enim quod §. 46. commemoratur quominus finitum fuisse statuamus, id non impedit, quod de Olynthiis scriptum est: ἀποθήσκουσι μάχόμενοι τοῖς πολεμίοις, praesens enim est historicum. Quod autem Schoemannus negat, Olynthios dici posse propugnasse pro Atheniensibus, id ego non negaverim. Quia enim Athenienses eodem tempore cum Lacedaemoniis bellum gerebant, quo Olynthii fortiter Lacedaemoniis resistebant, illi jure Atheniensium propugnatores dici posse videntur. Impugnabant enim et minuebant hostium opes. Quod autem §. 37. Lechaei capti mentio fit, id ita fit, ut Dicaeogenes III. sane trecentas drachmas istas conferre potuerit, antequam totam nactus sit hereditatem. Negat enim orator Dicaeogenem, qui beneficio populi tot opibus sit ornatus, aliquid ad sa-

litem publicam contulisse pergitque eum nihil nisi trecentas tantummodo drachmas olim idque invitum et coactum dedisse. Minus etiam potest opponi, quod Dicaeogenes Cephisodotum Corinthum misisse dicitur; hoc enim cur illo solo tempore, quo Schoemannus voluit, factum sit, nemo facile demonstrabit. Id autem quod §. 11. de calamitate civitatis post Antalcidae pacem refertur, recte de anno 382. dici poterat, quo quidem tempore Athenienses plerisque sociis erant privati et omnia fere in peregrinis terris amiserant, v. Boeckh. Oecon. civ. I. p. 447. Vides igitur me si sequeris auctorem, neque Olynthios in Corinthios esse mutandos neque de alia Cnidia pugna quam de illa notissima esse cogitandum.

Ultima autem oratio, cujus annus definiri possit, est ex sententia Schoemanni (v. ej. Isae. p. 354.) oratio de Apollodori hereditate Olymp. CVI, 4. habita. Quod si verum est, simul discrimen quod in dicendi genere in Isaei orationibus deprehendisse mihi videor, explicari poterit. Sunt enim aliae orationes ita scriptae, ut hiatus raro, certe minus saepe appareat, aliae ita, ut frequentissimus sit. Quod ut clarius perspicias, tibi ex singularum orationum primis viginti paragraphis hiatus eos enumerabo, qui nec facile tolli neque excusari possint.

Ita in orat. I. paragr. XX. de Cleonymi hereditate hos solos leges hiatus: 35, 1. ἀκροασόμενοι οὐδ', et 36, 11. πατρὶ ἐγκυλεῖ.

In orat. II. de Meneclis hereditate: §. 1. ἐποιήθη ὑπὸ—πειρᾶται ἐξ—αὐτοῦ ἄπαιδα—ἐμοὶ ἀνάγκη ἐστὶ. 2. διδάσκω οὖν—ἐμοῦ νιῶν ἐκείνου. 3. ἐπειδὴ εἶχεν. 4. τετάρτῳ ἔτει ὑστερον—ἀδελφῇ ἡμῖν—Μενεκλεῖ ἢ—ἐπειδὴ οὖν. 5. λέγει ἐκάστοτε—πρεσβυτέρα ἀδελφῇ ἐπέδομεν. 6. αὐτοὶ ἐν ἡλικίᾳ ἐπὶ τὸ στρατεύεσθαι ἐτραπόμεθα—του εἶναι ἄξιοι—πρεσβυτέρα ἀδελφῇ ὄντα—ἐρη αὐτὸς. 8. ἱκετεύει αὐτῶ—ἐκδοῦναι ἄλλῃ αὐτήν. 10. γενομένου ἐσκοπέει ὁ—θάψοι αὐτὸν—ἑώρα ἕνα—ἔδοκει αὐτῶ ἀισχρὸν εἶναι ἄπαιδα. 11. ἐπειδὴ οὕτως αὐτῶ ἢ—ὁποτέρῳ ὑμῶν. 12. ἡρεμίᾳ ἐκείνου—

συμβαίνει ἀποδημία, ὡς σὺ οἶσθα—ἐφη αὐτὸν. **13.** ἐαυτοῦ ἐξεῖναι. **14.** εἶναι ἄπαιδα. **15.** αὐτῷ οὗτοι ὡς—τοσοῦτῳ ὄντι. **17.** ποιήσασθαι υἱόν. **18.** ἐσκόπει ὁ—γόνῳ ὄντα πατέρα ἐμαυτοῦ ἐθεράπευον—γυνή ἢ.

In orat. III. de Pyrrhi hereditate: 38, 1. ἐκείνου ἐβίω πλείω ἔτη ἢ εἴκοσι. **2.** θείου ἦκει—κλήρω ἐπιγραφήμενος. **3.** οὐ ἦν. **4.** μαρτυρία ὄντα—μαρτυρῆσαι ἐγγυῆσαι. **5.** δίκη ἢ—ἐδόκει οὗτος—θείου ἢ. **6.** Πύρρῳ εἶναι, μεγάλη ἀνάγκη ἄμα. **7.** ψηφισθαι ἐξελεχθῆναι. **8.** γυνὴ ἀπέλιπε—ὄτου ἐκομίσαστο. **39, 9,** δικάσασθαι ἠξίωσαν—του ἀνθρώπων. **10.** τούτου ἀδελφῆν—ἢ ὅσοι ἐκείνου—ἢ ὅσοι ὕστερον. **11.** οὐδεμιᾶ ἐπισκήφασθαι ἠξίωσαν—γυνὴ ἐγγυητή. **12.** ἐπεσκημμένοι εἰσι. **13.** ἐταίρα ἦν—ἐγγυῆσαι ἐκείνῳ—τούτου ἀδελφῆ εἶη. **14.** ἐπισκήφασθαι οὗτοι ἠξίωσαν. **16.** καὶ ὅτι οὐδενὶ ἄλλῳ ἐγγυηθεῖσα. **17.** νέοι ἀνδρῶποι ἐπιθυμήσαντες. **18.** παρεῖναι αὐτῷ—τούτου ἐκμαρτυρίαν—ἀναδέδεκται αὐτοῖς. **40, 20.** χρῆσθαι ἀναγκαῖον.

In orat. IV. de Nicostrati hereditate: 46, 1. δοκεῖ εἶναι—μοι ὑμῖν—ἐξαπατῆσαι ὑμᾶς. **2.** ὀπότεροι ἀπλοστερον—Θρασυμάχου ἐπεγράψαντο—ἐκείνῳ ἀνεψιούς. **3.** Θρασυμάχου υἱοῦ—προσποιοῦνται ἐκείνου. **4.** ἔδει ὑμᾶς—ἀμφότεροι ὁμολογοῦν. **47, 5.** λόγῳ εἰπεῖν—Θρασυμάχου ἦν. **6.** ἐκείνῳ ἀνεψιοί. **7.** τούτουσι ἐπάγοντες—ταλάντω ἐξάκις. **8.** ἐφη αὐτῷ εἶναι—ἐξηλέγχθη ὑπὸ—δοῦναι αὐτῷ—πολλῷ ὕστερον—Νικοστράτου ἑνδεκα. **9.** Ἀθηναῖ ἐφη—αὐτοῦ ἐκείνου. **10.** Νικοστράτου ᾄξαντες οὗτοι εἰσι—παιδίου ἀμυρισβήτησιν—πόλει ἀποτίνειν—γένη ὑβρίζετο. **13.** πολλοὶ οὐδὲ—αὐταὶ ἀποφαινόντο. **14.** παρακρούσασθαι ἐχειρήσαι. **48, 14.** δὴ ὑμῖν. **16.** νόμοι οὐ—οὐδενὶ ἐξ—διακειμένου ὁ. **18.** Νικοστράτῳ ἐπιτήδειοι ὄντες. **19.** Χαριάδου ἀναιδείας. **20.** μεμαρτύρηται ὑμῖν—οἶομαι ἀναγκαῖας.

In orat. V. de Dicaeogenis hereditate: 50, 1. μέρη ἀναμυρισβήτητα—Λεωχάρει ἐγγυητῇ. **2.** μοι ἀνάγνωθι—ἀληθῆ ἀντωμόσαμεν—μοι ἀνάγνωθι. **3.** Μενεξένου ἐν. **4.** μοι ἀνάγνωθι. **5.** τούτου ἔμελλον—παρεσκευασμένοι εἰσὶν—βούλομαι ὑμᾶς—δοκῆ ὑμῖν—πάπῳ ἐγένετο—Θεοπόμπῃ ἐγήματο. **6.** αὐτοῦ ἄπαιδος—θείῳ υἱός. **51, 7.** χρόνῳ οὐ-

σῶν—ἡμερισθήτε ἡμῖν—ποιηθῆναι υἱός. 8. μαίνεσθαι αὐ-
 τὸν—ψευδῆ ἀλλήλοις. 9. χρόνον ὕστερον—τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ
 ἐξήλασε. 10. αὐτοῦ ἔτυχον—οὐτοσί ἐγγυτάτω ὦν. 11. τῇ
 αὐτοῦ οἰκίᾳ—ἐκείνου ἀδελφιδούν—τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ Ἀρ-
 μοδίῳ—ἐγκαλεῖ αὐτῷ. 12. μοι εἰρήσθω—ἡμετέρου υἱόν.
 13. δύναται ἐξεπατᾶν—ἐγὼ αἰσχνυόμενος—μήπω ἐάλωκό-
 τας. 14. ἡπατήθη ὑπὸ—καθηγούμενοι οὐκέτι—Δικαιογένει
 ἔχειν—ἐπειδὴ οἱ—αὐτῷ ἅπαντος. 15. διαθήκαι ἐφάνησαν—
 κλήρου ἐγένετο—ἡμέτερον υἱός—διαθέσθαι ἐάλωσαν. 17
 δίκην εσῆε—ὠμολογήθη ἡμῖν. 18. ὠμολόγει ἀναμφοισβήτητα.
 19. ἐπειδὴ εἴλομεν—μέρη ἡμῖν—ὠμολογεῖ ἐγγυήσασθαι
 αὐτὸν. 20. ὠμολόγει ἀναμφοισβήτητα—βοηθῆσαι ἡμῖν.

In orat. VI. de Philoctemonis hereditate: 56, 1. οἶμαι ὑμῶν. 2. δέομαι οὖν. 3. ἀμφοισβητήσαι
 Ἀθηναίων—εὐθυδικίᾳ εἰσελθόντι εἰς. 4. ἐνὶ ἀγῶνι οἴε-
 ται ἀδελφούς. 5. ἐπιδείξω ὑμῖν—Φιλοκτήμονι ἐκ—συνῆρ-
 κει ἐκ. 6. ἀδελφῷ αὐτῷ—ἄμφω ἄπαιδε ἐτελευτησάτην
 —ἢ ὁ. 7. αὐτοῦ ἀδελφῆν—διαθήκη αὐτῆ ἀναγνωσθή-
 σεται—μοι ἀνάγνωθι. 57, 8. μοι ἀνάγνωθι. 9. οὐτοσί
 ὁ—γνήσιοι ἄρρενες—δηλώσω ὑμῖν—τιμᾶσθαι ἄρχειν. 10.
 ἀποδέδεικται ὑμῖν—ψευδῆ ὄντα. 11. αὐτῷ ἐγένοντο. 12.
 ἐπιδείξω ἔργῳ ὑμῖν—ἐρωτώμενοι ὑφ'—εἴη αὐτῶν. 13.
 Σικελία ἔφρασαν—ἀναιδείᾳ ὑπερβάλλον—ἐγὼ ὑμῖν ἀποφανῶ
 ἐκ—αὐτοὶ ἀπεκρίναντο. 14. οὐ ἐξέπλευσεν—ἤδη ἐστὶ—Ἀρι-
 μνήστου ἄρχοντος—οὐπω ὑπὲρ—ἀφελόντι οὖν—Σικελία
 ὑπολείπεται. 15. γιγνώσασθαι αὐτήν—πορίζεσθαι ὀνόματα.
 58, 18. ἐβίω ἔτη εἴξ—ἐδόκει εὐδαίμων—οὐσία ἦν—ὀλίγη
 αὐτῷ—συμφορὰ ἐγένετο. 19. ἀπελευθέρα ἦν—Πειραιεὶ αὐ-
 τοῦ—ἢ ὄνομα—Ἀλκῆ ἀνηθεῖσα—πρεσβυτέρα οὐσα—αὐτῇ
 ἐν. 20. αὐτοῦ ὑπεχώρησεν.

In orat. VII. de Apollodori hereditate: 63, 5.
 ἀδελφοὶ ἦσαν. 64, 8. ὀμηρεῦσαι ὑπὲρ αὐτοῦ ἠθέλησεν—οὐ
 εἰπορήσει ἐν. 11. φίλοι ἐγένοντο. 12. γεγένηται αἷτιος. 13.
 πολὺ αὐτὸν. 65, 17. δὴ οὕτως (libr. διό, Schoemann. c.
 Reisk. δὲ, tu scr. δ.)—ἐκεῖνω οὐκ. 20. γένει ἀπωτέρω.

In orat. VIII. de Cironis hereditate: 68, 1.
 ἀνάγκη ἐστὶ. 69, 4. τιμὴ οὖν—δέομαι ὑμῶν. 5. δέομαι οὖν

— μου ἀκοῦσαι. 11. οἶμαι οὐδέν. 70, 12. δὲ εὐρεθῆναι— ἀληθῆ ἐκ. 15. ἄνευ ἡμῶν— ἀεὶ ἡμᾶς. 17. παραδοῦναι εἰς. 19. ἐπειδὴ ἐγενόμεθα. 71, 20. εἰσδέχεσθαι ἡμᾶς.

In orat. IX. de Astyphili hereditate: 74, 1. μοι ἦν— προσήκει ἔχειν τὰ Ἀστυφίλου οὐδενὶ ἄλλω ἢ ἐμοί. 2. οὔτοσι ἀνεμῖος— εἰσποιεῖ ἐκείνῳ— οὔτοι ἐτι— ἐγὼ οἶμαι ἐπιδείξειν. 3. ἡγεῖται ἔξω— ἡγγέλθη Ἀστυφίλος— ἐμοῦ ἀσθενούντος— ἐαυτοῦ εἶναι. 4. πάλαι υἱός. 95, 5. ποιηθεῖν ὑπὸ— Ἰεροκλεῖ Ἡραιστίδῃ. 6. ἐμοῦ ἀπεκρίνατο— ἐφη αὐτάς. 7. ἐγὼ ἐπεδήμουν— ὅσα αὐτοῦ— μοι ἐστιν— τελευτήσαντι αὐτῶ. 9. πέπεισται ὁμολογεῖν. 10. εἰδέναι Ἀστυφίλον— ἀναγκαῖοι ἐκείνου. 11. εἶναι ἡλίθιον— τούτου ἐποιεῖτο— συγγενῆ ἐπιδημούντα— ἦδει Ἀστυφίλον— ὅτῳ ἐβούλετο— μαρτυρεῖ ἦν. 12. ἐγγεγράφθαι ἐν. 13. ἡγοῦμαι ἔγωγε— τολμῆσαι ἄλλους. 76, 13. αὐτοῦ εἰς— ἀσχυνθῆναι οὐδενὶ προσήκει ἐπὶ. 14. ἀπανταχοῖ ἀπεδήμει— τελευταία αὐτῶ ἐγένετο. 16. ἐαυτοῦ οἰκείων— τούτου υἱόν. 17. Ἀστυφίλου αἴτιος. 18. μαρτυρῆσαι ἐναντία— κάλει Ἰεροκλέα. 19. αὐτοῦ ἀνδρός— Θουδίππον ἐπὶ. 20. ἐκείνου υἱεῖ.

In orat. X. de Aristarchi hereditate: 79, 1. παρασκευάσασθαι ἱκανοί. 2. τῇ ἀνακρίσει Ἀριστάρχου εἶναι ἀδελφῆν— τούτῳ Ἀρίσταρχος. 3. ἀκοῦσαι ἐθέληται. 4. Ξεναιέτου Ἀχαρνέως— ἐξεποιήθη εἰς. 80, 4. ἐμῆ ἐπὶ— οὐκ ἐπίκληρος. 5. αὐτῶ υἱός— κλήρον ἐπιδικάσασθαι— Κυρανίδῃ ἐξέδωκεν. 6. Ξεναιέτου ἀδελφόν— Ἀριστάρχῳ υἱόν— ἐγὼ ἐκ. 7. Ξεναιέτου οἶκον— ἐκείνῳ ἐτελεύτησεν— οὗ ἦν— ἐτέρα ἀδελφῆ. 8. γενομένου εἰς— ἐκείνου εἰσηκται. 9. ἐαυτοῦ ἐτέρῳ. 10. οὐδετέρῳ αὐτῶν. 11. Ἀριστάρχῳ εἰσποιῆσαι— Ξεναιέτου οἶκῳ. 12. ἔχοντι Ἀπολλοδώρῳ ἢ Ἀριστομένῳ οὐκ. 81, 12. ἐτέρῳ αὐτῆν ἐκδόντι ἐξέσται εἰς. 13. πατρὶ αὐτῆς— πατρὶ ὄντι— εἰσαγαγόντ ἔσται. 14. ἔξει ἀποδείξει— τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆ— γεγένηται ἢ. 15. ἡγοῦμαι ἀποδειχθῆναι— εἰσαχθῆναι εἰς. 16. οὔτοι ὑπέρ. 18. ἀποστερούμενοι οὐκ. 19. προικὶ ἐγγησάμενος— αὐτῶ ἠπειλήσαν, αὐτοὶ ἐπιδικάσάμενοι αὐτῆν— προικὶ ἔχειν. 20. ᾧ ἐγὼ— στρατεύεσθαι ἠναγκαζόμεθα.

In orat. XI. de Hagniae hereditate: 83, 4. ἔξω

εἰπεῖν. 5. προσήκδ' ἀποκρίνασθαι ἐρωτημένῳ. 8. ἀνεπιμοὶ ἐκ αὐτοῦ ἀδελφιδῆν — ἀδελφῶ ὄντι ὁμομητρίῳ. 11. μέχρι (vulg. rectius μέχρις) ἀνεπιμῶν. 12. [οἴονται αὐτοῖς.] 85, 14. εἶναι ἐψηφίσασθε. 15. ἤδη εἰρημένων — γινώσκασθαι ὑμῖν. 16. ἔξω ἦσαν. 18. πολλοῦ ἐποιήσαντο.

In fragmento I. 1. οὔτοσι ὁ — αὐτοῦ υἱόν. 2. αὐτῶ ἡμεῖς. 3. πράγματι ἐπιχειρῆσαι. 4. μοι ἐξουσία. 5. φέρεσθαι ἀλλήλαις. 6. μητρί ἠθέλησεν — φανήσονται ἐπιτηδύσαντες — οἰκεῖοι ὄντες. 7. ἐπιδειξάι αὐτόν. 8. οὔτοι ἐκινδύνευον. 9. οὔτοι ὁμολογοῦσιν — ὁμοσαι ἐπὶ τοῦ διαιτητοῦ ἐβούλετο ἐπὶ Δελφινίῳ ἢ μὴν τουτονὶ Εὐφίλητον εἶναι ἐξ — αὐτοῦ υἱόν — βούλεται ὁμοσαι — εἶναι αὐτοῦ ἐξ. 10. ἐγὼ ἐτύγχανον — εἰμὶ ὁμοσαι — τουτονὶ ἀδελφόν εἶναι ἐμαντοῦ ὁμοπάτριον. 11. ἐπειδὴ ἔλαχεν — οὔτοσι ἄλλον. 12. διαιτηταὶ αὐτῶν — αὐτοὶ ἀδικεῖν — οὔτοσι Εὐφίλητος — ὑβρίσθη ὑπὸ — οἴομαι ὑμᾶς.

Cetera fragmenta breviora sunt quam ut de iis judicare possis.

Hoc igitur ex iis quae enumerata sunt, facile intelligetur, duo posse discerni orationum genera, alterum in quo hiatus frequentissimus sit, ad quod genus or. II. de Meneclis, or. III. de Pyrrhi, or. IV. de Nicostrati, or. V. de Dicaeogenis, or. VI. de Philoctemonis, or. IX. de Astyphili hereditate uti fragm. orat. pro Euphiletō sint referendae, alterum, in quo hiatus multo rariores sint, ad quod or. I. de Cleonymi, or. VII. de Apollodori, or. VIII. de Cironis et or. XI. de Hagniae hereditate sint adnumerandae. Si autem quaeris, unde haec diversitas orationum, quae in eodem versantur argumento, orta sit, duplex afferri potest causa, aut quia diversi sint temporis, aut quia non ejusdem auctoris. Hoc tamen quia aliae rationes non adsunt unde probetur, illud alterum quatenus de his orationibus afferri possit, videndum est. Dixi autem jam supra primam orationem, cujus annus definiri possit, esse de Astyphili hereditate scriptam idque Olymp. 97, 3., et ultimam de Apollodori hereditate Ol. 106, 3 — 4. Demonstravi etiam orationem de Dicaeo-

genis hereditate ad annum Ol. 102. primum sive secundum esse referendam, neque minus verisimile reddiderunt Schoemannus et Krügerus orationem de Aristarchi hereditate Ol. XCVIII, 4. aut XCIX, 1. 385 aut 384. a. Chr. n. esse habitam, uti Schoemannus orationem de Philoctemonis hereditate anno Olymp. CIV, 1. sive ann. 364 — 363. a Chr. n., et orat. de Meneclis hereditate anno primo Olymp. CV. sive anno 360. adtribuit, quam quidem cur Krügerus Ol. CVII. scriptam esse dicat mihi non liquet. In idem fere tempus Ol. CV, 1. ann. 360. (potest etiam annus secundus cogitari) oratio de Hagniae hereditate a Clintono et Schoemanno refertur.

Quae cum ita sint, intelliges Isaeum usque ad initium Olymp. CV. sive ann. 360. a. Chr. n. sermonem ita composuisse, ut hiatum prorsus negligeret, eodem modo quo Lysiam eum neglexisse supra docuimus, idque non mirum est. A Pseudoplutarcho enim in Vitt. X. orat. et Photio Bibl. cod. 263. memoriae est proditum, Isaeum disciplina Lysiae esse usum. Erunt autem praeter orationes, quarum annus supra est indicatus, etiam oratio de Pyrrhi et Nicostrati hereditate propter genus dicendi, quod in iis est, in temporis spatium aliquod ante Ol. CV. referendae. Sed ab hoc ipso anno primo sive secundo Ol. modo dictae magis magisque cura etiam ab Isaeo in hiatu evitanda est posita, paulo minor cura in oratione de Hagniae hereditate, quae prima earum est, major jam in oratione de Apollodori hereditate, quam anno Ol. 106, 3 — 4. originem debere diximus; maximum autem ejusmodi studium perspicuum est in orat. de Cleonymi hereditate, quae nunc quidem ordine prima est, sed si secundum tempus collocatur, ultimum fere tenebit locum. Et eidem tempori post Olymp. CV, 1. etiam oratio de Cironis hereditate erit adtribuenda.

Si autem ab Hermippo apud Dionysium (in Isaeo) Isaeus Isocratis disciplina usus esse dicitur, hoc mirum sane est, si vera sunt, quae Pseudoplutarchus in vita Isocratis tradit, eum scholam suam Ol. CII. anno 4.

aperuisse, quia eo tempore Isaeus fere quinquagenarius fuit. At postquam cognovimus, majorem illam curam in hiatu evitando etiam posterioribus Isaei annis esse adtribuendam, hoc certe negari non poterit, illud dicendi genus, quod ab Isocrate inde ab Ol. XCV. cultum esse dixerim, Isaeum serius etiam quam Demosthenem esse secutum, cujus in orationibus in Aphobum et Onetorem, minus tamen in prima, quam alii etiam Isaeum fecisse dixerunt, hiatus est evitatus, ergo Ol. CIV. Si autem dixi Isocratem non ante Ol. XCVI. id dicendi genus coluisse, id ea de causa contendi, quia omnino dubito, num ante hoc tempus ab Isocrate orationes sint compositae. Nam orationes forenses, quae antea habitae esse videri possint, non vitae, sed scholae esse scriptas supra jam significavi, qua de causa annus earum vix poterit certo definiri. Prima autem, uti ab Isocrate ipso memoriae est proditum (de permutat. §. 193. verbis: *ὅτ' ἤρχομαι περὶ ταυτην εἶναι τὴν πραγματείαν, λόγον διέδωκα γραφῆας*), erat oratio in Sophistas, quam ea ipsa de causa Westermannus in histor. graec. eloqu. p. 290. non ante Ol. CVI, 4., sed potius ante Panegyricum, igitur ante Ol. XCIX. ortam esse dicere debebat. Quod si iis fidem habes, qui Isocratem certe decem, si non quindecim annos in Panegyricam orationem conficiendam impendisse dicunt, recte eam fere Olympiadi XCVI. sive XCV. poteris tribuere. Ceteras certe orationes demonstrativi generis fere omnes post Panegyricum esse compositas, Helenae tamen laudatione et Busiride exceptis, ex ipsis patet orationibus. Has autem contra Sophistas scriptas orationes primas Isocratis esse et huic tempori adtribuendas recte affirmabis.

Cur igitur non cum Hermippo Isaeum etiam quinquagenarium discipulum Isocratis factum esse dicemus, si intellexerimus, eum omnino posterioribus denique vitae annis simile dicendi genus esse secutum?

Ex ceteris qui deinde secuti sunt oratoribus De m a d e m non minus Demosthene studium in hiatu evitando posuisse, apparet ex fragmento orationis *ὑπερ τῆς δωδε-*

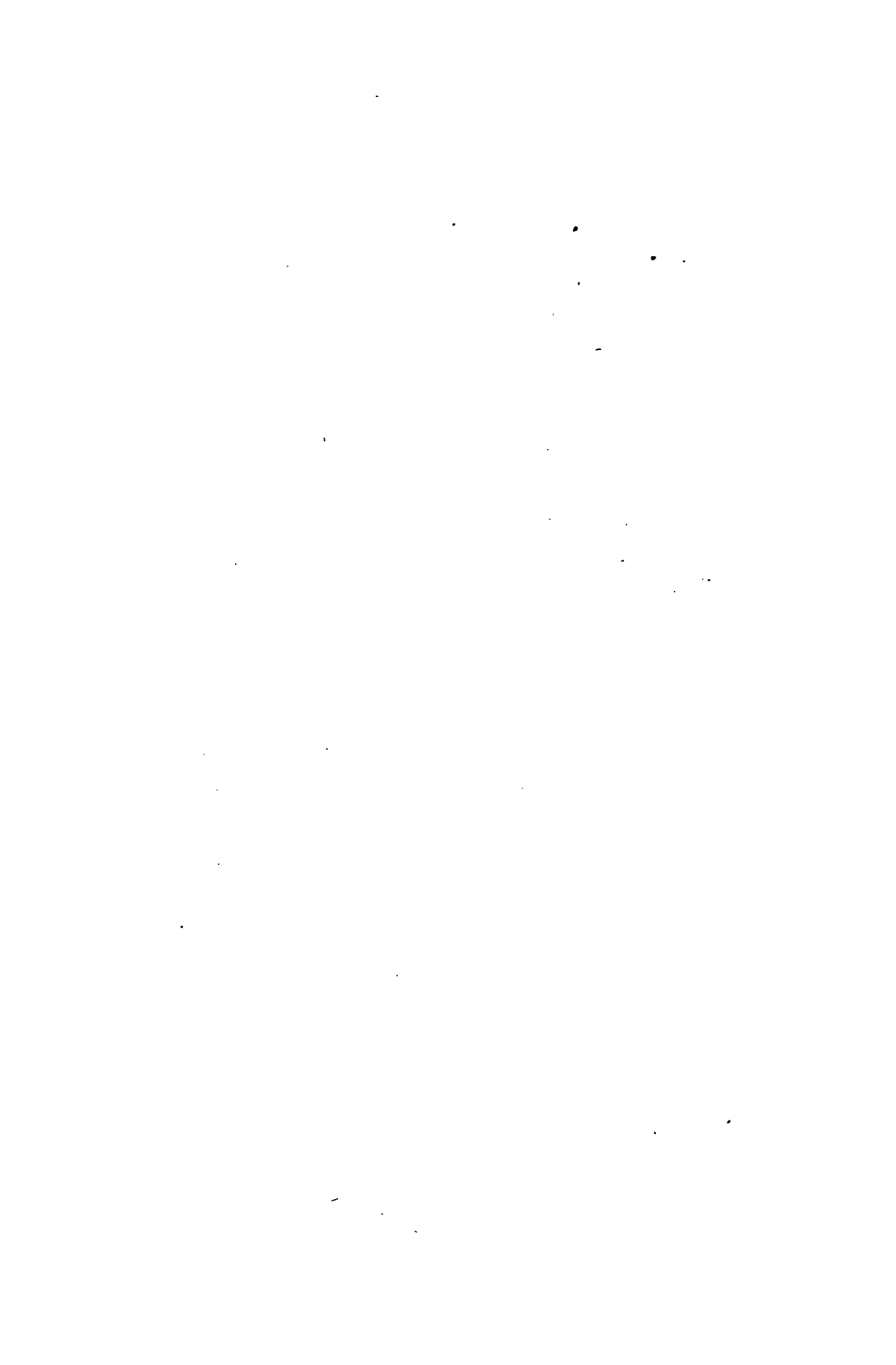
καστίας, in quo unus tantum reperitur hiatus 179, 9. in verbis: *χιλίων ταφή Ἀθηναίων*. At in codd. Bekk. M NT et E. hoc ipso in loco scriptura non recte habet. Codd. MNT. habent *τε φή* et E. *τε φῆ*. Latere igitur videtur hoc in loco vitium aliquod, quod quale sit, dicere non ausim.

In Lycurgo et Dinarcho hiatum non quidem evitatum, tamen rarius reperies. Frequentior est in Aeschine. De Hyperide iudicari nequit.

Liber secundus.

De

Hiatu in Historicis Graecis.

Ante Isocratem oratorum neminem exstitisse, qui in hiatu evitando magnam posuerit curam, a quo etiam post illum dicendi praeclarum magistrum praeter Demosthenem oratores ex iis, qui Attici dicuntur, Demade excepto non prorsus abstinuerint, satis mihi demonstrasse videor. Sequitur ut idem de historicis Graecis ostendam doceamque hos quoque ante Isocratem quidem hiatus admisisse, post eum tamen usque ad eos qui Byzantini vocari solent et quos hic omittere satius esse duxi, alios diligentius alios negligentius in hoc genere esse versatos. Neque multis opus est verbis, quibus tibi persuadeam neque Herodotum neque Thucydidem neque Xenophontem ad hanc rem attendisse, evolvas quaeso eorum libros facileque intelliges, summos hos scriptores laudem in hiatu evitando non quaesivisse. De Xenophonte tamen hoc est addendum eum in iis quae ad defendendum Socratem scripserit, dico libri memorabilium cap. primum et secundum sermonem paulo accuratius ad verae orationis exemplar conformasse et ea de causa in iis pauciores hiatus admisisse.

Sed ex disciplina Isocratis, cujus domus cunctae Graeciae quasi ludus quidam patuit atque officina dicendi, cujusque e ludo tamquam ex equo Trojano meri principes exierunt, prodiit discipulorum praestantissimus Theopompus, qui quum primum oratoriae arti operam dedisset, postea suadente magistro ad historiam se contulit. Qua in scribenda ita est versatus, ut omnem orationis colorem ab Isocrate sumeret adeo quidem, ut, quae in magistro reprehenderent censores, eadem vitia in discipuli scriptis invenirentur (v. Wichers. Theopomp. p. 39.). Huc autem praeter Ciceronem, cujus verba in Prooemio

attuli, etiam Dionysius Halic. in Ep. ad Cn. Pompej. c. 17, 10. retulit, quod eadem cura vocalium concursionem fugerit. Scripsit enim ibi: *Εἰ δ' ὑπερῖδεν ἐν τούτοις, ἐφ' οἷς μάλιστα ἂν ἐσπούδακε, τῆς τε συμπλοκῆς τῶν φωνηέντων γραμμάτων καὶ τῆς κυκλικῆς εὐρυθμίας τῶν περιόδων καὶ τῆς ὁμοειδέας τῶν σχηματισμῶν, πολλὴ ἀμείνων ἂν ἦν αὐτὸς ἑαυτοῦ κατὰ τὴν φράσιν.* Idemque fere judicat Quintil. IX, 4, 35. „Non tamen id (i. e. vocalium concursus) ut crimen ingens expavescendum est; ac nescio negligentia in hoc an sollicitudo sit pejus. Inhibeat enim necesse est hic metus impetum dicendi et a potioribus avertat. Quare ut negligentiae est pars hoc pati, ita humilitatis, ubique perhorrescere, nimiosque non immerito in hac cura putant omnes Isocratem secutos, praecipueque Theopompum.“

Quod autem tam graves scriptores de Theopompo sunt testati, id luculentius etiam ex ejus scriptis vel potius fragmentis pateat necesse est, et revera in

Capite primo

de hiatu in Theopompi reliquiis

ex his, quae Wichers collegit et Lugdun. Batavi. 1880. edidit, hanc veterum sententiam confirmari demonstrabo, modo ea omittantur, in quibus non ipsa Theopompi verba afferuntur. Ita in fragm. VII. ex Stephano s. v. *Χερσόπολις*, et XV. ex Athen. VI, 271. f. — 272. a. nullam reperiens hiatum, nisi in hoc δὲ *Ἐλεῖται*, quod corrigendum erit. In fragm. XXIII. *καὶ οἱ Θωαῖοι ἐπιμψαν* non recte legi vidit Wichers coniecitque *καὶ ὁ Ταχῆος ἐπιμψε* esse legendum. Quod si verum est, articulum etiam deleverim. In eodem fragmento δὲ *Ἀγροῖατος* male habet et *οὐδὲ ἔγω*, pejus etiam *ἢ αὐτὸν*, cujus loca cum *ἔγω αὐτὸν* dedisse dixerim. Est hoc fragm. ex Athen. XII, 657. b. petitum. In fragm. XXVIII. a. Pelybia. Exc. Hist. XII, 27, 8. allato pro *συμβαίνειν ἐπὶ* legendum est *συμβαίνειν ἐπὶ*, praecedunt enim *τούτων μὲν — τούτων δὲ*, quae structura accusativi c. infinit. continuata est. In

longiore fragm. XXXIII. (ex Athen. XII, 531. e.) ne vestigium quidem hiatus reperitur neque in fr. XXXIX. ex Athen. VI. extr. Sed in fragm. XLI. (Athen. X, 443. a. b. c.) primum pro *πίνουσι* sequi. *ἀγοῦσι* scribendum erit *πίνουσιν* et pro *δὲ ἡμέραν δ' ἡμέρ.*, nisi Athenaeus ipse, qui omnino ad hiatus non adtendit, in ejusmodi locis peccavit. Quaeri etiam poterit utrum Theopompus *καὶ εἰδότες*, an solum *εἰδότες*, quod recte potuit, scripserit, hoc enim participium non cum altero *πολεμοῦντες* est conjungendum. Verba autem ibid. *γενομένου δὲ τούτου, οἱ μὲν—ἀπώλοντο, οἱ δὲ καὶ εἰς τ. π. κ. σ. λ.* videntur Athenaei esse, qui contraxit, quae Theopompus pluribus enarraverat. Schweighaeuserus tamen post *τούτου* lacunae signum posuit in Animadv. ad Athen. I. dicens: haud dubie narraverat Theopompus, „simulata fuga castra sua deseruisse Gallos“ aut aliquid in eam sententiam et „occupata mox ea fuisse ab Illyriis.“ Et potuerat quidem ista ipse Athenaeus consulto omittere, ut non multum ad summam rei facientia et per se facile intelligenda: sed quoniam quae hic apud Theopompum legentur, ab his verbis: *οἱ μὲν Κελτοὶ* videntur initium cepisse, facile etiam librarius a verbis *οἱ μὲν Κελτοὶ* ad ea quae paulo inferius sequebantur *οἱ μὲν αὐτῶν* potuit aberrare. In fragm. LIV. ex Athen. XII, 527. nullus est hiatus itemque in fragm. LVII. ex Athen. IV, 157. d. e. Sed in fragm. LXV. ex Athen. XII, 526. d. e. f. primum *δὲ οἱ* est corrigendum, deinde pro *εἰθισμένοι ἐπὶ τῶν καπηλίων* Theopompus aut *ἐπὶ τῶν καπ.* εἰθ. scripsit aut aliud quid. In fragm. LXXXII. ex Priscian. XVIII, 1198. non est hiatus neque in fragm. XCII. ex schol. in Arist. Or. in Cim. nisi quod ibi male *πέντε ἐτῶν* pro *πέντ' ἐτ.* legitur. Plura vitia tamen insunt in fragm. XCIV. ex Athen. XII, 533. a. Habes ibi hos hiatus: *Κίμων ὁ Ἀθηναῖος—φύλακα, ὅπως*, quae quidem excusari possunt, sed in discipulo Isocratis, qui sedulo vestigia praeceptoris hac in re secutus esse dicitur, offendunt, fortasse Theopompus solum *Ἀθηναῖος* sine articulo et *αὐδένας—φύλακας* scripsit. Magis etiam deinde *ἀεὶ εὐταλὲς* offen-

dit, quia Theopompus *εὔτελές ἀεὶ* scripsisset. Pro *δύο ἢ* scr. *δύ' ἢ*, sed pro *προσέλθοι αὐτοῦ δεόμενος* aut aliud quid aut ordine mutato *δεόμ. αὐτ. προσέλθ.* Theopompum dedisse verisimile est. Quae deinde sequuntur *καὶ εἰς* defendi et *τινα ἴδοι* facile corrigi possunt. Pro *κελεύει αὐτὸν* autem, quod operarum errore in ed. 2 et 3. Casaub. est et Wichers non correxit, quamquam *ποιεῖν* δὲ praecedit, jam Schweigh. in Athen. *κελεύειν αὐτὸν* dedit. Ferri fortasse poterit: *τῶν συνακολουθούντων αὐτῷ· ἐκ δὴ.* In fragm. XCV. ex Athen. IV, 166. e. nullus est hiatus, neque in fragm. C. ex Schol. Aristoph. Equit. 226. In fragm. CIII. ex schol. Aristoph. Vesp. 1001. scholiastes in verbis: *ὅτε ἐξωστράκισαν τὸν Ὑπέρολον ἐξ ἔτη· ὁ δὲ κ. τ. λ.* utrum ipsa verba an sententiam eorum commemoraverit dubitari potest. In fragm. CXV. ex schol. Arist. Av. 881. nullus est hiatus. Sed in fragm. CXVII. ex Athen. XII, 532. b. Theopompum nequaquam ita scripsisse puto: *διὸ καὶ εἶλοντο αὐτῶν οἱ ἔνδοξοι ἐξω τῆς πόλεως καταβιοῦν.* Certe *καταβιοῦν* ante *ἐξω* collocasset neque *εἶλοντο*, sed *εἶλοντ'* scripsisset, sed dubito etiam de articulo *οἱ* ante *ἐνδοξοι*. De fragm. CXIX. ex Athen. XIV, 657. supra ad fragm. XXIII. quod idem est, disputavi. In fragm. CXXIV. ex Athen. IV, 145. a. verba non ipsa, sed sententia eorum affertur, id quod ex infinitivo *δαπανᾶσθαι* concludi potest. In fragm. CXXV. quod est longius ex Longin. de sublim. 230. offendit unus hiatus: *ἱερεῖα εἰς ταῦτά.* Num *πρὸς ταῦτά* a Theopompo scriptum fuerat? In fragm. longiore CXXVI. ex Athen. XII, 531. a. b. c. d. *καὶ ὁ Στραίων* legitur, quod ferri poterit. In fragm. CXXIX. ex Athen. XII, 526. c. post *γενόμενοι* ante *αὐτῇ πατρίδι διεφθάρησαν* adde *σύν.* In fr. CXXXIII. ex Athen. X. p. 444. e. et 445. a. dele articulum in *τοῦ Ἠγησιλόχου* et paulo post *ὁ* ante *Ἠγησιλόχος*, sed verba: *ἦντινα χρεὶ τῶν πολιτῶν τῷ νικῶντι εἰς συνουσίαν ἀγεῖν* non ita, sed fortasse *τοῖς νικῶσιν* scripsit Theopompus. In fragm. CXXXIV et CXXXV. ex Athen. VI, 265. b. et 252. a. b. c. nullus est hiatus. Sed CXXXVI. ex Athen. VI, 259. f. et 260. a. in verbis: *καὶ ὅτι ἐν τοῖς συμποσίοις*

συνῶν αὐτῷ, ὠρχεῖτο Theopompum ita scripsisse non putaverim, sed conjecerim *καὶ διότι τοῖς συμποσίοις αὐτοῦ συνῶν ὠρχ.* In fragm. CXLVI. ex Athen. VI, 261. a. *καὶ εὐ* legitur. Casaubonus tamen οὐς *καὶ* voluit deleri et sustulit Epitome vel scribi *ἐφίλει καὶ εὐ περιεῖπε.* Schweighaenus. autem post ἀκολασίαν excidisse censet ἀνελάμβανεν. Ego c. mss. Ep. scribendum esse duco ἀκολασίαν εὐ περιεῖπεν. Ἐβούλετο γὰρ omissis istis οὐς *καὶ εὐ περιεῖπε.* In fr. CXLIX. ex Athen. X, 449. f. nullus est hiatus, sed in fr. CL. ex Steph. (Χυτρόπολις) pro Χῶ scribendum erit *χώριον.* In fragm. CLV. CLVI. CLXIII. ex Athen. X, 436. c. et ex Steph. v. Αἰόλιον et Δύστος nulli sunt hiatus, sed in fragm. CLXVII. ex Theon. Prog. c. 2. p. 17. squ. haec leguntur: *καὶ ὅσα ἄλλα, φησιν, ἢ Ἀθηναίων πόλις,* quae verba a Theone lectorum gratia, qui cetera non legerunt, paululum mutata esse videntur. In fragm. CLXXVIII. CLXXX. CLXXXIX. et CXC. ex Athen. VI, 260. b. Steph. s. v. Ἄρκος, ex Suida, et Athen. VI, 271. c. nulli sunt hiatus. In fragm. CC. ex Athen. III, 85. a. Theopompus non *ἐπειδὴ οὖν* scripsit, fortasse οὖν ab Athenaeo est additum et ib. pro τὸ ἀκόνιτον τὰκόνιτον erit recipiendum. At in verbis: ὁ κληθῆναι φησι, διὰ τὸ γνέσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόνιαις καλουμένῳ, ὅντι περὶ τὴν Ἡράκλ. Athenaeus sententiam, non verba Theopompi refert. In fragm. CCIV. ex Athen. X, 435. f. Theopompus neque ὁ Διονυσίου τοῦ τυράννου υἱός, neque ὁ Διονυσίου τοῦ προτέρου υἱός scripsit, sed aut omnia ab Athenaeo sunt addita lectorum suorum gratia, aut certe in utroque loco υἱός omiserat et pro μάλιστα ante ἀλλοτριώτατα dederat Theopompus sine dubio μάλιστ'. In fragm. CCXII. ex Steph. v. Δύμη et Athen. X, 435. f. nulli sunt hiatus. Sed in fragm. CCXIX. ex Athen. VI, 231. f. 232. a. b. tot sunt hiatus, ut recte dubites, num Theopompi sint verba. Habes hos: τὸ ἱερὸν—τοῦ ἐν—καὶ οὐχ—τῇ Ἑλλάδι—θεοῦ, ἐπηρώτων—πρῶτον—ὁ δὲ αὐτοῖς.—Καὶ οἱ—Κροίσου ὠνήσαντο. Ἱέρων δὲ ὁ—χρυσοῦ ἐπι—χρυσίου, ὕστερον—Ἑλλάδα, οὔτινες—ποτὲ εἰς—καὶ ἐξιχνεύσαντες—παρὰ Ἀρχιτέλει τῇ Κορινθίῳ, ὅς—τοῦ Ἱέρωνος—

χειρα, ὅσον—χωρησαι, ἐπέδωκεν—καὶ ἄλλα—δῶρα ἔκρινεν. Huc accedit, quod sane non patet, quomodo haec ad Philipp. hist. Lib. XL. sint referenda. Propter argumentum, inquit Wichers, retulisset ad librum de expilato Delphorum templo. Equidem aut Athenaeum errasse aut librarios pro alio scriptore nomen satis frequens Θεοπόμπου posuisse statuo. Num Φανίας ὁ Ἐρέσιος haec dixit, quem de hac re locutum esse tradidit? In fragm. CCXXI. ex Stephan. v. Ἀρβαξανοὶ scribe pro ἐνέμοντο — ἐνέμοντι Ἰγνίχοροι καὶ Ἀρβαξανοί. In fr. CCXXXVI. ex Athen. X, 436. b. num verba: εἰ μὴ, ὥσπερ εἶπον, Τιμολάου ita a Theopompo profecta sint, potest dubitari. In fragm. CCXXXVII. ex Steph. v. Χαλτία nullus est hiatus, sed in eo quod sequitur fragmento CCXXXVIII. ex Athen. XII, 532. c. d. recte jam Schweigh. e ms. A. et Ep. pro πατροῦ ὄντος dedit πατροῦ τε (tu scr. τ') ὄντος. In fragm. CCXLIII. ex Athen. IV, 149. d. et fr. CCXLIV. ex Athen. XIV, 627. f. nullus est hiatus. In longiore fragm. CCXLIX. partim ex Athen. IV, 166. f. et 167. a. b. c. partim ex Polyb. Excerpt. Vat. p. 21. partim ex Athen. IV, 260. d. e. f. et 261. a. petito, de quo etiam Theiss in libell. Nordhus. 1837. 4. edito p. 6. et seqq. disputavit, Theopompus non scripsit ἐπεὶ ἐγκρατῆς πολλῶν, sed fortasse ἐπεὶ πολλῶν ἐγκρατῆς. Non dubitavim tamen de καὶ ἔρόνιψε et καὶ οἱ. Pro δὲ αὐτὸς scribendum erit δ' αὐτ. In ἠδύνατο. Ἐπειτα non offendo. Sed οἱ ἐταῖροι αὐτοῦ ἐκ eum dedisse non facile credam, verba ab Athenaeo aut contracta aut omnino mutata aut addita esse videntur, uti etiam id, quod sequitur: ἐξυλεγμένοι, ἀλλ' non est Theopompeum. Recte etiam in iis quae haec excipiunt: Εἰ δὲ μὴ καὶ τοιοῦτός τις ἐληλόθει, ὑπὸ τοῦ βίου καὶ τῆς διαίτης Μακεδονικῆς ταχέως ἐκείνους ὅμοιος ἐγένετο. Τὰ μὲν γὰρ οἱ πόλεμοι καὶ αἱ στρατεῖαι καὶ αἱ πολυτέλειαι θρασεῖς αὐτοὺς εἶναι προσετρέποντο, καὶ ἔην μὴ κοσμίως, ἀλλ' ἀσώτως καὶ τοῖς λησταῖς παραλληλῶς in Polybio absunt, videntur enim Athenaei esse. Quod autem ad τὰ μὲν alterum deesse videtur enunciatum, Athenaeus id omisit, quia in verbis Theopompi a Καθέλου

incipientibus inest, i. e. Philippus etiam ipse eos deduxit. Deinde Polybius pro τὰ ἤδη rectius habet τοῖς ἤθεσι. Pro τοιαῦτα ἔχειν scr. τοιαῦτ' ἔχ. uti infra δ' ἀπόντων pro δὲ ἀπ. Sed pro ἐν τῷ σεμνοτάτῳ ὑπελάμβανον, quod non solum a Theopompea hiatus fuga, sed etiam a Graecitate abhorrere dixerim, optime Casaubonus scribendum esse censuit ἐν τῶν σεμνοτάτων ὑπελάμβανον. In fr. CCLII. ex Athen. X, p. 442. f. 443. a. scr. δ' οὐδὲν pro δὲ οὐδέν. In fr. CCLIX. autem ex Athen. XII, 536. c. d. non verba ipsa Theopompi allata esse censeo, sed in fr. CCLX. ex Athen. IV, p. 166. f. pro δημοσίᾳ ἐστιώσεις eum δημοσίας ἐστ. dedisse credo. In fr. CCLXII. ex Athen. X, 435. b. c. d. in verbis: ἀπαλλάττεσθαι, ἤδη hoc ἤδη non a Theopompo profectum esse putarim. In fr. CCLXXVI. ex Athen. VI, p. 320. f. non τοῦτα, sed τοῦτ' ἐνίοτε scribendum, in longiore fr. CCLXXVII. ex Athen. XII, 595. a. b. c. nullus est hiatus, nisi huc refert οὔτε ἄλλος. In fr. CCLXXIX. ex Athen. XI, 508. αὐτοῦ post διαλόγων et ante ἀχρείους non Theopompi esse dixerim, neque in Βρύσσωνος τοῦ Ἡρακλειώτου vera Theopompi verba nos legere censuerim, fortasse τοῦ Ἡρακ. additum est ab Athenaeo. In fragm. CCLXXXIV. ex Stob. Serm. XVI, p. 154. nullus est hiatus et in fragm. CCLXXXV. ex Theon. Prog. c. 8. p. 103. in verbis ὅτι εἰ, ὅτι non ad verba Theopompi, sed Theonis retulerim. Neque in fr. CCXCVIII. ex Athen. X, 435. b. neque in fr. CCCI. ex Long. de sublim. p. 162. neque in fr. CCCII. ex Theon. Prog. c. I, p. 9. neque in fr. CCCXXXIV. ex Zonara v. βιβλιοπώλην ullus est hiatus. In fr. CCCXXXVI. ex Eustathio in Homer. 1604. in ἐγένετο ἔπειτα verba quaedam videntur omissa esse. In fr. CCCXXXVII. ex Eustath. p. 1854. nullus est hiatus. In fr. CCCXLII. denique ex schol. Arist. Ran. 220. τῇ ἡμέρᾳ Theopompos non scripsit, uti omnino verba non bene habent.

Ne tamen credas me in iis, quae in Theopompeis corrigenda esse dixi, Ciceroni, Quintiliano et Dionysio, quippe qui eum in hiatu evitando Isocratem esse secutum

traderent, majorem fidem habuisse quam par sit, cogites velim fragmenta ista a scriptoribus esse ad sententiam aliquam confirmandam allata, in quibus singula facile potuerint mutari vel additis vel omissis verbis quibusdam ad rem nil facientibus, ut taceam de collocatione verborum, in qua non tam religiose manum scriptoris sequerentur. Quamquam autem curam etiam historici in hiatu evitando posuerint, optimus tibi erit testis Polybius, quem maxima cum diligentia hac in re esse versatum Theopompique, ut videtur, exemplum secutum in

Capite secundo

de hiatu in Polybii historiis

sum demonstraturus. Afferam igitur nunc ex primo libro exempla hiatus ostendamque quatenus paucissimi qui restent optimorum librorum ope plerumque possint corrigi. Habes autem hos: Lib. I, c. II. 1. *μάλιστα ἐμφανές* et 6. *δὲ Εὐρώτης* quos facile corriges, sed in eo, quod cap. III, 7. legitur: *Εἰ μὲν οὖν ἡμῶν ἦν συνήθη καὶ γνώριμα τὰ πολιτεύματα, τὰ περὶ τῆς τῶν ὅλων ἀρχῆς ἀμφισβητήσαντα, ἰσως οὐδὲν ἂν ἡμᾶς ἔδει περὶ τῶν πρὸ τοῦ γράφειν ἀπὸ ποίας προθέσεως ἢ δυνάμεως ὀρηθηέντες, ἐνεχείρισαν τοῖς τοιοῦτοις καὶ τηλικούτοις ἔργοις, offendit ὀρηθηέντες, quod Reiskio πρὸς τὸ σημαίνόμενον dictum est, ut verbo πολιτεύματα populi, civitates constituentes λαοὶ vel ἄνθρωποι intelligantur. Potest etiam, pergit Reiskius improbante Schweighaeusero, praemissum περὶ τῶν non pro neutro sed pro masculino haberi. At equidem verba non ab omni parte recte ita habere censeo improboque primum, quod post γράφειν plenius est interpunctum, quia verba ita struenda esse duco: nihil fortasse nobis necesse erat de superioribus scribere, quo proposito aut quibus freti viribus tale tantumque opus perfecerint. Vides igitur me περὶ τῶν sane non de civitatibus, sed de civibus explicare. Non nego autem, me in iis quae antecedunt, exspectasse: τὰ τῶν—ἀμφισβητήσαντων. Leguntur enim in iis quae §. 8. sequuntur, haec: Ἐπεὶ δ' οὔτε τοῦ Ῥωμαίων οὔτε τοῦ Καρχηδονίων πολιτεύματος πρόχειρός ἐστι τοῖς πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων ἢ*

προγεγραμμένη δύναμις. Quae si tibi minus probabilia videbuntur, hiatum excusabis, quia post *ἀμφισβητήσαντα* pausa quaedam est.

Quod autem cap. IV, 1. *τοῦτό ἐστιν* legitur, corriges, quod 3. *καὶ ἡμᾶς* et 4. *καὶ ὠφελιμώτατον* feres, et 5. in *εργάσατο ἔργον* et *ἠγωνίατο ἀγώνισμα* apostrophum pones, neque offendes in *ἀγώνισμα, οἶον.* Sed si 7. *τὰ ὅλα* legitur, hoc *θῶλα* et hic et saepius infra a Polybio scriptum fuisse videtur, uti idem 8. pro *τε εἶδει* sine dubio *τ' εἶδει* dedit. Verba autem §. 9.: *ἐννοίαν μὲν γὰρ λαβεῖν ἀπὸ μέρους τῶν ὅλων δυνατὸν· ἐπιστήμην δὲ καὶ γνώμην ἀτρεκέη ἔχειν, ἀδύνατον,* non ita a Polybio scripta esse puto. Affirmavit enim scriptor eos, qui sibi persuaserint ex rebus gestis particulatim relatis summae rei notitiam satis commode parari posse, iis esse similes, qui disjecta membra corporis ante animati ac pulcri intuentes, abunde satis spectatam sibi crediderint animalis ipsius vim ac pulchritudinem. Nam si quis illa membra repente in unum componere et denuo integrato animali suam formam et decorem, qui vivo inerat, reddere posset, atque ita rursus iisdem ipsis istud ostenderet, omnes statim confessuros esse, longe se antea a rei veritate abfuisse, similesque fuisse iis, qui somnia videant. Nam, pergit, ex parte animi quidem cogitatio totius subisse potest (*λαβεῖν κ. τ. λ.*). Quae cum ita essent scripta, pergendum etiam erit: non tamen scientia et cognitio vera percepta esse potuit; ita ut haec non in universum dicta sint sed ad ea quae antecedunt explicanda addita. Quod si verum est, pro *ἔχειν* etiam verisimilius est Polybium scripsisse *σχεῖν*.

In cap. V, 1. non offendes in *καὶ εἰκοστήν* et cap. VI, 2. *ἐπὶ Ἀνταλκίδου* vitio videtur operarum Schweighaeuseri ortum esse. Ipse enim in Annotat. scripsit: Verba Polybii quod attinet, *τὴν ἐπ' Ἀνταλκ. λεγομένην* (pro *γενομένην*) *εἰρήνην* restitui ex veterum librorum quotquot supersunt, Vat. Urb. Flor. Ven. Aug. Reg. A. et Bav. consensu. — Et alibi quidem apud Nostrum IV, 27, 5. et VI, 49, 15. *τὴν ἐπ' Ἀνταλκίδου γενομένην*

ειρήνην nulla varietate dant libri omnes. — Sicut autem ἐπὶ Ἀνταλκίδου facta illa pax dicitur, sic τὰς ἐπὶ Ἀσδορούβου γενομένας ὁμολογίας dicit Polyb. III, 15, 5. — Ibid. in verbis: καὶ ὁ πρεσβύτερος articulum ὁ, quum abesset a codd. omnibus et ed. 1. et 2. adjecit Casaubonus, ex mea quidem sententia non recte. Polybius enim rem sibi ita cogitavit, tamquam apud nos quis diceret: zu der Zeit, wo ein älterer Dionysius i. e. tyrannus potens, qualis erat senior Dionysius. Ibid. 4. δὲ ἐγκρατεῖς et ταῦτα ἐπολέμονν neque minus cap. VII, 2. παρὰ Ἀγαθοκλεῖ et 8. δὲ ἀποστράξαντες uti 10. δὲ ἀπὸ est corrigendum. Si hic δ' ἀπὸ scribis, facile etiam explicabis, unde factum sit, ut in Bav. ἀπο legatur. Addas his 12. τε ἦσαν. Non offendes autem VIII, 4. in Ἰέρωνα. ὅς. Sed cap. IX, 2. corrigenda sunt ὅτε αὐτὸν. X, 9. μηδὲ εἶσαι. XI, 8. ταῦτα ἀναζεύξας — δὲ ἐκ, neque offendet πόλι. Ὅ. sed 15. δ' Ἰερῶν scribendum. Cap. XIV, 4. autem pro δεῖ εἶναι scribe εἶναι δεῖ. Ibid. in verbis: ὅταν δὲ τὸ ἱστορίας ἦθος error operarum Ernestii ad Schweighaeus. transiisse videtur. Nam et Casaub. in Comment. ad Polyb. verba scripsit: ὅταν δὲ τὸ τῆς ἱστορίας ἦθος et Schweigh. non minus in Annot. articulum τῆς praeposuit, quem praeposendum esse discas ex I, 1, 2. III, 32, 6. et saep. Corrige 5. δὲ ἐλέγχειν et 6. τὸ ὄλον, uti 7. in δὲ ἐγκωμιάζειν, XV, 2. δὲ ἐπὶ. 8. δὲ ἠττωμένους. 13. δὲ, ἐκκεῖ. XVI, 4. δὲ Ἰερῶν δ' est scribendum. Sed XVII, 6. in verbis Τῶν δὲ Ῥωμαίων οἱ μὲν πρὸς τὸν Ἰέρωνα ποιησάμενοι πρὸς συνθήκας στρατηγοὶ, ἀνακεχωρηκείσαν Vat. Flor. Aug. B. praebent ποιησάμενοι στρατηγοὶ τὰς συνθήκας traiectione verborum, quam Schweigh. jam a stylo Polybiano non alienam esse dicit. Cur igitur non recepit? Apostropho utere c. XVIII, 3. in δὲ ἐπτός. 5. δὲ ἐκ. XIX, 11. δὲ ἐγκλίματος. XX, 5. ἐξυγοστατεῖτο αὐτοῖς et 14. in δὲ Ἐλευατῶν, non tamen 13. in οὐδὲ εἰς, neque offendes XXI, 3. in στρατηγοῦ. Ὅ. XXII, 6. pro δύο ὀργυῖας scribe δύ' ὀργ. uti 7. θᾶλλον pro τὸ ὄλον et 8. ἐνεδέδεθ' ὁ. XXIII, 4. corrige δὲ Ἀρνίβας et 7. ἐγένετο αἰγυμάλωτον et δὲ ἀνεπίστως. XXIV, 2. τε Αἰγυπτῶν,

ubi optimi codd. Vat. Flor. Aug. Reg. A. quos sequere, *Αλγεσταιών* habent. Non male autem Schweigh. hic adscripsit: „videtur ad hoc nomen excidisse articulus τῶν, quum praesertim nulla ante hunc locum mentio facta sit Aegestanorum.“ Tamen nil nisi τε in τ' mutandum esse suaserim. Quod 12. legitur καὶ ἕτερα Polybius fortasse χᾶτερα scripsit. Certius est eum XXVI, 7. non δὲ ἑκατὸν, neque 11. δύο οὔσας scripsisse, sed apostrophum posuisse. Item XXVII, 12. in verbis: τῷ δὲ βιαιομαχεῖν κατὰ τὰς συμπλοκάς καὶ συνιδεῖν τοῖς κόραξι τοὺς ἀπαξ ἐγγίσαντας, ἅμα δὲ καὶ τῷ συναγωνιζομένων ἀμφοτέρων τῶν στρατηγῶν καὶ τῷ ἐν ὄψει τῶν ἡγουμένων ποιεῖσθαι τὸν κίνδυνον κ. τ. λ. Aug. Reg. C. et ed. 1. 2. male καὶ τῶν ante συναγ. pro καὶ τῷ praebent. Rectius Cod. Reg. B. et Casaub. καὶ τῷ ante ἐν ὄψει omiserunt. Genitivi enim συναγ. ἀμφ. τ. στρατ. causam indicant, cur in conspectu ducum milites proelium fecerint. Neque verba per καὶ — καὶ bene possunt distingui, quae idem significant. Reiskius recte quidem offendit in loco, sed non recte τῷ συναγωνιζομένῳ, quod Cod. B. habet, e conjectura rescribi jussit. Omnia bene habent verbis καὶ τῷ deletis.

E elide cap. XXVIII, 2. οἱ δὲ, ἀφόμενοι, commate quoque deleto. Sed 11. non offendes in πάλαι ἀν. 14. scribe ἐγένεθ' pro ἐγένετο. XXX, 1. corrige τε Ἄωννος et 5. pro δὲ εἰς cum optimis codd. Vat. Flor. Aug. Reg. A. scribe δὲ πρός. C. XXXIV, 8. corrige δὲ ἴσως et ib. pro αὐτῷ ἐκείνῳ scribe αὐτῷ κείνῳ. Nam Polybius post vocales curtatam amat pronominis formam, uti in θέλειν. Cap. XXXV, 5. in verbis: τὰ μὲν ἀήτητα πλήθη καὶ πραγματικά δοκοῦντα εἶναι καθείλε poterit εἶναι deleri. Facilior tamen medela etiam erit, si δοκοῦντ' scribatur. 8. pro δὲ ἀεὶ scribe δ' ἀεὶ. C. XXXVI, 4. legitur καὶ ἕτερος, XXXVII, 2. δὲ ὑπὸ et 7. μάλιστα ἐν, quae sunt corrigenda. Cap. XXXVIII, 1. Schweighaeuserus auctore Reiskio scripsit: νομίσαντες κατὰ μὲν γῆν ἀξιοχρεῶ εἶναι. Codd. B. C. ἀξιοχρεῶ dant, cett. libri et mss. autem ἀξιοχρεῶς, ad quod e Reiskii sententia adjiciendum fuerit σφᾶς vel ἐαυτοὺς vel σφᾶς αὐτοὺς, uti I, 53, 10.

et IV, 3, 3. Equidem potius putaverim, uti in *σῶς*, ita etiam in *ἀξιόχρεως* talem nominativi formam in usu fuisse. De *σῶς* v. Matth. Gr. gr. §. 124. Quo saepius enim in Polybio hujus adjectivi nominativum pluralem vocalis excipit et ita vocalium concursio oritur, quam alioquin Polybius diligenter evitat, eo verisimilius est, hunc scriptorem singularem istam usurpasse formam. Exempla alia vide paulo infra. Cap. XXXIX, 12. corrige *δύο ἐναντούς* c. XLII, 1. pro *τὰ ἐκείνης* scr. *τὰ κείνης* et 2. pro *ἡ ἐκείνη* da *ἡ κείνη*. 10. *ἀνά* ante *ἐκάστην* muta in *ἀν*. At XLIII, 1. in verbis: *συλλαλήσαντες αὐτοὶ ἑαυτοῖς*, videtur *αὐτοὶ* delendum esse, aut ita explicandum, ut *αὐτοὶ ἑαυτοῖς* unam quasi faciant enunciationem, ut significetur: ipsi inter se, sive solum: inter se. Ib. 4. in verbis: *τὸν υἱὸν τοῦ Ἀννίβου* cum Flor. scr. *τὸν υἱὸν τὸν Ἀνν.* XLVI, 3. ne offende in *καὶ εἴκοσι*. L, 2. corrige *δὲ ἐν*, Flor. male verba: *τὰς δὲ ἐν αὐτῷ τῷ στόματι* omittit. Non offendes 3. in *συγκροῦνσαι*. ὅμως, neque LII, 2. in *καὶ ἀλογίστως*. 6. *δὲ Ἰούνιος* corrige et cf. LIV, 3. *δ' Ἰούνιος*. Apostrophum etiam pone LIII, 4. in *δὲ ἀποσπώντος* et 10. in *δὲ ἔχον*. LIV, 5. in *δὲ ἄκραν*. LV, 3. in *οἱ τε ἐν*, quo tamen loco omnes *οἱ δὲ ἐν* tuentur, quod Reisk. et Schweigh. in *οἱ τε ἐν* correxerunt, quia ipse seorsim declarat, quinam sint illi *πάντες*, quod modo dixisset, esse scil. *οἱ τε ἐν τῇ Ρώμῃ καὶ τὰ περὶ τὸ Λιλύβ. στρατ.* Hoc ita dici, planius etiam intelligi concludit Schweigh. ex iis, quae sequuntur *οἱ μὲν* (scil. *ἐν τῇ Ρώμῃ*) *ἐχορήγουν*: *οἱ δὲ*, scil. illi in castris. At cur hic discernantur Romani Romae versati et Romani circa Lilybaeum non intelligo. Nam hoc per se apparet, Romanos omnes calamitatem istam aegre tulisse. Multo aptius vulgo *οἱ δὲ* (modo *δ'* scribatur) legitur, ut sententia sit: Omnes et Carthaginenses et Romani in universum querebantur. Romani enim mari et Poena terra excedere erant coacti, quamquam Poeni de terra non prorsus desperabant. Sed si totum spectabant, omnes querebantur, illi tamen (Romani) et in urbe Romana et legiones ad Lilybaeum propter res male gestas non a consilio sus-

ceptae obsidionis recedebant, sed illi Romae versantes sumtus suppeditabant, hi obsidioni incumbere pergebant. Vides inde me minime probare, quod post συμπτώματα est interpunctum. Ibid. 5. corrige δὲ Ἰούνιος et 7. δὲ Ἐργυξ.

Cap. LVII, 3. pro ἀνὰ ἐκάστην scr. ἀν' ἐκ., sed χρεία. ἐκ facile feres itemque LVIII, 5. καὶ ἀήττητοι, sed non 6. δύο ἔτη et 7. ex πολιτεύματα fac πολιτεύματ'. LIX, 2. pro τὸ ἔργον scr. τοῦργον et ib. 6. in verbis: προσευρέθη ἢ πρὸς τὴν συντέλειαν jure viri docti offenderunt in articulo ἢ, pro quo Reiskius aut ἰκανῆ aut ἡ ἰκανῆ scribendum esse censuit. Casaubonus ἢ pro ἡ dedit pro προσευρέθη conjiciens πλέον εὑρέθη, ut sententia sit: ut amplius etiam quam opus esset, pecuniae adinveniretur. At recte in cod. B. articularis ἢ, qui ex praecedente syllaba originem duxisse videtur, est omissus; quo deleto omnia bene habent: necessaria ad exequenda consilia addebantur munificentia principum. Ib. 11. de τὰ ὅλα quid statuendum sit supra dixi.

Cap. LX, 3. ne offende in Ἄνωνα· ὅς neque 7. in σκίαρ· ἐάν, sed ib. pro δὲ, ὡς scribe δ' ὡς. Hiatum etiam feres in foederis formula LXII, 8. in συνδοκῆ· Ἐκχωρεῖν et 9. in τάλαντα Εὐβοϊκά, nisi hic τάλαντ' mavis scribere. LXIII, 6. corrige δὲ εἰς in· δ' εἰς et LXIV, 1. pro ἐστὶ τὸ αἴτιον scribe ἐστὶν αἴτιον „quid tandem est in causa,“ et cf. V, 33, 6. 75, 5. IX, 21; 4., quibus in locis αἴτιον non magis cum articulo scribitur. LXVII, 1. non offendes in μὴ οἶον, sed 9. corriges δὲ ἐρμηνέων et ib. pro τοῦ αὐτοῦ ex ed. 1. 2. (in contextu) cum libris mss. omnibus excepto Aug. scribe ταύτοῦ. In Reg. A. est quidem etiam τοῦ αὐτοῦ, sed punctis secundae et tertiae. literae indicatur scribendum ταύτοῦ. Ib. 10. in ὁ Ἄνων videtur articulus delendus esse, sed 13. καὶ εἰ-
κοσι feres, uti LXVIII, 7. μὴ οἶον, non ita 10. δὲ αἰε-
τι καινόν. Hic enim libri mss. Vat. Aug. Reg. A. ha-
bent ἐν τινι καινῶν, Flor. ἐν τινι καινόν, Bav. idem, in
fine tamen superscripto ὦν, unde Obsopaeus edidit ἐν
τινι καινῶν ὄν et in B. C. effictum est ἐν τινι και-
ρῷ ὄν. Adverbium αἰεὶ autem adjectum est a Casau-

bono praeunte Perotto. Scaliger denique non impro-
bante Schweigh. coniecit: *ἐν τι καινόν*, ni malueris, in-
quit Schweigh., *ἐν τι τῶν καινῶν*. Equidem cum Flor. δὲ
(scr. δ') *ἐν τιμι καινόν* praetulerim et cum Obsop. ὄν ad-
diderim, quo ducit etiam scriptura codd. B. C. ὄν, ut
sententia sit: Omnino autem in aliqua re (i. e. si in
qua re convenerant) quod novum erat adinveniēbant.
Minus etiam dubitabis LXIX, 3. quid in verbis: *τέλος δὴ*
ᾧρησε scribendum sit. Hic enim omnes libri et edd.
et scripti habent: *τέλος διᾶρησε*, ex quo Casaub. fecit
τέλος δὴ ᾧρησε. Reiskius tamen et Schweigh. malue-
runt *τέλος δὲ* vel *δ' ᾧρησε*. Hoc quidem rectius.

Cap. LXX, 6. non offendes in *ποιησάμενοι*. 'Ο, sed
LXXIV, 5. ad verba: *οἱ πολέμοι ὑπομείναι* Schweigh.
jam haec adscripsit: „Casaubonus *ὑπομείναι* adoptavit ex
Reg. B. C. qui illud posuerunt pro mendoso *μίξαι*, quod
habent ed. 1. et 2. cum Bav. et Aug. et *μίξαι*, quod est
in Reg. A. Sed erat et haud dubie restituendum Poly-
bio est simplex verbum *μείναι*, quod habent Vat. et Flor.
et cod. Ursini.“ Ib. 7. corrige *δύο ἡμέρας*. LXXV, 6.
feres *μὴ οἶον*, non ita LXXVI, 9. verba: *οἱ δὲ ἐπὶ τῇ*
πρὸς τῇ Ἰτύκῃ παρεμβολῇ, ubi non solum δ', sed etiam
τῇ Ἰτύκῃ scribendum esse videtur. Sententia enim est:
fugiebant in castra Uticam versus. LXXVII, 2. corrige
δὲ ὑπάρειαις, et LXXVIII, 8. *ταῦτα ἀκούσας*, feres ib. 8
νεανίσκου ὡς, sed LXXIX, 11. Polybium scripsisse ne-
go: *μὴ πιστεύειν τῇ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ τῶν Καρχη-*
δονίων γεγενημένη φιλανθρωπία πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους. οἱ
κ. τ. λ. Num μὴ τῇ πιστεύειν κ. τ. λ. scripsit? LXXX
13. in verbis: κολοβῶσαντες δὲ καὶ συντρέψαντες τὰ σκέ-
λη, ἔτι ζῶντας ἐρύψαν εἰς τινα τάφρον verbum *ἔτι* vide-
tur additum a librariis. C. LXXXI, 3. emenda *οὔτε ἔδο-*
σαν et 4. pro *εἰς Καρχηδόνα ἀποπέμπειν* scribe cum edd.
ex Bav. *εἰς Καρχηδονίους ἀποπ.* 6. legitur *τὸ ὑποκείμενον*
7. corrige *μηδὲ ἀμότερον* et 9. *δὲ ἀντιτιμωρῇ*. LXXXII, 4
muta *τὸ αὐτὸ* in *ταὐτὸ*. LXXXIII, 2. legitur: *Ἐπιστά*
δὲ Ἰέρων. Quod autem hic in Vat. in contextu est: *ἐπ-*
τὰς Ἰέρων ortum est ex male lecto *ἐπιστάς* et eo quod an-

tiquitus non δέ, sed δ' erat scriptum. Ortum etiam inde est in Bav. et ed. 1. ἐπὶ τῆσδε Ἰέρ., quod Reiskius non debebat probare. Verum est επιστάς δέ, quod inde ab Hervag. ex Aug. c. Flor. et Regg. A. B. C. et ora Vat. est receptum, modo scribatur δ'. Non offendes 8. in πολέμου. ἀπό, sed LXXXV, 6. pro τὰ ὄπλα Polybius fortasse δῶπλα dederat. Quod LXXXVI, 9. θαλάττη. Οἱ legitur, non improbaverim.

Intelliges inde in toto primo libro graviorum hiatorum qui non apostropho ponendo possint tolli neque pausa excusari, neque ex articulo sint orti, decem esse, ex quibus quinque e codd. corrigendi (XVIII, 6. XXXVIII, 1. LIX, 6. LXIX, 3. LXXIV, 5.), tres aliis de causis et ex usu Polybii emendandi (IV, 9. XXXIV, 8. XLII, 2.) et duo (XIV, 4. et XLIII, 1.) hiatus solius causa mutandi, nisi etiam locum LXXX, 3. huc referre vis, qui tamen etiam pausa excusari possit. Ea ipsa autem de causa et quia tantam scriptoris diligentiam in hac re perspicis, non dubitabis, quin leviores illi hiatus ex sola librariorum incuria originem duxerint.

Lib. II, 1, 9. pro τῷ ἐκείνου scribe τῷ κείνου. II, 8. emenda ἀνὰ ἐκάστην, neque magis 10. Polybium verba: ἀλλ' ἐν ἀπεραιῶ ἐῶν ita scripsisse censeo, sed ἀλλ' ἀπέραιον ἐῶν, uti 61, 4. ἀπέραιον διαρρυλάξας legitur. C. III, 5. apostrophum pone in οἱ δὲ Ἴλλυριοὶ et 7. in δὲ ὄπλων. V, 1. in δὲ ἐξαποσταλέντες. Num Polybius VI, 7. τῇ Ἠπειρῶν dedit, dubium est. Infra 8, 4. scripsit τῶν κατὰ τὴν Ἠπειρῶν, fortasse igitur hic τῶν τῆς Ἠπειρῶν pro τῶν ἐν τῇ Ἠπ. antiquitus scriptum erat. Ib. 9. pro μετὰ ante Ἀκαρνανῶν ede μετ'. Cap. VII, 3. ferendum erit καὶ ἐπικυρία et καὶ ἐπιτίμησις, uti 10. καταστῆσαι. Οὕς. Sed VIII, 11. in verbis: πειρασόμεθα δὲ, θεοῦ βουλομένου, ἐφετῶς καὶ ταχέως ἀναγκάσαι σε, illa ἐφετῶς καὶ ex Bav. recepta in ora cod. Urb. absunt, in Aug. et Reg. A. τῶς et καὶ ab alia sunt adscripta manu. Cod. Vat. habet ἐφε—ώς. Schweigh. inde non male coniecit ἐρη, ταχέως esse legendum. Cum tamen in iis quae praecedunt jam verba ipsa legati sint allata, id quod patet ex ᾧ Τεῦτα, hic

ἐφη loco non satis convenire videtur. Minus etiam apparet unde τῶς καὶ sive ὡς καὶ ortum sit. Ἐφετῶς tamen non magis probaverim, cum hoc verbum hoc uno in loco reperiat et obscurum sit quam vim hic teneat verbum Graecis inusitatum. Conjicio igitur Polybium scripsisse σε τέως. Τέως ea vi ut sit: ad hoc tempus, tum quidem. Hoc enim verbum librariorum et viros doctos saepius male habuit, cf. II, 59, 8. ubi nunc τέλος δ' ἐκπέσόντος legitur et II, 5, 10. Σε hic fuisse scriptum inde concludo, quia infra post ἀναγκάσαι in Aug. et Reg. A deest. Fortasse igitur ἐφετῶς ex σε τέως ortum est.

Facile ferēs IX, 8. καὶ Ἐπιδάμνιοι, sed X, 2. εἰ ἐποιοῦντο ante ἀγῶνα fac ἐποιοῦντ'. XI, 3. in verbis ὑστερήσης δὲ τοῦ καιροῦ, ὅμως veteres libri et edd. 1. e 2. habent τὸν καιρὸν, quod Casaub. Bavar. auctor. mutavit in τῶν καιρῶν. Reg. B. et C. contra dederunt τοῦ καιροῦ quod Schweigh. praetulit, quia unum modo tempus fuerit de quo hic agatur. Τοῦ καιροῦ voluit etiam Gronov. e legitur in ora cod. Voss. At potuit sane diversis obsidioni temporibus advenire, unde τῶν καιρῶν Polybium scripsisse crediderim. Quod autem Schweigh. VI, 18, 3. et IV, 22 2. conferri jubet, in altero loco non minus mihi τῶν καιρῶν scribendum esse videtur. Cap. XII, 3. corrige ἀναχωρήσειν et XIV, 3. in verbis: οὕτω γὰρ ἔσται κατὰ περὶ τὰς πράξεις διαφέροντα κατανοεῖν βέλτιονα, ὑπογραφέντων κ. τ. λ. recte Scaliger βέλτιον maluit pro βελτίονα, neque bene cum Schweigh. ex cap. XV, 4. ἀκριβέστατα κατανοήσεις comparari potest, cum superlativum neque tamen comparativus adverbialiter ita dici possit. Cap. XV, 8. καὶ Ἀγωνες non offendit, nisi eo, quod populi hujus Gallici nomen ignotum et obscurum est. XVI 5. δὲ Οὐένητοι emenda. XIX, 6. verba: προσφιλονεικῶσάντες πρὸς τὸ γεγονός ἐλάττωμα αὐτοῖς Ῥωμαῖοι ita correxit Schweigh. praeunte Casaubono pro vulgato τοῖς Ῥωμαίοις scribens αὐτοῖς Ῥωμαῖοι. Credes autem eo filicilius τοῖς Ῥωμαίοις ex αὐτοῖς Ῥωμαῖοι ortum esse, mecum putaveris a Polybio ἐλάττωμα αὐτοῖς Ῥωμαῖοι scriptum fuisse, unde postquam ἐλάττωμα τοῖς factum esse

etiam *Ῥωμαίους* scribebatur. Correctum est *οἱ Ῥωμαῖοι* pro *τοῖς Ῥωμαίους* etiam in or. cod. Voss. Reiskius contra arbitratus est post *συμβαλλόντες* excidisse *οἱ Ῥωμαῖοι*.

Cap. XXI, 1. elide *ε* in *δὲ* ante *ἐκ*. XXII, 2. tamen non offendes in *καὶ Ἀνηροῦστω*, in *δὲ ὑποδεικνύντες* autem particulam *δὲ* quidem retine, quamvis absit a Flor. Aug. Reg. A., sed *δ'* scribe et pro *προετρέποντο* da *προὔτρέποντο*. §. 4. pro *ἢ κείνοι* non dubito quin *ἢ κείνοι* edendam sit. Ferendum est 5. *καὶ αἰσιεῖς*. XXIII, 2. *δὲ Οὐῆταιοι* corrige, sed 10. *καὶ ἄριστον* fer. XXIV, 8. scribe ταῦτ' pro ταῦτα et 10. *δ' ἀνηρέχθησαν* pro *δὲ ἀνην*. 12. *δ' Οὐεσσίνων* pro *δὲ Οὐεστ.*, cuius loco alii male *δὲ Οὐεσσίνων* habent. 13. non offendes in *καὶ ἐν*, sed 14 et 16. scribe *δ'* ante *ἐπὶ* et *εἰς*. XXV, 6. ede pro *Φαίσολα*, ante *αὐτοῦ Φαίσολαν*, et cf. III, 82, 1. *Ἀυτοῦ* autem e conject. Casaub. legitur pro *αὐτολ*, quod ferri nequit, sed equidem omnino pronomen non desidero. XXX, 3. pro *σώματα* ante *ἦν* scribe *σώματ'*. XXXII, 2. corrige τοῦ τε *Ἀδοῦα*. Libri habent τοῦ γε *αδοῦα*, unus Aug. τοῦ γε *αδοῦα*. Tu scribe τοῦ τ' *Ἀδοῦα*, id quod et apud Strabonem et, in Liv. XXXIV, 21. legitur. XXXIII, 3. apostrophum pone commate deleto in *ὥστε, ἄν*. XXXV, 9. in *ὁ δὲ ἀπό*. XXXVI, 1. in *ἐνεκα ἀδικημάτων*. Ib. 2. scribe *πράγμασι* pro *πράγμασι*, sed XXXVIII, 5. non offendes in *συντελεσθῆναι. ἔστι*. Ib. 7. ex Vat. *ἐθελοντήν* recipe pro *ἐθελοντί*, sequi *αἰρετιστάς*.

Cap. XXXIX, 11. corrige *δὲ, ἦ*. XL. 4. γε *Ἀράτω*. Ib. 6. τὸ *ἔθνος*, ubi in ed. 2. articulus male est omissus. Fortasse tamen *τοῦθνος* erat scriptum, uti *τοῦργον* alibi. XLI, 7. facile feres *καὶ Ἑλίης*. Ib. 8. in verbis: *αὐταὶ δ' εἰσὶ, Πάτραι, Δύμη, Φαραὶ, Τριταῖα, Λεόντιον, Αἰγίραια, Πελλήνη, Αἴγιον, Βούρα, Κερύνεια, Ὀλενος καὶ Ἑλίη* poterit quidem hiatus excusari. Mirum tamen est, quod optimi codd. Vat. Flor. Aug. Reg. A. et cod. Perott. neque *Αἴγιον* neque *Ὀλενος καὶ Ἑλίη* habent. Haec recte abesse posse vidit Schweigh., sed *Αἴγιον*, quod in solo Dav. est, non hic, sed post *Λεόντιον* collocatum fuisse suspicor, undē facile propter sequi *Αἰγίραια* poterat

excidere. Cap. XLIII, 3. corrige δὲ ἐλευθερώσας. Ib. 6. ad verba: τῷ προτέρῳ ἔπει Gronovius adscripsit: hoc intelligi nequit, lege πρότερον. Reiskius tamen προτέρῳ defendit et Schweigh. conferri jubet III, 40, 7. ubi sane similiter legitur: ἐν τῇ προτέρῃ βίβλῳ ταύτης. Eodem jure enim quo dico: in libro qui hoc libro prior est, possum etiam dicere: anno qui clade prior est. Solet tamen Polybius ad ἔτος semper adverbium πρότερον addere v. I, 6, 5. II, 57, 2. et saep. Est igitur nequaquam verisimile, eum hic ab usu recessisse et sic hiatus, quem tanta cum diligentia fugit, admisisse. Cap. XLIV, 6. emenda τότε ἀποδέμενοι. XLV, 1. 4. et 6. XLVIII, 6. LI, 2. τὸ ἔθνος et XLV, 7. τὰ ὅλα legitur et LVIII, 13. τὸ ὅλον. Cap. XLVI, 3. pro ἐθελοντί, ἐφ' Vat. rectius habet ἐθελοντήν, ἐφ'. XLVII, 5. οὔτε ἐχθρόν corrige ex Vat. Flor. Aug. Reg. A. et Suida, qui οὔτ' ἐχθρόν habent. XLIX, 5. μὴ οὐ non habet quo offendant, neque L, 4. αὐτῶ. O. LII, 5. corrige τε Ἀκροκορίνθου. LIII, 3. τοῦτο ἦν. LV, 1. δὲ Ἀντίγονον. 8. μήτε αἰρετιστήν. 9. δὲ ὑποβολιμαῖον. LVI, 3. καὶ ὡς feres neque minus 14. πεπονθέναι. ἐάν, et LVIII, 13. οἱ αὐτοί, LIX, 5. καὶ ἐν LXI, 3. ἐπισημαίνεσθαι· ἢ, fortasse etiam LXIII, 6. καὶ ἕτερα. Sed LVII, 1. ceteri libri praeter Vat. habent ἐθελοντήν ante Αἰτωλοῖς, Vaticanum autem qui ἐθελοντί tuetur, edd. sequi non debebant. Corrignes porro LVIII, 14. γε, εἰ. LIX, 1. δὲ ἐκ. LXIII, 1. δέκα ἡμέραις. LXIV, 3. in δεύτερον δὲ ὅτι, ed. 1. et 2. cum omn. codd. ἔτι pro ὅτι tuentur, δὲ vero caret Flor. Pro δὲ scr. δ', ἔτι autem non prorsus rejiciendum, sed ita explicandum est, ut sententia sit: non solum incursio Cleomeni sine periculo erat, sed etiam praeterea Argivos Antigono iratos reddebat. LXV, 4. non offendo in πενήκοντα Ἀκυριάνων neque LXXI, 5. in Λυσιμάχῳ. ἐκείνοι, LXVI, 4. autem scripserim προὔθεντο pro προέθεντο.

Hoc quoque in libro numerabis undecim graviiores hiatus, ex quibus quinque (XI, 3. XXXVIII, 7. XLI, 8. XLVI, 3. LVII, 1.) optimorum librorum auctoritate possunt corrigi, unus locus (VIII, 11.) aperte cor-

tuptus est, quatuor (I, 9. XXII, 4. XXV, 6. XLIII, 6.) ex usu Polybii aliter sunt scribendi et unus II, 10. hiatus causa est mutandus.

Lib. III, 1, 2. ad ἐν αὐτῇ ἐκείνη Schweigh. haec adscripsit: „κείνη ed. 1. 2. Bav. Regg. A. B. C. ἐκείνη Aug. et inde or. ed. 2., e qua adscivit Casaub. Ex Vat. et Flor. nit adnotatum est: ut, nisi quid fugit h. l. diligentiam Spalletti et Gronovii, intelligatur, Vat. facere cum Bav., sed Flor. cum Aug.“ Tu scribe κείνη. II, 4. corrige δὲ ἐπολέμησαν. 6. συνεβάλετο αὐτοῖς. IV, 2. ταῦτα ἔληγεν. 5. δοκοῦντα εἶναι. 7. πότερα ἐπαινετήν. 12. τὰ ὅλα. Non offendes 8. in μέρει οὐ. V, 1. in καὶ Οὐαγκαίους. Sed 2. pro ὑπὸ Ὀροφέρωνος Vat. Flor. Aug. Reg. A. et Perottus habent ὑπὸ Ῥοφέρωνος levi aberratione pro ὑπὸ Ὀροφέρωνος, quod unum est verum. 4. articulus est delendus auctor. Flor. in καὶ οἱ Ῥωμαῖοι. 6. etiam sine articulo est scriptum ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων φιλίας. Cap. VI, 1. pro ὑποδεικνύει (alii ὑποδεικνύει) ἡμῖν aut ἡμῖν ὑποδ. est scribendum aut ἡμῖν delendum. Non offendes 2. in ποταμοῦ. Ἐγὼ, neque 3. in δεξ. εἰ, neque VII, 3. in Δημητριάδα. Ἐγὼ. VIII, 1. in πολέμου. ἐκείνον. 10. in τί ἂν XI, 9. in εἴη. Ὁ, sed VI, 11. pro ἧ ἐκείνος scribe ἧ κείνος. VIII, 4. pro ἀναχωρήσαντα ante ἐκ ede ἀναχωρήσαντ' 11. corrige ἐπτακαίδεκα ἔτη. X, 2. τε ἦν, ubi edd. 1. 2. Reg. B. γὰρ inserunt. Tu scribe τ' ἦν. XI, 8. pro νομίζοντα ante ἀληθινώτατον Flor. et Vat. habent νομίζοντες, quod inde ortum esse videtur, quia antiquitus νομίζοντ' scriptum erat. XII, 1. corrige ἅμα δὲ ἀληθινῶς, ubi Suidas s. v. Αὐτοπαθῶς habet ἅμα καὶ ἀληθῶς. Amat tamen Polybius istam formulam ἅμα δὲ, v. Schweigh. ad h. l. Scribatur igitur hic δ'. XIV, 5. legitur τὰ ὅλα.

Cap. XV, 7. in verbis: ἐνεκάλει Ῥωμαίους, διότι μικροῖς ἔμπροσθεν χρόνοις στασιαζόντων αὐτῶν, λαβόντες τὴν ἐπιτροπὴν εἰς τὸ διαλύσαι, ἀδίκως ἐπανέλοιτό τινας τῶν προεστώτων mihi verba illa εἰς τὸ διαλύσαι sunt suspecta. Nam ἐπιτροπή hoc ipsum significat, v. XVIII, 22, 5. Alii (edd. 1. et 2. codd. Bav. Aug. Reg. A.) pro τὴν ἐπιτροπὴν praebent τὴν ἐπιστολὴν et inde additamentum

illud originem duxisse videtur. Non offendes 11. in *πολέμου*. *Οι*, sed XVII, 10. scribes *χορήματ'* pro *χορήματ* ante *εις*. XVIII, 3. *ἐπὶ τῇ τῆς Διμάλου ὀχυρότητι* ex so Aug. est inde ab Hervag. editum, ceteri codices omne cum ed. 1. in *Διμάλης* pro *Διμάλου* consentiant. Itei VII, 9, 13. *Διμάλλης* (scribe rectius *Διμάλης*) ex *δμάλης* est factum. Videtur igitur supra 1. pro *Διμάλο* etiam genus femininum restituendum esse. Corrige XX 3. *δώδεκα ἐτῶν* et 4. *οὔτε ἀληθές*, feres autem XXI, 1. *πολέμω*. *ἐν*, uti etiam XXII, 4. in foederis verbis a Polybio ex latina lingua in graecam versis hiatus non sur improbandi. Quo diligentius enim (*καθόσον ἦν δυνατὸ ἀκριβέστατα*) in vertendo versatus est scriptor, eo minu vocalium concursione abstinnit. Leges igitur ibid. ho hiatus praeter *Καλοῦ ἀκρωτηρίου*, quod quia unam quo dammodo est nomen, neque hic neque XXIII, 4. nequ XXIV, 2. bis. male te habebit: *ἀκρωτηρίου*, *ἐὰν μὴ ὑπὶ* 6. *μὴ ἐξέστω αὐτῷ—πλοίου ἐπισκευῆν—ιερά*. (7) *ἐν πέτρ* *ἡμέραις δὲ ἀποτροχέτωσαν—κῆρυκι ἢ γραμματεῖ*. (9.) *ὅσα πῖσται ὀφειλέσθω τῷ ἀποδομένῳ· ὅσα ἂν ἦ ἐν Λιβύῃ, ἢ ἐ—προαθῆ*. 10. *Ἐὰν—προαγίγηται, ἣς Καρχηδόνιοι ἐπάρ* *χουσι, ἵνα ἔστω*. 11. — *μὴ ἀδικέτωσαν—ὅσοι ἂν ὑπὶ* *κοοι*. 12. *ἐὰν—μὴ ὦσιν*. 13. *μὴ ἐνοικοδομεύτωσαν—* *Λατίνῃ. ἐὰν—πολέμοι εἰς—μὴ ἐννεκτερευέτωσαν*. Eade de causa etiam cap. XXIV, 3. et sqq. in alius foederi verbis non offendes, ubi haec leguntur: 3. *καὶ Ἴτυκαία* — 4. *Καλοῦ ἀκρωτηρίου—ληξέσθαι ἐπέκεινα—μηδὲ ἐμπε* *ρεύεσθαι*. 5. *μὴ οὔσαν*. 6. *μὴ ὑποτάττωνται—τι αὐτοῖς—* *ἐπιλάβηται ὁ—ἀφίεσθω*. 7. *ὡσαύτως*. 8. *Καρχηδόνιοι ἐπάρ* *χουσι—ἢ ἐφόδια λάβη ὁ—μὴ ἀδικέτω—φιλία ἐστὶ·* *ποιεῖτω*. 10. *εἰ—μὴ ἰδίᾳ μεταπορευέσθω· ἐὰν—τὸ ἀδίκημ* 11. *Ἐν—κτιζέτω, εἰ μὴ ἕως τοῦ ἐφόδια—ἐπισκευάσα* *ἐὰν—κατενέγκῃ, ἐν—ἀποτροχέτω*. 12. *Ἐν Σικελίᾳ,* *Καρχηδόνιοι ἐπάρχουσι, καὶ ἐν—πωλείτω, ὅσα—πολλῆ ἐξ* *στῆν*. 13. *καὶ ὁ—ποιεῖτω ἐν* et XXV, 3. in alius foederi verbis: *ἀμρότεροι, ἵνα ἐξῆ—χώρα*. 4. *ὀπότεροι—καὶ εἰς—* *καὶ εἰς—δὲ ὀρῶνια*. 5. *χορεῖα ἦ*. — *ἀναγκάζετω ἐμβαίνει* Quo accedant verba juris jurandi. 8. *τάγαθά· εἰ—ἐκπ*

σοιμ οὕτως. Sed ib. 6. corrige δὲ ὄρκον et 7. τὰ ὄρκια. Facile autem ferres ταύδε· Εὐορκοῦντι uti XXIII, 4. πιστεῖ. Ἐκ.

Cap. XXVI, 4. verba Philini a Polybio afferuntur, in quibus hi sunt hiatus: διότι ὑπερέβαινον et ἐπεὶ ἐποιήσαντο. Quod 5. γραφῆ. Οὐ legitur, non offendit neque quod XXVII, 1. ταῦτα· Ἐκχωρεῖν aut XXIX, 1. καὶ ὑπὸ. Sed XXXI, 1. scribe τάχ' pro τάχα ante ἂν et 3. ad verba: εἰ δὲ μηδεὶς ἂν, μητὲ περὶ τῶν κατ' ἰδίαν, μητὲ περὶ τῶν κοινῶν, τολμήσαι τοῦτ' εἰπεῖν, ἀνθροπος ἂν· διὰ τὰ κἂν κατὰ τὸ παρὸν εὐτυχῆ, τὴν γε περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα μηδένα τῶν νοῦν ἐχόντων ποτ' ἂν εὐλόγως βεβαιώσασθαι· οὐ μόνον καλὴν κ. τ. λ. verissime haec adscripsit Schweigh.: „Sic ex Reg. B. edidit Casaub. et sic ex ingenio corrigi jusserat Ursinus, deleta tamen particula ποτ' post ἐχόντων. Codex Vatic. cum cett. codd. et edd. 1. 2. in contextu habet μηδένα τῶν νοῦν ποτ' ἂν εὐλόγως βεβαιώσασθαι μηδένα τῶν νοῦν ἐχόντων, sed pro priori νοῦν in marg. habet νῦν. Reiskio aliud quid includere visa est ista codicum scriptura, unde ita scripsisse Polybium suspicabatur: διὰ τὸ, κἄν τὸ παρὸν εὐτυχῆ, τὴν γε περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα μὴ δεῖν ἀπὸ τῶν νῦν παρόντων εὐλόγως βεβαιώσασθαι μηδένα τῶν νοῦν ἐχόντων. Sed μὴ δεῖν non satis quadrat cum εὐλόγως et superfluum omnino verbum δεῖν videtur, ac possumus etiam verbo παρόντων carere. Itaque fortasse, levissima mutatione, priori μηδένα in μὴ διὰ mutato, teneri poterat reliqua codicum scriptura, hoc modo: διὰ τὸ—τὴν γε περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα μὴ διὰ τῶν νῦν ποτ' ἂν εὐλόγως βεβαιώσασθαι μηδένα τῶν νοῦν ἐχόντων. Et sane ad βεβαιώσασθαι τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα requiri videtur aliquid hujusmodi διὰ τῶν νῦν vel ἐκ aut ἀπὸ τῶν νῦν.“ Ib. 9. in verbis: πολλάκις καὶ ἐπὶ πολλῶν καὶ in ed. 1. Regg. B. C. et Bav. abest, minus recte, uti mihi videtur. Retinenda est particula etiam 10. in καὶ ἰδίᾳ sed 12. pro πότερα scribe πότερ' ante εὐλογον et ib. δ' οὐ pro δὲ οὐ.

Cap. XXXIII, 9. verba: πρὸς δὲ τοῦτοις ὀρεῖται Ἰθηρεῖς sic sunt ex Bav. edita consentientibus Regg. A. B. C. „Adoptare tamen,“ inquit Schweigh., „forsan debueram co-

dicum Vat. et Flor. scripturam Ὀρήτες, quamquam nemo hos novit, nisi sint iidem qui Ὀρετανὸι Straboni, Ptolemaeo, Plinio audiunt, quorum caput fuit Ὠρία. Et sunt Oretani vicini Olcadum, quos proxime memorat Polybius. Ὀρητανὸι h. l. legendum suspicatus est Heynius, eosdem Oretanos intelligens. Sic vero mirum videri potest, cur adjiciat Ἰβηρες, quandoquidem nusquam alibi Oretani, praeter hos in Hispania, memorantur. An igitur Ὀρήται vel Ὀρίται aut Ὀρεῖται scripsit Polybius (sive per ω Ὀρήται, Ὀρεῖται, Ὀρίται) eosdem dicens, quos alii Oretanos et Ἰβηρες adjecit, ut moneret, non confundendos hos esse cum Ὠρείταις, Orei incolis, urbis Euboeae, quorum meminit Polybius XI, 6, 8., sive cum celebri Indico populo, cui Ὠρίται sive Ὠρεῖται nomen.“ Ita Schweigh. At tum quoque offendo in verbo Ἰβηρες. Postquam enim §. 8. disertis verbis dixit: ἐκ δ' Ἰβηρίας εἰς Λιβύην διεβίβαζε στρατιώτας et deinde §. 9. ἦσαν οἱ διαβάντες εἰς τὴν Λιβύην Θερόται et qui sequ., quomodo poterat verbum Ἰβηρες ad singulare nomen repetere? Equidem igitur Ἰβηρες aut delendum aut post Λιβύην collocandum: pro Ὀρεῖται autem Ὀρεῖτες scribendum esse censeo. Nam hoc nil ad rem, eos montanos fuisse populos. In numeris qui sequuntur τρισχίλιοι ὀκτακόσιοι poterit hiatus defendi ea ipsa de causa, quia numeri sunt, qui hiatus causa non facile poterant mutari aut aliter collocari. Si §. 11. τὸ ἔθνος legitur, de eo idem, quod supra, est statuendum et 15. in πεντήκοντα Ἰλεργητῶν libri editi ex errore primi editoris Λοργητῶν habent, cum veteres libri mss. Bav. Vat. Flor. dent Λεργητῶν, in Aug. et Reg. A. autem a prima manu desit nomen et quae sequuntur verba usque ad πεντήκοντα, quod est ante Λιγυστινοῦς v. 16. Livius autem XXI, 22. „et parva Ilergetum manus ex Hispania, ducenti equites,“ Perottus etiam Ilergetes habet, cujus tamen nulla hic auctoritas esse potest, quoniam totum locum ex Livio paene ad verbum descripsit. Nec vero dissimulandum est, mirum utique debere videri, qui fiat, ut medios inter Africae populos, e quibus equites relictī Asdrubali ab Hannibale

sunt, una gens Hispanica memoretur; praesertim cum consentaneum sit, Hispanos equites plures sane, quam ducentos vel trecentos sub Asdrubale imperio fuisse relictos. Quare, verum ut fatear, re diligentius considerata, suspicari licebit, Livium, cum *Λεργητῶν*, aut aliud hujusmodi nomen, quo Libyae populus aliquis designabatur, apud Polybium hic legisset, similitudine nominis deceptum, perperam de satis noto alioquin Hispaniae populo cogitasse. Et Hergetes quidem minime huc quadrant, qui trans Iberum (inter Iberum et Pyrenaeum) incolabant et posthac demum subacti ab Hannibale sunt, ut docet ipse Polybius III, 35, 2. et Livius XXI, 23. In graeco contextu igitur, donec certius aliquid proferatur, restitutum ipsum nomen *Λεργητῶν* velim, in quo scripti libri consentiunt; quamquam populum hujus nominis in Africa nulli alii scriptori memoratum novi. Sic recte Schweighaeuserus. Ibid. 16. φeres καὶ ἕνα. Οὐ et 18. ταύτη. Ἀννίβας.

Cap. XXXVI, 4. in verbis *γίγνεται ἡ διήγησις* offendo in *ἡ διήγησις*. Nam nomina, inquit Polybius, nude posita eandem vim habent cum vocibus nihil significantibus. Hoc cur ita sit explicans pergit: quia tum mens nihil habeat, cui innitatur, neque rei sibi notae id quod dicitur aptare possit, fieri hanc nominum usurpationem confusam i. e. talem, quam nescias quo referas et obscuram. Rectius igitur *ἡ διήγησις* delebis et *ἡ ὀνομάτων ἐξήγησις* supplebis. Inde enim quod narratio (sic *διήγησιν* explicant) obscura et vaga fit, non sequitur, nominum commemorationem esse vocibus aures tantum pulsantibus similem. Sed si haec commemoratio vaga et obscura fuerit, nomina allata ejusmodi vocibus erunt similia. Hoc autem si delere nolis, certe *διήγησιν* eadem vi qua *ἐξήγησιν* dictum esse statuas articulumque deleas, ut sententia sit: vaga et obscura commemoratio (i. e. nominum) fit. Ib. 7. καὶ ἄοράτων φeres. XXXVII, 2. scribe tamen δ' pro δὲ ante *ἕτερον* et XXXIX, 3. in verbis: *τῆς παραλίου ὑπὲρ* ex usu Polybii (vide Lexic. Polyb. s. h. v.) erit *παραλίως* edendum. Ib. 10. ad *δὲ αἱ* haec adscripsit Schweigh.:

„Articulum *αι* ex conjectura recte adposnit Casaubonus. Nempe cum *δ* *αι* dare debuissent librarii, id in *δὲ* corruerunt.“ Edendum igitur *δ* *αι*. XLIV, 7. pro *μετά* scribe *μετ'* ante *ἀσφαλείας*. Ib. 10. pro *τῇ ἐκείνου τῇ κείνου*. XLV, 6. *δ* ἢ pro *δὲ ἦ*. XLVI, 3. 7. et 12. in τὸ ὄλον, τὸ ὑγρὸν et τὸ ὕδωρ Polybium crasi esse usum verisimile est. 8. apostrophum pone in *δὲ ἐπὶ*. Ne tamen offende XLVII, 6. in *ἀναγκάζονται*. ἅμα neve 9. in *μὴ οἶον*, sed XLVIII, 6. ad verba: *ἐν τοῖς πρὸ τούτου ἐδηλώσαμεν* bene Schweigh. haec adjecit: „Sic editum ex Bav. Quod tenuisse me poenitet. Rectius et ex more Polyb. *ἐν τοῖς πρὸ τούτων* Flor. Aug. Reg. A. Fortasse etiam Vat.“ Cap. XLIX, 6. in verbis: *τῇ μὲν γὰρ ὁ Ῥοδανός, τῇ δὲ ὁ Ἰσάρας προσαγορευόμενος* codd. Vat. Flor. Aug. Reg. A. *τῇ δὲ Σκάρας*, Bav. et ex eo ed. 1. 2. et B. C. *τῇ δὲ Σκώρας* habent, unde Casaubonus *δὲ ὁ Ἀραρός*, Scaliger autem Gronovius, Cluverius et Mandajors *τῇ δὲ ὁ Ἰσάρας* fecerunt. Sed jure Ukert in Geogr. Graec. et Rom. II, 2, p. 588. nomen ὁ Σκάρας non mutandum esse censuit, quippe cum lateat quale flumen Polybius sibi cogitaverit. Scribe autem *δ*, uti 8. *δὺ* pro *δύο* ante *ἀδελφούς*. Ib. 9. in verbis: *ἐπισπωμένον τοῦ πρεσβυτέρου καὶ παρακαλοῦντος εἰς τὸ συμπροᾶξαι καὶ συμπερικοῖσθαι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν αὐτῷ, ἠπήκουσε* Reiskius et Schweigh. *αὐτῶν* delendum esse censuerunt. Hoc enim non bene dici posse videtur, majorem fratrum, qui de regno contenderent, Hannibalem rogasse, ut regnum ipsorum (erat sine dubio ex ejus sententia solum regnum ipsius) ipsi i. e. majori et auxilium petenti assereret. Equidem tamen objectum ad verba *ἐπισπωμένον* et *παρακαλοῦντος* desiderans conjicio Polybium neque *αὐτῶν* neque *αὐτῷ*, sed *αὐτὸν* i. e. Hannibalem scripsisse, quod facile et in *αὐτῶν* et in *αὐτῷ* permutari poterat. Ib. 13. nemo offendet in *ὑπερβολῇ*. *Ἀντίβας*.

Cap. L, 4. corrige *δὲ αὐτούς*, ubi alii *δὲ αὐτούς* praebent, tu scribe *δ' ἐαυτούς*, LI, 12. *feres καὶ ὑπόφυλιον*. LII, 7. autem in *τὰ ὄμηρα* scriptor aut crasi est usus aut articulum non addidit. Ib. 8. ex Flor. et Reg. A. recipe *δὺ ἡμέρας*;

pro cett. δύο ἡμέραις. LIII, 2. corrige δὲ ἐφεδρονόντων. 7. δὲ ἀπὸ et 9. pro δύο ἡμέρας Vat. Flor. Reg. A. rectius δὲ ἡμέρας exhibent. LIV, 7. corrige similiter τρία ἡμιστάδια. LV, 5. δὲ, ἔμενε. 8. ne dubita, quin pro κακῶς διατεθεῖσθαι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ ex Vat. et Flor. recipias κακῶς ὑπὸ τ. λιμ. διατεθ. Ib. 9. τὸ ὅλον et οἰκήσιμά ἐστιν corriges. LVI, 5. scribes pro τῶ ἀδελφῶ τὰδελφῶ. LVII, 1. δ' pro δὲ ante ἐπειδὴ et LX, 4. καθυφρεῖνθ' pro καθυφρεῖντο ante ἑαυτοὺς. LXIV, 2. fer τοιαύδε· ἔφη, sed LXVII, 7. non intelligo, cur in verbis: ἵνα ὑπὲρ τούτων a Schweigh. παρὰ, quod praeter Bav. et ed. 1., ubi verba παρὰ τούτων desunt, in omnibus libris est, in ὑπὲρ sit mutatum. Παρὰ significat idem, quod interdum latinorum a, i. e. fieri hoc a parte illorum, nostrum: von Seiten dieser i. e. vermittelt dieser. V. Matth. Gramm. gr. §. 588. LXVIII, 4. in verbis: νῦν δὲ οἱ πλείους, id ex conject. Casaub. est editum, Vat. Flor. Bav. habent νῦν δ' ὡς πλείους, et Aug. Reg. A. Ursin. νῦν δ' ὡς, πλείους, in ed. 1. 2. δ' est omissum. Schweigh. his adscriptis: „for- san servando ὡς, quod dant codices, legendum νῦν δ' ὡς, οἱ πλείους.“ At ὡς hoc in loco eodem jure legi poterit, quo II, 1, 5. ὡς θάπτον legitur. Est ad comparativum additum ut significetur, plurimam fuisse partem. Recte igitur νῦν δ' ὡς πλείους legetur. Ib. 6. in κινδύνου. Ἀντίβας, LXXII, 2. in εὐήμερήματι. Οὔσης, LXXV, 1. ἀφείλετο. οἱ, LXXVI, 11. πόλει. Ὁ et LXXIX, 10. in ἀπεκοιμῶντο. οὐκ non haerebis, sed LXIX, 12. LXX, 1. 7. in τὰ ὅλα et LXXIX, 10. in τὸ ὑγρὸν scriptor crasi usus esse videtur. LXXI, 5. ne dubita quin pro τῶ ἀδελφῶ codd. Flor. Aug. et Reg. A. auctoritate τὰδελφῶ scribas. LXXIX, 8. in κατεφθείροντο ὑπὲρ apostrophum pone.

Cap. LXXXI, 10. conjicio Polybium pro ἔσται ὁ scripsisse ἔστ' ὁ i. e. ἐστὶν ὁ, uti 11. in τὸ ὅλον crasi usus esse videtur, sed ib. in verbis: ἐὰν τὸν προσετώτα ἐν πολέμῳ δυνάμεως ex Bav. editum est ἐν πολέμῳ, cum ceteri libri uti Urb. Vat. habeant προσετώτα πόλεμον. Reiskius suspicatus erat ἐμπολέμου δυνάμεως et Schweigh. dicit: „posses eodem jure conjicere πολεμίου

δυνάμειος.“ Mihi Polybius τὸν προεστῶτα πολέμιον scripsisse videtur i. e. praefectum adversariarum copiarum. Cap. LXXXII, 8. et LXXXIV, 14. legitur τὰ ὄπλα et 11. in Φλαμίνιοι ἤδη in Tauchnitz. exemplo operae erraverunt pro Φλαμίνιον ἤδη. LXXXIV, 9. in τὸ ὑγρὸν uti 11. in τὰ ὅλα Polybius crasi usus esse videtur, unde optime explicabis, quod in Aug. ante ὅλα articulus deest. 13. corrige δὲ ἐπὶ. Ibid. in verbis: δυνατοὶ ἔτι quid ἔτι sibi velit non videns hoc verbum delendum esse opinor. LXXXVI, 3. Φλαμίνιος, ἐπεβάλετο μὲν fortasse excusari poterit et debet. Ib. 11. autem corrige δὲ ἐποίησεν. LXXXVIII, 1. ex Vat. Flor. Aug. Reg. A. recipe Ἀντίβας δὲ, uti c. LXXXIX, 1. legitur, pro cett. Ὁ δὲ Ἀντίβας. LXXXIX, 6. pro ἐλπίδα ἔχειν fortasse ἔχειν ἐλπίδα fuit scriptum, uti XCI, 1. pro τοῖς ἐμποροῖς χρῆσθαι, εἰς ἃ fortasse χρῆσθαι τοῖς ἐμπ., εἰς ἃ, nisi hoc mavis pausa excusare, illud apostropho ponendo corrigere. XC, 9. corrige τε ἦσαν et XCI, 1. γε Ἀντίβας, 7. καὶ ἕτερα legitur. Ibid. in verbis μία μὲν ἀπὸ τῆς Σαννίτιδος, δευτέρα δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ Ἐριβανοῦ, ἢ δὲ κατάλοιπος ἀπὸ τῶν κατὰ τοὺς Ἰριπινούς τόπων, illa verba: δευτέρα δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ Ἐριβανοῦ aperte sunt falsa, quia cap. XCII, 1. haec leguntur: διελθὼν ἐκ τῆς Σαννίτιδος τὰ στενα κατὰ τὸν Ἐριβιανὸν καλούμενον λόρον. Nam ibi non solum primum Ἐριβιανὸν commemorare videtur, id quod ex adposito καλούμενον concludi potest, sed tradit etiam aperte viam e Samnio ad Erybiani fauces duxisse, cum hic via ab Erybiano diversa esse dicatur a via e Samnio. Huc accedit, quod plurimi et optimi codices Vat. Flor. Perott. et in Aug. et Reg. A. prim. man. ista verba omittunt, quae in solo Bav. et in marg. Aug. et Reg. A. leguntur. Videntur autem originem ex cap. XCII. duxisse hicque addita esse, quia librarii offendebant, quod cum tres viae esse dicerentur, deinde tantummodo duae afferebantur. At in verbis: ἢ καταλοιπὸς (scil. εἰσβολή) ἀπὸ τῶν κατὰ τοὺς Ἰριπινούς τόπων duae alterae in istis regionibus sibi proximae fauces intelligendae sunt. Quae de causa ego verba: δευτέρα—Ἐριβανοῦ deleverim neque

cum Schweigh. fecerim conjiciente: *δεύτερα δὲ ἡ ἀπὸ τῆς Λατίων χώρας.* 10. apostrophum pone in *δὲ* ἐξ.

Cap. XCII, 3. pro *καὶ οὕτω δὲ* codd. Vat. Flor. Urb. Aug. Reg. A. exhibent *τοιούτω δὲ*. Schweigh. dicit: acciperem *τοσοῦτω δὲ*, si libri darent. At *τοιούτω* et *τοσοῦτω* tam saepe inter se permutantur, ut non dubitem, quin pro *καὶ οὕτω* legendum sit *τοσοῦτω δὲ*. Ib. 8. corrige *δὲ*, *ἐπειδὴ*. Excusari poterit 9. *ποιησασθαι ἵνα*. XCIV, 9. *καὶ ἀναγκασθεὶς*. XCVI, 7. *κατόρθωμα*. Oi. 9. *Σάρδονα* (Flor. *Σαρδῶ*), *ἐκεῖθεν*, sed XCVII, 5. pro *τοῦ αὐτομάτου* scribe *ταῦτομάτου*. CI, 5. *κατελάβετο*. οὓς poteris ferre. 7. pro *δὲ* scribes *δ'*. CIII, 7. pro *πάντα πάντ'*. CV, 9. *τότ'* pro *τότε*. CVII, 5. *ἐδυσχεροῦντ'* pro *ἐδυσχεροῦντο*. Sed ib. 6. et 7. verba uti nunc leguntur, non bene habent: *πέμποντες οὖν εἰς τὴν Ῥώμην συνεχῶς, ἐπυνθάνοντο, τί δεῖ ποιεῖν ὡς ἐάν ἐγγίσωσι τοῖς πολεμίοις, οὐ δυνασόμενοι φρονομαχεῖν, τῆς μὲν χώρας καταφθειρομένης, τῶν δὲ συμμάχων πάντων μετεώρων ὄντων ταῖς διανοαῖς. Οἱ δὲ ἐβουλεύσαντο μάχεσθαι καὶ συμβάλλειν τοῖς πολεμίοις. τοῖς μὲν οὖν περὶ τὸν Γαλιόν, ἐπισχεῖν ἔτι διεσάφρησαν· αὐτοὶ δὲ τοὺς ὑπάτους ἐξαπέστελλον.* Nam si praecedat: illi sciscitabantur, quid opus esset facto, utrum pugnarent annon, et si verba sequuntur: hi autem censuerunt, pugnandum esse, quis exspectabit sequi, eos pugna adhuc abstinendum esse voluisse. Huc accedit quod verba *οἱ δὲ* ante *ἐβουλεύσαντο* ab omnibus absunt libris mss. solusque Reg. B. in margine habet, *ὡς: οἱ δὲ*, unde adscivit Casaubonus. At mihi omnia bene habere videntur, si verbis *οἱ δὲ* deletis id quod codices habent, retinetur. Per *ὡς* enim quacum particula tum *ἐβουλεύσαντο* conjungendum est, explicatur illud *τί δεῖ ποιεῖν* et sententia est: sciscitabantur Romae quid opus esset facto, quomodo (*ὡς* pro *ὅπως* raro quidem et posteriorum scriptorum usu, v. Kühner Gramm. graec. T. II. p. 837, n. 3.) censerent, pugnandum esse. Bene deinde pergitur: illis quidem pugna adhuc abstinendum esse significabatur. Ib. 15. pro *τότε δὲ οὕτως* vulgo omnes *τότε μὲν οὕτως* habent, in uno Flor. superscriptam est *δὲ*. Schweigh.

dicat: alias mallet τότε μὲν οὖν. Infra sane similiter oratione simili finita pergitur Τότε μὲν οὖν. Equidem censuerim hic a Polybio τότε μὲν, quod fere semper cum μὲν permutatur, scriptum fuisse. CVIII, 1. τὰ ὅλα legitur. CIX, 9. ὧ ἄνδρες. CX, 4. Λευκίον. Ὁ et ib. 9. corrige δὲ εἰς.

Cap. CXII, 5. in verbis: Βαρυτάτος γὰρ δὴ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁ τοῦ μέλλειν γίγνεται χρόνος. ὅταν δ' ἀπαξ κριθῆ, ὅτι ἂν ἢ πάσχειν πάντων τῶν δοκούντων εἶναι δευτέρων ὑπομενετέον. jure offendit Casaubonus. Hoc enim bene quidem loco convenit, quod hic Polybius docet: nullum mortalibus tempus esse molestius, quam ubi mora jubeatur. Sed quid haec: ὅταν κριθῆ, postquam res semel in discrimen venit, sustinendum est, quidquid eorum quae dura videantur, evenerit? Num censes Polybium hoc voluisse, moram quoque sustinendam esse, postquam alea jacta sit? Quam sententiam tamen loco non satis convenire facile concedas. Hoc autem si non voluit, debebat ὑπομενετέον εἶναι ἡγοῦνται aut tale quid dicere. Non male igitur Casaubonus γ' pro δ' dedit haec cum prioribus connectens. At debebat etiam κριθῆ delere, quo deleto et γ' pro δ' posito omnia bene habent. Nihil, inquit scriptor, mora hominibus est molestius, postquam quidem, quidquid terribile esse videatur, est sustinendum. Nostrum: dem Menschen ist jeder Aufenthalt höchst zuwider, wann nämlich einmal das Schreckliche zu bestehen ist. Pugna gravis enim erat subeunda, quam quod non statim incipere poterant, moleste ferebant. ἢ autem posse omitti, inprimis ubi ad adjectiva verbalia addendum sit, discas ex Kühner. Gramm. gr. 417. n. Videtur tamen inde κριθῆ ortum esse. Quae si tibi paulo audaciora videntur, certe cum Casaubono γ' pro δ' scribes et εἶναι ad ὑπομενετέον supplebis. Quo facto hiatum ante ὅτι pausa excusabis. Mihi tamen et hoc quia verba arctius cohaerent minus probabile et εἶναι minus bene suppleri posse videtur. 6. scribe ἂν pro ἀνά, sed 9. non improbabis καὶ ἀνθρώπους neque CXIII, 4. ἀποστάσει. ἦσαν. 7. corrige δὲ ἐπ'. CXIV, 4. δὲ Ἰβήρων. 6. δὲ εὐώνυμον. CXV, 4. δὲ ἐκράτησαν. CXVII, 2. ἐγέ-

νετο ἐξ. CXVIII, 1. τὰ ὅλα. 6. in verbis: τὸν εἰς τὴν Γαλατίαν στρατηγὸν ἀποσταλέντα, εἰς κ. τ. λ. Polybium ἀποσταλέντ' commate deleto scripsisse conjicio.

Perspicies inde locis iis omissis, in quibus hiatus aut pausa excusari possit (quo tamen an c. XV, 7. XXXIII, 3. XLIX, 9. CXII, 5. referendi sint, dubito), aut in quibus quippe in numerando minus sit evitatus (XXXIII, 9.), aut quia verba foederis ex latino sermone versi aut omnino alius sint (XXII, 4—13. XXIV, 3—13. XXV, 3—7. XXVI, 4.), in toto libro tredecim graviores hiatus reperiri, ex quibus sex (I, 2. XVIII, 3. XXXIII, 9. XLVIII, 6. LV, 5. XCI, 7.) codicum auctoritate, quinque ex usu Polybii aut aliis de causis (VI, 11. XXXVI, 4. XXXIX, 3. XLIV, 10. LXXXIV, 13.) et duo (VI, 1. LXXXI, 10.) hiatus causa corrigendi sint.

Lib. IV, I, 3. καὶ ἀπὸ poterit legi, non ita II, 4. δὲ ἀπὸ neque 7. τοῦ ἀδελφοῦ, neque IV, 2. ἀνεκαλοῦντο αὐτὸν. Ferendum tamen est III, 1. πολέμια. οὐ et IV, 5. μὴ οἶον et μὴ οἶος. Ib. 7. in verbis: Ὁμιλοῦντος οὖν αὐτοῦ ἀναστατικῶς τότε καὶ μαλὰ ὑπερηφάνως pro τότε, quod ed. 2. et sqq. cum Vat. Flor. Aug. Reg. A. habet, in ed. 1. et Bav. est τε probante Schweighaeusero. At τότε desideraverim, quia scriptor ad narrationem interruptam redit orationemque ipsam jam attulit. Conjicio igitur Polybium scripsisse: Ὁμιλοῦντος οὖν αὐτοῦ τότε ἀναστατικῶς (ita recte ex Vat. et Flor. pro cett. ἀναστατικῶς) τε καὶ μάλ' ὑπερηφάνως. Cap. V, 7. emenda δὲ ἀγάγωσι, 9. ὥστε οὔτε, VI, 1. τε εἰς. 2. non offendes in καταλαβέσθαι. ἅμα, sed 7. scribe δ' pro δὲ ante ἐμελλε, neque minus VII, 6. τότε' pro τότε VIII, 5. δ' pro δὲ ante ἐν 7. ante ἐναντίως. IX, 10. et X, 1. corrige δύο ἡμέρας, uti 2. δὲ ἔχων XI, 7. γε, εἰ. XII, 7. pro δὲ ἐμπέτοντες ex Urb. Ursin. Vat. Flor. recipe δὲ συμπίτοντες, ut infra 12. omnes habent. Describitur enim concursus quidam et inde orta confusio. C. XIV, 6. non improbabis καὶ ἀσκόπως, corriges tamen ib. οὐδὲ οικειότερον. XVII,

8. ἀμφοτέρου εὐνόησεν error est operarum in exemplo Tauchnitziano pro ἀμφοτέρους εὖν. XVIII, 8. in verbis: διάφορον ἢ κατασκευασμα ἢ ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίωv verbum διάφορον non bene ad ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίωv referri potest. Conjicio igitur Polybium scripsisse ἢ κατασκευασμα διάφορον ἢ. Ib. 12. pro παραχορῆμα ante ἀναξεύξαντες scribe παραχορῆμ'. XIX, 7. facile feres διαβάσει. O. 13. δικαιοτάτα. Ἐπειδή. XX, 4. καὶ ἀναγκαῖον. XXI, 11. ἔνεκα ἰν', sed XIX, 8. in προσδεξαμένον ἐκείνου est κείνου scribendum, uti XX, 4. γ' pro γε ante ἀληθῶς et XXI, 8. ποτ' pro ποτὲ ante Ἀρκαδικῶς. XXII, 4. δ' pro δὲ ante οὐχ. XXIV, 2. γ' pro γε ante ἀκούοντας. XXVII, 5. ἐπ' pro ἐπὶ ante Ἀνταλκίδου. XXVIII, 5. δ' pro δὲ ante ἡ et XXX, 6. δ' pro δὲ ante ἐκ. Neque minus XXII, 2. in verbis: ὑστερήσας δὲ τοῦ καιροῦ (in Tauchnitz. exemplo vitiose κοίρου legitur), ἀπέστειλε, ex usu Polybii, secundum quem pluralem hujus verbi amat et quem supra jam attigi, scribendum erit τῶν καιρῶν. XXV, 8. bis et XXXV, 3. nota τὸ ἱερὸν, quod Polybio θολερὸν sonasse videtur.

Cap. XXXI, 2. nunc ita est editum: περὶ δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης κατίσχυσαν οὐδαμῶς εὐδοκούντων τῶν πολλῶν, οἱ ἐφορεύοντες, Οἶνις καὶ Νίκηππος καὶ τινες ἕτεροι τῶν ὀλιγαρχικῶν ἄγνοοῦντες καὶ πολὺ παραπαιόντες τοῦ δέοντος κ. τ. λ. Ad haec verba Schweigh. haec adscriptit: „Αἰτωλῶν ἐφορεύοντες ed. 1. 2. Bav. Aug. Reg. A. B. C. absque articulo. Αἰτωλῶν οἱ ἐφορεύοντες Vat. Flor. Urs. Alienum vero prorsus ab hoc loco nomen Αἰτωλῶν esse perspecte monuit demonstravitque Palmerius. Nec enim credi ulla ratione potest, Aetolorum magistratus concioni interfuisse civitatis Messeniorum, aut tantum auctoritate, hostes cum essent, apud Messenios valuisse. Nec convenit, quod sequitur, ephoros illos a recta consilii via aberrasse: nam si Aetoli hi fuissent, optime et e reipublicae Aetolorum utilitate fecissent, quod Messenios ab hostium societate abstraxissent. Denique manifeste, qui ἐφορεύοντες h. l. dicuntur, iidem sunt, qui οἱ τῶν Μεσσηνίων προεστῶτες c. 32, 1. Aetolorum porro

magistratus non Ephoros, sed Apocletos dici *σωτος* satis ex ipso etiam Polybio notum est: Messeniorum magistratum Ephoros fuisse adpellatos docet Noster IV, 4.

3. Itaque in *Μεσσηνίων* mutandum *Αιτωλῶν* contendit Palmerius; plane extrusum illud nomen voluerunt Gronovius et Reiskius. Sed probabilius videtur ex alio nomine vel ex alio quocunque verbo, aut plusculis etiam verbis, quorum vel vicinus quodammodo sonus, vel vicina scriptura erat, fuisse detortum illud nomen. Forsan scripserat *οἱ τότε* vel *οἱ τότε αὐτῶν ἐφορευόντες*, conf. IV, 4. 3. vel *οἱ τῆς πόλεως ἐφορευόντες*.“ At miror, quod viri docti non viderunt, desiderari ejusmodi sententiam, qua significetur eos Aetolorum metu haec suasisse. Ea ipsa in re enim eos errasse dicit Polybius, et pergit §. 3. *Ἐγὼ γὰρ φοβερόν μὲν εἶναι φημι τὸ πολεμεῖν, οὐ μὴν οὕτω γε φοβερόν, ὥστε πᾶν ἵπομένειν χάριν τοῦ μὴ προσδέξασθαι πόλεμον*. Quae verba loco non satis conveniunt, nisi tale quid praecedit, quod supra significavi. Conjicio igitur Polybium scripsisse *Αιτωλῶν οἱ φροντίζοντες*. Videtur autem inde, quod alii in margine *οἱ ἐφορευόντες* ad explicanda nomina adscripserant, cum hoc ipso verbo permutatum esse.

Cap. XXXII, 4. legis sine offensione καὶ ἀκαταλλάκτως et XXXIV, 2. καὶ εἰς. Cum tamen hic Vat. Flor. Urb. εἰς omittant et verba poëtae sint, uti recte animadvertit Schweigh., ne dubita quin εἰς deleas. Ib. 4. pro *μάλα* scribe *μάλ'*. Non offendes XXXV, 7. in *αἰθήγματα*. οἱ γε, neque 13. in καὶ ante *Ἴππομέδοντος* et καὶ ἑτέρων, apostrophum tamen pones 10. in δὲ *Ἀγησιπόλιδος*. uti in eo, quod 13. ὅς ἦν υἱὸς *Ἀγησιλαίου τοῦ Εὐδαμίδου*, legitur, jure offendes. Plutarchus enim in Agid. c. VI. tradit, Agesilaum fratrem Agesistratae, uxoris Eudamidae, non filium Eudamidae fuisse. Facillime autem ex superioribus ὅς ἦν υἱὸς *Εὐδαμίδου* nomen τοῦ *Εὐδαμίδου* hic temere poterat repeti, quod tu delebis. Non improbabis XXXVI 9. *πολέμῳ*. *Ἀράτῳ*, sed XXXIX, 7 et 9. crasin adhibebis in τὸ ὑγρόν. XL, 8. corriges *πέντε ὀργυιαῖς* et 9. *καθὰ οἱ παλαιοὶ*, ubi ex usu Polybii (v. Lex. Polyb.) κα-

θάπερ erit scribendum, uti XLI, 2. non λανθάνουσι ἐποκέλλοντες, sed λανθάνουσιν edendum et XLIII, 4. δ' pro δὲ ante εἰς scribendum est. XLIV, 2. autem in verbis: ἀλλ' ὅμως εἰς τὴν μὲν βουληθέντα καταπλεῦσαι οὐ ῥάδιον· πρὸς τὴν δὲ, κἄν μὴ βούλη, φέροι κατ' ἀνάγκην ὁ ῥοῦς, in Vat. et Urs. οὐ abest et pro τὴν δὲ in omnibus libris praeter Reg. B. legitur ἦν δὲ, utrumque recte, modo δὴ pro δὲ scribatur. Nam nunc de solo Byzantio sermo est, cum de altera urbe Chalcedone scriptor a §. 7. loqui incipiat. Demonstraturus autem est situm utriusque urbis eadem praebere videri commoda, aditum tamen Byzantii faciliorem esse. Ad eam enim urbem, inquit, volentem appellere facile est, ad quam sane etiam nolentem cursus aquae te referet. Unde simul apparet, minime post ῥάδιον plenius interpungendum esse. Ibid. 3. τούτου· ἐκ Καλχηδόνης γὰρ ne muta. Ad ea autem quae 4. leguntur: καὶ τῷ ἔμπροσθεν ἀφιάσι κατὰ ῥοῦν Schweigh. haec adscripsit: „Editi cum Bav. Aug. Reg. A. B. C. sic habent: καὶ τῷ ἔμπροσθεν ἀφιάσι κατὰ ῥοῦν, quod Reiskius ait idem esse, ac si dixisset: ἀφιάσιν ἑαυτοὺς εἰς τὸν φερόμενον ἐς τὸ πρόσθεν κατὰ ῥοῦν, demittunt se in cursum secundum undarum. Non prorsus quidem incommode, sed et impediti aliquid habere videtur ista scriptura et contra usum esse vocabuli κατὰ ῥοῦς et omnino correctionem sapere. Codices Urs. Vat. Flor. sic: τῶν ἔμπροσθεν ἀφιάσι κατὰ ῥοῦν, absque conjunctione: quae cum necessaria desideraretur, quumque simul ex mendosa haud dubie scriptura sit τῶν, lenissima, puto, medela fuerit, si τῶδ pro τῶν restituendum statuerimus. Sic τῷ δ' ἔμπροσθεν idem fuerit ac ἐν δὲ τῷ ἔμπροσθεν, porro vero, in ea itineris parte, quae conficienda superest. Cogitaveram etiam τὸ δ' ἔμπροσθεν, sed acquiescere in τῷ possumus. ἔμπροσθεν est porro, in anteriorem vel ulteriorem partem. Sic εἰς τοῦ ἔμπροσθεν προβαίνειν, porro progredi. III, 79, 6. 82, 9. 64, 1. Ad ἀφιάσι non tam ἑαυτοῖς quam τὰς ναῦς fuerit intelligendum, quamquam parum interest. κατὰ ῥοῦν secundo flumine, secundum vim fluminis III, 66, 8. et alias. Habet hanc scriptu-

ram h. l. et Reg. B. in ora.⁶ At equidem unum verum id habeo, quod Vat. Flor. et Urs. praebent, modo ἀφῶσαι scribatur. Sententia loci tum erit: has (τῶν) i. e. Bovem et Chrysopolim porro (ἐμπροσθεν) praetermittant secundum flumen, uti nos dicimus: die lassen sie im Verlaufe dem Strom entlang liegen. Ἀφῶσαι enim cum genitivo est: praetermittere, omittere aliquid. Καὶ autem nou desidero, quia per ἐμπροσθεν oratio ejusque narratio continuatur. Ib. 11. corrige τὰντα ἐστὶ.

Cap. XLV, 2. corrige τε εἰσί. XLVII, 4. ne turba καὶ Ὀλυμπιάδωρον, sed XLVIII, 3. emendabis δὲ Ἀχαιοὺς et 8. τε Ἀπατουρίου. L, 8. τε Ἀχαιῶν. Non offendes 9. in Προυσία. Οἱ, sed LI, 1. pro τὸν πατέρα τοῦ Ἀχαιοῦ ex Flor. recipe τὸν πατέρα τὸν Ἀχαιοῦ, uti 2. δὲ ἀληθινῶς corriges et 7. καὶ ἕτερον feres. LII, 7. in verbis: τὰ βέλη τὰ καταληφθέντα ἐν τοῖς ἐρύμασιν in omnibus codd. ἐν abest, et Flor. cum Reg. B. καταλειφθέντα habet, utrumque recte. Intelligentur enim hic tela, quae Prusias ex castellis arripuerat, quaeque praesidiis et castellis relicta erant, postquam milites abierunt: die den festen Plätzen (zur Vertheidigung von den Byzantiern) zurückgelassenen Waffen. Ib. 7. legitur ἐκ τοῦ Ἰεροῦ χωρίου, ubi fortasse hiatus in articulo ferendus est, utpote in verbis foederis. Certe ib. in χωρίου. Ὁ aut 8. in κῆσθαι. ἐπαναγκάσαι non offendes neque 9. in καὶ, ὅσα neque LIII, 2. in καὶ ἐχόντων, sed 9. muta δὲ ἀπέκτειναν. LIV, 5. δὲ αὐτούς. LV, 3. ἐποίησαντο ἐπίδοσιν, ubi Flor. ποιήσαντες habet, tu scribe ἐποίησαντ'. LVI, 2. ne dubita quin pro Σινοπεῦσι ante οἱ scribas Σινοπεῦσιν et ib. 5. δ' pro δὲ ante ἐπὶ. LVIII, 8. facile feres συμπάτηθῆναι. Ὁ. Ib. 9. nunc quidem haec leguntur: ὁ δὲ Ἀρχίδαμος ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ὠθισμῶ καὶ πηγμῶ διεφθάρῃ, sed vulgo omnes Δοριμάχος vel Δωριμάχος, quod h. l. praebent Aug. et Reg. A. cum Vat. Id ferri non posse bene demonstravit Schweigh. Ortum esse videtur ex δ' Ἀρχίδαμος, quod tu scribe. Ib. 11. τὰ ὄπλα et πάνυ αἰσχροῦς legitur. Hoc tamen ex sola Reiskii conjectura est editum. Vulgo πάντ' αἰσχροῦς ex Bav. cum

Aug. et Reg. A., πᾶν αἰσχροῦς Vat. et Flor. praebent „ut“ inquit Schweigh. „susplicari possis παναισχροῦς“ idque legendum esse censeo. Cap. LX, 6. τὸ ἔθνος legitur et 8. in verbis: τὸτ' ἤδη βοηθεῖν ἀναγκάζεται αὐτῷ κατὰ δυνάμιν Polybius κατὰ δυνάμιν αὐτῷ scripsisse videtur. LXI, 3. in verbis: ἐπιτεθείκει ἂν particula ἂν ex Bav., qui tamen male ἐπιτεθήκει ἂν habet, est adjecta. Ἐπιτεθείκει tumentur Vat. Flor. Reg. A. et Aug. a prim. man., sed in hoc mutatum in ἐπιτεθήκει. Quod autem hic Schweigh. dicit, posse particulam citra errorem abesse, non dixirim. Quae enim hic vir ad Lib. I, 1. attulit, alios sunt generis uno excepto loco L. XXXI, 7, 13. ubi tamen non dubito, quin pro τάχα ἴσως scribendum sit τάχ' ἂν ἴσως. Hiatum sequi ἂν posse defendi saepius significavi. Ferendum etiam est 6. πόλει. Ὁ. Corrigendum tamen LXIII, 8. δύο ἡμέρας idemque LXX, 2. ubi Reg. A. rectius δὺ ἡμέραις habet, quod etiam III, 52, 8. legitur. LXIV, 10. in verbis: συνεγγίζοντος δ' αὐτοῦ, κατακλιγέντες οἱ φυλάττοντες ἐξέλεπον τὸν τόπον· ὁ δὲ βασιλεὺς κυριεύσας τοῦ τόπου, εἰς ἔδαφος καθεῖλε repetitum verbum τοῦ τόπου offendit. Videtur additam esse ut κυριεύσας objectum habeat, quod tamen facile ex iis quae praecedunt potest suppleri. LXV, 11. scribe τ' pro τε ante ἄκραν. LXVII, 9. δ' pro δὲ ante οἰκονομήσας et LXIX, 7. δ' pro δὲ ante ὑπὸ. Ib. 1. in verbis: περὶ δέκα στάδια, ἅμα Polybium σταδίους scripsisse arbitror, uti crasi usus esse videtur 6. et LXXI, 11. in τὰ ὄπλα atque LXXIII, 2. in τὸ ἔθνος. LXX, 4. in verbis: πολιτεύσθαι αὐτήν dele αὐτήν et 8. in καὶ ὑπὸ πολλῶν vulgo ὑπὸ, quo facile caremus, abest. Adjiciendum esse suavit Ursinus habuitque Flor.

LXXV, 5. non offendes in καὶ ἀπαρασκεύας neque LXXVIII, 3. in διαφέροντα. οὐ neque LXXXI, 5. in πεπονθέναι. Ὁ et καὶ ὑπὲρ neque LXXXII, 3. in τροφῷ. Ἐξετάζων neque denique LXXXIV, 5. in διατηρήσει. Οἱ. Sed c. LXXVI, 1. pro Ἀπελλῆς δὲ, ὅς Aug. et Reg. A. bene praebent Ἀπελλῆς μὲν, ὅς. Respondent enim huic μὲν in sequi. Οὐ μὲν, ἀλλά, ut sententia sit: Apelles qui-

dem Achaeos male haberi voluit, sed non Philippus, quem Aratus adiit. LXXXI, 2. corrige δὲ, ei. LXXXIII, 1. ταῦτα ἀναλεύξας et LXXXIV, 7. δὲ Ἀπελλῆς. Cap. LXXXI, 11. τὰ ἀπὸ τῆς χώρας ἀπεσκευάζοντο non interpretarer: omnes ruris copias convehunt, sed potius: omnes agri opes devehunt. Hiatus autem crasi tolli potest. Ib. 14. in verbis: Τὰ μὲν οὖν πάλαι καὶ τὰ πλείω παρὶ Λακεδαιμονίων εἰς ἑκάτερον μέρος ὑπὸ πολλῶν εἰρηται· τὰ δ' ἐναργέστατα ἐστίν, ἀφ' οὗ Κλεομένης ὀλοσχερῶς κατέλασε τὸ πάτριον πολίτευμα· ἃ νῦν δὲ ὑφ' ἡμῶν ῥηθήσεται κατὰ τοὺς ἀρμάζοντας αἰεὶ καιροῦς. causam non video, cur viri docti a codicibus recesserint, qui locum ita exhibent except. Urs. et Reg. C. εἰρηται τὰδε. ἐναργέστατα δ' ἐστίν. Ita quidem Vat. Flor. Aug. Reg. A. B., Bav. autem ἐναργέστερα δ' ἐστίν. habet. Deinde libri omnes νῦν δ' ὑφ' ἡμῶν tuentur idque aperte rectius legetur. Sententia enim est: maxime insignia quidem illa sunt, sed nos ex ordine temporum res enarrabimus. Quod ad τὰδε attinget, poterit hoc quoque ferri, si verba ita explicas: quod ad res antiquitus gestas et pleraque facta eorum attinget, in utrumque partem multi edisseruerunt haec. In hiatu πολίτευμα· ἃ nemo offendet. LXXXIII, 4. in verbis: ἔχει οὐ πλείω τριῶν ἡμισταδίων videtur ἔχει aliam sedem habuisse, fortasse post ἡμισταδίων. LXXXV, 2. in ὁ Ἀπελλῆς Polybius fortasse uti infra 6. articulum omisit.

Hoc igitur in libro ex XVI hiatibus sex ex codicibus poteris et debebis tollere (XXXI, 2. XLIV, 2. 4. LI, 1. LVIII, 11. LXXXI, 14.), quinque ex usa Polybii aliisque de causis (XIX, 8. XXXV, 13. XL, 9. XLIV, 10. LXXXV, 2.) et quinque hiatus gratia (IV, 7. XXII, 8. LX, 8. LXX, 4. LXXXIII, 4.).

Lib. V, II, 1. facile ferēs πολέμῳ. οὕτω, neque minus VIII, 7. τόποι. Ἐκείνη. IX, 1. καὶ ἴσως. X, 9. μὴ οὕτω et XI, 5. καὶ ἀφανισμῷ. Sed V, 2. corriges τε Ἀκαρνανῶν, neque dubitabis quin 4. pro διὸ οἱ cum edd. ex Bav. δι' ὧν id est Ἐτησίων scribendum sit, Aug. et Reg. A. habent δι' ὧν, Flor. διὸ. Ib. 10. verba: συναισθανόμενος δὲ καὶ ἐκ τοῦ περὶ τὸν Παλοῦντα διαβουλλίου

αὐτῶν τὴν κακοπραγμοσύνην corrupta esse jam vidit, qui in marg. cod. Voss. scripsit: *περὶ τὸν Παλοῦντα, ἢ περὶ τὸν Ἀπελλῆν. Παλοῦντα enim propter ipsam formam offendit, quia V, 3, 4. ἢ τῶν Παλαιέων πόλις legitur magis tamen etiam, quia de alia consultatione sermone esse non potest, unde Schweigh. explicat: ex hac ipsa consultatione ad Paluntem habita, et quia modum praecessit: ἐκ τῆς περὶ τὴν πολιορκίαν ἐδελοκακήσεως. Nam haec oppugnatio est ejusdem urbis, cujus nomen, si era addendum, potius in hac, utpote in priore sententia, addendum erat. Equidem igitur conjecerim pro Παλοῦντα Polybium scripsisse λαλοῦντα, ut sententia sit: tum ex affectata ignavia in oppugnatione, ergo in male pugnando tum ex oratione ejus in consultando, ergo in loquendo sensit prava hominis consilia. Quod si probas, αὐτῶν mecum delebis, quod saepe a librariis esse additum non est quod multis doceam. Sed καὶ ante ἐκ non improbabis Cap. VII, 1. in verbis: τοὺς δὲ Αἰτωλοὺς ἀδυνατήσουσιν τοῖς παρούσι Vat. Aug. et Reg. A. pr. man. particula δὲ caret, sine dubio quia antiquitus δ' recte fuit scriptum Quod autem Casaubono hic ἀμύναι, Reiskio ἐπικουρεῖν vel ἐπαμύνειν vel ἐπιβοηθεῖν deesse videtur, in eo non consentio, ἀδυνατεῖν enim hic ea vi est dictum, ut sit: impares esse. 2. corrige δὲ, ἦ. 7. δὲ, ἐκ. VIII, 6. πώποτε εἰς. 7. τὸ ἱερὸν. IX, 9. τε ἄν. X, 7. τὰ ἱερά. 10 δὲ, ἴνα. XIII, 6. et XIV, 10. δὲ οὐ. XI, 8. nunc ex Aug editum est ὅτι ὁ Φίλιππος, cum edd. ex Bav. den ὄθ' ὁ Φιλ. „Eodem modo,“ scribit Schweigh., „est in Vat. sed superscripta litera τ super ὄθ'. Unde intelligitur, qui factum sit, ut ὄθεν τε ὁ Φίλιππος habeat Urt In Reg. A. miri sunt ductus scripturae super ὄθ', puta quoniam librarius non intellexerat vim scripturae, quae in exemplari invenit, quae eadem fuisse videtur atque in Vat. In Flor. (ni fallunt indicia) est ὅτι Φίλιππος absque articulo.“ Equidem ὄθ' ὁ verum esse duco, quae de usu v. Matth. Gr. gr. 624. XIV, 11. correxit Schweigh. monente Reiskio πρὸς τοῦ Ἀπελλοῦ, cum veteres msssti omnes darent πρὸς τοῦ Ἀπελλῆ, quod edit*

res inde ab Hervag. in *πρὸς τὸν Ἀπελλῆ* mutarunt et sic etiam Reg. B. *Πρὸς* autem recte h. l. est cum accusativo structum. Est: secundum Apellem i. e. Apellis consiliis ducti.

In cap. XVI, 9. ad verba: *Ἡ μὲν οὖν τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ τῶν περὶ τὸν Λεόντιον πράξεις* Schweigh. haec satis probabiliter disputavit: „Sic plane Vat. et Flor. nisi quod ignorant articulum *τοῦ*, qui nescio quo casu in contextum nostrum irrepsit, eundemque inde rejectum velim. Cum Vat. vero et Flor. consentiunt Aug. et Reg. A. praeterquam quod *Ἀπελλῆ* dent pro *Ἀπελλοῦ*, de qua aberratione cf. Adnot. ad cap. 14, 10. Codicis Bavarici scripturam (quam vulgo receperant) *ἡ μὲν οὖν περὶ τὸν Ἀπελλῆ καὶ τὸν Λεόντιον* ex librarii ingenio profecta est, cum is pariter *Ἀπελλῆ* in suo exemplari pro *Ἀπελλοῦ* invenisset.“ Ib. 10. bene habet *ὅτι ἂν*, sed XVIII, 5. in verbis: *ἀκμὴν γὰρ ταῖς διανοαῖς ἦσαν μετέωροι ἐκ τῶν προσπιπτόντων ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου περὶ τὴν καταφθορὰν τοῦ θέμμου, καὶ καθόλου ταῖς ἐν Αἰτωλίᾳ πράξεις* recte — offendit Scaliger in dativo *ταῖς πράξεσι* voluitque *τάς—πράξεις* corrigi. Causa enim sane non adest, cur verborum structura a scriptore sit mutata. At equidem non hic, sed supra in *ἐκ τῶν προσπιπτ.* vitium inesse censeo verbaque praepositione *ἐκ* deleta ita struo: *μετέωροι ἦσαν ταῖς διανοαῖς τῶν προσπιπτόντων—καὶ ταῖς πράξεσι*, ut sententia sit: Suspensi erant tum memoria et cogitatione eorum, quae a Philippo (*ὑπὸ* enim hic omnes libri tuentur et ego nequaquam e conject. Scalig. cum Casaub. et Schweigh. *ὑπὲρ* scripserim) de clade Thermiorum sive quod attinet ad eam cladem acciderunt, tum omnino rerum in Aetolia gestarum. Videntur autem librarii non vidisse, genitivum *τῶν προσπιπτόντων* regi a *ταῖς διανοαῖς* et inde *ἐκ* addidisse. Cap. XIX, 2. non offendo quidem in *στάδια. ὑπάρχει*, tamen auctor. Vat. et Flor. *σταδίους* scribendum esse censeo. XX, 7. pro *ἀξιόχρεοι ὑπάρχοντες* scripserim *ἀξιόχρεως ἕπ.* Vide quae supra de hac re dixi. XXI, 10. in verbis: *Ἔστι δ' ἡ τῶν τόπων φύσις τοιαύτη, ὑπὲρ ἧν νῦν δὴ ὁ λόγος* illa *ὑπὲρ ἧν νῦν* δὴ ὁ λόγος prorsus sunt

otiosa et delenda. XXII, 10. corrige δὲ ἐν et XXIV, 5. στρατοπεδεύσαντα ἐν αὐτῷ, ubi apostrophum non minus poteris ponere, uti paulo post in δὲ ἐν, quamvis ibi δὲ καὶ ἐν maluerim. XXVI, 5. corrige τε ἀπὸ. 6. potest ferri καὶ ἐπὶ, sed 7. δ' pro δὲ scribe ante ἂν et 8. ante εἰς. Facile feres 13. γίνεται. Ὁ et 14. ἐγένετο. ὁ, non ita XXVII, 4. δὲ ante ἀφορησάντων. Sed 6. non improbabis μὴ ante ὅτι, ubi tamen Vat. et Flor. ὅτε habent, neque 8. ἐπανείλετο. Οἱ. XXIX, 2. scribe δ' pro δὲ ante ἐφάνησαν idemque 8. ante ὁ. XXX, 4. corrige ἐπὶ Αἴγιον. 8. δὲ ἐπειδὴ. XXXI, 4. ἡγούμεθα εἶναι.

Cap. XXXII, 2. ne offende in εἶποι, οὐχ ἡμῶν κ. τ. λ. Sequitur enim sententia ex Hesiodo etiam ab aliis jam sumpta et sic proverbialis fere facta, neve XXXIII, 4. in καὶ Ἰταλίαν. Sed ib. δὲ ἠναγκάσθημεν πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν est corrigendum, non quidem cum Aug. in πάντες δὲ εἰς αὐτὸν ἠναγκάσθημεν προσαποβλέπειν, id enim ex interpretis manu, qui pro πρὸς exspectaverat εἰς, ortum esse videtur, neque cum Schweigh. in ἠναγκάσθησαν, nam quod sequitur δεδιότες τὴν συντέλειαν τῶν ἀποβησομένων ita est intelligendum: quicumque de rebus hoc bello gestis audit, animum ad eas advertat oportet, quia suspensus est, quorsum res evasuræ sint; sed tantummodo δὲ in δ'. Ib. 5. pro οὐδὲ ἐφ' ὅσον, quod edd. cum Bav. Aug. Reg. A. B. habent, scribe οὐδ' ἐφ' ὅσον, quo etiam ducit quod in Urb. Vat. Flor. οὐδὲ σφίσι legitur. XXXIV, 5. pro οἱ πρότεροι οὐκ scribe usui Polybii convenienter (v. VI, 9, 2.) οἱ πρότερον οὐκ, quæ quam sæpe inter se sint permutata discas ex Lexico. Polyb. XXXV, 6. sine offensione legitur καὶ ἀλόγως. XXXVI, 3. corriges δὲ αὐτὸν, XXXVII, 9. δὲ ὁ. 10. poterit ferri σε, ἔφη, non ita XXXVIII, 1. δὲ εἰς. XXXIX, 3. τότε ἐπὶ. XLI, 2. δὲ Ἐρμείας et δὲ ἐπὶ, ubi Aug. ἐπὶ omittit, quia scriptum erat δ' ἐπὶ. 3. δὲ ὠμός. XLII, 8. δὲ ἐπιγραφῆς. XLIII, 1. δὲ αὐτοῦ. XLIV, 11. δὲ ἡ. Recte autem habet XXXVIII, 7. δεσμοτηρία. Εἰς. XL, 2. μὴ οἶον. 4. πολέμου. Ἀντίοχος XLI, 5. προῤῥημῆνον. ἀδροισθέντος. XLV, 2. καὶ ἀννπόστατος. Sed XLVI, 11. in στάδια ὑποκάτω ex Vat. et Flor. recipe σταδίους,

ut XLIX, 1. ubi edd. c. Bav. τοῦ Ἐπιγένοῦς habent, Vat. Flor. Aug. Reg. A. autem bene articulum omittunt. L, 13. apostrophum pone in δὲ ἀπειπαμένον (Vat. male ἀπειπομένον) et LI, 3. in verbis: ποίε δεῖ προάγειν ὁδῶ ἐπὶ, verbum ὁδῶ recte est omissum in Vat. Flor. Aug. Reg. A. LVI, 1. pro ὁ ἰατρός suspicor scriptum sive pronuntiatum esse ἰατρός. et 15. pro τὴν γυναῖκα τοῦ Ἑρμείου conjicio Polybium ex usu τ. γυν. τὴν Ἑρμείου dedisse. LXII, 6. non displicet προσετίθεντο οἱ, neque LXIII, 2. διαλήψε. αὐτῆ. 11. tamen idem quod supra statue de τὰ ὄπλα. LXIV. 5. apostrophum pone in δὲ ἀκμὴν. LXV, 2. in δὲ, ὁ. Ib. 3. in ὁ Ἀσπένδιος edd. 1. 2. jure articulum omittere videntur, vide infra 7. Κνωπίας Ἀλωρίτης. Ib. corrige etiam τὸ αὐτὸ, uti LXIX, 4. δὲ ἕτερον. LXX, 6. pro ἐπὶ Ἀταβύριον conjicio Polybium idem scripsisse quod Appianus in bell. Mithrid. 26., dico ἐπὶ Ταβύριον, idemque statuo 12. in τὸ Ἀταβύριον. Videtur enim ex simillimi nominis monte Rhodi (Polyb. IX, 27. 7.) hoc Coelesyriae montis nomen jam a veteribus permutatum esse. Cum tamen et hic et paulo post ante hoc nomen, si Ἀταβύριον scribatur, hiatus existat, inde concluderim, uti Appianum, ita Polybium quoque verum montis nomen Ταβύριον dedisse.

Cap. LXXI, 2. apertum est vitium in verbis: προσλαβὼν δὲ καὶ τὴν παρὰ τούτων ἐλπίδα καὶ χορηγίαν, προῆγε καὶ κατασχὼν εἰς τὴν Γαλιάτιν, κύριος γίνετα Ἀβέλων καὶ τῶν εἰς αὐτὰ παραβεβηθηκότων, nam vocabulum κύριος abest a veteribus libris, ex conjectura Ursini et ora Reg. B. insertum a Casaub. Item Schweigh. εἰς αὐτὰ ex Reg. B. recepit conjiciente idem Scaligero pro cett. εἰς αὐτὸ, neque minus Gronovius pro γίνετα conjectit περιγίνετα et Scaliger pro κύριος ἐγκρατῆς idque posuit post παραβεβηθηκότων. Huc accedit insolitus verbi κατασχὼν εἰς τὴν Γαλ. usus de itinere pedestri. His igitur de causis verba ipsa, quae mss. dant, non quidem mutaverim, statuerim tamen γίνετα ab iis esse additum, quibus post καὶ et ad praepositionem εἰς verbum aliquod finitam deesse videbatur. Itaque Polybium haec scrip-

sisse puto: προῆγε (processit) καὶ (etiam) κατασχὼν (in potestatem redigens in eaque tenens) εἰς τὴν Γαλιλαίαν (sive Γαλιλαίαν, quod est in Aug. Reg. A. B. Est: in Galaaditidem regionem versus, de quo praepositionis usu v. Matth. Gr. gr. 578, 3. a.) Ἀβίλων (cujus loco Aug. Ἀβύλλων et Reg. A. Ἀβίλλων habet. Est: Abila) καὶ τῶν εἰς αὐτὸ (i. e. χωρίον) παραβεβηθηκότων. Κατέχευ cum genitivo strui disces ex Bernhard. Synt. gr. p. 175. Cap. XXXII, 8. corrige δὲ ἐρήμονος. LXXIV, 9. in verbis: εἴλεε τὸν χρόνον τῶν συνθηκῶν αἰεὶ, ὑπὲρ τῶν κατὰ μέρος ἀντιλογίας καὶ σκήψεις εἰσφερόμενος, non intelligo quid αἰεὶ sibi velit, praesertim si ad εἴλεε refertur. Latinus interpres explicuit per: ex alio in aliud, at hoc in ipso εἴλεε τὸν χρόνον inest. Mihi igitur αἰεὶ delendum esse videtur, quod quam saepe a librariis sit additum non est quod multis exponam. Quod si non probas, certe ad εἰσφερόμενος referre debebis. Tum tamen eo magis in hiatu offendes. Ibid. corrige δὲ ἀναστροφῆν. LXXVI, 11. ad verba δὴ οὖν Schweigh. bene haec adjecit: „Rectius delebitur δὴ cum Vat. et Flor. (et Reg. B.)“ Cum eodem Vat. LXXVII, 3. pro ἐθελοντὶ αὐτῶν scribe ἐθελοντῆν αὐτῶν. 9. in δὲ ἐντεῦθεν apostrophum adhibe, uti ib. pro τὸ Ἀπίας πεδίον videtur τὸ τῆς Ἀπίας πεδίον a Polybio scriptum fuisse. LXXVIII, 3. legitur τὸ ὄλον et 5. ὅποσα ἂν, quod consuetō more corrige. LXXIX, 6. ad ὁ Ἀλαβανδεύς haec Schweigh. adscriptit: „Sic bene Casaub. et seqq. Perperam ὁ Λαβανδεύς ed. 1. 2. cum Bav. et Urb. Ἀλαβανδεύς Vat. Flor, Aug. Reg. A. absque articulo, quo carere etiam poteramus.“ Tu eum dele. Ib. tamen 7. non offendes in Μήδου Ἀραβες.

Cap. LXXXI, 3. auctor. Vat. Flor. Urb. κακείνων scribe pro καὶ ἐκείνων. Non improbabis ib. 7. ποιεῖσθαι. Οἱ, sed LXXXII, 9. corrige δὲ ἐν. LXXXIII, 3. in verbis: τῶ δὲ Ἀντιόχῳ scribe certe τῶ δ' Ἀντιόχῳ, nisi mavis, quod ego nolim, auctor. Vat. Flor. Urb. Ἀντιόχῳ delere. LXXXVI, 1. τὰ ὅλα legitur et 3. καὶ αὐτοῖς. 6. corrige δὲ εἰς et δὲ ἐλεφάντων. LXXXVII, 5. pro verbis:

καὶ ἅμα τοῦτοις μὲν veteres libri omnes καὶ τοῦτοις μὲν habent. Praepositio ἅμα enim est ex conjectura inserta. ταῦτας μὲν edidit Casaub. ex Reg. B., in quo tamen est: καὶ ταῦτας μὲν. Schweigh. censet aut ἅμα necessario inserendum aut συνεξαπέστειλε scribendum pro ἐξαπέστειλε additque Scaligero etiam ἅμα placuisse. At viri docti locum non recte intellexerunt, cujus sententia haec est: et his quidem i. e. legatis καὶ τοῦτοις dimisit et reliquit ad foedus firmandum Sosibium, ipse autem Alexandriam repetiit. Dativus igitur recte ab ἐξαπέστειλε neque minus recte, si vis, etiam ab ἐπικυρώσαντα (ita ex Flor. pro cett. ἐπικυρώσαντα est editum) regi potest. Cap. LXXXVIII, 5. in verbis: Ἰέρων γὰρ καὶ Γέλων, οὐ μόνον ἔδωκαν ἑβδομήκοντα καὶ πέντε ἀργυρίου τάλαντα, πρὸς τὴν εἰς τὸ ἔλαιον τοῖς ἐν τῷ γυμνασίῳ χορηγίαν, τὰ μὲν παραχορήμα, τὰ δὲ ἐν χρόνῳ βραχεὶ παντελῶς. offendit Reiskius. Incredibilis utique summa, inquit, septuaginta quinque talenta ad oleum palaestrarum data, praesertim ab eo, qui non nisi decem talenta ad sacrificia publica dederit, decem ad augendos cives, nihil ad reficienda moenia et navalia, in quibus praesidium et decus et salus erat Rhodiorum. Intercidisse igitur suspicatus est Schweigh. c. Reiskio haec fere verba: τάλαντα πρὸς ἀνοικοδομὴν τῶν τειχῶν καὶ τῶν νεωρίων καὶ πέντε ἀργ. τάλ. Idem tamen Schweigh. in Annot. scripsit: Vide vero, an per se stent ista verba ἑβδομ. καὶ πέντε ἀργ. τάλαντα et deinde legendum sit πρὸς δὲ, τὴν εἰς τὸ ἔλαιον—χορηγίαν, id est, ad haec, vel praeterea suppeditavit oleum omne. Sed obstare fortasse videbitur id, quod proxime sequitur, τὰ μὲν παραχορήμα etc.“ Equidem vitium in verbis: πρὸς τὴν εἰς τὸ ἔλαιον—χορηγίαν inesse puto conjicioque Polybium πρὸς τῇ τέλει τοῖς ἐν τῷ γυμνασίῳ χορηγία scripsisse i. e. praeterea quod oleum exercentibus in gymnasio praebebant. Hoc enim non ad talenta argenti est relatum, quia fructus est in terra natus, quod donum ea ipsa de causa donanti minoris erat pretii. Εἰς et πρὸς autem cum saepius permutentur, cum articulus τὸ in edd. 1. et 2. desit, τὴν in τῇ autem atque χορηγίαν in χορηγία fa-

cile possit mutari, vides, quomodo haec ita potuerint a librariis scribi. Pro *πέντε* autem scribe *πέντε* et pro *δέ* ante *έν δ'*. Ib. 6: in *καί εις* praepositionem *εις* adiecit Casaubonus, cum abesset a mss. Equidem tamen eam nequaquam desidero, sed ex praeced. *εις* suppleo.

Cap. LXXXIX, 1. in verbis: *ξύλα δέ ναυπηγήσιμα ἐξ πεντήρων καί δέκα τριήρων* veteres libri omnes *καί πενήτων* praebent, quod Perottus in *ἐξ πεντ.*, Casaub. ex Reg. B. in *δέκα πενήτων* mutavit. Xylander legi voluit *πεντακάδεκα τριήρων*. Sed de navium numero hoc dubium nectit Gronovius: „Quare tantummodo alimoniam decem triremium recipit (v. 4.), non etiam decem quinqueremium, ne quid deesset suo beneficio?“ Vide igitur, inquit Schweigh., an sic scripserit Polybius: *ξύλα δέ ναυπηγήσιμα καί πενήτων καί τριήρων δέκα*, ligna fabricandis navibus decem, partim quinqueremibus, partim triremibus. Legendum erit aut ita, aut quod in mss. est, quod sic explicetur: ligna dedit fabricandis et (in universum) quinqueremibus navibus et (ut de singulis loquar) decem triremibus. Ib. 2. in enumerandis singulis donis non offendes in *τρισχίλια ὀθονίας*, neque 3. in *τρισχίλια οἰκοδόμους*, ubi Schweigh. recte monuit: „Post *τάλαντα τρισχίλια* pro commate majorem pone distinctionem, quo haec a sequentibus magis separentur: nihil enim architecti ad Colossum pertinent, sed ad murorum, navalium, aedium constructionem.“ Ib. 6. haec leguntur: *ξύλα ἀπό ἐκκαίδεκαπήχους ἕως ὀκταπήχους, εις σφηκίσκων λόγον, μύρια* quibus in verbis *μύρια* edidit Casaubonus, cum mssti dent *μυριάς*. Reiskius suspicatus est *εις σφηκίσκων ἢ δόκων μυριάδα* (Boeclerus falso ex Aug. citaverat *μυριάδας* pro *μυριάς*). Schweigh. igitur censuit literam *ς* ex vocabulo sequenti adhaesisse. At me quominus cum eo faciam impedit hiatus *ξύλα ἀπό*. Huc accedit quod singulare ligni nomen desidero, quis *στρωτήρας ἑπταπήχεις*, ergo aliud lignorum genus sequitur. Qui *στρωτήρες* cum trabes sint minores, quae majoribus e transverso imponuntur, sane majores trabes illas, quas Graeci *δόκους* nominabant, desidero conjicioque post *λόγον* excidisse *δόκους*, quocum verbo optime *μυριάς* con-

iet. Pro ξύλα autem tum ξυλίας dederim i. e. mate-
 : omnis ligni in aedificio, v. X, 27, 10. Quod eo
 m commendatur, quia in sequentibus ubique genus
 i per genitivum praemittitur, habes σιδήρου τάλαντα
 χίλια, πίττης τάλαντα χίλια, άλλης (quo in hiatu ne
 nde, quamvis in Aug. verba πίττης τάλ. χιλ. desint)
 ης μετρητάς χιλίους· άργυρίου—έκατόν—τάλαντα. Ita
 um optime numerum singularem in adjectivis illis: από
 ribe άφ') έκαυδεκαπήχους έως όκτωπήχους, qui alio-
 n quomodo explicari possit nescio, explicabitur. Of-
 dit in eo librarius cod. Vat. qui in contextu έκαυδε-
 ήχων habet, sed in fine superscripsit terminationem
 , in qua ceteri consentiunt. Miror autem quod Reiss
 non tam hoc quam illud miratur, descendere Poly-
 m a majore numero ad minorem et „alias“ inquit „di-
 set από όκτωπήχους έως έκαυδεκατήχους.“ Quibus
 hweigh. addit: „Possis suspicari από έκαυδεκαπήχους
 όκτωκαυδεκαπήχους vel έως είκοσιοκταπήχους.“ At in
 minime offendo si quis dicit: vom Holzwerk (und
 ar) von sechzehnelligem an bis achtelligen herab ver-
 ach er 10,000 Hauptbalken, nach der Art von Spitz-
 ken und 5000 siebenellige Querbalken. Cap. XCII,
 άπηλλάγη. Άρατος recte habet, non ita XCII, 1. δέ
 ιοσάμενος, sed XCVIII, 11. άμαρτάνοι. Ό non muta-
 , quod tamen facies XCIX, 3. in δέ εύκαιρός et 7. in
 όργάνων, non in και είκοσι. CI, 9. non dabitabis, quin
 Vat. έθελοντήν εύνοούντων recipias pro cett. έθελοντή
 . itemque 10. cum edd. 1. 2. et vett. codd. η κείνω
 ribes pro eo, quod Casaub. et edd. qui eum sunt se-
 ti ex solo Reg. B. dederunt: η εκείνω. CII, 8. scribe
 υτ' pro πάντα ante άφεις. CIII, 7. ώστ' pro ώστε ante
 εν, id quod ed. 1. consentientibus mss. habet, ώστε
 im dedit primus Casaubonus, quem ceteri editores sunt
 cuti. CVI, 2. ed. 1. invitis tamen mss. in verbis: και
 λοιπαι πόλεις articulum omittit. Si quid omittendum, ego
 tius και omiserim. Ib. 4. ούποθ' pro ούποτε ante ησυχου
 ribe. CXI, 3. ferre poteris και υπό et 8. δεδήλωται.
 υεις.

Sunt igitur hoc in libro, si etiam eos hiatus quos articulus facit et quos crasi minus bene possis tollere, adnumeratas, viginti et unus hiatus, ex quibus duodecim (V, 4, XI, 8. XIII, 11. XVI, 9. XLIX, 1. LI, 3. LXV, 3. LXXVI, 11. LXXVII, 3. LXXIX, 6. CI, 9. et 10.) librorum auctoritate sunt corrigendi, septem aliis de causis et secundum Polybii usum (veluti V, 10. XVIII, 5. XXI, 10. XXXVI, 5. LVI, 15. LXXI, 2. LXXIV, 9.) et duo hiatus gratia (XX, 7. LXXVII, 9.).

Quibus hiatibus ex integris quinque Polybii historiarum libris adnotatis restat ut in

Capite tertio

de vocalium concursione in Polybii fragmentis.

quaedam addamus. Praemittendum autem est in eo, quod hic plures reperiantur hiatus, non esse haerendum, propterea quod compilatores et epitomatores saepe pro arbitrio suo singula omittebant, quibus additis hiatus a scriptore erat evitatus. Luculentissimum hujus rei exemplum Athenaeus nobis praebuit in iis, quae supra de reliquiis Theopompi disseruimus. Huc accedit quod praeter Augustanum atque Urbinatem codicibus illis, quibus Schweighauserus in quinque primis libris est usus, caremus, inter quos Vat. et Flor. optimi erant. Discernenda autem sunt fragmenta ex Athenaeo aliisque scriptoribus petita, quae multo magis sunt mutata et ea, quae ex Excerptis quibusdam sunt edita, in quibus, uti par est multo pauciores reperies hiatus.

In iis igitur quae ex Polybio ipso (III, 2. 6.) ut primum libri sexti faciant caput, sunt repetita (verum exordium Majus in Excerpt. Vat. dedit, de quibus quae dicenda sunt, infra vide) corrige *συνεβάλετο αὐτοῖς*, uti supra jam est dictum. Sed quae II, 2. ut verba Polybii ex Dion. Hal. Arch. I, 32. afferuntur, ea ita sunt intelligenda, ut sententiam solam, non ipsa verba Polybii contineant. Nequaquam enim ille scripserat *λέγεται ἀπό*. Plures etiam reperies hiatus ib. in iis, quae ex Athen.

X, p. 440. hausta sunt. Leges ib. 4. καὶ ἐστὶ, τῷ Αἰγασθενεῖφ χρῶνται αὐτῷ. 5. ἔχει οἴνου. 6. τοῦ ἀνδρός. Quae vitia aut ab Athenaeo verba Polybii male repetente aut a librariis male scribentibus, certe non a Polybio sunt profecta. Ibid. 10. addita sunt quaedam ex Excerpt. Vat. In his in initio verba: ὁ Δημαράτου τοῦ Κορινθίου υἱὸς post Λεύκιος ab eclogario addita esse videntur lectorum gratia, qui quae antecesserant, in Polybio non legerant. Cap. III, 9. nunc καίτοι οὐδ' legitur. At Urb. et Aug. in contextu καὶ τὴν οὐδ', sed id. Aug. in marg. eadem manu ἀλλ' οὐδ' idque cum ed. 1. et Med. in marg. habet. Idem tuentur Regg. D E. Oxon. et Leid. Hoc igitur quin recipias ne dubita. IV, 8. in verbis: μεταβαλλούσης δὲ ταύτης εἰς τὰ συμρῆ κακά, λέγω δ' εἰς Τυραννίδα· αὐτῆς ἐκ τῆς τούτων καταλύσεως Ἀριστοκρατία φέεται, ex sequ. τούτων conjicio, Polybium non Τυραννίδα, sed Τυραννίδος dedisse. Nam si Τυραννίδα scripsisset, ab eo etiam ταύτης, non τούτων, in iis quae sequuntur scribendum erat, quia tum quae haec cognata mala sint, ipso nomine proprio significasset idque primarium esset verbum, de quo ageretur. Accedit quod tum etiam non κακά sed κακὸν exspectassem. Cap. V, 1. apostrophum pone in δὲ ὄν. Ib. 5. in verbis: καὶ πάλιν πολλῶν ἐσεσθαι ὁ λόγος αἰρεῖ offendo, quia docetur interitus omnium hominum saepius esse venturos, conjicioque Polybium ἐσεσθαι πολλῶν scripsisse, ut sententia sit: et eos iterum esse venturos sive posse venire, saepe ratio (philosophorum) suadet. Ib. 7. et 8. non improbabis καὶ ἐπὶ, sed 7. in verbis: ὅπερ εἶκος, κατὰ τούτων εἰς τὸ ὁμόφυλον συναγελάζεσθαι Scaliger pro ὅπερ conjecit ἅπερ, deinde pro κατὰ τούτων omnes codd. cum edd. praeter cod. E. κατὰ τοῦτο habent et ed. 1. cum cett. edd. omittit εἰς. Conjicio igitur Polybium scripsisse: ὅπερ εἶκος καὶ τὸ τούτων ὁμόφυλον κ. τ. λ. Quod si statueris scriptum fuisse, facile unde cetera orta sint intelliges.

Cap. VI, 2. in verbis: μηδ' ἀμύναι τούτοις, οἱ ἐκτρέφοιεν in contextu ed. 1. et Med. est: οἷς ἐκτραφεῖν, in Urb. Reg. D. Oxon. et in ora ed. 1. et Med. οἷς ἐκτρέφοι, in contextu Aug. et in ora ed. 1. et Med. οἷς ἐκ-

τράφη. Quas vero lectiones Aug. in margine habet *ἐκ τρέφει* et *ἐκτρέφειεν*, a recentiori manu ex ora ed. 1 descriptae sunt. ὑφ' ὧν ἐτράφη voluerat Reiskius et unum Reg. E. habet οἱ ἐκτρέφειεν. Equidem arbitror Polybium οἷς ἐκτρέφειεν scripsisse, unde cetera facillime oriri poterant, explicoque locum ita, ut τούτοις neutrius generis esse statuam, quod ad ἀμύναι ea vi additum sit, ut significetur: neque par referre iis (i. e. für das, cf. Thucyd. 1, 42.), quibus eum aluerint: womit sie ihn nährten sive auferzogen i. e. dass sie ihn auferzogen. Ib. 10. in verbis: Ὄταν οὖν καὶ ὁ προσετώς καὶ τὴν μεγίστην δύναμιν ἔχων αἰεὶ συνεπισχῆ τοῖς προειρημένοις κατὰ τὰς τῶν πολλῶν διαλήψεις, καὶ δόξῃ τοῖς ὑποταττομένοις διανεμητικὸς εἶναι τοῦ κατ' ἀξίαν ἐκαστοῖς omnes libri ὅταν ἐν οἷς ὁ προσετώς (unus cod. E. omittit ὁ) habent et διαλέξεις pro διαλήψεις. Conjecit autem jam Casaubonus ὅταν οὖν ὁ πρ. et Schweigh. aut ὅταν οὖν καὶ aut ὅταν δ' αὐθις ὁ. At mihi vulgata vera esse videtur lectio, modo δ' post ὅταν addatur. Sententia enim erit: Sin autem in quibus rebus is qui rebus praest et penes quem summa est potestas, semper illis viris, quos diximus, opem tulit, in iis secundum vulgi sermones etiam subditis id tribuit, quod cujusque meritis convenit, tum etc. Nos dicemus: Wenn aber der, welcher an der Spitze steht und die grösste Macht besitzt, in dem, worin er den Vorgehengeren immer beistand, auch seinen Untergebenen das Ihre nach den Gesprächen und dem Urtheile der Menge zu geben scheint. Res autem in quibus suum (i. e. suam gloriam suumque praemium) cuique tribuere dicitur, supr. S. sunt commemoratae verbis: ὅταν ἀμύνη μὲν τις πρὸ πάντων ἐν τοῖς δεινοῖς, ὑφίστηται δὲ καὶ μὲν τὰς ἐπιφορὰ τῶν ἀλκιμωτάτων ζώων. Ex nostra autem ratione sponte apparet non post διαλέξεις, quod ex codd. pro eo, quo Reiskius voluit, διαλήψεις iterum recipiendum est, se post προειρημένοις esse interpungendum.

Cap. IX, 5. apostrophum pone in τότε οὐκ et cras utere S. in τὰ ἀλλότρια, 13. tamen noli turbare καὶ ἐτραν. X, 4. scribe bis δ' pro δὲ ante ὁ, sed 5. ne offend in μὴ οὐ. XI, 6. pro πότερα ante ἀριστοκρατικὸν da π

τερ' et pro δὲ εἰς δ' εἰς. XII, 9. non offendo in πολίτευμα. εἰ. Sed XIII, 4. poterit in Ὀμοίως καὶ ὅσα cum Urb. et Aug. καὶ deleri. Ib. ante οἶον δ' pro δὲ scribe. 5. miror quod viri docti non in verbis ἢ ἐπιτιμήσεως offenderunt. Postquam enim scriptor §. 4. de animadvertendi potestate, quam senatus habeat in delictis quibusdam in Italia admissis, disputavit, transit §. 5. ad beneficia, quibus senatus singulis privatis aut civitatibus in Italia succurrere possit, affertque διάλυσιν, βοηθείαν et φυλακῆν. Quid autem in his ἐπιτίμησι; i. e. objurgatio sibi vult? Tu scribe potius ἢ τιμῆσεως i. e. aut census, quo ordo alicujus definiatur. Ib. 7. in πρεσβείαν τινά, ἢ διαλύσουσαν quidem poterit facile comm. del. τιν' scribi, mihi tamen ἢ delendum esse videtur. Si enim §. 5. confers, recte etiam ante διάλυσεως ἢ non est adjectum, sed solum ante cetera. Quidni in simillima hac sententiae conformatione idem factum erit? Pro Δία autem ante ἐπιτάξουσαν ne dubita quin Δί scribas. 7. feres καὶ ὤς. Vitium tamen inest 8. in verbis: ἀριστοκρατικὴ φαίνεται ἢ πολιτεία, in quibus suspicor ἢ πολιτεία ab aliis esse additam, qui non viderint, ἢ σύγκλητος, de quo ordine hic sermo est, esse supplendum. In φαίνεται. ὅ contra nemo offendet. XIV, 1. corrige ποτέ ἐστιν. 5. in verbis: ἐν ἴση τιμῇ ὄντων ed. princeps ἐν ἴση τιμῆς ὄντων habet, quod fortasse defendi poterit. Nam eodem jure quo ἐξ ἴσης dicitur, poterit etiam ἐν ἴση dici, i. e. in pari parte scil. honoris. Quae si minus probas, fortasse concedes a Polybio ἐν ἴσαις τιμαῖς ὄντων scriptum fuisse. 12. in verbis: ὡστε πάλιν ἐκ τούτων εἰκότως ἂν τινα εἰπεῖν poteris τιν' conjicere, nisi Polybius λέγειν pro εἰπεῖν dedit. Cap. XV, 1. non offendes in ῥηθήσεται. O, sed 4. corriges οὔτε ἱματισμός, οὔτε ὀψώνια. Ib. 9. nunc quidem haec leguntur: Τοῦγε μὴν δήμου εἰς τὸ διαλύεσθαι καὶ λῆαν αὐτοῖς ἀναγκαῖόν ἐστι, κἄν ἔλωσ ἀπὸ τῆς οἰκειᾶς τύχῳσι πολλὸν τόπον ἀφροστῶτες. Sed praepositionem εἰς, quam Schweighaeus. supplevit, vulgo omnes ignorant, neque recte εἰς neque quod Gronovius proposuit πρὸς poterit legi, quia tam prorsus non intelligitur, quomodo genitivus τοῦ δέ-

μου sit explicandus, neque etiam populi benevolentia solum ad bella finienda, sed non minus ad alia, quae §. 10. enumerat, necessaria erat. Reiskius igitur et Schweigh. etiam plura intercidisse sunt suspicati. Quibus tamen tantum abest ut assentiam, ut quod vulgo legitur verum habeam, memor significationis verbi *διαλύσθαι*, quae est: in gratiam redire, veniam dare alicui (v. XI, 26, 3. et 29, 12., uti V, 25, 6.). Dicit igitur scriptor, consulibus etiamsi longissime absint ut populus cum ipsis in gratiam redeat iisque benevolus sit necessarium esse.

Cap. XVI, 5. corrige δὲ αἰεὶ et gravius vitium quod inest in verbis: *δέδωκε τοὺς πόλλους καὶ προσέχει τὸν τοῖν τῷ δήμῳ ἢ σύγκλητος*. Num Polybius ἢ σύγκλητος τῷ δήμῳ scripsit? Nam quod *Ὁμοίως* sequitur, neminem male habebit. XVII, 6. corrige *τινά ἐστιν*. XVIII, 1. non offendes in *μὴ οἶόν*, sed 8. scribe δ' pro δὲ ante ἐξ et XIX, 1. *πέντ'* pro *πέντε* ante *ἐνιαυσίους*. Non improbabis 2. *καὶ ἐξ*, sed 6. *δὲ ἡμέρας*. Quae deinde cap. XX, 5. *καὶ ἐξῆς*. 7. *καὶ, αἰεὶ* leguntur, feres, fortasse etiam quae 8. *πεντακισχλιοι, ἐπειδὴν*, quippe in numeris. Sed XXIII, 11. verba: *ὥστε μὴ πρότερον τὸν δέσμον ἐν ταῖς χρεῖαις ἀναχλασθῆναι, ἢ τὸν σίδηρον θραύεσθαι* non recte ita habere censeo. Disputat scriptor de Romanorum hastilibus narratque iis telum ferreum firmissime et validissime fuisse alligatum. Non recte igitur dicet, non prius hunc nexum teli et hastilis dissolvi, quam ferrum frangatur. Imo ferrum teli poterit frangi et tamen nexus reliqui ferri cum hastili manere. Huc accedit quod Aug. et Urb. *μὴ* non habent. Videtur igitur Polybius potius haec scripsisse: *ὥστε πρότερον ἢ τὸν δέσμον ἐν ταῖς χρεῖαις ἀναχλασθῆναι τὸν σίδηρον θραύεσθαι*. Corrige 15. *δὲ ὑπὲρ*. XXIV, 3. *δύο ἡγεμόνας* et *δύο οὐραγούς*. XXV, 5. pro *ἄπρακτα ἦν αὐτοῖς* et 6. pro *ἦν ἄπρακτα αὐτοῖς* suspicor Polybium utroque in loco *ἦν αὐτοῖς ἄπρακτα* dedisse. XXVIII, 3. legitur *τὸ ὅλον*. XXIX, 7. *δύο αὐται* et XXXIII, 5. *δὲ ἐξ*, quae consueto more corriges. Sed quae ib. 6. leguntur: *τῶν δὲ τριῶν σημαίων ἀνὰ μέρος ἐκάστη ἐκάστῳ τῶν χιλιάρχων λειτουργεῖ λειτουργίαν*

τοιαντήν ferri possent, si manipulis singulis singuli praepositi fuissent tribuni. Quod tamen cum non esset, cum Polybius ipse supra 5. dixerit: *τρεις (σημαίας) έκαστος των χιλιάρχων διαλαγχάνει*, haec ferri non possent, etiamsi omnes tuerentur codices. At junxit haec Casaubonus, prius *έκάστη* enim abest ab Herv. et cod. Med., posteriori *έκάστῳ* carent Aug. Urb. Reg. D et Oxon. Tu igitur scribe *έκάστη τῷ χιλιάρχῳ*. Ib. 11. Schweigh. non debebat Reg. D. Oxon. et or. Hervag. et Med. sequi scribens: *οἵτινες τηροῦσι μὲν καὶ τὰλλα, μάλιστα δὲ τοὺς ἵππους, ἵνα μὴτ' ἐμπλεκόμενοι τοῖς δῆμασι βλέπτονται πρὸς τὴν χρεῖαν, μῆτε λόμενοι καὶ προσπίπτοντες ἀλλήλοις οἱ ἵπποι ταραχῶς καὶ θορόβους ἐμποιοῦσι τῷ στρατοπέδῳ*. Mirum enim satis esset, cur hic οἱ ἵπποι, de quibus solis in iis quae antecedunt sermo est, addatur. Multo rectius Casaub. ex Urb. et Aug. pro *ἀλλήλοις οἱ ἵπποι* dedit *ἀλλοις ἵπποις*, nisi mavis cum Med. et Hervag. in textu *ἵπποις* omnino delere. 12. in verbis: *μία δ' ἐξ ἀπασῶν καθ' ἡμέραν σημαία ἀνὰ μέρος τῷ στρατηγῷ παρακοιτεῖ, ἣτις ἅμα μὲν κ. τ. λ. σημαία* aut delendum, aut uti supra 10. ante *καθ' ἡμέραν* est collocandam. An *παρακοιτεῖ*, ἣτις ferri possit, dubium est. Si Polybius ita scripsit, post *παρακοιτεῖ* plenius erit interpungendum, ut per ἣτις novum quid addatur.

Cap. XXXIV, 11. *ἡκει. ἐάν*, XXXV, 5. *λειτουργία. ἐπὶ*, XXXVI, 4. *καὶ ὑπὸ* recte poterunt legi. Sed XXXVII, 5. corrige *τε οὐραγός*. 9. *fer καὶ ὁ*; sed ib. pro *καὶ ἐάν* scribe *κάν* et XXXVIII, 1. pro *τὰ αὐτὰ ταῦτα*, uti 2. ante *ὀκτώ* et *εἴκοσι δ'* pro *δέ*. Minime offendit XXXIX, 3. *φάλαρα. ἐξ* et 7. *γονεῖ*. Ἐκ, sed 12. corrige *δύο ὀβολούς*. Ib. 14. *τὸ ἴσον* legitur, sed cod. Reg. D. habet *τὸ ἴσον*, videtur igitur antiquitas *τοῖσον* scriptum fuisse. XL, 7. et 11. pro *τὰ ὑποζύγια* ede *θ'* *ὑπόζ*. 10. *fer καὶ ἐτέρῳ* et XLI, 4. pro *τὰ ἐπὶ* scribendum *τάπι*. Ib. 9. nunc quidem legitur *καὶ γίνηται εὐσύνοπτος*, sed Reg. D Oxon. Med. habent *καὶ γένητ' εὐσύνοπτος*, edd. 1. 2. *γίνετ' εὐσύν.*, unde bene Schweigh. conjecit, id ortum esse ex *γίνηται σύνοπτος*, idque unum verum esse

arbitror. XLII, 3. miror quod Schweigh. Reiskium secutus scripsit *καὶ ἀκαταλλήλους τόπους*, cum omnes libri *καὶ καταλλήλους τόπους* habeant i. e. castrorum partes variant alio modo ad alia (*ἄλλους* enim quod Reiskius pro *cett.* *ἀλλήλους* bene coniecit, legitur in cod. D.) et convenientia loca. XLIII, 6. *τ* est scribendum pro *τε* ante *Ἐπαμωώνδου*. XLIV, 6. *δ* ante *ἦ* pro *δὲ*. 9. muta *τὰ ὅλα*. XLVI, 10. corrige *ὥστε*, *ελ*. 11. *ταῦτά ἐστι· ἦ*, ubi alii *οἷς* habent. Scribendum certe *ταῦτ' ἐστίν· ἦ*. XLVII, 1. in *δύο ἀρχαίς* apostrophum pone, sed ib. in *νόμοι. ὦν* ne offende. LIII, 5. *δὲ εἰκὼν* muta, uti LIV, 6. *δὲ ἀρκοῦν*. LVI, 2. *δὲ, οὐδὲν αἰσχρον* (alii *δὲ, αἰσχρὸν οὐδὲν*), sed 12. *καὶ ὡς* poterit legi. LVII, 5. tamen *ταῦτα εἰς* est corrigendum.

In excerptis Vaticanis ab Angelo Majo repertis corrige I. *δὲ ὅτι* et *δὲ ὠφελιμώτατον*. II. *fer καὶ ἐπιβολάς*. Ib. *Ὅτι ἐν* non offendit, quia *ὅτι* in omnibus his locis in initio ab eclogario est additum, qua de causa hos hiatus non amplius commemorabo. III. corrige *τριάκοντα ἔτεσιν* et in verbis *εἰδέναι ὅτι* (ap. Lucht. p. 4.) quae Schweigh. jam communicaverat, lege cum eo *διότι*.

Numerabis igitur hic primum sex hiatus, qui aliis scriptoribus sive eclogariis debentur (II, 2. 4. bis 5. 10. et in Maji Exc. Vat. I.), deinde quatuordecim, ex quibus octo librorum ope possunt corrigi (v. III, 9. VI, 2. XIV, 5. XV, 9. XXXIII, 6. 11. XLI, 9. et in Maji Excerpt. Vat. III.), tres aliis de causis sunt emendandi (V, 5. XIII, 5. XXIII, 11.) et tres hiatus gratia sunt mutandi (XIII, 8. XVI, 5. XXXIII, 12.).

Lib. VII, cap. 1. non verba ipsa Polybii, sed tantummodo sententiam et argumentum eorum, quae Polybius scripserat, continet, unde hiatus illi 1. *ἐξοκείλαι εἰς*. 2. *δυνάμενοι οὖν—δεινά ἐπαθόν*. 3. *πολιορκούμενοι ὑπ' Ἀννίβα, ὥστε—καὶ ἑνδεκα* suam habent excusationem. Sed in cap. II, 1. corrige *κατὰ Ἱερωνύμου*. 3. pro *τῷ μειρακίῳ Ἱερωνύμῳ* Polybius fortasse *Ἱερωνύμῳ τῷ μειρακίῳ* scripsit. III, 2. in verbis: *Ὁ δὲ Ἱερώνυμος, ἅτε ἐν μίσει ὄντων τῶν προεσβετῶν, ἔφη, συλλυπεῖσθαι τοῖς Ῥωμαίοις. Ὑρσ. εἴτ' ἐν μίσει ὄντων τῶν προεσβετῶν, εἴτ' ἐν μίσει ὄντων*

τῶν Καρχηδονίων habet, quod sane ferri nequit, ita ut a Casaub. εἴτε in ἄτε sit correctum verbaque εἴτ'—Καρχηδονίων sint omissa. Sed jure offendes in verbis εἴτε sive ἄτε ἐν μίσει ὄντων. Hoc enim certe ex responso illo concludi non poterat. Quod autem Reiskius μὴ ante συλλυπεῖσθαι conjecit, displicet propterea, quod tum Hieronymus satis pueriliter et inepte locutus esset. Mihi Polybii tale quid scripsisse videtur: Ὁ δ' Ἰερώνυμος, εἴτ' ἔμμεσος ὢν τῶν πρεσβευτῶν εἴτε τῶν Καρχηδονίων i. e. quasi medius esset sive inter Romanorum legatos sive inter Carthaginenses, i. e. quasi neutrius esset partis. Ib. 6. pro καὶ δὴ ἀγωνιάσαντας ne dubita quin ex usu Polybii (III, 102, 10. 105, 5. IV; 10, 3. et saep.) καὶ διαγωνιάσαντας scribas. In verbis quae sequuntur: μῆτι νεωτερίσωσιν οἱ ἐν ταῖς Συρακούσαις καταφρονήσαντες cod. Urs. οἱ omittit et καταφρονήσαντας praebet. Est utrumque probandum, ita ut sententia sit: Accidit, ut timentes ne Syracusis novis rebus studerent, aetatem relictī pueri parvi aestimantes (i. e. ei non multum tribuentes) Pachynum usque navigarent. Non igitur erat, quod Casaubonus codicis scripturam de conjectura corrigeret. 7. pro τῇ ἐκείνου scribe τῇ κείνου. IV, 1. recte poterit legi καὶ Ὀνησιγένη καὶ Ἰπποσθένη, uti V, 3. καὶ Αὐτόνοους, sed ib. 7. corrige παρὰ Ἰέρωνος. VII, 1. in verbis: ὑπὲρ τῆς καταστροφῆς τοῦ Ἰερωνύμου scribe usui Polybii convenienter τῆς Ἰερ. Non autem offendes in verbis foederis c. IX. ubi hos leges hiatus 1. ἔθετο Ἀννίβας—Κλεομάχου Ἀθηναίων—Δημητρίου, ὑπὲρ. 2. καὶ Ἡρας καὶ Ἀπόλλωνος—καὶ Ἡρακλέους καὶ Ἰολάου—καὶ ἡλίου—καὶ ὕδατων. 3. Καρχηδόνα· ἐναντίον—τοῦ ὄρκου. (4.) Ἀννίβας—γερονσιασται οἱ—αὐτοῦ, ὃ ἂν δοκῇ ὑμῖν καὶ ἡμῖν—καὶ εὐνοίας—καὶ οἰκείους καὶ ἀδελφούς. 5. ὅσοι εἰσιν—καὶ Ἀννίβαν—καὶ Ἰτυκαίους, καὶ ὅσοι—καὶ ἔθνη. 6. καὶ ἔθνη—καὶ ἐν—συμμαχία ἐν—χώρῃ. (7.) Ἔσται—φυλαττόμενοι ὑπὸ—καὶ ὑπὸ Ἰτυκαίων καὶ ὑπὸ—καὶ ἔθνῶν, ὅσα ἐστί—καὶ ὑπὸ—ὅσα ἐστὶν—καὶ ὑπὸ—ὅσοι ἂν—σύμμαχοι ἐν. 8. χρησόμεθα ἐπ'—καὶ εὐνοίας—καὶ ἐπιβουλῆς—φιλιαι. (9.) Ἔσομεθα—καὶ ἔθνῶν—φιλιαι. (10.) ἔσεσθε—καὶ

ἡμῶν—καὶ ὑμῶν. 11. καὶ ἡμῶν—χρεία ἦ, καὶ ὡς. 12. καὶ ἡμῶν—συνθησόμεθα· ὡστ'. 13. μὴ ἐξεῖναι αὐτοῖς—καὶ Ἐπιδαυνίων. 14. οἱ εἰσιν. 15. δὲ αἰρωνται—χρεία. (16.) ὁμοίως—καὶ ἐν—καὶ ἐθνῶν—ἃ ἡμῶν—φιλίας. (17.) Ἐστ—δοκῆ ἡμῶν—δοκῆ ἀμφοτέροις.

Cap. XI, 1. de τὰ ἱερὰ simile quid uti supra de τὸ ἱερὸν est statuendum et 2. in verbis: *εἰ μὲν μάντιώς φράνας ἔχεις, ἔφη, ἐκχωρεῖν*, hiatus potest excusari. Sed 8. nequaquam cum Schweigh. Ὁ οὖν Φίλιππος est scribendum, cum οὖν ne unus quidem habeat codex. Reiskius conjecerat Ὁ δὴ. Magis mihi placet alia Schweigh. conjectura: *συμμάχους· οὗς ὁ Φίλ.* et ita Polybium scripsisse arbitror. Vitiosa etiam sunt XII, 4. verba: *καίτοι νέφ ὄντι παραλαβόντι*. Schweigh. cogitaverat *νέφ ἐτι παραλ.* Equidem ὄντι delendum esse censeo utpote additum ad explicationem appositi *νέφ*. XXXI, 1. Ὁ Ἄρατος ab epitomatore additus esse videtur. XIV, 4. corrige δὲ αὐτὸς.

In Excerpt. Vat. Ang. Maji 1. legis *καὶ ἀληθινάτατα*. Ib. *θῦσαι τῷ Διὶ, ἀναβαίνει—ταῦτα ἐκ*. legitur, ad quae verba Luchtius bene haec adscripsit: „Initio hujus narrationis Polybii verba immutata et imperite contracta esse docet structura: *Φιλίππου.. βουλομένου.. καὶ φήσαντος.. ἀναβαίνει—καὶ θύοντος.. δεξιόμενος.. ἦρστο*.” Quae deinde leguntur *τὰ ἱερὰ* et *ἔφη, ἐκχωρεῖν* jam supra ad cap. XI. sunt commemorata.

Reperiuntur igitur hoc in libro octo gravioreſ hiatus, ad quos tamen neque eos retuli, qui ab eclogario profecti esse videbantur neque qui in foederis verbis deprehendebantur. Ex his octo hiatibus poteris duos codicum ope tollere (III, 6. et XI, 8.), quinque etiam aliis de causis erant suspecti (III, 2. 6. 7. VII, 1. XII, 4.) et unus locus solius hiatus causa erit mutandus (II, 3.).

Lib. VIII, II, 6. corrige *ἴνα, ἂν* delete commate et III, 8. *τοῦτο Ἀμύλας*. Quae deinde cap. V. leguntur, ab editoribus tum ex Herone tum ex Suida sunt composita. Si igitur 1. legis: *Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, πολιορκοῦντες τοὺς Συρακουσίους, ἔργου εἶχοντο· Ἄππιος δ' ἦν ἡγεμῶν*, haec verba aperte non ita sunt a Polybio profecta. Hero enim in

libello de repellenda Obsidione hanc Pólybianam narrationem (Polybianam esse non ab Herone, sed ab Suida traditur) cum praecedente sua disputatione his verbis connectit: *Τῶν γὰρ Ῥωμαίων πολιορκούντων τὴν Συρακουσάν, Ἄππιος δ' ἦν ἡγεμῶν κ. τ. λ.* Suidas contra haec verba nominatim Polybio tribuit: *Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πολιορκούντες τοὺς Συρακουσίους ἔργου εἶχοντο, οὐ λογισάμενοι τὴν Ἀρχιμήδους δύναμιν.* Unde recte concludes verba illa a Schweigh. interclusa (*Ἄππιος δ' ἦν—ὑπεναντίους*) aut Heronis esse aut certe ordinem eorum mutatum. Hoc enim non verisimile est, Suidam s. v. *ἔργου* pluribus omissis temere haec (3): *οὐ λογισάμενοι κ. τ. λ.* addidisse, cujus omissionis aut additionis nulla idonea adest causa. Videtur autem post *ἔργου μὲν* additum fuisse, uti a Polybio sine dubio etiam *εἶχοντ'* scriptum fuit. VI, 4. corrige ὥστε ἐξ, sed IX, 3. ferri debet προσόδου· οἱ et διεφθείροντο. οὐκ. XI, 1. Θεοπόμῳ· ὅς. 10. παρῆχοντο. ὅθεν. 11. εἶναι· οὐδὲ. XII, 2. διατίθεται. εἰ. 3. χρήσασθαι· οὐ. 5. καὶ ἀνανδρίαν. XIII, 3. συγγραφεῖ· ὅς, quamquam negari non poterit his quoque in locis hic illic ab epitomatore nonnulla ommissa aut aliter esse collocata videri. C. X, 2. tamen corrige οὐδέποτε ἀγανακτήσειν. XI, 9. (in verbis Theopompi) δὲ ἀλλήλοις. XII, 5. δὲ ἀναισχυντίαν. XIII, 3. γε ἐπιβαλόμενος. XIV, 7. τὸ ἔθνος. XV, 2. δύο ἡμέρας. XVII, 4. δύο ἤ. 7. δὲ, εὐ. XVIII, 1. ταῦτα Ἀριανόν. XIII, 6. autem in verbis: *νῆ Δία* ὅτι ἐκείνης scribe *νῆ Δί'* ὅτι κείνης, uti XVIII, 3. et 5. in τοῦ Ἀριανοῦ. XIX, 4. τῷ Ἀριανῷ. 8. τοῦ Ἀριανοῦ. 9. τῷ Ἀριανῷ et XX, 11. τοῦ Ἀριανοῦ et XXII, 4. ὁ Ἀχαιὸς articulus et hic illic fortasse etiam totum nomen ab eclegoris additum esse videtur. Articulum si deleveris XIX, 4. παραντίκ' pro παραντίκα ante Ἀριανῷ scribes. Apostrophum pone etiam XIX, 2. in δὲ Ἀντίχοσ. 6. δὲ Ἀριανός. XX, 8. ἵνα, ἐπειδὴν, commate deleto, et ib. in τότε ἐπιλαβόμενος. XXII, 11. δὲ ἐμεγόνει. Non offendes XIX, 11. in καὶ ἔτι et XX, 5. καὶ Ἀριανοῦ. Cap. XXIV, 3. in loco, ex Athen. VI, 13. petito Polybius neque τὰλλα ἀνήρ neque διεστρέφετο, ὅς scripsit. Ita etiam c.

XXV. in *Ἀριόσατα*, ἢ nomen ab epitomatore ex antecedd. videtur esse repetitum. XXVI, 10. in verbis: *Τότε οὖν τὰ μὲν* non cum Schweigh. illud *οὖν*, quod nullus habet codex, neque cum Reiskio *δὴ*, minus etiam cum eodem pro *ἔτι δὲ τὴν τῆς λείας* — *ἐπεὶ δ' ἔδοκουν τὴν λείαν* scripserim, sed codicum scripturam non mutaverim. Quod si minus placet, solum *μὲν* post *Τότε* addiderim, ut quae hic leguntur cum iis, quae cap. XXVII. sequuntur, jungantur. XXIX, 9. Casaub. cum Urs. scripsit *ὡς δὲ αἱ μὲν*, ed. 1. tamen cum mss. habet *ὡς δ' αἰ μὲν*, unde equidem *ὡς δ' αἰ μὲν* fecerim. Cap. XXXIII, 4. in verbis *τότε μὲν δὴ ἀφῆκε* non dubito quin pro *δὴ ἀφῆκε* legendum sit *διαφῆκε*, coll. II, 54, 14. 55, 1. IV, 14, 4. III, 109, 13. XXXVI, 5. in *ὁ Ἀντίβας* articulum deleverim, et ib. 9. in verbis: *συνεωρακῶς τὴν πλατεῖαν εὐδιακόσμητον οὖσαν, τὴν ὑπάρχουσαν μὲν ἐντὸς τοῦ διατειχίσματος, φέρουσαν δὲ παρὰ τὸ διατειχίσμα ἐκ τοῦ λίμενος εἰς τὴν ἔξω θάλατταν*, offendo, quia platea, quae sit intra murum arcem ab urbe separantem, simul praeter murum e portu ad mare externum ducere dicitur. Tarentini autem navibus suis uti non poterant, quia Romani arcem tenebant et cum arce simul introitum et exitum portus (*3. κρατούσης γὰρ τῆς ἄκρας τῶν κατὰ τὸν εἰσπλοῦν τόπων*). Opportunissima igitur iis ea via sane erat, qua tuti ab iis qui arcem tenebant (*ἐντὸς τοῦ διατειχίσματος*) simul praeter munimenta portus (*παρὰ τὸ διατειχίσμα τοῦ λίμενος*) in mare externum pervenire poterant. Quibus de causis mihi *ἐκ* delendum esse videtur. C. XXXVII. in fragmento ex Suida petito Polybius *δ'* pro *δὲ* ante *ἔξ* et pro *ὅτι ἑορτὴν*, quia de certo festo sermo est *ὅτι τὴν ἑορτὴν* scripsisse videtur. De iis autem quae in fine leguntur: *τῷ δὲ (scr. δ') οἶνον δαψιλεῖ, ἐπολιόρκει*, hoc tenendum, in Herone *ἐπολιόρκει* omnino non, in Suida autem *πολιόρκει* esse additum, scilicet, inquit Schweigh., ut uno verbo clauderetur periodus et integra fieret oratio, cum alia atque alia apud Polybium verba sequerentur, quae brevitatis causa in unam vocem contraxit Lexicographus, sive Epitomator Polybii,

ex quo illud fragmentum transscripsit Suidas. Similiter Luchius in Maji Exc. Vat. ad verba: (Ὅτι Τιβέριος—δὴλῶ ἐνεδρευθεὶς—κατέστρεψεν) recte adscripsit: „Verba, quae uncis inclusimus, epitomatoris sunt.“ Quae cum ita sint mecum facies, qui hoc in libro pleraque vitia eclogario tribuenda esse censuerim.

Lib. IX, 1, 3. corrigendum est γε οἱ. II, 2. τὰ ἀλλότρια. III, 1. pro τὸν χάρακα τοῦ Ἀππίου scribe τὸν χάρ. τὸν Ἀππίου. 4. verba: μῆτε ἐκκαλεῖσθαι ex conjectura Reiskii satis probabili sunt addita, modo scribatur μῆτ'. 8. corrige τε, ἀδιαλείπτως. 9. in verbis: Δοκεῖ δὲ μοι αἰτιῶν τοῦτο γεγονέναι, videtur τ' αἰτιῶν τοῦτο i. e. τὸ αἰτιῶν τοῦτο scriptum fuisse. 11. in συμβαίνοντα εἰκότως apostropho utere. IV, 2. recte legere poteris ἤττατο. οἷ. V, 4. de τὰ ὅλα judica uti supra, 6. ne offende in ἐλπίδα. Ἀντίβας, neve VI, 2. in μῆ οὐ. X, 3. jam Reiskius et Schweigh. verum viderunt in verbis: Πότερα δὴ οὐν pro δὴ δὲ (ac potius δ') esse scribendum. Plura autem a viris doctis sunt disputata et mutata 7. in verbis: Ὅ γὰρ οὕτως *ὀρώμενος, οὐδέποτε μακαρίζει τοὺς τὰλλότρια κερτιμένους, οἷς φθονεῖ ἅμα καὶ τις ἔλεος αὐτῶν ὑποτρέχει τῶν ἐξ ἀρχῆς ἀποβαλόντων. Schweigh. haec adscripsit: „Asteriscum in signum defectas aut corruptelae adposuit Casaubonus. Tum vero Reiskius ad h. l. sic monuit: Forte θεώμενος legendum est, et delendus asteriscus: nam qui sic spectat (scil. signa deorum affabre facta, his modis parta, et templa deorum et basilicas, atque fora, et publica atque privata aedificia ad hunc modum, spoliis puta gentium devictarum exornata) ille nunquam beatos praedicat eos, quibus cum invidet, tum una quoque subit eum cum invidentia adversus raptores, commiseratio erga spoliatos. Apparet ex hac interpretatione, sic distinguendum et legendum esse: οἷς φθονεῖ ἅμα, καὶ τις ἔλεος αὐτῶν (non αὐτῶν) ὑποτρέχει. Omnino, (pergit Schweigh.) aut ὁ θεώμενος legendum videtur, sicut τοὺς θεωμένους habemus versu 9. aut ὁ ὀρώμενος, ut Homero more verbo medio pro activo usus sit, aut ὀρῶν μὲν, sequentibus fortasse aliis nonnullis verbis quae intercide-

runt. Sed ipsa illa mira ratio, qua se torsit Reiskius, ut ex verbis ὁ γὰρ οὕτως θεώμενος sententiam aliquam exprimeret, satis ostendit, alia etiamnum ex parte laborare orationem; cui facillime medebimur, putamus, si (ut diximus) οὐ γὰρ οὕτως... μακαρίζει legimus et deinde ὡς φθονεῖ ἅμα, καὶ τις ἔλεος vel ὡς φθονεῖ, ἅμα δὲ καὶ τις ἔλεος. Praeterea αὐτῶν defendi quidem poterit, referendo ad τῶν ἀποβαλόντων, sed commodius utique videtur αὐτὸν vel αὐτῷ ὑποτρέχει, subit eum misericordia.“ At locum non recte intellexerunt interpretes. Polybius disputat de errore eorum, qui patriae conducere existiment, undique monumenta rapta in eam transferri. Inprimis dicit eos peccare, qui ejusmodi institutis (i. e. elegantia operum) antea non usi sint, idque expressit scriptor in verbis 4. *Εἰ μὲν γὰρ ἐκ τοιούτων ὀρμηθέντες κ. τ. λ.* Erunt enim, inquit, qui hoc moleste ferent, quod cives sui alienos mores imitentur (Catonem et similes tibi cogita) iique qui simplicissimo usi sunt vitae genere (*ἀπλοστυατοῖς χρώμενοι βίοις κ. τ. λ.*). Causamque addit hanc: Nam qui sic i. e. ab his institutis simplicibus est profectus (*Ὁ γὰρ οὕτως ὀρμώμενος*, quod est oppositum illi: *ἐκ τοιούτων ὀρμηθέντες*) nequaquam beatos praedicat qui aliena sibi compararunt, quibus ut invideat seu irascatur (pro φθονεῖ scribas φθονεῖν) simul etiam commiseratio quaedam eorum, quibus haec initio fuerunt ablata, subit. Nostrum: auf welche unwillig zu sein ihn zugleich ein gewisses Mitleiden gegen die, welche es ursprünglich verloren haben, beschleicht. — De infinitivo v. Kühner. Gr. gr. §. 826, 2. §. 11. ne offende in *μὴ οὐ τοῖς*, ub. ed. 1. male *μὴ οὐτοῖς* habet, neque XV, 5. in *μὴ οὐ*, XVII, 9. in *τί οἶν*, nisi ibi mavis *τί δ' οὖν* scribere. XVIII, 1. *αὐτῷ οὐκέτι*. 3. *καὶ ἀλόγως*. XIX, 5. *συμμετρία. οἴων*. XX, 4. *δεδήλωται. Οὐ*. XXI, 7. *καὶ ἕτερον*. XXII, 6. *ὅτι ἄν*. XXIII, 4. *μὴ οἴων*. Apostrophum pone XIII, 8. in *δοκουντα εἶναι*. 9. *δὲ ἐκλογῆς*. XIV, 3. *δὲ ἱστορεῖν*. XVI, 3. et XXIII, 9. *δὲ ὁ*. XXI, 3. autem pro ὅτι post *εἶπη* a Polybio διότι scriptum fuit. V. Lex. Polyb. quo haec leges: „Frequentat Polybius διότι pro simplici ὅτι. Pro διότι

vero passim a librariis nonnullis et editoribus *ὅτι* temere erat invectum, ut monui ad I, 10, 7. I, 26, 10. V, 33, 3.“

Plura vitia etiam in reliqua libri noni parte reperiuntur, quae ab epitomatore profecta esse videntur, veluti XXV, 4. in *ἔτι δὲ Μασσανάσσου ἀκριβέστερον διήκουσα*, ubi Polybius fortasse *ἔτι δ' ἀκριβέστερον Μασσανάσσου διήκουσα* scripserat. XXVI, 7. *ἐνίας δὲ καὶ παρασπονδήσαι ὑπέμεινε*, ubi δὲ ex conj. Schweigh. est editum, cum Vales. habeat γὰρ et in Notis praetulerit γοῦν. In mss. est δὰς, unde facile facies δ' ἄς. Quod si probas pro *παρασπονδήσαι* dabis *παρασπόνδησεν* et *ὑπέμεινε* cum *μετανιστάς* et *ποῶν* strues. 11. in verbis: *ὧμοῦ γενομένου αὐτοῦ, αὐτοῦ* epitomatori nec Polybio deberi videtur. Non minus XXVII, 8. in verbis: *τοῦ γὰρ Ἀκράγαντος ὑπὸ Ῥοδίων ἀποκρισμένου, εἰκότως ὁ θεὸς οὗτος τὴν αὐτὴν ἔχει προσηγορίαν, ἣν καὶ παρὰ τοῖς Ῥοδίοις*, nisi plura, certe ordo ab eclogario est mutatus. C. XXVIII, 4. pro *δεῖ* in *πολλοῦ γε* (al. δέ) *καὶ δεῖ*, ἀλλὰ videtur *δεῖν* scriptum fuisse. XXXVII, 2. in verbis *εἰ μὲν ὅμοια εἶη τὰ πράγματα νῦν* aptius *νῦν* locum suum post *ὅμοια* tenebit. Offendit etiam utpote in Polybio XXXIX, 3. *δηλονότι ἄπερ*. Corrigenda autem sunt XXV, 5. δὲ ἐκ, 6. ἀλλὰ αἰ. XXX, 5. γε ἀληθεία. XXXIII, 6. τὸ ἱερὸν. XXXIV, 9. τε ἐπὶ. XXXVII, 6. *πράγματα ὑμῖν*. Ferenda erunt XXVII, 9. *καὶ ὁ*. XXXI, 4. *καὶ ἐλάβετε*. XXXIII, 10. *ἐχρήσατο, ὡ* X. XXXVI, 4. *πολίτευμα. ἀνθ'* et 6. *Τί οὖν*, uti XXXVII, 2. *εἶναι* ei. Sed XXXIII, 3. in verbis: *διὰ Φιλίππου οὐ μόνον* ex Aug. Reg. et Vesont. da *διὰ Φιλίππου*, et XXXVIII, 4. cum Reiskio et Scaligero, non improbant Schweigh., *ὑπὲρ* post *καὶ* dele; cujus loco omnes libri *περὶ* tuentur. Est etiam in iis quae antecedunt *τῆς αὐτῶν* scriptum. In cap. XLII. fragmentum ex Herone supra commemorato est adjectum, quod tamen minime Polybianum esse videtur. Reperies in eo hos hiatus: 1. *τείχει ὀχυρωσαμένου*. 2. *παραγενόμενοι αὐτοὶ, ὁ μὲν—στόλῳ, ὁ—καὶ ἰππικῇ—καὶ ἀποκρουσθέντες*. 3. *ἀγωνισαμένου, ἀπελπίσαντες οἱ Ἐχιναιεῖς—Φιλίππῳ*. (4.) *οὐ—τε ἦσαν—ἐνδεία ἀναγκάζειν*.

Cap. XLV, 1. legis in fragm. ex Athen. X, 6. *τινα ἀνγράψει*, sed haec sunt verba Athenaei. In Ang. Maji Exc. Vat. 1. legis *καὶ ἐστὶν* et ὅτι *ἀν*, II. *οἱ Αἰγινῆται*, ubi articulum dele et ὅτε *ἦσαν*, ubi ὅτ' ede.

Ex vitiis igitur quae hoc in libro reperiantur, pauci tantum (XXXVII, 3. et fortasse XXVI, 7. huc refert potest) librorum ope, plura aliis de causis et ex usu Polybii (III, 1. 9. X, 3. 7. XXI, 3.), cetera hiatus causa (XXV 4. XXVI, 11. XXIII, 4. Maj. Exc. II.) sunt emendanda

Lib. X, 1, 7. non offendes in τοῦ. ἀπό, sed 8. *πρὸς εἰς Τύραντα ἐποιεῖτο τὴν ὑπερβολὴν* antiquitas fortasse *ἐὶ Τύρ. τὴν ὑπερβολὴν ἐπ.* scriptum erat. Ib. in verbis *οἶον εἰ ἐμπορίῳ* pro *οἶονεὶ* legendum *οἶον* esse videtur. *Πρὸ ἐμπορίῳ* autem ex Aug. et Reg. E. recipe *ἐμποροίῳ*. Cap. II, 2. leges *καὶ ἀπό*. 4. *δέ ἐστιν*, quod corriges. 9. autem *πολίτευμα* οὔτε feres. V, 2. in verbis: *προελθόντο αὐτοῦ εἰς τὸν ἀποδεδειγμένον τόπον, αὐτοῦ* a Schweigh. conject. est additum, cum in libr. mss. non reperiatur. *Ἔ* est addendum, certe non post *προελθόντος*, sed post *τόπον* est addendum. 6. corrige *ἀλλὰ ὑπάρχων*. VIII, 7. a verba: *ὡς δ' ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ γίγνεται τις τοσαύτη ἀποχάρισσις καθ' ἡμέραν ἐπὶ δειλὴν ὄριαν*. „Post ista verbis suspicari licet cum Reiskio,“ inquit Schweigh., „interdisse quae referantur ad praecedens vocabulum *τοσαύτη* in hanc sententiam: ὥστε τὸν βουλούμενον ταύτῃ ἀσφαλῶς πρὸς τὸ τεῖχος παριέναι δύνασθαι. Conf. c. 14.“ Fortasse tamen (quemadmodum idem monuit vir doctus) mentis etiam intelligi ex iis quae praecesserunt, haud incommodum poterunt haecce verba ὥστε *βατὴν εἶναι τὴν λίμνην*. Sed id si statuas, pro *τοσαύτη* legendum videtur *τοιαύτη*. Equidem pro *τοσαύτη* conjecerim *αὐτῆς*. Hoc enim si legitur, omnia bene habent. IX, 7. apostrophum pone *ἰ* *δὲ ἐβδομαῖος*. X, 1. minus offendo in *Αἶβα, οὐ*, quia relativum non ad *Αἶβα*, sed ad praeced. *κόλπον* est referendum, post *Αἶβα* igitur plenius interpungendum. 9. contra in verbis *τούτῳ δ' ὁ ἀπὸ τῆς δύσεως* articulus ὁ *ἰ* ed. 1. 2. et Med. abest idque recte. Sunt enim non *δὲ* certi colles intelligendi, quorum alter ὁ *μὲν μέγιστος ἀπ*

τῆς ἀνατολῆς, alter ὁ ἀπὸ τῆς δύσεως erat, sed plures, quorum ὁ μὲν μέγιστος ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς jacebat, alius huic oppositus ἀπὸ τῆς δύσεως, ceteri adversus septentrionem (οἱ δὲ λοιποὶ—πρὸς ἄρκτον). Videtur autem cum recte ὁ ante ἀπὸ δύσεως in libris istis absit, post ἀντικείται τις excidisse. Ibid. 10. in verbis: αἱ δὲ λοιπαὶ αἱ τῶν ἐλαττόνων βουνῶν ὑπεροχαὶ τὸ πρὸς ἄρκτον αὐτῆς μέρος περιέχουσι. Schweigh. vulgatum: ταῖς τῶν ἐλ. βουν. ὑπεροχαῖς ex conjectura in αἱ—ὑπεροχαὶ mutavit, Scaliger. autem Gronovius et Reiskius αἱ λοιπαὶ in οἱ λοιποὶ i. e. λόφοι mutandum esse viderunt. Quibus quidem Schweigh. opponit: se non intelligere, quid sit hoc: οἱ λοιποὶ (λόφοι) ταῖς τῶν ἐλαττόνων βουνῶν ὑπεροχαῖς κ. τ. λ. At λόφος in univ. collem sive majorem sive minorem significat. Potest igitur scriptor bene majores λόφους discernere et deinde pergere: ceteri objectu minorum cacuminum circumdant urbem. Ibid. 13. in τὰ ὑποζύγια. XII, 7. τὰ ὅλα non haerebis neque ib. in θαρρόησει. οὐ, fortasse etiam non XIII, 5. in τι αὐτῶ. Sed ib. 9. in verbis: ὅτε δὲ καὶ δοκοῦς ἢ τι τοιοῦτον ἐγχειρήσαιεν ἐπιρρίπτειν οἱ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων omnes libri οἱ omittunt, quem articulum Schweigh. e conj. Reiskii addidit, Casaub. autem e conj. ἀπὸ pro ἐπὶ edidit et pro δοκοῦς ἢ τι denique, quod Casaub. bene dedit, libri habent δοκοῦσι τι. Mihi autem neque articulus necessarius esse videtur, est enim subjectum ex praeced. τῶν ἀμυνομένων supplendum, neque ἀπὸ. Nam ἐπὶ hic loci notionem tenet. XIV, 8. non haerebis in τὸ ὕδωρ, neque alia de causa XV, 11. in Πωμαῖοι. Eis, sed XVI, 5. τε ἀρρώστοῦσι et τὰ ὅλα emenda.

Cap. XVIII, 12. in verbis: οὐκ ὀρθῶς, ἐφη, ὧ στρατηγὲ non offendes, tacendum tamen non est, ὧ a Schweigh. ex Suida esse additum, cum ceteri hanc particulam omittant. XIX, 1. Μετὰ ταῦτα παρεδίδον τοῖς ταμίαις τὰ χρήματα, ὅσα δημόσια κατελήφθη τῶν Καρχηδονίων, recte quidem a Casaub. δημόσια pro cett. δημοσία est correctum, mihi tamen videtur etiam τὰ χρήματα non a Polybio profectum esse. XX, 1. corriges τινα ἐν. Facile feret ib. 7. πολέμου. Ἐπεὶ et XXI, 1.

αὐται. *Al.* Ib. 3. Casaub. verba καὶ ἀναστροφή in sede sua post τούτοις §. 2. expulit. Ibi in omnibus rectius legitur: πρὸς δὲ τούτοις ἀναστροφή (rev in priorem locum) καὶ μεταβολή (et conversio in oppositam). Vide Schweigh. ad h. l. Corrigendum porro 3. δὲ ἐκπερισπασμός. et 4. εἰς οὐλαμούς τε καὶ ἵππαρχίας. Hoc quidem in loco libri omnes *Θεεῖλας Θεεῖλας* habent, pro quo corrupto vocabulo in ora et hinc in ora Herv. est καθ' Ἰλας. Unde Casaub. cit οὐλαμούς τε καὶ Ἰλας εἰς ἵππαρχίας. Debuerat sa inquit Schweigh., καὶ Ἰλας καὶ ἵππαρχίας. Reiskius cit: εἰς οὐλαμούς, αἴτε κατ' Ἰλας εἰς ἵππαρχίας. Sch denique locum dedit, uti supra scripsimus. Equidem Scaligero, nihil utique repugnante Schweigh., scribere esse duco: εἰς οὐλαμούς, εἰς Ἰλας, εἰς ἵππαρχίας (loco nonnulli codd. Reg. F. b. G. b. Tüb. 1. male ἐπαί praebent.). Οὐλαμός tum turma est, quae (v. Polyb. 28, 3. et sq.) ex triginta, Ἰλα ex sexaginta quatuor enim numero Polybium usum esse scribit Aelian. c. et ἵππαρχία ex DXII. equitibus constabit. Ib. 9. in περιφέρονται οἱ πολλοὶ τοῖς παραγγελλομένοις in aliis est συμφέρονται, in aliis παραγγελλομένοις. Polybium a verba potius ita collocasse τοῖς παραγγελλ. οἱ πολλοὶ ve mile est. XXIV, 3. legis τὰ ὅλα. Ab epitomatore pro sunt, certe in brevius ita contracta, ut argumentum rum, quae antea narrata erant, indicent, quae ini XXVI. leguntur: Φίλιππος ὁ βασιλεὺς Μακεδόνων μετέπειτα τὸν τῶν Νεμέων ἀγῶνα, αὐθις et cetera, deinde Polybii sunt. Ib. 5. mutanda sunt verba: Διχρῶμενος τῇ κατὰ τὴν παρεπιδημίαν ἐξουσία ἀναίδην. δην pro ἀναίδην recte jam Schweigh. ex satis idoneis argumentis legendum esse suasit. Sed ego aptius e legi censeo τῇ — ἀνέδην ἐξουσία, quia scriptor relat est, quod ex §. 2. intelligitur, eum regia licentia, in peregrinatione effrenata erat, usum fuisse. Licet peregrinationis contra quaenam sit, minus luculenter paret. Ib. 7. in alio fragmento Φιλίππου ante οὐτ' eclogario est adscriptum, ut significetur, de quo se

sit. Cap. XXVII, 6. non puto Polybium ipsum verba ita dedisse: ἀτείχιστος οὐσα· ἄκραν. 7. scribe τιν' pro τινά ante ἀπορίαν. XXIX, 4. minus offendo in πορευεσθαι· ὁμοίως neque XXX, 5. in ἀναβολή. Ὅθεν. Cap. XXXI, 6. vitium est in verbis: ἦν συνέβαινε κείσθαι οὐ μακρὰν τῆς Τάμβρακος, in quibus ἦν, quod libri non habent, poteris omittere, ut parenthetice dicta sint verba, et κείσθαι συνέβαινε scribere. Non scripsit Polybius ib. 8. χαρακώματα διπλᾶ ἐπέκειτο, (num διπλᾶ χαρακώματ' scripserat?) neque XXXII, 1. in. δὲ οἱ ὑπατοί, (quae epitomatoris verba esse videntur) neque 4. ὑπερδέξια ἐκείνων, ubi κείνων legendum erit. Facilius id credam 5. ubi διαπεφυγῶτα. Οἱ legitur, corrigendaque esse duco 9. et XXXIII, 4. τὰ ὅλα. XXXII, 10. ποτὲ ἀναγκάζουσιν et XXXIII, 3. μάλα εἰκότως.

Cap. XXXIV, 2. in verbis: ἀρχηγὸς εἶναι ἐβουλήθη τῆς τοιαύτης ὀρμῆς. (3.) μάλιστα πεπεισμένος οὕτως τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα κομιεῖσθαι, καὶ δόξαι οὐ κατ' ἀνάγκην, ἀλλὰ κατὰ πρόθεσιν αἰρεῖσθαι τὰ Ῥωμαίων primum εἶναι ex sola Casaub. conjectura est additum, Ursinus dedit γενεσθαι post ἐβουλήθη. Deinde τῆς τοιαύτης idem Ursin. et Casaub. dederunt pro τῆς αὐτῆς, quod est in libris. Schweigh. mavult τῆς αὐτῶν. Tum post πεπεισμένος vulgo inserebatur comma, quod Schweigh. monente Reiskio delevit, quoniam cum μάλιστα arctissime in sententia cohaereat οὕτως. Denique in eo, quod sequitur καὶ δόξαι haesit Schweigh. dicens, nec sententiam bene cohaerere nec constructionis orationis satis constare rationem, quum aut δόξαι oporteret scribi aut δόξαι ἂν. „Nos quidem,“ inquit, „non dubitamus, ei δόξαι scripsisse Polybium.“ At mihi lectio codd. hic minus vitiosa esse videtur, si cogitas Polybium haec scripsisse: ἀρχηγὸς ἐβουλήθη τῆς αὐτῆς (ejusdem defectionis quam Hispani moliebantur) ὀρμῆς (μάλιστα πεπεισμένος οὕτως τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα κομιεῖσθαι) δόξαι καὶ (ita ordinem verborum ex καὶ δόξαι mutaverim) οὐ κατ' ἀνάγκην, ἀλλὰ κατὰ πρόθεσιν αἰρεῖσθαι τὰ Ῥωμαίων, ea vi ut sit: volebat auctor ejusdem defectionis videri (εἶναι ante δόξαι poterat addi,

potest tamen etiam abesse) neque necessitate coactus, sed sponte ad Romanos defecisse. Ib. 10. noli haerere in πράγματα. Ἐδεκῶν, sed XXXV, 1. articulum τοῦ dele ante Ἐδεκῶνος et ὑπ' scribe pro ὑπὸ. XXXVI, 6. feres καὶ ἐπὶ. XXXVII, 3. καὶ ἤδη. et XXXVIII, 3. ΒΑΣΙΛΕΙΑ, οἱ μὲν, quamvis hic exspectassem eodem modo quo XL. ΒΑΣΙΛΕΙΑ προσφωνοῦντων legi. Ib. 10. corriges δύο ἡμέρας et XXXIX, 6. in verbis: τοὺς μὲν αὐτῶν προσπίπτοντας ἐκ πλαγίου ἐφόνεον est ἐκ πλαγίου, quippe quod non ad ἐφόνεον, sed ad προσπίπτοντας pertineat, ante hoc verbum collocandum. Alii voluerunt προσπίπτοντες. XL, 5. haec nunc ex conject. Casaub. leguntur: βασιλεὺς γε μὴν οὐτε ἐθέλειν εἶναι, οὐτε λέγεσθαι παρ' οὐδενί. At εἶναι omnes ignorant libri. Mihi igitur cum haecce praecedant: βασιλικὸς βούλεισθαι καὶ λέγεσθαι—καὶ—ὑπάρχειν videntur verba simplicius ita corrigenda esse: βασιλεὺς γε μὴν οὐκ ἐθέλειν οὐδὲ λέγεσθαι i. e. regem quidem se ne appellari quidem velle. S. pro ὑπερφρονεῖν ἂν ἐποίησε. O δὲ Πόπλιος τοσοῦτον κ. τ. λ. quod e conject. Casaub. est editum, cum Aug. Regg. E. F. G. scripserim: ὑπερφρονεῖν ἂν ἐποίησε. Πόπολις (codd. tamen male post Πόπλιος interpungunt) δὲ (hoc cum Ursino est adiciendum) τοσοῦτον κ. τ. λ. Ed. 1. Med. Vesont. male habent: ὑπερφρονεῖν ἂν, ὃ ἐποίησε Πόπλιος. Ib. 9. verba: ὥστε, οὐ μείζον ἀγαθὸν—οὐ τολμήσειε,—τοῦτ' ἐκείνος e conject. Casaub. ita sunt edita. Ursin. voluit ὡς pro ὥστε, cum in libris legatur: ὃς οὐ μείζον—τολήσειε, omissa hic negandi particula. Cetera recte sunt correctae, sed ἔξ ὃς aut ὡς cum Urs. quod malim aut ὡςθ' faciendum erit. Ib. 12. ἀνεχώρησε μετὰ τῆς δυνάμεως εἰς Ταρμῶνα, ante τούτους ab Urs. et Casaub. est correctum πρὸ Ταρμῶνος quod libri habent. At cum sequatur ἐν τούτοις τοῖς τόποις, mihi Ταρμῶνος a Polybio scriptum fuisse videtur i. e. regionem.

Cap. XLI, 3. corrige δὲ Ἀναρῶνας et XLIII, 8. εἰ ἔχειν, sed XLI, 7. ferendum καὶ ἐπὶ. XLIII, 9. καὶ ἐκκουρίας et ib. 2. πυρσοί. Ἄρτι. XLIV, 3. in verbis: ἐν δὲ τούτοις μέσοις ἐμπειρηγέναι [βακτηρίας δερημημένους εἰς]

ἴσα μέρη τριδάκτυλα· quae uncis inclusa sunt, adjecit Casaub. Reiskius aut ξύλα aut ξυλήφια κατατετμημένα vel βακτηρίαις κατατετμημένας conjecit. Aliquid excidisse quisque facile concedet, quid tamen exciderit quis dixerit? 7. crasi utere in τὰ ἀγγεῖα et 8. in τὸ ὑγρὸν, ὡς κερὲς καὶ ὀρεῶν. Sed XLV., in verbis: Ταῦτα δὲ βραχὺ μὲν τι τῆς διὰ τῶν συνθημάτων πυρσείας ἐξάλλαχέναι δοκεῖ· ὁμοίως δ' ἐστὶν ἀόριστα primam libri omnes pro τῆς —πυρσείας, quod e conject. Casaub. est receptum, habent aut τῆ—πυρσεία, uti ed. 1. et Aug. aut τῆ πυρσείᾳ uti Regg. F. G. Wesont. Tub. Deinde δοκεῖ· ὁμοίως δ' a Casaub. est datum pro solo μῆδ', quod est in codd. Gronovius quidem invenit in suo intra lineas: ἐξήλλαχεν· ὁμοίως δ' ἐστὶν ἀόρ., sed id e conjectura ortum esse jure suspicatus est Schweigh. Scaliger conjecit: ἐξήλλαχεν, ἅμα δ' ἐστὶν, Reisk.: ἐξήλλαχεν, ἐν ἄλλοις δ' ἐστὶν. Ego locum facilius etiam ita emendari posse censuerim: Ταῦτα (ea, quae Aeneas dedit praecepta) δὲ βραχὺ μέντοι (pro μὲν τι) τῆν (pro libr. τῆ) διὰ τῶν συνθημάτων πυρσείαν (pro codd. πυρσείᾳ) ἐξάλλαχέναι (vi transitiva ut sit: mutasse) μῆδ' (sive μηδέν) ἐστὶν ἀόριστα, ut sententia haec sit: Haec autem Aeneae praecepta profecto rationem per signa conventa sibi aliquid significandi paululum mutasse, nequaquam non sunt definienda sive ne obscura quidem sunt. Quae si probas, sane conjicere poteris ἀόριστον. Ib. 9. pro μέχρι ἂν scribendum erit, quod, uti videtur, etiam Schweigh. voluit, μέχρις ἂν. Ib. ὁ ἕτερος fortasse mutandum est in ἕτερος et XLVI, 1. ἐκείτεροι ante ἐπὶ τοῦ τόπου usui Graecorum convenienter in ἐκείτερος. Ib. pro δύο αὐλίσκους, quod e conject. Scaligeri Casaubonus primus edidit pro cett. libr. διαυλίσκους; scribe δὴ αὐλίσκους. 5. in γράμματά· ἐστὶν pone apostrophum. 7. δύο αἰρεῖν Casaub. ex διαίρων fecit, rectius tamen habet Med. δὴ, sequente minus recte αἰρεῖν. Ib. 9. in verbis: ἐξ οὗ τὸ ῥῶν γράφει ὁ δέχομενός τοὺς πυρσοὺς, verba: ὁ δέχομενός τοὺς πυρσοὺς ab aliena fortasse addita sunt manu. Hoc enim per se patet. quis scribat, praesertim cum etiam praecedant 8. ὃ δεήσει γράφειν εἰς τὸ πιπίκιον τοῦ ἐποδεχόμενον

τοὺς προσούς. Non offendit XLVII, 6. καὶ ἕτερα, ne 7. καὶ ἀσυνήθη. Ib. 8. ad verba: *πρῶτον τὰς ὄψεις τὰ σχήματα ἐνὸς ἐκάστου τῶν γραμμάτων ἐπιστῆσαι*, tari utique in scholio sub contextu debebat,“ ip Schweigh. sunt verba, „unius Casauboni ingenio haec beri, qui ne satis quidem gravi de causa fortasse a dicum scriptura discessit. *πρῶτον ἐπὶ τὰς ὄψεις τὰς ἐκάστου* etc. ed. 1. Aug. Reg. F. G. Vesont. neque Urb. diversam scripturam in ora Basil. adnotavit Cas bonus. *πρῶτον ἐπὶ τὰς ὄψεις ἐνὸς ἐκάστου* Med. et L omisso posteriore articulo *τὰς*, qui perinde et adesse erat et abesse. (Ego praeferrem tamen articulum.) “si vera est scriptura (quod pernegare quidem non a mus) erunt *αἱ ὄψεις τῶν γραμμάτων* idem atque *οἱ τι* apud Dionysium Halic. Et paulo quidem rarior erit usus vocabuli *ὄψις*, nec tamen ab analogia prorsus a nus, nec ceteroquin inauditus. Sane haud multum a pari ratione *τὴν ὄψιν τοῦ σώματος προσοῶν* corporis a ciem (vel figuram) conspicere Thucydides dixit VII, Verbum autem *ἐπιστῆσαι τινι* non opus habet adjecto cusativo casu, sed intellecto nomine *τὸν νοῦν*, sae etiam apud scriptorem nostrum significat: *considera attente adspicere aliquid.*“ Cap. XLIX, 14. *ἐ τοῦτω τῷ κινδύνῳ τὴν μὲν ἵππον συμβαίνει Ἀντιόχῳ ἀ θανεῖν τραυματισθέντα, αὐτὸν δὲ πληγέντα.* Schwe Ἀντιόχῳ e conjectura addidit, cum Reiskius aut Ἀν χου aut βασιλέως conjecisset. Deesse aliquid conc sed id Ἀντιόχῳ non fuisse idem contenderim, magis σιλέως probaverim, sed etiam *τραυματισθέντα, αὐτὸν* lybium scripsisse nego.

Possunt igitur hoc in libro viginti duo graviore s tus, iis qui apertius epitomatori debentur aut aliquo m apostropho possunt tolli omissis, enumerari, ex quibus a minime librorum manuscriptorum auctoritate nitur veluti V, 2. IX, 9. 10. XIII, 9. XXXIV, 2. XL, XLV, 1. XLIX, 14., septem aliis etiam de causis of sioni sunt, ut VIII, 7. XXVI, 5. XXXIV, 3. XXX 6. XLIV, 3. XLV, 9. XLVI, 9., et octo ob ipsam

calium concursionem sunt suspecti. Huc refer X, 8. XXI, 9. XXXI, 6. 8. XXXII, 1. XXXV, 1. XLV, 9. et XLVI, 1.

Lib. XI, 1, 8. *νίκη. οἱ* poterit defendi. II, 9. *δὲ, εὐς* facile corrigi, item IV, 1. *ἐνθα ἦν.* V, 1. *fer ὡ ἄνδρες* et 5. *καὶ ὁ. 8.* corrige *πραγματὰ ἐπιστάσεως.* VI, 2. *δὲ ἐπ' ἑξανδρακοδισμῶ,* ubi Casaubonus praepositionem e conject. adjecit. Quod autem in cod. Vesont. super secunda littera vocabuli *ἑξανδραπ.* superscripta est littera π ab eadem manu, videtur ex lectione δ' ἐπ' ἑξανδρ. ortum esse. Librarius qui *den* legebat, π quid hic sibi velit non intelligens super ξ scripsit. Ib. 5. pro τὰ *ἐπιπλα* scribe *τεπιπλα.* In iis quae VII, 10. leguntur: *Αἰρουμένων μὲν τῶν Αἰτωλῶν τὴν εἰρήνην, ἐτοιμῶς δέχεσθαι· εἰ δὲ μὴ, τοὺς θεοὺς—ἐπιμαρτυραμένους χωρίζεσθαι* particulae illae: *εἰ δὲ μὴ* e conject. Ursini sunt receptae. Videtur tamen nil nisi δὲ ante *θεοὺς* excidisse, ut sententia sit: se si Aetoli pacem probarent, libenter id accipere, deos autem atque legatos testari, omnium, quae Graecis postea sint eventura, Aetolos, non Philippum auctorem esse censendum. Nos: sie würden zwar bereitwillig, wenn die Aetoler es wollten, Frieden machen, aber die Götter und die aus Griechenland hier gegenwärtigen Gesandten zu Zeugen aufrufen, dass von allem, was die Griechen treffen könne, die Aetoler, aber nicht Philipp als die Veranlassung angesehen werden dürfe. In his enim verbis minae insunt, se quidem ad pacem faciendam paratos esse, sed etiam ad mala Graecis inferenda. Cap. VIII, 3. in fragmento ex Suida s. v. *στρατηγία* et ora Urb. petito verba: *πάντων ἦσαν ἀνεπνόητοι οἱ τῶν Ἀχαιῶν στρατηγοὶ ἀπλῶς* non ita sunt a Polybio profecta. Idem Suidas s. v. *ἀνεπνόητοι* locum ita affert: *Πάντων δὲ (scr. δ') ἦσαν τούτων οἱ στρατηγοὶ ἀνεπνόητοι.* Equidem igitur conjicio verborum ordinem hunc fuisse: *Πάντων δ' ἦσαν τούτων οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀπλῶς ἀνεπνόητοι.* Ib. 6. scribe δ' pro δὲ ante *οὐδὲ.* X, 3. non offendes in *καὶ ἀνεπίφθορος,* sed 4. in verbis: *τοιγάρτοι βραχέα καὶ τὰ τυχόντα ἀποφαινούμενος, μεγάλην ἐγκατέλειπε πίστιν τοῖς ἀκούουσι* post *τυχόντα* verbum aliquod uti *μόνον* desidero. 8. corriges *ἐπο-*

ρεύετο εἰς, non minus XII, 3. δὲ ὑπὲρ, sed ib. ferres καὶ ἐπονειδίεσθαι. Non ferri possunt, quae nunc XIII, 3. ex conject. Casaub. leguntur: διὰ τὸ ἀμφοτέρους ἐπὶ πολλῷ διακατέχοντας, ubi libri omnes διὰ μὲν habent, quod minime erat mutandum: per utrasque quidem copias diu locum suum tenentes. Denique autem, pergit, praevaluerunt tyranni mercenarii, ita ut per διὰ ἀμφοτέρους—διακατέχοντας causa superiorum indicetur, per μὲν autem significetur, diu quidem id durasse, sed denique alteram partem praevaluisse. Hoc enim minus offendit, quod in altera sententia structura est mutata oratioque directa facta. XIV, 4. legis τὰ ὅλα.

Cap. XV, 2. neque ἀπέστη, ἀλλ', neque γενέσθαι ἔρημον Polybium scripsisse credo, in altero loco verborum ordo fortasse ἔρημον γενέσθαι erat, in altero ab epitomatore aliquid praetermissum esse videtur. 5. δ' pro δὲ pone ante ἐπέταξε et 7. ὡστ' pro ὡστε ante ἐν. Ib. 8. e conject. Reiskii est editum: μήτε τινὰ ἀγρίαν ὕλην ὑπάρχειν, cum in omnibus libris vulgatam sit: μήτε τὴν ἀγρίαν ὕλ. ὑπ. Tu scribe τιν'. Cap. XVI, 1. in verbis: τὸν ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐωραμένον ὑπ' αὐτοῦ καιρὸν, ed. princeps χρόνον habet pro χρόνου, recte, ni fallor, modo καιρὸν doleas, ut verba sint haec: τὸν ἐκ πολλοῦ χρόνον ἐωραμένον ὑπ' αὐτοῦ. Ib. 3. corrige δὲ ὑπὸ. 5. τότε ἐπὶ. XVII, 2. τὰ ὅλα. XVIII, 6. δὲ ἀμφοτέρων. 9. in verbis: καὶ πολλῶ χρόνῳ οὐ δυνάμενοι ex usu Polybii πολλῶν χρόνων scribendum esse videtur, v. III, 90, 7. et 85, 9. XIX, 7. conjecerim Polybium pro καὶ θαρσῶν εἶποι, ὡς scripsisse: καὶ εἶποι θαρσῶν ὡς. Minus offendo XX, 3. in πεζοὶ μὲν τρισχίλιοι, ἵππεῖς δὲ πεντακόσιοι, sed 6. pro ἀξιόχρεοι ἦσαν scribe ἀξιόχρεως ἦσαν, v. quae supra sunt dicta. XXI, 7. τὰ ὅλα. XXIV, 8. παραχρήμα ἄν. XXV, 7. μηδέποτε ἐᾶν emenda. Hic Reiskius quidem ἐᾶν deletum voluit, sed bene verbum defendit Schweigh., modo scribatur μηδέποτ'. Ib. pro καὶ ἐν scrib. κἄν, sed XXVI, 6. offendo in verbis: ἐρόδια παρεσκευάσθαι εἰς πλείω χρόνον, minus in illis: πορευομένων. ὅ, quamvis hic e Reg. E. bene etiam πορευομένων recipi possit. Facile corriges

XXVIII, 4. τοῦτο ἐμὸν et 5. ἄρα ἐκ, sed 11. et XXIX, 6. τί οὖν ferēs. XXX, 1. in verbis: ἅμα δὲ τούτοις δεδεμένοι γυμνοὶ οἱ τῆς στάσεως αἴτιοι γεγονότες εισήγοντο offendunt verba δεδεμένοι γυμνοὶ ita sine copula ad γεγονότες additi. Mihi igitur Polybius γυμνοὶ θ' οἱ scripsisse videtur. Non minus copulam desidero ib. 3. in verbis: ἐλκαστο διὰ μέσου, ἀπηλλαγμένοι τοῦ ζῆν inter αἰκισθέντες et ἀπηλλαγμένοι. Scribe igitur καὶ ἀπηλλαγμένοι, quod antiquitus fuit ἀπηλλαγμένοι. Ib. pro κατα κοινῶν ἐλαβον bene jam Schweigh. κατὰ κοινὸν conjectit, cf. IV, 3, 5. IV, 5, 2. et saepius. Quod XXXII, 3. legitur: ἐπὶ τὰ θρέμματα, ἐφῆκε ex conject. Scalig. et Casaub. editum est, cum libri habeant ἀφῆκε et Reg. E. ἐξαφῆκε. Tu scribe θρέμματ' ἀφῆκε et cf. V, 8, 4. Non offendo XXXIII, 3. in μάχη. οἱ. XXXIV, 1. ὁ Εὐθύδημος ab epitomatore additum esse censeo. Ib. 4. ὡς γὰρ ἐάν editit Schweigh. e conject. pro cett. ὥστε ἐάν, tu scribe ὡς γ' ἐάν. Ferendum fortasse est πεντήκοντα, ἔτι δέ.

In excerpt. Vatic. Angel. Maji l. legitur ὅτι πολλῶν ἐστὶν ἄμεινον, sed rectius locum Schweigh. e libris dedit (v. V, 10.) πολλῶν γὰρ ἐστὶν ἄμεινον. Ib. III. verba Συράκι, ἅτε initio fragmenti contracta sive mutata sunt et ibid. verba Ρωμαϊκῶ ο jam Luchtius vidit esse ejus, qui excerpta confecerit.

Ex quatuordecim igitur hujus libri hiatibus quatuor librorum ope potes corrigere (VII, 10. XIII, 2. XVI, 1. et in Vat. Exc. 1.), quatuor aliis etiam de causis emendandi esse videntur (XVIII, 9. XXX, 1. 3. bis.), ceteri hiatus ipsius causa offendunt (VIII, 3. XV, 2. bis. XIX, 7. XX, 6. XXVI, 6.).

Lib. XII, c. II, 2. legitur καὶ ἀκανθῶδες. 7. καὶ αἶνος et καὶ ἀπολαυστικός. 8. καὶ ὄξυς. III, 2. pro καὶ ἀκάρπου ὑπαρχούσης τῆς Λιβύης, scribe καὶ ἀκάρπου τῆς Λιβύης ὑπαρχούσης. Ib. 10. verba: δοκεῖ εἶναι λαγῶς Athenaeus IX, 14. melius ita dedit: εἶναι δοκεῖ λαγῶς. IV, 1. corrige πάντα εἶναι. 4. legi poterit ποιεῖ ὑπερ. V, 6. nunc quidem e conject. Casaub. haec leguntur: Πρωτον μὲν, ὅτι πάντα τὰ διὰ προγόνων ἐνδοξα παρ' αὐτοῖς

ἀπὸ τῶν γυναικῶν, οὐκ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν εἴη· οἷον εὐθέως, ἡ-
γενεῖς παρὰ σφίσι νομίζεσθαι τοὺς ἀπὸ τῶν ἐκατὸν οἰκιῶν λε-
γομένους. In libris enim est pro εἴη—εις τὸ, in Urb. εἰς τὸ οἶον. Urs. suspicatus est ἐστίν, Reiskius *νομίστο*, Schweigh.
dedit quidem εἴη, improbavit tamen hoc ipse et maluit
ἐστίν. Mihi hoc sane probabilis esse visum est quam
εἴη, non negaverim tamen antiquitus aliud quid, quo in-
primis scriptura Urb. ducat, scriptum fuisse videri. VI,
7. in fragm. ex Athen. VI, 18, 20. verba sunt vel
Athenaei, uti τῇ ἐνάτῃ, vel Timaei, uti ὑπὸ ἀργυρομήτων
et δὲ ἡγιάστο. VII, 3. τὸ ὄλον male abest in Regg. F. G.
Vesont. VIII, 1. verba: Πολλὰ ἱστορεῖ ψευδῆ ὁ Τίμαιος
epitomator praefixit, ut quae ab ipso excerpta sequuntur
intelligantur. C. X, 4. corrige δὲ, ἀκούοντας. XI, 3.
δύω ἐθύη et scribe δὺ' ex δύο. Ib. 5. offendo in ἐνα μη-
δενὶ διαπορεῖν ἐξῆ, ἀλλ', minus 8. in Διονυσίου· ἦπου.
XIII, 1. τὸ ἱερὸν legitur. 9. καὶ ἐπὶ, ubi κατὰ scribendum.
Ib. nunc quidem e conj. Gron. et Reisk. editum est: ἐφ'
οἷς ἂν καὶ τελώνης σεμνυνθεῖη ἢ βύναυτος. Particulam ἢ
tamen non solum codd. Polybii, sed etiam Suidas et cod.
Peirescianus ignorant, idque recte. Opifici enim hic lo-
cus non est. Nam Demetrius gloriatus esse dicitur, quod
multa et vili pretio veneant et quod copiae ad victum
necessariae sua ope abundant. Hac re autem non tam
opifex quam publicanus poterat gloriari. Unde Demetrius
a Demochare illiberalis sive malus (male enim isti ho-
mines erant notati) publicanus est vocatus. 11. Schweigh.
nequaquam cum Toupio καὶ δὴ ὅτι scribere debebat pro
καὶ διότι, quod omnes tuentur libri. Causa enim idonea
cur δὴ addatur vel διότι mutetur, prorsus non adest. XIV,
7. corrige τοῦτο ἀναγκαιότατον. Facile tamen serēs XV,
3. σύ; Ev. 5. ἀποφαίνεται. El, non ita 6. ὀκτωκαίδεκα
ἔτη γεγονώς, ubi ἔτη, quod in codd. Polybii deest, rece-
ptum est ex Suida. Fortasse ἔτη post γεγονώς colloca-
tum fuit et inde excidit. Cap. XVI, 1. in παρὰ μὲν τῷ
ἐτέρῳ male accusativus, quem libri praebent, a Casaub.
in dativum est mutatus, recteque haec adscriptit
Schweigh.: „Videtur eadem notione (apud alterum)

accūsativus casus teneri potuisse *παρὰ μὲν τὸν ἕτερον* (ita cod. G., sed ed. 1. Aug. Reg. F. Vesont. τὸν ἑταῖρον habent). Quam constructionem praepositionis *παρὰ* cum accusat. pro dativo frequentem apud poëtas et apud Homerum imprimis, ne soluta quidem aspernatur oratio. Simili certe ratione Polybius XI, 14, 3. *μεῖναι παρ' αὐτὸν* dixit. XVI, 12. corrige δύο ἢ et 13. *ἐννεμήκοντα ἐτῶν*.

Cap. XVII, 4. in verbis: *εἶναι δὲ τοῦ μὲν τόπου τὸ διάστημα οὐ πλείω τῶν τετάρων καὶ δέκα σταδίων* Aug. Regg. F. G. Vesont. ignorant οὐ, quod edd. habent. Poterat facile absorberi, si antiquitus sive δ' οὐ ante τοῦ μὲν sive *διάστημα* οὐ scriptum erat. C. XIX, 2. corrige δὲ *ὀκτακοσίους*. Ib. 3. nunc haec leguntur: *ὅμως πεζοὶ μὲν ἀπολειφθήσονται τετρακισμύριοι δισχίλιοι*, [*ἵπποι δὲ πεντακισχίλιοι*,] sed verba *ἵπποι δὲ πεντακισχίλιοι* e conjectura Reiskii, postquam idem jam voluit Gronovius, sunt addita. Casaubonus voluit equitum quatuor millia. Faciens cum Reiskio conjicio *πεντακισχίλιοι δ' ἵπποι* scriptum fuisse, quamvis in numeris hiatus minus offendat. 8. corrige δὲ *εἰκοσι*. XX, 2. ὥστε ἐπὶ. XXI, 5. non offendo in *δεξιῶν* ἐτι δὲ. Si enim cum Schweigh. post τοὺς inseris δὲ (potius δ'), haec ita inter se cohaerent: *καὶ τοῦτου (τοῦ μήκουσ τῆς ἀλάγγοσ) μέρος μὲν τι πρὸς θαλάττη* (quod hic Casaubonus post Xylandrum lacunae signum posuit, minus probo), *τοὺς δ' ἡμίσεας ἐπὶ τοῦ δεξιῶν*. post quod verbum deinde quaedam videntur esse omissa. Cap. XXIII, 1. verba: *Κατὰ τοῦ Ἐφόρου* quippe in initio fragmenti posita ab eclogario originem ducere dixerim, idemque statuerim XXV, 1. de verbis: *τοῦ παρὰ Φαλάριδος κατασκευασθέντος ἐν Ἀκράγαντι, εἰς ὄν*, quae initio fragmenti leguntur et si non addita, certe mutata esse videntur. 2. scribe ὥστ' pro ὥστε ante *ἐκπυρρυνόμενον*. 3. ne offende in *καὶ ἑτέρας* neve 7. in *καὶ εἰκοστῇ*. In cap. XXVI. plures quidem reperiuntur hiatus, sed editores jam viderunt verba non esse Polybii. Leges autem 1. *οἱ ὀρνιθες*. 2. *κακοῦ οὐδενι*. 3. *τῷ Ἄρει*. 6. *τῇ ὑγίειᾳ*. Cap. XXVII, 9. non est dubium, quin *συμβαίνει ἐπὶ ἰατρικῆσ*

mutandum sit in συμβαίνειν ἐπ' ἰατρο. Praecedunt enim verba: Ὁ δὲ Θεόπομπος: τοῦτον μὲν ἄριστον, unde apparet, orationem esse obliquam. 11. legis καὶ ἐτι. XXVIII, 2. verba: ἢ οἱ φιλόσοφοι ἢ οἱ βασιλεῖς sunt Platonis et 3 et 5. Polybius imitatus est Platonem scribens: ἢ οἱ πραγματικοὶ et ἢ οἱ γράφειν ἐπιβαλλόμενοι.

In Excerptis Vat. Maj. 1. pro φησι, ante ἐν scribe φησιν. II. neque κατὰ τὸ Ἴλιον, neque γε οἱ Polybium scripsisse concesserim. IV. non offendo in καὶ ἐτράφη, sed ib. in verbis: ῥέοντος ποταμοῦ Ἀλφειοῦ· ἐκείνον γὰρ Polybius fortasse ῥέοντος Ἀλφειοῦ· ποταμὸν γὰρ ἐκείνον scripsit. V. ὑποδείκνυσιν pro ὑποδείκνυσι ante ὡς scribe. VI. καὶ ἦ ferendum et ταῦτα οὐ corrigendum. Item VII. δὲ ἀπαραιτήτου et μάλιστα ἄν. IX. τε ἦν. X. pro ἐρήθη ἐπ' ἀληθείας, quod Luchtius dedit, in ed. Rom. est ἐπ' ἀλήθειαν, sed equidem non dubito, quin hic eodem modo κατ' ἀλήθειαν scribendum sit, quo id paulo post bis scriptum videbis. Jure autem infra offendes in ἐπιχειροῖη, ὥσπερ. Num ἐπ. τοῦθ' ὥσπερ scriptum erat? XI. corrige δὲ ἀντὶ. XIII. feres καὶ ἕτερον — δοκεῖ. Ἐχούσης, neque minus καὶ οἱ et ὑπόμνημα· οἷς XV. in verbis corruptis: περιποιησάμενοι [οἱ] ἐπειδὴν οἱ ab edd. est adscriptum. Equidem πίστιν suppleverim, pergens deinde per ἔπειτα. In iis quae sequuntur mihi post προσφέρεσθαι plenius interpungendum esse videtur, ut per εἰ nova incipiat sententia. XVI. Luchtius edidit αἷς ἐμαχίσαντο οἱ, sed ed. Rom. praebet αἷς ἐχρήσαντο οἱ, quod non improbandum esse censeo, modo scribatur ἐχρήσανθ'. Cur enim non ναυμαχίαις χρήσθαι dici potest? Ibid. minime est probandum, quod Luchtius post ἀπενέγκασθαι ἔστι addidit. Sententia potius est: scriptorem multa utilia ad similes conditiones i. e. ad similia tempora attulisse mirabitur. XVII. corrige οὔτε ἐμπείρας, non ita καὶ ἀνωφελες. XVIII. in verbis: εἰ δὲ καὶ τῆς τῶν τόπων θείας, λοιπὸν, ὅτι, ἐάν εἰς τι τῶν μερῶν τούτων ἐμπέση κατὰ τὴν ἱστορίαν, πολλὰ μὲν ἀγνοεῖ καὶ ψεύδεται pro ὅτι, ἐάν ed. Rom. habet ὅτ' ἄν. Tu scribe: εἰ δὲ καὶ τῆς τῶν τόπων θείας λείπων, ὅταν—ἐμπέση—ἀγνοεῖ et sententia tum demum bene ha-

bebit. C. XX. corrige δὲ ἀληθῆς— δὲ οἱ et δὲ Ἀθηναῖοι. XXI. pro δυναίμεθα ἅμα restitue ex ed. Roman. δυναίμεθα sed cum apostropho δυνάμεθ'. Optativo enim non opus est, quia in hac sententia id quod revera possumus, indicatur. XXII. fer καὶ εικοστῇ. Vitiosa sunt quae c. XXIII. leguntur: *τίνα διαφορὰν ἔχει ὁ πόλεμος τῆς εἰρήνης*, ubi certe ordo verborum mutandus erit et scribendum: *τῆς εἰρήνης ὁ πόλεμος*. Corrige deinde δύο ἤ. Quod tum nunc editum legis [ἐφη] αὐτοὺς poterit ferri, non ita [οὗ] ὁ, ubi ὦν inseruerim pro οὗ. Neque probo [πολὺ] ἐλάττων conjicioque [ἔστιν] ἐλάττων. Paulo post quod legitur καὶ ἀπιστουμένων non displicet. Sed εἶναι [ἅμα καὶ] nequaquam probaverim. Exempl. Roman. exhibet: εἶναι [ἀλλὰ καὶ]. Equidem solum καὶ suppleverim. XXIV. corrige δὲ ὅτ' et φοροῦσι, ἵνα, sed καὶ ἰπὸ fer. XXVI. pro προῖστασθαι· ὅς γε σχεδὸν exempl. Rom. praebet προῖστασθαι· ἃ σχεδὸν i. e. τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς πράξεις προῖστασθαι. Equidem scripserim: προῖστασθαι· ὃ σχεδὸν. XXVII. Luchtius quidem edidit: *τοὺς μὲν πολλοὺς καταπέπληγε τοῖς λόγοις καὶ ἀνήγαγε εἰς αὐτὸν.... τινὰς δὲ καὶ προσκέκληται ἐπεὶ μετ' ἀποδείξεως δοκεῖ πείσειν*, sed in exempl. Roman. est: *καταπέπληκται ἀλόγως, ἠνάγκαζε δ' αὐτῷ* et deinde *προσκέκληται καὶ*. Equidem igitur locum ita sanaverim: *τοὺς μὲν πολλοὺς καταπέπληκται (medium hoc usui Polybii magis convenit quam activum) τοῖς λόγοις, ἠνάγκαζε δ' αὐτοὺς—τινὰς δὲ καὶ προσκέκληται (sibi allexit, quod oppositum est illi: καταπέπληκται et ἠνάγκαζε, v. VIII, 25, 5.) καὶ μετ' ἀποδείξεως δοκεῖ πείσειν*: XXX. pro καταψεύδασθαι ἐκείνου scribe καταψεύδασθαι κείνου et ib. ad καὶ ἀσαφῶς, cujus loco ed. Rom. καὶ σαφῶς habet, Luchtius non male suspicatus est Majum fortasse legisse κἄσαφῶς. XXXI. corrige οὔτε ἀνακρίναι.

Perspicies inde ex viginti duobus gravioribus hiatus, qui nec interpunctione nec quod alius esse videantur scriptoris excusandi sint, duodecim nequaquam codicum auctoritate niti aut certe eorum ope posse corrigi, veluti III, 10. XIII, 1. 11. XVI, 1. XIX, 3. in Exc.

Vat. XV. XVI. XVIII. XXIII. ter. XXVII, quatuor aliis de causis et ex usu Polybii erant emendandi (XI, 3. XXVII, 9. Exc. Vat. VII. XXX.). In sex hiatus erat offensionis, cf. III, 2. XI, 5. Exc. Vat. II. IV. X. XXIII.

Lib. XIII, 1, 1. in *Οἱ Αἰτωλοὶ* Schweigh. articulum ex conjectura nequaquam necessaria adjecit. Ita articulus etiam est delendus c. II, 1. in *Σκόπας, ὁ Αἰτωλῶν στρατηγός*, ubi Suidas rectius *Σκόπας, Αἰτωλῶν στρατηγός* habet. Ib. 3. corrige *δὲ ἐπὶ*, sed 7. fer *μὴ οὐ*. Emenda porro III, 4. *μήτε ἀδήλοισι*. IV, 4. *δὲ ἐκ*. V, 1. *δὲ οἱ*. 2. *δὲ εισελθῶν*. Ib. 3. in fragmento ex Suida desumto pro *ἀναδείξασθαι ἢ καταφανῆ γενέσθαι* Casaubonus et ceteri Polybii editores praeter Ursin. et Schweigh. habent *καὶ καταφανῆ*, idque rectius. Sententia enim haec est: enarrat Heraclides Philippum voluisse omnia ipsum pati et manifestum factum esse ejus consilium in his rebus: qua quidem re (vulneribus, quibus se affecerat Heraclides) Heraclides liberatus est suspicionem. Quod autem viri docti opinati sunt excidisse quaedam post *προαίρεσιν*, id non omnino concedo, videtur potius ante *Πάν* sive quod alii habent *Πάνν* verbum aliquod scriptum fuisse, ad quod ἢ referretur. Cap. VI, 5. offendo in verbis: *Ὦν προστάτην καὶ βασιλέα αὐτὸν ἀναδείξας, καὶ χρώμενος δορυφόροις καὶ σωματοφύλαξι τούτοις*, ubi alii codd. Aug. Regg. Vesont. praebent *αὐτὸν*. Equidem suspicor Polybium dedisse: *Ὦν προστάτην αὐτὸν ἀναδείξας καὶ βασιλέα χρώμενος κ. τ. λ.*, ita ut simul *καὶ* ante *χρώμενος* deleatur. Hoc enim mirum est, quod se horum regem ostendisse dicitur. Scriptor potius id voluit: eum se eatenus regem praebuisse, quatenus his satellitibus uteretur. Quod deinde *δῆλον ὅτι ἐμελλε* legitur, debetur Casaubono, cum vulgo *ὅτι* desideretur. Schweigh. mavult *δῆλος ἦν ὅτι*. Equidem tamen totum locum ita conformaverim: *Ὦν προστάτην αὐτὸν ἀναδείξας καὶ βασιλέα χρώμενος δορυφόροις καὶ σωματοφύλαξι τούτοις δηλοῦν* (i. e. ostendere, prae se ferre) *ἐμελλε*. VIII, 7. corrige *ἐγένετο ἀρχή*. IX, 1. in fragmento ex Stephano desumto pro *διὰ το εὐκαιρον* libri habent *διὰ τὴν εὐκαιρον*, unde facies *διὰ τὴν εὐκαιρίαν*. Ib. in *νέ*

μονται. Έστι non offendes. Sed 3. in fragmento ex Suida petito verba: *Οι δὲ Γερόρατοι* (Suidae codd. habent *Γεραίοι*) ante *ἀξιούσι* aperte a Suida sunt scripta, ut lectores intelligant de quibus sermo sit. Ib. legitur *καὶ λενθερίων* quod fer et *δὲ ἐρμηνευθείσης* quod corrige. Quae deinde 5. edita sunt *καὶ ἐποίει* — *καὶ ἐποίει* et imprimis *Ἦσαν δὲ τὰ ἀρώματα ἐν τῇ Ἐρυθρῇ θαλάττῃ* Suidae esse videntur, uti verba 7. *δένδρα ἔχον* aperte Stephani sunt. In Except. Vat. 1. verba quae ab initio leguntur, eclogario debentur, qui ex iis quae praecesserant et quae omiserat, ea quae sequuntur erat explicaturus. Non igitur offendes in *ὁ Αἰτωλός* neque in *Σκόπας ἀντέλεγε*, sed in iis quae haec excipiunt pro *τὸ φυτόν τοῦτο οὐδέποτε* Schweigh. (II, 8.) melius ex Excerptis suis dedit *τοῦτο τὸ φυτόν οὐδ*. In cap. II. in verbis: *Σκόπας ὁ Αἰτωλῶν νομογράφος* ex Suida *Σκόπας Αἰτωλῶν στρατηγός* recipiendum esse supra vidimus. Ibid. in *μὴ οὐ* ne offende.

Quae cum ita sint ex sex hiatibus gravioribus hoc in libro obviis quinque librorum ope corriges (I, 1. II, 1. V, 3. VI, 5. et IX, 1.) et unum alia de causa (VI, 5.).

Lib. XIV, 1, 3. pro *διὰ τὸ μὴ πολὺ ἀφιστάναι τὰς δυνάμεις ἀλλήλων* Polybius fortasse *διὰ τὸ μὴ πολὺ τὰς δυνάμεις ἀλλήλων ἀφιστάναι* scripserat, uti 15. pro *ὡς ἄρτι εἶπον* fortasse *ὡς εἶπον ἄρτι*. II, 13. corrige *δὲ ἀποστολήν*. IV, 4. *δὲ αὐτῶ*. V, 7. *δὲ ἐξοπτομένων*. 10. *feres καὶ ἐλεεινῶς et ἀπώλλυντο ἀσχερῶς*. 11. *καὶ ἐπονειδίως*. Sed VI, 7. minime probo quod Schweigh. conjecturam Reiskii recepit: *εἰς τὴν ἄκραν τὴν πρὸς ἐα οὖσαν τῆς Ἰτυκῆς*, cum libri habeant *τὴν προσοῦσαν τῆς Ἰτ.* quod Casaubonus ut suspectum asterisco notaverat. At si confers quae Liv. XXIX, 35. scripsit: „Castra hiberna in promontorio, quod tenui jugo continenti adhaerens, in aliquantum maris spatium extenditur, communit“ pro *προσοῦσαν* conjicies *προσπίπτουσαν* i. e. imminentem coll. IV, 63, 6. ubi libri male *προσπίπτει* pro *προπίπτει* habent. VIII, 13. Polybius pro *παντελῶς ἂν ὀλέγοι ἐρυγον τῶν ὑπεραντιῶν* fortasse *παντελῶς ἂν ὀλέγοι τῶν ὑπεραντιῶν ἐρυγον* scripsit. 14. non offendit *Καρχηδόνα*. O, neque IX, 6. *καὶ*

επιεπόντων, sed 9. pro το *αυτόματον* scribe *ταυτόματον*. X, 2. *feres καὶ ὁ Πόπλιος*. Ib. in verbis: *διὰ τὸ μηδένα ἀντιπράττειν*, sequent. *ἀλλὰ πάντας εἶπειν*, antiquitus *μηδὲν* scriptum fuisse videtur ea vi, ut sit: quum nihil ei resisteret i. e. obstaret. 7. *leges καὶ ἀπαραιοκένως*. Cap. XI, 1. in fragmento ex Athen. VI, 13. non tam verba Polybii, quam sententia verborum ejus refertur. Non igitur haerebis in τοῦ *Οινάνδης υἱοῦ, εταίρου*. Item 2. in fragm. ex Athen. XIII, 5. petito verba illa *Κλεινοῦς, τῆς αἰνοχοούσης αὐτῷ [Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδελεφῷ]* εἰπόντας non ab ipso Polybio ita erant data, sed est tantummodo relatum, Polybium tale quid narrasse. Verba autem quae 5. leguntur: *Τοῦ δὲ Φιλοπάτορος βασιλέως Πτολεμαίου σὺν Ἀγαδόκλειᾳ ἢ εταίροι ἐκράται, ἢ sunt Athenaei*. In Exc. Vatic. Maj. 1. verborum: *φύσει γὰρ πάντες ἀνδρωποι ἐκάστων τὸ τέλος ἰμείρουσι μαθεῖν* ordo fortasse is fuit: *φύσ. γ. π. ἀνδρ. τὸ τέλος ἐκάστων ἰμείρουσι μαθεῖν*.

Lib. XV, 1, 11. pro ὅτι *ἐκεῖνοι* ed. 1. praebet ὅτ' *ἐκεῖνοι*, quod ferri poterit v. Matth. Gr. gr. 623. Videatur tamen utrumque ex antiquo ὅτι *κεῖνοι* ortum esse. Ib. 12. in οὐ *μὴν, ἀλλὰ, εἰ* particula *εἰ* deest in Regg. F. G. Ves. Tub. Tu scribe *ἀλλ' εἰ*. 13. recte Casaubonus dedit: *ἐπικαλέσασθε, ἔφη*, cum cod. E. praebeat *ἐπικαλέσασθαι, ἔφη*, et cett. codd. et ed. 1. *ἐπικαλέσασθαι, ἔφη*. Sed in iis quae sequuntur omnes bene *ἐπισπάσασθε* tuentur. II, 8. offendo in verbis: *αὐθις ἀπολεπόντας ἀποπλεῖν ἐν τῷ ὄρῳ τοὺς πρεσβευτάς*. Non enim satis intelligo, quid sibi velit *ἐν τῷ ὄρῳ*, quod latinus interpretes exprimit per *eate* nus et Lexicographus Polybianus explicat: in confinibus scil. ditionis Punicae et ejus regionis quae nunc a Romanis tenebatur. Id tamen ex mea quidem sententia apertius erat dicendum. Huc accedit alienus locus quem verbum tenet post *ἀποπλεῖν*, cum potius post *ἀπολεπόντας* fuisset collocandum. Conjicio igitur Polybium *ἐν τῷ πόρῳ* dedisse i. e. in medio flumine (quum non appulerint ad terram) reverti sunt jussi. IV, 11. in verbis: *κατέρων εὐ κείμενα ἔργα* codices praeter E. omnes et ed. 1. tuentur *κειμένων*, quod sane non minus bene haberet.

Esset enim nostrum: der in Gott ruhenden sive selig entschlafenen Väter Beispiel. Cum tamen proverbialis sit dictio, acquiescendum esse duco in vulgato. V, 8. in ὁ Ἀντίβας videtur articulus delendus esse. 14. pro τὰ ἄλλα scribe τάλλα. VII, 1. corrige μήποτε οὐ, ser tamen 7. Τί οὖν. Sed VIII; 8. apostropham adhibe in Ταῦτα ἦν. 13. οὐδὲ ἀναφορῶν. IX, 10. δὲ ἐκβιάζονται. X, 3. autem ser καὶ ἐλευνότητων. 4. offendunt verba: οὐκ ἄδελφα εἶναι. Est enim in iis quae praecedunt et his respondent: οὐδεὶς ἰκανὸς τόπος scil. ἐστὶ oratio directa, in qua scriptor hic debebat pergere, idque fecerit si me sequeris et εἶναι delebis. XI, 13. recte habet ἀμφοτέροι. Ἐπιιδῆ, sed XII, 5. ἅμα τῇ περὶ τοὺς ἐλέφαντας ταραχῇ ἐμβαλῶν pro ἐμβαλῶν usui Polybii convenienter scribe παρεμβαλῶν et cf. V, 14, 10. Ib. 12. verba ὁ αὐτὸς Θρούς Homeri sunt Il. IV, 407. XV, 1. crasi usus est scriptor in τὰ ὅλα. Ib. 5. in verbis: τοῦτο δ' ἐστὶ τοῦ προειδότης τὰ κατορθώματα, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῦντος τῇ τύχῃ, τοῦ προειδότης praebuit Urb. et Reg. E., cum Hervag. et codd. Med. Aug. Regg. F. G. Vesont. Tub. οὐ προειδότης exhibeant, Casaubonus id mutaverit in οὐ προδότης et Reiskius προδιδότης conjecterit. Καὶ deinde ante ἀπιστοῦντος ex Reg. E. est receptum. At ego τοῦ προειδότης probans post κατορθώματα quae sunt res bene gestae, virtutes militares μὲν addidim et ἀλλ' ἀπιστοῦντος scripserim, ut hic de eo sermo sit, qui virtutum bellicarum et rerum bene gestarum quidem sibi conscius sit, sed fortunae diffidat. Ib. 6. corrige συνεστήσατο Ἀντίβας. XVIII, 5. ferendum est καὶ εἴ τι ἕτερον, sed ib. πάντι pro πάντα ante ἐποδοῦσαι scribendum et 6. μέχρις ἂν pro μέχρι ἂν. 7. tamen feret τάλαντα. Ὀμήρου; et 8. corriges τεσσαράκοντα βίβλα. XIX, 3. in verbis: πάλιν τὸν Ἀντίβαν ἀνεστάντα φάσαι, ἀγνοεῖν καὶ συγγνώμην ἔχειν libri omnes habent φάσιν pro φάσαι. Casaubonus tamen conjectit φάσαι φάσιν, et Schweigh. qui solum φάσαι dedit, id ipse improbat. Equidem cum Casaubono facio verbum φάσαι ante φάσιν addente, neque in ceteris valde haereo, quis verbo dicendi

simul notionem rogandi tribuo, ita ut ἀγνοεῖν scil. se et συγγνώμην ἔχειν scil. illos ab uno eodemque verbo quod ex ratione Casauboni φάναι est, regantur. Ib. corrige τετταράκοντα ἐτῶν. XX, 5. pro διότι ἐκείνοις scribe διότι κείνοις et 6. pro ἃ ἐκείνοι—ἃ κείνοι. XXI, 6. ferendum est διαπιστεῖ. Ὁ, sed XXII, 4. corrigendum ἤμιστα ἂν, XXIII, 8. τὸ ἔθνος. XXIV, 2. autem in fragm. ex Suida neque verba: Θάσιοι εἶπον neque illa εἰ διατηρήσει αὐτοὺς sunt Polybii. 3. καὶ ἀπεκρίνατο a Schweigh. est additum et quae deinde sequuntur βασιλέα, εἶναι certe in brevius videntur esse contracta.

Cap. XXV, 1. verba: Σωσίβιος ὁ Ψευδεπίτροπος Πτολεμαίου, ἐδόκει γεγονέναι σκευὸς ἀγγίλονν, sunt partim ejus, qui haec excerpit. Suidas certe verba ἐδόκει γεγονέναι non habet, sed post Πτολεμαίου per σκευὸς sequentia annectit. Quae deinde leguntur verba Λυσιμάχῳ, ὃς vel sunt paululum ab epitomatore mutata vel in brevius contracta. Idem est dicendum 3. de verbis Πτολεμαίου, ἐπεὶ 5. corrige ταῦτα ἐπραττε. XXVI, 3. autem defendi poterit Λάβετε, ἔρη, et ὁ ἄνδρες. Ib. 5. in το διάδημα (codd. nonnulli male διάστημα praebent) ἀναλαμβάνειν offendit verbum ἀναλαμβάνειν exspectaturque potius μεταλαμβάνειν i. e. in te transferre coll. IX, 10, 13. et Lex. Polyb. s. h. v. XXVIII, 1. leges καὶ ἐξ. XXVIII, 3. autem falsum est quod Schweigh. ex marg. cod. Vesont. εἰ ἀνακάμψει recepit. Conjunctio enim abest ab Aug. Regiis. Vesont. (in text.) Tubing. In edd. est ὅταν. Recte tamen ipse Schweigh. ad locum haec adscripsit: „Poterat etiam absque conjunctione ἀνακάμψειν corrigi, quae expeditissima ratio videtur.“ Ib. 4. corrige δὲ ὁ Μοιραγένης, ubi Schweigh. conjecit δὲ μόνος ὁ Μοιραγ. Sufficiet si δ' scribatur. Ferri poterit 9. μάλιστα, ἔρη, XXIX, 8. autem est δὲ Οἰνάνθη. 12. ἀλλὰ, ἔτι. XXX, 7. δύο ἦ et XXXI, 11. ἄγοντα ἦκειν apostropho corrigendum. Rarior quidem in Polybio elisio vocalis α adjectivorum et participiorum est, hic tamen eo commendatur, quia ἄγονθ' ἦκειν unam fere habeant notionem. XXXII, 11. Polybius post ἐξωθούμενοι, non ὤρησαν, sed παρώρη-

σαν quod amat compositum, v. Lex. Polyb., dedisse videtur. XXXIII, 7. corrige εἶτα Ἀγαθόκλεια. 9. δὲ ἐκέν-
 τουν. 12. δὲ υἱόν. XXXVI, 5. δὲ ἀκούσαι, non ita 10.
 καὶ ἑτέροις. In Exc. Vat. Maj. prima c. 1. verba epitoma-
 toris sunt, unde ap. Schweigh. aliud exhibetur initium.
 Leges ibi καὶ οὐ et deinde διαπιστεῖ· οἱ δ' sine offensione,
 sed II. ubi pro δῆλον ὅτι ἀναγκάϊον, quod Luchtius e con-
 jectura edidit, ed. Roman. δῆλον αἰεὶ ἀναγκ. praebet, tu
 δῆλον, καὶ ἀναγκ. scribe et confer V, 36, 5. Cap. III.
 verba ἐπανεῖλετο Ἀγαθοκλῆς eclogarii sunt, de τοῦτο
 ἐπράξε ib. poterit dubitari, utrum hujus an Polybii sint.

Ex quatuordecim igitur hujus libri hiatibus, quos
 neque apostropho possis bene tollere nèque alio modo
 explicare, solum quatuor codicum ope videbis a me cor-
 rectoros (I, 11. XIX, 3. XXV, 1. et XXVIII, 3.).
 Plerique tamen (novem) vel ex usu Polybii vel aliis de
 causis erant emendandi, cf. II, 8. IX, 4. XII, 5. XV, 5.
 XVIII, 6. XX, 5. 6. XXXII, 11. et in Exc. Vat. II. in
 uno solus hiatus offendeat, v. V, 8.

Lib. XVI, I, 9. in verbis ex Suida petitis corrige δὲ
 ἀληθινῶς. III, 2. fer καὶ ὑφαλον, sed 5. vitiosa sunt: διὸ καὶ
 προσκρεμαμένον τοῦ πλοίου αὐτῇ, ἐδυσχρηστεῖτο καὶ δυσκίνη-
 τος (in Tauchnitz. exempl. vitiose δυσκίνητας) ἦν πᾶν. Hic
 enim αὐτῇ ex conject. Casauboni editum est, ed. Hervag.
 cum mss. habet αὐτοῖς et Bayf. αὐτῆς. Equidem conjicio
 scriptum fuisse τοῖς ναύταις, ita ut post πλοίου interpun-
 gatur et hic dativus regatur ab ἐδυσχρηστεῖτο, et senten-
 tia sit: remiges navem non amplius bene flectere pote-
 rant. 10. corrige δὲ ἐπιβοηθήσαντος. IV, 3. τὰ ὅλα. V,
 1. δὲ, ἦν. VIII, 2. δὲ, ἦ. XIV, 2. δὲ οὐ. 3. δὲ ἀξίους.
 9. τὸ αὐτὸ, ubi codd. τὸ αὐτὸ, Reiskius tamen bene jam
 conjecit ταῦτο. XVI, 3. δὲ ἐπὶ. XVIII, 8. δὲ ὑποδέμενος.
 10. τοῦτο οὐκέτι. XIX, 7. 8. et 10. δὲ ὁ. XX, 6. τε
 ἐσμεν. XXI, 8. δὲ, εἰ. XXII, 5. πάντα ἐξηλακῶς. XXIII,
 3. τοῦτο εἰκότως. XXIV, 5. δὲ ἀποβιάζόμενος. XXV, 5.
 δὲ ἐπαύριον. XXVI, 7. δὲ ἐπιστολῆς. XXVII, 3. ταῦτα
 ἀκούσας. XXVIII, 3. ἀποδέξατο, (dele comma) οὐχ. 6.
 δὲ αἰ. XXIX, 2. Ἴνα, ἐὰν. XXX, 4. ὥστε οὕτω, ubi ta-

men Gronov. et Schweigh. non male οὕτως ὥστε suaserunt. XXXII, 5. δὲ Ἀβυθηνῶν. XXXIV, 6. κατὰ ἀλήθειαν. Ib. δὲ, ὅτι in verbis est a Schweigh. ex Livio suppletis. 7. ταῦτα εἰπόντες. XXXVI, 3. τὰ ὄπλα. 4. ἄγετε εἰς. 8. τὸ ἴσον. XXXIX, 1. in fragmento a Josepho servato κατεστρέψατο ἐν et 3. ὑπὸ Ἀντιόχου. 4. τὸ ἱερὸν. VII, 1. contra feres καὶ εἴκοσι—πληρώματα, ἐν. X, 1. Τί οὖν. XII, 11. καὶ ἀγροεῖν. XIV, 2. καὶ Ἀντισθένης. XVII, 4. καὶ ἡ. XX, 3. καὶ ἐπὶ (κάπι) et καὶ ἐπιτηδευμάτων. XXII, 7. μὴ ὡς. XXIV, 6. καὶ Ἀλαβανδεῖς et καὶ ἐπεβούλευεν. XXVI, 6. καὶ αὐτῷ. XXIX, 6. et 7. μὴ οὐχὶ et καὶ Ἀβύδου. XXXVI, 3. τοιαῦτα. Ὅταν et 6. παρασκευῆ· αἶτα, quod e conj. Casaub. rectius nunc legitur quam εἶτε, quod ed. Herv. et codd. praebent. XXXIX, 3. καὶ Ἀβιλα. et in Exc. Vat. I. Τί οὖν. Delebis autem VI, 10. in τοῦ Ἀττάλου articulum et conferes VII, 1., uti XVII, 11. in verbis: πολλοῦ γε δεῖ· ἄλλα id quod libri habent δεῖν restitues, quod cur Schweigh. in δεῖ mutaverit, non intelligo, cf. Matth. Gr. gr. §. 545. XXIV, 1. Polybius pro κατεστάθη ἐν Ῥώμῃ fortasse ἐν Ῥώμῃ κατεστάθη dederat, idemque statuo 9. in verbis ex Athen. III, 78. desumtis: σῦκα ἔλαβε, ubi fortasse ἔλαβε σῦκα scripserat. XXX, 2. autem in verbis οἱ πολιορκοῦντες καὶ οἱ πολιορκούμενοι mss. et Herv. οἱ πολιορκοῦντες καὶ non habent, quae Casaub. e conj. addidit, quibus Schweigh. articulum post καὶ adjecit. Ego tamen additamentum necessarium esse nego, quia verbis πρὸς ἀλλήλους εἰώθασαν ἀντιμηχανᾶσθαι significari censeo: inter se machinabantur i. e. certatim machinas contra hostes aedificare solebant. XXXVI, 3. in verbis: πένθ' ἡμερῶν ἐφόδια καὶ πέντ' ἀργυρίου, ἀθροῦζεσθαι Schweigh. πέντ' ἀργυρίου e conjectura dedit, cum codd. et Hervag. habeant πέντ' ἀργύριον, quod Casaub. cum Ursino mutavit in πᾶν τὰργύριον. At mihi id quod codd. tuentur, unum verum esse videtur. Sententia enim est: auf fünf Tage Lebensmittel und auf fünfe Geld. C. XXXVIII, 1. ex Suida, qui tamen Polybii nomen non adscripsit, fragmentum est allatum, in quo certe ἐμβιβᾶσαι αὐτούς non Po-

Iybianum est. XL, 5. denique in verbis: τὴν ὁρμὴν καὶ βίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου scribe τὴν Ἀλεξάνδρου.

Lib. XVII, II, 4. ne improba καὶ Ἀβίδου. III, 10. καὶ ἕτερα. VI, 7. καὶ ἀχαριστίαν. XII, 3. καὶ ὁ προειρημένος (in Tauchnitz. exempl. vitium typoset. est προειρημένους). XIII, 1. καὶ ἐπι. 6. δεῖ· ἐπεὶ, ubi tamen, uti supra, etiam δεῖν conjici possit. XIV, 1. καὶ ἀκρίτως. 2. καὶ Ἰερώνυμον καὶ Εὐκαμπίδα. 12. καὶ Ἰερωνύμω. XVII, 3. ὑπερετίθετο. Ἀνακαλεσαμένη. Sed III, 8. corrige δὲ, ἀναροῦντα. V, 1. τοῦτο ἐστίν; VIII, 1. in Tauchnitz. exempl. legitur δὲ ἡμέρας, apud Schweigh. rectius δ' ἡμέρας. X, 7. ὀπίτερα ἄν. XII, 5. τριάκοντα ἐτῶν. XIII, 3. γε οὐκ. 8. τὸ ἔθνος. 11. δὲ αὐτὸς. XV, 7. γε ἐπιγιγνώμενος. 12. δὲ ἀληθεῖς. XVII, 3. δὲ ἀφικομένη. Quod autem V, 2. legitur: μηδὲν ἦττον ἐξεῖναι τοῖς Αἰτωλοῖς ἄνευ κοινοῦ δόγματος καὶ παρεῖναι ἀμφοτέροις τοῖς πολεμοῦσι καὶ τὴν χώραν ἄγειν τὴν ἀμφοτέρων, ex conjectura Reiskii est editum, cum mss. libri ad unum omnes καὶ παρ' (ex quo Reisk. παρεῖναι fecit) ἀμφοτέροις τοῖς πολεμοῦσι καὶ τὴν χώραν κ. τ. λ. dent. Ed. 1. autem vitiose καὶ παρ' τοῖς ἀμφοτέροις πολ. praebet, unde Casaub. et sequ. edd. καὶ παρ' ἀμφοτέροις πολεμοῦσι, τὴν χώραν. κ. τ. λ. ediderunt. Forte, inquit Schweigh., Polybius sic scripserat: καὶ παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πολεμοῦσι πολεμεῖν καὶ τὴν χώραν. At mihi in codicum scriptura nil nisi sedes articuli τοῖς, quem ed. 1. alieno loco servavit, mutanda esse videtur scribendumque esse censeo: τοῖς καὶ παρ' ἀμφοτέροις πολεμοῦσι καὶ τὴν χώραν ἄγειν τὴν ἀμφοτέρων, ut sententia sit: Aetolis quippe etiam cum utroque populo bellum gerentibus licere etiam utriusque agros agere et ferre. XVI, 1. in τοῦ Ἀπόλλωνος articulum dele.

Lib. XVIII, 1, 7. in verbis: καὶ ταύτας ἔχοντες λαμβάνονται οὐκ ἐναλλάξ et ante ἔχοντες et post λαμβάνονται vulgo in edd. et mss. spatium aliquod vacuum est relictum. Reiskius tamen puncta illa delenda esse censet simulque particulam οὐκ. Pro ἔχοντες autem ed. 1. Regg. F. G. Vesont. ἔχοντας praebent. Hinc suspicor legendum esse: καὶ ταύτας ἔχοντας λαμβάνονται τοὺς οὐκ ἐναλλάξ:

et qui vallos hos (i. e. quatuor ramos) habent sumunt sibi eos quibus surculi non sint alternatim Corrige porro II, 2. ποτέ εισι. 9. δύο οὐλαμοῦς. III, 7. δὲ ὄμβρου. Ib. Casaubonus cum Ursino pro πάντα συνέβη τὸν ἀέρα ἐκ τῶν νεφῶν invitis sane mss. recte dedit: τὸν ἀέρα τὸν ἐκ τ. νεφ. Est enim, uti etiam Reiskius animadvertit, certum aëris genus, et quidem caliginosus, turbidus aër, qui nubibus inerat et de quo hic sermo est. VI, 3 et 6. non offendes in ὧ ἄνδρες, sed 4. crasin adhibe in τὰ ὅπλα et 7. apostrophum in ταῦτα εἰπὼν, ubi in antiquis exempl. recte jam ταῦτ' εἰπὼν est editum. VII, 2. non displicebit ἐπηται. Ἄμα. et 7. de τὰ ὅλα consueto more judicabis. Sed VIII, 6. in verbis: οὐδὲ τὸν παραγγελοῦντα ἔχοντες, οὔτε συστήσαι δυνάμενοι κ. τ. λ. pro ἔχοντες conjecerim σχόντες, ut magis sequenti verbo προσεδέξαντο respondeat, cui id, quod ne habebant quidem, qui signum daret et hac de causa phalangem formare sive constituere non poterant, praecessit. Crasin adhibuit Polybius IX, 5. 7 et 12. in τὰ ὅπλα et 7. in τὰ ὅλα. XI, 9. dedit Schweigh. ex conjectura εἶτα καὶ αὐτὸς, cum in ed. 1. Med. Aug. Reg. F. 1. Tub. 1. Vesont. 1. legatur εἶτ' ἐν αὐτοῖς, Ursinus autem in suo msto εἶτε καὶ αὐτὸς fuisse affirmet, quod ille in εἶγε καὶ αὐτὸς, Casaubonus autem et qui eum secuti sunt editores in εἶτα καὶ αὐτὸς mutandum esse censuerunt. Reg. E. habet εἶτ' οὖν αὐτὸς, Regg. D. G. F. 2. Ves. 2. Tub. 2. denique praebent καὶ αὐτὸς absque εἶτ' vel εἶτα. Ego Casauboni εἶτα καὶ αὐτὸς scribentis rationem veram esse arbitror, in qua crasi cum librarii offenderent, hoc vel illud ab iis est datum. Neque cum Schweighaeusero post Ἀννίβας ὃς neque deinde καὶ ἄμα vel ἄμα τε τῶ scripserim. Sententia enim est: deinde etiam ipse Hannibal armis usus est Romanorum et sic eorum praestantiam probavit. XIII, 1. corrige τινα εἰκός. XV, 8. ταῦτά ἐστι. XVII, 4. δὲ οὔσης, sed XVI, 4. fer καὶ ἐτέροις. XVII, 6. Τίτου. Ἦδη. XVIII, 1. ἐθάρρησα ἂν et 2. θαρρήσω ἂν, ubi Schweigh. αὖ coniecit sine idonea causa. Sententia loci enim est: conabor id occasione oblata sive si ita acciderit, confirmare. 3. tamen corrige δύο

ὀνόματα et scribe *δύ'* (ex *δύο*) *ὀνόματα*. Ib. 6. emenda *κέντε ἐπὶ*. et 13. *ποιησόμεθα ἐπιπλεῖστον*. XIX, 5. in *ὁ Αἰτωλός* fortasse articulus est delendus, uti XX, 6. *γε ἔστι* et XXI, 1. *δὲ ὑστεραία* sunt corrigenda. Ferri potest 3. *Τί οὖν* et *Φιλιππε*, *ἔφη*. Sed XXII, 3. in verbis: *ὅτι ἐπυθάνετο* particula *ὅτι* in Bavar., uti mihi videtur, verius abest. Cf. II, 52, 4. III, 51, 13. XV, 2, 3. XXI, 13, 9. quibus omnibus in locis *ὅτι* non est adscriptum. Ib. 4. corrige *εἶτα ἑτέρου*. XXIII, 1. in *λήξαι ἀνοίας* articulum *τῆς* praefinge. 5. autem *τῇ Αἰτωλίᾳ* non Polybii sed Stephani sunt verba. XXIV, 4. ferendum est *καὶ ἐπιβουλὰς*, sed 5. *τε ἔστιν* corrigendum. XXV, 1 verba *Κλαυδίου ὑπάτου* non sunt Polybii. XXVI, 9. in verbis: *ἰθαρόρησιν εἰπεῖν*, *ὅτι*, *ἔαν* particula *ὅτι* a Schweigh. e conjectura est adjectum, non idonea tamen de causa, quoniam verba ipsa quae locutus est, etiam sine ista particula sequi possunt. 13. in *ἡ σύνεσις ἡ ἐγκρατοῦσα* Polybius articulum alterum non videtur addidisse. XXVIII, 1. corrige *δὲ Αἰτωλοῖ* et XXIX, 4. *τόδε κήρυγμα ἀνηγόρευσεν*, ubi fortasse *τόδε* post *κήρυγμα* postpositum erat ea vi, ut sit: edictum praeconis hocce pronuntiat. XXX, 3. fer *καὶ ἐξ*, non ita 9. *δὲ ἐν*. 10. in verbis a Schweighaeusero e Livio suppletis legitur *δὲ ἐν*. Quod autem XXXI, 6. editum est: *μῆναι ἐπὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς αἰρέσεως*, in eo offendo. Bav., qui *ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐρέσεως* praebet, nil juvat, nam offensio est in infinito aoristi *μῆναι*, cum sequatur *διαφυλάττειν* et utraque actio ejusdem sit temporis. Tu igitur, si me sequeris, *μένειν* scribes. XXXII, 1. in fragmento ex Suida, qui tamen nomen Polybii nequaquam commemorat, legitur *πάνν ὠρέγετο* et 2. *κατὰ Ἰωνίας*. 3. autem vitiosum est *τῷ Ἀντιόχῳ*, nomen fortasse perspicuitatis gratia additum ab eo, qui haec excerpsit, cui etiam conformatio eorum quae sequuntur: *παρόντι ἐν Θράκη τῷ Ἀντιόχῳ* deberi videtur. XXXVII, 4. non haerebis in *καὶ ἑτέρους* neque 10. in *καὶ ἐπὶ* neque 11. in *καὶ ἀνθρώπων*, neque XXXVIII, 4. in *συνηρηγμένα*. *Ὁ*, sed 8. jure offendes in *ὁ Ἀγησιάνδρου*.

Vides igitur ex decem gravioribus hiatibus tres non

omnino librorum auctoritate posse defendi, (1, 7. XXII, 3. et XXVI, 9.), quatuor aliis etiam de causis fuisse corrigendos (III, 7. VIII, 6. XVIII, 3. XXXI, 6.), ita ut tres restent, in quibus solus hiatus offensio sit (XVIII, 5. XXIII, 1. XXXVIII, 8.).

Lib. XIX, 1. in Excerpt. Vatic. Maji ex ed. Luchti quidem legitur: *εις την Λακεδαιμονα· θέλειν*, sed in ed. Roman. est *εις την Λακεδαιμονος· θέλειν*, quem genitivum Majus explicat πόλιω subintelligens. Equidem verbum aliquod deesse suspicatus post *Λακεδαιμονος* utrumque et genitivum et formam curtatam *θέλειν* retinuerim. Deinde corrige *ίνα οί* et in verbis: *οί δ' έχθροί κατακλιοντες τὸ δέλεαρ* (ita Majus, cum cod. habeat *κατακλιόντες*, quod defendi poterit, si explicas: *esca relicta i. e. nachdem sie die Lockspeise verlassen, ergo genossen haben.*) *ἢ συνηγορεῖν αὐτοῖς ἀναγκάζονται ἢ κ. τ. λ.* conjicio *ἢ συνηγορεῖν ἀναγκάζονται τοῖτοῖς* i. e. amicis *ἢ κ. τ. λ.* scriptum fuisse.

Lib. XX, II, 1. in verbis: *πρὸς Βοιωτοὺς οἱ Βοιωτοὶ ἀπεκρίθησαν* alterum *οἱ Βοιωτοὶ* non a Polybio, sed ab epitomatore videtur additum esse, ut nexu interrupto intelligatur, qui responderint. III, 3. pro *λιμέσι. εἰ* scripserim *λιμέσιν. εἰ*. 5. correxerim δὲ *Ἡλεῖοι*. IV, 1. in *Βοιωτοὶ ἐκ* nomen *Βοιωτοὶ* iterum eclogario deberi censeo. V, 2. crasin adhibe in *τὸ ἔθνος*. 4. apostrophum in *δὲ αἰθύγματος*. 7. pro *τὰ ἔσχατα* scribe *τὰσχατα* et comma post *Βοιωτίας* dele, quod recte jam suasit Schweigh. VI, 5. leges *καὶ ἕτερος*. Cap. VIII. autem in verbis ex Athenaeo X, 10. petitis non ipsa Polybii verba, sed Athenaei solam sententiam Polybii referentis legimus. Hinc 2. non offendes in *γῆμαι, οἰνοπότης* neque dubitabis cum Schweigh. ad Athen. ex duob. codd. *αὐτήν* post *γῆμαι* addere, neque haerebis 4. in *ἐν τῇ Χαλκίδι, αὐτόθι*, neque in *τῇ παιδι ὄνομα Εὐβοίαν*, neque 5. in *τῷ πολέμῳ, ἐφυγεν*. IX, 10. *τὰ ὅλα* cum crasi scribe, et 11. in verbis: *ὡς ἂν διὰ τοῦτο λειοτέρου σφίσιν ἔλεον ὑπάρξοντος* primum *ὡς ἂν* correxit Ursinus, cum ceteri *ὡς οὐ* habeant et pro *ἔλεον*, quod Reiskius proposuit, cod. Bav.

ἡλιοῦ et cod. Urs. ἡλειοῦ praebent, ex quo Ursinus in textu *Λευκίου*, in margine *Μανίου* fecit. Reiskio Polybius totum locum ita dedisse videtur: ὡς οὖν διὰ τοῦτο ἐτοιμοτέρου (aut προχειροτέρου) σφίσιν ἔλκευ ὑπάρξοντος aut ὡς διὰ τοῦτο λειοτέρου σφίσι τοῦ ζυγοῦ τῆς δουλείας ὑπάρξοντος. Ceterum, inquit Schweigh., λειοτέρου utique suspectum manet et προχειροτέρου malimus. Ursinus in ora ex sua conjectura ἡπιωτέρου posuit. At equidem Polybium ita scripsisse suspicor: ὡς οὐ διὰ τοῦτο λειοτέρου σφίσιν ἢ δουλείας ὑπάρξοντος: quippe cum haec conditio, qua se fidei tradiderant, non lenior iis quam servitutis i. e. conditio futura esset. 12. corrige τε εἰς X, 3. ne offende in ὧ ἄνδρες, neve XI, 8. in ἀποκαταστήσαι. Ο, neve XIII, 2. in πολέμῳ. Ὡν, sed X, 7. corrige τοῦτο ἐμοὶ et XI, 3. τοὺς Μακεδόνας δὲ ἀφροτώτας μὲν e conjectura dedit Schweigh., cum vulgo τοὺς Μακεδόνας μὲν ἀφ. habeant, Reiskius autem conjecerit: τοὺς Μακεδόνας δὲ ζῶσι μὲν ἀφ. Equidem καὶ τοὺς Μακεδ. μὲν ἀφ. scripserim. Sed ib. 4. pro τὰ μὲν χρήματα εἰς conjecerim τὰ χρήματα μὲν εἰς, nisi mavis apostropho uti. Collocationem verborum etiam mutaverim XIII, 3. in verbis: ἀπέλυσε τῆς ὀμηρείας παραχρημα, ὁμοίως et παραχρημα ante τῆς ὀμηρείας a Polybio positum fuisse conjicio.

Lib. XXI, V, 1. verba: ᾧ ἐχρήσατο (in Suida Basil. est ὁ ἐχρ.) explicationem Suidae, non Polybii continent. VIII, 11. corrige ταῦτα εἶπεν et IX, 11. δὲ αἰρεῖσθαι. IX, 2. autem in verbis: μὴ ποιῶνται εἰς τὴν Ἀσίαν διάβασιν Polybianus ordo fortasse fuit: μὴ ποιῶνται διάβασιν εἰς τὴν Ἀσίαν. 13. vitiosa etiam sunt: καὶ καθόλου τὸν πόλεμον ἀπὸ τῆς Ἀσίας ἀποτρέβεισθαι, εἰ βεβαίως κρατοίη τῆς θαλάττης, ubi verba illa: εἰ βεβαίως κρατοίη τῆς θαλάττης fortasse locum suum ante καὶ καθόλου habuerunt. Sunt enim imprimis illis: ὅτι μόνως ἂν οὕτω δύναίτο καλύσειν τὴν τῶν πεζικῶν στρατοπέδων διάβασιν opposita. XI, 1. ὁ Ἀντίοχος brevioris est. 7. corrige δὲ εἰς. 9. τῇ ἐκείνου, ubi τῇ κείνου ede. Ib. in προαιρέσει. Αἴτιον ne haere, sed 12. in verbis: ἐν ἧ ἂν χώρῃ καταληφθῶσιν οἱ Σάλιοι οὕτοι defendere quidem poteris

η ἄν, non ita autem οἱ Σάλιοι οὔτοι, ci loco libri ε Σάλιοι οὔτοι praebent. Equidem pro οὔτοι conjicio νόμος. Deest enim in hac sententia verbum, a quo infinitivus μεταβαίνειν regatur. Qua de causa Reiskius initio sententiae ante τριακονθήμερον οὐς χρῆ supplevit et Schweighaeuserus plura interiisse opinatus est. Post τριακονθήμερον tamen tum δὲ est addendum. Facile feres 14. ἄνδρα. Ο XI, 4. καὶ ἕτερα. XIII, 4. καὶ Ἀντίπατρος. 7. καὶ ἕτερα. XIV, 5. τάλαντα. Ἀποδοῦναι. 6. καὶ Εὐμένει. et 7. καὶ Εὐβουλείδην, sed XI, 9. et XII, 12. corriges ταῦτα ἀκούσας. XIII, 10. δὲ ἐν et τότε ἐπέλεον. XIV, 4. τάλαντα ἐπιδοῦναι et 9. ἀπεφῆνατο ὑπὲρ. XIII, 1. denique verba male habent: Μετὰ τὴν νίκην οἱ Ῥωμαῖοι τὴν αὐτῶν πρὸς Ἀντίοχον παρελιηρότες καὶ τὰς Σάρδεεις καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄρτι, ἦκε Μουσαῖος, ad quae Schweigh. haec adscripsit: „Series orationis turbata, Epitomatoris vel librarii culpa.“ Mihi tamen Polybius scripsisse videtur: Μεταξὺ τὴν νίκην οἱ Ῥωμαῖοι τὴν αὐτῶν πρὸς Ἀντίοχον, παρελιηρότες καὶ τὰς Σάρδεεις καὶ τὰς ἀκροπόλεις, ἄρτιζουσιν, ut sententia sit: Dum Romani suam de Antiocho partam victoriam eo, quod et Sardes et arcēs ceperunt, perficiunt. Ἀρτιζειν autem cum rarius legatur (in Etymologico magno tamen affertur) librariorum id offendisse videtur, unde quae nunc leguntur, facile poterant oriri.

Lib. XXII, 1, 2. recte legi poterit κείσθαι. Ἀπαντας, non minus II, 11. IV, 1. VI, 1. et 11. ὡς ἄνδρες. IV, 3. ἀναδεδείχατε ἡμᾶς. 5. Τί οὖν. V, 14. προστιθέναι ὧν. 15. καταδειστέρα. Ἐξεστίν. IX, 6. καὶ ἐνέργει. et 7. καὶ οἱ. Sed 1, 5. pro διότι, εἰ καὶ scribe διότι καὶ εἰ. Ib. 8. pro Χρόνου δ' ἐγγιγνομένου, ὁ μὲν βασιλεὺς ἐξεχώρησεν probabilius videtur: Χρόνον ἐγγιγνόμενον i. e. per tempus, quod inter suum et senatorum responsum medium est, discessit rex. Ib. corrige δὲ ἐντὸς. Cap. II, 1. ἀλλὰ μείναι ἐπὶ τῆς αὐτῆς γνώμης verba: ἐπὶ τῆς αὐτῆς γνώμης recte a Bavar. absunt. μείναι enim est cum δεδοῦς conjungendum ea vi, ut sit: se manere in eo, ut rem eorum arbitrio permetteret. Poterant haec verba facile ex cap. I, 7. hic repeti. 8. corrige δὲ ἡμετέραν. 11. δὲ ἄλλαι-

τοῦντες. III, 7. ἢ ἐκείνω, ubi ἢ κείνω scribe. V, 4. ἡγού-
 μεθα εἶναι. 13. πάντα ἐνεστιν. VI, 10. καὶ ἡ πρὶν, ubi
 Schweigh. articulum ἡ, qui in mss. non legitur, e conje-
 ctura Reiskii edidit, Ursinus autem τὸ πρὶν suaserat.
 Equidem malim τὰ πρὶν, praecedunt enim verba: τὰ τῆς
 ὑμετέρας δόξης. 13. ταῦτα ἐλπόντες. VII, 8. δὲ Ἀντιόχῳ.
 VIII, 10. τῇ Αἰτωλίᾳ. ὁμοίως, ubi totum nomen, quo hic
 facile caremus, non a Polybio profectum esse videtur.
 IX, 8. δὲ Ἡπειρώταις et 11. δὲ Ἀλέξανδρος. X, 1. in
 fragmento ab Herone quodam Mechanico servato et a
 Casaubono edito in initio nomen Αἰτωλοὶ ante ὑπὸ He-
 roni debetur. Ibid. autem in ἀντιπαρετάξαντο. οὗτος ne
 offende. Sed 2. pro κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον erit κατὰ τ'
 Ἀσκληπιεῖον aut τ' Ἀσκληπιεῖον scribendum. 5. corrige
 ταῦτα ἔσω et ὥστε, ἐπὶ. Quae deinde §. 7. a Schweigh. ex
 Heronis Parisiensi exemplo adjecta sunt, possunt sane Po-
 lybio, primis verbis: Τοῦ γὰρ Νικάνδρου ἐκτὸς ἀναστρεφο-
 μένου exceptis, tribui. Nam quod 8. ἐτάξαντο ἡμέραν et
 δὲ αὐτὸν legitur, facile corrigitur, et 9. καὶ αὐτῶν non
 offendit, quamvis καὶ ex ora libri sit receptum et αὐτῶν
 e conject. editum pro αὐτοῖς. In verbis denique: εἴ τε
 καὶ ἀναγκαῖα νομίσαντος τὰ ἐν οἷς διέτριβε πράγματα, ἡ-
 τήθησαν τῆς ἐπιβολῆς facies quidem cum Schweighaeusero
 νομίσαντος pro νομίσαντες scribente, non ita autem, si
 πραγμάτων, quod in exemplari est, in πράγματα mutavit.
 Mihi omnino Hero, a quo Polybium hic exscriptum esse
 sane verisimile est, locum ita exhibuisse videtur: εἴτε
 καὶ ἀναγκαῖα νομίσαντος ἐν οἷς διέτριβε πραγμάτων, ἡ-
 τήθησαν κ. τ. λ. Quod autem Schweigh. dicit: „Ante
 ista verba (Τοῦ γὰρ Νικάνδρου) apud Heronem leguntur
 haec, quae nescio an et ipsa (ex parte saltem) Polybiana
 sint: Διὰ τοῦτο γὰρ ἔγραμμεν καταστοχάζεσθαι τοῦ καιροῦ,
 ὡς μὴ μέλλοντες ἐνεδρεῦειν, ἐνεδρενθῶμεν, ὑστερήσαντες τοῦ
 καιροῦ καὶ τῆς ὥρας. ἐπειδὴ ἐντεῦθεν πολλαὶ παραπόλλυν-
 ται δυνάμεις, αἱ μὲν ὑστερήσασαι, ἢ (αἱ δὲ mavult
 Schweigh.) προλαβοῦσαι τὸν ὀρισμένον τῆς ἡμέρας καιρὸν
 ἢ τῆς νυκτός, ὥσπερ καὶ Ἀμβρακιάται, in eo errasse vi-
 detur, quod ex hiatibus istis: καιροῦ, ὡς—ἐπειδὴ ἐντεῦ-

θεν — ὑστερήσασαι, ἢ sive αὶ concluderim. Cap. XI, 1. ipse Schweigh. dubitavit, num verba καὶ Ἀμβρόκλια et quae praecedunt, Polybiana sint. 2. post τι ante οὐ verbum aliquod, veluti ἔπεσε vel κατέπεσε (κατέπεσεν) excidisse jam vidit Schweigh. Ib. 4. καὶ ἀπελπίσαντες feres, non ita: πρὸς τὸ ὑπορύττειν ὤρμησαν, ubi Polybium πρῶτον ὑπορ. ὤρμ. dedisse suspicor, v. I, 5, 2. Ibid. neque in καὶ αἰσθομένων neque in τὸ τούτων εὔρημα. ante Ἀσφαλισάμενοι offendes, ubi tamen vulgo pro τὸ τούτ. εὔρ. τὸ πονεύρημα exhibetur, neque 10. in καὶ ἕτερα, sed 12. corrige δὲ ἐσημειώσαντο et ib. ne dubita quin pro πρὸς τῇ ὑπαρχούσῃ ἄλλῃν—τάφρον scribendum sit: πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν ἄλλῃν τάφρον. Sententia enim est: e transversa ad fossam quae erat, aliam ducebant. Apostropho utere 15. in τηρικᾶδε ὑπέθετο. 17. in δὲ ἐγγίσαιεν et 11. in οὔτε ὑπομένειν, crasi 16. in τοῦ ὀργύματος. Ferendum erit 20. ὄργυμα. ὥστε.

Non magis cap. XII, 4. improbabis Δαμοτέλη. ὁ. XIII, 12. στάδια. ἐκεῖ. XV, 1. ταῦτα. Ὁ et in foederis verbis quae ibi sequuntur 3. βουλῇ. Ἐχθρὸν. 4. καὶ ἐάν. 6. τὰ ὄρκια—τῷ ἄρχοντι τῷ ἐν Κερκύρη. (7.) ἐάν δὲ μὴ ευρεθῶσι—τούτῳ, ὅταν—τότε ἀποδώσαν—τὰ ὄρκια μὴ ἔστω ἐπάνοδος. 8. δὲ Αἰτωλοὶ ἀργυρίου—τάλαντα Εὐβοικὰ—τῷ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ἀντι—τοῦ ἀργυρίου. 9. τὰ ὄρκια τηρῶν ἐν—τὸ ἔτος. 10. Αἰτωλοὶ ὀμήρους—ἔτη εἰς—καὶ ἰκπάρχου. 11. τὰ ὄμηρα. 12. μὴ ἔστω ἐν. 13. καὶ ἄνδρες, οἳ οὔτοι ἐχρῶντο, ἐπι—ἢ ὑστερον—ἢ εἰς—Αἰτωλοί. (14.) Ἡ—καὶ ἡ χώρα ἢ. Sed XII, 6. pro τοῦτο (Bav. praebet τοῦτον) οὐ, scribe τοῦτ' οὐ. 12. crasin adhibe in τὸ ἔθνος. XIII, 7. verba: οἱ δὲ περὶ τὸν Δαμοτέλη ἐπανελθόντες διεσάφουν fortasse a Polybio ita collocata fuerunt, ut διεσάφουν ante ἐπανελθόντες locum haberet. 11. nunc quidem e conject. Casaub. legitur: ἐπι τῷ μηδένα αὐτῷ παρὰ τῶν Αἰτωλῶν ἀπαντᾶσθαι, sed codd. habeat μηδὲν, quod jure defendetur. Nam nos quoque dicimus: dass ihm gar nichts (neque homines neque literae) von den Aetolern entgegenkomme. 13. corrige δὲ εἰς. XIV, 6. in verbis: Καὶ γὰρ ἐδόκει Λάμψ ὁ Ἰκείσιον ἄλλα τε καὶ ὡς εἰπεῖν Ὑρ-

sinus ex Liv. XXXVIII, 10. ὁ Ἰκεσίου pro eo, quod est in libris ὁ Κιχησιων dedit, unde Schweigh. ὁ Ἰκεσίου fecit. At Livius omnino aliud viri nomen Leon habet. Equidem igitur conjicio Polybium potius: Δάμια τῶν ἰκετησιων ἄλλα κ. τ. λ. scripsisse i. e. eorum quae ad supplices pertinebant alia. 8. autem in verbis: ἐν ᾧ τὴν ὀργὴν φέροι ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς non erat quod Ursinus codicum scripturam φέροιεν mutaret. V. Matth. Gramm. graec. §. 538. 15. idem Ursinus dedit: Δεῖ δὲ ὑμᾶς πρὸς μὲν ἐκείνους, cum in msstis sola illa: καὶ πρὸς ἐκείνους sint. Reiskius contra satis esse putavit, si suppleretur ὧν hoc modo: ὧν πρὸς ἐκείνους et verbum δεῖ per ellipsin intelligeretur. Equidem verba, uti codices ea habent, recte habere censeo ea vi, ut sit: et ad illos (nostrum: in Bezug auf jene) rem ita habere, ut exorari nequeat: ita ut ἔχειν absolute dictum sit. 16. corrige ταῦτα εἰπὼν et XVI, 1. ἐπιτελεσθῆναι, ὑπὲρ οὗ, ubi περὶ οὗ conjecerim.

Cap. XVII, 2. fer καὶ οὐκ. 7. καὶ ἐπιστροφῆς. 10. καὶ ἡξίου. XXI, 7. καὶ ἀργύριον et καὶ ἀκρωτήρ. 11. καὶ εἰπόντος et καὶ, εἶπεν. XXV, 6. καὶ ὁ et denique in cap. XXVI, in foederis verbis 2. βασιλέα Ἀντίοχον. 4. δὲ Ἀντίοχον. 6. μὴ ἐξαγαγέτω—στρατιῶται· εἰ. 7. μηδένα. (8.) εἰ. 9. καὶ ἀποτρέχειν. 10. ἀποδότην Ἀντίοχος καὶ οἱ ὑπὲρ—καὶ εἴ τινα αἰχμαλώτων. 11. δὲ Ἀντίοχος—καὶ Ἀννίβην—Θόαντα Αἰτωλῶν. 12. μηκέτι ἄλλους ἐχέτω. (13.) Ἀποδότην—τὰ ἐκ—μηκέτι ἐχέτω—ἐχέτω ἐλαννόμενον—πολέμου ἐνεκεν, οὗ αὐτός. 14. Καλυκάδνου ἀκρωτηρίου, εἰ—ἢ ὀμήρους. 15. Μὴ ἐξέστω δὲ Ἀντίοχος. 16. δὲ οἰκίαι—τῇ ὑπὸ βασιλέα Ἀντίοχον. 17. καὶ εἴ τι χρῆμα ὠφείλετο αὐτοῖς—καὶ εἴ τι ἀπέληφθη ἀπὸ—ἀποδοθήτω. ἀτελῆ δὲ, ὁμοίως—ὑπαρχέτω. (18.) Εἰ—δεῖ Ἀντίοχον—καὶ ἐκ—προσδεχέσθω. (19.) Ἀργυρίου δὲ δότην Ἀντίοχος—δισχίλια ἐν—μὴ ἔλαττον. 20. δὲ Εὐμένει—τὸ ἔτος, τῷ ἐπιβαλλομένῳ. 21. ὀκτώ· ἄ—ἐαυτῷ. (22.) Ὀμήρους δὲ κ' διδότην Ἀντίοχος. 23. τῷ ἐχομένῳ ἔπει ἀποδότησαν. 24. πρότεροι ἐκφέρουσι. 25. δὲ ἐθνῶν—μὴ ἐχέτω. 27. προστεθῆναι ἢ ἀφαιρεθῆναι ἀπ'. Sed XVII, 3. in verbis: Πλὴν συνεγγιζόντος Γναίου, ὑπάτου Ῥωμαίων, τῇ Κιβύρα, καὶ τοῦ Ἐλουτου

verbum *Γνατου*, quod deest in cett. mss., accessit ex Bav., crede ab alius manu, qui quod epitomator praetermiserat addere, supplevit. Non minus verba *ἰπάτου Ρωμαίων, τῇ Κιβύρα* in mss. post *γνώμης*, quod deinde sequitur, posita sunt, puto quia in margine ad nexum explicandum erant adscripta. Ante *Ἐλουίου* autem articulum dele. XIX, 2. corrige δὲ αὐτῶν. XX, 2. in *Καὶ ὁ Ἐποσόγματος* dele articulum, qui etiam abest 3. 4. Idem fac ante *ὑπατος*, in loco a Suida s. v. *Σαγγάριος* allato, ubi is revera in Suida abest. Ib. 5. corrige *παρὰ Ἀττιδος*. XXI, 1. in verbis: *ἐν τῇ Ἀσίᾳ* dele articulum et confer 5. *τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Γαλάτας*. Ib. 5. in *τὴν Ὀρτιάγοντος* [*γυναῖκα*,] *αλχμάλωτον* verbum *γυναῖκα* a Schweighaeus. insertum esse videtur, in Plutarchi enim libro de mulier. virtut., unde haec sumta sunt, non legitur. 7. corrige *δὲ ἄρα* et *δὲ ὅμως*. 9. *δὲ ἐπιβάντες*. 11. *δὲ ἦλθε*. XXII, 4. *δὲ αὐτοῦ*. 9. *δὲ ὑπερθέσεις*, sed ib. ne cum Schweigh. ex Bavar. *τοῦ Ἄλνος* recipias, cum vulgo rectius articulus absit. XXIV, 4. corrige *παρὰ Ἀριαράθου* et 7. pro: *Τοῖς δὲ παρὰ Ἀριαράθου εἶπεν* ede *τοῖς δὲ περὶ Ἀριαράθου εἶπεν*. Praepositio *περὶ* etiam in Bavar. est, et cf. infra 10., ubi de legatis ab Antiocho missis legis: *τοῖς περὶ Ἀντίοχου*. XXXV, 4. in *λθ'* recte suadet Schweigh. *θ'* esse delendum. Polybium enim *τριάκονθ'* dedisse verisimillimum est, quoniam Livius, qui Polybium auctorem in his sequi solet, eundem habet numerum. Ib. 6. corrige *δύο ἡμέρας* et 9. *δὲ εἰς*, neque minus in Excerpt. Vat. Maji 1. *γε οὐκ* et II. *καὶ ἐκεῖνο*, ubi *κακείνο* edendum erit.

Ex viginti tribus hiatibus igitur, qui ut graviore neque alio modo excusandi sive explicandi huc erant referendi, decem librorum ope poteras suspectos reddere et corrigere (v. II, 1. VI, 10. XIII, 11. XIV, 6. 8. XVII, 3. XX, 4. XXI, 5. XXII, 9. XXIV, 7.), quatuor aliis de causis (v. III, 7. X, 9. XI, 12. et XXV, 4.) et in novem locis solus hiatus erat offensionis, veluti I, 5. 8. VIII, 10. XI, 4. XIII, 7. XVI, 1. XVII, 3. XX, 2. XX, 1.

Lib. XXIII, 1. 5. crasin adhibuisse videtur Polybius in *τὸ ἔθνος*. 8. in *τὰ ὅπλα* et VII, 9. et X, 4. in *τὸ*

ἔθνος, apostrophum contra II, 2. in πέντε ἐτῶν. 3. βέλ-
 τίστα αἰρουμένοις. 10. δὲ Ἀχαιοὶ. 17. δὲ ἐκείνη. VI, 7.
 δὲ ἀπονεύειν. VIII, 3. μήτε ἰδιωτῶν. 12. δὲ Ἀχαιοὺς. IX,
 3. εἶτα, ὅτι. XI, 7. δὲ ἦσαν. Caput quartum et quintum
 autem continent argumenta eclogarum, unde non haeren-
 dum est 4. in διαφορὰ ἄλλη, neque 5. in παρὰ Εὐμέ-
 νους. 8. in καὶ Ἀλκιβιάδης. V, 1. in παρουσία ἐγένετο et
 2. καὶ οἱ, uti etiam non haerebis VII, 3. in καὶ ὁ et
 καὶ εἴκοσι, neque XI, 7. in Ἀρεὺς καὶ Ἀλκιβιάδης, ubi
 Bav. Ἀρευσᾶς Ἀλκιβιάδης praebet, neque XIV, 2. in καὶ
 ἀπορήσας. 3. in μὴ οἶον, neque XVI, 2. in καὶ εἰς et 7.
 in καὶ εἴκοσι. Sed VIII, 7. offensionem sunt verba τοῦ
 ἰδίᾳ συμφέροντος. Num Polybius τῶν ἰδίᾳ συμφερόντων
 scripserat? Ib. 8. nunc e conjectura Ursini editum est:
 ἢ περιέπεσον διὰ τὸ μετὰ τῶν Ἀχαιῶν συμπολιτεύεσθαι,
 ὅτι τε Πόπλιος Σουλπίκιος κ. τ. λ. cum libri habeant: ὅτι
 τὸ πλῆθος Σουλπίκιος. Reiskius maluit pro ὅτι τε ὅτε
 quod probat Schweigh. At equidem τὸ πλῆθος non mu-
 taverim, sed post συμπολιτεύεσθαι ante ὅτι Σουλπίκιος
 (ita nomen est in Bav.) collocaverim, ubi locum suum
 optime tenet. De plurali numero in περιέπεσον cf. Matth.
 Gramm. gr. §. 302. IX, 7. in verbis: ὅτι, οὐσῶν καὶ
 πλείονων συμμαχιῶν — καὶ τούτων ἐχουσῶν offendo in eo,
 quod οὐσῶν est sic verbis antepositum, cum haec sibi
 sint opposita, quod et plura fuerint foedera et haec ma-
 gnas inter se habeant diversitates. Expectaveram igitur:
 ὅτι καὶ πλείονων οὐσῶν. Ib. 8. „pro ὅτε ἀνενοῦτο
 Bav. ὅτ' αὐ' ἐνοῦτο. Ὅταν ἐνεοῦτο e suo codice notavit
 Ursinus, quod ille in ὅταν ἀνενοῦτο mutavit, idque te-
 nuere ceteri editores: male, quandoquidem ὅταν con-
 junctivum modum postulabat. Et ad vestigia scripturae co-
 dicum et ad grammaticam rationem accommodatissimum
 utique censendum, quod et a Gronovio et a Reiskio ad-
 notatum est ὅτ' ἀνενοῦτο.“ Haec bene Schweigh. ad lo-
 cum adscripsit. XIV, 1. in verbis: ἵνα πύδηται ἡ σύγκλη-
 τος περὶ τῶν γεγόνότων vocabulum ἢ σύγκλητος cum abesset
 a suo codice, supplevit Ursinus ex Livio. At potest recte
 abesse ea vi: ut quaereretur omnino de iis, quae acciderant.

Θ. in verbis: *εἰ καὶ τις ἀγνοοῖ ἐγεγόνει περὶ αὐτῶν, αὐτῶν* e conjectura Reiskii est editum pro *αὐτῶν*, sed conji-
 cō etiam *γέγονε* pro *ἐγεγόνει* esse scribendum, quia non tam
 scriptoris explicantis verba huic loco conveniunt, quam
 Philippi filium ad senatum mittentis. 12. pro *τῇ ἐκείνου*
 scribe *τῇ κείνων*, Bav. male *τῇ ἐκείνου* habet. XV, 1. in
 verbis: *Κύδα τοῦ Ἀντιάλκου* libri *Κυδάτου Ἀντιάλ-*
κου praebent, quod ex *Κυδωνιάτου* corruptum esse su-
 spicatus est Ursinus. Gronovius, quem secutus est
 Schweighaeuserus, conjecit *Κύδα τοῦ*. Livius XXXIII,
 3. XLIV, 13. et 24. format obliquos casus *Cydantis*,
Cydantem. Fortasse igitur Polybius *Κύδαντος* scripserat.
 Ib. 6. in *οἱ ἀπέκτειναν* relativum Ursinus e conjectura ad-
 jecit, quod nequaquam probaverim, quoniam narratio hic
 aperte est abrupta, unde quid secutum sit nemo facile dicit.
 XVI. ab init. verba *Πτολεμαῖος, ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου*
 ante *ὅτι* epitomatoris sunt, cui etiam initium cap. XVII,
 debetur, quod est: *Ἀριστόνικος, Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως*
Αἰγύπτου ἐννοῦχος μὲν ἦν. Brevius relata sunt denique
 secundum Polybium, quae cap. XVIII. leguntur: *Ἀπολλι-*
νιάς, ἡ Ἀτάλου τοῦ πατρὸς Εὐμένους τοῦ βασιλέως γαρ-
τη, Κυζικηνή ἦν γυνή διὰ πλείους αἰτίας ἀξία μνήμης καὶ
παρασημασίας. 2. Καὶ γὰρ ὅτι δημότις ὑπάρχουσα βασι-
λισσα ἐγεγόνει κ. τ. λ. 3. καὶ καθόλου, ὅτι usque ad 4.
 Huc etiam refero 8. verba ultima: *Ταῦτα δ' ἐτελέσθη ἐν*
Κυζίκῳ κ. τ. λ. In Excerpt. Vat. Maj. 1. prima verba:
Ὅτι Φιλοποίμην... διεφέρετο· ὁ Polybium non ita posuisse,
 sed eum, qui excerpta confecerit, bene monuit Lach-
 tius. Non ita probo, quod idem vir doctus ib. post *ἐ-*
ντροχῇ· ὁ μὲν γὰρ ἐστὶ κάλλιστος τῶν ὄντων, — ὁ δὲ τοῦ-
ναντίου edidit, cum ed. Rom. *ἂ μὲν γὰρ ἐστὶ κάλλιστος...*
ἂ δὲ exhibeat. Supplenda sunt *ἔργα τῶν πραγματικῶν*
 sive *ἐντροχῶν* et *ἔργα κακοπραγμόνων* sive *κακέντροχῶν*,
 ad quae etiam τὰ προειρημένα sunt referenda. Hiatus
 non offēdit.

Lib. XXIV, II, 5. crasi usus est Polybius in τὰ
ὑπομνήματα et XII, 6. et 12. in τὸ ἔθνος, apostrophῶ
 IV, 4. in δὲ ἐπρόσβενε. VI, 2. in δὲ ἀναιστροφῆν. 5. in δὲ

πλ. IX, 3. in τετταράκοντα ἔτη. 5. in ἑπτακαίδεκα ἔτη. ζ, 1. in παρὰ Εὐμένους et 12. in δὲ Ἀχαιῶν. XII, 13. α δὲ ἐν. Ferre poteris II, 5. κεφαλαϊώδη. Ο. 9. γίνεσθαι. Ἰνα. III, 5. συμβάλλεσθαι. Ἡ. IV, 15. τῇ σφραγίδι. Ἡ, ubi tamen Schweigh. τὰς σφραγίδας mavult. V, b. Καὶ ἦν, ubi copula a Schweigh. est addita, ut haec sententia cum praecedente conjungatur. Excerptum Valesianum incipit: Ὅτι Δεινοκράτης ὁ Μεσσήμιος ἦν οὐ μόνον, quae praeter ὅτι retinenda erant. VIII, 6. γίνεσθαι. Ἐξ. IX, 5. καὶ ἑτερογλώττοις. X, 5. Μαρκίου. ὄς. β. καὶ ὅτι. XI, 1. καὶ Ἀγησίπολις. XII, 5. καὶ Ἀπολλόκορος. Sed II, 7. pro καίτοι οὐκ scribe, uti infra, καίτοιγ' οὐκ. IV, 10. in verbis: ἔγραπτον ὑπὲρ τῶν ὁμολοουμένων γίνεσθαι ἐκέλευον verba: γίνεσθαι ἐκέλευον nam abessent a mss. de conjectura adjecit Ursinus. Equidem simplicius locum ita sanaverim, ut pro ἔγραπτον scriberem ἔγραπον. Quod si probas, verbis istis γίνεσθαι ἐκέλευον facile carebis. VIII, 8. in verbis: μηδὲν ἀπολιπεῖν τῇ βασιλείᾳ, ἔγραψε, Valesius βασιλέως, quod est apud Suidam, correxit, cum in cod. Peiresc. sit τῇ βασιλέως scil. ἀρχῇ, quod facile e nexu supplebis. Fortasse etiam ab eclogario media quaedam sunt ommissa. IX, 1. in verbis: Φιλοποίμην—ἀνήρ ἦν τῶν κατ' ἀρετὴν πρὸ τοῦ ὕδατος δεύτερος haec judicavit Schweigh.: „Scabrosa est oratio et vel defecta vel alius sive compilatoris culpa sive librarii corrupta.“ Equidem suspicor scriptum fuisse: τῶν κατ' ἀρετὴν προτερούντων οὐδ' δ'. X, 13. pro: ἀπεκρίθησαν δὲ, διότι οὐδ', ἂν ὁ Λακεδαιμονίων ἢ Κορινθίων ἢ Ἀργείων ἀρίστηται δῆμος, οὐ δεήσει τοὺς Ἀχαιοὺς θαυμάζειν conjicio Polybium dedisse: ἀπεκρίθησαν δ' οὐδ' ἂν ἢ Λακεδαιμονίων ἢ Κορινθίων ἢ καὶ Ἀργείων ἀρίστηται δῆμος, οὐ δεήσει τοὺς Ἀχαιοὺς θαυμάζειν. In Excerpt. Vat. Maji III. Luchtius edidit: τὸ δύνασθαι εὐταξίαν ἐν ἑλλήλοις διαφυλάττειν, cum ed. Hom. κατ' ἀξίαν praebeat pro εὐταξίαν. Equidem scripserim usui Polybii convenienter (v. loc. in Lexic. Polyb.) καταξίωσιν ἑλλήλοις. lb. corrige ἦγονάτε, ἐμοὶ. IV. in. verba uncis inclusa: Ὅτι Φιλοποίμην φαρμάκῳ) ante ἀνήρ epitomatoris

esse vidit jam Luchtius. Ib. autem pro *ἔλεον ἔχοντας* scribe *ἔλεων ἔχοντας*.

Lib. XXV, 1, 9. in τὸ ἔθνος crasis fuit. Ib. 10. legitur *καὶ ἀσεβῶς*. II, 5. *καὶ οἱ*. IV, 9. *καὶ Ἀριαράθης—καὶ ἦλθον*. VI, 1. *καὶ Ἀττάλου*. VIII, 3. *καὶ ἀνίσως*. III, 1. pro *προνοηθῆναι ὑπὲρ τῆς αὐτῶν καθόδου* scribendum esse videtur *προνοηθ. περὶ τῆς αὐτ. καθ.* Conferas VII, 3. *πρόνοιαν ποιησαμένους περὶ τῆς ἀποκομιδῆς αὐτῶν*. VI, 3. in verbis: *ἅμα δὲ συστήσαι σπουδάζων τοὺς ἀδελφοὺς τοῖς τε (scribe τ') ἰδίᾳ φίλοις καὶ ξένοις ὑπάρχουσιν αὐτῷ ἐν τῇ Ῥώμῃ καὶ τῇ συγκλήτῳ κατὰ κοινόν*. male Casaubonus αὐτῶν quod in mss. et apud Ursinum est, mutavit in αὐτῷ. In iis enim quae 4. legimus: *Καὶ τούτων παραγενομένων εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ κατ' ἰδίαν μὲν πάντες ἀπεδέχοντο τοὺς νεανίσκους φιλανθρωπίως, ἅτε συνήθειον ἐσχηκότες ἐν ταῖς περὶ τὴν Ἀσίαν στρατείαις, aperte* de ipsorum amicis et hospitibus sermo est, quibuscum fratres aliquantum versari voluit Attalus. VII, 3. verba: *δοσι γὰρ ἢ δαπάνη οὐ πόλυ λείπειν τῶν δέκα ταλάντων* interpretamentum continere videntur. IX, 1. pro *Φιλοποίμενα καὶ Ἀρίσταινον τοὺς Ἀχαιοὺς συνέβη οὔτε τὴν φύσιν ὁμοίως σχεῖν* Suidas melius habet: *Φιλοποίμην καὶ Ἀρίσταινος οἱ Ἀχαιοὶ* (articulus fortasse delendus) *συνέβησαν οὐ τὴν φύσιν μίαν ἔχειν*. Ib. 4. pro *προστάξαι ἐκείνους* scribe *προστάξαι κείνους*. In Excerpt. Vat. Maj. 1. pro *ταῦτο ἀρχή* rectius in ed. Rom. est *ταῦτόν ἀρχή*. Ib. autem corriges etiam *τοῦτο ἐκεῖ*. II, 1. pro *Διὰ τί ἀδυνάτους* scribendum erit *Διὰ τί τῶν ἀδυνάτων*. Sequitur etiam *τὰ δυνατὰ*. Hiatus tamen hic minus offendit, uti etiam III. in *ἐαυτοῦ ἐκείνον*, ubi num Polybius *κείνον* scripserit, dubitari possit.

Lib. XXVI, 4. pro *εἴαν τις αὐτοὺς διδάξῃ, ὅτι* conjicio scriptum fuisse: *εἴαν αὐτοὺς διδάξῃ τις, ὅτι*. Idem fere verborum ordo est etiam 3. *ὅταν διδάξῃ τις αὐτὰς*. II, 5. *fer τάναντία*. Ἐάν. III, 9. *καὶ Ἀντίοχον*. IV, 3. *καὶ ἰσως* et *καὶ οἱ*. V, 4. αὐτῷ. Ἐπέφαινε. 7. *καὶ οὐ ἐτ καὶ οἱ* in verbis ex Athenaeo additis. VI, 1. *καὶ Ἀριαράθην*. 3. et 6. *καὶ Ἀριαράθην*: 4. *μὴ ἐπιβαίνας*. 12. *καὶ*

νολλοχος. 15. καὶ Ἀραιρέθῃ. VII, 1. καὶ Ἀγρίους,
 Casaub. quidem ex Liv. XLI, 9. Σάρδους est suspi-
 s, Schweigh. tamen jure dubitat. Corrige autem III,
 τοιαῦτα εἰπὼν. et 3. δὲ ἀντιλέγοντας. Ib. 11. in ver-
 ὅτι Ῥωμαῖοι, ὄντες ἄνθρωποι bene vidit Schweigh.
 ὅτι Ῥωμαῖοι novum quoddam et cum antecedentibus
 stricte cohaerens fragmentum initium capere, ita ut
 a compilatore additum sit et ante ὅτι Ῥωμαῖοι aste-
 i sint ponendi. Quod cum recte hic vir statuerit, non
 ides in Ῥωμαῖοι, ὄντες, quia in initio fragmentorum
 en a compilatore solet adscribi, ut intelligatur, de
 sermo sit. VI, 9. pro ἧς ἀπήνεγκε παρὰ Μόρζιον καὶ
 κράθου, ἀποδοῦναι, fortasse τοῖς περὶ Μόρζιον καὶ
 κράθην erat scriptum. 14. in Tauchnitz. exempl. tolle
 in typoth. ἐξάντηε pro ἐξάντης. VII, 5. apostropham
 be in τοῦτο ἤγαγον. VIII, 4. pro οἱ γὰρ Ῥόδιοι ἀκού-
 ες τῶν ποσειβυτῶν fortasse τῶν ποσειβ. ἀκούσ. erat
 ym. C. X, 1. verba initio posita sunt Athenaei.
 igitur offendunt hiatus τῇ ἑκτῇ καὶ εἰκοστῇ—καλεῖ
 καὶ οὐκ. Sed 4. in loco ex Athen. V, 4. petito
 verbis: Ἐπειτα καὶ μετὰ δημοτῶν ἀνθρώπων συγκατα-
 ὄντων ὁμίλει ᾧ τύχοι, mss. habent οἱ τύχοι, et Diodor.
 virt. et vit. εἰ τυχόν, ex quo Wessel. fecit οἱ τύχοι,
 st, ubicunque esset. At in eodem Athenaeo X, 10.
 ita afferuntur: Οὐ μόνον γὰρ μετὰ δημοτῶν ἀνθρώ-
 πων ἐπιβάντων ἐς ὁμίλιας, omissis istis οἱ sive ᾧ τύχοι.
 igitur Polybius συναπιβάντων ἐς ὁμίλιας οἱ τύχοι
 misse videtur, quo etiam Diodori locus ducit. Ibid
 male legitur: ὅπου δήποτε, οὐδεμίαν ἐμκατὶν ποιήσας
 it. Nam in altero Athenaei loco V, 4. verba illa
 δήποτε non leguntur, in altero X, 10. verba ἐπ-
 κων ἐπιβάντων ποιήσας eorum loco sunt ommissa. Videtur
 autem verba ὅπου δήποτε ab epitomatore addita
 praesertim cum Diodorus simile quid non habeat.
 e deinde S. leguntur ut Polybii verba: οἱ μὲν γὰρ
 τῇ τινα αἰτῶν εἶναι ἐπιλαμβάνοντες, οἱ δὲ μαινώμενον,
 lorus ita exhibet: οἱ μὲν γὰρ ἀφέλειαν, οἱ δὲ ἀλογίαν,
 δὲ ἀκρίαν αὐτοῦ κατεγίνωσκον. Concludes inde verba

Polybii et ab Athenæo et a Diodoro esse mutata, idemque iudicabis, si porro legeris: 10. καὶ ἐξ—μὴ ἐωρακίαι φοιτῶν, ἐδίδου. 12. τεκμήριαιτο ἐκ. 14. μακάριοι ἐστε ὑμῶν—καὶ ὁδωδοῦτες. 15. τῇ ἐξῆς ἐλούετο, ἐπισελθῶν. 16. καὶ αὐτοῦ.

Lib. XXVII, 1, 2. corrige δὲ Ἰσμενίας. 5. δὲ Ἰσμενίαν, ubi Bavar. τε Ἰσβενίαν, sed in marg. ἴσως Ἰσμενίας habet. 8. fer καὶ Ἀλιάρτιοι, sed 12. in εἰτα, ἐνεργεῖν Reiskius de ἐνεργεῖν dubitat. II, 7. legitur τὸ ἔθνος. 10. καὶ ἀλογίστως. 12. corrige δὲ Ἀρχωνος. III, 4. ἕνα, εἰς. 6. ἐκομίζοντο εἰς. IV, 9. τοιοῦτο, ἐξ, ubi τοιοῦτον, εἰς scribe. VI, 3. non improbabis καὶ Ἀστυμήδην καὶ ἑτέροισ, sed 8. pro αὐτοῦ ἐκείνους ede αὐτοῦ κείνους. VIII, 2. pro ὑπέσχετο ante ὁ ὑπέσχεθ'. 11. pro ταῦτα ante ἀκούσαντας ταῦτ'. 13. fer καὶ εἰς. IX, 1. verba τοῦτο τὸ εἶρημα sunt Suidae. XI, 1. quae verbo Ἀντήγορος praecedunt Κατὰ τὸν καιρὸν, ἦν ἡ... ἀπελύθη, ab eo, qui excerpta contulit, videntur praefixa esse, ut intelligatur, quo tempore ea quae referuntur, gesta sint. Cap. XII, 2. Schweigh. ad verba: ἐτι νηπίου ὄντος τοῦ βασιλέως bene haec adscripsit: „Temere illa serie posita sunt verba in nostra ed. Rescribe ἐτι νηπίου τοῦ βασιλέως ὄντος cum cod. Peiresc. et Suida superioribusque Polybii editori- bus.“ XIII, 1. hiatus in verbis: Κέφαλος ἦκεν ἐξ Ἡμε- ρου, ἔχων μὲν κ. τ. λ. minus offendit, utpote in initio fragmenti, ubi oratio et certe verborum collocatio magis epitomatoris quam scriptoris esse solet. Ib. 15. in verbis: ἀκρίτως [ὡς τοῦσδε] εἰς τὴν Ῥώμην ἐπανήγα- σθαι illa ὡς τοῦσδε e conjectura Reiskii recepta sunt, qui aut sic aut ἀνηκόους τε scribendum censuit. Valde verba duo σώους δὲ, ita enim in libris est, expungenda videntur, nisi forte scribendum sit σώους τε, aut simpliciter σώους μὲν, ἀκρίτως δὲ. Fortasse Polybius e more suo ἕως ante εἰς scripserat, quod quam saepe a librariis sit male scriptum discas ex I, 19, 4. et II, 52, 7. XIV, 6. non displicebit καὶ ἀπογνοῦς. Sed XV, 2. offendas in verbis: βαρυνόμενον ἐπὶ τῷ τὰς ἐπιφανειότητας αὐτοῦ τι- μάς ἠθετήσθαι ὑπὸ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ διὰ κοινοῦ δόγ- ματος, et conjicies verba διὰ κοινοῦ δόγματος olim ante

πὸ collocata fuisse. 3. in τὰ δελφῶ αὐτοῦ fortasse αὐτοῦ
 lelendum est. XVI, 4. corrige δὲ ἐπάρχοντα. In Excerpt.
 Vat. Maji ferēs I. καὶ ἀήττητον, sed II. emendabis δὲ εἰς,
 et τοῦτο ἀγνοοῦσι apostrophum ponens. Ibid. autem pro
 κείνῳ post συναγωνίζονται edes κείνῳ et IV. in verbis:
 οὗτου εἰς ἕκαστα — ῥοπαὶ exempl. Roman. hic uti infra
 lectius τούτων tuetur. Fit enim singularum opportunarum
 occasionum, quae bello alicui offerantur, hic mentio.

Lib. XXVIII, 1, 1. fer καὶ Ἡρακλείδης. IV, 9. καὶ
 Περικλέους. X, 4. καὶ ἄλλους et καὶ ἐντεταλατο. XVI, 5.
 καὶ Ἰκέσιος et καὶ Ἀπολλώνιος. 6. καὶ ὁ. Sed I, 5. in
 verbis: παρηρησθῆναι τὰς κατὰ Κοίλην Συρίαν πόλεις αὐ-
 τοῦ, οὐχ οἷός τε ἦν Bav. recte pro τε praebet τ' et pro
 αὐτοῦ αὐτῶν. Refertur enim ad Ptolemaeum Philometo-
 em ejusque patrem, quibus haec urbes ereptae erant. II,
 h. pro στασιάζειν ἐν τῇ Ῥόδῳ; οἱ μὲν olim fortasse scri-
 ptum fuit ἐν τῇ Ῥόδῳ στασιάζειν, οἱ μὲν. III; 3. in ῥη-
 θέντα· ἅμα Polybius post ῥηθέντα plura addiderat, quae
 partim Livius habet. IV, 11. corrige δὲ ὀνειδίσας. 12.
 n. verbis: εἰς τὸ μὴ μόνον θορυβεῖν τὸν Θόαντα, ὅτε βου-
 ληθεῖν τι λέγειν, ἀλλὰ καὶ βάλλειν ὁμοθυμαδόν. vulgo pro
 βουληθεῖν habent βουληθεῖς et pro ἀλλὰ καὶ solum καὶ.
 Reiskius inde conjecit: ὅτε βουληθεῖς τι λέγειν ὑπὲρ ἐαν-
 τοῦ ἀνέστη, ἀλλὰ καὶ βάλλειν ὁμ. Casaubonus autem post
 λέγειν signa lacunae posuit. At et hic et 13. in Θόαν-
 τα, οὗτος et συμπρεσβευτοῦ ἀπήρειν multa videntur ab epi-
 tomatore vel omissa vel turbata esse. V, 1. in φίλοι ὄν-
 τες Ῥωμαίων φίλοι ex conject. Ursini est adjectum. Erat
 autem certe post Ῥωμαίων collocandum. VI, 3. pro ὄν
 Reiskius conjecit ὁ μὲν ὄν, quod etiam probat
 Schweigh., quoniam opponitur: ὁ δ' Ἀπολλωνίδης. VII,
 h. corrige δὲ, ἐκ: VIII, 1. in initio fragmenti ex causa
 aepius allata minus offendunt βασιλέω ἀπέστειλε. 3. ad
 verba: τὰς εἰς τὴν Ἰλλυρίδα εἰσβολὰς Gronovius bene ad-
 scripsit: Forte τὰς εἰς τὴν Ἰλλυρίδα καὶ Μακεδονίαν εἰσ-
 βολὰς. Habet enim Livius XLIII, 20. in Illyriam aut
 Macedonia. IX, 3. δι' οὐ ἐξῆν μόνον εἰνοσύντα e con-
 ject. Casaub. est editum. Ursinus cum mss. habet: φά-

σκον ἐξηγμένον εὐνοοῦντα. Reiskius coniecit: φάσκον ἐξηγῶσι δάσειν χρήματα, οὐ διδούς δι' ὧν ἐξῆν μόνον εὐνοοῦντα κ. τ. λ. Equidem in codicum scriptura quam Ursinus dedit, acquiescendum esse duco, ut sententia sit: necessarium illud (i. e. pecuniae promissionem) omittens, sed semper dicens: se valde cupere (proprie excitatum esse i. e. cupiditate) benevolum sibi Gentium reddere. Quod X, 1. Τοῦ Περσέως βουλομένου ἤξειν κατὰ δυνάμειος κ. τ. λ. legitur, recte Casaubonus scabram esse dicit orationem, quod epitomatoris culpaē tribuendum esse videtur. Ib. pro τὰ ὅλα, cujus loco Bav. habet τὰ ὅπλα, Reiskius maluit sine idonea causa τοῖς ὅλοις. Crasis hoc erat uti 9. in τῷ ἔθνει et XI, 13. in τῷ ἔθνος. XI, 10. nunc haec leguntur: Τοῦ γὰρ διαβουλλοῦ προτεθέντος ἕκαστῳ ὧν ὁ Κέντων ἤτειτο στρατιωτῶν, ἃ μὲν ὁ Μάρκιος αὐτῷ καταφροντίζειν ἰδίᾳ ἐνετέλλετο, ταῦτ' ἀφροντιστέων οὐδαμῶς ἔκρινεν· τὸ δὲ, μηδεμιᾶς ὑπαρχούσης φανερώς ἀνυλιγεῖν τῇ βοηθείᾳ, τελείως ἦν ἐπισφαλές. Sed ἃ μὲν debetur Ursino, deinde pro ἰδίᾳ Bav. habet τῇ ἰδίᾳ et pro ταῦτ' ἀφροντιστέων quod e conjectura Gronovii est, libri habent ταῦτα φροντίζειν. Schweigh. coniecit etiam μὴ φροντίζειν. Ubi asteriscus est, Ursinus de suo χρείας inseruit, Schweigh. mavult ἐντολῆς aut ἐπιστολῆς et pro φανερώς coniecit fortasse scribendam esse φανερώς. In Bav. major est lacuna et depravatio: ὑπαρχούσης γῆν τῇ βοηθείᾳ, ita ut interjecta desint. Idem cod. pro τελείως habet τελέσων. Reiskius igitur orationem ita conformandam esse censet: κατὰ δύνάμειν φροντίζειν ἰδίᾳ, ἐνετέλλετο, ταῦτα ἔκρινεν οὐδαμῶς ἔκρινεν, quod ita explicat: „Quae Marcius ipsi injunxerat, secreto, quantum ejus fieri posset, procul arbitris et sociis curare atque emoliri, illa palam praedicare et prae se ferre atque proderē, nullo modo judicabat.“ Deinde χρείας φανερώς vult, ut sit: nulla causa vel causatione, excusatione, perspicua, manifesta. Mihi autem Polybius haec scripsisse videtur: Τοῦ γὰρ διαβουλλοῦ προτεθέντος ἕκαστῳ ὧν ὁ Κέντων ἤτειτο στρατιωτῶν ἃ μὲν ὁ Μάρκιος αὐτῷ καταφροντίζειν (idem quod φροντίζειν hoc rariū verbum

nificare Schweigh. ad h. l. docuit) τῶν ἰδίων (i. e. ὅλην quod inest in sequ. verbo) ἐνετείλατο, ταῦτα φανεῖν (i. e. palam proferre) οὐδαμῶς ἔκριεν· τὸ δὲ μηδὲν (i. e. ἐντολῆς) ὑπαρχούσης φανερώς ἀντιλέγειν τῇ θεῖᾳ κ. τ. λ. XII, 1. verba: Τὸ Ἡρόκλειον ἦλο ἰδίαν ἢ ἄλλωσιν sunt Suidae, uti 5. ὅπερ ἐποίησαν Ῥωμαῖοι ἐν διῶς μέρει. 4. corrige δὲ ἕτεροι. XIV, 11. πειρώμεθα XV, 5. ἐποίητο, Ἀντιόχον. XVI, 4. παρὰ Ἀθηναίων. II, 9. ὅτε ἐλάμβανε. XV, 11. ex conjectura Casauboniana est: οἱ Ῥόδιοι· οὐ μὴν πάντες ὡσαύτως, inverse ἰον ordine Ursinus cum mss. habet: πάντες οὐ μὴν αὐτως, quod unum verum est, modo πάντες cum οἱ Ῥόδιοι: jungatur et sic post, non ante πάντες interpungatur. XVII, 1. Schweigh. e conject. edidit [Συναρμόνιον τῶν πρεσβυτέρων τῷ Ἀντιόχῳ· ὁ βασιλεὺς] ἀποδεξάμενος ἃ ἄνδρας φιλανθρώπων. Epitomator novam hic incisionem eclogam haec habet: Ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε Ἀντιόχος τῆν Αἴγυπτον περιέλαβε, συνήγαγον τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος πρεσβυτέρων οἱ πεμφθέντες ἐπὶ τὰς διαλύσεις ἀποδεξάμενος δὲ τοὺς ἄνδρας φιλανθρώπων κ. τ. λ. Ad quae bene jam Reiskius adscripsit: „Fragmenti LXXXII. sententia ab ὅτι vers. 1. usque ad διαλύσεις, est tomataris, cujus permulta sunt in his Excerptis alia, ipsius Polybii. Cohaeret hoc Fragm. arcte cum superiori, in quo cum significasset legatorum Graecorum tolemaeo ad Antiochum allegationem, et discessum ex Alexandria, nunc adventum eorundem in castris Antiochiorum.“ Non tamen probo quod Schweigh. hac de causa in verborum loco alia posuit. Ib. 9. pro ὅτι post καί, fortasse διότι est scribendum. In Excerpt. Vat. A. i. l. priora verba eclogarii sunt ea ad nexum restituendum addentis. Hinc ne offendas in τῷ εἰσελθεῖν, e in τῷ Ἰσπίᾳ ἐπετίμα· ἀλλὰ, sed pro τὸ ἐπιτιμῆσαι βε τοῦπιτιμῆσαι, neque minus δὲ αὐτὸν corrige. Ib. 11 in τοῦτο ante ἀναχωρήσας verba epitomatoris desinit, id quod jam Luchtius vidit. II. ὁ εὐνοῦχος ab eclogario additum esse censuerim quippe in initio

fragmenti. Ibid. tamen pro *ὁμολογήσει*, ante *ὄτι* scripserim *ὁμολογήσειεν*. III. legitur *καὶ ἐπὶ*.

Lib. XXIX, III, 6. in verbis: *παρεδίδου τοὺς ἑαυτοῦ τοῖς περὶ Ὀλυμπίωνα, ὧν* codd. pro *τοῖς* praebent *τῶν* et in sequent *Λιμναίων* pro *Λιμναῖος*, ita ut olim aliud quid hic scriptum fuisse videatur. 8. in *ἤδη ἀπεσταλμένον* fortasse *ἤδη* ab aliis est additum. IV, 4. pro *καὶ Ἀγεσίλοχον* scribe *καὶ Ἀγησίλοχον*, id quod etiam Schweigh. mavult. 6. legis *τὰ ὑπάρχοντα* et V, 3. *καὶ ἡ*. V, 2. autem in *ἡ ἐκκλησία* cum Bav. articulum dele. Quae 7 et 8. leguntur, sunt Athenaei verba ex Polybio haec referentis. Neque igitur in *τῇ εἰκοστῇ ἐννάτῃ* ο neque in *τε ἀεὶ* neque in *μεθύοντα*· *ἀποκτείναντα* neque 8. in *θυγατέρα, αὐτὸν* neque in *καὶ ὡμῶς* offendes. VI, 11. verba: *Λεύκιος δ' ὁ ὕπατος* sunt Suidae, qui sua sane e Polybio videtur hausisse, sed titulum ipse adscripsisse. Verba a 13—15 ex Suida petita male habent. Aperte enim 13. haec sibi non respondent: *μίαν ἔχων πρόληψιν, ἢ νικᾶν ἢ θνήσκειν, τότε οὐχ ὑπέμεινε τῇ ψυχῇ, ἀλλ' ἀπεδείλιεν, καθάπερ οὐ προόπται τῶν ἱππέων*. Nam qui hoc unum in animum induxit vel vincere vel mori, quomodo is dici potest timori succubuisse? minus etiam patet, quomodo is cum equitum speculatoribus comparari possit, quorum minime est vel vincere vel mori velle, cum potius hostibus conspectis refugere debeant. At Suidas s. v. *Καχεκτοῦντες* haec habet: *Ὁ δὲ Περσεὺς προαγόμενος τὸν χρόνον καὶ τὸν πόνον ἐξελύετο τῇ ψυχῇ· καθάπερ οὐ καχεκτοῦντες τῶν ἀθλητῶν. ὅτε γὰρ τὸ δεινὸν ἐγγίξει καὶ δέοι κρίνεσθαι περὶ τῶν ὄλων οὐχ ὑπέμεινε τῇ ψυχῇ· et s. v. ἀπεδειλία· Ὁ δὲ Περσεὺς μίαν ἔχων πρόληψιν ἢ νικᾶν ἢ θνήσκειν ἀντὶ τοῦ ἔννοιαν, τότε οὐχ ὑπέμεινε τῇ ψυχῇ, ἀλλ' ἀπεδείλιεν, καθάπερ οὐ προόπται τῶν ἱππέων*. Videtur igitur Polybius haec scripsisse: *Ὁ δὲ Περσεὺς προαγόμενος (ita pro προαγόμενος) τὸν χρόνον καὶ τὸν πόνον ἐξελύετο τῇ ψυχῇ, καθάπερ οὐ καχεκτοῦντες τῶν ἀθλητῶν. ὅτε γὰρ τὸ δεινὸν ἐγγίξει (sic pro ἐγγίξει) καὶ δέοι κρίνεσθαι περὶ τῶν ὄλων οὐχ ὑπέμεινε τῇ ψυχῇ μίαν ἔχων πρόληψιν ἢ νικᾶν ἢ θνήσκειν (i. e. non sustinuit pericula ita, ut vellet aut vincere aut mori), ἀλλ' ἀπεδειλία κ. τ. λ.* Tum demum oratio bene

bet, neque asteriscis istis ante Ὁ δὲ Περσέως et post τῆ
 χῆ opus est. VII, 3. fer *καὶ αὐτοῖς*, sed 7. apostro-
 um adhibe in ὅτε ὁ et δύο ἐνιαυτοῖς, ubi cod. Bav. β
 ντοῖς, cod. Urs. ρ' ἐνιαυτοῖς praebet. IX, 6. in τριά-
 τα ἐτῶν. 7. feres μὴ ἔχειν. X, 6. autem ad verba καὶ
 κιστῶν Schweigh. adscripsit: „Abest καὶ a Bav. non
 le et deletum velimus. Solet Polybius tria nomina
 propria absque particula copulativa conjungere.“ Ib. Με-
 λοπολιται. Οἱ non improbabis. XI, 1. denique prima
 vitis verba ut plerumque initio eclogarum ab eo qui haec
 xerpsit, contracta sunt. Facile igitur excusabis Τοῦ Ἀν-
 χου et ἀφικομένου. ὁ. Sed 9. in τὰς ἐκεῖ ὑπαρχούσας δυ-
 μεις suspicor ὑπαρχούσας non esse a Polybio, qui ἐκεῖ et
 ilia cum articulo adjectivorum loco ponere soleat, profe-
 um. In Excerpt. Vat. Maji 1. in verbis μάλλον ἑτέρου ἐκ
 γιτόμενος scribendum fortasse ἑτέρων. II. argumentum
 um earum rerum affertur, quas Polybius narraverit, ita
 non offendant Χειμάρω (ed. Rom. χιλιάρχω), ἐνὶ neque
 τεῖχει ἐκοινολόγει neque Ἀντιμάχῳ, εἴρηται. Concludi au-
 a hoc praeterea poterit ex εἴρηται et ex saepius repetito
 . Sed infra in verbis: οὔτε πρότερον οὔτε τῶ κατὰ τὸν
 ρσέα πολέμῳ ἀξιόλογον αὐτοῖς συνηγηκότι, Εὐμένη δὲ
 Roman. habet: οὔτε κατὰ τὸν Περσέα πόλεμον κ. τ. λ.
 igitur scribe: οὔτε πρότερον οὔτε κατὰ τὸν Περσέα πόλε-
 ν ἀξ. αὐτ. συνηγηκότι τι, Εὐμ. Ib. pro συνη-
 ῖοτα ἐν τε τοῖς—πολέμοις dele ἐν τε et pro πολέμοις,
 us loco exempl. Roman. πόλεμον praebet, scribe πολέ-
 ν. III. a Luchtio e conjectura editum est: καὶ πάντα
 δεχόμενον χάριν τοῦ τοῦ πολέμου ἐπολύεσθαι, cum ed.
 man. exhibeat: καὶ πάλιν ἐπιδεχόμενον χάριν τοῦ τὸν
 λημον ἀπολύσασθαι, quod non erat mutandum. Sen-
 tia enim est: et eum iterum recipere sive in se susci-
 re gratiam seu eum libenter esse accepturum si bellum
 solvere i. e. finire posset. Nostrum: und dass er es
 eder als eine Gunst ansehen würde, den Krieg aufge-
 t d. h. geendet zu haben. IV. corrige βούλοιο ὀνή-
 τθαι. V. pro παραντὰ ὑπισχεῖτο ex ed. Rom. recipe
 τὰ ταῦθ' i. e. quod attinet ad haec. Ibid. corrige δὲ

Εὐμένης et pro ὅτι post *πυθέσθαι* fortasse δ ἴρι scribendum. Verba quae haec excipiunt: *πάσης ἡμετέρας ἀσπίδος ἀργαλιῶν ἔστιν ἡ φιλαργυρία* proverbialiter dicta sunt. VI. post *Προστίθημι* pro ἔτι fortasse τι fuit scriptum. Ib. pro *προσῆκε* ante ἐπὶ da *προσῆκεν*. VII. inter *ἄσσαι* *Εὐμένη* insere articulum τὸν. Post *γεγορέσθαι*, ante ὅν plenius interpunge. Pro *εἶποι ἂν* autem in ed. Rom. quidem est *εἶποιεν*, mihi tamen emendatio Luchtiana magis placeat, in quo hiatus certe non offendet. Ib. denique corrige πάντα ἐδέχετο.

Lib. XXX, 1, 7. corrige δὲ αὐτοῦ. II, 2. δὲ ἐπιταλάμενος. 3. καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος, ubi ἄνθρωπος scribe. 6. in verbis: οὐδέπω γὰρ ἀναδεδειγμένος ἐτύγγανε κατὰ φύσιν υἱὸς αἰσὶν αὐτῷ, ὁ μετὰ ταῦτα διαδεξάμενος τὴν ἀρχήν. Schweigh. ἀναδεδειγμένος explicuit per; in lucem editus et ostendit, Attalum, quo tempore vita excesserit pater, admodum puerum fuisse. At recte offendes in verbo ἀναδεδειγμένος ea vi dicto, quam Schweigh. ei tribuit. Equidem conjicio post αὐτῷ καὶ esse addendum et deinde διαδεξόμενος scribendum, ut sententia sit: Nondam constabat ei filium genuinum esse et qui ei successurus sit. Hoc enim erat publice declarandum. III, 1. ad verba: ἦν παρέσχετο εἰς τὸν κατὰ τὸν Περσέα πόλεμον Schweigh. adscripsit: „Verba εἰς τὸν non sunt in msst., ab Ursino ex ingenio adjecta. Carere autem eis poteramus, si legeretur: ἦν παρέσχετο κατὰ τὸν Περσέως αὐτὸν Περσικὸν πόλεμον, aut quod nos verissimum putamus: κατὰ τὸν πρὸς Περσέα πόλεμον.“ Equidem scripserim verbis εἰς τὸν iterum deletis κατὰ τὸν Περσέα πόλεμον, quo facto et εὐνοία et προθυμία et ἀπελογίσασθαι bene suum tenent locum: defendit se propter benevolentiam et promptum animum erga (Romanorum) hostem Perseum; idque debebat, quoniam ipsi id, quod frater egerat, simul opprobrio verti poterat. 8. corrige δὲ ἐκ. V, 16. δὲ αἰ. VI, 6. et X, 1. τὰ ὅλα. 8. δύο αἰτίας. XV, 3. τὸ ἄγαλμα. Ferendum erit IV, 1. καὶ Ἀστυμήδην, 9. χρήσασθαι. O, V, 15. καὶ Ἀλαβανδεῖς. IX, 6. τί οὖν. XIV, 2. καὶ ἕως. XVI, 4. Οὔτε, ἐφη. XVII, 8. ἀπαλλάττεσθαι. O. 11.

καὶ ἑτερόν. XVIII, 4. καὶ Ἀστυμίδην. XX, 9. καὶ Ἀνδρονίδαν. IV, 9. in ὅτι, si fortasse ὅτι non a Polybio est profectum, sequitur enim ὡς δέον ἦν. VI, 4. in brevius contracta aut post ἐπεγγνώμενοι quaedam omīssa sunt in verbis: ἵνα οἱ ἐπεγγνώμενοι, ὡσαυτεῖ. XIII, 1. verba sunt ex Athen. XIV, 1. petita, unde plures in iis reperies hiatus: δὲ Ἀνίκιος—καὶ αἰχμάλωτον—ἄξια ἐποίησαν (ιστορεῖ ἐν), 3. ἐπιφανέστατοι ἦσαν. 4. χοροῦ, αὐλεῖν. 7. οἱ αὐληταί. 11. δύο εἰσήγοντο. 12. ὅτι ἐάν. XIV, 1. Οἱ Ἀτῶλοι initio legitur fragmenti. XV, 3. in τὸ ἐν fortasse articulus non est Polybii. XVIII, 1. Οἱ Ἀθηναῖοι iterum est in initio fragm. scriptam, Schweigh. conjecit: Οἱ μὲν γὰρ Ἀθηναῖοι. In Exe. Vat. Maj. 1. in παραπλήσια οὐκ post παραπλήσια fortasse τούτοις additum fuit. Ib. in: ὁ ἡμίτερος τρόπος ed. Rom. solum ὁ τρόπος praebet. Fortasse ἡμῶν ante ὁ τρόπος excidit. Ib. pro καὶ Ἀλιάρτου in ed. Rom. est: . . κα [βολ] οὔ, ubi de nomine hujus urbis certum quid vix dici poterit. Ib. Luchtius edidit: ἐπὶ πᾶσι Καρχηδόνας πολιορκίας διαθρῦλλεῖν· καὶ προστίθεται παρὰ τούτων ἄλλα, ἀλλ' οὐ παντάπασιν εὐδοκεῖ, ἐάν ψιλῶς παρὶ τῶν κτιούτων αὐτὸν τὸν ἀληθῆ καὶ κύριον ἀποδίδωμεν λόγον. In ed. Roman. autem legitur: ἐπὶ πᾶσι Καρχηδόνας πολιορκίας διατρέβειν καὶ προστιθέναι παρ' αὐτῶν· ἀλλ' οὐ παντάπασιν εὐδοκεῖν, ἐάν ψιλῶς κ. τ. λ., quae defendi possunt modo πολιορκίας pro πολιορκίας et αὐτῶν pro αὐτῶν scribatur. Verba tum ita inter se cohaerent: Ἐκεῖνοι—ἀνεγκλιζόμενοι πάσας τὰς τῆς πολιορκίας ἐπινοίας καὶ τόλμας καὶ διαθέσεις ἐκτίθεσθαι, πρὸς δὲ τούτοις Τύραντος κατάληψιν, (i. e. ἐκτίθεσθαι) Κορίνθου πολιορκίαν, Σάρδεων, Γάζης, Συρακουσῶν (retine ex ed. Rom. Βάκτρων), καὶ ἐπὶ (olim f. erat καπὶ) πᾶσι Καρχηδόνας πολιορκίας διατρέβειν καὶ προστιθέναι παρ' αὐτῶν (i. e. addere a suis, quia quae de re ipsa dicenda sunt, jam in descriptionibus minorum expugnationum sunt consumpta), ἀλλ' οὐ παντάπασιν εὐδοκεῖν (i. e. sed non omnino applausum acquirere, si quidem de ejusmodi gravibus rebus exiliter loquuntur), ἐάν ψιλῶς κ. τ. λ. II. corrige δὲ εἰς et δὲ ἐν. Ib. τὸ ἀπολουθῶν. III. περ ταῦτα· „Ἐἰ, sequantur

enim hic verba alius. IV. autem crasin adhibe in τὰ ἀν-
θρακίαι. et ib. pro καὶ εἶ τιμι in ed. Rom. est καὶ τινί,
sed et hoc et infra οἶα ἐκ potest ex Diodori Vatic.
fragm. XXXI, 7. ita emendari, ut in altero loco μὴ
scribatur, in altero οἶα deleatur.

Lib. XXXI, III. in fragmento ab Athenaeo (V, 5.)
servato legis 1. ὁ Ἀντιόχος, ubi tamen Athenaeus Ὁ δ'
αὐτὸς οὗτος βασιλεὺς habet. Ib. ὑπὸ Αἰμιλίου, ubi Poly-
bius sine dubio ὑπ' scripsisset. Deinde post τῇ μεγα-
λοεργίᾳ ante ὑπερῶραι apud Athenaeum καὶ δωρεᾶ est ad-
jectum, unde Reiskius non male τῇ μεγαλοεργίᾳ τῆς δω-
ρεᾶς fecit. Minus probo Casauboni conjecturam τῇ μεγα-
λοδωρεᾶ, magis Ursini post τῇ μεγαλοεργίᾳ καὶ τῇ δωρεᾶ
pergentis. Epitomator Athenaei καὶ δωρεᾶ praetermisit.
Ib. in verbis: τοὺς ἐσομένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ Λά-
ωνης Schweigh. offenderat pro ἐσομένους conjiciens συν-
τελεσθησομένους, ad Athenaeum tamen vulgatum defen-
dit. Possis suspicari, ὑπ' αὐτοῦ delendum esse, nisi totus
locus esset suspectus. Ib. 5. post πεντακισχίλιοι recte
jam a Casaubono ad Athenaeum ex lectionibus Aegianis
et aliis codd. Italis, quibuscum faciunt A. ms. Ep. et cod.
Corselianus addita sunt: τούτοις ἐπέβαλλον Μακεδόνες δια-
μύριοι, καὶ χαλκῶσπιδες πεντακισχίλιοι, quae deinde ex-
cipiunt illa ἄλλοι δὲ. Hiatus in ejusmodi enumerationibus
minus offenderet. Quae autem inde a 6. edita sunt, ubi
leges: τρισχίλιοι, ὧν—χρυσοστέφανοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροστά-
λαροι. 7. λεγόμενοι ἑταῖροι ἱππεῖς—δὲ ἦσαν—σύνταγμα, ἴσον.
8. χίλιοι· οἷς. 9. καὶ αὐτοὶ. 10. προειρημένοι εἶχον. 11.
τεσσαράκοντα. ἔπειτα ἐλεφάντων—δὲ εἶποντο ἐλέφαντες—
καὶ ἔξ. 13. δὲ ἠρώων. 14. παρέκειντο. (15.) Εἶπτο. — καὶ
Ἡμέρας—καὶ Οὐρανοῦ, καὶ Ἡοῦς. 16. καὶ ἀργυρωμάτων—
τοῦ ἐπιστολογράφου—ἀργυρώματα ἔχοντες. 19. τὰ ἐπιχει-
νήσαστα ταῦτα ἦν. satis ostendunt hunc totum locum non
esse Polybii, sed ab Athenaeo ex nescio quo scriptore
haustum. IV, 1. μύρω. ἦν non displicet, neque 2. τὰ ἴσα.
3. δὲ εἰς. 7. εἰσφέρειτο ὄλος, haec enim facile corrigi pos-
sunt. Ib. legitur etiam καὶ εἰς—ἐτίθετο (scrib. ἐτίθεθ'),
ὡς. 8. καὶ ὑπεκρίνετο. Haec revera ex Polybio hausta esse

testis est Athenaeus X, 53. Non tamen huc referam quae 9. leguntur: *συντελέσθη, ἐξ—Αιγύπτου ἐποσφίσατο*, quae Athenaei ipsius esse censeo. V, 2. *feres μὴ οἶον*. VI, 1. *καὶ ἐτέρων—καὶ Ἀναξίδαμον*. VII, 7. *καὶ εἰκοσι*. 12. *ὁ ἄνδρες*. 20. *καὶ ἐποίησαντο*, sed VI, 2. corriges *ἐποι- οῦντο Εὐμένους*. VII, 13. *τάχα ἴσως* (18. *τῶ* ante ὅπλων vitium est operarum in Tauchn. exempl. pro τῶν). — In iis, quae VIII, 9. leguntur: *ὅτι ἡμεῖς οὐχ ὑπολαμβάνομεν συμφέρειν [οὔτε τοῖς Ῥωμαίοις] οὔτε τοῖς ὑμετέροις δήμοις*, verba uncis inclusa ex conjectura Schweigh. sunt adjecta. In codd. est: *ὅτι ἡμεῖς οὐχ ὑπολαμβάνομεν συμφέρειν, οὔτε τοῖς ἡμετέροις (in Bav. ὑμετέροις) δήμοις*, unde Ursinus fecit: *ὅτι ἡμῖν—οὔτε τοῖς ὑμετ. δήμ.* Reiskius autem voluit: *ὅτι ἡμεῖς οὐκ (scr. οὐχ) ὑπολαμβάνομεν—οὔτε ἡμῖν, οὔτε τοῖς ὑμετ. δήμ.* Equidem leviori medela locum ita sanarim οὐθ' (pro ὅτι) ἡμῖν (ita pro ἡμεῖς) οὐδέν (pro οὐχ) ὑπολαμβάνομεν συμφέρειν οὔτε τοῖς ὑμετ. δήμ. X, 3. in verbis: *γυμνασίῳ, ἐπὶ δέχ' ἡμέρας*, fortasse ἐπὶ est delendum, uti XII, 5. in τῶν ἐκ τοῦ συνεδρίου ἀπαν- τας fortasse πάντας scribendum. Ib. apostropho utere in κατὰ ἡλικίαν. 7. autem in ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὑπειδομένη videtur δοκεῖν scriptum fuisse, de quo infinit. v. Kühner. Gramm. gr. 826; 1. Ib. 10. in verbis: *διὰ τὸ μηδὲν αὐτῶν ἐμποδῶν στησόμενον εἶναι τοῖς ἐπιταττομένοις*, fortasse μηδὲν scriptum fuit, ita ut αὐτῶν regatur a τοῖς ἐπιταττομένοις. XIII, 1. ne improba βασιλεῖ. Ἐπειδή, sed 2. 3. in verbis: *ἀλλ' ἐκ χειρὸς [ἀεὶ ἐδάμησαν, τὸν Καππα- δόκην ἐπιβαλόμενοι πολεμεῖν]* quae uncis inclusa sunt, e conjectura Schweigh. ita sunt edita. In codd. est: *ἐκ χειρὸς ἠποδομήσαντο τὴν * δόκην ἐπιβαλόμενοι τόλμαν*, unde Reiskius fecit: *ἀλλ' ἐκ χειρὸς ἐκολούσθησαν vel ὑπεδάμη- σαν τῷ Καππαδόκῳ ἐπιβαλόμενοι πολεμεῖν*. Casanbonus locum ita interpretatus est: etenim Cappadoces (in- genti) assumpta audacia urbem... repente munierant. Quam interpretationem si quae antecedunt et sequuntur spectas, minime probabis. Equidem suspicor Polybium ita scripsisse: *ἀλλ' ἐκ χειρὸς ἠποδομήσαντο τὴν ἰποδοχὴν (ut sit: receptaculum) ἀποβαλόμενοι τόλμαν*.

Nam Trocmos audaciam abjecisse, ex iis quae sequuntur: καταφυγόντες ἐπὶ Ῥωμαίους patet cansaque ejus rei est addita in verbis: ἐπειδὴ — οὐκ ἠδυνήθησαν — ἀποταμέσθαι τῆς Καππαδοκίας οὐδέν. Bene etiam haec inter se cohaerent: eos receptaculum sibi comparasse et animos abjecisse. XIV, 1. corrige παρὰ Ἀριαράθου. XVI, 1, δὲ Ἀριαράθης. XVI, 3. ἵνα αὐτοῖς. XVIII, 3. τοῦ ἀδελφοῦ, ubi scribe τὰδελφοῦ. XIX, 7. γε ὁμηροίας. XXI, 7. καὶ ἐκεῖ (ser. τότε). XXIII, 2. δὲ ἐν. XXV, 3. δὲ εἰς. XXVI, 5. ἀλλὰ ἀκούτας. XXVII, 1. ὁ ἀδελφός, ubi fort. ἀδελφός a Polyb. erat scriptum. XV, 2. autem in verbis: ἐν ὁρθῶ κείσθαι τὴν βασιλείαν αὐτῶ, ἐπειδὴ olim τὴν αὐτοῦ βασιλείαν scriptum fuisse videtur. XX, 12. pro κατ' ἐκλογὴν λαμβάνεσθαι ἐκ Bav. melius λαμβάνεσθαι κατ' ἐκλογὴν ἐκ praebet. XXI, 7. in verbis: ἡσθενηκότα μένειν κατακλιῆ, εἰδέναι δὲ conjicio Polybium dedisse ἡσθενηκότα μὲν κατακλίπειν, εἰδέναι δὲ. 9. pro καὶ κελύειν ἀποδίδουσι τῷ Δημητρίῳ, ὡς παραχρῆμα διακαγαῶναι fortasse Polybianum erat: καὶ ἀποδ. τ. Δημητρ. κελύειν, ὡς π. XXIII, 7. in verbis: Τῇ δὲ πέμπτῃ (al. 6, Bav. β.) ἡ σύγκλητος, articulum ἡ, quem e conject. Reisk. adscriptum vides, iterum dele, ut sit: concilium est convocatum. XXIV, 1. non solum verba ἴστορεῖ ἐν, sed etiam καὶ ἐκκροῶσι, ὅτι sunt Athenaei, qui quae Polybius narraverit, refert, quo etiam referes εὐμορφα ὑπερβαλλούσης. Quae XXV, 2. narrantur, videntur in brevius esse contracta, qua de causa non haerebis in Μακεδόνα, ὡς. Idem est dicendum XXVI, 16. de verbis: Διό καὶ τότε, συνεγγίσαντος αὐτοῦ, ἐξαιτῆς παρετάξαντο. nam quod Schweigh. affirmavit de verbis, quae haec excipiunt: καὶ τέλος ἠτήθη, narrationem contractam esse ab epitomatore, potuit eodem jure de his verbis confirmare. XXVII, 1. pro διότι εἰς οὐδέν fortasse διότι πρὸς οὐδέν erat scriptum. In Excerpt. Vat. Maji denique 1. αὐτοῦ Ἀντίοχος in initio fragmenti sine offensione legetur. Item ib. Πτολεμαίου, ὥστε et ἔμμεναι· ἔχειν, ubi tamen cur a Luchtio ἔχει, quod in ed. Rom. est, sit correctum, causam idoneam non video; neque minus καὶ αὐτούς. Sed II. pro τὰς αὐτοῦ εἰκόνας

ed. Rom. melius habet τὰς αὐτὰς εἰκόνας i. e. eas ipsas statuas. III. in τῷ Εὐμένει articulum dele.

Lib. XXXII, 1, 1. ne offende in Ἀλαβωνδέα ὤν, neve VII, 7. in ἀποθηρωθῆ. ἤ, neve 16. in συγκλήτω. Εἰλοπορευθέντων, neve LX, 12. in λυσιέ. Ὁ, neve XII, 6. in μητρέ. ἤ, neve XIII, 14. in ἔρη, ἀγροῦν, neve 15. in τραπέζιτου. Οἱ, neve XIV, 10. in καλοπύργαθια. εἰς, neve XV, 12. in νόμιμα. Ἐγώ, neve XXI, 14. in γονάκια. Ἐπειδή, neve XXII, 5. in Χάρονα. οὐ. Sed II, 6. pro τῷ δακτύρ, ante ἀλλὰ usui Polybii convenientius erit τοῦ δικαίου, v. III, 10, 1. V, 67, 2. XI, 29, 8. Deinde IV, 4. pro αὐτῶ. ante Ὁ δὲ codd. tuentur αὐτῶν, ex quorum lectione Casaub. fecit αὐτῶ, ego tamen cum Ursino malim αὐτόν. V, 1. pro παρὰ Ἀσιαράθω. in Adnot. Schweigh. rectius παρ' Ἀσιαρ. legitur. VII, 6. pro δὲ Ἰσοκράτης mss. praebent δὲ Σωκράτης, ex quo tu fac δ' Ἰσοκράτης. Ib. in verbis: τοῦ δὲ κλοπῶ αὐτῶ περὶ τὸν τράχηλον περὶαθέντος pronomen αὐτῶ fortasse antiquitus post τράχηλον collocatum erat. 11. pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ante ὑπολαβούσα videtur ὡς ἐμοὶ δοκεῖν scribendum ex usu saepius commemorato. VIII, 2. in verbis: Οἷος γὰρ ὁ τρόπος ζῶντος αὐτοῦ (i. e. Lucii Aemilii) ἐδοξάζετο, τοιοῦτος εὐρέθη ὁ βίος μεταλλάξαντος in eo offendo, quod vita mortui Aemilii opposita est vitae vivi Aemilii, id quod intelligi nequit. Videtur igitur τὸν βίον esse scribendum et in iis quae praecedunt αὐτοῦ ante ζῶντος collocandam, quo in ordine si verba leguntur, ζῶντος et τὸν βίον μεταλλάξαντος sibi melius respondent, quippe cum αὐτοῦ ad utrumque pertineat. Ib. 8. in verbis: εἰ δ' ἀπίστω τὸ λεγόμενον δόξει δοκίμασι τισὶν mss. tuentur ἀπίστον, ejus loco Reisk. poni voluit ἀπίστασι, et Gronovius aut ἀπίστα aut ἀπίστον εἶνα. Equidem ἀπίστον probo; sed pro δόξει conjecerim δόξαι i. e. si visum fuerit. Quod XI, 3. legitur: πολλὰ γε δεῖ· ἀλλὰ poterὶ δεῖν, non minus deinde ἀρχομαι ἀπὸ δεινίου, sunt enim verba ipsius Polybii, quae tunc locutus est. XII, 10. pro κατάφορου ἰστος poteris καταφοροῦς ἰστος suspicari. Attulit enim Suidas hujus vocab. nominativum καταφορῆς, et quamvis ibi Suidas ipse

locum hunc commemoret et tum κατακόρου scriptam sit, verisimile tamen est olim in Suida κατακορούς scriptam fuisse, quae cum esset rarior forma, et in Polybio et in Suida est in vulgarem mutata. In hoc tamen scriptore nominativus in titulo loci relinquebatur. Schweigh. autem erravit putans Suidam ἀκόρου habere. XIV, 8. in verbis: Ὁ δὲ τοσοῦτον ἀπέσχετο τοῦ κομίσασθαι ὡν πρότερον ἐδωρήσατο, περὶ ὧν ἀρτίως εἶπον, fortasse verba illa: ὡν πρότερον ἐδωρήσατο non a Polybio sunt profecta. Intelligitur certe satis quid scriptor velit ex iis quae sequuntur: περὶ ὧν ἀρτίως εἶπον. XVI, 2. pro τοῖς μέλλουσι λέγεσθαι ἐν fortasse scriptum fuit τοῖς λέγεσθαι μέλλουσιν ἐν. XIX, 1. in verbis: συνεχῶς ὥστε οὐδὲ λόγον Ursin. ὥστε, quod codd. ignorant, e conject. adjecit, debebat autem scribere. 9. in αἱ αἰτίαι Schweigh. articulum e conject. Reiskii adjecit, ego tamen eum minus necessarium esse duco locumque germanice interpreto: Diess waren nun Veranlassungen, warum etc. XX, 3. pro περὶ Ἀριαράθου ἀπολογεῖσθαι Reisk. bene conjecit πρὸς Ἀριαράθου. Ib. 4. post συγκαταστησομένους pro τῷ Ἀριαράθῳ in mss. est τὸν ἀριθμὸν, unde non male ab editoribus hoc nomen est formatum, articulum tamen delendum esse censeo: 9. δευτέρα, ante εἰσάγειν ad verba Athenaei pertinet. XXIII, 8. ὁ ἀδελφός erit in ἀδελφός mutandum, Suidas habet ἀδελφός sine articulo. XXV, 1. in τοῦ Ἀσκληπιοῦ minus offendo, sed 4. pro τὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἄγαλμα βαστάσας cum Suida τὸ τ' Ἀσκληπιοῦ βαστάσας ἄγαλμα ede. 12. Κυνίου Ἀπόλλωνος ferri poterit, quia unum quodammodo est nomen. XXVI, 2. pro δὲ ante ἐν scribe δ'. Casaubonus autem qui per enim vertit et Schweigh. qui aut μὲν γὰρ legi vult aut quaedam exi-disse opinatur, errant. Attalus enim misit quidem Romam, qui quae acciderint enarret, Romani autem ei fidem non habebant. Apostropho etiam utere II, 7. in δὲ σύχ. VI, 5. in δὲ ἦν et δὲ ὦν. 6. δὲ εἰς. VII, 7. in παρεγένετο εἰς. XI, 4. δὲ εἰς. 10. δὲ αὐτῷ. XVIII, 2. δὲ εἰς. XX, 1. παρεγένετο εἰς. XXI, 5. ἐτι ἐν. 6. δὲ ἀγαγεῖν. 9. δὲ οἶον. 13. ἐχορηματίετο ἀεὶ. Crasin Polybius adhibuisse

videtur VII, 13. in τὸ *ἰκανόν*, et similiter in *καὶ poteris* hiatus excusare IX, 5. in *καὶ ὁ*. XII, 8. *καὶ ἀγαθὰ*. XVIII, 5. *Καὶ οἱ*. XIX, 4. *καὶ ἐπὶ*. XX, 4. *καὶ Ὀροφίωνης*. Ferendum etiam est XII, 10. *ὅτι ἂν*. In Excerpt. Vat. 1. verba *ἐβούλετο ἐπανελεῖν* et δὲ *Ἀριαράθου* a Luchtio recte unctis sunt inclusa ut epitomatoris. Sed paulo post verba *Ὅτι τὸσαύτη τις ἀκολασία καὶ τηλικαύτη ἐπεκπεπῶκε ἐκτοπωτάτων ἔργων τοῖς νέοις*, non minus ab eclogario ut initium faciant sententiae, videntur esse *κατάτα*. II. non offendo in *δόξα· ἐπεδείξαντο γὰρ*, sed in iis quae haec excipiunt: *μυριάδας σίτου ὀκτὼ καὶ εἰκοσι* ex Polybii usu dicendum erat *σίτου μυριάδας* v. V, 1, 14. 89, 7. XXII, 26, 19. Cap. III. verba prima *Ὅτι Ἀνίσκου τοῦ Αἰτωλοῦ παραχῶδους ὄντος καὶ Φηρωδους* verba epitomatoris esse vidit Luchtius, qui ea unctis inclusit. Eidem epitomatori tamen etiam sequentia *ἀναίρεξθέντος δὲ τοῦτρου τὸ ἐξῆς οἱ Αἰτωλοὶ ἑμοφρόνησαν* debentur.

Lib. XXXIII, 1, 5. corrige δὲ *αἰτίαν*. 6. δὲ *ἄντων*. VI, 4. *παραχῆμα* *ἐξαπέστειλεν*. VIII, 5. δὲ *Ὀξύβιοι*. X, 8. δὲ *ἐπὶ*—δὲ *ἐπ'*. XI, 2. δὲ *ἐπὶ*, ubi ap. Ursin. δὲ *καὶ ἐπὶ* legitur, quae particula *καὶ* a Casaub. deleta est. XII, 7. *ταῦτα ἐπὶ*. 8. δὲ *οὐ*. II, 2. legitur: *Τηλεκλέα τῶν Μεγαλοπολίτην καὶ Αναξίδαμον* per se sine offensione, sed in Bav. deest *καὶ* et Schweigh. bene conjecit *καὶ τῶν Μεγαλοπ. Αναξιδ.* Supra enim scriptum est *Τηλεκλέα τῶν Αἰγιάτην*. III, 2. *feres καὶ εἰς*. V, 4. *καὶ Ἀνδρομαχοῦ*. VI, 1. *καὶ Ἀυραγκουλήϊον*. XI, 8. *καὶ Ἡρακλειωτῶν*. XII, 10. *καὶ ἀπολεληρημένοι*. XIV, 3. *καὶ Ἀστρυμῆδος*, ubi tamen codd. *καὶ στρυμῆδος* habent. VIII, 9. in verbis: *Οἱ δὲ Δακίηται ἠθροισμένοι* videtur post *Δακίηται* τὸτ' excidisse. Latinus interpres dedit interim. X, 1. in *ὁ Ἀριαράθου*. Ὀντος Schweigh. articulum (e conj. adscripsit, quem nequaquam necessarium esse duxit XI, 1. *Ἀτταλοῦ ἀδελφός* initio fragmenti ab epitomatore profectum est. Ib. *ογδοήκοντα· ἂν poteris* ferre, sed 5. pro *οὐ καὶ παραγεγνημένοι εἰς τὴν Ἀσίαν* conjicio verborum ordinem fuisse *οὐ καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν παραγεγνημένοι*. 7. *ἵ* fer *ὅτι εἰς*. Plura autem vitia insunt in ε. XII., ubi 2.

τάκοντα ἀπικτούντο—*Αριαράθου*, ὅτε, quae epitomatori qui rem brevius narravit, tribuerim. Idem judicaverim 9. de verbis: ὑπὸ δὲ τοῦ βασιλέως *Αριαράθου* ἱκαναίς τισι βλάβαις κ. τ. λ. Sed ib. 3. in ὡς μοῖ δοκεῖ; ὁρθῶς possit δοκεῖν conjici. Ib. *παραθεμένῳ*. Ὁ non offendit. XIV, 1. ὁ *Ἡρακλείδης* in initio fragmenti legitur, et quod XVI, 13. in verbis senatus consulti e latino in graecum versi *συμμάχου ἡμετέρου γεγενημένου, ἐπελθόντες—ἐποιήσαντο* ἢ legitur, hac ipsa de causa non offendit. In Excerpt. Vat. Maj. 1. in τοῦ *Αριαράθου* poteris articulum delere. Ib. *καὶ ἀσφαῖ* et τὸ ὅλον leges. II. pro οἱ ἄνθρωποι ed. Rom. *ἄνθρωποι* praebet, tu scr. *ἄνθρωποι*. Ib. in verbis τῶν *πραγματῶν αὐτῷ ἀντικειπόντων* a Polybio αὐτῷ post *ἀντικειπόντων* collocationem fuisse videtur. Paulo infra ferēs *καὶ εἰς*, sed pro *Ῥόδι* *εἰσέροντες* conjicies *διεμπεσόντες* et conferēs XXXVIII, 1, 4. In *καὶ ὄν* non haerebis, neque in *εἰλοντο* *αρχόντα*, ubi apostrophum adhibebis, neque ib. in *καὶ ἔλλα*. Sed III. *ποτε εἰς* corrige et ib. in verbis: *πότερον ὁ τὸν τρίγωνα ἀμέλων ἢ ὁ τὸν κόσκινον ὑπέχων* dicendi ratio nequaquam apta est. In ed. Roman. legitur *τὸν τρίγωνα*. Equidem scripserim *πότερον τὸν τρίγων ἀμέλων ἢ τὸν κόσκινον ὑπέχων*. Ib. denique pro *λέγω*, ante *et* ed. Rom. melius tuetur *λέγων*, *et*, struendum enim est cum *δοκῶ*, quod antecedit.

Quae in libr. XXXIV. ex Strabone et Athenaeo ut Polybiana collecta sunt plerumque non ipsa Polybii verba, sed narrationes secundum Polybium continent. Quae de causa non offendet I, 1. in *γραφῇ* [*ἐπραγματεύσαντο*] neve 2. in *τε ἐποίησε*. II, 2. *ψεύδοιτο*, *et—καὶ αὐτῶν*. 3. *τε εἰρησθεῖ*. 6. *τὰ ὕδρευα τὰ ἐν Ἀργεὶ παραδειξάντα, Ἀτρεὶ δὲ, τοῦ ἡλίου—τῷ οὐρανῷ—καὶ ἰεροσκοπουμένους*. 8. *ἐκαστον*. 9. *σχήματι ἀκούεσθαι, οὐδ'—τῷ Πικαῖῳ*. 11. *δὲ οὐδὲ—ποῦ Ὀδυσσεὺς πεπλήνηται, ὅταν*. 12. *τὸ ἐκ*. 14. *καὶ ἄλλων*. III, 3. *καὶ ὁ μὲν εὐαίνει, ὁ—δόρου ἔχων*. 5. *δόρατι ἐπίτηδες—τραπέντι; ἔως*. 6. *ἢ εἰς—μέγα εἰη*. 7. *δὲ εἰς—δορυ, οὐκ—καὶ ἐλάτης—καὶ εὐανάληπτον*. 8. *σθαγρῶδη εἶναι*. 10. *καὶ ἐκ*. 11. *εἶναι ἀμάρτημα ἢ ἰστορικόν*. 12. *τὰ ἐν*. IV, 1. *ἢ ἄγνωστον*. 2. *τὰ ἐκάστοις—δὲ εὐχαριδίστα*. 3. *δὲ, ἠδούην καὶ ἐκπληξιν*. 5. *δέχεσθαι, (οἱ γὰρ ὅλοι) οὐκ*

εὐθύδρομοι·) ἢ ἐξοικειανίζειν. 6. τὸ ἐκ—ἐννέα ἡμέραις διη-
 νύσθαι ἰσοταχῶς. 7. τινα ἀφριμένον. 8. καὶ οἱ ὕστερον.
 V, 1. καὶ Ἐρατοσθένη. 3. ἔτι, οὔτε θάλαττα, οὔτε — τι
 ἐκ—θαλαττίῳ ἑοικὸς. 5. πλευμονι ἑοικὸς. 6. διότι ἐπανελ-
 θῶν. 7. καὶ αὐτὸ—ιδιώτῃ ἀνθρώπῳ. 8. διαπορήσαντα, εἰ.
 9. τούτῳ. ὁ—γε εἰς—πλεῦσαι· ὁ—τῷ Ἐρμῇ—λέγοντι. (10.)
 Ἐρατοσθένη. 11. προφέρεται. Ἐρατοσθένους δὲ εἴρηται ἡ
 παρὶ τὰ ἐσπέρια καὶ τὰ ἀρκτικά—ἄγνοια. (13.) Ἄλλ. συγ-
 γνοίη; (14.) Ἄλλὰ. γέ ἐστιν καὶ ἐν. VI, 1. τὸ ἀπὸ. 2. λαμ-
 βάνονται, εἴτε—ἐμμετροῦντι, οὔτε. 3. βεβηκνία ἐπὶ—Ναρ-
 βῶνα. (4.) Ὡστε. 5. ἡ ὀκταμισχιλίαν. 6. διάστημα ἀπὸ. 7.
 καὶ ἐκεῖνο—Ναρβῶνα, ὡς—τοῦ ἀμβλυγαρίου. 8. ὅτι ἡ—πα-
 ραλία ἢ ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ ἐπὶ στήλας ἔγγιστα ὑπερέχει. 9.
 Πελοποννήσου ἐπὶ—στάδιοι, αὐτοὶ ἐπ’—διπλάσιοι ὢν. 11.
 πεῖρα ἐξ. 12. Λευκάδα ἐκ Πελοποννήσου ἐπτακοσίους—καὶ
 ἐν δεξιᾷ εἰς—πεντήκοντα. (13.) οὕτως—πνεύσματ’ ἐστίν—
 καὶ ὁ—τὸ ἀπὸ πορθμοῦ ἐπὶ—καὶ ὁ—ἀποδειξάι. (14.) ὁμο-
 λογοῦσι. Et sic per totum librum, cujus sermo quam ma-
 xime a Polybiano dicendi genere, quod in ceteris libris
 est conspicuum, recedit, ita ut sententias, minime autem
 verba Polybii hic legas.

Lib. XXXV, 1, 4. in verbis e Suida petitis: τῶν ἀνδρῶν
 οὔτ’ εἰκειν τῇ ψυχῇ, οὔτε παρακαθιέναι τοῖς σώμασι scribe
 ταῖς ψυχαῖς, quod magis etiam respondebit τοῖς σώμασι.
 II, 1. verba: Ἐπειδὴ οἱ Κελτίβηρες in initio fragmenti le-
 guntur. 13. in verbis: τῇ γὰρ μὴν προαιρέσει, ὡς διέφαινον,
 οὐκ εἰκούση τοῖς λόγοις, οὐδ’ ἠτταμένη. Schweigh. offen-
 dit in εἰκούση, cujus loco εἰκνία vel cum Reiskio εἰκνία
 se exspectasse affirmat. Vult igitur τοῖς λόγοις deleri, id
 quod etiam suaserat Reiskius vel τοῖς ὅλοις eorum loco
 scribi. Equidem ex Bav. ἀκούση fecerim ἀκουούση et ὡς
 deleto verba ita interpretor: animo apparebant ver-
 bis non obediente neque submisso. 15. corrige
 τοῦτο ἔφασαν. III, 1. δὲ ἐν. 4. δὲ Ἀραναίικας. IV, 1. πρᾶ-
 γματα ἀπέβαινε. 8. in verbis: δοκῶν δὲ συμβουλος γεγο-
 νέναι τοῦ πολέμου, ἐπὶ καλοκἀγαθία καὶ σωφροσύνη δόξαν
 ὁμολογουμένην πεποιημένος, scribe τὴν ἐπὶ καλοκἀγαθία—

δόξαν, uti ib. legitur: τῆς δὲ (scr. δ') ἐπ' ἀνδραγαγήμης. V, 2. corrige δὲ ἵππος.

Lib. XXXVI, 1, 8. ne offende in πατρόδι. ἦσαν, sed 9. corrige δὲ οἱ quod Casaub. dedit pro τε οἱ, quod Ursin. habet c. mss., et scribe δ' οἱ. II, 7. γε ἐξαντῆς. IV, 1. ἐκείσε ὑπαρχόντων. 5. τε ὄπλα. 6. ταῦτα ἔδωκαν, 7. ἐγένετο, ὅτι, ubi διότι scribe, quod etiam Suidas praebet. V, 1. δὲ οὐδὲν, sed loco 2. ὀττενόμενοι, eis ductus omnino dubito, num fragmentum sit Polybii, quod Suidas non nominato auctore servavit. 3. corrige ἅμα ἀνακραγόντες et 5. δὲ ἐπὶ. Ib. καὶ εἰς ne improba, sed VI, 3. Polybii nequaquam scripsisse videtur ἐρη· ὅταν. Fortasse Suidas tantummodo verba Scipionis ab ὅταν—ἐχθρούς in Polybio, quem tamen non nominavit, invenit. 6. σκιαὶ ἀτσουσιω verba sunt Homeri.

Lib. XXXVII, II, 1. in verbis: καίπερ ἐκ συλλογισμοῦ οὐ βελτίων ὑπάρχων particula οὐ e conjectura Salmasii est a Schweigh. recepta, quam neque codd. Polybii neque cod. Peirescianus neque Suidas habent. Mihi autem ea non necessaria esse videtur. Potest enim recte dici: aspectu erat deformis, quamvis mente sive ratione mellior. 6. in verbis: καὶ συλλήβδην τοῦ καλοῦ, ὅτι πότ' ἐστιν fortasse συλλήβδην post τοῦ καλοῦ fuit collocatum. 7. post λαβέσθαι, ante ἀμετάκλητον suspicor καὶ excidisse. III, 1. ὁ ἐν in initio fragmenti est. 2. corrige ἐξήκοντα ὑγιεινότητος, sed ib. fer ἐγεγόνει. ἐρίγνετο. 5. apostropham adhibe in ἐννενήκοντα ἔτη. Ib. autem in verbis: πρὸς δὲ τοῦτω υἱοῦς τέσσαρας fortasse τέσσαρας ante υἱοῦς fuit collocatum. 12. δὲ ἐμπροσθεν facile emendabis, non ita τῇ ὑστεραίᾳ. Est autem narratio a Plutarcho secundum Polybium in lucem prolata. In Exc. Vat. Maj. a libr. XXXIV—XXXVII, 1. pro Ἐγὼ δὲ διότι οὐκ ἀποδοκιμαζῶ τοῦτο το μέρος scribendum fortasse erit διότι τοῦτ' οὐκ ἀπ. τ. μ. Ib. corrige οὔτε ὄλην et post ῥηθέντα, pro ὅσον scribe καθ' ὅσον. II. pro δοκοῦσα εἶναι videtur a Polybio εἶναι δοκοῦσα scriptum fuisse. IV, 1. in verbis: φάσκοντες, ὅτι οὐ ταύτην ἔχοντες τὴν προαίρεσιν κατακτῆσαντο τὴν ἡγεμονίαν καὶ—ἐκτρέπεσθαι primum in ed. Romi.

melius est pro ἐκτρέπεσθαι ἐκτρίβεισθαι deteri scil. imperii cupiditate, deinde habet cod. ὅτι οὐ τῆς. et tum relicto non ita brevis vocabuli spatio sequitur τοὺς τὴν προαίρεσιν, unde Majus dedit: ὅτι οὐ ταύτην ἔχοντες τὴν προαίρ. Ego autem ex iis fecerim: εἰ διὰ ταύτην πρὸς αὐτοὺς (i. e. Carthaginienses) προαίρεσιν. V. corrige τοῦτο ἴδιον, non ita καὶ ἐπί. Sed ib. infra in μικροῦ εἶχ... verba sunt corrupta, non minus in εἶναι τὸ εἰς. VII. in τοῦ ὑπάρχου fortasse crasin adhibuit Polybius, et ib. pro ἐτοιμοὶ εἶσιν conjecerim ἐτοιμοὶ πάρεσιν. VIII. pro οἶα ante ἐκ suspicor οἶον scriptum fuisse, et ib. pro ταὐτὸ ἡμῶν in ed. Rom. melius est ταὐτὸν ἡμῶν. Ib. tamen γε ἡμᾶς corrige, uti IX. μηδέποτε ἐν. X. Ὅτι Ῥωμαῖοι ἐπεμψάν est in initio fragmenti. Infra in μετὰ τούτου Αὐλὸς Μαγκί-κος cod. pro τούτου habet τούτων, ex quo fecerim μετὰ τούτων i. e. post hunc, qui primus erat electus. Ib. apostropho fortasse utendum in γηράσαντα ἐν. XI. leges καὶ ἱετῶν et XII. καὶ ἀφορίαν, sed ib. corriges δὲ οἶον et pro μήτε ἀγάμωσ τὰ γενόμενα, ubi in ed. Rom. est ἀναγάμωσ conjecerim μήτ' ἂν ἀγάμωσ τὰ γενόμενα τέκνα τρέφειν, ut ἂν referatur ad γενόμενα (cujus loco cett. tuentur γενόμενα qua forma num Polybius usus sit valde dubito). Ib. infra χρεῖα ὁ potest ferri, sed pro συμβαίνειν, ante ὑπερ [θετέον ἐξαγγέλλ]ειν aut uti in ed. Rom. est: ὑπερ[βαί]νειν scribas συμβαίνειν. In fine legitur καὶ ἐκ.

Lib. XXXVIII, 1, 6. et 8. crasin adhibuit Polybius in τὸ ἔθνος. Ib. 8. pro εἶχε ἄλλ' scr. εἶχεν ἄλλ'. II, 2. pro οἱ ἦσαν Polybius scripsisset οἵπερ ἦσαν. 8. corrige δὲ ἦσαν. 9. in verbis: τὸ δὲ ἔθνος, καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἐστίν, οὐ μόνον—ἐδέχοντο Schweigh. primum pro τὸ δὲ ἔθνος conjecit τῷ ἔθνει idque cum iis quae praecedunt: λοιμῶν αἴτιοι construxit. Fecit hoc, quia supra 8. ad: Οἱ δὲ περὶ τὸν Δαιον καὶ Κοιτόλαιον praedicatum deest. Reiskius inde conjecerat aut δὲ delendum esse aut aliquid deesse, et Casaubonus hac de causa lacunae signum iust αἴτιοι posuit. Recte tamen Schweigh. his opponit, non verisimile esse plehis vel multitudinis nomine designare Polybium voluisse Dicaeum et Critolaum. Deinde

codd. habent: καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἔφη, quae Ursinus mutari voluit in καθάπερ ἢ παροιμία ἔφη, Reiskius in καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἐφρμυνοῦμεν τὰ διδόμενα, et Schweigh. e conject. mutavit in ἐν παροιμίᾳ ἐστίν. Ursinus autem offendit etiam in οὐ μόνον, quod aut in οὐ μέντοι aut in οὐ μὴν mutandum esse opinatus est. Equidem verba ita a Polybio scripta fuisse arbitror: Οἱ δὲ περὶ τὸν Αἰαίον καὶ Κριτόλαιον— (οὔτοι δ' ἦσαν—αἴτιοι) καθάπερ ἐν παροιμίᾳ τὸ ἔθνος scil. ἔφη sive φησὶν, οὐ μόνον—δέχοντο. III, 6. Κριτολαίου. Ὁ bene habet, non ita V, 5. δὲ ὀρκιζόμενος. et 7. οὓς ἂν ἐπὶ στρατηγία αἰρήσωνται, quod Schweigh. e conj. Reiskii dedit. Vulgo legitur ἐπὶ στρατοπεδείᾳ, quod ita interpretatus est Casaubonus: ut quaecunque aliquis loca expeditione ista (at tum στρατεία erat scribendum) cepisset, eorum dominus esset. Mihi potius οὓς ἂν ἐπὶ στρατοπεδείᾳ αἰρήσωνται scriptum fuisse videtur: quoscunque exercitui praeferissent, ut ei praeesent. Quo de usu praepositionis ἐπὶ cf. Matth. Gr. gr. 586. c. In Excerpt. Vat. Maji I. pro οὔτοι οὐδὲ ἀρορμήν, scribe οὔτοι δ' οὐδ' ἀρ. Oppositi enim sibi sunt οἱ μὲν i. e. Carthaginienses et οὔτοι δὲ i. e. Graeci. II. pro δοκεῖ ἢ τύχη scribendum erit ἢ τύχη δοκεῖ. Ib. corrige πάντα ἐν. III. δὲ ὑπὲρ et ib. infra pro κατὰ τοῦ ἐνός... κατὰ τὸν ἐνός... Respondent enim haec praecedenti κατὰ τὸ πλῆθος. IV. δὲ οὔτε et pro αὐ ὑπολαμβάνω scribe ἂν ὑπολαμβάνω.

Lib. XXXIX, 1, 1. non haerebis in καὶ ἀλάζων, neque 2. in δέκα. Ἐπειτα, neque 7. in Καὶ ὁ neque ib. in βέλτιστε. ὑπὲρ neque 9. in καὶ οὐκ, neque II, 13. in καὶ ἐν δυστυχηκνία πατρίδι, ubi tamen ἐν e conject. Reiskii, qui aut hoc aut οὐ post καὶ addi voluit, est editum. Poterat etiam conjici καὶ δυστυχηκνίας (nota perfectum sine augmento) πατρίδος. I, 2. autem pro παρῆν ἐν πανοπλία, ἦνικα conjicies verborum ordinem fuisse ἐν πανοπλ. παρῆν, ἦνικα. 3. corriges δέκα ὅσον. 8. in verbis: προσβανόμενοι, ἔτι καθημένων ἐν Ἰτύκη suspicor καθημένων ἐστὶ scriptum fuisse. III, 1. ex Suida, incerto auctore, est: γόνατα, ἐπιλελησμένος et 2. δὲ Ἀσδρούβας. Verba deni-

ie a 3. ab Appiano secundum Polybium quidem, neque
 men ipsis Polybii verbis prolata sunt. Non miraberis
 itar quod legis Καρχηδόνα ὄρων — τότε ἄρδην. 4. και
 ηη και ἄρχας — δὲ ἡ — και ἡ μάλιστα ἐπαρχος ἐκλαίμνασα
 — [φῆναι] εἶτε ἐκὼν — τοῦ ἔπους. 6. βούλοιστο — ἄρα, ἐς
 ἡφραίπεια ἀφορῶν. In Excerpt. Vat. Maj. 1. ap. Lucht.
 gitur: οἰκεία, αὐτὰς δὲ αὐτὸ μὲν κυρεῖν, in ed. Roman.
 ntra οἰκεία, τοῖς δ' αὐτὸ μὲν κυρεῖν, equidem scriben-
 m esse censeo οἰκεία, τῆς δ' (i. e. μεταβολῆς) αὐτῆ
 . e. ἡ φύσις) μὲν κυρεῖν. II. emendabis δὲ οἶον et τὸ
 ῶλουδον. III. in initio fragmenti epitomatoris sunt ver-
 : Ὅτι τοῦ Ἀσδρούβου τοῦ τῶν Καρχηδοσίων στρατηγού
 ἔτου παραγενομένου τοῖς τοῦ Σκιπίωνος γύνασεν. Non
 fendes deinde in ὄρατε, ἔφη, neque in ὧ ἄνδρες, sed δὲ
 ; et ταῦτα ἐποιοῦν corriges. Cap. IV. verba: παρὰ
 τὰ ἐράνη ἢ ἀπάντησις τῶν πολεμίων sunt ab eclogario,
 à sententiam Scipionis explicabat, profecta. V. leges
 αἰ. ἐβουλεύετο. Quae autem deinde sequuntur Ὅτι τῶν
 χαῶν usque ad ἐξηρέχθη a Polybianis uncis esse se-
 ngenda, quoniam epitomatori debeantur, jam vidit Luch-
 is. Verba autem, quae haec excipiunt: ὡς, εἰ μὴ τα-
 ως ἀπολώμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν Themistoclis sunt, in
 l. Rom. est ἀπολωμέν, fortasse igitur ἀπολώμεθ' scri-
 am erat, quamquam hiatus non offendit. Si deinde
 ec leguntur: Ὡσανεῖ, εἰ (in ed. Rom. ὡς ἂν, εἰ) μὴ
 καὶ ἀπώλοντο, οὐκ ἂν ἡ Ἑλλὰς διεσέσωστο, ea ab epitomatore
 ad praecedentia explicanda addita esse censeo,
 mens tamen simul, eum verba Themistoclis male in-
 llexisse. Eiusdem sunt verba Φιλοπομένα εὐνοίαν: εἰ
 τοῦ ἐν, uti jam vidit Luchtius. Cap. VI. denique fa-
 e feres και ἐπὶ et corriges VII. κατὰ ἔτος.

Lib. XL, II, 4. leges και ἀνίσως. III, 1. pro ὅτι
 st προνοεῖσθαι scribes διάτι. 2. non offendes in παρὰ-
 πῆ. Ἠλείοι, neque 4. in και ἦν, sed 5. corrige δὲ ἐφρευ-
 ν. 6. fer Καὶ ol. Ibid. tamen emenda δὲ ἐμήνων et 7.
 ντα δ' ἦν πλήρη ἀρχομένης φαρμακείας τῶν ῥιπτούντων
 τ. λ. ad quae Schweigh. jam adscripsit: Non satis ini-
 gra h. l. videtur esse oratio. Fortasse ματαιομάτης aut

tale quid pro ἀρχουμένης legendum. 10. in οἱ δὲ Θηβαῖοι ἐκλιπόντες fortasse λιπόντες legendum. V, 2. in Σωσικράτη, ἐπενέγκαντες fortasse Σωσικράτην est scribendum. 4. autem in παραγενομένου ὑπὲρ τῆς — παρανομίας vulgo ante ὑπὲρ τῆς inseruntur διὰ τὴν, quod Reiskius in δι' αὐτοῦ mutari voluit. Rectius tamen idem statuit, in aliis libris fuisse διὰ τὴν — παρανομίαν, in aliis ὑπὲρ τῆς — παρανομίας, qua de causa equidem διὰ τὴν — παρανομίαν scribendum et ὑπὲρ τῆς delendum esse censeo. Ib. corrige δὲ Ἀρχίππου. 12. ἀπωλώμεθα, οὐκ in verbis Themistoclis legi posse, jam supra significavi. Sed VI, 3. corrigendum erit δὲ εὐθέως. Quae cap. VII. leguntur ex Strabone sententiam Polybii referente hausta sunt; non igitur offendes in [τῆς Κορίνθου] ἐν, neque in τὰ ἀπειθήματα, neque 3. in Διονύσου, ἴσθ' neque in τὸ Οὐδὲν. Sed VIII, 3. corrige οὔτε οἱ et 5. δὲ ἐπὶ. IX, 1. autem verba prima fragmenti ab epitomatore narrationem contrahente sive sequentiā explicante profecta sunt. Leges igitur sine offensione δέκα, ἣν ἐποιήσαντο ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ, οὗτοι οἱ. X, 2. pro καὶ περὶ ὧν οἱ ἄνθρωποι ἀμφιβάλουσι διευκρινῆσαι, codd. habent: καίπερ οἱ ἄνθρ. κ. τ. κ. Fortasse igitur olim καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀμφιβάλουσι διευκρινῆσαι scriptum fuit. Ib. pro μέχρι οὗ in codd. est μέχρι τοῦ, ubi tu μέχρις οὗ ede. 5. corrige πάντα ἦν. XI, 1. in initio fragmenti feres χωρισθῆναι ἐξ. Quod autem XII, 1. legis καὶ Αἰγύπτου, e conjectura est additum, quam improbo, quoniam nexum ignoramus.

Fragmenta breviora praeterea a Schweigh. satis diligenter collecta hic omittere satius esse duxi, quoniam jam in his majoribus fragmentis lectores ne defatigaverim timeo. Id tamen etiam ex iis, quae de excerptis Valisianis et Vaticanis disputavi, apparebit, Polybium quemque hiatum magna cum cura evitasse, quamvis ex ipsa rei natura facile concludas, luculentius etiam id patere ex iis quae ex prioribus quinque libris sint allata. Quae si accurate et diligenter perpenderit, in Polybio hac in re Theopompi discipulum agnosces nec cum iis facies, qui eum minorem curam in perpeliendis scriptis posuisse sta-

tuant. Vix enim alios in eo reperies hiatus, quam quos etiam Isocratem admisisse supra vidimus, nisi huc referas, quod paulo frequentius vocales ante pleniorum interpunctionem concurrere passus est. Qua de causa etiam ab instituto meo non alienum esse duco pauca quaedam de usu apostrophæ in Polybianis addere, praesertim cum hunc scriptorem exempli instar esse voluerim, ex quo de ceteris historicis possit judicari. Quae enim ex Theopompi scriptis nobis relicta sunt fragmenta, ea ipsa de causa, quia sunt fragmenta, minus apta esse videbantur.

Elidisse autem Polybium litteram *α* in praepositionibus, discas inter alia ex III, 108, 4. IV, 9, 4. 22, 8. ubi *δι*, ex IV, 2, 8. 40, 6. V, 31, 5. ubi *κατ*, ex V, 39, 2. VIII, 21, 4. XI, 23, 6. ubi *μετ*, ex VI, 56, 2. XXIII, 8, 10. XXIV, 10, 3. XXXI, 7, 6. ubi *παρ* ante vocales leges. Idem de particulis judicabis, si I, 51, 6. *κἄπειτ* et XXI, 8, 10. *ἐπειτ*, si II, 61, 8. XI, 5, 8. XII, 15, 8. *ἄρ*, si III, 117, 8. IV, 26, 3. V, 21, 2. *ἴν*, si V, 22, 6. VI, 10, 7. VIII, 10, 8. *ἀλλ*, si XII, 4, 5. XVIII, 17, 1. XXIII, 12, 2. *ἐί*, si XXIII, 2, 5. *ἄμ*, si XVII, 15, 10. *μάλ* et III, 52, 6. *τάχ* legeris. In adverbis *α* est elisum in *μάλιστα* IV, 69, 4. V, 110, 10. VI, 9, 12., in *ἥκιστ* V, 2, 2. VIII, 1, 8. Vat. Exc. M. XII, 22., in *οικειότατ* VII, 12, 8., in *ἐναγογέστατ* I, 65, 7. et in *τάχιστ* I, 79, 5. IV, 24, 3. In numeralibus in *τριακοντ* III, 22, 2. IV, 20, 7. 63, 10. in *δέχ* X, 7, 5. XXXI, 10, 3. In pronominiibus et adjectivis in *ταῦθ* II, 17, 8. 43, 6. III, 11, 8. in *τοιαῦτ* XI, 6, 9. in *ἦντιν* V, 11, 4. in *τίν* VI, 53, 10. in *πάντ* III, 55, 9. 113, 8. IV, 84, 9. In nominibus in *πράγματ* II, 41, 6. XI, 9, 3. in *δέ* VI, 3, 6. XII, 20, 5. XXVIII, 7, 8. In verbis in *οἶδ* V, 106, 4. VII, 14, 6. X, 9, 2. in *ἠγοούμεθ* I, 79, 7. III, 1, 5. VI, 46, 11. X, 9, 8. et in *βουλοίμεθ* XXII, 4, 7.

Ε est elisum in particulis: in *δ* II, 40, 3. 56, 14. 64, 11. et ante *Ἰούνιος* I, 54, 3. in *αἶδ* IV, 39, 11. in *τάδ* XII, 23, 8. in *μηδ* III, 112, 9. V, 11, 4. XXVII, 5, 6. in *οὐδ* V, 22, 6. 44, 2. XI, 29, 7. in

τ' III, 89, 8. IV, 33, 6. VI, 2, 11. in ὡστ' II, 24, 15. III, 115, 8. IV, 15, 7. in ὄτ' XXXIII, 12, 2. et in Vat. Exc. XXXIII, 2. 3. in τόν III, 118, 41. in πότ VIII, 12, 5, XI, 5. 4. 27, 6. in μηδέποτ' IX, 8, 4. XVII, 15, 10. in οὐδέποτ' III, 107, 9. XV, 11, 7. XXII, 3, 1. in μήτ' IV, 38, 2. XXVI, 1, 6. 2, 2. in οὐτ' V, 30, 1. VI, 46, 11. VIII, 10, 7. in γ' V, 33, 1. XXII, 5, 8. 6, 12. In numeralibus: in πένθ' III, 23, 3. IV, 7, 10. V, 82, 1. XVI, 36, 3. bis. In verbis: in ἔχουθ' XI, 29, 7. φρονεῖθ' XV, 29, 11. in δύναισθ' XI, 28, 10. οἰεσθ' in Vat. Exc. XXX, 3.

I elisum vides in praepositionibus in ἐφ' II, 24, 17. III, 115, 9. V, 35, 2. in ἀντί XXXII, 14, 13., in verbis: in φήσομαι III, 6, 3. 31, 2. συγχωρήσομαι XVI, 14, 6.

O est elisum in praepositionibus: in ἀπ' III, 83, 1. IV, 57, 3. 7. in ὑπ' III, 109, 9. IV, 81, 5. X, 2, 4. In pronominiibus: τοῦτ' I, 39, 10. 84, 9. III, 4, 9. In verbis: in δύναιτ' II, 59, 6. V, 44, 22. XII, 3, 3. in γένοιτ' XVI, 18, 1. in παρασημήναιτ' III, 90, 14. in δέουθ' III, 86, 3. et Vat. Exc. XXVII, 3. in ἐφαίνεθ' IV, 2, 3. 12, 10. in ἐγένεθ' V, 37, 2. et in ἐβούλετ' XII, 20, 5.

Notandum autem et fortasse etiam corrigendum erit X, 47, 1. Πολλοὶ δὲ γίγνουθ' οἱ πυρσοὶ, ubi γίγνεται πυρσοὶ scribendum esse videtur, quia ejusmodi elisio in scriptoribus prosae orationis non locum habet.

Craseos exempla sunt in τάλλα I, 38, 3. 8. 61, 6. II, 32, 6. in τἀναγκαῖα II, 48, 8. τἀγαθὰ III, 25, 8. et Vat. Exc. XXX, 3. in τἀνθρώπεια XII, 28, 2. XXXIX, 3, 6. τἀκόλουθα XXVIII, 14, 3. τἀπόγωμα XXXIII, 7, 6. in τἀναντία III, 26, 3. 108, 10. IV, 8, 10. τἀπίχειρα IV, 63, 1. VIII, 14, 5. 6. τἀκείνων XXI, 10, 5. in ταῦτό I, 46, 13. 50, 7. 78, 10. II, 37, 9. 11. et ταῦτόν II, 56, 11. X, 46, 5. XVI, 36, 5. τἀληθὲς II, 56, 12. et Vat. Exc. XXX, 3. τἀκόλουθον IV, 35, 5. VII, 12, 11. XI, 14, 3. XXII, 6, 10. XXIII, 2, 16. τἀργύριον XXII, 9, 4. ταῦτόματον XV, 16, 6. 28, 5. XXII, 9, 16. τοῦναντίον II, 6, 9. 56, 11. III, 4, 1. τοῦμπροσθεν II, 27, 4. III, 17, 6. 51, 5. τοῦργον II, 42, 3.

III, 21, 7. VIII, 36, 11. XIV, 5, 15. *τοῦμπαλεν* III, 14, 8. 77, 2. IV, 81, 12. *τοῦγκλημα* VI, 36, 9. Vat. Exc. XXXVIII, 2. *τοῦλαττον* VI, 45, 4. *τοῦλάχιστον* XI, 29, 7. XV, 7, 5. *τοῦνόμα* II, 59, 6. IV, 81, 13. V, 82, 13. *τοῦπίσω* III, 79, 4. 7. 115, 5. V, 72, 6. *τοῦπαθεν* I, 51, 8. XVIII, 13, 4. *τοῦργανον* VIII, 7, 11. in *τάδεληφῶ* III, 33, 6. 14. 71, 9. 97, 4. V, 40, 7. 53, 11. 56, 2. X, 4, 26. 5, 3. 37, 5. in *ταῦτομάτω* X, 2, 5. XXXII, 16, 13. in *τάδεληφῶ* III, 76, 1. 95, 2. V, 40, 5. 7: 41, 2. X, 4, 4. *τάνδρος* III, 61, 6. 87, 6. IV, 82, 3. VIII, 23, 4. IX, 24, 8. X, 2, 1. 5, 9. XI, 19, 1. XII, 13, 3. in *ταῦτομάτων* IX, 9, 3. X, 34, 2. XV, 33, 1. XVII, 12, 2. in *προῦκαλεῖτο* I, 31, 4. III, 60, 9. 100, 3. *προῦβη* II, 1, 3. III, 79, 6. V, 30, 6. *προῦνοεῖτο* III, 33, 7. 94, 7. XVII, 14, 12. *προῦτεινε* III, 103, 7. XV, 8, 4. XXI, 12, 7. *προῦθετο* VIII, 13, 3., unde simul disces corrigendum esse *προεθετο* XII, 20, 8. XXI, 9, 13. XXII, 6, 7. 8, 3. XXV, 6, 2. *προεθετο* II, 66, 3. et *προετίθετο* X, 6, 11. *προῦφαινετο* VIII, 16, 11. XI, 29, 2. *προῦκειτο* X, 6, 8. XXX, 9, 5. *προῦστησαν* X, 25, 3., unde corriges *προεστῶτος* IV, 5, 3. X, 33, 4. *προῦλεγον* XIII, 111, 5. *προῦβαλεν* XXII, 21, 11. Male autem legitur in Vat. Exc. XXXIII, 1. *προελάβομεν*. Accedit his *προῦεργον* V, 19, 5. et *προουργιατερον* IV, 14, 6. 31, 4. 74, 3. Deinde in *κᾶπειτ* I, 51, 6. III, 62, 6. IV, 44, 8. *κᾶνταῦθα* I, 60, 5. IV, 87, 13. XXIX, 2, 5. *κᾶκεῖθεν* II, 48, 6. IV, 44, 6. 67, 7. *κᾶκεῖ* IV, 82, 1. V, 2, 10. 29, 6. *κᾶκεῖσε* XXII, 13, 14. *κᾶκείνους* II, 48, 1. III, 15, 14. 58, 4. *καλοκᾶγαθική* VII, 12, 9. XXIII, 18, 2. XXVII, 13; 2. *κᾶγῶ* XI, 29, 12. XII, 28, 3. in Vat. Exc. XXXIII, 3. *κᾶμοι* XIV, 12, 5. *κᾶμου* XVII, 4, 7. *κᾶμῆ* VII, 3, 8. *κᾶν* (ex καὶ ἐν) XXVI, 10, 13. *κᾶν* (ex καὶ ἐν) III, 31, 3. 90; 2. IV, 35, 3. Denique notandum est *ἐγῶμαι* VII, 1, 4.

Intelliges inde Polybium uti Isocratem vulgaribus tantum usum esse elisionibus, crases tamen rariores quam alios (referas huc *τάδεληφῶ* et sim. *τοῦργανον*, et sim. *κᾶν* et sim. et inprimis *ἐγῶμαι*) adhibuisse. In eo

tamen Isocratem ejusque discipulum Theopompum imitatus esse videtur, quod post vocales *κεῖνος* v. XII, 13, 9. XXVI, 10, 15. XXX, 9, 6. et *θελειν* III, 15, 14. V, 51, 11. XX, 11, 7. 12, 3. et ante vocales *μέχρις* dixit V, 31, 5. 56, 2. X, 15, 4.

Non prorsus eadem quidem cura, sed tamen satis magna in hac re etiam Plutarchus Theopompi et Polybii vestigia est secutus, qui modo elisiones paulo frequentius adhibuisse et in numeris et nominibus propriis, uti in particulis quibusdam necessariis *ἦ*, *εἰ* et similibus et in articulo, uti etiam in locis, ubi in legendo pausa fieri debet, minus diligenter hiatum evitasse videtur. Hoc autem certe ex iis, quae in

Capite quarto

de hiatu in Plutarchi vitis

sum allaturus, apparebit, Sintenisium, quem de Plutarchi vitis optime meritum esse satis constat, in eo non recte egisse, quod codicum quorundam auctoritate motus elisiones plerasque, quae ante eum in exemplis vulgaribus reperiebantur, removit et sic Plutarcho suo plures hiatus quam ceteri editores restituit. Eandem quidem rationem etiam secutus est Kranerus, qui ad Phocion. Vit. in Praef. XXIII. not. haec de ea re disputavit: „Ne in levissimis quidem rebus, in quibus quidem codicum auctoritas est, recedere a libris ausus sum. Huc refero rationem quam secutus sum in apostropho sive ponendo sive non ponendo, in qua re non prioribus editoribus, sed codicibus et editionibus veteribus obediendum putavi, quantum quidem hoc a me fieri potuit, si quidem ea varietas e Parisinis tantum codicibus, et Aldina atque Juntina, quas ipse contuli, enotata est, iis qui reliquos codd. contulerunt ita de hac re tacentibus, ut aut codices, quod verisimile non videtur, cum recentioribus consentire, aut ii qui contulerunt indigna haec, ad quae animum attenderent, putasse videantur. Quare editores ubique fere ita caute vitarunt hiatum, quasi versarentur in terso et compto Isocrate, quem non sine irrisione ipse

Plutarchus [qui tamen ibi rhetorem agit] dicit verecundatum esse *φρονῆεν φρονήεντι συγκροῦσαι* in libr. de gloria Athen. p. 350. e. add. Cic. Orat. c. 44. Et apud Plutarchum quidem tanto majore jure codices secutus esse mihi videor, quo majorem fidem facit consensus in ponendo apostropho [at plerique ex uno fluxerunt fonte et alii etiam in rebus consentiunt de aliisque nil certi constat], ubi adhibitum a Plutarcho esse verisimile est, ex quo concludi potest, in reliquis etiam locis non temere admissum esse in libris hiatus. At qui tanta cum cura in hiatus gravioribus evitandis versatus est, quantam in Plutarchi vitis et ceteris scriptis deprehendemus, eum nequaquam credes passum esse breviores istas vocales, quas exemplo non solum poëtarum, sed etiam oratorum et historicorum posset facili negotio elidere, tam saepe concurrere. Codices manuscriptos autem uti in interpungendo, ita etiam in apostropho ponendo non magna esse auctoritate quis est qui neget? Ne tamen longius quam par in hoc scriptore versandum sit, omnia ejusmodi loca, in quibus elisio sit adhibenda vel in quibus hiatus pausa sit excusandus, omittam eaque sola afferam, in quibus vocalium concursio quo defendatur, non habeat. Qua de causa ea etiam non commemorabo loca, in quibus aperte aliorum verba legamus.

Reperies igitur in Thesei vita haec, in quibus vocales ita concurrere videas: Cap. XIX, p. 8. d. *αὐτὸς δὲ ναυπηγία ἐπεβάλλετο*. At in libris omnibus fere, etiam in C. (Parisino) est: *αὐτὸς ναυπηγίαν ἐπεβάλλετο*. Particulam δὲ addi recte jam voluit Stephanus, ante quem etiam in exemplis vetustis legebatur habentque eam Bodl. 1. 2. et uti videtur Sintenis. codd. praeter C. Non minus probo, quod Sintenis e cod. C. *ἐπεβάλλετο* scripsit, sed hoc miror, quod omnes recentiores editores Reiskium sunt secuti, qui accusativos illos: *ναυπηγίαν* et in sequ. *τὴν μὲν—τὴν δὲ*, quos omnes tuentur libri, in dativos mutavit. Conferas quidem, ne de hoc verbi *ἐπιβάλλεσθαι* usu debites Platon. Soph. 264 b. ubi *ἔργον ἐπιβαλλόμεθα* et Legg. X, 892, d. ubi *μείζονα ἐπιβαλλόμενοι* leges.

Cap. XXIX, 14. b. verba: *Καταμαρτυροῦσι δὲ τῶν Εὐρεπίδου Ἰκετίδων οἱ Αἰσχύλου Ἐλευσίνιοι, ἐν οἷς καὶ ταῦτα λέγων ὁ Θησεὺς πεποιήται.* interpreti deberi suspicor; sunt certe non suo loco hic adscripta, cum potius ad verba ista: *ὡς Εὐρεπίδης ἐποίησεν ἐν τραγωδίᾳ* pertineant. Hermannus ea de causa καὶ post *ἰκετίδων* transponi voluit, probante Sintenisio et in codd. aliquot est sententia prorsus contraria: *καὶ μαρτυροῦσι δὲ ταῖς Εὐρ. Ἰκέτισιν.* Cap. XVII, p. 7, e. *Μαρτυρεῖ δὲ τούτοις ἡρῶα Νausιδίου καὶ Φαίακος εἰσαμένου Θησεῶς Φαληροῦ πρὸς τῷ τοῦ Σκίρου ἱερῷ, καὶ τὴν ἐορτὴν τὰ Κυβερνήσια φρασὶν ἐκείνοις τελεῖσθαι.* Hic vulgo ante Reiskium et in Ald. et Junt. pro *Σκίρου Σκίρωνος* legebatur, quod tamen post veterem interpretem Amiotum omnes editores improbaverunt, quorum plures putaverunt nomen ab herōe esse ductum, a quo Theseus navales socios acceperat. Sed recte Leopold. suspicatur, idem fuisse hoc ἱερὸν cum templo Minervae *Σκισιάδος* ad Phalerum sito, de quo conferatur Harpocration s. v. *Σκίρον* haec scribens: *καὶ Ἀθηναίων δὲ Σκισιάδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι ἢ Φιλόχορος μὲν ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσινίου μάντεως κεκλήσθαι. Πραξέων δὲ ἐν δευτέρᾳ Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος.* Quidni igitur statuamus, Plutarchum Praxionis auctoritatem esse secutum? Librarii certe facilius *Σκίρωνος* in *Σκίρου* (alii etiam *Σκύρον* habent) quod statim praecedit, mutare poterant quam vice versa. Hoc autem nil ad rem, quo loco templum erat conditum, sed Theseum gubernatore Nausithoo usum esse ex quoquo templo a Theseo in Nausithoi honorem condito poterat probari. Simile vitium reperitur c. XXXI, p. 14. f. *ἐν ἱερῷ Ἀρτέμιδος Ὀρθίας*, ubi articulus *τῆς* addendus esse videtur. V. Institut. Lacon. XXXIX. *ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος* et Lycurg. c. XVIII. *ἐπὶ τ. βωμοῦ τῆς Ὀρθίας.* In cod. C. *Ὀρθίας* abest. Cap. XIV, 6. b. denique in *Ἐκαλήσια* ante *οἱ* poteris quidem α elidere, rectius tamen ab omnibus praeter Schaeferum et Coraem editum est *Ἐκαλήσιον.* Cap. XXVI, 12. d. hiatum excusabis in verbis: *καταλιπεῖν δὲ καὶ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ οἷον ἐπιστάτας.*

In Romuli vita c. IV. p. 19. γ. haec leguntur: *Ταύτη δὲ καὶ θύουσι Ῥωμαῖοι καὶ χοῶς ἐπιφέρει τοῦ Ἀπριλλίου μηνὸς αὐτῇ ὁ τοῦ Ἄρεος ἱερεὺς καὶ Ἀφροειτῶν καλοῦσι τὴν ἑορτήν.* Hic Reiskius in pronominē αὐτῇ offendit τῇ πρώτῃ conjiciens, ego tamen deleverim, cum statim praecedat ταύτη et sententiae per καὶ—καὶ sint conjunctae. Cap. V, 20. a. verba ὡς δὴ τοῦ θεοῦ ἔξουτος αὐτὴν suspecta sunt. Nam in Quaest. Roman. c. XXXV. eadem res narratur, tale quid tamen, quod facile e nexu intelligitur, non est additum. Cap. IX, 22. e. in verbis offendo: ὁ Θεοῦ Ἀσυλαίων προσηγόρευον, non tam propter hiatus, uam in nominibus propriis, quae quodammodo uti hic unum conformant nomen, potest excusari, sed quia, quantum scio, ceteri scriptores de hoc deo tacent. Dionys. Hal. Antiqu. Roman. II, 15. aperte dicit: ὅτῳ δ' ἄρα θεῶν ἢ δαιμόνων (illud ἱερὸν φῦξιμον fuerit exstructum) οὐκ ἔχω τὸ σαφὲς εἰπεῖν. Cod. C. habet ἀσύλον. Num ὁ τὸ Ἀσύλαιον (i. e. ἱερὸν) προσηγόρευον scriptum fuit? XII, 24. c. pro περὶ ἡλίου ἀνατολῆς Plutarchum cum Plat. Pol. 269, a. περὶ ἀναταλῆς ἡλίου scripsisse verisimilius est. Conf. etiam Hom. Od. μ. v. 4. Cap. XIX, 29. in Ἐνταῦθα δὴ αὐτοὺς δ' (ex δὲ) pro δὴ erit scribendum, uti XX, 30. b. post εἶναι pro ἐκείνων κείνων. Cap. XXIII, 32. d. pervenio ad locum, quem veram crucem se mihi praestitisse possum affirmare. Scripseram in libello Friberg. 1839. 4. edito et metamorphoses criticas ad Plutarchum emendandum continente p. 14. haecce: „Ex benevolentia modestia rectoris fiat in Romul. cap. XXIII, p. 32. d. ubi haec leguntur: οἱ μὲν εὐνοίᾳ τῇ πρὸς αὐτὸν, οἱ δὲ φόβῳ τῆς δυνάμεως, οἱ δ' ὡς θεῶν χρώμενοι εἰς πᾶσαν εὐνοίαν θαναμάζοντες διετέλουν. Hoc in loco jure offendit Reiskius, qui se non intelligere dicit, quid ultima sibi velint verba. Suspiscatus est igitur aut legendum esse καὶ πᾶσαν εὐνοίαν, scil. αὐτοῦ, omnem ejus cogitationem (hoc quidem non male, videtur tamen aliter a Plutarcho dicendum fuisse) aut εἰς πᾶν (i. e. ἐν παντί) σὺν εὐνοίᾳ. Assentit Hutten., cui verbi εὐνοία: repetitio in vulgata dis-

placet. Vulgatam contra defendit Leopold. qui *εις πᾶσαν εὐνοίαν* adverbialiter pro *εὐνοϊκώτατα* accipiendum et cum summa benevolentia vertendum esse censet. At idem jam per *εὐνοίᾳ* est expressum. Aliam igitur iniit viam Schaeferus, qui verba: *εις πᾶσαν εὐνοίαν* explicuit: *εις τὸ τυγχάνειν πάσης εὐνοίας* „tot beneficia ab eo accipientes, ut plura a deo exspectare non possent.“ At haec si fuisset Plutarchi sententia, satis contorte et mire locutus esset, quippe qui causas allaturus, cur Sabini Tatii caedem, cujus auctores Romulus non puniverat, non aegre tulerint, scripserit: alii benevolentia erga eum, alii metu potentiae, alii denique *ὡς θεῶν χρώμενοι* *εις πᾶσαν εὐνοίαν θαναμάζοντες διετέλουν*. Nonne hic non solum ad *θαναμάζοντες* objectum desideras, sed etiam tertiam a ceteris diversam causam addi exspectas? Scribe igitur: *οἱ δ' ὡς θεῶν χρώμενοι πᾶσαν εὐνομίαν θαναμάζοντες διετέλουν*, ut sententia sit: alii eum ut deum colentes (eo ut deo usi quippe auctore legitimi imperii) omnino bonum reipublicae statum sive ordinem (ex rectoris prudentia et modestia profectum) magni facere (admirari) solebant. Quae satis idonea et a ceteris diversa erat causa, cur quieti manerent neque tumultum excitarent.“ Dicitur autem vix potest quantae tragoediae hoc maxime loco, quasi capital fecissem haec scribens, sint excitatae, eaeque non solum a viro quodam a me alias magni aestimato, qui adeo schedulam a me ut ejus injuriis responderem ad ipsum subito scriptam summis rerum scholasticarum in patria praefectis clam tradidit, quo infestiores mihi eos redderet, sed etiam a Jahnio Lipsiensi, qui nescio quas cavillationes in hoc libello notans pro more de re ipsa nil, nisi laudes quasdam in universum attulit, sed multus fuit in aliquot jocose et hilariter dictis improbandis, quae morosi hominis bilem moverant. Quid multa? quibus nescio causis commotus Jahnus „critici professus artes delatoris egit partes.“ Mittamus tamen causam hanc pusillam, qua pusilla gaudeant ingenia et redeamus ad locum Romuli, hoc addentes, non male ab Emperio in *Diar.*

ol. ann. 1838. N. 101. postquam Pflugkii in Sche-
 criticis p. 29. commendatam medelam: *οἱ δ' ὡς*
ἔχρωμενον ῥώμη εἰς πᾶσαν ἐπίνοιαν θανατοῦντες διε-
νην redarguerit, haec esse proposita: οἱ δὲ (scr. δ')
θεῶν χρωμενον εἰς πάντα (scribendum esset πάντ')
κα. Alii amabant, alii timebant, alii ut deorum pro-
 numine custoditum admirabantur. Cap. XXV, 33.
 in verbis: *καθυβρισθέντες οὖν ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου ἐν*
ἄποκρίσει cod. C. praebet καθυβρισθέντων, quod
ἰ nequit. Mihi tamen ἐν delendum esse videtur, nisi
vis statuere olim ἐν ταῖς ἀποκρίσειν ὑπὸ τοῦ (in C.
ab.) Ῥωμύλου editum fuisse. Ib. 33. d. minus offen-
in hiatus ἔτη ἑκατὸν, quamvis hoc facile in ἑκατὸν ἔτη
ari possit. Cap. XXIX. 36. b. in verbis: Ἰερὸν μὲν
αὐτοῦ ἐστὶ κατασκευασμένον, in cod. C. ἐστὶ omissum
, fortasse olim post κατασκευασμένον fuit collocatum.
p. 37. a. locus: τὸ πρὸς τὸ ἔλος τὸ τῆς αἰγὸς ἐρχε-
ται ἐπὶ θυσίαν βαδίζοντας a Coraë partim e libris par-
e conjectura virorum doctorum ita est editus. Vulgo
ἔα αἰγὸς ὡς ἐπὶ θάλασσαν βαδίζοντας legitur idque re-
rexit Sintenis, et defenderat Reiskius ex more veterum
anorum, simulacra numinum ad mare aut ad fluvios
acendi, ibi lavandi et e lavacro cum pompa in urbes
empla reducendi. At quid haec in loco? Re-
etiam Leopold. opposuit, infinitivum desiderari. Amio-
verba ita accepit, quasi Caprae palus versus mare
intelligatur. Xyland. Tac. Crus. maluerunt ὡς ἐπι-
ἔα, Coraes ἐπὶ θυσίαν, quo difficultas non tollitur.
l. 1. 2. exhibent post αἰγὸς ἐρχεσθαι, quod interpreti
ari videtur neque a Sinten. est receptum. Anonym.
m, uti videtur e conjectura, quam Leopold. et Schae-
probaverunt, dedit ὥσπερ ἀλαλάζειν. Equidem conje-
ctam post αἰγὸς haec fuisse scripta verba: ἀπαλαλάζειν
ἀττοσοντας i. e. quod clamant istae ita ut ir-
ntes, quod erit, uti Romani impetum facientes con-
Latinos tum clamaverunt.

In his duabus vitis igitur et in comparatione Thesei
 Romulo non negabis a Plutarcho curam in hiatus evi-

tando esse positam, quum in comparatione nullus reperiatur gravior hiatus, in vita Thesei autem quatuor loci sint, quorum duo (c. 19. et 17.) codicum ope, et duo (c. 29. et 31.) aliis de causis sint corrigendi. Plura ejusmodi vitia et quidem undecim deprehenduntur in Romulo, quorum de duobus (in cap. 29.) codices variant, tria aliis de causis (c. 4. 9. et 23.) cetera (c. 5. 12. 19. 20. 25. bis.) ob vocalium concursum offendunt.

In Lycurgi vit. cap. X, 45. b. in verbis: *οἰκοὶ δὲ μὴ διαιτᾶσθαι ἐπὶ στρωμνᾶς* libri ἢ *στρωμνᾶς* habent. Bryan. ἢ *ἐπὶ στρωμνᾶς* mavult, Reiskio videtur *θαυμάζειν* deesse. Rectius Leopoldus probante Schaefero ex Porphyrii de abstin. IV, p. 349. *κατακλιναντας εἰς στρωμνᾶς* fecit *κατακλιθέντας εἰς στρ.* Hoc tamen non video cur *κατακλιναντας* mutaverit, quod defendi posse discas ex Kühner. Gr. gr. 392. Certe *κατακλιθέντας* dare debebat, cf. Plat. Polit. II, 372, b. Sintenis, qui *κατακλιναντας* edidit, idem mecum statuit. Cap. XV, 48. c. in verbis: *ἐπιόντι γὰρ τῶν νεωτέρων τις ἔδρας οὐχ ὑπεῖξεν αὐτῷ εἰπὼν* vulgo et ap. Sinten. *αὐτῷ* bis legitur et post *ἐπιόντι γὰρ* et post *ὑπεῖξεν*. Reiskius prius omisit, rectius Bryan. posterius *αὐτῷ* delendum esse censet memor loci Apophthegm. Lac. c. XIV. ubi *αὐτῷ* post *ἐπ. γὰρ*, non post *ὑπεῖξεν* legitur. Idem probare videtur Sintenis. Ibid. 48. e. in verbis: *ὥστε καὶ παῖδας γενέσθαι ἐνίοις* suspicor olim *ἐνίοις γενέσθαι* scriptum fuisse. Cap. XX, 52. f. verba: *ιδὼν θακεύοντας ἐν ἀποχωρήσει ἐπὶ δίστρων ἀνδράπους* rectius in Apophthegm. Lac. c. X. et in cod. A. (Parisin.), quem Sintenis est secutus, ita sunt collocata, ut *θακεύοντας* post *ἀναχωρήσει* locum suum habeat. Cod. C. habet: *ἐναποθακεύοντας χωρήσει*. Cap. XXVI, 56. a. in verbis: *ταύτη ἢ πόλις σε τιμᾷ τῇ τραπέζῃ* hiatus minus offendit, quia locutio solennis Lacedaemoniorum iis continetur. Libri autem *σε* omittunt, unde Reiskius post *ταύτη* aut *σε* aut *αὐτὸν* putat deesse. Anonym. *σε* addit post *πόλις*, quem Leopold. et ceteri editores praeter Sintenisium, qui *σε* omisit, secuti sunt. Equidem *σε* abesse posse censeo; si erat additum, post *ταύτη σ* scri-

ptum fuisse censeo, quod facile poterat excidere. Cap. XXVII. 56. c. in verbis: ἀγεσθαι καὶ κατασχηματίζεσθαι *λόντας πρὸς τὸ καλόν*. Reiskio verbum *λόντας* suspectum est. Quaerit, num redundet ut saepius, an legendum sit πάντας an λαθόντας, quàm suspicionem neque Leopoldus neque Schaeferus probaverunt. At *λόντας* sic additum vim celeritatis et impetus habere docet Zeunius ad Vig. p. 349. Scriptor autem potius vult: cives exemplis praeclaris propositis paulatim ad pulchrum duci. Num igitur βιούντας scripsit, i. e. eo ipso, quod ibi vivunt? C. XXIX. 57. e. in verbis μέχρις ἂν ἐπανέλθῃ ὁ Λυκοῦργος articulum deleverim, qui et in hoc et in anteced. cap. saepius non est additus. Ib. 58. a. pro χρόνῳ ἐτῶν πεντακοσίων Vulcob. χρόνοις vel χρόνων praebet, Bryanus autem mavult χρόνον, quod Schaeferus probat et Sintenisius ex C. recepit. Conf. Inst. Lacon. c. XLII. Cap. XXXI. 59. c. p̄bterit̄ quidem in verbis μαρτύριον μέγα εἶναι apostrophus adhiberi, cum tamen et in A. et in C. εἶναι omissum sit, concludo hoc verbum olim alium locum habuisse, fortasse post *Εὐριπίδην*.

In Numae vit. I, 60. b. in verbis: Ἄ δὲ παρειλήφραμεν ἄξια λόγου ἡμεῖς περὶ Νομᾶ διέξιμεν scribe c. cod. C. ἡμεῖς ἄξια λόγου. Cap. II, 61. a. locum: ἐν μέρει ἕκαστον τοῖς βασιλικοῖς παρασήμοις κοσμούμενον θύειν κ. τ. λ. depravatum esse jam statuit Xylander. Equidem conjicio post μέρει πένθ' ἡμέρας excidisse. Vid. Dion. Halic. II, 57. et Liv. I, 17. Nam etiamsi de numero senatorum scriptores in diversas abeunt partes, ita ut Livius l. all. centum, Dionysius ducentos, Plutarchus centum et quinquaginta fuisse tradat, hoc tamen, unum post alium quinis diebus insignia regia tenuisse necessarie a Plutarcho addendum fuit, neque eum hoc ignorasse est credibilè. C. III. 61. e. in τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἰδιώτου ὄντος ἡσυχίαν pro ἰδιώτου ὄντος fortasse ἰδιωτεύοντος scriptum fuit. C. VII. 64. b. Coraes e conjectura Clavigeri dedit: μέχρις οὗ προϋφάνησαν ὄρνιθες ἀγαθοὶ καὶ δεξιοὶ ἐπίπτησαν. Vulgo pro ἐπίπτησαν habent ἐπέτρειψαν. Vulcob. et cod. Petav. καὶ ἐπέτρειψαν. Reisk. suspicatur οἱ ἐπέτρ.

Cruser. vulgatum explicat: quousque secundae et faustae aves conspectae a dextra vertebantur. Leopold. supplet αὐτῷ τὴν βασιλείαν regnum ei commiserunt. Melius Schaeferus καὶ ἐπέτριψαν interpretatur: et adnuerunt. Sintenisius qui bene καὶ ἐπέτριψαν edidit, veretur ne aut ἀγαθοὶ aut δεξιοὶ quod Hermannus in δεξασθαι corrigebat, delendum sit. Qua in re ei non assentio. C. IX. 66. a. in verbis: ἱεροφάντου τάξιν ἐπέχει οὐ μόνον hiatus minus offendit quia pausa est post ἐπέχει, unde Sinten. ante οὐ μόνον interpunxit. Habet tamen liber Steph. ἐλληχεν et Vulc. ἐπέλληχεν illudque probavit Schaeferus non improbante Coraë. In cod. Sangerm. est ἔχει, quod Sinten. dedit. Utrumque bene dici potest. Cap. XII. 65. b. in verbis ἐνεανειύσατο ὑπὲρ τῶν Κλουσίων recte Sinten. cod. Sang. et C. secutus πρὸς dedit pro ὑπὲρ. XIII. 68. d. in verbis: θαυμάσιόν τινα λόγον λέγεσθαι ὑπὸ τοῦ βασιλέως ὃν Ἡγερίας τε καὶ τῶν Μουσῶν πυνθέσθαι pronomen ὃν in plerisque codd. mss. deest. Sintenis ex Stephani interpolatione profectum esse dicit et recte delevit. Offendo tamen in loco verbi λέγεσθαι quod ante λόγον collocatum fuisse censuerim. Cap. XIX. 72. c. in verbis: ταῖς καλάνδαις ἐστεφανωμέναι αἱ γυναῖκες μυρσίνη λούονται non dubito quin ἐστεφανωμέναι post γυναῖκες collocandum sit. Pertinet enim ad μυρσίνη et sic uti vulgo collocatum potest non solum τ. καλάνδαις male intelligi quasi cum ἐστεφ. sit struendum, sed etiam μυρσίνη, quasi cum λούονται sit conjungendum. Ib. 72. f. pro ἐν τοῖς παλαιοῖς πάνυ ante εἴτε videtur aptius ἐν τοῖς πάνυ παλαιοῖς scribendum esse. Ad hoc enim verbum, non autem ad γενόμενος aut aliud verbum πάνυ refertur.

In comparatione Lycurgi cum Numa c. I. 75. c. in verbis: τῶν δ' ἰδίᾳ ἑκατέρου καλῶν fortasse ἰδίῳ scriptum fuit. Ib. in verbis: τὸν μὲν κύριον ἕτεροι αὐτῶν κατέστησαν cod. teste Stephano habet vitiose ἕτερον, et in antiqu. exempl. etiam αὐτῶν legitur, quod Stephanus jure correxit. Scribe autem cum cod. Sang. A. C. et Sintenisio ἕτεροι κύριον αὐτῶν. Ib. 75. d. verba: Ὅυ γὰρ θάρακας ἐκδύναμι καὶ ξίφη τοὺς πολίτας καταθέσθαι

ἐπειθεν melius erunt ordinata si τοὺς πολίτους post καταθέσθαι collocaveris. Cap. III, 76. e. verba illa: *ἐκεῖνα δὲ* (scr. δ') ὥσπερ αἰσχυνομένη ἀτυφία τις παρακάλυμμα τὴν ἐγγύην ἐφελκομένη obscura esse jam judicavit Xylander. Leopoldus ea ita est interpretatus: illa autem (Numae instituta) verecunda quaedam mentis sobrietas, quae nuptias quasi ut velamen praetendit. At si cogitas in antecedentibus de Lycurgi institutis legi: ταῦτα μὲν ἰσχυρὰ καὶ ἀκρατος ἀπάθεια πρὸς γαμετήν, hic etiam ad ἀτυφίαν addi exspectabis erga quam praestetur et suspicaberis Plutarchum scripsisse: ὡς περὶ αἰσχυνομένην (i. e. γαμετήν) ἀτυφία τις κ. τ. λ. ut sententia sit: illa sunt circa pudibundam modestia quaedam quae nuptias ut velamen praetendit.

Ex duodeviginti igitur gravioribus hiatibus in his vitis obviis debebis in vita Lycurgi quatuor codicum auctoritate ductus tollere (v. c. XV. XX. et XXIX.), unum alia de causa corrigere (c. XXVII.), ita ut in hac vita duo tantum restent loci hiatus gratia mutandi (XV. et XXIX.). In Numae vita iterum duo hiatus codicum auctoritate erant removendi (c. I. et VII.) tres aliis de causis (c. II. et XIX. bis.) et in duobus solus hiatus offendebat (c. III. et XIII.). In comparatione denique unus ex codicibus, duo aliis de causis (I. et III.) et unus hiatus solius causa erat emendandus.

In Solonis vit. c. V. 80. f. ex Bodl. 1. 2. probante Bryano a Corae et Schaefero editum est: Οὕτω δὴ θαυμάσαντα τὴν ἀγχίνοιαν τοῦ ἀνδρὸς τὸν Σόλωνα δέξασθαι φιλοφρόνως καὶ χρόνον τινὰ σχεῖν παρ' αὐτῶ ἤδη τὰ δημόσια πράττοντι καὶ συνταττομένῳ τοὺς νόμους. At neque Reiskius et Hutten. neque Sintenisius hoc probaverunt, sed vulgatum πράττοντα et συνταττόμενον praetulerunt. Verba tamen tum satis mire ita sunt collocata. Equidem igitur pro αὐτῶ conjecerim αὐτόν, ut sententia sit: tenuit sive retinuit (teste Stephano codex quidam, et C. ap. Sinten. habent κατασχεῖν, quod etiam Schaefero placuit) eum apud se, proprie ad se, v. Matth. Gr. gr. §. 588. C. XIX. 89. a. ὅτε ὁ θεσμός ἐφάνη, ὅδε verba ex Solonis tabula sunt repetita. C. XXIII. 90. f. Μοιχὸν μὲν γὰρ

ἀνελεῖν τῇ λαβόντι ἔδωκεν. Antea legebatur *δέδωκεν*, quod minus probaverim, cum sequatur *ἔταξε* et etiam c. XXIV. *ἔδωκεν* scriptum sit, sed c. C. τῇ λαβόντι deleverim. C. XXVII. 93. e. in verbis: ἤδη μὲν ἀλλόκοτος ἔδοκει εἶναι τῷ Κροίσῳ καὶ ἀγροικος fortasse εἶναι post ἀγροικος collocatum fuit, quo oratio paulo concinnior fit. Quae autem c. XXVIII, 94. c. et 94. d. τοῖς βασιλεῦσι δεῖ ὡς ἦμισα ἢ ὡς ἡδιστα ὀμιλεῖν εἰ αἱ μεταβολαὶ δέ μοι αὐτῆς—ταλευτῶσι verba sunt altero in loco Aesopi, altero in loco Croesi.

In Poplicolae vit. I. 97. e. in verbis: ἐλαλῶν μετὰ τοῦ Βροῦτου αἰρεθῆσθαι in Junt. et ab Sinten. editum est rectius μετὰ τὸν Βροῦτον, quod Reiskius explicuit: secundum Brutum, cui primae partes debebantur. Ceteri editores c. Ald. genitivum tuentur. C. XI. 103. a. ἦν δὲ τιμὴ μὲν προβατίου ὄβολοι δέκα, βοῦς δὲ (scr. δ) ἑκατὸν. cum Schaefero προβάτου, quod Sinten. etiam e C. revera recepit, malo. Cur enim, inquit Schaefer., dicamus Plutarchum usum esse τῷ ἱποκοριστικῷ? Deinde μὲν post προβάτου transponendum esse ut respondeat sequ. βοῦς δὲ judicaveram, prius quam vidi Sintenisium e cod. A. et C. ita edidisse. Cap. XV. 105. a. in verbis: τοῦτου δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς τὸν μέγιστον ἂν ἐν Ῥώμῃ τῶν ἰδιωτικῶν πλοῦτον ἐκλογισθέντα ἐπὶ τῆς χρυσώσεως μὴ τελέσαι ἀνάλωμα πλέον ἢ κ. τ. λ. Coraës recte ἂν addidit. Sententia enim est: opes privati hominis vel maximas ad inaurandum non suppeditaturas fuisse, sed solum imperatoris opes suffecisse. Hoc tamen recte Schaeferus, qui ἂν improbat, dicit, ἂν post τελέσαι fuisse addendum, ubi etiam ante ἀνάλωμα facile excidere potuit. Hiatum autem ejusmodi qui inest in τελέσαι ἂν, non offendere saepius dixi. Sintenisius in adnotat. ne commemoravit quidem ἂν. In ceteris, ubi codd. valde variant, probò vulgatam. Cap. XVI, 105. d. pro ἤδη πλησίον αὐτοῦ ὄντος recipe e C. ἤδη πλησίον ὄντος αὐτοῦ. Ib. 106. a. in verbis: Πρὸς δὲ τούτοις εἰκόνα χαλκῆν ἔστησαν αὐτῷ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἡφαίστου τὴν γενομένην ἐκ τοῦ τραυματος τῷ ἀνδρὶ χωλότητα μετὰ τιμῆς παρηγοροῦντες, Sintenisius pro αὐτῷ recte sensit exspectari αὐτοῦ. Sed ego omnino

pronomen hoc delendum esse puto, nam in cuius honorem posita sit statua in templo Vulcani e nexu ipso patet, non ita cur in templo Vulcani. C. XIX. 107. b. in verbis: Ἀράων ὁ Ποροήνα υἱὸς ὀξέως προσεβοήθησε mihi ea orationis conformatio, quae in libr. de mulier. virt. c. XIV. legitur, praeferenda esse videtur, ex qua υἱὸς delendum et pro ὀξέως ταχὺ est scribendum. Pro Ποροήνα autem dedit Sint. Ποροήνα et pro Ἀράων in Junt. est Ἀραων. C. XXIII. 409. c. pro συμφρονήσασαι ἐπέπθησαν, quod e Bodl. 1. 2. editum est, ceteri codd. rectius tuentur συμφρονήσασαι διεπέπθησαν idque dedit Sintenisius.

Quos igitur in his duabus vitis corrigendos esse duxi novem locos, eo facilius poteris emendare, quo magis simul codicum auctoritate nitaris. Ita in Solonis vita alterum locum (c. XXIII.) e codice, alterum (c. V.) aliis de causis emendandum esse duxi. Non minus in Poplicolae vitae quinque hiatus librorum ope poterant et debent removeri (c. I. XI. XVI. XIX. XXIII.) et duo aliis de causis (XV. et XVI.). In comparatione ne unus quidem reperiebatur hiatus.

In Themistoclis vita c. XXV. 124. c. legitur quidem: Θουκυδίδης δέ φησι καὶ πλεῦσαι αὐτόν, suspicor tamen hic eodem modo quo cap. XXVI. scriptum fuisse: καὶ πλεῦσαι φησὶν αὐτόν. C. XXVIII. 125. pro Ἐπειδὴ οὖν conjecerim Ἐπεὶ δ' οὖν. C. XXIX. 126. e. Αὐτὴ μὲν ἡ κίδαρις οὐκ ἔχει ἐγκέφαλον verba sunt Mithropaustae.

In Camilli vit. II, 129. d. in Μνημονεύεται δ' αὐτοῦ τιμητοῦ ὄντος, videtur ὄντος delendum esse. Sinten. ex. A. dedit: τιμητοῦ αὐτοῦ ὄντος, quod vitiosius etiam est. C. V. 131. f. pro ἐπὶ δεξιὰ ἐξελλίττειν fortasse ἐξελλίττειν ἐπὶ δεξιὰ fuit scriptum. C. VIII. 133. a in verbis: Θεορβουμένω δ' ὑπ' αὐτῶν τῷ Καμίλλῳ καὶ προφάσεως ἀποροῦντι βελτίονος εἰς τὸν ἀποκώτατον τῶν λόγων συνέβαινε καταρεῦγειν ὁμολογοῦντι ἐπιλάθεσθαι τῆς εὐχῆς fortasse olim ὁμολογοῦντ'. i. e. ὁμολογοῦντα scil. λόγον erat scriptum. C. X. 133. f. κοινῶ γὰρ ἐχρῶντο τῷ διδασκάλῳ ὡσπερ Ἕλληνες οἱ Φαλέριοι post διδασκάλῳ rectius a Sinten. est interpunctum. C. XIII. 135. b.

pro γενέσθαι αὐτῷ τιμωρίαν τῆς ἀδικίας scribe c. Sinten. ex AC. γενέσθαι τιμωρίαν αὐτῷ τ. ἀδ. C. XX. 139. a. in verbis: τὸ δὲ πῦρ τῆς Ἑστίας αἱ παρθένοι μετὰ τῶν ἱερῶν ἀρπασάμεναι ἔφυγον illud ἔφυγον in Bodl. 3. et A. C. deest, videtur igitur auctoritate librorum nequaquam munitum esse. Possumus autem hoc verbo carere si ex praecedentibus verbis: τῶν ἱερῶν ἃ μὲν εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀνεσκευάσαντο, illud ἀνεσκευάσαντο hic cogitatione repetimus, ut sententia sit: inprimis sacrorum alia in Capitolium conservarunt, Vestae ignem autem virgines i. e. conservarunt eum cum sacris rapientes. Nostrum: Unter den ersten Heilighümern schafften sie einige fort aufs Kapitol, das Feuer der Vesta aber die Jungfrauen, welche es mit sammt den Heilighümern geraubt hatten. Ib. 139. c. in verbis: κατὰ γῆς κρῖναι ὑπὸ τῷ νεῷ τοῦ Κυρίου primum pro τῷ νεῷ cum Sintenisio, probante Schaefero et auctor. Vulcob. cod. Mur. Bodl. 3. A. C. B. τὸν νεῶν et deinde cum eod. Sinten. ex AC. κρῖναι κατὰ γῆς recipiendum erit. Cap. XXI. 139. e. in: ἐπὶ τῶν ἐλεφαντίνων δίφρων ἐν ἀγορᾷ ἐκάθηντο κεκοσμημένοι τὴν ἐπιούσαν τύχην ὑπομένοντες fortasse ἐκάθηντο alium tenuit locum, conjicio post δίφρων, ut scribendum sit ἐκάθηντι'. C. XXIV. 141. c. ne dubita quin in verbis: Ἡμεῖς δ' ἀπορία στρατηγῶν ἀλλότρια τεῖχη περιβαλλόμενοι (retine c. Sint, libror. περιβαλλόμενοι) καθήμεθα e C. στρατηγῶν pro στρατηγῶν recipias. Est enim in universum dictum: inopia ducum. C. XLII. 151. e. miror quod in verbis: ἐνίκησεν ἡ μαλακωτέρα ὑπέικουσα τῷ δήμῳ e Bodl. 3. καὶ ante ὑπέικουσα deletum est proboque Sintenisium, qui hanc particulam revocavit.

Undecim igitur cum in his vitis reperiantur hiatus in vita Themistoclis duo hiatus gratia (c. XXV. et XXVIII.), in vita Camilli autem quinque codicum auctoritate (c. XIII. XX. bis. XXIV. et XLII.) erant removendi, in quatuor locis hiatus solus offensionem erat (c. II. V. VIII. XXI.). In comparatione nullus est hiatus.

In vita Periclis c. VI. 155. b. in verbis: Οἱ δὲ τῆς αἰτίας τὴν εὐρῆσιν ἀναίρεσιν εἶναι λέγοντες τοῦ σημείου οὐκ ἐπινοοῦσιν post σημείου pausa quaedam est. C. X. 157.

b. in verbis: ἐν δὲ τῷ διὰ μέσου Λακεδαιμονίων στρατῷ μεγάλη ἐμβαλόντων εἰς τὴν Ταναγραϊκὴν pro ἐμβαλόντων exspectaverim μεταβαλόντων, cum Athenienses Lacedaemonios redeuntes et ad ea loca revertentes sint adorti. V. Thucyd. I, 107. C. XVI, 159. e. non dubito quin ordo verborum: οὕτως ἐπανθεῖ τις καινότης ἀεὶ ἄδικτον e codd. Bodl. 3. C. et Junt. sit mutandus et οὕτως ἐπανθεῖ καινότης ἀεὶ τις ἄδικτον scribendum. Ib. 160. c. in verbis τούτου δημιουργὸς ἐν τῇ στήλῃ εἶναι γέγραπται dele εἶναι.

In vit. Fabii Maximi c. VII. 178. b. in verbis: ἦγον αὐτῷ εἰς χεῖρας c. Sinten. e Bodl. 3. A. et C. recipe pro αὐτῷ αὐτῶν i. e. militum Fabii sive Romanorum, unde Fabius rem cognovit. Ib. 178. e. in verbis: Ὁμολογήκει γὰρ αὐτῷ ἄνδρα μὲν ἀνδρὶ λύεσθαι τῶν ἀλισκομένων Reiskius, quem secutus est Hutten. de suo dedit: ὁμολογήκεισαν γὰρ αὐτοῖς. Equidem ὁμολογήκει defendo, quia id urgetur, Fabium tale quid concessisse, sed pro αὐτῷ scripserim cum Ald. Junt. αὐτοῖς sive αὐτοῖς i. e. ipsis et Fabio Romano et Poeno singulos captivos permutari. Liv. XXII, 23 habet: convenerat inter duces Romanum Poenumque. C. VIII, 179. c. post προσγενέσθαι ante ὡς κρατοῦντι τῆς Ἰταλίας pausa est. C. XIV. 182. c. in verbis: καὶ καταπλήγα ἐκ τινος καταδίκης, vulgo post καταπλήγα addunt πολλῶν, quod Crusen. interpretatus est: paventem plebis, unde Bryanus conjecit articulum τῶν esse addendum. Toupius in Suidam I, 317. emendavit ὑπὸ τῶν πολλῶν. At ὑπὸ minime necessarium est, quod disces ex similibus a Matth. Gr. gr. 344. Articulum non improbo; non ita probo, quod Reiskius πολλῶν ad superius verbum ἄνδρα ante πολέμων transposuit, ubi minime desideratur, cum hic tale quid addi exspectetur. Reiskio assenserunt Hutten. Coraes et Schaefer. Rectius Sinten. librorum scripturam retinuit. Quae c. XVII. 184. a. leguntur: Σὺ νικᾶν οἶδας, νίκη δὲ χρῆσθαι οὐκ οἶδας verba sunt Barcae. Item fortasse ferendum est quod c. XXVI. 189. d. legitur: χαλεπὸν γὰρ ἀεὶ εὐτυχεῖν τὸν αὐτὸν quippe quae sententia sit in communi vita usu trita.

In comparatione Periclis cum Fabio Maximo II. 190. d. pro ἐπεὶ αὐτὴν γε fortasse ἐπεὶ γ' αὐτὴν scribendum erit.

In septem igitur quae in duabus vitis reperiuntur huiusmodi vitiiis in vita Periclis unum (c. XIII.) codicum auctoritate, alterum e sententia loci (c. X.) et tertium (c. XIII.) hiatus causa corriges. Non minus in Fabii Maximi vita tria quae restant (VII. bis. et XIV.) librorum manuscriptorum ope et in comparatione unum e conjectura facili tolles. Cetera vidimus esse excusanda.

In vita Alcibiadis c. I. 192. a. pro οὐδὲν in verbis: περὶ μὲν οὖν τοῦ κάλλους Ἀλκιβιάδου οὐδὲν ἴσως δεῖ λέγειν videtur μηδὲν esse scribendum. V. Schaefer. in Demosth. App. II, 581. qui docet: „Quod enim sciam, infinitivus qui sequitur impersonale δεῖ jungi sibi poscit μὴ quaeque cum hac negativa composita sunt, alteram negativam cumque illa composita aversatur.“ C. V. 194. a. post ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ τελῶναι ante ἐξηπορήθησαν videtur μὲν esse adiciendum, ut respondeat sequenti: Ὁ δ' Ἀλκιβιάδης. Ib. pro ἐδεόντο δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἀργύριον δίδοντες fortasse δίδοντες ἀργύριον scriptum fuit. Αἱ autem minime cum Bryano·in δὲ est mutandum, quoniam respondet sequi. δὲ. Cap. VI. 194. c. pro verbis: ἡ ὑπὸ Θουκυδίδου λεγομένη παρανομία εἰς τὸ σῶμα τῆς διαίτης Thucydides (VI, 15.) habet: τῆς τε κατὰ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα παρανομίας ἐς τὴν διαίτην, qua de causa Plutarchus Reiskio a vera historici sententia aberrasse videtur. Recte tamen eum Baehrius refutavit utrumque locum ita explicans, ut sit: „illegitima Alcibiadis vivendi ratio, quatenus ad corpus illa spectabat. Suspicio autem Plutarchum in eo certe Thucydidem esse secutum ut κατὰ, non εἰς ante τὸ ἑαυτοῦ σῶμα scriberet. C. XIII. 196. e. Φέρεται δὲ καὶ λόγος τις κατ' Ἀλκιβιάδου ὑπὸ Φαίαικος γεγραμμένος e conjectura Xylandri (de qua tamen ipse dubitat) et Anon. est editum et a Taylora probatum, cum libri omnes tueantur: κατ' Ἀλκιβιάδου καὶ Φαίαικος. Reiskius de suo dedit: ὡς Φαίαικι conferens supra dictum: λόγος Ἰσοκράτει γέγραπται. Posse etiam proferri addit Reisk. ὡς ὑπὸ Φαίαικος. Donatus vertit:

fuerunt autem nonnulli, qui cum multa de Alcibiade et Phaeaco scripta reliquissent. At non recte intellexit genitivum, qui a λόγος regitur, ut sententia sit: profertur oratio quaedam in Alcibiadem etiam Phaeacis (non solum aliorum). V. Sintenisium ad Periclem p. 279. quem, posteaquam haec scripsi, vidi idem sentire, modo ut non male etiam alterum καὶ inter alia explicans defendat. C. XV. 198. d. verba: καταπιόνται ὑμᾶς Ἀθηναῖοι sunt Patrensi-um et C. XVI. 199. b. pro γυνῆκα ante ἐκ τῶν αἰχμαλώτων ἐξελόμενον poterit γυνῆκ᾽ scribi, sed etiam deinde ἐκ deleri. C. XXII. 202. d. δείξω αὐτοῖς ὅτι ζῶ verba ipsa Alcibiadis sunt. C. XXIII. 203. c. Coraes e conjectura Bryani edidit: ἐν Θράκη μεθυστικός, [ἐν Θετταλίᾳ] ἱππαστικός. Vulgo ἐν Θετταλίᾳ deest, Baehrius tamen in C. invenit indeque uncas removit commemorans Athen. XII. 534. b. ἐν Θετταλίᾳ δὲ ἱπποτροφῶν καὶ ἡνιοχῶν, recte, modo ut fortasse verba ἐν Θετταλίᾳ post ἱππαστικός sint transponenda. Inde etiam fortasse est explicandum, quod haec verba in plurimis codd. absunt, videbantur non suo loco esse scripta, quia in ceteris terrae nomen est propositum. C. XXIV. 204. a pro φιλοτιμότητοι ἤδη τὸν Ἀλκιβιάδην ἐβαρύνοντο Sinten. c. Baehrio ἤδη c. Paris. A. B. C. D. E. post Ἀλκιβιάδην transposuit. In F. τὸν Ἀλκιβιάδην est omissum. Equidem ἤδη olim non adscriptum fuisse et ex ἀδην in Ἀλκιβιάδην ortum esse puto. C. XXVI. 206. a. e conj. Corais a Schaefero editum est: τοῖς μὲν πολεμίοις εὐθύς ἔχειν ὑπῆρχεν ἀμαχεὶ Ἰονίαν ἅπασαν, Ἑλλήσποντον καὶ τὰς νήσους. Vulgo enim ἀμαχεὶ post Ἑλλήσποντον collocant, jure affirmante Baehrio: „satis constat, quantum sibi haud raro Noster indulserit in justo verborum ordine invertendo.“ Reiskius sine idonea causa ante Ἑλλήσποντον addidit καὶ τὸν. C. XXVIII. 207. a. in verbis: Οὐ γὰρ μόνον τοὺς πολεμίους ἐλάθειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἀπεγνωκότας ἤδη ἐμβῆναι κελεύσας ἀνῆχθη. Reiskius post ἐλάθειν aut παρασκευασάμενος aut ἐμβάς subaudiendam esse dicit, cum equidem ex antecedentibus ad ἐλάθειν sententiam ejus-

modi suppleverim: latuit impetum parans in hostes. Deinde legendum esse suspicatur: ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀθηναίους (scil. ἐλαθεῖν), οὓς, ἀπεγνωκότας ἤδη, ἐμβῆναι κελεύσας ἀνέχθη: „sed insciis etiam Atheniensibus, qui cum jam coepissent desperare, se posse cum hostium classe conflare, repente signum movendi ab Alcibiade accipiebant in altum excurrente.“ Baehrius cum Corae et Schaefero (in prior. edd.) post ἐλαθεῖν plenius interpunxit, sed Reiskii rationem haud inelegantem dixit. Schaeferus contra vulgatam defendit ita, ut brevilloquentiam adesse dicat, sententiamque esse: ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι ἀπεγνωκόσασαν ἤδη, ὅτε ἐμβῆναι κελεύσας ἀνέχθη. Offendunt tamen verba illa: οὐ μόνον τοὺς πολεμίους ἐλαθεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀθηναίους—ἐμβῆναι κελεύσας ἀνέχθη, quae sibi non satis respondent. Quod autem Schaeferus dicit: τὴν παρασκευὴν non posse dici λαθεῖν τοὺς Ἀθηναίους, ut qui apparatus coram viderent, non ab omni parte verum est. Nam potuit sane Athenienses, praesertim cum jam desperarent, latere se ipsos contra hostes esse profecturos et in eo ipso constabat ejus apparatus, solis fortasse aliquot amicis notus. Ego igitur post ἤδη addiderim καὶ, ut sententia sit: non solum hostes latuit (scil. impetum parans), sed etiam Athenienses, qui jam desperabant, et eos conscendere jubens solvit. C. XXXIII. 210. a. in verbis: Ἐψηφίσαντο δὲ τὴν οὐσίαν ἀποδοῦναι αὐτῷ videtur αὐτῷ delendum esse.

In vita Coriolani c. XI. 218. d. in verbis: τῷ δὲ τρίτῳ ὕστερον ἐχρήσατο πράξεώς τινος ἢ τύχης ἢ ιδέας ἢ ἀρετῆς ἐπιθέτω, καθάπερ Ἕλληνες ἐτίθεντο πράξεως μὲν ἐπαινοῦ τὸν Σωτῆρα κ. τ. λ., primus Reiskius offendit censens, probante Huttenio, deesse post ἐχρήσατο, ὡς καὶ ἄλλῃ ἤδη τρίτῳ ὀνόματι ἐχρήσαντο. Sequentia enim ἢ τύχης ἢ ιδέας neque Marcio neque huic facinori convenire, sed generalius esse dicta. Non minus offendit post Coraem Schaeferus, qui locum misere laxatum per socordiam librariorum sic redintegrandum esse suadet: τῷ δὲ τρίτῳ ὕστερον ἐχρήσαντο ἐπιθέτω, καθάπερ Ἕλληνες ἐτίθεντο

πράξεώς τινος ἢ τύχης ἢ ιδέας ἢ ἀρετῆς ἐπώνυμον, πράξεως
 μὲν τὸν Σωτῆρα κ. τ. λ. Equidem multo leniori medela
 locum ita sanandum esse duco ut scribatur: τῷ δὲ τρίτῳ
 πράξεώς τινος ὕστερον ἐχρήσαντ' ἢ τύχης. Quia enim su-
 pra dixerat, Coriolanum nomen a facinore duxisse, nunc
 in univēsum de hoc tertii nominis usu quaedam profert
 idque ita ut breviloquentia quadam a Coriolano statim
 ad Romanos omnes transeat et de eorum usu disputet.
 C. XVII. 221. d. e conjectura quam C. confirmare vide-
 tur, Schaeferus edidit ὀλίγον ἐδέησεν pro cett. ὀλίγον ἐδ.
 At Plutarchus utrumque dixisse ipse Schaefer. T. V. p.
 103. fatetur, ita ut Sintenisium ὀλίγον retinentem lauda-
 turus sis. C. XXI. 224. a. in verbis: Ἡμέρας δ' ὀλίγας
 ἐν τισιν ἀγροῖς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὑπὸ πολλῶν διανεχθεὶς
 λογισμῶν, οἷους ὁ θυμὸς ὑπέβαλλεν, ὡς οὔτ' εἰς καλὸν
 οὔτε συμφέρον οὐδὲν, ἀλλ' ἢ τὸ Ῥωμαίους μετελθεῖν, ἐγί-
 νωσκε πολεμὸν τινα βαρὺν καὶ ὄμορον ἀναστήσαι ἐπ' αὐ-
 τοὺς. Ὄρησεν οὖν κ. τ. λ. Reiskius ὥστ' (pro ὡς quod
 Vulcob. et cod. D. hab.) οὔτ' εἰς vitiosa censet legique
 vult: ἀσάμηνος ruens εἰς καλὸν, ut ad θυμὸς redeat.
 Schaeferus contra vulgatum ὥστ' defendens verbum ὑπέ-
 βαλλεν ex antecedd. repetit vertens: qualia subjicie-
 bat ira, proindeque neque honesta neque utilia,
 sed solam vindictam spirantia. Equidem verba
 ita struo: ὥστ' οὔτ' εἰς καλὸν οὔτε (scil. εἰς) συμφέρον
 οὐδὲν, ἀλλ' ἢ τὸ Ῥωμαίους μετελθεῖν ἐγίνωσκε, πολεμὸν
 τινα βαρὺν καὶ ὄμορον ἀναστήσας ἐπ' αὐτοὺς, ὤρησεν
 οὖν, ea vi ut sit: ut neque ad honestum neque ad utile
 quidquam nisi vindictam de Romanis sumere vellet (propr.
 cognosceret). Nostrum: dass er weder zur Ehre noch
 zum Vortheil etwas anderes, als sich an den Römern zu
 rächen, kannte; indem er einen schweren und nahen
 Krieg gegen sie erhob, wandte er sich nun u. s. w. De
 articula οὖν postposito cf. Herod. I, 144. C. XXXII,
 228. f. in verbis: ὅσοι γὰρ ἦσαν ἱερεῖς θεῶν ἢ μυστηρίων
 ὀργισταὶ ἢ φύλακες hiatus quidem ante ἢ minus mole-
 stus est, jure tamen Reiskius offendit in verbό φύλακες
 sic nude posito, censetque igitur aut μαντείων interπο-

nendum aut ἡ βιβλίων ἱερῶν φύλακες esse legendum, non negans, carmina vatidica posse etiam τῶν μυστηρίων nomine comprehendi. Quidni igitur scribamus καὶ φύλακες, quo tota difficultas est sublata?

Quae cum ita sint, in tredecim vidisti harum vitarum locis vocales ita concurrentes, ut jure offenderent, ex quibus in Alcibiadis vita tria ejusmodi vitia non satis codicum auctoritate nitebantur (c. XIII. XXIII. XXVI.) tria aliis de causis correctione egebant (c. I. V. et VI.) et tria propter solum hiatus offendebant (c. V. XXIV. et XXXIII.). In vita Coriolani autem unus locus codicum ope erat emendandus (c. XVII.) et tres aliis de causis corrigendi (c. XI. XXI. XXXII.). In comparatione non est hiatus.

In Timoleontis vita c. XII. 241. e. in verbis: ὅθεν δὴ ἀνηρέθησαν dele δὴ c. cod. C. Cap. XXVI. 249. c. in verbis: ἀναμίξας ἑκατέρῳ ἐκ τῶν ξένων οὐ πολλοὺς ne dubita quin e cod. Mon. et Par. B. C. ἐκ deleas, quo facile caremus. Cap. XXX. 251. c. Schaeferus c. Anonym. Dacier. et Corae edidit: τῆς δίκης αὐτοῖς ὁμολογουμένως τῇ Τιμολέοντος εὐτυχίᾳ ἐπιτιθεμένης, quae ita explicat: cum poena illis modo accommodato felicitati Timoleontis (i. e. ita, ut etiam hinc appareret summa Timoleontis felicitas) imponeretur. Prohavit ὁμολογουμένως etiam praeter Huttenium Thierschius, qui aut ita aut ὁμολογουμένης legendum esse censet. At ὁμολογουμένως mera conjectura Anonymi est, indeque hausta a Dacier. Omnes enim libri tuentur: τῆς δίκης αὐτοῖς ἀπολογουμένης τῇ Τιμολέοντος εὐτυχίᾳ ἐπιτιθεμένης, quae Xylander ita interpretatus est: adeo vindicta divina, cum fortunae Timoleontis videretur incommodatura, se excusavit ita illos puniendo, ut ne etc. Crusenius: atque ipsa causetur ultio felicitate se Timoleontis inflictam illis fuisse ne. Heldius denique: excusans se felicitati, i. e. ostendebat se nihil de felicitate Timoleontis detrahere. Quas explicandi rationes jure contortas dices. Melius Bredovius locum germanice ita est interpretatus: indem

die Strafgerechtigkeit, schützend das Glück des Timoleon; über sie verhängt war, quamquam tum ἢ εὐτυχία legi nequit, uti recte Hessius animadvertit. At quidni τὴν — εὐτυχίαν legamus; quae mutatio fere nulla est dicenda? Reiskius jam accusativum dedit pluribus mutatis conjiciens: τῆς δίκης αὐτοῖς ἀπὸ λόγου μετὰ τὴν Τιμολέοντος εὐτυχίαν ἐπιτιθεμένης. Vulcob. pro αὐτοῖς habet αὐτῆς. C. XXXV. 253. a. non dubito quin pro ἐκπλεύσαντες post ἐκ Κέω c. C. πλεύσαντες scribendum sit. Quod Tudertinus vertit: ex Chio, libris non probatur.

In vita Aemilii Pauli c. I. 255. d. e conjectura Reiskii editum est: Οὐδενὶ γὰρ ἄλλῳ ἢ συνδιαίτησει καὶ συμβιώσει τὸ γινόμενον εἰκεν. Schaeferus tamen οὐδενὶ γὰρ ἄλλ' ἢ mavult, quod jam Bryano placuerat et Haittingero in Act. Philol. Monac. III, 2, 168. Sed Heliadius vulgatum οὐδὲν γὰρ ἄλλ' ἢ defendit, vid. ejus comment. ad h. l., quem quod Sintenisius secutus est probat. C. V. 257. c. verborum: Τῷ γὰρ ὄντι μεγάλα μὲν ἁμαρτία ἀναπεπταμένα γυναικῶν ἀνδρῶν ἄλλας οὐκ ἀπήλλαξαν· τὰς δ' ἐκ τινος ἀηδίας καὶ δυσαρμοστίας ἡθῶν μικρὰ καὶ πυκνὰ προσκρούσματα, ἃ λαμβάνοντα τοὺς ἄλλους ἀπεργάζεται τὰς ἀνηκέστους ἐν ταῖς συμβιώσεσιν ἄλλοτριότητας hanc esse sententiam bene Schaeferus vidit: „Non solum magna omniumque oculis exposita uxorum peccata causae sunt divortiorum, sed etiam offensiunculae quae oculos aliorum fugiant.“ Unde patet, non cum Corae οὐκ ante ἀπήλλαξαν, sed καὶ ante ἀναπεπταμένα esse addendum. Non minus in iis quae sequuntur cum Bryano et Sintenisio, quem ad h. l. vide, τὰ δ' ἐκ τινος scripserim. Pro προσκρούσματα, quod est in codd. A. D. P. et Junt., vulgo προσκρούματα legebatur et pro ὄντι in C. est ὅτι. Quae c. XXVI. 269. a. leguntur: Τὰ δὲ παῖδια συλλαβὼν αὐτὸς Ἴωνι ἐνεχείρισεν, brevius quam par est, sunt narrata. Cogitandum enim est, eum in fuga Ionem quandam amicum reperisse, illique liberos tradidisse, idque priusquam ad murum accederet. Legitur enim in iis, quae antecedunt: οὐ λαθῶν μὲν, ὑποφθάσας δὲ τοὺς Ῥωμαίους μετὰ τῆς γυναικός, ubi

liberos igitur jam non amplius secum habuisse videtur. Deinde cogitandum est Ionem liberos Romanis tradidisse. Sed haec omnia potius narranda erant. Rectius igitur c. cod. B. Ἴων scribes, quo facto omnia bene habent. Ipse quidem praevenit cum uxore Romanos, sed cum Ion, quamvis esset Persei amicus, liberos cepisset Romanisque tradidisset, causam praebuit Perseo, se ipsum tradendi. Ib. 296. d. pro πάντη ἀτιμότερον scribendum erit πάντως.

Ex octo in his vitis obviis hiatibus in vita Timoleontis tres librorum auctoritate (v. XII: XXI. et XXXV.) et unus aliis de causis (v. XXX.) erat removendus. In vita Aemilii Pauli non minus duo loci e libris, (v. I. et XXVI.) unus alia de causa (c. V.) et unus hiatus causa (c. XXVI.) erat emendandus. In comparatione non est hiatus.

In Pelopidae vit. I. 277. e. Coraes edidit: κρη τοῦ πολλοῦ τινα τὴν ἀρετὴν ἀξίαν τὸ μὴ πολλοῦ ἀξίον τὸ ζῆν partim e conjectura prius τὸ mutans in τοῦ, partim e cod. (c. Vulc.) delens καὶ ante posterius. Schaefero scribendum videtur: τὸ πολλοῦ—ἀξίαν ἢ τὸ μὴ κ. τ. λ. Equidem tamen vulgatum: τὸ πολλοῦ—ἀξίαν καὶ τὸ—defenderim comparans Plat. Soph. 255. d. εἶγε τὸ ὄν καὶ τὸ θάτερον μὴ κάμπολυ διεφερέτην, sed alterum ἀξίον delendum esse censeo. C. IX. 282. d. dele δὴ in verbis: παρασχέῖν ἑαυτὸν δὴ ἀνυπόπτως. Nam quid hic δὴ velit non perspicio. Ib. 282. e. in verbis: τὸν υἱὸν ἰδέοντο μὴ καταμεγνύναι αὐτοῖς, ἀλλ' ἐκ ποδῶν θέσθαι τοῦ μίλλοντος, vulgo αὐτοῖς, quod etiam Schaefer. probat, habent. Mihi tamen omnino delendum esse videtur. C. XII. 284. c. in verbis: ἡ δ' ἐκκλησία ὀρθὴ πρὸς τὴν ὄψιν μετὰ κρότου καὶ βοῆς ἐξάνεστη ὀρθὴ fortasse post ὄψιν olim erat collocatum. C. XIV. 285. b. in verbis: Πρὸς τοῦτον ἱκοπέμπουσιν οἱ περὶ τὸν Πελοπίδαν ἰδίᾳ ἔμπορον τινα τῶν φίλων χρήματα κομίζοντα καὶ λόγους offendo sic collocatis. Hoc enim in loco τινα τῶν φίλων χρήματα cohaerent, quoniam ἔμπορον τῶν φίλων i. e. mercatorem, qui inter amicos erat, bene dici posse dubito. Deinde eos privatim mercatorem misisse per se patet. Melius igitur legetur ἔμπορον ἰδίᾳ τινὰ τῶν φίλων χρήματα καὶ pri-

tim quasdam amicorum res i. e. dona et verba ferentem. C. XXII. 289. c. in verbis: ἵππου ἐξ ἀγέλης; πῶλος ἀποφυγοῦσα Schaeferus de suo dedit pro vulgo: ἵππος ἐξ ἀγέλης καὶ πῶλος. Coraes aut καὶ aut ἵππου; delendum esse censet aut scribendum: ἵππων ἐξ ἀγέλης πῶλος. Orell. ad Isocr. 462. suspicatur ἵππειας ἐξ ἀγέλης πῶλος. Equidem vulgatam defenderim, ut sit: uae e grege eaque pulla i. e. juvenis. Desiderant enim puellam ad sacrificium, cui desiderio per πῶλος, quod verbum Graecis etiam puellam significabat, satisfactum esse opinabantur. C. XXIII. 289. f. pro δὴ in ἵππε δὴ ἢ—ράλλαξ Schaefer. mavult δ, quod sane aptius praecedenti καίτοι. C. XXV. 291. d. offendo legens: αὐτα μὲν οὖν ἔχει τινα καὶ τοῦ βίου ἀποθεώρησιν. que enim, si, uti vulgo, τοῦ βίου explicas per us vitae, neque si cum Schaefero per vitae humanae, ut scriptor in universum de moribus hominum loquatur, verba huic loco conveniunt; in quo de neclidiae multa agitur, quam cum solvere non posset, e homo rebus novis studebat. Quatenus autem id, quod saepius factum minime mirum est, vitae considerationem quandam habeat, non patet. Poterat certe sexties ejusmodi sententia a Plutarcho ad singula quae rat facta addi. Equidem suspicor verba in margine scripta fuisse ad illa, quae praecedunt: κοινήν τινα τοῦ ὄνου παραμυθίαν ἔχοντος, ἂν ὄν αὐτοὶ μὴ δύνανται τίους φανῆναι, τοὺτους ἀμωσγέπως ἐτέρων ἀποδείξασθαι τίους. Quibus de verbis jure dici potest, ea ἔχει ulc. ἔχειν) τινα καὶ τοῦ βίου ἀποθεώρησιν. Vid. Libellum supra commemor. p. 8. C. XXVI. 292. a. in verbis: Ἐκ δὲ τούτου καὶ ζηλωτῆς γεγονέναι ἔδοξεν Ἐπαμεινώνου τὸ περὶ τοὺς πολέμους καὶ τὰς στρατηγίας δραστήριον ἴσως κατανοήσας Coraes suspicatur γεγονέναι τισιν ἔξεν—ἴσως κατανοήσασιν. Cui si Schaeferus opponit, is non potuisse dici ἴσως κατανοήσαι bellicam Philippi tutem, de qua constiterit inter omnes, errat. Quibus enim Philippus Epaminondam imitatus esse videbatur, erant sane fortasse virtutem bellicam, neque ceteras

virtutes spectare. Praefero tamen vulgatam, quia librorum auctoritate nititur mutata sola verbi *ζηλωτής* sede, quod post *γεγονέναι* collocetur. C. XXVIII. 293. b. verba Pelopidae sunt: *ὅτι ἄδετος οὐσα ὑπομένεις Ἀλέξανδρον*. Cap. XXX. 294. c. pro *αὐτοῦ εἶδε* fortasse olim *εἶδεν αὐτοῦ* erat scriptum.

In vit. Marcelli c. V. 300. b. pro *ἐχρήν* post *ἀφείναι* scribe *χρήν*. Ib. *Ἡ δ' οὐ κατεφρόνησε, καίτοι μικροῦ ὄντος τοῦ ἐλλείμματος* e conjectura Anon. (cod. Dac.) probante Bryano dederunt Coraes et Schaeferus, cum in libris et vulgo *Ἡ δ' οὐ κατεφρόνησε τοῦ κατὰ μικρὸν οὕτως ἐλλείμματος* (teste Stephano legitur etiam *ἐγκλήματος*) exhiberetur. Reiskius suspicatus est τοῦ *παρὰ μικρὸν κ. τ. λ.* errati ob rem tam minutam commissi, quod jure improbat Schaeferus. Ego probarem vulgatam, si demonstrari posset *κατὰ μικρὸν* aliud quid quam paulatim interdum significare. Qua de re cum dubitem, conjecerim Plutarchum τοῦ *κατὰ μικρὸν οὕτως ἐγκλήματος* scripsisse. Polluerat enim patrios et sacros ritus. C. VI. 300. e. pro *πόλιν ὑπὲρ ποταμοῦ Πάδου ἀνοικισμένην* suspicor *πόλιν ὑπὲρ ποταμῶν Πάδου ἀνοικ.* olim fuisse scriptum v. Xenoph. Anab. I, 1. 9. C. VII. 301. c. pro *ἀνήρ μεγάλου τε σώματος ἔξοχος Γαλατῶν καὶ πανοπλία ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ καὶ βαφαῖς καὶ πᾶσι ποικίλμασιν, ὥσπερ ἀστραπή, διαφέρων στίλβουσα* vulgo *ἀνήρ καὶ πανοπλία ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ καὶ βαφαῖς πᾶσι καὶ ποικίλμασιν, ὥσπερ ἀστραπή διαφέρων στίλβουσα* exhibent. Vulc. dat *ἐναργύρῳ*, H. Stephanus *πᾶσι* in *πάσαις* mutari vult, Anon. *καὶ πᾶσι* conjecit conjungens *πᾶσι* cum *ποικίλμασιν*. Vulcob. ultima verba mutat in *ὥσπερ ἀστραπήν διαφέρων στίλβουσαν* vel *στίλβουση*. Bryano displicuit *διαφέρων*. Reiskius scripsit: *πανοπλίαν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ καὶ βαφαῖς καὶ πᾶσι ποικίλμασιν, ὥσπερ ἀστραπήν διαφαίνων στίλβουσαν*. Equidem legendum esse censeo: *καὶ πανοπλίαν* (et quod ad arma attinet) *ἀργύρῳ καὶ πᾶσι ποικίλμασιν ὥσπερ ἀστραπήν διαφέρων στίλβουσα*. ita ut homo ipse splendidissimis armis indutus cum *ἀστραπήν στίλβουση* comparetur. C. VIII. 302. b. in verbis: *τὸ γὰρ τύπτειν φερίως οἱ Πρω-*

μαῖοι καλοῦσιν Ald. τὸ γὰρ τύπειν φέρειν, in Junt. H. τὸ γὰρ τύπειν φέρειν habet, quod Stephanus bene correxit afferens Romul. c. XV.: τὸ γὰρ πλήξαι φέρειν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, unde etiam articulum deleas ante Ῥωμαῖοι Conf. Marcell. c. IX. C. X. 303. c. in verbis: ἀσπαραμένου ποτὲ τοῦ Βανδίου αὐτὸν, fortasse ἀσπ. παρ' αὐτὸν τοῦ Βανδίου a Plutarcho erat datam. C. XV. 306. e, non dubito quin pro ἄφρω ante ὑπεραιωροῦμεν scribendum sit ἄφρωσ' Ib. 306. e. Coraes e codd. (immo e conject. Anon. et simul mss. Dac. quæ tamèn nulli sunt codices) edidit: ὧν οἱ μὲν αὐτῇ ἐμπεσόντες, quod Bryan etiam probat, cum vulgò αὐτῆς habeant, cujus loco Stephanus probante Reiskio αὐτοῖς voluit: quæ saxa ipsos in homines incidere, subjungitque Reiskius: οἱ μὲν ab insequente δὲ destitutum proderet defectum. Suspiciatur igitur Plutarchum scripsisse: ὧν οἱ μὲν αὐτοῖς ἐμπεσόντες τοῖς ἀνδράσι, vel ἀνδράσι, εἰς ἐστὶν φαν αὐτοῖς, ἢ δὲ αὐτῶ ἕλγόμενι προσερχθέντες ἡμέτερον κλ. κ. κ. τῆς τε μηχανῆς τῆς βασιλικῆς κ. κ. Lacunam adesse exιστοῦ μὲν conjicit etiam Nylander: h Equidem putaverim Plutarchum scripsisse: ὧν οἱ μὲν αὐτοῖς ἐμπεσόντες, in. e. ὁμοῦ μὲν qui post ὁμοῦ μὲν post ἄλλοτερον incidebant. C. XIX. 308. c. inter συμμάχου θῆσαι et ἐκπόνησαι pausa est: quod de causa etiam vulgò post συμμάχου plenius interpretabatur. C. XXIII. 311. d. pro συμμάχοι καὶ φίλοι οἱ τῶν Ῥωμαίων scribe σύμ. καὶ φίλ. Ῥωμαίοις ὄντες Ib. 311. e. in verbis: προσπίπτουσι αὐτῶ οἱ Συρμαύσοι μετὰ δακρύων δόρυμοι ὄδλε articulum: C. XXVIII. 314. e. in verbis: μερμηιδόδου τε αὐτῶ προσπίπτωκε καὶ φιλοσφοτέρων πάθος ἢ κατὰ προσβύτην τασάντων. dele. τε. cum Junctio quamquam hiatus huius offendit. In Schaefer. προῖκροῦ ἔπτονε ἢ ὄδλε ὄδλε conjecit προσπεπτόκι. C. XXIX. 315. a. post οἱ Ῥωμαῖοι ante Ἀνίβαν articulum ἔου adde, qui etiam supra est additus ad hanc nomen. C. XXX. 316. a. in verbis Hannibalis non offendit γένεσθαι ἀκάνθος, sed in comparat. é. III. 318. a. in verbis ἀσπ. νεμεσησάτ' αὐτοῖς ἐκείνοισ' insere μὲν post ἡμεῖσ' ἵνα, ut respondent seqa. ἡμῶν δὲ ἵνα

Quibus in vitis quod plura reperiuntur ejusmodi vitia, non est mirum, quoniam ad eas nondum boni codices (dico Parisienses A. C. et alios) sunt collati et eae omnino diligentiam editorum minus sunt expertae, quam de quibus antea disputavimus. Qua de causa etiam in vita Pelopidae ex decem hiatibus unus e codicibus corrigi poterat, qui erat c. XXII. In aliis locis sane verba ipsa satis offendebant, ita ut correctione indigere viderentur, idque dixerim de quatuor, qui c. IX. XIV. XXIII. et XXV. leguntur. In quinque denique locis ex hiatu ipso concludendum erat, orationem olim aliter fuisse conformatam, qui sunt c. I. IX. XII. XXVI. et XXX. In vita Marcelli in tribus locis concursio vocalium poterat evitari, si codices magis quam antea sequebamur, v. c. V. et XXVIII., in tribus locis verborum emendatio omnino aliis etiam de causis erat probabilis, v. c. VII. VIII. XV. Facile denique poterat hiatus evitari in septem locis c. V. VI. X. XV. XXIII. bis. et XXIX. In comparatione unus locus (c. III.) erat offensioni.

In vita Aristidis c. XI. *πλησίον* pro *πλησίον* ante *ὑπὸ* et c. XV. *Ἑλλήνων* post *στρατοπέδῳ* pro *τῶν Ἑλλ.* vitia sunt operarum Teubner. C. XIX. 330. c. in verbis: *ἔπειψε γὰρ — ἕτερον εἰς Τροφονίου ὁ Μαρδόνιος* videtur *ὁ Μαρδόνιος*, quod uomen statim praecessit, ab aliis esse adscriptum. C. XXV. 334. c. vulgo edunt; *τοῦτων — ἀνεπιὼν αὐτῷ ὄντα*, sed Bodl. 3. Junt. et Ald. pronomen *αὐτῷ* vel *αὐτῶ* (uti Xyl. et cett.) omittunt, quod Reisk. et Hutten. jure spreverunt et Sintenisius ab H. Stephano adjectum esse dicit. C. XXVII. 335. d. in verbis: *αὐτὸς μέντοι ὁ Δημήτριος νομοθετῶν ἐψηφίστατο* in Xyland. et Bryan. exempl. *φησὶν* post *μέντοι* legitur. Abest tamen a Junt. Ald. Bodl. 3. unde Reiskius expunxit. Videtur sane utrumque verbum et *φησὶν* et *ὁ Δημήτριος* ab aliis esse additum. Certe propter *αὐτὸς* aut utrumque deleverim aut utrumque retinuerim. In *μέντοι* autem apostrophus posset adhiberi.

In vita Catonis c. I. 336. f. in verbis: *ᾧ λέγουσι μηδέποτε δυσκολᾶναι μηδὲ μέμρασθαι παραδέντι ἄριστον ἢ δεῖπνον* Coraes sine causa *παρατιθέντι* dedit. Offen-

dant tamen haec: Cato nunquam iratus fuisse dicitur servo apponenti prandium aut coenam, sed ipse parasse. Cur enim irascatur, si servus revera prandium apponat? Conjicio igitur post παραθέτει μὴ excidisse, quo inserto omnia bene habebunt. C. IX. 341. e. verba sunt Catonis: ἡ πρὸς σέ μοι μάχη ἐστίν, ubi Ald. et Junt. μου προ μοι et Sint. ex A. E. ἐστὶ pro ἐστίν dedit. C. XX. 348. c. προ καὶ γὰρ πενθεροῖς γαμβροὶ ἐφυλάττοντο συλλούεσθαι conjicio legendum esse κ. γ. γαμβροὶ πενθεροῖς ἐφ. συλλ. Conferas de more hoc Quaest. Rom. c. XL. ὅτι καὶ παῖδας γυμνοῦσθαι πατρὸς ὀρώντος, καὶ πενθεροῦ γαμβρόν, οὐχ ὅσιον ἦν οὐδὲ καλόν. οὐδὲ συνελούοντο τοπαλαίων ἀλλήλους. Ceterum Junt. Ald. et Xyl. habent ἐφύλαττον τὸ συλλ. Vulc. συμβουλεύεσθαι.

Ex paucis qui in his vitis deprehenduntur hiatibus in vita Aristidis duos c. XXV. et XXVII. librorum ope poteris corrigere, ut unus c. XIX. ex conject. sit removendus. In vita Catonis duo sunt, quorum alterum aliis etiam de causis, alterum ob vocalium concursum emendandum esse duxerim (c. XX.), et in comparatione ne unus quidem est.

In Philopoemenis vit. c. XXI. 368. c. in verbis: οἱ δὲ στρατιῶται ὀπλισμένοι μὲν αὐτοὶ post στρατιῶται pausa est. Ib. 368. d. in verbis: περὶ τὸ μνημεῖον αὐτοῦ οἱ τῶν Μεσσηνίων αἰχμάλωτοι κατελεύθησαν dele c. cod. Palat. αὐτοῦ.

In vit. Flamini c. VII. 372. c. in verbis: ὅπως ἐπισηφίσηται ἡ ἀνγκλητος χρόνον αὐτῷ τοῦ πολέμου μένοντος, εἰ δὲ μὴ, δι' ἐκαίον τὴν εἰρήνην γενέσθαι. mihi post ἐπισηφίσηται: μὲν addendum esse videtur, ut respondeat sequi. εἰ δὲ μὴ. Ad χρόνον autem est τῆς στρατηγίας cogitandum. XV. 377. d. nunc haec leguntur: τοὺς δ' ἀρχομένους νοσοῦν ὄσπερ τι ἐν καιρῷ φάρμακον δεδοὺς τὴν πρὸς αὐτὸν εὐνοίαν ἐστῆσε. His in verbis τι e conject. Steph. a Reiskio est receptum. Libri omnes, etiam Baehrii et Monac. Hessii tuentur τις. Deinde in libris non δεδοὺς, sed ἐνδεδούς legitur, quod Bryanus mutandum censuit in δίδους. Reiskius tamen monuit, dici quidem δίδουσι φάρμακον; neque tamen δίδουσι εὐνοίαν τιτι, sed

ipsum, sed ad servam, cuius opera ille sit usus, referronda sint, verbum finitum ad *ὡς περιβαλὼν καὶ κελύσαις* deest. Baehrius igitur dixit, esse insignem orationis *ἀνακολυθίων* γ. Schaeferus contra *κελύσαι* de suo dedit pro *καὶ κελύσαις*, addens: „Quis anacoluthon excusando taceatur, quod cum absurdissimum sit, medicina tam teni tamque certa ad justam constructionem revocari possit? At quod conjecturam qua *ἰμάτιον* scribatur, attinet, eam nequaquam probandam esse censeo; nam si lorum ad manus fuisset, non tanto opus erat labore servi, cui illud tantummodo circa collum Hannibalis contrahendum et deinde attrahendum erat; sed hoc in loco servus id primum attraxisset et deinde contorsisset traditur, quo attractum lorum et eo ipso collum potius relaxaturus fuisset. Minus etiam fecerim cum iis, qui *ἰλίον* pro *ἰσχίον* dederunt. Plutarchum enim si opinaris *ἰλίον* scripsisse, non patet, cur, cum in illa corporis parte servus non posset genu anniti nisi pone, *ὀπισθεν* sit additum. Huc accedit, quod reclinato corpore ladicem valde debebat attrahere; id autem si genu clunibus (*καθ' ἰσχίον*) annitebatur, cum spatium inter collum et attrahentem servam majus esset, multo fortius poterat fieri. Quia autem *ἰσχίον* in universum non tam clunem quam coxendicem significat, *ὀπισθεν* a scriptore est additum. Quod denique verbum deest, poterit id fortasse ex verbis: *δι' αὐτοῦ τελευτᾶν*, quae praecedunt, suppleri, ut sententia sit: cognovit, se semet ipsum interficere oportere. Nonnulli igitur dicunt, eum pallio obvolvntem collum et jubentem etc. cogita: id fecisse sive sese interemisse. Quod si suppleas, certa quidem illa Schaeferi medicina carere possumus; sed ego offendo in re ipsa, quae ex Baehrii interpretatione ita refertur: Nonnulli quidem dicunt, eum (Hannibalem) pallio obvolvntem collum, servoque imperasse, ut pone annitens genu adversus occiput (legit *κατὰ ἰλίον*) valideque illud reflectens (i. e. *ἰλίον*) omnes contenderet vires; indeque illud contorqueret, donec eliso spiritu ipsum Hanniba-

lem interemisset. Nam cum ne bestiam quidem ferocissimam homo ita cruciaturus sit, quis famae credere potuit, qua servus non suis cupiditatibus actus, sed jussa domini id perpetrasse ferebatur? Equidem igitur locum sic scripserim et explicaverim: *Ἐμοὶ μὲν* (ὄν quod vulgo post *μὲν* legitur, rectius abesse censeo et deleverim, ex codd. Paris. et Monac.) *λέγουσιν, ὡς ἱμάτιον τῷ τραχήλῳ περιβαλὼν καὶ κελύσας οὐκ ἔτι* (hoc pro *οὐκ ἔτι* malim ut cum *ἐρείσαντα* et *ἀνυκλίσαντα* arctius cohaereat) *ὄπισθεν ἐρείσαντα κατὰ τοῦ ἰσχίου τὸ γόνυ καὶ σφοδρῶς ἀνυκλίσαντα* (neque cum Reiskio *ἐαυτὸν* suppleverim, ut sit: corpore servi valde retrorsum inclinato, resupinato, neque cum Baehrio *ἰσίου*, neque video, quid latinus interpres sibi velit vertens: valde impresso i. e. genu, sed *ἱμάτιον*, cujus lacinias servus valde retorquebat, intelligo) *συντείνει* (cujus verbi explicationem Reiskius duplicem dedit, aut ut nervos intelligas, quos contenderit, quam interpretationem Baehrius probavit aut ut *ἱμάτιον*, ut sit: valde attrahere iodicem ad restis usum contortum, quomodo ego verbum explico) *περιστρέφει* (deleta part. *καὶ*, ut *περιστρέφει* praedicatum sit et ad Hannibalem referatur, qui postquam collum veste obvolvitur et servo mandavit, ut eam valde retorqueret et attraheret, ipse eam circa gulam iterum iterumque contorquebat et conduplicabat, tanquam funem. Quo facto et servo valide attrahente se ipsum strangolabat, quod necis genus scriptor hoc in loco relaturus est) *μέχρις ἂν* (ita pro vulgato *μέχρι ἂν* cum Baehrio et Schaefero est scribendum, vide quae Baehr. ad Philopoem. c. VI. disputavit) *ἂν ἐκθλίψας τὸ πνεῦμα διαρπύσειεν αὐτόν* (sic pro cett. *αὐτόν*). Ita revera Hannibal semet ipsum interfecit et servo quidem eum adjuvante, non tamen tam ferociter et turpiter eum interimente. Vid. libell. meum supr. all. p. 12—14. C. XXI. 381. d. in verbis: *μία τοῦ μεταβάλλειν τελευτή ἢ καὶ τοῦ εἶναι, articulum ἢ*, qui ab omnibus abest libris, primus de suo dedit Reiskius probantibus Baehrio et Schaefero. At ego cur adjecerint eum non video locumque ita struo: *μία*

ἑστὴν τελευτὴ τοῦ μεταβάλλειν καὶ τοῦ εἶναι, id est: unus idemque est finis mutationis et vitae. Si articulum addere vis, eum potius addere poteris ante τελευτῇ. Non recte autem locum Baehrius est interpretatus ita: „unus est et mortis et vitae finis,“ quod omnino non intelligo. Immo: unus est finis, quo conditio tua resque tuae possunt commutari et quo vita, sive: quam diu vivis, potes rerum mutationem sperare.

Intellexisti autem ex iis quae de his vitis disputata sunt, in comparatione nullum, in vita Philopoemenis autem unum esse hiatum (c. XXI.) qui cod. ope tollendus sit, et in vita Flamini sex, quorum tres libr. mss auctoritate removendi sint (c. XV. XX. et XXI.), duo alii de causis etiam corrigendi (XX. bis.), et unus c. VII. propter vocalium concursum offendat.

In vita Pyrrhi c. V. 386. a. in verbis: καὶ τινος ἰποκρίας ἅμα προσγενομένης τὸν Νεοπτόλεμον φθάσαι ἀνελεῖν. Vulcob. et Anon. pro librorum φθάσας primi φθάσαι habent, quod Bryano placuit simul τοῦ pro τὸν scripturo et Baehrio in Creuzer. Melett. III, 85. non male φθάσαι ἂν conjicienti et Schaefero vulgatam ineptissimam vocanti. Coraës φθάσαντ' conjecit. Mihi utrumque et φθάσαι ἂν et φθάσαντ' etiam in mentem venerat, omnibus tamen his conjecturis praefero φθάσας, quod in libris est. Duas enim Plutarchus allaturus est causas, cur Pyrrhus Neoptolemum interfecerit, alteram quod fretus Epirotarum auxilio summaram solus potiri voluit, alteram quod ei timendum erat, ne Neoptolemus ipsum praeoccuparet; quam quidem causam Plutarchus per καὶ et ἅμα alteri annectit. C. VIII. 387. d. pro πότερον φαίνεται αὐτῷ Πύθων scribe c. Pariss. tribus πότερον αὐτῷ φαίνεται Πύθων. C. XV. 399. a. in verbis βυρρέε ἐνέμω hiatus minus offendit, quia unum fere faciunt verbum, ut nostrum: Nordwind. C. XXXII. 404. c. in verbis: πύλην εὐροῶν—ἀνεφικμένην ὑπὸ τοῦ Ἀριστέου αὐτοῖς ἄχρι μὲν τοῦ παρεπισπεσεῖν τοὺς Γαλάτας τοὺς παρ' αὐτῷ καὶ τὴν ἀγορᾶν καταλαβεῖν ἐλάτθανε. pro ὑπὸ τοῦ Ἀριστέου αὐτοῖς suspicor αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ἀριστέου scriptum fuisse. Ante ἄχρι autem pausa est.

In vita Marii c. III. 407. c. pro ἡρέμα ante ὃ Σπα-
 πίων scribe ἡρέμας. C. XIV. 413. d. in verbis: *ὡς δὲ
 διήλθε τῷ Μαρτῷ ὁ τῆς ὑπατείας χρόνος* fortasse in τῷ Μα-
 ρτῷ διήλθεν ὁ τ. ὑπ. χρ. olim scriptam fuit. C. XVII.
 415. c. pro αὐτῷ in verbis: *ὡς ἡ θεὸς ἐκ τῶν ἀνακτόρων*
αὐτῷ ἐφθέγγετο aptior genitivus αὐτῶν esse videtur: non
 signis, sed ex ipso adyto vocem emisit. C. XXVI. 420.
 c. in verbis: *Τότε δ' οὐχὶ κατὰ στόμα προσεφέροντο τοῖς*
Ῥωμαίοις, ἀλλ' ἐκκλίνοντες ἐπὶ δεξιὰ ὑπῆγον αὐτοὺς post
δεξιὰ videtur καὶ excidisse. Opposita enim sibi sunt *κατὰ*
στόμα et *ἐκκλίνοντες ἐπὶ δεξιὰ* et ad utrumque est verbum
προσεφέροντο referendum. *ὑπῆγον αὐτοὺς* autem est cum
 verbis: *κατὰ μικρὸν ἐμβάλλοντες εἰς τὸ μέσον αὐτῶν* π. τ.
 λ. struendum. Recte etiam Schaeferus vulgatum *αἰσούς*
 i. e. Romanos defendit pro αὐτοὺς. Ib. 420. d. in *ἤμῃ*
ἡ νίκη per se ut in verbis Marii hiatus non offendit. Ar-
 ticulum tamen Coraes de suo addidit, et Vulc. *εἰ μὴ νίκη*
γένουεν habet. At Stephanus jam, qui alios *γένουεν* ad-
 dere refert, subauditionem verbi aptiorem esse dicit.
 Fortasse Plutarchus *ἐμοὶ νίκη* scripserat. C. XXIX. 422.
 c. pro τῷ Μισέλλῳ ἀπατὴν περιτιθεῖς ἀφρπτον. conjicio
 Plutarchum *τὴν ἀπατὴν* dedisse, id est, ut ei fraudem
 quam parabat, inevitabilem pararet.

Ex octo igitur hujusmodi vitiis in his vitis commissis
 in vita Pyrrhi duo codicam auctoritate (vid. c. V. et VIII.)
 et unum e conjectura (c. XXXII.) videbatur esse tol-
 lendum. In vita Marii autem quinque e conjectura erant
 emendanda c. III. XIV. XVII. XXVI et XXIX. ex quibus
 duo aliis etiam de causis offendeabant, dico c. XVII. et
 XXVI.

In vita Lysandri c. VI. 436. a. pro ἐπὶ δὲ ἐπι-
 μάλλον scribe uti c. XXIV. legitur, post ἐποίησε μάλλον
 ἐτι. C. XV. 441. e. hiatus in *ἐκ τῆς Εὐρυπιδου Ἡλιε-*
τρας ita defendi poterit, ut his duobus nominibus propriis
 una insit quodammodo notio. C. XVII. 442. e. in ver-
 bis *καὶ πρὸς τὰ οὐκ εἰς νομίξειν ἐκείστῳ μηδενός. ἀξίον προ-*
γμῆ τὸ κοινῇ οὕτως εὐδοκμοῦν καὶ ἀγαπώμενον Plutarchum
 fortasse Polybiano more *κατὰ κοινόν*, quo magis respon-

deest praecedens πρὸς τὰ οὐκ ἔστιν scripterat pro καὶ: C. XVIII. 443. d. in μέντοι ante ὁ καθ' ἑαυτὸν: ουκ ἐκδιδendum et apostrophus ponendus est: C. XXIII. 446. / d. / πρό γενέσθαι μὲν οὖν ἔδει: ἴσως τινὰ ceteri omnes rectius γ. μ. οὖν ἴσως ἔδει τινὰ habent.

In vita Sullae c. XI. 458. e. pro τὸν ἐπιηρησμένον ἐκείνου ἔην πόλεμον dedit fortasse Plutarchus τ. ἐπιηρησμένον ἔην. C. XII. 458. f. in verbis: ταῖς δ' Ἀθήναις διὰ τὸν τὸρανον Ἀριστίωνα βασιλευσάθαι ἠναγκασμέναις Schaeferus βασιλευσάθαι explicat: regis partes sequi, Xylander: manere in partibus regiis. At tum scribendum βασιλίζειν v. Plut. Flamin. c. XVI. Cap. XVII.

462. e. in verbis: παραγγέλλον, ὅτι καὶ δευτέραν δ. Τροφάϊος αὐτόθι μάχην καὶ ἕταρν προσημαίνει ἐν τῷ ὀλίγῳ χρόνῳ malim pro προσημαίνει quoniam oraculum editum ἐστὶ, προῦσημαρην legi. C. XX. 465. b. in verbis: ὥστε μικρὰ αὐτὸν τῷ Σύλλᾳ περὶ τὸ Τιλφώσσιον ἐμπεσόντα: Reiskius mavult συμπεσόντα pro ἐμπεσόντα; Schaeferus autem coniecit ἐμπταλοῦντα. Verbum ἐμπεσόντα id est, incidente m equidem: retinuerim de parva quadam pugna ab eo Sullae commissa cogitans, sed pro μικρὰ potius μικρόν scripserim. Ib. 465. c. in verbis: τῶν γὰρ Βοιωτῶν πεδίων ὅτι πέρ ἐστὶ κάλλιστον καὶ μέγιστον, τοῦτο — μόνον ἀναπέπταται ἄδενδρον ἄχρι τῶν ἐλῶν, Reiskius ad verbum μόνον quaerit, num ὁμαλὸν aut ψιλόν. Coraēs καὶ, quod vulgo ante ἄδενδρον legitur, asteriscis inclusit, Schaeferus delevit. Non recte. Sententia enim est: campo-

rum Bœotiorum optimus et maximas — solus etiam arborum expers expanditur, ita ut simul equestri proelio esset aptissimus. C. XXIII. 466. f. in verbis: τὸ Ῥωμαίων φίλον αὐτὸν καὶ σύμμαχον ὑπὸ Σύλλᾳ ἀναγραφῆναι fortasse ὑπὸ Σύλλᾳ non a Plutareho, qui etiam ad praecedentia: μάλιστα δ' ἡ δοθεῖσα γῆ τῷ Καππαδόκῃ μυρίων κλέθρων ἐν Εὐβοίᾳ illa ὑπὸ Σύλλᾳ non addidit, sunt adjecta. Possunt enim facile e nexu suppleri. Ib. 467. b. pro αὐτὸν post ἀποσταλῆναι vulg. αὐτὸν, Vulc. et Iunt: αὐτοῖς praebent. Equidem pron. delendum esse censeo; quod si nolis, certe non cum: ἀποσταλῆναι,

sed cum *ἐπαισιν* est struendum et ea ipsa de causa post hoc verbum et quidem *αὐτὸν* i. e. Sullam collocandam. C. XXVI. 468. c. *περιπατοῦντος δὲ πρὸς τῇ θαλάττῃ ἀλιεῖς τινες—προσήνεγκαν*. Reiskius de suo dedit pro vulgato *πρὸς τὴν θάλατταν*. At *πρὸς* c. accus. significat latinorum versus v. Herod. VII, 55. Cur igitur mutandum sit, eo minus intelligo, quo magis motus notio hic simul inest. C. XXVIII. 470. a. in *οἱ ταξίμαρχοι προσόντες τῷ Σύλλᾳ ἐδέοντο* hiatus fortasse potest excusari, quia post *Σύλλᾳ* pausa est. C. XXXV. 474. a. pro *καὶ τοσοῦτον περιττὴ ἦν ἡ παρασκευὴ τῆς χρείας* fortasse *καὶ τοσοῦτον περιττὴν τὴν παρασκευὴν τῆς χρείας* scil. *ἔποιετο* legendum est.

In comparatione Lysandri cum Sulla c. II. 476. c. in verbis: *τί γὰρ, ἂν ἐξ ἔκπου ἱμίσιος γένηται;* Mos. Dusoul suspicatur *καὶ* non *τί* scriptum fuisse et Reiskius recte subintelligi vult *φῆσεις*, quid tu tum dices? Hiatus autem minus offendit, quia proverbialis dicendi ratio esse videtur. Ib. dele articulum *οἱ* in verbis: *αὐτοὶ γέ τοι οἱ Σπαρτιάται*, qui in libris vulgatis uaque ad Schaeferum non est.

Si igitur in his vitis quatuordecim enumeraveris minus excusandos hiatus, cogitabis simul ad has quoque vitas nondum eos collatos esse libros mss., ex quibus quid in bonis libris sit recte dijudicari possit. Itaque non mirum est, quod ex quinque in vita Lysandri obviis hiatibus unus tantum c. XXIII. e libris, tres autem solum e conjecturis poterant removeri c. VI. XVII. et XVIII., neque quod in Sullae vita ex decem ejusmodi vitiis duae sane librorum auctoritate, v. c. XX. et XXVI., cetera autem e conjecturis modo aliis etiam de causis probabilibus, ad quas refero quae ad c. XII. XVII. et XXIII. sunt prolatae, modo solius hiatus causa factis v. c. XI. XX. XXIII. et XXXV. In comparatione denique unus locus c. II. e libris erat emendandus.

In vita Cimonis c. IV. 480. d. hiatus in verbis istis: *ἐν τῇ Σκαπτῇ ὕλῃ* facile defenditur, non male tamen Vulc. Anon. et Mur. probante Bryano *ἐν τῇ Σκα-*

πησύλη praebeant. C. VII. 482. e. pro ἄξιον λόγου in verbis: ἄλλο μὲν οὐδὲν ἄξιον λόγου ὠφειλήθη scribe ἄξιόλογον. C. IX. 484. a. Schaeferus de suo dedit: τῶν σπουδῶν γενομένων παρακληθέντα ἔσαι καὶ ἔσανται οὐκ ἀηδῶς ἐπαινεῖν τοὺς παρόντας ὡς δεξιώτερον Θεμιστοκλέους· cum vulgo pro accusativis istis genitivos παρακληθέντος et ἔσαντες exhibeant, quos priores tolerasse Schaeferas miratur. At equidem censeo hos genitivos striuendos esse cum: ὡς δεξιώτερον Θεμιστοκλέους, quae verba objecti locum teneant, ut sit: praesentes laudasse in canente quod festivior sit Themistocle, nostrum: sie hätten die den Themistocles übertreffende Geschicklichkeit des Singenden gelobt. Ib. 484. b. pro τὸν μὲν κόσμον αὐτοὶ ἔλαβον melius αὐτοὶ μὲν τὸν κόσμ. ἔλ. legeretur, sequuntur enim haec: Ἀθηναίους δὲ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέλιπον.

In vita Luculli c. III. 493. d. Coraes e conjectura ab aliis dudum proposita edidit: τὰς δὲ Σύλλα πρὸς Ὀρχομενῶ καὶ Χαιρώνειαι ἡμιονομένας ἀριστείας, cum libri Χαιρώνειαν habeant, quod H. Stephanus tenens edidit περὶ Χαιρώνειαν, uti infra c. XI. et saepius, qua in re alii editores eum sunt secuti. At potuit simplicius etiam locus ita corrigi, ut πρὸς Ὀρχομενὸν καὶ Χαιρώνειαν scriberetur. Tum πρὸς rationem sive causam significabit, cur celebratae fuerint virtutes Sullae. Vid. similia in Matth. Gr. gr. 591. Pro ἀριστείας autem, quod H. Stephanus ex codice dedit, in Iunt. Ald. exhibetur δυναστείας, quod non spernendum esse duco, intelligens Sullae imperia propter Orchomenum et Chaeroneam celebrata. C. VIII. 496. e. hiatus fortasse defendi poterit in verbis Ἀρχελαίου δὲ—διαβεβαιομένου ὀφθέντα Λούκουλλον—κρατήσῃ, est enim pausa post διαβεβαιομένου. C. XIV. 500. d. in verbis Οὐ περιώφεται δὴ αὐτὸν ἰκέτην ὑποδεξάμενος, videtur δ' pro δὴ scribendum esse. (C. XVII. φόβου ἀμήχανον vit. operar. Teubn. pro φόβου ἀμ. est). C. XXI. 505. e. in verbis Ῥωμαίους πολέμου ἀρχοντας ἀμυνεῖσθαι ante ἀρχοντας videtur ἂν addendum esse, si bellum incepturi essent. C. XXIV. 507. b. pro ἤδη οἰόμενος τὰ τοῦ προτέρου πολέμου πέρας ἔχειν aptius lege-

tur *οιόμενος ἤδη κ. τ. λ.* = **Hb. 507. d.** quid *δὴ* in verbis: *ὡς δὴ ὀλιγάκις τούτου συμβεβηκότες πρότερον* sibi *velit* non patet. Dele igitur hanc particulam, uti articulum delendum esse censeo **C. XXVI. 508. f.** in verbis *διὸ καὶ συντόμως ἐπολιόρκει ὁ Δούκουλλος*. Deest enim articulus etiam in multis aliis hujus et seq. capituli ante *h. nom.* **Ib. 509. c.** pro *κατάφρακτοι ἦσαν* suspicor *κατεφράχθησαν* i. e. confecti erant, olim esse lectum. **C. XXVII. 509. e.** Coraes e conjectura postea a Schaefero probata edidit: *Οἱ μὲν γὰρ ἔσκαπτον, οἱ δ' ὑπὲρ τῶν λαφύρων ἐν παιδιᾷ ἐβάλλοντο κλῆρον*. Vulgo autem *διεβάλλοντο* legitur, quae dicendi formula jam Mosi **Dus.** erat suspecta conjiciendi *διεβαλλον τὸν κλῆρον*. Ὑπὲρ dedit **Stephan.**, **Vulg. ἀπὸ**, **Junt. Ald. Crat.** ὑπὸ tuentur. At quod conjecturam **Coraes** attinet, eam nequaquam necessariam esse concedet quem non latet *διαβάλλεσθαι τοῖς κύβοις* dici ea vi, ut sit: secum tessera ludere. Compositum etiam aptius est, quia non solum sortem jaciebant, sed ludebant et huc illuc sua disjiciebant. Hoc autem quod **Moses** conjecit *διεβαλλον τὸν κλῆρον* sane praefendum erit. Ὑπὸ τῶν *λαφύρων* denique, quod libri habent et quo causa, ob quam sortem disjecerint, indicetur, bene dici disces ex **Matth. Gr. gr. 392.** **Ib. 510. c.** in verbis: *ἐν ἐκείνῃ γὰρ τῇ ἡμέρᾳ ἢ μετὰ Καϊπίωνος ἀπώλετο στρατιᾷ συμβαλοῦσα Κλυβροῖς*. pro vulg. *Σκιπίωνος* recepit **Reiskius Καϊπίωνος** propositum a **Xylandro** (in vers.) **Mur. Bryan. Mos. Dus. v. Liv. LXVII, 5.** Deinde articulus *ἢ* post *ἀπώλεθ'* erit collocandus, nisi eum mavis delere. **C. XXXI. 513. c.** in *ἵπποτοξόται Μάρδοι καὶ λογχοφόροι Ἰβηρες* hiatus non offendit, quia *λογχοφόροι Ἰβηρ.* unum quodammodo faciunt verbum. **C. XXXIX. 518. d.** **Coraes** de suo dedit: *καὶ κατασκοπαὶ περίοπτοι καὶ κατασκευαὶ ἀναπεπταμένων ἀνδρώνων καὶ περιπατῶν*. Vulgo pro *περίοπτοι περίοπτων* et in **Bodl. 3.** *περιοπῶν* exhibetur, unde **Bryanus** *περιοπῶν* scriptum fuisse conjecit. **Anon.** autem (qui *περιοπῶν* post *κατασκευαὶ* collocat) et **Muret.** *κατασκοπαὶ καὶ ignorant*, quare **Schaeferus** non male *καὶ περιόπτων κατασκευαὶ καὶ ἀναπεπταμένων ἀνδρ. κ. περιπ.* conjecit. Equidem tamen κα-

σκοπῶν retinens scribendum esse censeo: καὶ κατασκευασ-
 τῶν περιωπῶν κατασκευαστῶν καὶ ἀνάπ. ἀνδρ. κ. περι-
 σκισκίους conjecit: καὶ παρασκευῆ περιπατῶν κατασκευῶν καὶ
 ὡς βορῶν ἀνασκευασμένων ἀνδρῶν. Ib. verba: σοὶ
 κῶ ἀκρίττονα τῶν γεράων σοῦν ἔχειν sunt Luculli.
 Ex duodecim hiatibus igitur quos in his vitis praeter
 vires et eos qui excusari poterant, deprehendimus,
 quos qui legebantur in vita Cimonis (VII. et IX.) e con-
 tra emendandos esse censui, in vita Luculli autem
 quos librorum ope (c. III. et XXVII.) quatuor aliis etiam
 causis (c. XIV. XXI. XXIV. et XXXIX.) et quatuor
 alius ipsius causa, veluti c. XXIV. XXVI. bis. et
 XVII. In comparatione hiatus non reperitur.
 In vita Niciae c. III. § 25. b. verba: καὶ γὰρ τοῦτο
 στήλη ἐνέγραψεν olim fortasse ita erant collocata, ut pro
 ὑτο ante τῆ στήλη post hoc verbum τοῦτ legeretur. G. VI.
 17. a. in verbis: Ἐνθα δὲ αὐτῶ συνέθη. cum particulae
 minime aptus sit locus, Bryanus bene conjecit: Ἐνθα
 αὐτ. σ. Reiskius pejus ἐνθαδ' edidit. Ἄη autem Xy-
 loder. jam in versione omisit. G. XI. § 36. b. in ver-
 bis: ἦν εἰώθει διὰ χρόνου τινός ὁ δῆμος ποιεῖσθαι ἐνα-
 ριστάς post ποιεῖσθαι pausa orationis est, qua de
 usa etiam vulgo post hoc verbum interpunxerunt. C.
 III. § 31. c. in verbis πρὸ τῆς τότε (scribitur τότε) οὐδὲν
 κδοκίδοι οἰκίας, Francos. male δικίας habet, pro πατ-
 είας. Hiatus autem poterit defendi quia Ἀποκίδον αὐ-
 τῶν unum quodammodo est verbum. C. XIV. § 33. a. in ver-
 bis: Οὐ μὲν ἀλλ' ἑτέρω φασὶν ἔργῳ τοῦτο τοῦτ Ἀθηναίους
 νέσθαι ἐπιπέδῳ vulgo ἑτέρον. et ἔργον habent. Step-
 hanus tamen aliam extare lectionem dicit, multo meliorem
 ἔργῳ—ἔργῳ, quam etiam praetulerunt. Val. Anton. Mu-
 t. Bryan. Coraesque recepit. Reiskius conjecit ἔργοι.
 quidem ἑτέρον et ἔργῳ probans suspicor post γενέσθαι
 excidisse, ut sententia sit: dicunt alio (an 40. hinc
 iaculam etiam implētum esse. G. XVII. § 34. a.
 in verbis: πρὸς ἐκείνῳ ταυτῆ τύχης ἀνίστασιν τινος γενέ-
 σθαι e Cornis conjectura, quam Schaeferus egregiam esse
 citat, τοῦτ receptum est, pro vulgato ὄνομα. Reiskius

ὄπως suspicatur: si unquam reapse a diis. At vulgata bene habet. Spectat enim Plutarchus Euripidis versus eosque refellens dicit: plures quam octo victorias Athenienses de Syracusanis reportaverant, priusquam revera conversio rerum, quam Euripides innuit jam post octo victorias factam esse, est consecuta. C. XIX. 535. d. post verba παρόντος τοῦ κενδύνου ante ἀρικνεῖται pausa est. C. XXV. 539. e. in verbis: ἐπειδὴ οἱ μάντιες τοῖς Συρακουσίοις ἀπήγγειλαν aptius τοῖς Συρακουσίοις post ἐπειδὴ collocabitur, quia id ipsum urgetur, Syracusanis id esse nuntiatum. C. XXX. 542. d. Coraes e conject. Mos. Dus. dedit: καθίσας ἐπὶ κουρείῳ ὡς ἐγνεώσιον ἦδη τῶν Ἀθηναίων λόγους ἐποιεῖτο. At recte jam Schaeferus se vulgatam κουρεῖον non spernere dicit. Ut enim dicitur καθίζειν εἰς τι v. Xenoph. Memor. IV, 2, 1. poterit etiam ἐπὶ τι καθίζειν dici.

In vita Marci Crassi c. II. 548. f. in verbis: ὄντων δ' αὐτῷ παμπόλλων ἀργυρείων, πολυτιμῆτου δὲ χωρῆς καὶ τῶν ἐργαζομένων ἐν αὐτῇ ἄμως ἂν τις ἠγήσατο κ. τ. λ. post αὐτῇ pausa est, qua de causa etiam vulgo post hoc verbum interpungitur. C. IV. 545. b. in verbis: αὐτοφρεῖς δὲ ῥαχοὶ τῆς πέτρας, ἢ μάλιστα περιπίπτει τὸ φῶς ἔξωθεν, ὑπολαμβάνουσι καὶ καταλάμπεται ἡμέρας τὸ χωρίον verbum ὑπολαμβάνουσι sic nude positum offendit. Suspicio igitur Plutarchum perrexisse καὶ καταλάμπουσαν et collustrant per solis radios, quod excipiunt, locum. C. XII. 550. c. in verbis: Μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ Πομπηίου αὐτόθεν ἐπὶ τὴν ὑπατείαν καλουμένου ἐλπίδας ἔχων ὁ Κράσσος συνάρξεν, fortasse scriptum fuit: Μετὰ δὲ τὸν Πομπηίου αὐτόθεν. ἐπ. τ. ὑπ. καλούμενον i. e. secundum Pompejum qui illico consul est factus etc. C. XVI. 552. e. in verbis: Κατὰ τῷ γασφέντι περὶ τούτων νόμῳ ὁ Παρθικός πόλεμος οὐ προσῆλθε vulgo pro ὁ Παρθικός legunt πάροικος, quod Reiskius in ὁ Παρθικός mutavit, id quod jam Xylander et Amiotus in interpretatione fecerant. Nititur Reiskius Pseudo-Appiani auctoritate, qui in historia Romanorum Parthica habet Plutarehea totidem verbis exscripsit et eorum librὸς meli-

esse videntur quam Plutarchi. In hoc autem libro *καθηλικὸς πόλεμος*, non tamen ὁ Παρθ. πὸλ. legitur. Arulium igitur dele, quod eo facilius fieri poterit, quo saeculis Parthica bella gesta sunt, ut in universum a scribere dicatur: bellum quod cum Parthis gerendum sit, non inerat in lege. Nostrum: ein Parthischer Krieg. C. VII. 533. b. in verbis: ἀστατοῦ οὔσης χειμῶνι τῆς θάλασσης legendum esse ἀστατοῦσης pro ἀστατοῦ οὔσης conixeram posteaque in Pseudo-Appiano inveni. C. XVIII. 14. b. verba alius sunt σὺ ὄψει. C. XXVIII. 561. d. οὐ τὸν δ' εἰς Κάρρας συνεβόηκότα ὄχλον εἶναι σύμμεσον Pseudo-Appianus melius: τὸ δ' εἰς Κάρρας συνεβόηκός ὄχλον εἶναι σύμμεκτον habet, quod non minus haefero placuit. C. XXXI. p. 563. e. narratur, Paros Crasso equum aureis ornatum phaleris donasse, sed Crasso in eum sublato equum ipsum verberibus concitasse, ut primus Octavius, deinde Petronius, mox reliqui ex Romanis frenum arripientes equum inhibere et barbaros, qui Crassum ex utraque parte urgerent, retrahere conantur. Qua re tumultu exorto Octavius quum gladio ricto unius barbari equisonem occidisset, ipse est a Crasso caesus, Πετρώνιος δὲ (pergit Plutarchus) ὄπλον μὲν καὶ εὐκόρησεν, εἰς δὲ τὸν θώρακα πληγεὶς ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἀτρωτός. His in verbis offendunt illa: ἀπὸ τοῦ ἵππου. Mirum enim est, quod non tam a Crasso tuendo, quam ab equo, in quo Crassus sedebat, resiliisse et in illum recurrisse dicitur. Accuratius enim in iis, quae haec recipiunt, de ceteris ubi agitur Romanis locus additus est, ad quem confugerant: εὐθὺς ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸν λόφον. Dices fortasse, locum ita a Plutarcho scriptam esse, quia Petronius inermis fuerit neque Crassum satis feri potuerit, at hoc non negabis, verba ἀπὸ τοῦ ἵππου iam tum prorsus otiosa esse. Nam qui frena equi tenent, non potuit ab alio loco, nisi ab equo, resilire. Recte igitur a Pseudo-Appiano haec verba sunt omissa, quae si hic quoque deleas non dubitabis. Vid. *Metamorph. it.* in Plutarch. p. 5.

In comparatione Niciae cum Crasso c. III. 566. d. pro καίτου ὁ γε Θεμιστοκλῆς scribe καίτου ὁ Θεμιστοκλῆς.

Qui in his vitis legantur tredecim hiatus partim e libris mss. corrigendos esse veluti duos in vita Niciae c. XVII. et XXX. et tres in vita Crassi c. XVI. XVII. et XXXI., partim aliis de causis, uti in vita Niciae c. VI. et XIV. et in vita Crassi c. IV. partim propter vocalium concursum vidimus in vit. Niciae c. III. XIII. XXV. et in vita Crassi c. XII. et in compar. c. III.

In vita Sartorii c. I. 568. b. εἴτ' ἐκ τινῶν ὀρι-
σμέκων ἀριθμῶν ἐμπλέκεται τὰ πράγματα e conjectura Ano-
nymy probante Solano Leopoldus et Coraes scripserunt
pro vulgato εἴτ' ἐκ τιν. ὀρ. ἀριθμῶν ἐμπλέκονται. At
sententia est: Sive res fortunae subjectae sint
infinita multitudo, sive res sint ex quibus-
dam definitis generibus vel rationibus (quatenus
significare ἀριθμὸς docebit te Antonin. III, 117) impleti
caetae, idem saepe necesse est fieri. De temp
autem rerum numero nullo modo sermo est, sed ὀρισμέ-
κοι ἀριθμοὶ oppositi sunt, τῆ τῆς ὕλης εἰσαγωγή. Cui V 570.
a. pro οὐ πολλῶν ἐλάττους τῶν μυριάων ἀποβαλόντες fortasse
olim οὐ πολλῶν τῶν μυριάων ἐλάττ. ἀποβ. scriptum erat

Item c. VI. 571. a. in verbis: Περὶ λαβῶν δὲ δὲ πη- κληθε
μην· καὶ ἡλικίᾳ ἀκμάζοντα conjicio παλαιὸν διελθὼν πηλοῦ
μὲν ἡλικίας ἀκρ. a Plutarcho datum fuisse inq. pro propter
copia juvenutis sive juvenam ad arma ferendam apto-
ram insignes. C. XXVII. 582. a. pro Λυφίδιος ἰσχυρὸς
Μαλλίου ἀντιραατῆς fortasse ὁ ἀντ. ταῦ Μαλλ. olim scrip-
tum fuit.

In vita Eumenis c. III. 584. b. ordo verborum for-
tasse est mutandus et pro ὡς οὐδὲν αὐτῶν προσήκουσιν ἴσχυρ
ὄντι παλινκαγαμονεῖν scribendum ὡς οὐδ. αὐτῶν προσήκουσιν
ἴσχυρ ὄντι. C. X. 589. d. in verbis: εἰς τῆ ἀλλήλους καὶ
καθημένους πολλὰ Nylander pro δὲ habet δι. Nihilominus
scriptum fuit in nonnullis libris? Equidem δὲ deletum ἄρ
scripserim. C. XI. 590. b. in Αὐτῶ δὲ ἀναφραγμένους
muta δὲ in δ'. Δὲ enim ferri nequit.

Ex his igitur vitiis in vita Sartorii unum e codicibus sustulimus c. I. et tria e conjectura IV. VI. et XXVII., in vita Eumenis autem tria e conjecturis interdum etiam aliis de causis probabilibus c. III. X. et XI. In comparatione ejusmodi vitium non erat obvium.

In vita Agesilai c. I. 596. d. pro τῷ φύσει ἡγεμονικῷ καὶ βασιλικῷ verba olim fortasse ita collocata erant ut φύσει post ἡγεμονικῷ legeretur. C. VI. 598. f. ubi haec leguntur: ὃ μείζων ἐδόκει τῆς βασιλείας διαπεπραχθαι ἀγαθὸν τὴν στρατηγίαν ἐκείνην, Stephanus in codice invenit: ὃ μείζ. ἐδ. τῆς βασ. ἀγαθὸν ἅμα πεπραχθαι τ. στρ. ἐκ., idque recte. Videbatur Lysander ei majus etiam regno decus simul comparasse, illam provinciam. Vulc. etiam ἅμα πεπραχθαι habet. C. VIII. 599. f. νῦν οὖν θεραπευέτωσαν οὗτοι ἀπίοντες τὸν ἐμὸν κρεωδαίτην verba sunt Agesilai. Sed de loco cap. IX. p. 600 e. in libello saepius commemorato p. 5. haec scripsi: Mentio ibi fit rationis, qua Agesilaus, qui re equestri minus valebat, equites et multos et bellicosos sibi comparaverit. Praescripsit enim hominibus opulentis teste Plutarcho in loc. all.: εἰ μὴ βούλονται στρατεύεσθαι, παρασχῆν ἕκαστον ἵππον ἀνθ' ἑαυτοῦ καὶ ἄνδρα. Πολλοὶ δ' ἦσαν οὗτοι, καὶ συνέβαινε τῷ Ἀγησιλάῳ ταχὺ παλλοῦς καὶ πολεμικοῦς ἔχειν ἵππεῖς ἀντὶ δειλῶν καὶ πλουσίων· ἐμισθοῦντο γὰρ οἱ μὴ βουλόμενοι στρατεύεσθαι τοὺς βουλομένους στρατεύεσθαι, οἱ δὲ μὴ βουλόμενοι ἵππευεν τοὺς βουλομένους ἵππευεν. Offendunt hic primum verba: ἀντὶ δειλῶν καὶ πλουσίων. Hoc enim addendum potius erat, Agesilaum tum equites bonos habuisse pro malis peditibus. Huc accedit, quod haec ipsa verba, quae Schaeferus Coraem secutus ita dedit, in libris non leguntur, sed quod Solanus ea ex Apophthegm. Lacon. c. XII. sumsit, ubi eadem quidem res, sed brevius narratur. Vulgo legunt: ψιλῶν ὀπλιτῶν, quod ferri non posse Stephanus primus vidit. Contrarii enim sibi sunt ψιλοὶ levis armorum et ὀπλιταὶ gravis armorum milites. Unde etiam alter latinorum interpretum ὀπλιτῶν non expressit, alter ἀντὶ ψιλῶν ὀπλιτῶν interpretatus est: „pro vilibus

peditibus," uti Dacer. quoque verba explicuit vertens: au lieu de méchans soldats, quae tamen significatio in verbis inesse non potest. Reiskius igitur καὶ addidit post *φιλῶν*, qua in correctione acquievit Baumgarten-Crusius, qui etiam se pro *ὀπλιτῶν* legendum esse *ὀλέων*, qui opponerentur τοῖς πολλοῖς lineae praecedentis suspicatum fuisse adscripsit. Iure autem quaerit Hutten: quid tandem Reiskii correctione ad rei illustrationem allatum est? An Agesilaus absque his esse potuit, esse voluit? Verissima igitur ea esse videntur, quae Stephanus in veteribus exemplaribus se invenisse dicit: *δειλῶν ὀπλιτῶν*, ut *δειλοὶ* opponantur *πολεμικοῖς*. Probaverunt etiam ea, non tamen receperunt, quod miraberis Hutten. Crusius et Schaeferus. Quae si probas, uti probanda sunt, magis etiam offendent verba: *οἱ δὲ μὴ βουλόμενοι ἱππεύειν τοὺς βουλομένους ἱππεύειν*. Haec enim possent tantum ferri, ei, qui *στρατεύεσθαι* volebant, alij fuissent, atque qui *ἱππεύειν*. Hoc autem facile est intellectu, qui omnino noluerit castra sequi, etiam noluisse equitatum adscribi. Neque equites facile Agesilaus potuerat exspectare, aut quem ne equos quidem satis multos alere solebant. Ipse enim antea jusserat: *τοὺς μὲν πλανοματίτους ἐκ πασῶν τῶν ἐκεῖ πόλεων ἱπποτροφεῖν*. Vid. Xenoph. Hellen. III, 4, 15. et Agesil. I, 23. Agesilaum autem equites in illis hominibus non exspectasse, porro patet ex verbis illis *δειλῶν ὀπλιτῶν*. Pro militibus gravis armorum, quales alioquin habuisset, tum consilia sua prudenti habebat equites. Denique neque in Plutarcho neque in Xenophontis loc. all. de eo agitur, iis permissum fuisse non *ἱππεύειν*, sed ubique legitur non *στρατεύεσθαι* iis licuisse. Videntur igitur haec verba addita esse ab interprete, qui praecedentia: *ἐμαρθῶντο γὰρ οἱ μὴ βουλόμενοι στρατεύεσθαι τοὺς βουλομένους στρατεύεσθαι* explicaturus erat cogitans, quia Agesilaus arte sua revera equitatum auxerit, tale quid hoc in loco istis verbis significari. C. XII. 602. d. *φίλοι ὄντες πρότερον* verba sunt Agesilai. C. XV. 603. f. in verbis: *τὸν πόλεμον τῆς Ἑλλάδος ἤδη ἐξωρισμένον αὐτῆς εἰς ἑαυτοὺς ἐτρέψαν* Vulc. minus bene

ἄξιοις αὐμῆνης habet), sed ἤδη post πόλεμον collocandum erit. Ib. 604. a. pro μέντοι ante οὐδὲν ede μέντ'. 604. b. ἀτελευτήτη ἐπὶ ἔργῳ verba sunt Homer. II. IV, 175. V. Crusium ad h. l. C. XVI. 604. f. verba: [ἀνδρᾶς τῶν πάντων ἐνδόξων ὡς ἐνὶ μάλιστα αἰφνίδιον ἀπολωλέναται]. Schaeferus uncis inclusit ut delenda, quippe quae etiam absint in Apophthegm. Lacon. XLV. ubi locus iisdem fere verbis repetitur. Coraes sola haec ὡς ἐνὶ μάλιστα αἰφνίδιον, quae quid sibi velint et Reiskius et Hutten. se nescire fatentur, ut spuria asteriscis inclusit. Orellius ad Isocr. Antid. p. 462. ea pro genuinis habens, paulo supra inter πολιορκεῖν et τὴν Λάρισσον inseri voluit. Offendunt autem praeter illa ὡς ἐνὶ μάλιστα αἰφνίδιον, quae hoc in loco prorsus sunt inepta, etiam cetera, quia, uti ex iis, quae sequuntur, intelligimus, Agesilaus doluit, non quod tam praeclari, sed quod tot perierint Graeci. Vid. Metamorph. crit. ad Plutarch. emend. a me script. p. 6. — C. XVII. 605. b. in verbis: οἱ ἄρχοντες πενήκοντα τοὺς ἀκραισιότατους καὶ ῥωμαλεωτάτους ἐκλεξάμενοι ἀπέστειλαν post πενήκοντα et post ἐκλεξάμενοι interpungendum est, πενήκοντα enim ab ἀπέστειλαν et accusativi τοὺς ἀκραισιότατους καὶ ῥωμαλεωτάτους ab ἐκλεξάμενοι reguntur. Hac ipsa autem de causa hiatus non offendit. C. XX. 606. e. pro ἐν βιβλίῳ in verbis: λόγον ἀναγνοῦς ἐν βιβλίῳ ἀπολελειμμένον, quod Vulc. SG. Apophthegm. Lac. c. LII. probante Bryano pro cett. βιβλῶν habent, equidem ἐν βιβλίῳ conjecerim. Si enim conditionem veterum librorum spectamus, verisimilius est in ejus libris manuscriptis etiam orationem fuisse relictam, quam eam in libro esse lectam. C. XXI. 607. c. in verbis: εἰσὶ δ' οἱ νενικηκότες πρότερον, ὕστερον ἠττημένοι ἀνεγράφησαν. vulgo post ὕστερον δὲ addunt, quod Reiskius sine idonea causa delevit. Scriptor enim hoc vult: in tabulis istis autem, in quibus nomina victorum referrentur, mirum id evenisse, quod iidem bis prius ut victores, postea autem inscribebantur ut victi. Suspicio igitur scriptam fuisse ὕστερον δ' ἀνεγράφησαν ἠττημένοι. Item collocacionem verborum mutaverim c. XXV. 609. f. pro καὶ τότε

συνηγονία μὲν, ὡς εἰκὸς ἦν, κινδυνεύοντι αὐτῶ παρὰ τοῦ πατρὸς scribens καὶ τότε συνηγ. μὲν, ὡς εἰκὸς ἦν, αὐτῶ κινδ. π. τ. πατρος. Neque minus c. XXXI. 613. b. pro: ἐν δὲ τούτῳ ἅπαντι τότε πρῶτον ὤφθησαν ἐν τῇ χώρᾳ πολέμιοι conjecerim ἐν τούτῳ δ' ἅπαντι κ. τ. λ. C. XXXII. 613. e. autem in verbis: Πορευόμενον δὲ πρῶτον τῆς φάλαγγος τὸν Ἐπαμινώνδαν διὰ τοῦ Εὐρώτα ἐδείκνυσάν τις τῶ Ἀγσιλάῳ ex quibusdam Stephani libris διὰ τοῦ Εὐρώτα primus adscivit Coraes. At recte jam Stephanus adscripsit: „Hoc satis intelligitur, etiamsi non addatur.“ Cum igitur nomen statim praecedat ceterique libri id non repetant, διὰ τοῦ Εὐρώτα rursus delendum esse censeo, ut ab interprete additum. C. XXXIV. 615. e. in verbis: Ἰσάδαν δὲ τὸν Φοιβίδου υἱὸν οὐ τοῖς πόλεταις μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς πολεμίοις θέαμα φανῆναι καλὸν καὶ ἀγαστόν. Iunt. et SG. exhibent: Ἰσάδαν δοκῶ τὸν κ. τ. λ. Π-lud δοκῶ insertum esse videtur, quia infinitivus φανῆναι offendeat, qui non apte ab ἐπιδείξας posset regi. Recte tamen eum explicuit Schaeferus: spectaculum visu pulchrum et admirabile, ut φανῆναι ab adjectivis istis regatur et accusativus Ἰσάδαν δὲ (rectius fortasse Ἰσίδαν δὲ) pendeat ab ἐπιδείξας. Post Φοιβίδου autem υἱὸν deleas, quod etiam Xylander non expressit vertens: Isadam Phoebidae et deinde cum libris vulgatis interpungas. Quod deinde in libris (cum non allatum sit in quibus, conjicio in Vulcob.) τοῖς ἐναντίοις pro τοῖς πολεμίοις legitur, id loco quidem magis convenire, sed e conjectura ortum esse videtur. Non magis probō, quod Vulc. et libri Stephani pro καλὸν exhibent κατὸν ea ipsa de causa, quia tum infinitivus φανῆναι minus bene possit explicari. C. XXXVI. 616. c. in verbis: Ἐτι δὲ μᾶλλον ἠδύξῃσε Τάχῳ τῶ Αἰγυπτίων στρατηγῷ ἐπιδούς ἑαυτὸν. Reiskius Αἰγυπτίων male de suo dedit pro vulgato Αἰγυπτίῳ, quod Coraes revocavit, jure laudatus a Schaefero, qui plura similia attulit e c. XXXVII. XXXIX. et LX. At tum etiam cum Corae στρατηγὸν est scribendum, quod recte probat Schaeferus initium cap. XXVII. afferens.

Aegre enim tulerunt, quod se Agesilaus Tacho ducem praebebat.

In vita Pompeji c. V. 621. b. in verbis: Ἐπεὶ δὲ πρὸς Κίνναν εἰς τὸ στρατόπεδον πορευθεὶς ἐξ αἰτίας τινὸς καὶ διαβολῆς ἔδεισε καὶ ταχὺ λαθῶν ἐκποδῶν ἐποίησεν ἑαυτὸν, οὐκ ὄντος δ' ἐμφανοῦς αὐτοῦ θροῦς διήλθεν ἐν τῷ στρατοπέδῳ καὶ λόγος, ὡς ἀνηγήκει τὸν νεανίσκον ὁ Κίννας, ἐκ δὲ τούτου οἱ πάσαι βαρυνόμενοι καὶ μισοῦντες ὤρμησαν ἐπ' αὐτόν. Ὁ δὲ φεύγων—προσέπεσε τοῖς γόνασι κ. τ. λ. Stephanus monet aut ἐπεὶ δὲ h. l. pro ἐπειτα δὲ ut alibi sumendum esse aut particulam δὲ post ὄντος vacare et post ἑαυτὸν punctum (quod in vulgatis est) utpote sententia adhuc pendente non esse ponendum. Schaefero placet (quod minus probaverim) καὶ post ἔδεισε expungi, deinde autem post ἑαυτὸν et post Κίννας plenius interpungi. Equidem facio cum vetere interprete, cujus verba Stephanus attulit haec: Quum ad Cinna in castra profectus ac ob criminationes et calumnias aliorum sibi metuens, clam sese a medio subduxisset, rumore in castris exorto, adolescentem a Cinna necatum esse, milites jam pridem infestos animos gerentes, impetum in Cinna fecerunt: atque is fugiens et cett., ad quae Stephanus adscribit: „potius clausissem periodum his verbis: impetum in Cinna fecerunt.“ Patet autem inde hunc veterem interpretem verba mihi quoque valde suspecta, quae ea ipsa de causa, quia paulo longiorem periodum librarii non recte struxerant, addita esse videntur, dico ἐκ δὲ τούτου non legisse. Alius quem Stephanus commemorat, interpres δ' post ὄντος omisit et periodum verbo Κίννας finivit. Ego autem quoniam hoc in capite inprimis de Cinna agitur, putaverim in apodosi et omnino in tota sententia hunc inprimis debere spectari. Hinc nequaquam cum Schaefero plenius interpunxerim, sed narratione, impetum factum esse in eum, cujus necem Plutarchus hic est descripturus, finem periodi aptissime faciendum esse statuerim. Quae si probaveris, ante verba: οὐκ ὄντος etc. ἐπεὶ cogitatione repetes. C. XI. 624.

c. in verbis: τοῦ δὲ πράγματος γενομένου φανεροῦ ἔδοξεν τοῖς ἄλλοις πᾶσι, poterit quidem hiatus ferri. Legitur tamen Stephano teste etiam post φανεροῦ δόξεν τοῖς ἄλλοις παρέστη πᾶσι, quod mihi minime displicet, uti etiam Schaefero placuit. C. XIV. 629. a. pro ἄρματι ἐλεφάντων rectius cum cod. SG. scribes ἐλεφάντων ἄρματι. C. XV. 626. c. in verbis: τὸν δῆμον τῇ πρὸς αὐτὸν εἰνότητι ἐκείνῃ σπουδάζοντα παρασχών, pro αὐτὸν in cett. libr. non minus recte legitur αὐτὸν, sed pro ἐκείνῃ ede καίῃ. C. XIX. 628. d. pro ἐπιφανῆναι in verbis: δεινὸς ἐν βραχέει πολλοῦ ἐπιφανῆναι libri multo rectius περιφανῆναι tenentur, quod aptissimum esse concedes, quia revera eo excellit, quod modo hic modo illic circa loca illa apparuit. C. XXII. 630. c. verba: ὑπ' ἐμαυτῶ ἀυτοκράτορι sunt Pompeji. C. XXIV. 631. d. non hiatus magis offendit in verbis: Ἦλθον δὲ καὶ θυγάτηρ Ἀντωνίου, θριαμβικῶ ἀνδρὸς, hoc enim quodammodo unam format verbum. C. XXXI. 635. b. e conjectura Reiskii editum est: Ὅλα δὲ μεγίστων στρατηγῶν καὶ μέγιστα κατορθωκῶτων δάφνας ἀνεστεμμέναις ἔχοντες ὄμου καὶ τὰς ῥάβδους οἱ ὑπερέτας ἀπήντων, cum vulgo δάφνας ἀνεσταλμέναις pro δάφνας ἀνεστεμμέναις legatur. In Iuntina tamen est ἀνεσταμμέναις, unde jam Bryan. et Mos. Dus. de verbo ἀναστῆσαι suspicati sunt. Sed ob insequens ὄμου (quod offendit et pro quo Schaeferus ὁμοίως conjecit, cum Coraes post ἀνεστεμμέναις censeat τὰς αἰχμὰς inserendum esse) inseri voluit Reiskius simul τοῖς πελέκεισι, ut sententia sit: lictores habentes laureis sertis redimitos, una cum securibus, virgas quoque, aut τὰς κεφαλὰς, una cum capitibus suis. Tudertin. vertit: lictores laureas et erectos fasces utrinque ferentes, alteris occurrerunt. At mihi potius dicendum fuisse videtur Lucillum et Pompejum sibi cum suis ministris obviam factos esse, non autem eorum ministros sibi occurrisse. Qua de causa locum a scripserim, ut post κατορθωκῶτων legatur: δάφνας ἀνεσταλμένους ἔχοντες ὄμου καὶ τὰς ῥάβδους ὑπερέτας ἀπήντων i. e. habentes ministros laureas et simul virgas erigentes (quod

ioris causa ita erant ornati) utpote ministros maiorum imperatorum sibi obviam venerunt. *rbum ἀναστέλλεσθαι* autem in medio ita cum accusa-
) strui discere poteris ex exemplis a Schneidero in Le-
 . allatis, ita ut hoc unum locus habeat, quo displicere
 sit, quod *ἡπρόετας* ita est propositum, id quod Plutar-
) concedas velim. C. XXXIV. 637. c. in verbis: *Μέ-
 τα δ' αὐτῶν ἐστὶν ἔθνη Ἀλβανοὶ καὶ Ἰβηρες, Ἰβηρες μὲν
 τὰ Μοσχικὰ ὄρη καὶ τὸν Πόντον καθήκοντες* non of-
 des in hiatu *Μοσχικὰ ὄρη* (Vulc. habet *μαχικὰ*), quia
 um faciunt verbum; post *ἔθνη* pausa est. C. XL. 640. c.
 verbis: *Οὐ μὴν ἄλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦτον τὸν Δημή-
 τῳ ἦντον ἐπίφθονον ἐποίησε αὐτὸς ὁ Πομπήϊος ἐντροφῶ-
 ος ὑπ' αὐτοῦ καὶ μὴ δυσκολαίμων* post *ἐποίησε* pausa
 edam est, quia scriptor hoc vult: cum etiam Pom-
 jus ipse ab eo insolenter et superbe tracta-
 ur. C. XLVI. 643. d. in verbis: *παρ' ἀξίων κυλι-
 μενον ἐν ἀγορᾷ ἔχων καὶ περιφέρειον* scribendum fortas-
 ἔχων ἐν ἀγορᾷ καὶ περιφέρειον. C. XLVII. 644. b. in
 bis: *ἔφη ὁ Πομπήϊος* dele articulum. Supra etiam
ὑπήϊον sine articulo legis, quem ibi solus Vulc. addit.
 LIV. 648. c. in verbis: *Πομπήϊον μόνον ἐλέσθαι ὑπα-
 colloca μόνον*, quod ad *ὑπατον* pertinet, post *ἐλέσθαι*,
 ad *Πομπήϊον* referatur. C. LX. 651. d. ad verba:
ἠρίφθω ὁ κύβος Schaeferus haec adscripsit: „Articu-
 de meo addidi. Nollem factum: nam videtur hic exi-
 trimetri esse.“ C. LXI. 652. e. in verbis: *καὶ κε-
 τας ἅπαντας ἐπισθαι αὐτῷ τοὺς ἀπὸ βουλῆς* vulgo *αὐτῷ
 αὐτῷ*, quod Schaefer. e conjectura dedit, habent. Pet-
 etiam vulgatum ferri, si statuis Plutarchum id velle,
 d revera factum sit, ut omnes eum sequerentur, e-
 in Pompeji fuisse factum. Sed *αὐτῷ* sive *αὐτῷ* post
λῆς erit collocandum. C. LXXV. 659. c. in verbis:
*τὸν μὲν ἐρέσθαι [τὸν Πομπήϊον] ἦν ὑπὲρ τῆς προνοίας,
 δ' ἀποφαινεσθαι, ὅτι τοῖς πράγμασιν ἤδη μοναρχίας
 διὰ τὴν κακοπολιτείαν, ἐρέσθαι δέ „Πῶς, ὃ Πομπήϊε,
 τίνι τεκμηρίῳ πεισθῶμεν, ὅτι βέλτιον ἂν ἐν τῇ τύχη
 ἰσαροσ ἐχρήσω κρατήσας“* Schaeferus *τὸν μὲν* pro *τὸ μὲν*

dedit e conject. Reiskii, qui interpretatur: alterum quidem, Pompejum puta; decebat de providentia quaerere. Verba autem: τὸν Πομπήιον Schaeferus ancis inclusit ut delenda, non satis idonea de causa. Sententiam enim hanc esse censet: Cum enim Pompejus talem expertus rerum conversionem dubitasset de providentia deorum, Cratippo licebat declarare — adjuncta etiam interrogatione hac: quibus tandem argumentis, Pompei, nobis persuadebis. Accuratus locum tractavit Stephanus offendens in verbis τὸ μὲν ἐρέσθαι tum quod τὸ mutari necesse sit et mutando in τὸν (quod maxime vicinum sit verbum) dure dicatur τὸν μὲν ἐρέσθαι τὸν Πομπήιον, ἢν pro τὸν μὲν ἐρέσθαι τῷ Πομπηίῳ ἐξήν. Alterum quod ἐρομαι περὶ τούτου sicut et ἐρωτῶ περὶ τούτου potius quam ἐρομαι ὑπὲρ τούτου dicatur. Tertium quod verisimile non sit Plutarchum, si hic ἐρέσθαι scripsisset, statim post idem verbum repetiturum fuisse. „Praeterea vero (pergit) ut Plutarchum ista verba περὶ τῆς μοναρχίας Pompejo adscripsisse existimem, facit quod sequitur: ἐρέσθαι δὲ. Neque enim puto Plutarchum de eodem dixisse τὸν ἀποφαίνεσθαι et ἐρέσθαι δὲ. His autem omnibus non video quid aliud opponi possit, quam quod paulo ante scriptum est de Pompejo eum μέμψασθαι καὶ συνδιαπορήσασθαι βραχέα περὶ τῆς προνοίας. Sed haec non obstant, quominus credamus, Plutarchum subjunxisse, Cratippum potuisse (nisi timuisset ne λυπηρὸς atque ἀκαιρὸς esset) multa in defensionem τῆς προνοίας afferre et Pompejo inter alia dicenti: rempublicam in tam malo statu fuisse, ut monarchia opus esset: objecisse: Sed si ad te monarchia illa devenisset, victoria potitum, quid nobis fidem facere possit, te melius quam Caesarem fortuna usurum fuisse?“ Verbum ἐρέσθαι igitur depravatam esse arbitratum et pro eo scriptum a Plutarcho fuisse aliud verbum, quod cum accusativo Πομπήιον jungeretur. Simul autem non τὸ sed τῷ scriptum fuisse dicendum esse. Sed et verba quae etiam alia desiderari ante vel post ὑπὲρ τῆς προνοίας verisimile esse. In his a Stephano multa vere

et recte sunt disputata, neque minus idem jure interpretationem eam improbat, qua Pompejus quaestionem de providentia proposuisse et ei Cratippus respondisse dicitur. Non enim ἤρετο, sed ἐρέσθαι ἦν est scriptum. Ad verum autem propius etiam accessit Mos. Dus. cui quidem minus bene locutio ὑπὲρ τῆς προν. ἐρέσθαι idem valere videtur, ac providentiae nomine interrogare, qui autem paulo post pro τὸν δ' mavult τὸ δ', ut sententia Plutarchi sit: potuisse Cratippum tum providentiae nomine a Pompejo quaerere, quo tandem argumento constiterit, ipsum usurum fuisse melius fortuna, si vicisset quam Caesarem: tum ostendere etc. At tum quoque plura offendere non est quod multis exponam. Equidem igitur totum locum ita sanandum esse arbitror ut scribatur: ἐπεὶ τῷ μὲν ἐρέσθαι τὸν Πομπηϊὸν ἦν ὑπὲρ τῆς προνοίας τὸ δ' ἀποφαίνεσθαι, ὅτι — κακοπολιτείαν (i. e. quia quaestioni Pompeji i. e. Pompejo quaerenti scil. de providentia hoc licebat pro providentia declarare), ἐρέσθαι δὲ (i. e. iterum autem ex Pompejo licebat quaerere) κ. τ. λ. Qua levi mutatione ea, in quibus Stephanus offendit, videbis remota. Nam etiam id, quod ἐρέσθαι est repetitum, tum nil offensionis habet, quia sententia inest: illum interrogantem poteris etiam interrogare. Ἐπεὶ autem Schaeferus recte ad ἀντιλέγων refert, ut sit: nam habuit, quod opponeret. C. LXXVI. 659. d. pro τῇ δὲ κρείττονι ἀδηρίτως δυνάμει πρὸς μηδὲν ἀποχρήσασθαι scribendum erit fortasse τῇ δ' ἀδηρίτως κρείττονι δυνάμει κ. τ. λ. Nam ἀδηρίτως auget vim verbi κρείττονι.

In comparatione Agesilai cum Pompejo c. III. 663. b. a Corae et Schaefero ex conjecturis Anon. et Mureti editum est: εἰ μέντοι τοῖς μεγίστοις καὶ κυριωτάτοις εἰς τὰ ὄπλα πράγμασι καὶ λογίμοις προστίθεται πρωτεῖον ἀρετῆ ἀνδρὸς ἡγεμόνος, οὐ μικρὸν ὁ Λάκων τὸν Ῥωμαῖον ἀπολέλοιπε. Vulgo pro ἀρετῇ legitur ἀρετῆς. Reiskius autem scripsit: προτίθεται πρωστεῖον, ἀρετῇ ἀνδρὸς ἡγεμόνος οὐ μικρὸν — si facinoribus atque con-

siliis maximis et palmariis in bellis proponitur prima palma, dicendum est, ratione virtutis imperatoriae magnis spatiis Romanum a Spartano relictum esse, ita ut ἀρετῇ idem valeat ac κατ' ἀρετήν et μικρόν adverbialiter accipiendum sit pro μικροῦς aut παρὰ μικρόν. Quae jure improbat Schaeferus. Xylander contra verba vulgata ita interpretatus est: Quod si tamen summis est et praecipuis bellicis factis et consiliis attribuendus imperatoriae virtutis primatus, multum Lacon Romano eminet. At hoc per se patet, summis et praecipuis factis atque consiliis bellicis (ita Schaefer. etiam εἰς τὰ ὄπλα explicat addens: proprie quod ad arma attinet) primatum vel palmam deberi. Neque video cur Coraes ἀρετῇ scripserit. Intellexisse quidem videtur ipsius ducis singularem fortitudinem, quam ego tamen non a factis bellicis discernere. Qua de causa vulgatam retinens locum ita explico: Si summis et praecipuis factis quae ad arma spectant, etiam per consilia (prudētis) summum sive palma virtutis imperatoriae additur, Lacon multum superat Romanum. Nam postquam in iis quae antecedunt, Plutarchus affirmavit, Pompejum in rebus bellicis praestare Agesilao, nunc pergit: in consiliis capiendis prudentia Agesilaum praestare Pompejo, atque eam conjunctam cum bellicis factis primariam esse ducis virtutem. Agesilaum enim hostibus appropinquantibus patriam urbem non deserendam esse censuisse, uti Pompejum.

Quod autem in his vitis plura erant corrigenda, non miraberis cogitans eas tum longiores esse, tum nondum bonorum codicum ope emendatas. Ex tredecim igitur vitis in vita Agesilaei obviis poterant tantummodo duae (in cap. VI. et XXXII.) e codicibus tolli, quatuor aliis etiam de causis videbantur esse corrigenda, v. c. IX. XVI. XX. et XXXVI. et septem propter hiatum offendebant, v. c. I. XII. XV. XXI. XXV. XXXI. et XXXIV. In vita Pompeji ex quatuordecim hiatibus poterant quinque codicum auctoritate sive removeri sive improbari, v. c. XI. XIV. XIX.

LX. et LXXV., in quinque locis mutatio aliis etiam de-
 musus erat probabilis, v. c. V. XXXI. XL. LIV.
 LXXVI., quam in ceteris vocalium concursus suadebat,
 v. c. XV. XLVI. XLVII. LXI. In comparatione qui de-
 prehendebatur unus gravior hiatus ex malis virorum do-
 ctorum conjecturis originem ducebat.

In vita Alexandri quae c. V. 666. f. legis: πάντα
 κολήμεται ὁ πατήρ, verba sunt Alexandri, sed ib. 667.
 κ. pro dativo in verbis: Ἀνσίμαχος τῷ γένει Ἀχαρνῶν
 κριβε τὸ γένος. C. XI. 670. c. verba [ἐθέλων ἀνὴρ φανῆ-
 ναι] ante εὐθύς ἦγε—τὴν δύναμιν Dus. jam delenda esse
 vidit, quia satis in ipsis quae sequantur verbis Alexan-
 dri contineantur. At non tam otiosa, quam prorsus in-
 apta sunt, unde Coraes ea asteriscis, Schaeferus uncis
 inclusit. Tu ea deleas velim. C. XVII. 674. a. pro οὐκ
 ἔχαριν ἐν παιδιᾷ ἀποδιδούς τιμὴν scribendum fortasse οὐκ
 ἔχαριν ἐν παιδιᾷ τιμὴν ἀποδιδούς. C. XVIII. 674. c.
 hiatus defendi poterit in verbis: Ἀριστόβουλος δὲ καὶ πάντῃ
 λέγει φρόδιον αὐτῷ τὴν λύσιν γενέσθαι ἐξελόντι τοῦ θυμοῦ
 τὸν ἔστορα καλούμενον, ᾧ συνέχετο τὸ ζυγόμενον, εἰθ'
 οὕτως ὑπερκύσσαντι τὸν ζυγόν, quia post γενέσθαι pausa
 est. Ceterum pro ἔστορα Vulc. habet Νέστορα, pro ᾧ
 συνέχετο quod Coraes de suo dedit et Schmiedero pla-
 cerat, confirmatum si vis postea cod. Monac., vulgo ᾧ
 συνέχεε praebent, cujus loco Reisk: dedit ὅς συνέχεε, in
 3r. ed. est ὁ. Potest tamen vulgata defendi, si statui-
 mus, hic uti in Hom. Il. XX. 478. in verbis: ἵνα τε ξυ-
 χουσι τένοντες ἀγκῶνος, συνέχειν verbum neutrum esse.
 Denique pro ὑπερκύσσαντι Vulc. male habet ἐπεκλύσσαντι.
 Arrian. in Anab. II, 4, 7. usus est verbo ἐξεκλύσαι. C.
 XIX. 674. c. Schaeferus in verbis: Ἦν δ' ἡ διατριβὴ
 διὰ νόσον, ἣν οἱ μὲν ἐκ κόπων, οἱ δὲ λουσαμένῳ ἐν τῷ τοῦ
 Κύδνου ρεύματι καὶ παγέντι προσκισσῆν λέγουσι pro vulgato
 καταπαγέντι de suo dedit καὶ παγέντι. Reiskius jam dubita-
 verat, utrum hoc verbum ad Alexandrum an ad Cydnum
 referatur. Si ad Cydnum, denotari monet congelato,
 gelu concreto, sin ad Alexandrum praefrigore rigi-
 lato, rigore ortus immobiles reddente et sensu

privante. At de flumine non dici concludi poterit tum ipsa rei natura, quis enim in congelato flumine, nisi qui prorsus Priesnitzii Graefenbergensis artibus est addictus, corpus abluet? tum ex Arrian. Anab. II, 4, 7. qui eandem Aristobulum secutus narrat, fluvium *ψυχρὸν εἶναι*, utpote *ἐκ τοῦ Τάδρου ὄρους ῥέοντα*. Equidem igitur conjecerim scriptum fuisse a Plutarcho: *οἱ δὲ λουσαμένῳ καὶ τῷ τοῦ Κύνου ῥέυματι (unda) καταπλεγέντι (rigidato) προσπεσεῖν λέγουσι*. C. XX. 676. a. offendo in verbis: *πάντα χρυσοῦ ἡσκημένα περιτῶς*, quia *ἀσκεισθαι* cum dativo materiae strui solet et *χρυσῷ ἀσκεισθαι* esset: auro ornari. At non auro ornata, sed aurea fuisse quae nominavit vasa verisimile est. Aut igitur post *χρυσοῦ* interpunge, ut sententia sit: omnia aurea, praeclare confecta, aut quod malim *καὶ* post *χρυσοῦ* inserte. C. XXI. 676. b. in verbis: *ταῖς ἐκείνων τύχαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἑαυτοῦ ἐμπαθῆς γενόμενος*. Reiskius pro *ἐμπαθῆς* recte mavult *συμπαθῆς*. Vulgatam quidem defendit Bekker. c. LXIX. afferens: *Ταῦτα μὲν οὖν ἐμπαθῆ σφόδρα τὸν Ἀλέξανδρον ἐποίησεν*. At ibi non est dativus additus uti hic et verbum alia etiam vi dictum. Hic enim scriptor hoc vult: Alexander suae sorti consentiens hilaris fuisset, moestus autem erat potius. Ib. 676. c. Schaeferus edidit: *ἐτι μᾶλλον τῷ ἔργῳ ἀπήντα φιλόπρωπα*, cum vulgo: *ἐτι μᾶλλον γενομέναις αἰχμαλώτοις τὰ ἀπὸ τῶν ἔργων ἀπήντα φιλόπρωπα* legeretur. Quibus in verbis jam Reiskius offenderat, cui post *μᾶλλον* *προσφιλή* aut simile quid excidisse videbatur. Hutten. contra mavult verba *γενομ. αἰχμ.* ad priora *ταῖς γυναιξίν* transponi et reliqua sic strui: *ἐτι μᾶλλον ἐφάνη τὰ ἀπὸ τῶν ἔργων, ἀπαντῶντα αὐτῷ (dicto) φιλόπρωπα*. Schmiederus autem verba: *γενομ. αἰχμαλ.* uncis, Coraes asteriscis inclusit ut delenda, Schaeferus auctor. cod. Par. a quo ea absunt, delet; recte. Debebat tamen etiam in ceteris hunc codicem sequi et scribere: *ἐτι* (Paris. *ἐτι δὲ*, Schaefer. conjicit *καὶ*) *μᾶλλον τῶν ἔργων* (ita Paris.) *ἀπήντα φιλόπρωπα*. Verbis mitibus jam iis dictis magis etiam humana facta iis contigerunt. C. XXVII. 680. f. in

verbis Psammonis: πάντες ἄνθρωποι βασιλεύονται ὑπὸ θεοῦ hiatus non offendit, sed pro ἄνθρωποι e cod. Par. οἱ ἄνθρωποι est recipiendum, quod etiam Schaeferus probavit. C. XXXIII. 684. d. in verbis: Ὁ δὲ μάντις Ἀρίστανδρος χλανίδα λευκὴν ἔχων καὶ χρυσοῦν στέφανον ἐπεδέκνυτο παριππεύων ἄετὸν ὑπὲρ κεφαλῆς Ἀλεξάνδρου συνεπαιωρούμενον καὶ κατευθύνοντα τῇ πτήσει ὄρδιον ἐπὶ τοὺς πολεμίους Coraes ultimam syllabam verbi ἐπεδέκνυτο asteriscis inclusit ut delendam, sed medii usum satis tuiti sunt Bekk. et Held. Vid. Schaefer. ad h. l. Equidem potius in dativo τῇ πτήσει offendo, conjicioque τὴν πτήσιν esse legendum, cum praeter septuaginta interpretes nesciam quis verbum κατευθύνειν cum dativo struxerit. Xenophon certe de Venat. 5, 32. struxit cum accusativo. C. XXXIX. 688. b. in verbis: Παρμενίῳ μὲν οὖν τὸν Βαγῶν ἔδωκεν οἶκον τὸν περὶ Σοῦσα, ἐν ᾧ λέγεται χιλίων ταλάντων εὐρεθῆναι ἱματισμὸν Coraes τὸν e conject., Σοῦσα auctor. Vulcob. scribens verba τὸν περὶ Σοῦσα transposuit, quae vulgo post λέγεται leguntur. Reiskius ea uncis inclusit. Crusier. vertit: ad cultum pertinentium, quasi legisset τῶν περισσῶν. Bryan. probat τῶν περὶ Σοῦσα. Guarin. habet: in quo rex Susiorum, interpretes Angli: Susiana talenta. At vix poterit demonstrari haec in verbis, qualia in codicibus exhibeantur, inesse. Non male igitur Coraes verba transposuit, debebat tamen, ni fallor, iis potius locum post Βαγῶν tribuere et id quod in libris est τῶν περὶ Σοῦσων retinere, ut sententia sit: Bagoae domum eam ei dedit, quae erat inter aedificia circa Susa. Περὶ enim cum genitivo interdum eadem ratione usurpari, qua ἀμφὶ discas ex Matth. Gr. gr. §. 589. Verisimillimum autem est, tam potentem eunuchum, qualis Bagoas fuit, plures ejusmodi domos etiam in aliis urbibus, in quibus rex versari solet, possedisse. In iis autem quae sequuntur, pro ἱματισμὸν suspicor Plutarchum λημματισμὸν scripsisse, ut scriptor quaestum adderet, quem Parmenion inde ceperit. Nam vestimentum mille talentorum sane offendit, etiamsi pretiosissimum fuisse statuas. C.

XLI. 689. a. in verbis: *κακείνῳ θύσαι ἐκέλευον* fortasse *θύειν* erat scriptum. **C. XLII. 689. c.** in verbis: *γράφει παῖδα Σελεύκου εἰς Κιλικίαν ἀποδεδρακόντα κελίον ἀναζητῆσαι* adde *τὸν* ante *εἰς*, ut sententia sit: quippe qui aufugerit. **Ib. 689. d.** Reiskius ad verba: *Τότε δὲ ἐξελαιων ἐπὶ Δαρεῖον* haec adsripsit: „Haec non satis cohaerent cum praemissis. Neque patet cur τότε ac cur δὲ dixerit. Ecquid enim tempus designavit?“ Melius Schaeferus: „Hinc novum caput ordiendum fuit. Malim *Τότε δὲ* (scribe δ’).“ **Ib. 689. e.** in verbis: *Ἐνθα δὲ Μακεδόνες τινὲς ἀπήνησαν αὐτῷ ὕδωρ ἐν ἀσκοῖς ἐφ’ ἡμέραν νομίζοντες ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ* nisi *μαῖς* τὸ ὕδωρ i. e. eam aquam, qua indigebant scriptum fuisse, poteris hiatus pausa excusare. **C. XLIV. 690. d.** in verbis: *Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν ἔπρον αὐτῷ ἄγοντες ἦμον καὶ τὰς πόλεις ἐγχειρίζοντες* mihi αὐτῷ post *Ἐπεὶ δ’* collocandum esse videtur, quia et ad *τὸν ἔπρον ἄγοντες* et ad *τὰς πόλεις ἐγχειρίζοντες* est referendum. **C. LIII. 695. e.** pro *ἐφ’ ᾧ πικρὸν καὶ βαρὺ ἐγγενέσθαι μῖσος τοῖς Μακεδόσι* fortasse olim *ἐφ’ ᾧ πικρὸν καὶ βαρὺ μῖσος ἐγγενέσθαι τοῖς Μακ.* scriptum fuit. **C. LVII. 697. e.** in verbis: *καθαρὸν ἀνέβλυξεν ἤδη καὶ διαηγῆς ἔλαιον, οὗτ’ ὄσμη δοκῶν οὔτε γεύσει ἔλαιου διακρίειν στιλβότητά τε καὶ λιπαρότητα παντάπασιν ἀπαραιλλακτον,* ex accusativis *στιλβότητα* et *λιπαρότητα* etiam supra *ὄσμη* et *γεύσει* scriptum fuisse concludo. **C. LIX. 689. c.** Schaeferus e codd. Mon. et Paris. edidit: *καὶ τοῦτο τοῖς πολυμηκοῖς αὐτοῦ ἔργοις τᾶλλα νομίμως καὶ βασιλικῶς πολυμησκοντος ὡσπερ κηλὶς πρόσσετιν.* cum vulgo rectius *ἔργοις αὐτοῦ* legeretur. Quoniam enim Plutarchus interdum verba insolentiore ordine collocat, librarii quae simpliciter erant ordinata, mutasse videntur, cujus exemplum supra etiam ad cap. LIII. reperisse mihi videor. **C. LX. 699. c.** me offende in *μή τε ἄλλο λέγει*, ubi Mon. *λέγη* habet et Schaeferus *λέγοι* conjicit. Potest enim indicativus retineri. **Cap. LXIX. 703. d.** in verbis: *Ὁ δὲ Καλανός— ἰδεξιόυτο τοὺς παρόντας τῶν Μακεδόνων καὶ παρεκάλει τὴν ἡμέραν ἐκείτην ἡδέως γενέσθαι καὶ μεθυσθῆναι μετὰ τοῦ βασιλέως, αὐτὸν δ’ ἐπέπρον*

ἔφη μετ' ὀλίγον χρόνον ἐν Βαβυλωνίᾳ ὄψεσθαι. Mos. Dus. mavult pro αὐτὸν αὐτὸς, quod non probe, quoniam hoc urgetur, se illum ipsum i. e. regem esse visurum. In hiatu autem hoc in loco utpote in dicto Calani notissimo a multisque veterum scriptoribus commemorato, quod ea ipsa de causa a Plutarcho non bene poterat mutari, minus offendo. C. LXX. 703. e. Cor. e conjectura Bryani edidit: λαβὼν τὸ νικητήριον, στέφανον τάλαντον, ἡμέρας τρεῖς ἐπέζησε, pro vulgato: τὸ νικητήριον στέφανον τάλαντον. Mos. Dus. cum H. Stephano aut καὶ interjiciendum censet aut τάλαντον vult scribi aut prorsus hoc verbum deleri aut denique aliquid excidisse suspicatur. Xylander et Crusier. omitunt στέφανον, Guarin. vertit: unius talenti coronam. Reiskius dedit τὸ νικητήριον στέφανον τ' τάλαντων, quod Schaeferus nimium esse, τάλαντου autem parum censens τ' τάλαντων conjicit. At Aelianus in Var. Hist. II, 41. eandem rem referens haec habet: Οἰνοποσίας γοῦν ἀγωνίαν προὔθηκε (i. e. Ἀλέξανδρος) καὶ ἦν τῷ μὲν τὰ πρῶτα φερομένῳ τάλαντον τὸ γέρας. Unde Anonym. rationem, qui τὸν νικητήριον στέφανον τάλαντον i. e. praemium victoriae propositum talentum vult, probe. Ex Aeliani enim verbis intelliges, etiam supra in huj. cap. verbis: προὔθηκε καὶ στέφανον ἀκράτοποσίας non de corona, sed de praemio victoris sermonem esse, neque minus ex Aeliano intelliges, talentum nequaquam parum esse. Cod. Mon. habet τάλαντων. C. LXXIII. 705. d. in verbis: Ἀποδυσσάμενου δὲ πρὸς ἄλειμμα καὶ σφαιραῖαν αὐτοῦ παίζοντες οἱ νεανίσκοι οἱ σφαιριζόντες—καθορώσιν ἀνθρώπον κ. τ. λ. cum Reiskio probante Corae σφαιριζόντες erit scribendum, non minus etiam articulus delendus, quem in ejusmodi participiis ad describendum aliquid additis Plutarchus non amat. Ib. pro πολὺν χρόνον γεγονέναι ἐν δεσμοῖς olim fortasse πολὺν γεγονέναι χρόνον ἐν δεσμ. fuit scriptum. C. LXXVII. 707. a. in verbis: τὸ δὲ φάρμακον ὕδωρ εἶναι ψυχρὸν καὶ παγετῶδες ἀπὸ πέτρας τιῶς ἐν Νωνάκρῳ οὔσης Corae Νωνάκρῳ dedit pro vulgato Νωνάκρῳ. Quia autem fons non in urbe ipsa Arcadiae, sed juxta eam erat, conjecerim ἐν Νωνάκρῳ i. e. agro. Ac-

centum autem cur in penultima ponendum esse censeam, disces ex exemplis a Goettlingio de accentu p. 272. al-
latis.

In vita Caesaris c. IV. 708. e. in verbis: Ἐπι-
μελῶν δ' εἰς Ῥώμην Δολλοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας,
καὶ πολλαὶ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τῶν πόλεων μαρτυρίας αὐτῷ
παρέσχον. Reiskius in ordine offendens conjecit: πολλαὶ
τῶν ἀπὸ (vel ἐπὶ) τῆς Ἑλλ. πόλ. Schaeferus contra ma-
vult verba ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος legi ante εἰς Ῥώμην. At
propter verba sequ. ἀμειβόμενος τὴν Ἑλλάδα τῆς προθυ-
μίας sane desidero ad πόλεων significationem graecarum
proboque Reiskii conjecturam. C. VI. 710. h. verba: οἱ
δὲ Μαριανοὶ παραθαρόνταντες ἀλλήλους πλήθει τε θαναμα-
στοὶ ὅσοι διεφάνησαν ἐξαιρήνης καὶ κρότῳ κατεῖχον τὸ
Καπιτώλιον strue ita: θαναμαστοί, ὅσοι διεφάνησαν
ἐξαιρήνης, καὶ κρότῳ κατεῖχον τ. Καπ. Ib. in verbis:
ὡς ἀντὶ πάντων ἄξιός εἴη ὁ ἀνὴρ τῆς Μαρίου συγγε-
νεύειας fortasse εἴη non est a Plutarcho profectum. C.
VII. 710. f. pro μέχρι οὗ cum Reiskio scribe μέχρις
οὗ. Ib. in verbis: ὕστερον ἐν εἰρήνῃ καὶ καθ' ἡσυχίας
περὶ ἐκάστου τῆ βουλή γινῶναι ὑπάρξει libri pro ὑπάρ-
ξει habent πράξει, ex quo Anon. Vulc. Dac. Bryan. et
Reisk. ὑπάρξει fecerunt. Melius tamen Coraes suspicatus
est παρέξει. C. XI. 713. a. verba: Οὐ δοκεῖ ὑμῖν κ. τ. λ.
sunt verba Caesaris. C. XII. 713. b. pro ἄχρι ἂν, quod
sane vulgo legebatur, Reisk. et Hutten. melius ἄχρις ἂν
dederunt. C. XXVI. 720. c. Ὅπου γὰρ ἄγγελον ἢ γραμ-
ματοφόρον διαδῶναι παρ' αὐτοῦ χρόνῳ πολλῷ ἢ ἄπιστος
legitur, sed fortasse χρόνον πολὺν est scribendum, ut
sententia sit: quo per longum (hiemis) tempus in-
credibile erat nuntium penetrare posse. C.
XXIX. 722. a. in verbis: Μάρκελλος ὑπατεύων ἕνα τῶν
ἐκεῖ βουλευτῶν εἰς Ῥώμην ἀφικόμενον ἤκιστο ῥάβδοις ἐπι-
λέγων, ὡς ταῦτα τοῦ μὴ Ῥωμαῖον εἶναι παράσημα προστί-
θησιν αὐτῷ, καὶ δεικνύειν ἀπίοντα Καίσαρι ἐκέλευε Schae-
ferus pro ἐκέλευε mavult ἐκέλευσε, ego malim κελύων; ut
respondeat anteced. ἐπιλέγων. In his dictis enim major
etiam adversus Caesarem inerat acerbitas. C. XXXII.

723. e. in verbis: ἀνερόραθω ὁ κύβος Schaeferum articulum de suo addidisse, idque non recte, supra vidimus ad Pompej. c. LX. C. XXXIII. **724. b.** Coraes e conject. Reiskii dedit: αὐτὸς γὰρ, ὅποι ἂν ἐπὶ, κρούσας τὸ ἔδαφος τῆ ποδὶ στρατευμάτων ἐμπλήσειν τὴν Ἰταλίαν. ut sententia sit: quoquo tandem Italiae se vertat scil. Caesar. Reiskius etiam ὅπη conjecit pro vulgato: ὅταν. Deinde pro ἐπὶ, quod Vulc. Anon. et Mon. probante Mos. Dus. habent, vulgo legunt ἀπὶ. Tu scribe ὅταν ἐπὶ, si Caesar veniat, etsi hiatus in ὅποι ἂν non offendit. C. XLV. **729. c.** pro οἱ τοῦ Πομπηίου ἵππεις conjici potest οἱ ἵππεις τοῦ Πομπηίου. C. LII. **732. d.** in verbis: καὶ ποτε τῶν Καίσαρος ἵππέων σχολῆν ἀγόντων, ἔτυχε γὰρ αὐτοῖς ἀνὴρ Αἴβυς ἐπιδεικνύμενος ὄρχησιν ἄμα καὶ μοναυλῶν θανάματος ἀξίως, οἱ δὲ τεροπόμενοι ἐκάθηντο τοῖς καισὶ τοὺς ἵππους ἐπιτρέψαντες, ἐξαίφνης περὶελθόντες ἐμβάλλουσιν οἱ πολέμοι Reiskius de suo pro οἱ δὲ dedit οἱ μὲν mutans distinctionem vulgatam, qua parenthesis post ἐπιτρέψαντες finitur. Schaeferus contra in sequ. post ἐξαίφνης particulam δὲ, quam Coraes asteriscis inclusit, delevit. Ego eodem modo parenthetice dicta finiens verbo ἀξίως, suspicor Plutarchum perrexisse: οἱ τεροπόμενοι μὲν ἐκάθηντο ut sententia sit: equitum qui hoc spectaculo gaudebant quidem quieti sedebant, ἐξαίφνης δὲ κ. τ. λ. subito tamen hostes eos sunt aggressi. C. LXII. **737. a.** in verbis: Τοῦτον μὲν ἐξ ἑαυτοῦ ὀρμησαι πρὸς κατάλυσιν τῆς μοναρχίας ἠμβλινον αἱ παρὰ Καίσαρος τιμαὶ καὶ χάριτες. Reiskius post μὲν μὴ inseri vult, quod minus necessarium esse videtur. Hoc autem magis probandum est, quod cod. Monac. μὲν post ἑαυτοῦ addit, quod placuit etiam Schaefero. Respondent enim his quae paulo infra leguntur: Οἱ δὲ— νύκτωρ —κατεπίμπλασαν γραμμῶν τὸ βῆμα καὶ τὸν δῆρον. C. LXIII. **737. e.** in αἱ μὲν δὴ Μάρτιαι Εἶδοι πάρεισιν hiatus non offendit, quia temporis certa et solennis significatio est. V. Suet. Caes. c. LXXXI. Cap. LXVII. **739. e.** autem in verbis: καίπερ εἰς μέσον Βρούτου ἐλθόντος ὡς τι περὶ τῶν πεπραγμένων ἐροῦντος videtur pro ἐλθόντος scribendam

esse *παρελθόντος*, quod proprium de oratore procedente est verbum. C. LXIX. 740. e. denique in verbis: *ἦν δὲ τῷ βίῳ παντὶ ἀρχὴν καὶ δυναστείαν διὰ κινδύνων τοσοῦτων διώκων μόλις κατεργάσατο* malim *διώκων* post *παντὶ* esse collocatum, quia *διὰ κινδύνων τοσοῦτων* multo aptius ad *κατεργάσατο* quam ad *διώκων* referetur.

Quibus in vitis quod triginta tres deprehenduntur hiatus, poterit quidem offensioni esse, sed qui perpenderit in vita Alexandri praeter tres e codicibus emendandos, quos c. XXI. LIX. et LXX. invenies, plurimos (et quidem quatuordecim) aliis de causis fuisse corrigendos, v. c. V. XI. XIX. XX. XXI. XXXIII. XXXIX. bis. XLII. bis. XLIV. LVII. LXXIII., LXXVII. videbit paucos tantum restare c. XVII. XLI. XLII. LIII. solius vocalium concursionis causa mutandos. Idem de vita Caesaris est dicendum, in qua quidem in duobus tantum locis codices receptae lectioni non favent, dico in cap. VII et LXII, sed septem hiatus aut propter usum Plutarchi aut aliis de causis debent tolli, v. c. IV. VII. XII. XXIX. LII. LXVII. LXIX., ita ut in tribus tantum solus offendat hiatus, vid. c. VI. XXVI. et XLV.

In vita Phocionis c. V. 743. e. ipsa legis Phocionis verba: *Οὐδὲν, εἶπεν, αὐτῇ ὑμᾶς λελύπηκεν ἢ ὄφρως*, neque minus ib. 744. a. huc referas verba: *εἰ τι δύναμαι τοῦ λόγου ἀφελεῖν*. C. XII. 747. a. in verbis: *Εὐφρῶν δὲ προδοτῶν ἅπαντα μεστὰ καὶ νοσοῦντα καὶ διοραρυγμένε δωροδοκίᾳ εἰς κίνδυνον μέγαν κατέστη*, rectius vulgo et ap. Kranerum post *δωροδοκίᾳ* interpunctum est. C. XVI. 749. a. ante *ἐπιχαίρειν* in verbis: *καὶ γὰρ ἀγεννὲς εἶναι ἐπιχαίρειν* suspicor articulum τὸ excidisse. Videtur enim hoc in universum dictum esse. C. XVII. 749. c. item in verbis: *Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ψήφισμα λέγεται Ἀλέξανδρον, ὡς ἔλαβε, ῥῖψαι* articulum τὸν ante *Ἀλέξανδρον* addendum esse censeo, uti supra etiam eod. cap. ὁ *Ἀλέξανδρος* legitur. C. XX. 750. d. in verbis: *Φώκῳ δὲ τῷ υἱῷ βουλομένῳ ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις ἀπαβάτην ἐπέκεν*, *Φώκῳ* a Corae e codd. Stephani, probante Mos. Dus. pro vulgato *Φωκίων*, quod Kraner. retinuit, rece-

ptum est. Equidem vero Φῶκον (filium Phocionis) δὲ τὸν υἱὸν βουλούμενον ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις (cod. Pal. παρ' ἀθηναίοις) ἀποβάτην ἐφήκεν scribendum esse duco, ut sententia sit: Phocum filium suum (luxuriosum), cum certare vellet Panathenaeis, ut desultorem (qui curru relicto pedibus et cursu certaret, v. Dionys. Hal. Antiqu. Rom. VII, 73. et Xyland. et Kraner, ad h. l.) demisit ad corpus exercendum: quod, si in curru solum certabat, minus exercebat. Potest enim quidem graece bene dici ἀγωνίσασθαι ἀποβάτην i. e. ut desultorem certare, id quod jam Xylander et nuper Kranerus recte affirmarunt, sed me ad conjecturam istam et lectio Φωκίων et Φῶκῳ et ea quae sequuntur moverunt. Hoc enim nil est singulare, quod pater filio certandi potestatem in Panathenaeis dedit, hoc autem videtur minus usitatum fuisse, nobiles currendo certare, neque est credibile, filium luxuriosum id ipsum rogasse. C. XXX. 755. c. in verbis: ἅπαντας εἰσαγαγὼν ξένους τοὺς χορεύοντας ἑκατὸν ὄντας ἅμα καὶ τὴν ζημίαν ἀνὰ χιλίας ὑπὲρ ἑκάστου εἰσήνεγκεν εἰς τὸ θέατρον, minus in hiatus offendo, quia post verba: ἀνὰ χιλίας ὑπὲρ ἑκάστου pausa quaedam est. C. XXXII. 756. b. in verbis: παρῆλθε τῷ Φωκίῳ ἐμπιστεύσας τὸ σῶμα pro ἐμπιστεύσας scripsisse videtur Plutarchus μὲν πιστεύσας, ut respondeat sequi. Δερκύλλου δὲ κ. τ. λ. Πιστεύειν enim etiam cum accusativo rei, quam quis fidei alicujus tradat, strui discas ex Xenoph. Symp. 8, 36. Cod. Pal. habet ἐμπιστεῦσαι.

In vita Catonis minoris c. III. 761. b. male collocata sunt verba: τὸ βλέμμα καὶ τὸ πρόσωπον κιμπλάμενον αὐτοῦ ὀργῆς καὶ μένους κατιδών. Quis enim facile credat Plutarchum αὐτοῦ sic postposuisse, ut simul gravem hiatus committeret? Suspicio αὐτὸν pro αὐτοῦ scriptum fuisse ea vi, ut esset: quod ad oculos et vultum attinebat eum ira repletum videns. C. VI. 762. b. Coraes de suo dedit: κατ' ἀρχὰς μὲν ἅπαξ πίων ἀπὸ τοῦ δεῖπνου ἀνέλκεν, cum vulgo: κατ' ἀρχὰς μὲν ἅπαξ πίων ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀνέλκεν legeretur. His in verbis primus offenderat Anonymus conjiciens κατ' ἀρχ. μὲν

ἄπει πίων, ἔπειτα κ. τ. λ. Solanus locum melius habere censet, si legatur: *ἐπιπίων, ἔπειτα τὸ.* Reiskius quaerit, num *ἐπὶ τὸν κοῖτον* aut *ἐπὶ τὴν κοίτην ἀνέλκεν*? Equidem tamen verba vulgata ita struxerim, ut *ἐπὶ τὸ δεῖπνον* ad *ἐπιπίων* referam, ut sit: *adbibens ad convivium i. e. mensa sive convivio finito magnis poculis semel tantum bibens abibat.* *Ἀνέλκεν* enim absolute est dictum, uti in Aelian. Var. Hist. IV, 23., ubi Perizonius plura attulit hujus usus exempla. C. IX. 763. d. pro *αὐτῷ ὑπῆρχε*, Plutarchus fortasse *ὑπῆρχεν αὐτῷ* scripsit, uti idem c. XI. 764. b. pro *ἐνιοὶ ἐσυκοφάντων* fortasse dederat *ἐσυκοφάντων ἐνιοὶ*. C. XII. 764. c. in verbis: *προσπέμφθη οὐκ εὐχαῖς, ὃ κοινόν ἐστιν, οὐδ' ἐπαίνοις, ἀλλὰ δάκρυσι καὶ περιβολαῖς ἀπλήστοις* hiatus poterit ferri, quia pausa quaedam post *προσπέμφθη* est. C. XVI. 766. e. in verbis: *οὐ μὴν ἐχρήσατό γε τῷ γραμματεῖ ὁ Κάτων* jam Reiskio articulus ὁ delendus esse videbatur, quem ea ipsa de causa uncis inclusit. Tu eum deleas velim. C. XXVII. 772. c. in verbis: *Καὶ διέστησαν αὐτοῖς ἐκεῖνοι οἱ τὰς ἀναβάσεις κατέχοντες* Coraes ἐκεῖνοι asteriscis inclusit ut delendum, Schaeferus tum mavult deletum, quod continuo sequitur *οἱ τὰς ἀναβάσεις κατέχοντες*, addens tamen, ea quoque non displicere. At displicent sane, cum descriptio eorum prorsus otiosa sit, quia statim praecessit: *τὰς ἀναβάσεις φρουρουμένας ὑπὸ μονομάχων.* Equidem igitur conjicio a Plutarcho articulum *οἱ* non additum fuisse. Tum enim non tam explicatio his verbis continetur, quinam illi fuerint, quam narratio, eos adhuc aditus obtinuisse. C. XXXV. 776. d. in verbis: *θανυμάζοντα πρὸς τῷ δημοτικῷ καὶ λιτῷ αὐτοῦ τῆς κατασκευῆς τὴν ὑπεροψίαν καὶ βαρότητα τοῦ ἡθους* dativos *τῷ δημοτικῷ καὶ λιτῷ* Schaeferus de suo dedit pro vulg. *τὸ δημοτικὸν καὶ λιτὸν*, quod revocandum esse ipse vidit afferens Reiskii explicationem: *πρὸς τὸ* indicare comparisonem cum re aliqua opposita. C. XLI. 779. a. in verbis: *οἱ περὶ Πομπήιον ὑφείσαν ἐνέδραν τῷ Δομιτίῳ καταβαίνοντι ὄρθριον* Reiskius quaerit: sitne *ὄρθριον* adverbium significans multo mane, an *ὄρθριῳ* legendum, ut ad *καταβαίνοντι*

referatur. Ego τὸ ὄρθριον ex usu satis noto scriptum fuisse censeo. C. LIII. 785. c. in verbis: Ἀσίτιον μὲ οὖν ἔφη δυνατὸς εἶναι Σικελίας ἐκβαλεῖν, ἄλλης δὲ μείζονος ἐπερχομένης δυνάμεως οὐ βούλεσθαι τὴν νῆσον ἐν πολέμῳ ἀπολέσθαι, χωρεῖν δὲ πρὸς τὸ κρατοῦν καὶ σώζεσθαι παραινέσας τοῖς Συρακουσίοις ἐξέπλευσε. Reiskius aut praepositionem ante πολέμῳ delendam esse censet, quam etiam Coraes revera asteriscis notavit improbante Schaefero, aut legendum ἐμφυλῶ πολέμῳ. Junt. et Crat: ἀποθέσθαι pro ἀπολέσθαι praebent, uti Reiskius etiam e Junt. ἐπερχομένης pro vulgato ὑπερχομένης recepit. Mercurius Reiskius in illis: ἐν πολέμῳ ἀπολέσθαι offenderit, latet, hiatus antem defenderim, quia Plutarchus hic Catonis refert sermonem. Non minus c. LIV. 785. f. in verbis: ἀλλὰ καὶ λέγεται πρὸς τινα μάχην πρὸ τοῦ Ἀνδράχτιον αὐτοῦ τε Πομπητίου παρορμῶντος τὴν δύναμιν κ. τ. λ. hiatus post Ἀνδράχτιον pausa excusandum esse ducō. C. LVI. 787. a mutandus fortasse est ordo verborum: ἀπ' ἧς ἡμέρας τὴν κατὰ Φάρσαλον ἔγνω ἦταν et ἔγνω post ἦταν collocandum. C. LXX. 793. e. in iis, quae Butas nuntiavit, leguntur: Κραῖσσον δὲ λείπεσθαι ὑπ' ἀσχολίας τινός, quae ea ipsa de causa, quia a Plutarcho ut Butae verba referuntur, non mutaverim, sed LXXIII. 794. d. pro Ὁ δ' υἱὸς αὐτοῦ ὑπὸ Καίσαρος μὲν οὐδὲν ἠδικήθη· λέγεται δὲ ῥάθυμὸς γενέσθαι conjecerim antiquitus μὲν post αὐτοῦ fuisse collocatum.

In Phocionis vita igitur quatuor (c. XVI. XVII. XX. et XXXII.) et in Catonis minoris decem hiatus et quidem duo codicum auctoritate (cf. VI. et XXXV.), quatuor aliis de causis (cf. c. III. XVI. XXVII. et XLI.) et quatuor solius hiatus causa, veluti c. IX. XI. LVI. et LXXIII., videbantur esse tollendi.

In vita Agidis c. XI. 800. d. in verbis: Καλουμένον δὲ πρὸς τὴν δίκην αὐτοῦ καὶ μὴ καταβαίνοντος, ἐκείνου ἀποψηφισάμενοι τὴν βασιλείαν τῷ Κλεομβρότῳ παρέδωκαν. vulgo post ἐκείνου interpungunt. Sed mihi ἐκείνου praecedente αὐτοῦ. superfluum et ea de causa delendum esse videtur.

^a In vita Cleomenis c. III. 806. a. in verbis: Ὁ δὲ Ξενάρχης τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἀηδῆς ἐμνήμητο τῶν πραγμάτων ἐκείνων, ὡς ἐπράχθη καθ' ἕκαστα μυθολογῶν καὶ διηγούμενος· ὡς δ' ἦν κατακρανῆς αὐτῷ ὁ Κλεομένης ἐπαθέστερον προσέχων κ. τ. λ. velim pro αὐτῷ scribatur αὐτοῖς i. e. rebus illis ab Agide gestis. Sequuntur enim haec: καὶ κινούμενος ὑπερφυῶς πρὸς τὴν καινοτομίαν τοῦ Ἄγιδος, quae Schoemannus ita explicuit: ad Agidis novandarum rerum consilia vehementer animo commotus h. e. ubi de iis audiret narrantem. C. IV. 806. f. in verbis: τῶν παλαιῶν τινος αὐτοῖς ἀνιμνήσσει βασιλέων εἰπόντος, ὅτι οὐ μάτην Λακεδαιμόνιοι κινδυνεύονται περὶ τῶν πολεμίων οὐ πόσοι εἰσίν, ἀλλὰ πῶς εἰσίν. vulgo οὐ post ὅτι non legitur et pro οὐ πόσοι, quod primus Stephanus e Junt. dedit, in Ald. et Crat. est ὀπόσοι. Stephanus tamen offendit in his verbis censens, non consentanea suae gloriationi loqui Cleomenem, si dicat: frustra Lacedaemonios interrogare non quot sint hostes, sed ubi sint. Afferit deinde interpretes, quorum alter vertit: qui dixerat, nunquam de hostibus quaerere Lacedaemonios quot essent, sed ubi essent. Alter interpretatur: non debere interrogare Lacedaemonios quales (quod sane ὀπόσοι significare nequit) sed ubi hostes essent. Ipse igitur οὐ μάτην a Plutarcho scriptum esse censet et auguratur legi posse εἰπόντος οὐ μάτην ὅτι. Stephanum secuti sunt Kind. et Schirach. Dacer. suspicatur ὅτι οὐκ ἂν δῆ. Reiskius nil causae se videre fatetur, cur μάτην sollicitetur, si quid mutandum sit, mavult μάχην συναψόμενοι, quod Schoemannus minus improbabile esse dicit iudicium, quam Toupii, qui in Emend. in Suid. II. 324. conjecit μὰ τὴν, ut sit jurandi formula elliptice posita et Coraes, qui μάτην in μαθεῖν mutari vult ut sit: ἐρωτῶσι μαθεῖν. Schaeferus autem οὐ addidit e conj. Stephani, quam etiam Coraes non spreverat et Schoemannus, donec certius aliquid inveniat, tenendam esse arbitratur. Nam μάτην non solum frustra et sine effectu significare, sed etiam temere, falso, sine ra-

ie. Ὅτι tamen idem vir doctus cum Stephano post
 collocari vult. At nil est mutandum atque inter-
 is non intellexerunt scriptoris sententiam, quae est:
 menes voluerat pugnare, sed Aratus ejus adversarius,
 multo majores fuerant copiae, exercitum Achaeorum
 si jusserat. „Frustra igitur,“ inquit Cleōmenes,
 cedaemonii de hostibus quaerunt non quot,
 ubi sint.“ Nam etiam si multo pauciores cum ho-
 s pugnare volumus, illi nolunt et recedunt. Sen-
 a ipsa affertur etiam et Agidi tribuitur in Apo-
 egm. Lacon. aliisque locis, quos commemoravit Schoe-
 mus ad h. l., ex quibus hoc certe confirmari potest
 ἴσοι, non ὀπόσοι esse legendum. Hiatus in πόσοι εἰ-
 πού εἰσιν, cum sint Agidis verba, non offendit.
 τινος αὐτοὺς autem in codd. B. C. est αὐτοὺς τινός-
 K. 808. d. verba: ἵνα μὴ χαλεποὶ ᾧσιν αὐτοῖς sunt
 totelis, uti in c. X. 809. b. in ἀποκτινύναι ἀκρίτως
 offendo, quoniam est solennis dicendi ratio, de qua
 quum de hiatu in Demosthenicis disputarem, ser-
 uit. C. XII. 810. a. autem pro ἐπεὶ ἄλλως γε, for-
 ἐπεὶ ἄλλως est scribendum. C. XV. 811. c. in ver-
 ἔτυχε τὸν Κλεομένην συντόμως ὀδεύσαντα καὶ χρησά-
 παρὰ καιρὸν ψυχροποσίᾳ αἵματος πλήθος ἀνενεγκεῖν
 τὴν φωνὴν ἀνακοπῆναι. ex Vulcob. (quocum marg. Pa-
 D. facit) ψυχροποσίᾳ pro cett. libror. ἵδροποσίᾳ re-
 im est. At hoc sponte intelligitur, cum Cleomenes
 mentum inde cepisset, quod calefactis pulmonibus in
 re aquam biberat, eam aquam non calidam (quis
 no facile hanc bibit?) sed frigidam fuisse. Vide li-
 mei supra commemor. p. 10. Probo igitur quod
 emannus ἵδροποσίᾳ dedit, neque minus probo, quod
 post h. v. interpunxit. Est enim pausa post ἵδρο-
 ζ, qua de causa hiatus non offendit. C. XVII. 812.
 verbis: ἧς ἦν τὸ πλεῖστον κατηγορία Ἀράτου c. cod.
 no Sang. (ap. Schoem. A.) scribe post πλεῖστον Ἀρά-
 κατηγορία. C. XXI. 814. e. in verbis: μεγίστων μὲν
 ἀχίστῳ χρόνῳ πραγμάτων ἐπικρατήσας, καὶ μικροῦ ὅλης
 τι μᾶξ περιόδῳ Πελοποννήσου κύριος γενέσθαι δείσας,

Schaeferus probante Solano et Schoemanno, qui tamen non recepit, μικροῦ dedit pro vulgato μετὰ μικρόν. Vult μετὰ omittens μικρόν vult, quod Coraes adscivit, probatum a Mureto. Mos. Solanus suspicatur etiam παρὰ μικρόν. At ego μετὰ μικρόν retinendum esse censeo. sententiamque hanc esse puto: quem oportebat (tam potens erat) brevi tempore tota Peloponneso uno impetu potiri. Pro *τι* post ὁμοῦ in Säng. et Pal. D. est τῆ et post Πελοποννήσου in Pal. D. additum est κρατήσας, sed rursus ab ead. man. deletum. C. XXII. 815. c. Coraes de suo dedit: ἐπὶ τὴν ναῦν ἐχώρει τὰ παιδία ἔχουσα pro vulgato τὸ παιδίον, quia sane ex ead. cap. et ex cap. XXXVIII. patet Cleomenem plures habuisse liberos et Ptolemaeum postulasse ὄμηρα τοὺς παῖδας καὶ τὴν μητέρα. At 815. d. iterum in libris legitur μὴ διὰ μίαν γραῖν καὶ παιδάριον, ubi Reiskio suadente Coraes etiam παιδάρια dedit, quod Schoemannus vulgatum quidem retinens probavit: scribens „Ibi (c. XXII. 3.) fieri potuisse dixeris, ut plurali numero Plutarchus uteretur, etiamsi unus tantum filius esset, quemadmodam etiam Latinos scriptores nonnunquam minus accurate liberos ei tribuere constat, qui non habuit nisi unum (vid. Ruhnken. ad Vellej. II, 58.) similiterque Appianus Civil. V. c. 14 et 19. τὰ παιδία τοῦ Ἀντωνίου et τοὺς Ἀντωνίου παῖδας dicit, quod de uno Antonii filio intelligendum esse interpretes docuerunt. Nunc vero (ex cap. XXXVIII, 1.) quum plures fuisse apparet, parum credibile videri potest, Plutarchum veri numeri oblitum fuisse.“ At quidni credibile est, ex liberis Cleomenis unum solum eumque puerum (fortasse eundem, cujus c. XXXVIII. 1. ut majoris natu mentio fit) obsidem deductum esse una cum matre? neque aliud quid quam filios, et si unum tantum haberet, hunc postulaverat Ptolemaeus. C. XXXIII. 820. f. in verbis: καὶ πολλῶν ἦν ἀκούειν λεγόντων, ὅτι οὗτος ὁ λέων ἐν τούτοις τοῖς προβάτοις ἀπαστρέφεται. Reiskius conjecit: ὅτι πρὸς οὐδὲν ἀγαθὸν οὗτος κ. τ. λ. Jacobsius ad Philostrat. 406. ἐς τί οὗτος. ὁ λ. Coraes denique suspectum nec Plutarcheum esse putans locum λέων οὗτος deletis ὅτι ὁ legi

navult. Sed recte Schaeferus has conjecturas improbens scribendum esse dicit: *λεγόντων* ὅτι „*Οὗτος κ. τ. λ. ἀναστρέφεται.*“ Schoemannus in articulo ὁ, non in ὅτι viros doctos offendisse opinatus, hunc explicans vulgatam etiam defendit. C. XXXIV. 821. a. denique in verbis: *τὰ δὲ πράγματα ποθεῖν αὐτὸν καὶ παρακαλεῖν ἐκεῖ, ἐν ταραχῇ καὶ διασπασμοῦ τῆς Πελοποννήσου γενομένης κ. τ. λ.* vulgo pro αὐτὸν habent αὐτὸν et pro ἐκεῖ quod Coraes e Bryani conjectura dedit et Sol. in *ἐπέισε* mutari voluit, *ἐκεῖνον*. Schoemannus autem: „Alterutrum ego,“ inquit, „recepissem, nisi viderem etiam aliam esse emendationem haud minus probabilem: *τὰ δὲ πράγματα ποθεῖν αὐτὰ et παρακαλεῖν ἐκεῖνον*: ipsam rerum conditionem requirere illum etc.“ At equidem et αὐτὸν et ἐκεῖνον ita defenderim, ut αὐτὸν ad Cleomenem et ἐκεῖνον ad Ptolemaeum referam, ut sententia sit: res ipsum quidem Cleomenem desiderare et illum (Ptolemaeum) excitare, ut eas curet; tamen voluit solus cum amicis mitti.

In vita Tiberii Gracchi c. III. 825. c. in verbis: *ἀνδραγαθία* (ita Vulcob. prob. Sol. et Schaefer. pro vulg. *ἀνδραγαθίαι*, quod Hess. in Vit. Timol. p. 101. tuetur) δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους καὶ πρὸς τοὺς ὑπηκόους δικαιοσύνη καὶ πρὸς τὰς ἀρχὰς ἐπιμέλεια καὶ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐγκράτεια ἀπαράλλακτος, hiatus est ferendus, quia ἀπαράλλακτος ad ceteras etiam virtutes, non solum ad ἐγκράτεια refertur, ita ut post ἐγκράτεια pausa quaedam sit. Collocatio verborum autem est mutanda c. VIII. 827. f., ubi nunc haecce leguntur: Ἄλλοι δὲ Σπόριόν τινα Ποστούμιον λέγουσιν αἴτιον γενέσθαι ἡλικιώτην τοῦ Τιβερίου καὶ πρὸς δόξαν ἐφάμιλλον αὐτῷ περὶ τὰς συνηγορίας. Hic enim Cod. Sang. habet post *τινα Ποστούμιον γενέσθαι λέγουσιν ἡλ. κ. τ. λ.* omisso αἴτιον, quo facile caremus. Sententia est: Alii dicunt, Postumium fuisse aequalem et aemulum, quem cum gloria et opibus florentem videret excitatus est ipse ad res insigniores gerendas. *Ποστούμιον* autem jam Coraes dedit assentiente cod. Sang. pro vulgato: *Πουστούμιον*. Vid. libell. meum de Plutarch. script. p. 7. C. XI. 829. c. in verbis:

οὐκ ἔφρασαν ἀξιόχρεω εἶναι πρὸς τηλικαύτην συμβούλιαν. Reiskius e cod. Sang. probante Dacer. dederat ἀξιόχρεω, quod Schaeferus mutavit in ἀξιόχρεω, cum vulgo recte ἀξιόχρεως legeretur. Nam in hunc quoque locum id quod supra p. 208. de usu hujus nominativi disputavi, cadere videtur. Si c. XV. 831. e. in iis quae e Tiberii oratione a Plutarcho afferuntur, haec leguntur: ἦτις ἂν ἀμάρτη αὐτῶν, ζῶσα κατορύνεται· τὸ γὰρ ἄσυλον οὐ φυλάττουσιν ἀσεβοῦσαι εἰς τοὺς θεοὺς, minus in hiatibus: ἀμάρτη αὐτῶν et ἀσεβοῦσαι εἰς ea ipsa de causa offendo, quia Plutarchus in iis latina Tiberii verba est secutus. Pro ἦ τις ἂν autem quod Coraes non male de suo dedit, vulgo εἴ τις ἂν exhibent. C. XX. 834. b. in verbis Blossii „Ἄλλ' ἐκείνον γε προστάσσοντος“ ἔφη, „καλῶς κἀμοὶ τοῦτο πράξαι εἶχεν hiatus posset quidem excusari, cum tamen cod. Sang. verba ita collocet, ut καλῶς post πράξαι sequatur, id erit praeferendum. Pro ἔχειν autem quod codd. tuentur, bene e conj. Steph. et Anon. εἶχεν est editum. Stephan. conjecit etiam ἔχοι; nam si ἔχειν servaretur, Reiskio monente, δοκεῖ esset addendum.

In vita Caji Gracchi c. I. 835. b. in verbis: Συντυγχάνει δ' ἀπὸ ταύτομάτου λαχεῖν αὐτῷ εἰς Σαρδῶ ταμίαν Ὀρέστη τῷ ὑπάτῳ· Hasiūs bene adscripsit: „Lege αὐτὸν, nempe C. Gracchum.“ Schaeferus quidem dicit dativum ut pendentem a verbo συντυγχάνει non displicere. At tum pro ταμίαν ταμείων exspectaverim, ut λαχεῖν objectum haberet; quod tamen si legeretur, Ὀρέστη offenderet. Verum igitur est αὐτὸν. Vulc. habet τυγχάνει. C. X. 839. c. in verbis: ἤψατο δὲ καὶ τοῦ Γαίου ὑπόνοια Reiskius e conjectura dedit ἢ ὑπόν., quo articulo nos facile carere affirmat Schaeferus. At velim tum ἤψατο δὲ τοῦ Γαίου καὶ ὑπόνοια scribatur, ut sit: tetigit autem Cajum quoque (non solum Fulvium) suspicio quaedam. C. XVII. 842. c. in verbis: οἱ μὲν δύο φίλοι οἱ προχωρεῖν αὐτὸν πλεύσαντες articulum οἱ post φίλοι ipse Schaeferus, qui solus eum habet, delendum censet. Pro αὐτὸν Coraes e Bodl. 5. dedit ἐκείνον, non improbante Schaefero.

In comparatione Agidis et Cleomenis cum Gracchis c. V. 845. e. in verbis: *οἱ πλούσιοι περιστέθησαν ἰσότητος ἀγῶνας, τῷ μὲν φοβουμένῳ ὑπὲρ αὐτοῦ, τῷ δ' ἀδικούντι τὸν ἀδελφὸν ἄνευ δίκης καὶ δόγματος οὐδ' ὑπὸ χροῦτος ἀπαιρεθέντα*; offendit, quod φοβουμένῳ ὑπὲρ αὐτοῦ riptum legitur. Si enim nexum verborum spectamus, ἰσότητος non potest non de utroque Graccho intelligi. propositus enim scriptor in iis quae antecedunt *τούτοις μὲν Agidi et Cleomeni) ἐξ ἀρχῆς τυραννικὸν καὶ πολεμοποιὸν εἰσῶνται γενέσθαι et τῇ δ' ἐκείνων (Gracchorum) φύσει λοτιμίας ἀμετρίαν, ἄλλο δ' οὐδὲν οἱ φθονοῦντες ἐπικαίῃ ἔχον* pergitque deinde Gracchos tantummodo certamine cum adversariis ad extrema esse actos. Quae cum sint, quomodo de Tiberio potest dici, ei timenti pro pugnam optimates parasse? immo optimates timore tantum affecti, non Tiberius. Scribe igitur *φοβουμένῳ δι' αὐτοῦ* i. e. qui pro se timebatur, cum frater etiam timeretur, ut futurus fratris injuste interemti ultor. Ib. 845. f. *ο ἐλάχιστα δὲ τὸ μειράκιον ἡμαρτηκέναι Ἄγιον, cod. Sang. habet ἐλάχιστα δὲ (scr. δ') ἡμαρτηκέναι τὸ μειράκιον γιν, quod jam Coraes praetulit ut εὐφρανότερον.*

In vita Agidis igitur unum graviorem hiatus reperiri e conjectura tollendum c. XI. itemque in vita Cleomenis, si eos qui excusari possunt omittimus, duos c. I. et XII., in vita Tiberii Gracchi autem tres e codd. tollendos c. VIII. XI. et XX. In vita Caji Gracchi erant tres, quorum unus c. XVII. codicum auctoritate, unus c. I. aliis de causis, et unus c. X. e conjectura tollendus esse videbatur. Neque minus ex vitiis ejusmodi duobus in comparatione obviis alterum ex optimo codice (c. V.) tollendum alterum (c. V.) aliis de causis erat corrigendum.

In vita Demosthenis c. XIII. 852. a. verbis: *ὡς ἔλεγε τοῦ καλοῦ δι' αὐτὸ αἰρετοῦ ὄντος* sententia nota ex philosophia petita et ea de causa non mutanda continenda. Vulgo cum habeant *μόνον* Steph., ceteri, veluti Junt. Ald. 3. Ald. Crat. praebent *μόνον*, quod Bryanus voluit

Reiskius dedit. C. XXIV. 857. a. in verbis: *ἐπὶ αἰρώδου ἄρχοντος* hiatus non offendit, sed in nomine

ita scripto haesit jam Meursius, qui id vi iusum esse censet, quod etiam apud Dionysium male λ *ραυίδας* dicitur. Bryan. legi vult *Χαρώνδου*. C. XXVII. 858. & verba sunt Demosthenis: *τοὺς Ἀθηναίους παραγίνεσθαι ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν νοσοῦντων*. De verbis denique c. XXIX. 859. c.: *Τὸν δὲ Δημοσθένη πνθόμενος ἐκέτην ἐν Καλαυρίᾳ ἐν τῷ ἱερῷ Ποσειδῶνος καθέζεσθαι* in libell. metam. crit. ad Plut. emend. p. 9. haec scripsi: A Vulcob. hic legitur: *ἐν Καλαυρίᾳ* (ita enim, non uti in libris est, *Καλαβρίᾳ* scribendum esse viderunt Xylander, Bryanus, Reiskius, Hutten., edidit autem primus Coraes) *οἶκος, ἐν ᾧ προσκυνεῖται ὁ θεός*. Hutten. hoc scholium ad *ἱερῷ* pertinere dicit. At in cap. XXX. idem additum est ad *Καλαυρίᾳ* verbis adscriptis: *Στεφ. νησίδιον πρὸς τῇ Κρήτῃ*. Ibi igitur cum ad *ἱερῷ*, quod eo loco non legitur, pertinere non possit, aperte ad *Καλαυρίᾳ* explicandam est adscriptum. Ecquis omnino credet, scholiastas verbum *ἱερὸν*, cuius vis notissima sit, explicare voluisse? Explicuit autem scholiastes *Καλαυρία* ita, quia propter templum illud Neptuni tota insula asyllum erat celeberrimum. Vid. Strab. VIII. p. 360. ed. Basil. *Οὕτω δ' ἐπεκράτησεν ἡ τιμὴ τοῦ θεοῦ τούτου (Ποσειδῶνος) κατὰ τοὺς Ἕλλησιν, ὥστε καὶ Μακεδόνες δυναστεύοντες ἤδη μάχρῃ δέυρο ἐφύλαττον πῶς τὴν ἀσυλίαν καὶ τοὺς ἱκέτας ἀποσπᾶν ἠδύνοντο τοὺς εἰς Καλαυρίαν καταφυγόντας. Ὅπου γὰρ οὐδὲ Δημοσθένη ἐθάρόρησεν Ἀρχίας βιάσασθαι στρατιώτας ἔχων κ. τ. λ.* Quibus ex verbis, ni fallor, patet, Graecis in Calauriam fugere ibique supplicem sedere idem fuisse atque in templum Neptuni illud fugere ibique supplicem esse: Hoc enim uno Calauria erat insignis, tum quia asyllum erat tum quia Amphictyonum conventus juxta id habebatur (v. Strab. l. all.). Quo etiam factum est, ut scholiastes *ἐν Καλαυρίᾳ* per *οἶκος* (propr. *ἐν οἴκῳ*) *ἐν ᾧ προσκυνεῖται ὁ θεός* i. e. *Ποσειδῶν* explicaret: quod tamen non fecisset, si in libro suo verba: *ἐν τῷ ἱερῷ Ποσειδῶνος* legisset, quibus idem accuratius etiam explicatur. Conferre etiam poteris ea quae cap. XXX. legantur: *οἱ γὰρ αὐτὸν τὸν Δημοσθένη τοῦτο ποιῆσαι λέγοντες ἐν Καλαυρίᾳ μέλλοντα τὸ*

φάρμακον προσφέρεσθαι. Venenum autem in ipso templo sumpturus erat et sumpsit. Ipse etiam auctore Vitt. X. Oratt. in vit. Demosth. teste dixisse fertur: οὐ σωτηρίας δεόμενος κατέφυγον εἰς Καλαβρίαν (scr. Καλαυρίαν) ἀλλ' ὡς ἐλέγξω Μακεδόνας καὶ κατὰ τῶν θεῶν βιασαμένους. Consenties igitur fortasse mecum, verba ἐν τῷ Ποσειδῶνος, quae scholiastes non legerit, ab alio interprete addita esse ad explicandum ἐν Καλαυρίᾳ. His in commemor. libell. scriptis hoc unum addam hiatum, si haec minus probas, posse ita excusari, ut verba: ἐν τῷ ἱερῷ Ποσειδῶνος ab ipso Plutarcho explicationis causa addita esse statuas. Quodsi verum est, pausa post Καλαυρίᾳ erit.

In vita Ciceronis c. XV. 868. a. in verbis: ἐπιστάλας ἀποδίδωσιν ὁ θυρωρὸς ὑπὸ δὴ τινος ἀνθρώπου κομισθείσας ἀγνώστου ἄλλας ἄλλοις ἐπιγεγραμμένας, αὐτῷ δὲ Κράσσα μίαν ἀδέσποτον., vulgo rectius post ἀγνώστου interpungitur. C. XVII. 869. b. in verbis: προδηλοῦντας εἰμαρμένους εἶναι τῇ Ρώμῃ Κορηλίους τρεῖς μονάρχους, ὧν δύο μὲν ἤδη πεπληρωμένοι τὸ χρεὼν, Κίνναν τε καὶ Σύλλαν, τρίτῳ δὲ λοιπῷ Κορηλίῳ ἐκείνῳ φέροντα τὴν μοναρχίαν ἤκειν τὸν δαίμονα pro ἐκείνῳ (Xyl. habet ἐκείνῳ) scribe κείνῳ. Reiskius et Hutten. autem locum male ita interpunxerunt: Κορηλίῳ, ἐκείνῳ, φέροντα. C. XXV. 873. d. pro τί φαίνεται αὐτῷ olim fortasse τί αὐτῷ φαίνεται scriptum erat. C. XXVI. 874. c. in verbis Ciceronis: μηδὲν ἐκ τοσούτων ὧν ἠτήσατο ὁ φίλος παρασχεῖν; articulum Reiskius e conjectura dedit, Coraes scripsit: ἠτήσαθ' ὁ φίλος. At vulgat. ἠτήσατο φίλος potest ita defendi, ut sententia sit: nihil eorum, quae, qui amicus tibi est, rogavit: nos: was ein Freund gebeten hat, cui, quia est amicus, satisfacere cupimus. C. XXVII. 874. d. verba: ὅτι ὕδαρ πίνω sunt Ciceronis. C. XL. 881. d. in verbis: Καίσαρ τοὺς μὲν Πομπηίου ἴστησι, τοὺς δ' αὐτοῦ πῆγνυσιν ἀνδριάντας lusus est verborum e latino in graecum versus et ea de causa non tentandus. C. XLIX. 886. b. in verbis: ὑπατεύων αὐτὸς (Καίσαρ) εἴλετο συνάρχοντα τοῦ Κικέρωνος τὸν υἱόν, ἐφ' οὗ τὰς τ' εἰκόνας ἢ βουλή ἀνείλεν Ἀντωνίου καὶ τὰς ἄλλας ἠκύρωσε τιμὰς καὶ προσεψηφίσατο

μηδενὶ τῶν Ἀντωνίων ὄνομα Μάρκον εἶναι. i lo in ἐφ' οὗ, quod referendum est ad Ciceronis filium, i ut sententia sit: quo consule. At principatum potius Augustus tenebat. Dicendum igitur certe erat ἐφ' ὧν. Omnia autem recte habent, si ἡ βουλὴ ut interpretamentum deletur. Tum enim Augustus id fecisse dicitur idque Ciceronis filio consule.

In his vitis uti in comparatione tres tantum reperiuntur graviores hiatus, qui tollendi esse videantur iique in vita Ciceronis c. XVII. XXV. et XLIX.

In Artaxerxis vita c. I. 1012. a. in verbis: Ὁ δ' Ἀρτοξέρξης Ἀρσίκας πρότερον ἐκαλεῖτο, καίτοι λέγων φησὶν, ὅτι Ὀάρσης. Vulcob. ὁ Ἄρσης habet omissa praecedente particula ὅτι. In Sang. exstat quidem ὅτι, sed cum superscriptis punctulis, quod indicio est, hoc verbum expungendum esse. Juntinae Bryanus falso tribuit Ὀάρσης, est in ea quod Vulc. habet ὁ Ἄρσης. Ald. autem et Crat. exhibent Ὀάρσης, quod ὅτι deleto est retinendum. Vulc. etiam φασὶν pro φησὶν habet. C. III. 1012. c. Schaeferus edidit: Ἔστι δὲ θεῶς πολεμικῆς ἰερὸν, ἣν Ἀθηναῖ ἂν τις εἰκάσειεν. Reiskius enim jam dixerat, si servetur vulgatum Ἀθηναῖν, subaudiendum esse εἶναι, alias praestare Ἀθηναῖ. At accusativus si te offenderit, conferas Herod. IV, 133. Πέρσαι μὲν δὴ οὕτω τὰ δῶρα εἰκάζον. Particula ἂν autem recte caremus. Sumit enim hoc fieri scriptor. V. Hermann. de part. ἂν p. 142. Hiatus Ἀθηναῖ tamen ante ἂν per se non offenderet. C. VI. 1014. b. in verbis: τῆς τε Παρυσάτιδος τὴν πλείστην αἰτίαν τοῦ πολέμου φερομένης καὶ τῶν φίλων αὐτῆς ἐν ὑποψίᾳ ὄντων καὶ διαβολαῖς. colloca ὄντων post διαβολαῖς, nisi mavis ὑποψίαις scribere. C. XI. 1016. d. e cod. Sang. collocationem verborum muta et pro vulgato: εὐνοῦχοί τινες παρόντες ὀλίγοι ἐπεχειρόντων scribe: εὐνοῦχοί τινες ὀλίγοι παρόντες ἐπεχ. C. XIV. 1018. a. in verbis τοῦτοις σε τιμῆ ὁ βασιλεὺς dele articulum collatis iis quae sequuntur: σοὶ ταῦτα δίδωσι βασιλεὺς. C. XV. 1018. d. in verbis: Κακῶς δ' ἀπέκλιτο καὶ Μιθριδάτης μετ' ὀλίγον χρόνον ἐκ τῆς αὐτοῦ ἀβλα-

ς e cod. Palat. αὐτῆς est recipiendum, quod etiam haefero perplacet afferenti ex cap. XIV. *Κῶρα — πᾶς ἐξ ἀβελτερίας κατέσχε.* C. XIX. 1021. b. pro Ἡ ἢ Γίγισ οὕτως ἀπέθανε ex usu Plutarchi Ἡ μὲν οὖν τ. λ. erat scribendum. C. XXII. 1022. b. in verbis: *εἰ ποτε λαβὼν ἓνα τῶν ἀνδριῶν στεφάνων καὶ βάριας μύρον τὸ πολυτελέστατον ἀπὸ δείπνου ἔπεμψε τῷ Ἀν-λαίδῳ.* Xylander post δείπνου interpungit, at tum etiam te τὸ πολυτελ. interpunxerim, ut referatur ad μύρον et atentia sit: in unguentum quae pretiosissima erat e res quae a coena mitti possent. Malim tamen ἀπόδει-ον legi, id est: pretiosissimum quiddam quod a coena iquum erat.

Erant igitur in hac vita quinque hiatus tollendi et iis tres (c. I. XI. XV.) codicum auctoritate, et duo e njectura, quorum alter alia de causa satis probabili .XIV.), alter propter vocalium concursum ipsum emendus esse videbatur. Tres minus offendebant, quia cusari poterant (c. III. et XIX.), sed aliis de causis debantur corrigendi, et unus, quia interpunctione potat tolli (c. XXII.).

In vita Demetrii c. VI. 891. b. verba: *Πτολε-ῖον μὲν ἀγενεῖους νενικηκότα ἔφη νῦν αὐθις διαγωνιῆ-ται πρὸς ἄνδρας,* Reiskius jam e Vulc. et Anon. ita derat, modo ut post νῦν interpungeret, pro vulgato: *νικηκότα, ἔφη, νῦν, αὐθις δ' ἀγωνιῆσθαι.* Ego tamen ulgatum probo, nam νενικηκότα, quocum νῦν est conjun-ndum, inter quae ἔφη pro more interpositum est, idem t quod νενικηκότα εἶναι, quod verbum propter ἀγωνιῆσθαι iod sequitur, omissum est, et per μὲν et δὲ pugnae cum iberbibus et pugnae cum viris sibi sunt oppositae. C. III. 892. c. in verbis: *πέμψειν αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀγαθῆ ῆχη Ἀθηναίους ἐλευθερώσοντα καὶ τὴν φρουρὰν ἐμβα-ῶντα καὶ τοὺς νόμους αὐτοῖς καὶ τὴν πάτριον ἀποδώ-ντα πολίτειαν.* retine vulgatum αὐτὸν, hiatus autem ex-isa, quia post τύχη pausa est et ea quae sequuntur iodammodo explicant, cur ἀγαθῆ τύχη missus sit.— C. I. 892. d. in verbis: *Τοῦ δὲ Φαληρέως διὰ τὴν μεταβο-*

λῆν τῆς πολιτείας μᾶλλον τοὺς πολίτας ἢ τοὺς κλεμῖνοι φοβούμενοι οὐκ ἠμέλησεν ὁ Δημήτριος, poterit idem hiatus excusari, quia pausa est post φοβούμενοι, melius tamen fortasse etiam cum Vulcob. scribetur δεδοκίματος. C. XVII. 896. c. verba χαῖρε, βασιλεῦ Ἀντίγονε, non offendunt. C. XIX. 897. a. in verbis: Ἦν δὲ τότε μικρὸν ἀπολειποντα γεγονώς ἔτη ὀγδοήκοντα Schaeferus jure desiderat τῶν ante ὀγδοήκοντα. Ib. 897. c. in verbis: καθίστασ παρ' αὐτῷ ἤρατο τῆς χειρός scribe c. Vulc. αὐτὸν, quamquam hiatus excusari potest. C. XX. 897. d. in verbis: ὥσπερ βασιλεῖς ἄλλοι αἰλοῦντες καὶ ζωγραφοῦντες καὶ τορρεύοντες hiatus defendi poterit, cum illa ὥσπερ βασιλεῖς ἄλλοι discernenda sint ab iis quae sequuntur et in quibus id ipsum explicatur, quod alii reges alias partes amasse dicuntur. Velim tamen καὶ αἰλοῦντες scriptam sit, quia singulae artes, quas exercēant, discernuntur. C. XXX. 903. a. vocalium concursus in ἐπί ἐπιγομένην poterit excusari ut in particula necessaria. Non minus hiatus excusa c. XXXII. 904. b. in verbis: Γενομένης δὲ φιλίας πρὸς Πτολεμαῖον αὐτῷ διὰ Σελεύκου ὁμολογήθη Πτολεμαῖδα τὴν Πτολεμαίου θυγατέρα λαβεῖν αὐτὸν γυναῖκα. Hic enim διὰ Σελεύκου ad ea quae praecedunt γενομένης φιλίας πρὸς Πτολεμαῖον est referendum, ita ut post Σελεύκου pausa sit. Idem statuo de loco cap. L. 914. c. ubi in verbis: καὶ παρ' αὐτὸν τινες ὁμῶς ἐπιφοιτῶντες ἀπὸ τοῦ Σελεύκου ἦγον κομίζοντες ἐπιεικεῖς λόγους iterum ἀπὸ τοῦ Σελεύκου ad id quod praecedit, ἐπιφοιτῶντες, est referendum. Pro ὁμῶς autem cum Solano, assentientibus Corae et Schaefero, ὁμοίως scribe. Reiskius conjecit ὁμαλῶς.

In vita Antonii c. VI. 918. d. in verbis: εἰ μὴ ταῦτα πάλαι ἔγνωστο πράττειν, Coraes conjecit ἐγνώσκει, quam conjecturam non necessariam esse confirmavit jam Schaeferus. Sed pro ἔγνωστο πράττειν scripsit Plutarchus fortasse πράττειν ἔγνωστο. C. X. 920. e. verba εἰ ζῆ ὁ Ἀντώνιος sunt Fulviae interrogantis, uti c. XXVIII. 928. c. verba: παντὶ ἄρα πυρέττοντι δοτέον ψυχρὸν ex sophismate quodam Antonii filii sunt. C. XXXI. 930. a.

eiskius e conj. Stephani dedit: τῆς δὲ συγκλήτου δόγ-
 τι τὸν χρόνον ἐκεῖνη ἀνείσης. Vulgo scribunt pro ἐκεῖνη
 εἰνῆς, quod retineas. Scriptor enim hoc vult: tempus
 lius i. e. quo illa viro nubere non debebat. C. LIV.
 41. c. νέα Ἴσις (vulg. Ἴσις) est titulus non mutandus.
 LX. 943. f. Coraes de suo dedit: Πείσαιρα μὲν, Ἀν-
 τῶν πόλις, κληρουχίᾳ ὤμισμένη παρὰ τὸν Ἀδρίαν, cum
 illo κληρουχία legeretur et post id verbum interpunge-
 tur. Reiskius enim jam in illis duobus nominativis of-
 fendens quaesiverat: num ὑπ' Ἀντωνίου πόλις ἐπὶ κληρου-
 χῆ ὤμισμένη? At Schaeferus vulgatum bene ita defendit,
 sit colonia ipsa, affertque ad hunc usum confirmandum
 iud. Sic. XV, 29. extr. Quodsi legitur et post κλη-
 ρυχία interpungitur, hiatus non offendit. LXVII. 947.
 in verbis: παρελθὼν δὲ μόνος εἰς πρόωρον ἐφ' αὐτοῦ
 ἀθήτο σιωπῇ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις ἐχόμενος τῆς κεραι-
 ῆς Plutarchum ἐκάθηθ' ἐφ' αὐτοῦ scripsisse suspicor.
 LXXVIII. 952. c. in verbis: ἐγίνοντο δὲ λόγοι ἐν τῷ
 κήματι, προσελθόντος ἔξωθεν αὐτοῦ κατὰ θύρας ἐπιπέ-
 νος, Reiskius jure offendit in praepositione ἐν. Foribus
 im aedificii non apertis, uti e cap. LXXIX. patet, quo-
 odo sermones in aedificio poterant haberi cum eo, qui
 istea denique admotis scalis per fenestram intravit?
 eleas igitur ἐν et οἰκήματι conjungas cum προσελθόντος.
 eiskius aut ἐν delendum aut οἱ λόγοι πρὸς αὐτὴν οὔσαν
 τῷ οἰκήματι scribendum esse censet.

In vita Demetrii igitur ne unus quidem gravior est
 atus, in quo vocalium concursus non possit excusari,
 si huc locum c. XIX. referas, quem corrigendum esse
 dit Schaeferus. Sed in vita Antonii ex quinque hiati-
 is duo codicum auctoritate erant tollendi, v. c. XXXI.
 X., et unus aliis de causis, v. c. LXXVIII., et in duo-
 is c. VI. et LXVII. solus hiatus offensionem erat. In
 imparatione nullus reperiebatur gravior hiatus.

In vita Dionis c. II. 958. d. in verbis: Αἱ δὲ τύ-
 ραι τοῖς συμπτώμασι μᾶλλον ἢ ταῖς προαιρέσεσιν οὔσαι αἰ-
 ὑταὶ συνάγουσι τῶν ἀνδρῶν τοὺς βίους εἰς ὁμοιότητα. a
 brariis οὔσαι ad αἰ αὐταὶ additum esse videtur, quod

recte omittetur. Ibid. μηδενὶ ἂν οὖν ἔχοντι ἰον ὀφθαλμῷ. Sed c. III. 959. b. in verbis: Καίτοι τῶν Συρακουσίων ἐβούλετο τὸ πλῆθος τὴν ἐγγενῆ πλέον ἔχειν τῆς ξένης, ἀλλ' ἐκεῖνη προτέρα ὑπῆρχε τεκούσῃ τὸν προσβέοντα τῆς Διονυσίου γενεᾶς νῦν αὐτῇ βοηθεῖν πρὸς τὸ γένος. Ἡ δ' Ἀριστομάχη πολὺν χρόνον ἄπαις συνῴκει τῷ Διονυσίῳ, post προτέρα adde μὲν, ut his ea quae sequuntur Ἡ δ' Ἀρ respondeant. Xylander autem male post ὑπῆρχε interrupxit, προτέρα enim et τεκούσῃ nullo modo interpretatione sunt separanda. Sed c. XVI. 964. e. in verbis: Καὶ τοῦτο μὲν ἐφείσατο, τὰς δὲ προσόδους τῶν κτημάτων ἀπέπεμψεν αὐτῷ ἀξίων Πλατῶνα συγγνώμῃ περὶ τοῦ χρόνου διὰ τὸν πόλεμον recte vulgo post αὐτῷ interpungunt. Sententia enim est, Dionysium Platoni promisisse se proxima aestate Dionem esse restitutum. At, pergit scriptor, promisso non stetit, reditus tamen praediorum ei (i. e. Dioni) mittere solebat (quod ut exprimeret Plutarchus, uti bene vidit Schaeferus afferens cap. XVIII, imperfecto est usus, cujus loco Coraes ἀπέπεμψεν dedit), censens s. rogans, ut Plato propter tempus in bello ignoscat. C. XVII. 965. b. in verbis: Λέγεται δὲ ποτὲ τὸν Δίωνα τοῦ Μεγάρως Προιοδώρου δεομένου ἐπι τὴν οὐσίαν εἰσελθεῖν in vocalium concursu ne offende, quia post δεομένου pausa est. Idem statuo c. XXV. 969. b. de verbis: Δίων μὲν ἀπέδωκε τὴν πόλιν Συναίῳ οὐδὲν ἀδικήσας, ubi post Συναίῳ pausa est. C. XXVI. 969. d. in verbis: Τιμοκράτης ὁ τῆ Δίωνος γυναικὶ συνοικῶν Διονυσίου ἀδελφῇ a Plutarcho quidem fortasse ἀδελφῇ Διονυσίου scriptum fuit, potest tamen hiatus excusari, quia Διονυσίου ἀδελφῇ unum quasi est verbum. C. XXX. 971. a. in verbis: φόρων ἵπισχνουμένοι μετρίοτητα καὶ ῥαστώνης στρατειῶν, ὧν ἂν αὐτοὶ ἀσύμψηφοι γένωνται vulgo ῥαστώνης habent, quod ferri nequit et cum Anon. Sol. et Reisk. in ῥαστώνην est mutatum. Idem Anon. et Stephan. στρατειῶν dederunt pro cett. στρατιῶν. Quod autem deinde Coraes ἂν addidit post ὧν nequaquam est probandum. Est enim de re certa sermo sententiaque est: cum minutionem bellicarum expeditionum promisisse,

ias in futurum ipsi simul sint decreturi, unde pateat, non plura gestum iri bella quam ipsi velint. Quae cum tacentia, neque Corais conjecturam μή σύμψηφοι neque Schaeferi ἀσύμψηφοι probandam esse, sed vulgatum ἱμψηφοι unum verum esse facile intelliges. Ib. 971. b. ἔρβα: συμπρόξενον ἃ δεῖ αὐτὸς κἂν ἄλλο τι τῶν μετρίων ἴσσηται μεμνημένος τῆς οἰκειότητος. Xylander interpretatus est: quibus ei foret opus — confecturum. At tum ut ἂν δεῖ αὐτῶν aut ἃ δεῖ αὐτὸν aut αὐτῶν scribendum erat. ! δεῖ hoc in loco idem est quod τὰ δέοντα et αὐτὸς ad συμπρόξενον est referendum. Post δεῖ autem pausa quaedam est.

In vita Bruti c. I. 984. d. in verbis: ἀλλὰ δημότην ἡτοῦ οἰκονόμου υἱὸν ὄντα Βρούτου ἄρτι καὶ πρόην εἰς ἄρχοντα προελθεῖν. viri docti, Stephanus, Solanus, Coraies et Schaeferus offenderunt. Ego maxime in eo haerens, quod Brutus, cujus mater Servilia satis antiquo genere erat, v. Plut. h. in cap., villici i. e. servi filius dicitur, τοῦτον enim non possumus non ad Marcum Brutum referre; deinde, quod nomen Βρούτου additur; tum quod ἔρβα in loco non de Bruti patre, sed de proavo et gentis proavae familiae auctore erat agendum. Negari enim ait Plutarchus Brutum hunc originem a Bruto, qui Tarquios expulerit, ducere, sed confirmari, eum plebejum δημότην esse neque, uti erat pergendum, a tam nobili et antiqua gente ortum. Conjecit igitur Schaeferus: ἀλλὰ δημότην τοῦ οἰκονόμου υἱὸν ὄντα Βρούτου, ἄρτι δὲ καὶ πρόην κ. τ. λ. ita ut εἰς post ἀλλὰ supplendum et δημότην in proavum referendum sit. At εἰς ex iis quae praecedunt: εἰς τὸν ἐκβαλόντα Ταρκυνίους ἀνήκειν nam hic possit imitatione repeti, praesertim verbis: οὐδὲν γὰρ — υἱὸς τεροpositis, valde dubito. Non magis probo, quod Stephanus pro ἄρχοντα mavult ἄρχοντας legi, qua ex conjectura Coraies probante Schaefero ἄρχοντας recepit. At; ἄρχοντα προελθεῖν est: eo procedere ut magistratus sis. Non igitur hic, sed in verbis, quae his praecedunt, vitium latere censeo et suspicor Plutarchum lapsisse: ἀλλὰ δημότην τοῦτον (M. Bratum) οἴκου νέου υἱὸν (i. e. hominis novi prolem) ὄντα Βρούτου

ἄρτι καὶ πρώην εἰς ἄρχοντα προσελθεῖν, ut intentia aī:
 eum qui a novo fuerit homine ortus non ita pri-
 dem magistratum esse consecutum. C. IV. 984.
 e. pro τῷ δὲ Βρούτῳ οὐ ταχέως ἦγον οἱ τὴν σπηγὴν κομ-
 ζοντες suspicor scriptum fuisse Βρούτῳ δ' οὐ ταχ. κ. τ. λ.
 Nam Βρούτος etiam in iis, quae haec excipiunt, modo
 cum modo sine articulo legitur. Non minus articulum de-
 leverim c. X. 988. d. in verbis: Ἐμὸν ἔργον, ἐφῆ ὁ
 Βρούτος. C. XIII. 989. c. in verbis: τὰ μὲν ἄκοντα τῶν
 ὑπῶν αὐτῆ ἢ φροντίς ἐξέφερε non video cur scriptor αὐτῆ
 ἢ φροντίς ipsa sollicitudo dixerit exspectaverimque
 potius ad ἄκοντα pronomen esse additum. Conjicio igitur
 a Plutarcho pro αὐτῆ αὐτὸν fuisse scriptum, quod quia
 collocatione a τῶν ὑπῶν fuit separatum, facile in αὐτῆ
 potuit mutari. C. XVII. 991. e. in verbis: τὸ ξίφος δε-
 λαίνει οὐκ εἰς βιάθος παρὰ τὸν ἄμῳν exspectaverim: haec
 verborum collocationem, ut primum corporis pars, quae
 et deinde ratio, qua ea vulnerata sit, poneretur, ergo παρὰ
 τὸν ἄμῳν οὐκ εἰς βιάθος. Ib. conjicio pro μέγα Ῥωμαῖσσι ἀνα-
 κραγόντος Ῥωμαῖσσι μέγ' ἀνακρ. C. XXV. 995. d. in verbis:
 Γάιος ὁ Ἀντωνίου ἀδελφὸς hiatus fortasse est ferendus, quia
 ὁ Ἀντωνίου ἀδελφὸς unam quodammodo continent notionem.
 Non minus c. XXXIV. 999. f. τι ἐκ potest ferri. Ibid. ἔργον
 ante ἦν vitium est operarum Teubnerianarum pro ἔργον.
 C. XXXVI. 1000. f. Reiskius c. Junt. Vulc. et An. pro-
 bante Sol. edidit: ὑποφθέγγεται δὴ αὐτῷ τὸ φάσμα pro
 vulgato ὑποφθέγγεσθαι κ. τ. λ. Tu etiam pro δὴ scribe δ'
 ex δὲ. C. XXXVII. 1001. a. in verbis: ὑγρὸν μὲν τι χρῆμα
 καὶ ἀπατηλὸν ἢ αἰσθησις, ἔτι δ' ὀξύτερον ἢ διάνοια κειτὴν
 αὐτὸ articulum ante αἰσθησις addidit Schaeferus. Hoc
 quidem certum est articulum aut ad utrumque verbum ad
 αἰσθησις et ad διάνοιαν addendum aut ante utrumque omit-
 tendum esse. Ego cum de quoque sensu et de quaque mente
 idque in universum dici censeam, articulum non solum cum
 libris (praeter Sol. ex quo Bredowius eum recepit) ante
 αἰσθησις omiserim, sed etiam sine libris ante διάνοια de-
 leverim. C. XLV. 1005. d. legitur: τῶν δ' ἐλευθέραν
 τοὺς μὲν ἀπέλυε φάσκων ὑπὸ τῶν πολεμίων μάλλον ἡλακί-

ναι αὐτοὺς καὶ παρ' ἐκείνοις ἀλχημαλίτους εἶναι καὶ δούλους, παρ' αὐτῶ δ' ἐλευθέρους καὶ πολίτας, ubi in verbis ἐπὶ τῶν πολεμίων μᾶλλον ἠλωκέναι αὐτοὺς offendo. Quid enim hoc sibi vult: eos (captivos) magis ab hostibus esse captos, cum ipse cum amicis eos ceperit? Et si verba ita explicas, ut ad miseram hostium conditionem servitutemque qua a ducibus premantur, referas, hoc tamen quomodo dici possit: eos captivos a hostibus redditos esse non intelligo. Deleas igitur αὐτοὺς, ut sententia sit: ab hostibus potius captivos fieri et servos, secum tantummodo liberos versari. Qua de causa eos custodia et vinculis liberavit.

In vita Dionis igitur ex tribus gravioribus hiatibus, qui non excusari posse videntur, unum tolles codicum auctoritate c. XXX. et duos e conjectura c. II. et III. In vita Bruti ex novem ejusmodi vitiis quinque etiam aliis de causis videbantur emendanda, v. c. I. XIII. XVII. XXXVII. XLV., et quatuor solius hiatus causa, v. c. IV. X. XVII. XXXVI. In comparatione non est hiatus.

In vita Arati c. I. 1027. e. nunc haec leguntur: φιλαύτου γὰρ ἀνδρὸς, οὐ φιλοκάλου, παντὸς ἀεὶ βέλτιω αὐτὸν ἡγεῖσθαι. Vulgo contra: φιλαύτου γὰρ ἀνδρὸς, οὐ φιλοκάλου, παντὸς ἀεὶ βέλτιστον ἡγεῖσθαι. Xylander hanc esse loci sententiam arbitratur: Tu quidem, o Polycrates, vir es praeclarus: sed nimis tibi ipsi placeres, si tantum tibi tribueres, ut non Aratum potius imitandum tuis filiis, quam te proponeres. „Ac videntur“ pergit „illa verba: παντὸς ἀεὶ βέλτιστον non vacare mendo, sed deesse ἑαυτὸν aut aliquid tale. φιλοκάλων autem est optima et nobilissima exempla ad imitandum aliis proponere, non temere se ipsos, neque semper.“ Anonymus conjecit βελτίω αὐτὸν ἡγεῖσθαι, probante Solano et Schaefero. Reiskius dedit βελτίστου pro βέλτιστον „laudis cujusque principatum appetere, velle primus haberi in quocunque genere virtutis.“ Ἠγεῖσθαι censet hic non idem valere atque νομίζειν, sed ἄρχεῖν, ἡγεμῶν, ἀρχηγὸς εἶναι, primus exempli, instituti, coepti auctor

esse. Coraes denique conjecit βέλτιστον αὐτὸν, cui Schaeferus opponit, tum πάντων scribi debere. Sed mihi, his omnibus conjecturis missis, quae vulgo leguntur, recte habere videntur. Sententia enim eorum est: hominis enim sibi ipsi nimis placentis, non virtutum amanti est, cujusque semper ut optimum, dactem esse velle sive cuique se ut optimum praeferre. Ergo Polycrates et Pythocles aliis exemplis debent uti, nec suam tantum rationem sequi. C. II. 1028. a. pro: Ἐξήτει δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀνελεῖν Ἄρατον malim scriptum esse τὸν Ἄρατον ἀνελεῖν, uti paulo post pro Προφάντῳ δὲ τῷ Κλεινίου ἀδελφῷ γεγαμημένης, τῷ ἀδελφῷ Κλεινίου, nisi hic hiatus ut necessarium in ejusmodi locutionibus excusare vis. C. IV. 1028. e. ἔργον ante οὐδὲν vitium est typhoteticum in exempl. Teubneriano pro ἔργον. Sed c. V. 1029. a. in verbis: τὸ δὲ (scr. δ') ἔξωθεν ἕψος ὑπὸ κλιμάκων οὐ πάνυ ἀνεφικτον, non omnino probo, quod altitudo non valde inaccessa i. e. nicht sehr unerreichbar dicitur. Expectaverim potius: non ubique, sive non ab omni parte, suspicorque pro πάνυ scriptum fuisse πᾶν. C. XX. 1035. f. hiatus in verbis: πρὸ τοῦ καλουμένου Ὀριδος non offendit. C. XXXIV. 1043. a. in verbis: Διογένης ἐπεμψεν ἐπιστολὴν εἰς Κόρινθον ἐξίστασθαι τῆς πόλεως κελύων τοὺς Ἀχαιοὺς, ἐπειδὴ Ἄρατος ἀπέθανεν, displicet ἐπειδὴ. Causa enim potius est indicanda, cur hoc juberet. Scribendum igitur fuerat ἐπιγ', quia quidem. C. XL. 1046. a. in verbis: ἐξουσίαν ἀνυπεύθυνον (in Teubn. est male ἀνυπεύθυνου) ὁ Ἄρατος λαβὼν τοὺς μὲν ἐν Σικυωνίᾳ ἐφθαρμένους ἀπέκτεινε, τοὺς δ' ἐν Κορίνθῳ περρωμένους ἀναζητεῖν καὶ κολάζειν ἐξηγηταίαιε τὸ πλῆθος displicet ἐφθαρμένους. Non enim de perditis, minus etiam de pereuntibus hic est sermo. Conjicio igitur Plutarchum πεφρασμένους indicatos sive accusatos rerum novarum studii scripsisse.

Numerabis igitur in vita Arati quinque graviores hiatus, ex quibus unus c. I. librorum auctoritate, tres alii de causis, v. c. V. XXXIV. et XL., et unus c. II. propter vocalium concursum videbatur tollendus.

La vita Galbae c. IV. 1054. e. nunc legitur: τὸ γὰρ ζητεῖν, *Néroni εἰ πιστοὶ μενοῦμεν, ἤδη μὴ μενόντων ἔστιν.* Sed pro μενοῦμεν, quod Schaef. probante Corae de suo dedit, vulgo μένομεν habent et in iis, quae sequuntur μὴ μενόντων jam a Corae editum est auctoribus Bryano et Solano. Reiskius voluit οὐκέτι μενόντων, Lipsius οὐ μενόντων. In Junt. et Ald. est solum μενόντων sine negatione, quod Crat. correxit in μενόντων. Exempl. Paris. praebet μανέντων, quod Bryan. sequitur et Crusier. expressit: furientium jam est. In Bodl. 5. autem est μενόντων. Faehsius in animadv. ad Plut. Opp. ἤδη δαιμονιώντων vel κυμαινόντων vel μὴ μενόντων vel μανέντων conjecit. Equidem primum optativum μένομεν defenderim, quia non a ζητεῖν pendet, sed sententia est: si forte fideles maneamus. Deinde pro μενόντων conjicio legendum esse μελλόντων, quod verbum quam saepe cum μένειν permutetur, non est quod pluribus exponam, ut sententia sit: consultare de hac re Neroni, etiamsi fideles maneamus, tamen idem valet, ac si ad defectionem nos paremus, ita ut post *Néroni* interpungendum sit. Pergitur autem tum optime: ὡς οὖν ὑπαρχοντος ἐχθροῦ Νέρονος. C. XX. 1062. a. in verbis: τῶν οἰκετῶν ἐδωρήσατο τοὺς εἰθισμένους περὶ διαίταν ἡγεμόνι ἐμμελῶς ὑπουργεῖν pro ἡγεμόνι exspectaverim δεσπότη. Plutarchus igitur fortasse ἡγεμόσιν scripsit, ut esset: qui consueti erant ducibus bene ministrare; quali hominum genere Galba tum ut imperator indigebat. C. XXIII. 1063. c. in verbis: τοσοῦτος ὄμβρος καὶ ζόφος ἐξεχύθη εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ τὴν πόλιν, Plutarchus fortasse εἰς τὸ στρατόπεδον ἐξεχύθη καὶ τὴν πόλιν scripsit. C. XXIV. 1063. f. in verbis: Ἐν δὲ ταύτοις Οὐετούριος καὶ Βάρβιος, ὁ μὲν ὀπτίων, ὁ δὲ τεσσεράριος (οὕτω γὰρ καλοῦνται οἱ διαγγέλων καὶ διοπτήρων ὑπηρεσίας τελοῦντες), vulgo pro διαγγέλων et διοπτήρων exhibent δι' ἀγγέλων et δι' ὀπτήρων. Emendationem Bryan. et Sol. ex Constantino commendaverunt. Secutus est Reiskius. Equidem in hoc loco nil nisi interpretamentum verborum latinorum optio et tesserarius mihi

reperisse videor, quod non a Plutarcho, cujus temporibus lectores hoc hominum genus minime ignorabant, sit profectum. C. XXVIII. 1066. a. in verbis: τὴν δὲ Πείσαννος ἢ γυνὴ ἔλαβεν Οὐερανία δεηθεῖσα Junt. Ald. Crat. Francof. vitiose οὐ κρανίου praebent, unde Bryan. Οὐερανίου dedit. Lipsius autem ad Tacit. Histor. I, 47. reposuit Οὐερανία, qua in re eum secutus est Reiskius. Solanus deleri vult δεηθεῖσα. At Tacit. l. all. aperte dicit: quaesitis redemptisque corporibus, ita ut δεηθεῖσα locum suum bene habeat. Verborum ordinem tamen mutaverim et ἔλαβεν Οὐερανία ἢ γυνὴ δεηθεῖσα scripserim, in hiatu Οὐερανία ἢ γυνὴ minus offendens, quia post Οὐερανία pausa quaedam est. Tacitus l. all. etiam Verania uxor habet. C. XXIX. 1066. c. in verbis: Ὑπεριπόμενος δὲ τῷ γήρῳ ἄχρι τῶν ὀπλῶν καὶ τῶν στρατευμάτων ἀκράτος ἦν καὶ ἀρχαῖος αὐτοκράτωρ, Reiskius bene pro vulgato ὑπεριδόμενος ex Bodl. 5. Junt. Ald. et Crat. ὑπεριπόμενος dedit explicans hoc verbum per subversus, labefactus, et Schaeferus ἄχρι item non male interpretatus est: si respicias arma exercitusque nostrum: bis auf Waffen und Heere, ea vi, ut in his simul intelligatur eum integrum et antiquum imperatorem fuisse, et opponantur homines, quibus πάντα τὰ πράγματα πολοῦσιν ἑαυτὸν παρεῖχεν. Hiatus autem ante ἄχρι non offendit, quia post γήρῳ pausa est.

In vita Othonis c. I. 1067. a. nunc quidem legitur: ἀπέδωκεν ὅσα μὴ πεπραμένα τῶν κτημάτων ἐκάστου ἐξεύρισκεν, sed Junt. Ald. Crat. habent: ὅσα μὴ πεπραγμένα τῶν πραγμάτων ἐκάστου ἐξεύρισκεν, quod unum verum esse arbitror. Constat enim graece dici πράττεσθαι τί τινα, ea vi, ut sententia hic sit: quae quidem bonorum a singulis (qui ea possidebant) exacta videbat. C. V. 1068. e. in verbis: Δεύκιον τὸν Οὐτελλίου ἀδελφὸν minus quidem ex causa supra commemorata hiatus offendit, potest tamen etiam Δεύκιον τὸν ἀδελφὸν Οὐτελλίου conjici, uti eod. cap. legitur ἀδελφὸν Οὐεσσασιανοῦ. Ib. 1069. b. in verbis: ὕβρει δὲ καὶ κόμπῳ ἐκαμπέχεν ἐβούλοντο προσποιήσασθαι τὰς λειτουργίας ὡς κρατί-

τοὺς ἀπαξιούντες, οὐχ ὡς ἀδύνατοι φέρονται. primum Reiskius offendit quaerens: num κόμπω ἐπ' ἀμπεχόνῃ vana gloriatione ob vestitum suum, utpote qui ornatior et splendidior erat, quam reliquorum militum. Deinde suspicatur: ἐβούλοντο πρόσω ποιήσασθαι: conabantur a se amoliri munia militaria. Coraëus aliquid excidisse opinatur, Hasius ad ἐπαμπέχειν φαυλότητα aut tale quid deesse censet et pro προσποιήσασθαι mavult aut προσποιήσάμενοι simulantes aut τῶ προσποιήσασθαι τὰς λειτουργίας. At Coraëus verba recte struxit: ἀπαξιούντες προσποιήσασθαι τὰς λειτουργίας i. e. λέγοντες μὴ προσήκειν αὐτοῖς προσπ. λ. scil. subire munia, nostrum: sich der Kriegsdienste anzunehmen. Quod autem objectum ad ἐπαμπέχειν attinet, ego nequaquam cum Schaefero τὴν τῶν λειτουργιῶν ἀπαξίωσιν suppleverim neque magis verba explicuerim: volebant videri tegere laborum detrectationem insolentia et jactatione. Minime enim volebant videri tegere, sed rem revera erant tecturi insolenti modo. Scribas igitur: ὕβρι δὲ καὶ κόμπω ἐπαμπέχειν ἐβούλοντο κ. τ. λ. ea vi ut sit: superbiae etiam vanam gloriationem addere volebant. Nam ἐπαμπέχειν proprie est: super veste aliam induere vestem. Ib. in verbis: ἐκινδύνεουσε μικροῦ ἐλθόντα (scr. ἐλθόντ') ἀνελεῖν αὐτὸν Schaeferus de suo μικροῦ dedit pro vulgato μικρὸν, afferens c. VI. extr. At eodem jure μικρὸν legi posse supra jam vidimus. C. IX. 1070. e. vocalium concursus erit excusandus in verbis: Αἰτίαι δὲ πλείονες ἄλλαι ὑπ' ἄλλων λέγονται, quia verba; ἄλλαι ὑπ' ἄλλων non apte poterant disjungi. Ib. 1070. f. in verbis: τοῖς στρατεύμασιν ἀμφοτέροις παρίσταντο (scr. παρίστανθ') ὅρμαι πολλὰ εἰς ταὐτὸ συνελθεῖν vulgo ὡς ante εἰς legitur, quod Coraëus asteriscis inclusit et Schaeferus delevit memor Krügeri praecepti ad Xenoph. Anab. I, 8, 10. ὡς consilii vim habentem infinitivum respuere. At confer ex Anab. I, 5, 10. et II, 3, 4. et retine ὡς, ante quod verbum hiatus minus offendit, quia pausa est. C. XII. 1073. a. non offendet quod vocales concurrunt in nomine certo et definito: ἡ μὲν Οὐτελλίου

Ἀρκαξ. Sed c. XVII. 1074. d. in verbis: *καὶ μετὰ βροῆς οἱ στρατιῶται εἰσέπεσον ἐπὶ τὰς θύρας*, ordo verborum olim alius et quidem hic fuisse videtur, ut *μετὰ βροῆς* ante *εἰσέπεσον* esset collocatum.

Ex quinque igitur hiatibus in vita Galbae obviis unam e codicibus, veluti c. IV., duos aliis de causis, c. XX. et XXIV., et duos propter vocalium concursum corriges, uti in vita Othonis ex quinque ejusmodi vitiis tria codicum auctoritate tolles c. I. V. et IX., unum aliis de causis c. V. et unum hiatus ipsius causa c. XVII.

Quod autem in iis quae disputavimus de vitis Plutarchi, satis demonstrasse mihi videor, ab hoc quoque scriptore vocalium concursum diligenter esse evitatum, id non minus in

Capite quinto

de hiatu in Plutarchi scriptis, quae vulgo moralia dicuntur

ostendam. Nam in his quoque scriptis non quidem semper eandem, sed tamen satis magnam curam in hac re a Plutarcho fuisse adhibitam non negabit, qui singulos libros studiosius perlegerit. Perspicies autem minus quidem studium quam in multis aliis ejus scriptis, sed tamen studium aliquod ejusmodi in

Quaestionibus Romanis, quem librum ex historicis primum hic perlustrabo. Ita cap. III. quidem p. 264. b. haec leguntur: *Διὰ τί, πολλῶν ὄντων ἐν Ῥώμῃ καὶ τῶν Ἀρτέμιδος, εἰς μόνον τὸν ἐν τῷ καλουμένῳ Παιτρικῷ στενωπῷ ἄνδρες οὐκ εἰσίσαι;* sed hiatus potest excusari, quia *μόνον* ita post *εἰς* et ante *τὸν* collocatum non aliter erit explicandum, nisi ita ut sit: in solum sive unum templum idque templum per *τὸν*—*στενωπῷ* accuratius describatur. Quod si factum est, post *στενωπῷ* pausa est. Minus autem etiam offendit vocalium concursio c. XIII. 266. e. in verbis: *τῷ λεγομένῳ Ὀνώρει* (cod. Pet. *ὄνερε*), quod intelliges si ex nostra ratione scriptoris *τῷ λεγομένῳ* „Ὀνώρει.“ Non tentaverim etiam verba c. XIX. 268. a. *Διὰ τί τὸν Ἰωνοῦάριον* (Pet. *Ἰωνοῦάριον*) *μῆνα νέου ἔτους ἀρχὴν λαμβάνουσι;* quia haec *νέου ἔτους*

tam arcte cohaerent, ut in hac proposita quaestione vix mutari potue t. Sed c. XX. 268. e. in verbis: *τὴν οὖν μυρσίνην ὡς ἱερὰν Ἀφροδίτῃ ἀφοσιοῦνται. καὶ γὰρ ἦν νῦν Μουρσίαν Ἀφροδίτῃν καλοῦσι, Μυρσίαν τοπαλαιὸν (ὡς ἔοικεν) ὠνόμαζον.* Palat. *ἱερὰν Ἀφροδίτῃν* habet, unde fecerim: *τὴν οὖν μυρσίνην ὡς Ἀφροδίτῃν ἀφοσιοῦνται* delete verbo *ἱερὰν*. In iis enim quae sequuntur, non tam id probatur myrtum Veneri fuisse sacram, quam Venerem antiquis temporibus Myrtiam fuisse appellatam. Idem memoriae prodidit Plinius in Hist. Natur. XV, 19. scribens: Quin et ara vetus fuit Veneri Myrteae, quam nunc Murtiam vocant. Ergo Myrtum ut Venerem repudiabant. Loco Plinii motus etiam Xylander in verbis quae haec excipiunt *Μουρσίαν* conjicit pro *Μουρσίαν*, recte addens ὡς ἔοικεν ad id esse referendum, quod Graecorum *v* in Latinorum *u* sit mutatum. C. XXII. 269. a. in verbis: *ὅτι τῷ μὲν γένει Ἑλλῆν ἐκ Περόραιβίας ἦν (ὡς ἱστοροῦσιν), διαβάς δ' εἰς Ἰταλίαν, fortasse olim τὸ μὲν γένος scriptum fuit.* C. XXV. 270. b. in verbis: *ἀρβύλοισι γὰρ οἱ περισσοὶ τὰς ἀρχάς· οἱ δὲ μετὰ τὰς ἀρχάς ἄρτιοι ὄντες, οὐκ ἔχουσι τάξιν,* scribendum fortasse *ὄντες ἄρτιοι*, ut sit: quippe qui pares sint; post quae verba pausa erit. C. XXVI. 270. f. e conjectura Xylandri editum est: *μόνον οὖν τὸ λευκὸν εἰλικρινές καὶ ἀμιγές καὶ ἀμίαντόν* (Pal. *εὐμίαντόν*) *ἔστι καὶ βαφῇ ἀμίμητον·* cum vulgo et ap. Wyttenb. pro *καὶ βαφῇ* legeretur *βαφῇ καὶ*. Xylander autem hanc conjecturae attulit rationem: posse sane inquinari albedinem, sed tincturam (nisi sola aqua sordes exhalante) non facere lanam albam. Eadem de causa Mez. probante Wyttenbachio conjecit: *ἄμικτον* pro *ἀμίμητον*, quod tamen legi nequit, quoniam idem est, quod *ἀμιγές*. Ego vulgatum probaverim: *ἄμίαντόν ἔστι βαφῇ καὶ ἀμίμητον*, ut sit: quod sine macula est et colore et inde non imitabile. Quod autem Xylander his opponit: posse inquinari albedinem, hoc nil ad rem, nam quod est inquinatum, non amplius est album, de quo solo hic est sermo. C. XXX. 271. e. in verbis: *ἐν τῷ τοῦ Σάγκτου ἱερῷ for-*

tasse *ιερω* est delendum. Cap. XL. 274. a. in brevi ista quaestione: *Διὰ τί τῶ ἱερῷ τοῦ Διὸς οὐκ ἔξισται ἐν ἑκατέρῳ ἀλείφασθαι*; hiatus minus offendit, quia vix poterat evitari. C. XLI. 275. a. in verbis: *διὸ καὶ τῶν ὀνομάτων πολλὰ τοῖς παλαιοῖς, Συέλλιοι (Xyl. mavult Συλλιοι) καὶ Βουβολκοὶ καὶ Πόρκιοι ἦσαν, ὡς Φαινεστέλλας εἰρηκεν. offendit ἦσαν, quod non tam ad Συέλλιοι etc., quam ad τῶν ὀνομάτων πολλὰ est referendum. Fortasse omnino a Plutarcho copula non erat addita. C. XLVII. 276. b. in verbis: *Διὰ τί τὸ τοῦ Ἡρακλείτου ἱερὸν ἔξω πόλεως ὁ Ῥαμίλος ἰδρύσατο*; videtur legendum esse *τοῦ Ἡρακλείτου τὸ ἱερὸν*, uti c. XCIV. legitur: *Διὰ τί τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἱερὸν ἔξω πόλεως ἐστὶ*. C. LIII. 277. d. in verbis: *ἐπεὶ δὲ Ἄνδοι μὲν ἦσαν οἱ Τυρόηνοὶ ἐξ ἀρχῆς, multo aptius ἐξ ἀρχῆς post ἦσαν collocabitur, quia ἐξ ἀρχῆς potius cum Ἄνδοι quam cum Τυρόηνοὶ est conjungendum. C. LXXII. 281. b. in verbis: *φῶς γὰρ ἐστὶν ἢ ἐντὸς ψυχῆ, καὶ δεῖ τὸ (ita auctor. Ald. Bas. Xyl. et cod. E. Wyttenb. et Hutten. pro vulgat. τὸν) συνεῖν καὶ φρόνιμον, αἰὲ ἀναπεπταμένον αὐτῆς εἶναι καὶ δεδορκός, καὶ μηδέποτε συγκεκλειῖσθαι, μηδ' ἀποπνεόμενον. post αἰ videtur καὶ addendum esse, ut sibi sententiae hae: ἀναπεπταμένον εἶναι καὶ δεδορκός et μηδέποτε συγκεκλειῖσθαι μηδ' ἀποπνεόμενον eadem ratione respondeant, qua supra in quaestione αἰὲ τοὺς λαμπτήρας ἀνεφγμένους εἶναι et τὸ πῶμα μὴ ἐπικεῖσθαι. C. LXXXIV. 284. c. in verbis: *ὡς Μύσων (Pet. Μίσων) πρὸς Χίλωνα τὸν σοφὸν εἰπεῖν λέγεται ἐν χειμῶνι θρόνακα τεκταινόμενος. hiatus pausa excusabis, nisi χειμῶνος erat scriptum. Diogenes Laërtius certe I, 106. in simili narratione θέρους scripsit. Ibid. 284. e. in verbis: *συμβήσεται γὰρ, ἔτι πολλοῦ φωτός ὑπὲρ γῆν ὄντας, καὶ τοῦ ἡλίου καταλάμποντος ἡμᾶς, μηδέπω ἡμέραν ὁμολογεῖν, ἀλλὰ (scr. ἀλλ') ἔτι νύκτα (scr. νύκτ') εἶναι. deest aliquid. Non enim recte dicitur: *συμβήσεται ὁμολογεῖν μηδέπω ἡμέραν εἶναι, cum nesciamus qui negent diem adhuc esse, qui non alii atque mathematici erunt, qui diei et noctis discrimen in appulsu centri solis ad horizontem constituerunt; quam rationem Plutarchus in eo******

ut refellat. Xylander autem verba, quasi *δειν* esset itum, ita vertit: Fit enim ista ratione, ut diem e negare et noctem etiamnum durare cogatur fateri, cum adhuc infra terram multa luce nente sol nostram plagam illustrat. Et sane i quoque post *μηδέπω* videtur *δειν* excidisse, quo re- to c. Petav. Ald. Bas. pro *ὑπὲρ γῆν* scribo *ὑπὸ γῆν* ue post sed ante *ἡμᾶς* interpungo, ut sententia sit: ne mathematicorum rationem si sequimur, videt, ut si solis centrum nondum ad circu- a finitorem appulerit et hac de causa etiam lta lux adhuc infra terram sit, etiam sole i collucente et terram illustrante nos oport t fateri nondum diem, sed adhuc noctem e. C. LXXXVII. 285. d. in verbis: τὸ γὰρ δόρον (Xyl. mavult *κύριον*) ἐκάλουν οἱ παλαιοί· διὸ καὶ α *Κυρῖνον* ὀνομασθῆναι *Ἐννάλιον*, pro *Κυρῖνον* cod. . exhibet *κύριον*, et Ald. et Bas. *κῦριν*, quod non pro- dum. Sed quod idem Pet. ante *Ἐννάλιον* articulum addit, placet. Sententia enim est: Propterea am dicunt Quirinum nominatum esse id, od bellicosum est. Conf. de hoc loco vit. Romul. 26. e. C. XC. 285. e. haec leguntur: *κυνὶ δὲ πάντων λιστα τῶν ζώων ἐπολέμησε. καὶ γὰρ οὗτος αὐτῷ ἀεὶ λὰ πράγματα παρέσχε, καὶ ὁ Κέρβερος· καὶ ἐπὶ πάσι, Λικυμνίου παιδὸς οἰωνοῦ διὰ κύνα φονευθέντος ὑπὸ Ἱπποκοωντιδῶν, ἀναγκασθεὶς μάχην συνάγει, τῶν τῶν φίλων πολλοὺς ἀπέβαλε, καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἰφικλέα,* i in verbis jure offendes legens: etenim hic (i. e. ca- in universum) multa ei semper fecit negotia et Cer- us et alius canis. Erit certe *ἀεὶ* delendum, quia duo gularia Herculis certamina cum canibus solum afferun- , ex quibus nequaquam concludi potest, canes sem- re Herculem vexasse. Satis autem constat, quam pe a librariis *ἀεὶ* sit additum. C. XCI. 285. f. in his *δι'* (hoc recep. Hutt. a. Xyl. vulg. abest) *ὄν ἀπώ- ὄν φασιν εἶναι τῷ οἴκῳ, μηδενὶ Μανλίῳ ὄνομα Μάρκου εἶσθαι;* scribe τὸ ὄνομα, est enim de certo Marci illius

Manlii nomine sermo. C. XCIII. 286. b. in verbis: *ἀ λέγει ἀληθῶς Ἡρόδοτος* fortasse pro *ἀληθῶς τάληθῶς* legendum, haec enim saepissime inter se permutantur.

Qui igitur hoc in libello leguntur quindecim graves hiatus partim ex libris, veluti XX. XXVI. et LXXXVII, partim quia aliis de causis offendunt, veluti XLI. LIII. LXXXIV. XC. et XCI., correxerim et partim quia vocales concurrunt, ut XXII. XXV. XXX. XLVII. LXXII. et XCIII. certe notaverim.

In Quaestionibus Graecis c. I. 291. d. legitur: *οἱ μὲν τὸ πολίτευμα ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν ἄνδρες ἦσαν.* ubi cod. E. post *πολίτευμα* spatium habet unius verbi „Sane,“ inquit Wyttenb., sententia desiderat *ἔχοντες*: vel *νέμοντες*.“ Hutten. *ἔχοντες* facile suppleri posse contendit, quod ei minime concesserim. Τῷ scribe: *οἱ μέντοι πολιτεύοντες*. C. II. 291. f. in verbis: *τὸν δὲ λίθον ἀπὸ τοῦτου οὐ καθαρὸν νομίζοντες, ἀφωσιοῦντο.* fortasse olim *νομίζοντες οὐ καθαρὸν* scriptum erat. Minus offendit hiatus c. IV. 292. a. in brevi ista quaestione quippe quae simul ex aliorum sententia proposita fingatur: *Τίνας ἐν Κνίδω οἱ ἀμνημονες; καὶ τίς ὁ ἀρεστήρ;* C. IX. 292. e. in verbis: *τὸ δ' ἀληθές οὐκ ἔχει οὕτως* fortasse *οὐχ αὐτως ἔχει* erat scriptum. C. X. 293. a. in verbis: *ὅταν γοῦν ἀναδραμόντα μέγθος λάβῃ καὶ διακρίγῃ τὸ βλέπεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιγενομένων,* Wyttenb. conjecit *ἐπιγενομένων,* quod probat Hutten. Equidem malim verba *ὑπὸ τῶν ἐπιγενομένων* omnino abesse. Melius enim tum explicatur, quid *φυξίμηλον* sit, quia cum in iis quae antecedunt, scriptum sit: *ὡν ἐπιόντα τοὺς βλαστοὺς τὰ βοσκήματα κολοῦει καὶ ἀδικαὶ καὶ λυμαίνεται τὴν αὐξήσιν* quisque ad *βλάπτεσθαι* supplebit *ὑπὸ τῶν βοσκημάτων* sive *μήλων*. At *ὑπὸ τῶν ἐπιγενομένων* quemque qui accedit significat. Aut igitur cum Wyttenb. et Hutten. *ὑπὸ τῶν ἐπιγενομένων* est scribendum aut quod malim haec verba sunt delenda. C. XII. 293. b. in verbis: *τρεις ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κατὰ τὸ ἔξῃς,* poterit conjici *κατὰ τὸ ἔξῃς* olim ante *ἐνναετηρίδας* collocatum fuisse. Minus offendo ib. 293. c. in verbis: *ᾧ ὄνομα* (scr. ὄνομα) ἦν *Αἰξ*. C. XXI. 296. b. in verbis: *καὶ*

ὄθαι ἐπιμῆξαν αὐτοῖς, μέχρι παιδων γενέσεως πρὸς τὰς
 παρῖους γυναῖκας, fortasse και ante ἐπιμῆξαν excidit,
 hoc sane urgetur Tyrrenos non solum in Laonicam
 venisse, sed etiam cum feminis hujus terrae rem ha-
 se. Minas offendo c. XXV. 297. b. in verbis ἀλά-
 ρο μὲν κέκληται ὁ ἄληστα και πολὺν χρόνον μνημονευ-
 ὄμενα δειδοακῶς · quia post κέκληται pausa quaedam
 , uti c. XXVIII. 297. d. in quaestione: Τί δὴ ποτε
 ἔ Τερεδίοις εἰς τὸ τοῦ Τένου (Pet. Τέρου) ἱερὸν οὐκ
 ἔν τιν ἀύλητην εἰσελθεῖν, οὐδ' Ἀχιλλέως ἐν τῷ ἱερῷ μνη-
 ναι; sed ib. 297. e. pro παρεγγυῆσαι ἐν τῶν οἰκετῶν,
 ε x. τ. λ. fortasse τῶν οἰκετῶν ἐν scriptam fuit. C.
 X. 298. e. in quaestione: Τίς ἢ περὶ Θράκην Ἀραι-
 ἀκη; non offendo in hiatu, sed in nomine Ἀραι-
 , quod inde ortam esse dicitur ὅτι—ἀράς ἔθεντο περὶ
 τόπον τοῦτον οἱ Ἄνδροι. Pro Ἀραίνου autem eod.
 H. Venet. et in fin. Pet. Ἀράνου, habent, tu scribe
 ἰόν. C. XXXIV. 298. e. in verbis: τοῦτω οὐκ κατὰ
 τὴν προστάξει πορθμεὺς Ἰθακίσιος, τοῦτω a Wyttenb.
 E. est receptum pro vulgato: ταύτη. Petav. habet
 τα, unde equidem τοῦτ' i. e. πλοῖον fecerim, ut sen-
 tia sit: hoc igitur (sc. navigium) appulit etc.,
 id certe lectioni τοῦτω multo erit praefendum. C.
 XVII. 299. c. in verbis: ἔχθρα γὰρ αὐτῶ (Achilli)
 ἴον, ἢ φίλια, λέγεται γεγονέναι πρὸς τὴν πόλιν, ἀπα-
 ρτι μὲν τὴν μητέρα τοῦ Πολυκρίθου, Στρατιώτην, ἀπο-
 κριτι δὲ (scr. δ) τὸν Ἐρίππον, Ἀκίστορα. cod. E. ha-
 Ἐρίππον et Wyttenb. inde conjicit antiquiorem lectio-
 nē fuisse Ἐρίππον ἢ Ἀκίστορα, ut prima duo vocabula a
 risis correctoribus orta sint. Censet enim et hic et paulo
 nomen Ἐρίππον esse delendum dicitque Leucippum
 intelligendum, filium Polycrithi. Hoc quidem certum
 vitii quid inesse in narratione recteque ad verba quae
 sequuntur ὁ δὲ και τότεν εἰσαγεῖ κείσας, ubi in cod. E.
 τότεν abest etiamque locus lacuna duorum versuum Wyt-
 tripsit: totum capituli narrationem non tantis expeditam
 . Sed cur etiam in iis quae sequuntur Eriippus
 s fuisse dici quem Pectandrus miserit ad Achil-

lem, hic revera υἱὸν intellexerim Ερρίππι-
 ἴλιον et vulgatam retinuerim. Hiatus pausa excusatur. Ib. 299.
 d. in verbis: συγγενεῖς ἅπαντας αὐτῷ ὄντας. Wyttenb.
 αὐτῷ ex E. recepit pro vulg. αὐτῶν. Sed ego αἰσῆς
 scripserim: inter se cognatos. C. XL. 300. e. in ver-
 bis ἀποκτεῖναι Εὐνοστον ne dubita ex cod. Pet. articulum
 τὸν praefigere, uti infra 301. a. in verbis: ἀπεργρα-
 ψάσαι αὐτοῖς τὸν Εὐνοστον Plutarchus αὐτοῖς ἀπεργραψάσαι
 τὸν Εὐν. dedisse videtur. C. XLI. 301. b. in verbis:
 καὶ τεκοῦσαν υἱὸν ἀγαγὼν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, ἀπέδωκε τῇ
 Ἑλέωνι καὶ τὸ παιδίον καὶ αὐτήν. cod. Pet. male καὶ
 τεκοῦσα υἱὸν ἀγαγοῦσα ἐν τῇ B. habet, hiatus quidem
 Βοιωτίᾳ, ἀπέδωκε pausa excusari potest, quae post Βοιω-
 τίᾳ est, malim tamen εἰς τὴν Βοιωτίαν legi, quia antea
 haec sunt dicta: ἀνέλαβε τὴν Γλαυκίαν εἰς τὰς σαῖς, ex
 quibus eam in Boeotiam duxit. C. XLIV. 301. d. in
 quaestione: Τίνες ἐν Αἰγίῃ οἱ μονοφάγοι; hiatus videtur
 ferendus esse, est enim proverbialis dictio, v. Erasmi
 Adag. 215., uti c. XLVII. 302. c. in verbis: τὸ τῆς
 ἐπισκόπου Ἀρτέμιδος ἱερόν. quia τῆς ἐπισκοπῆς Ἀρτέμιδος
 quodammodo unum est verbum. C. XLVIII. 302. d. in
 verbis: ἀνελόντος δὲ τοῦ θεοῦ, ἕνα τῶν ὑπελαμένω το
 παλλάδιον φύλακα ποιῆσθαι hiatus pausa excusatur, quod
 etiam dicendum LI. 303. a. de verbis: καταχθόνια ἐν
 τῶν ἀγρῶν (scrib. c. Kaltw. et Wyttenb. qui similia ex
 Plat. Legg. III, 385. b. c. 586. 587. affert et Hom.
 Od. I. 112. et II. Y, 217. ἐκ τῶν ὄρων) εἰς τὰ πεδία
 ἀχράσι διατραφήναι λέγουσιν, ubi post πεδία pausa est.
 Ib. 303. b. in verbis: ὅθεν ἄπιοι ἀχράδες μετανομάσθη-
 σαν Wyttenb. ex cod. Pet. et E. non male οἱ ἀχράδες
 dedit, quamvis Hutten. dubitet, num ἀχράς in gen. masc.
 dicatur. Mihi autem tum omnino ante ἀχράδες verbum
 μετανομάσθησαν, cujus loco Wyttenb. non recte ex E.
 mavult ἐπονομάσθησαν, collocatum fuisse videtur. Ad.
 habet vitiose ἄπιοι. C. LIV. 303. c. verba: καὶ μέλλουσα
 γεμίσειν τὴν ναῦν Ἀφροδίτη ἐκέλευσεν ὕδωρ ἐμβαλλόμενα,
 καὶ μηδὲν ἄλλο πλεῖν τὴν ταχίστην. πεισθεῖς δὲ καὶ πρὸς
 ὕδωρον ἐνθῆμος ἐξέπλευσεν, Wyttenbachius sic e conjecit.

edit. Vulgo enim τὴν ναῦν ignorant et pro Ἀφροδίτῃ ἐλευσεν exhibent: τὴν Ἀφροδίτην κελύειν, quod ferri potest, si post πεισθεῖς deles δὲ et interpunctionem post ἐχίστην, ut sententia sit: credens Venerem sibi ornamento scilicet navem mandare, ut aquam neque aliud quid importans naviget celerrime et deinde argatur: καὶ πολὺ γ' ὕδωρ ἐνδέμενος et multam quidem aquam importans ancoras solvit. Cod. Pet. enim non male pro ἐξέπλευσεν exhibet ἐξέλυσεν. Ib. 303. autem in verbis φαίνεται οὐχ ἓνα πλουτίσαι hiatus minus offendit, quoniam pausa post φαίνεται est. C. LVI. 03. e. denique in verbis: τῶν δὲ φρονεθέντων ἀποθανόντων τινὲς λέγονται πρὸς τὸ Φλοῖον, καὶ τὰ ὀσῆα δείκνυται ἵππων. omnes libri (Ald. Bas. et cod. in ind. Var.) continent φάντων exhibentes pro φρονεθέντων, quod Stephanus primus edidit; in solo E. est φ. cum lacuna. τ φρονεθέντων ne intelligi quidem potest, cum de Amazonibus, ergo de feminis sermo sit. Deinde quid hoc sit: occisorum mortui esse aut si mutas genus occisam mortuae quaedam dicuntur circa Phloeum? Scribe potius τῶν δὲ φθασασῶν: earum quae aufugerant et cf. Xenoph. Cyrop. V, 4; 4., ubi οἱ φθάσαντες etiam legitur verbo alio non addito, ea vi ut sit: qui fuga raevenerant. Pro τὰ ὀσῆα δείκνυται autem cum Arn. et Bong. τὰ ὀσῆα δείκνυσθαι est scribendum, omisso ἵππων, quod genitivo τῶν φθασασῶν praecedente abundat.

Quae igitur in hoc libro, quem omnino paulo negligentius scriptum esse concedes, tredecim deprehenduntur huiusmodi vitia, poteris quidem, quatuor exceptis et e codd. nendandis veluti c. XXXIV. XXXVII. XL. et LIV., somnia e conjecturis tollere; v. c. II. IX. X. XII. XXI. XXVIII. L. LIV. et LVI., tamen non negandum est in libro saepe depravato his quoque locum suum esse; idque eo facilius concedes, si rationem ejus libri, cujus auctor nomen in hiatus evitando posuerit studium, consideraveris. Hic libro, cui nomen est

Parallela, in cujus prooem. legitur: πράγματι ἀρχαῖα. c. I. ἱστορεῖ Ἀριστείδης. II. τοιοῦτοι Ἀθηναῖοι —

φρουρεῖσθαι αὐτὸν — ιστορεῖ Ἀγαθαρχίδης — ἴσθι ἡμᾶς — ιστορεῖ Ἀριστείδης — τρίτη ιστοριῶν. III. πολυμήσαι ἑκατέρου — ἰδίου αἵματος — τρίτη Ἰταλικῶν. IV. ἐπέμφθη εἰς — ἐπὶ ἐπέκειτο — ἀνέβη ἐπὶ — ιστορεῖ Ἀριστείδης. V. τεσσαρακοσθῶ Ἰταλικῶν. VI. Πολυνεῖκει εὐαχουμένων — τὸ Ἀμφιάραω ἐβίστασας δόρου εἰς — δάφνη ἐγένετο — κατεπόθη ὁ — τρίτη Ἑκρωτικῶν. VII. ἠττωμένοι εἰς — τετάρτη Ἰταλικῶν. VIII. οὐζῆται ἀπολέσας — δευτέρω Ἰταλικῶν. IX. ᾧ ἦν θυγάτηρ καὶ Ἐπτωρία — θυγατρίδαι ἀδυμήσαντες — δαίκενται αὐτῆ. X. λεμῶ ἀπέκτεινεν — δευτέρω Ἰστορικῶν — ἀνοῖξι ἐβουλήθη. XI. προδοῦναι ἠβουλήθησαν. XII. ιστορεῖ ἐν — ιστορεῖ Ἀριστείδης. XIII. γάμου ἀποτυχῶν — Ἰόλη ἀπὸ — Κλωσία ἀπὸ — διεσώθη ἐπὶ — δόγματι ὑπὸ — τρίτη Ἰταλικῶν. XIV. τῇ Ἔστια οὐκ — Ἔστια ἐλεήσασα — τρίτη Ἰταλικῶν. XV. δῆ αὐτῆ. XVI. ἐχάρη ἡ — δευτέρω Ἀρκαδικῶν. — μόνη ἡ ἀδελφῆ οὐ συνεχάρη Ὠρατία. XVIII. θατέρου ἀνθρώπου. XIX. Διονύσου οὐκ — περιελομένη ἔδωκε — Πυθίου εἰκότος — Ῥώμῃ ἀγομένων. XX. Μέμνηται Εὐρεπίδης — βραβεί εἰσι — τετάρτη Ἰταλικῶν et sic per reliquum librum. Inde autem jure concludes, eos qui hunc librum Plutarcho abjudicaverint, inter quos secundum Wyttenbachium Rahkenius (ad Callim.) Dodwell (in Geo. min. II, 109.), Du Amiot, Vossius (de historicis I, 17.), Valckenarius (Diatr. in Eurip. 24.) et Sallierius (Memoir. Acad. Inscr. VIII.) sunt referendi, verum sensisse. Wyttenbachius ipse de hoc libro hoc tulit judicium: „esse foetum falsarii et vanissimi et ineptissimi et unius omnium mendacissimi; quippe et historiolas fingentis et auctorum nomina eumentii.“

In libro de fortuna Romanorum c. II. 316. l. in verbis: τὴν τῶν ἑκατέρου ἄκρων ἀνομοιότητα συνήγαγον, ne dubita, quin c. cod. Pet. et ed. Bas. τὴν ἑκατέρου τῶν ἄκρων ἀνομοιότητα scribas, ita ut uterque genitivus ab ἀνομοιότητα regatur, et ἡ τῶν ἄκρων ἀνομοιότης una fere sit notio. Vulgo articulum τῶν, quem jam Reiskius desideravit, omittunt. C. IV. 318. a. pro ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμᾶν fortasse ὡς Ἀλκμᾶν γενεαλογεῖ scriptum fuit. C. V. 318. f. in verbis: μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐξελπίσθησαν c. Pet. verum verborum ordinem

restitue : μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς ἐξελ.
C. VIII. 320. c. in verbis : λέγουσι γὰρ (Pet. λέγοντος γὰρ) ἐκλείποντος τοῦ ἡλίου ἠφανίσθαι , post ἡλίου pansa quaedam est. Ibid. autem in verbis : τοῦ τυράννου αἰ-
 τοῦντος ἀνελεῖν unum verum est quod Reisk. conjecit et Wyttenb. probavit ζητοῦντος, pro αἰτοῦντος, quod vix lo-
 cum suum tenere potest. Ib. **320. f.** in verbis : τοῦτό μοι δοκεῖ πρὸς τὴν Ῥωμύλου ἀρετὴν ἢ τὴν τύχην λέγειν Plutar-
 chus fortasse : πρὸς τὴν Ῥωμύλου λέγειν ἀρετὴν ἢ τὴν τύχην scripserat. Ib. in verbis : Δαμπρὰ μὲν τὰ σὰ ἔργα καὶ μεγάλα , videtur ἔργα delendum esse v. Plat. Pol. 258.
b. Xenoph. Anab. VII, 7, 44. Uti enim his in locis σὰ de commodis, ita hic de factis poterat dici. **C. IX. 322. b.** in verbis : Γαίου Ἀτιλίου καὶ Τίτου ὑπάτων hiatus possunt defendi. In vit. Num. c. XX. tamen melius legitar : ὑπατευόντων Μάρκου Ἀτιλίου καὶ Τίτου Μαλλίου, modo Γαίου praeferatur falso nomini Μάρκου, qua de re v. Eutrop. III, 3. et Oros. IV, 10. Quod Mez. autem ex illo loco hic post Τίτου Μαλλίου addi vult, minus necessarium esse videtur. Ib. **322. b.** in verbis : καὶ διέ-
 μειναν οἱ πόλεμοι ἄχρι τῆς ἐν Ἀκτίῳ νίκης Καίσαρος anti-
 quitus pro ἄχρι fortasse μέχρι scriptum fuit. **XII. 327. f.** in verbis : προσπεσούσης αὐτοῖς ἀγγελίας, φθείρεσθαι τὰ οἴκοι ὑπὸ τῶν προσοίκων βαρβάρων, ἐμβεβληκότων (cod. Petav. ἐμβεβηκότων) εἰς τὴν χώραν καὶ κρατούντων, ἀνε-
 χώρασαν mihi ὑπὸ delendum esse videtur, quo facto τῶν προσοίκων βαρβάρων ἐμβεβληκότων pro genitivis absolutis accipiendum est, commate post βαρβάρων deleto. **C. XIII. 326. c.** in verbis Homeri : οὐ γὰρ ἀναιμωτὶ γε διακριθήμεναι ὅτω ex Hom. Od. σ. 148. petitis hiatus non offendit.

Ex octo igitur gravioribus hiatibus in hoc libro ita obviis, ut minus bene excusari possint, duos c. II. et V. codicis auctoritate, tres conjecturis alia etiam de causa probabilibus c. VIII. IX. et XIII., et tres c. IV. et VIII. bis. cōcurrentium vocalium causa tolles.

In orat. I. de Alexandri Magni sive virtute sive fortuna c. II. **327. a.** in verbis : οὐς εὐθὺς ἐκ γενετῆς τῷ Κύρου θρόνῳ ἐνίδρυσας· fortasse ἐνίδρυσας post

γενετης collocandum est. C. XI. 332. e. in verbis: πῶν ὃ ἄν δρῶ ὁ σοφός Wyttenb. et Hutten. articulum ὃ quā vulgo abest, ex E. et Gron. receperunt, idque recte fecerunt, nam in Stoica sententia ista hiatus non offendit.

In orat. II. de Alexandri M. s. virtut. s. fort. c. IV. 336. f. pro καὶ διαλύεται (i. e. τὰ νεκρὰ σώματα partes cadaverum) ἐπ' ἀλλήλων suspicor καὶ ἐπ' ἀλλήλων διαλύεται scriptum fuisse. C. VII. 339. b. pro καὶ φρυγαὶ ἀνδρῶν fortasse καὶ ἀνδρῶν φρυγαὶ fuit scriptum. Ib. pro ἐπεὶ ἐν γε scribe ἐπεὶ γ' ἐν. Ib. 339. e. in verbis: καὶ δὴ ὁ σιδάρεος ἐκεῖνος πεπαινώμενος, οὐκ ἐκράτα τῶν λογισμῶν id recte jam sensit Xylander inesse poetæ alicujus dictum de homine durissimo alioquin, sed vi amoris emollito; sed car e margine codicis, in quo vocabuli spatium erat, ἐκεῖνος pro vulgato ἐκ τινος receperit non ita intelligo. Secuti quidem eum sunt Voss. Gronav. Mez. Wyttenb. et Hutten., non ita tamen Reiskius quā vulgatam fuerat aut μάλα καρτερώς καὶ δὴ ὁ σιδάρεος ἐκ κόρης τινός πεπαινώμενος conjicit. In cod. G. est ἐκεῖνος et in marg. cod. F. et coll. Mur. ἀλεκτῖνι, ex quo si facis ἀλεκτορι verum fortasse habebis. Hiatus autem minus offendit, quia a verbo ὁ σιδάρεος verba poetæ illius initium capiunt. Ibid. autem 339. f. non probo ἢ Ἀστυγόνα ἐξήνεγκε et suspicor ἐξήνεγκεν ἢ Ἀστυγόνα. Minus offendo c. IX. 341. in verbis: πρὸς Ἀρταξέρξην τὸν Κύρου ἀδελφόν ex causa supra commemorata, neque c. XI. 342. a. in verbis: Ὑρακινικοὶ ἰχθύες, quia hæc unam quodammodo habent notionem.

Paucorum igitur quæ in his orationibus deprehendebantur, vitiorum in or. I. unum c. II., et in orat. II. quatuor c. IV. et VII. ter. e conjecturis facillimis poterant sanari.

In libro de gloria Atheniensium c. II. 346. a. ferri poterit Πλεισταίνετος Φειδίου ἀδελφός, sed ib. 346. e. pro μικροῦ ἐφθη fortasse μικρὸν ἐφθη est scribendam, v. Plat. Pol. 293. e. Ale. I. 104. c. 131. e. Ib. 346. e. pro ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἐπαμινόνδα ἀφείλοντο τὴν Μαρτίαν expectaverim ἐκ τῶν τοῦ Ἐπαμινόνδα χειρῶν ἐφ. τ. M. C. VI. 349. a. in verbis: πλέον ἀνηλωκῶς φανεί-

αι ὁ δῆμος εἰς Βάκχας κ. τ. λ. fortasse φανεῖται ante πλέον erat collocatum. C. VII. 349. d. fer τὴν Βρασιδὸν ἰσπίδα. Ib. 349. f. in verbis: οὐδὲ (scr. οὐδ') ὅτε Καρκίνος Ἀερόπη (alii conj. Ἀλόπη) συνῆν ἢ Ἐκτορι Ἀστυδάμας, inest lusus verborum Ἀστυδάμας (tragicus) et Ἀστυδάμεια (axor Hectoris) qua de causa συνῆν, quod Vales. ad Harpocr. p. 43. et Valcken. Diatr. 13. reprehendunt, defenderim, et verterim sane, uti latinus interpres, per: rem habuit. Wyttenb. coniecit vel ἐνίκα vel εὐμηροει. Item non offendo c. VIII. 350. e. in τὸν Αἰσχίνου κατὰ Τιμάρχου ἐταιρήσεως, ut in titulo.

: Quae cum ita sint tres minus facile excusandos hiatus, ut c. II. duos et c. VI., reperies in hoc juveniliter scripto libro.

In libro de Iside et Osiride c. V. p. 353. a. ad verba: οὐδὲν γὰρ οὕτω τιμῆ Αἰγυπτίοις, ὡς ὁ Νεῖλος Wyttenb. haec adscripsit: „Meziriacum et Reiskium τιμῆ effendit ἐν τιμῇ requirentes: certe poterat aut hoc aut τιμᾶται scripsisse Plutarchus: quod nunc legitur, minus cum ipsius oratione, quam Aeliani, Philostrati et similium curiositate congruit.“ Equidem τιμῆς legendum esse censeo, ut genitivus ab οὔτω regatur, de quo usu, si οὔτως significat eo gradu, v. Bernhard. synt. gr. p. 158. C. VIII. p. 353. e. in verbis: οὐδὲ (scr. οὐδ') ὑπὸ δεισιδαιμονίας—ἐγκυτεστοιχειοῦτο ἱεροουγίαις Wyttenbachius jam desiderat articulum ταῖς. C. IX. p. 354. d. in verbis: ἡ μὲν οὖν εὐλάβεια τῆς περὶ τὰ θεῖα σοφίας Αἰγυπτίων, τοσαύτη ἦν, fortasse ἦν non est a Plutarcho profectum. C. X. 354. f. in verbis: δοκῶ δ' ἔγωγε καὶ τὸ τὴν μονάδα τοὺς ἄνδρας ὀνομάζειν Ἀπόλλωνα, καὶ τὴν δυάδα Ἄρτεμιν, Ἀθηναῖν δὲ τὴν ἑβδομήδα, Ποσειδῶνα δὲ τὸν πρῶτον κίβρον, Hatten. cum Squir. in τὴν δυάδα Ἄρτεμιν articulum transposuit pro cett. δυάδα τὴν Ἄρτεμιν, quod Faehsius in Animadv. in Plutarch. Opp. Lips 1825. p. 14. bene defendit, quia hoc ab ἄρτιος derivetur. C. XIX. 385. c. Osiris ex Horo quaerit: τί χρησιμώτερον οἶται ζῶον εἰς μάχην ἐξιοῦσι. τοῦ δ' Ὄρον ἵππον εἰπόντος, ἐπιθανμιάσει καὶ διαπορήσει, πῶς οὐ λέοντα μᾶλλον, ἀλλ' ἵππον. εἶπεν οὖν τὸν Ὄρον, ὡς λέων μὲν ἀρέλιμον ἐπιδομένῳ βουηθείας,

ἵππος δὲ φεύγοντα διασπᾶσαι καὶ καταναλῶσαι τὸν πόλιμον. At neque comparatio illa leonis et equi, animalium diversissimorum, satis apta est, neque equus hosti dilacerando et devorando inservire ullo modo potest. Quae de causa Wyttenbachius pro διασπᾶσαι legi vult διαρπᾶσαι, διαπαλαίσαι et deinde διαρκᾶσαι et Reiskius: βοήθειας, διασπᾶσαι καὶ καταναλῶσαι τὸν πόλιμον, ἵππος δὲ φεύγοντα καταλαβεῖν. ἀκούσαντι etc., neque minus latini interpretes aliam quam graecorum verborum sententiam expresserunt. Verterunt enim: equum facere ad instandum hosti cumque interficiendum; quod verba ipsa significare non possunt. Recte enim jam Faehsius in libr. commem. p. 15. Xylandrum vituperans docet διασπᾶσαι potius esse hostem divellere, per-rumpere, dissipare, qua vi etiam p. 469. legatur. Verum igitur sine dubio habet Synesius de provident. fin. p. 115. qui eandem rem referens scripsit: ὅταν Ὄρα τῷ παιδί γνώμη γένηται συμμαχίαν (expectaverim potius σύμμαχον) ἐλέσθαι πρὸ τοῦ λέοντος λύκον. Λύκον igitur pro ἵππον etiam in Plutarchi loco usquequaque restitue. Vid. Metam. crit. ad Plutarch. emend. p. 4. et 5. C. XX. 358. e. in verbis: ὅτι δ' οὐκ ἔοικε ταῦτα κομιδῇ μυθεύμασιν ἀραιοῖς καὶ διακένοις πλάσμασιν, οἷα ποιητὰ καὶ λογογράφοι, καθάπερ οἱ ἀράχνη, γεννῶντες ἀπ' αὐτῶν ἀπ' ἀρχῆς ἀνυποθέτου ὑφαίνουσι καὶ ἀποτείνουσιν, ἀλλ' ἔχει τινὰς ἀπορίας καὶ παθῶν διηγήσεις, αὐτῇ οἶσθαι καὶ καθάπερ οἱ μαθηματικοὶ τὴν ἴριν ἔμφρασιν εἶναι τοῦ ἡλίου λέγουσι ποικιλομένην τῇ πρὸς τὸ νέφος ἀναχωρήσει τῆς ὕψεως, οὕτως ὁ μῦθος ἐνταῦθα λόγον τινὸς ἔμφρασίς ἐστιν ἀνακλῶντος ἐπ' ἄλλα τὴν διάνοιαν, ὡς ὑποδηλοῦσιν αἱ τε θυσιᾶι κ. τ. λ. primum ἀπ' ἀρχῆς ἀνυποθέτου editum est a Hutten. cum Squir. et Wyttenb. e' correctione Baxt. et Bentl. ut sententia sit: quae, aranearum instar, omni veritatis historicae fundamento destituta, ex se ipsis gignentes pertextunt poëtae. Vulgo enim ἀπαρχὰς ἀνυποθέτους exhibent, quod Xylander recte vertit: initia nullo fundamento innixa. Mutatio autem nequaquam necessaria esse videtur, modo

γεννώντες non ad poëtas, sed ad araneas referas, quae ex se ipsis prima fila (quae recte ἀπαρχάς poteris dicere) ita gignunt, ut priusquam cetera accesserint, sine ullo fere fundamento in aëre pendeant. Eodem autem modo, inquit, pertexunt poëtae fabulas. Deinde αὐτῇ οἶσθα est ex Reiskii conjectura. Vulgo enim solum αὐτῇ habent. Squirius conjecit αὐτῇ ὄρας et Wytttenbachius prius utramque et conjecturam et Reiskii et Squirii probavit, sed postea vidit, post antecedentem similem formulam αὐτῇ δυσκολαίνεις hanc iterationem frigere et verisimilius ei visum est, antiquitus scriptum fuisse δείξει αὐτὸ, quorum prius vocabulum a praeced. δηγήσεις absorptum sit. Ego neutrum probo, sed primum recte habere censeo ἔχει, quod e correct. Squir. confirmata auctor. Petav. E. Flor. cum Wytttenb. ab Huttenio receptum est pro vulgato ἔχει, deinde pro αὐτῇ scripserim αὐτὰ et in iis quae sequuntur ante ὑποδηλοῦσιν deleverim ὡς additum a librariis structurae ignaris propter praecedens οὕτως, verbaque ita struo: ὅτι δ' οὐκ εἶοικε ταῦτα — ἀλλ' ἔχει τινὰς — δηγήσεις αὐτὰ καὶ (scil. ὅτι) — ὁ μῦθος ἐνταῦθα λόγου τινὸς ἐμφασίς ἔστω — ὑποδηλοῦσιν αἱ τε θυσίαι — αἱ τε τῶν νεῶν διαθέσεις — οὐχ ἤκιστα δὲ (scr. δ') ἡ τῶν Ὀσιρείων δόξα. In ceteris verbis autem viri docti in ἀπορίας offenderant et Markland. ὑπόνοιαι, Wytttenb. et Reisk. ιστορίας conjecterant. At sententia est fabulas istas non prorsus esse fictas, ut poëtarum fabulas, sed continere enarrationem rerum, quas aliquis revera passus sit (παθῶν δηγήσεις) et difficultates, quibus obstrictus fuerit (ἀπορίας τινὰς), ita ut ἀπορίας locum suum non minus bene teneat, quam in iis quae sequuntur verbum ἀναχωρήσει, cujus loco Reiskius ἀνακλάσει et Wytttenb. aut hoc aut ἀναχωρώσει reponi vult. At quonam alio modo iridem conspicies quam cum facie tua a sole ad oppositam nubem recedens? idque exprimitur verbis: τῇ πρὸς τὸ νέφος ἀναχωρήσει τῆς ὄψεως. Non magis denique probabis Squirii conjecturam, qua ὁ ἐνταῦθα μῦθος i. e. praesens fabula legatur vult. Sententia enim eadem est in verbis: ὁ μῦθος ἐνταῦθα fabula hic, i. e. de qua hic agitur. C. XXI.

359. c. in verbis: οὐ μόνον δὲ τούτου οἱ ἱερεῖς λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ὅσοι μὴ ἀγέννητοι, μηδ' ἀφθαρτοι, τὰ μὲν σώματα παρ' αὐτοῖς κεῖσθαι Squirius et Hutten. assentientibus Baxt. et Bentl. τούτου e Petav. dederunt pro vulgato τούτων, quia de Osiride solo sermo sit. At equidem τούτων de locis, quae in iis, quae antecedunt ut sacris et sepulcro et cultu Osiridis insignibus enumerata sunt intelligo explicoque: non solum horum locorum sacerdotes, sed etiam sacerdotes ceterorum deorum id affirmant, corpora eorum esse apud se sepulta. C. XXVIII. 362. a. in verbis: καὶ μέντοι Ἡρακλείτου τοῦ φυσικοῦ λέγοντος; scrib. μένθ'. C. XXX. 363. a. in verbis: λέγουσι γὰρ ἐν ἀρτίῳ μέτρῳ ἕκτῳ καὶ πεντηκοστῷ γεγονέναι Τυράνην ἡΐτας quidem ut in numeris minus offendit, velim tamen ante ἕκτῳ legi. Ib. in verbis: καὶ πάλιν τὴν μὲν τοῦ τριγώνου, Ἄδου καὶ Διονύσου καὶ Ἄρεος εἶναι· suppiendum est cum Reiskio δύναμιν neque negandum post τριγώνου pausam quandam esse, velim tamen ante Ἄδου τὴν repeti. C. XXXI. 363. pro μέντοι ante ὄνος scribe μέν'. C. XXXIV. 364. d. in verbis: Καὶ γὰρ Ὅσιριν Ἑλλάνικος Ὑσιριν εἰσικεν ἀκηκοέναι ὑπὸ τῶν ἱερέων λεγόμενον. οὕτω γὰρ ὀνομάζων διατελεῖ τὸν θεὸν, αἰκνῶς ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ τῆς εὐρέσεως. Markland. et Wyttenb. pro φύσεως legi volunt ὕσεως (quod novum est verbum) et pro εὐρέσεως—ὑγρασίας. Reiskius pro εὐρέσεως coniecit ὑγρέσεως et pro φύσεως vel ὕσεως vel δούσεως. Squirius post φύσεως addi vult τῆς ὑγρᾶς et Markl. etiam coniecit ἀπὸ τῆς ὑγρᾶς φύσεως καὶ τῆς ὕσεως. Ὑσεως etiam Salmas. correxerat. Sed omnes hae correctiones nequaquam sunt necessariae. Disputat Plutarchus de ea sententia, qua Osirin sapientiores sacerdotum ἀπλῶς ἄπαντα τὴν ὑγροποιὸν ἀρχὴν καὶ δύναμιν esse dicebant (v. c. XXXIII.). Comparavit eum inde cum Dionysio sive Baccho pergitque Hellanicum auctorem esse ejusdem sententiae. Nam Hellanicus, inquit, Osirin etiam Hysirin se a sacerdotibus nominatum audivisse proposuit (ἔθθηκεν enim quod omnes libri habent neque cum

Squir. in *εἶρηκεν*, neque cum Markl. in *ἐφρησεν*, neque cum Valckenario ad Phoeniss. 251. et Reiskio, Wytttenb. et Hutten. in *ἔοικεν* erat mutandum, licet Wytttenbachius valde laudaverit hanc conjecturam. Vide de hujus verbi usu Xenoph. Oecon. XVIII, 12. et Pseudo-Demosth. Aristog. I, 783.). Solet enim deum ita nominare a natura ejus (quae est *ὑγροποιός*, uti supra est dictum) et inventione (scil. aquae, uti ipsum nomen *Ἰσσιρις* indicat). Jure igitur locum hic suum tenent et *φύσεως* et *εἰρέσεως*, nec quidquam est mutandum, nisi ordo verborum. *λεγόμενον* enim videtur ante *ὑπὸ τῶν ἱερῶν* collocandum esse. V. Metam. crit. p. 10. C. XXXVI. 365. d. in verbis: *ἄλλος δὲ λόγος ἐστὶν Αἰγυπτίων, ὡς Ἄποκίς ἡλίου ὢν ἀδελφὸς ἐπολέμει τῷ Διὶ, τὸν δ' Ἰσσιριν ὁ Ζεὺς — Διόνυσον προσηγόρευσεν.* videtur μὲν post *ἡλίου* esse addendum. Ex sententia Plutarchi enim hac narratione docere volebant, humore exstingui nimium siccitatis, Jovique i. e. spiritui siccam et igneam naturam quae non quidem ipse sol sit, sed quandam cum eo habeat cognationem, esse inimicam et adversam. C. XXXVII. 365. e. in verbis: *Ἀρίσταν τοίνυν ὁ γεγραμὸς Ἀθηναίων ἀποικίαν ἐπιστολῇ τιμὴ Ἀλεξάρχου περιέπεσεν, ἐν ἣ Διὸς ἱστορεῖται καὶ Ἰσιδος υἱὸς ὢν ὁ Διόνυσος ὑπὸ Αἰγυπτίων, οὐκ Ἰσσιρις, ἀλλὰ (scr. ἀλλ') Ἀρσαφίς, (ἐν τῷ ἄλλῳ γράμματι) λέγεσθαι, δηλοῦντος τὸ ἀνδρεῖον τοῦ ὀνόματος.* libri omnes habent *περιπέσειε νῆδος*, vel uti Xyl. *νῆδος. ἱστορεῖται δὲ καὶ κ. τ. λ.* Uti supra est scriptus locus a Reisk. Wytttenb. et Hutten., emendavit eum Valcken. ad Eurip. Phoen: 351., postquam Xylander conjecit, totum id, quod ex epistola Alexarchi Aristo retulerit, intercidisse et Squirius corrigendum esse dixit: *ἐν ἣ ἱστορεῖται ὡς καὶ Ἰσ.* et deinde *λέγεται* pro *λέγεσθαι*. At verba, uti nunc sunt edita, cum iis quae praecedunt, minime cohaerent. In illis enim traditur, hederam a Graecis Baccho consecratam ab Aegyptiis Chenosirin nominari i. e. plantam Osiridis. Est autem scriptor inde demonstraturus Osirin et Bacchum eundem esse. His ea quae supra adscripsi per *τοίνυν* annectuntur, quae particula vel conclusioni vel transitui inservit.

At contrarium potius sequitur narraturque, Aristonem (igitur?) in epistolam quandam incidisse, in qua Bacchus ab Aegyptiis non Osiris, sed Ἀρσάφης nominatus esse feratur. Mirum deinde est, quod Aristo ita per librum, qui ad Osiridis res describendas minime multum conferre poterat, accuratius significatur, cum tamen nil aliud fecerit, quam ut in epistolam quandam obscuri hominis (is enim est Alexarchus, qua de causa etiam suspicor a Plutarcho non τινί, sed τινός fuisse scriptum) incidere. Fortasse igitur Plutarchus scripsit: Ἀρίστον τούτων ὁ γεγραμῶς Ἀθηνᾶς αὐτὸν (i. e. κειτὸν) οἰκεῖον (i. e. proprium), ἐπιστολῇ τινός Ἀλεξάρχου περιπέσειεν (cecidere i. e. erraverit ex mea sententia, cf. Herod. I, 8.), ὃς Νήϊδ (suppl. αὐτὸν οἰκεῖον εἶναι γέγραφε). Νήϊδ autem Aegyptiacum nomen Minervae erat. Per Ἰστοραῖται δὲ καὶ autem tum nova disputationis pars incipitur, in qua pro Ἀρσαφῆς legas Ἀρσάφης. Squirius conjecit Ἀσφῆς quod Silvestre de Sacy probavit. Si enim Ἀρσαφῆς quod libri habent, et quod Jablonskius defendit, legitur, verba ἐν τῷ ἄλλῳ γράμματι cum Wytttenb. et Reisk. sunt delenda. Illud Ἀρσάφης autem magis etiam τὸ ἀνδραῖον significat et propius accedit ad Ὀσίφης. C. LXIX. 371. a. Squirius quem secutus est Wytttenbachius dedit: καὶ πρὸς τὴν βελτίονα ἀεὶ δυσμαχοῦσαν, consentitque Markland. nisi participium ante vel post ἀεὶ desit, et Reisk. revera ὑπαντῶσαν i. e. ἐναντιουμένην inserendum esse suspicatur et διαμαχοῦσαν legendum pro δυσμαχοῦσαν. Libri autem habent: ἀεὶ πρὸς τὴν βελτίονα καὶ δυσμαχοῦσαν, quod unum verum esse existimo. Dicere enim vult scriptor: vis deterior et in corpore et in anima universi valde inhaeret, etiamsi semper contra meliorem frustra impugnet. Δυσμαχεῖν ea vi etiam est dictum ap. Sophocl. Antig. 1106. C. LII. 372. b. verba: τῷ δὲ θεομῶ γινόμενον καὶ τῷ φρεσὶ ἐνδᾶ Hutten. e cod. Pet. cum Squir. et Wytttenb. sic edidit, cum vulgo ἐνδᾶ etiam post γινόμενον legatur. Quod verbum cum aperte male habeat statim repetitum, ego potius ἐνδᾶ post φρεσὶ deleverim et post γινόμενον retinuerim.

C. LIII. 372. f. in verbis: *εικὼν γὰρ ἐστὶν οὐσίας ἐν ὕλῃ ἢ γένεσις καὶ μίμημα τοῦ ὄντος τὸ γινόμενον* Hutten. articulum ἢ quem libri ignorant, e Reisk. et Wytttenb. mente addidit. Equidem tamen potius cum Markland. et Squir. fecerim qui ἢ ἐν ὕλῃ γένεσις conjecerunt. **C. LIV. 373. a.** in verbis: *ὄν (Ὄρον) ἢ Ἴσις εἰκόνα τοῦ νοητοῦ κόσμου αἰσθητὸν ὄντα γενῶ* fortasse καὶ ante αἰσθητὸν est addendum, ut sententia sit: Isis Horum tamquam imaginem mundi sola mente videndi quae etiam sensibilis et corporea sit, genuit. **Ibid. 373. c.** verba: *ἢ μὲν γὰρ, κτι τῶν θεῶν ἐν γαστρὶ τῆς Πέρας ὄντων, ἐξ Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος γενομένη γένεσις Ἀπόλλωνος αἰκίττεται τὸ πρῶν ἐκφανῆ γενέσθαι τόνδε τὸν κόσμον, καὶ συντελεσθῆναι τῷ λόγῳ τὴν ὕλην, φύσει ἐλεγχομένην ἐφ' αὐτῆς ἀτελῆ, τὴν πρώτην γένεσιν ἐξενεγκεῖν* offendunt. Quid enim hoc: ortus Apollinis significat primum ortum edidisse? Quacritur aut quis ediderit primum ortum aut quid ediderit primus ortus. Xylander hoc intellexit veritque naturam primum ortum edidisse. At tum φύσει pro φύται est scribendum, quo etiam ducit ἐλεγχομένην, cujus loco cod. Pet. ἐλεγχομένη habet, voluit fortasse ἐλεγχομένη. Ceterum τῷ λόγῳ ab Huttenio editum est ex Markl. correctione Wytttenb. probata pro vulg. τοῦ λόγου, ante quod Squir. ἀπό, Semler. ὑπό et Reisk. idem vel ἐκ inseri voluit. At si λόγον per rationem sive mentem explicas, bene habet genitivus, mundum enim a natura conformari imitatione substantiae sola intelligentia perceptae supra dixit, neque aliud quid est ἢ ὕλη τοῦ λόγου, quam materia a mente percepta. Deinde pro ἐφ' αὐτῆς libri habent ἐπ' αὐτήν. Ἐφ' αὐτῆς conjecit Markland. probavitque Squir. et Wytttenb., Reisk. voluit ἐπ' αὐτῇ (seorsim in se) οὖσαν ἀτελῆ. Equidem pro ἐπ' αὐτήν malim ἐαυτήν, quae se ipsam imperfectam convinceret. **C. LVII. 374. d.** in verbis: *ὁ γὰρ πόρος οὐχ ἑτερός ἐστὶν τοῦ πρώτου ἐραστοῦ (Markl. mavult ἐρατοῦ quod idem significat amabilis) καὶ ἐρετοῦ καὶ τελείου καὶ αὐτάρκους* scribe πρώτου pro πρώτου i. e. quod ab initio est amabile. **C. LVIII. 374. f.** in verbis: *τὴν διάνοιαν τοῦ*

ἀνθρώπου, ὡς ἕλην ἐπιστήμης hiatum poteris excusare. C. LXII. 376. b. in verbis: ὁ δὲ Τυφῶν (ὡσπερ εἴρηται) Σῆθ, καὶ Βέβρον καὶ Σμῦ (al. Σμῦ) ὀνομάζεται, offendit, quod Σῆθ sane (c. XLI. 367. d.) et Βέβρον (c. XLIX. 371. b.) nominati sunt, nec tamen ad quod Σμῦ, igitur εἴρηται non potest referri. Fortasse igitur hoc nomen aliunde hic est insertum. Ib. 376. b. in verbis: ὡσπερ γὰρ ὁ σίδηρος πολλάκις μὲν ἐλκομένη καὶ ἐπομένη πρὸς τὸν λίθον ὁμοίος ἐστι, πολλάκις δ' ἀποστρέφεται καὶ ἀποκρούεται πρὸς τὸνναντίον, οὕτως ἡ σωτήριος καὶ ἀγαθὴ καὶ λόγον ἔχουσα τοῦ κόσμου κίνησις ἐπιστρέφεται τε καὶ προσάγεται καὶ μαλακωτέραν ποιεῖ, πείθουσα τὴν σκληρίαν ἐκείνην καὶ τυφῶνιον, εἴτ' αὐθις ἀνασχεθεῖσα εἰς ἐαυτὴν ἀνέστρεψε καὶ κατέδυθεν εἰς τὴν ἀπορίαν. offendit τυφῶνιον ita post τὴν σκληρίαν ἐκείνην collocatum. Xylander vertit: duram illam ac Typhoniam vim. At pronomine ἐκείνην jam id ipsum i. e. Typhoniam esse significatur. Markland. igitur scribi voluit σκληράν et τυφῶνιον consentiente Squirio, Reisk. καὶ τυφῶνιον ἀπήνειαν, nisi malis τυφῶνιαν legere, idque τρόπον τυφῶνιον interpretari. Hec accedit quod libri pro μαλακωτέραν, quod Hutten. e Reisk. et Wyttenb. mente edidit, μαλακώτερον deinde pro ἀνασχεθεῖσα, quod Hutten. e Markl. et Squir. mente dedit prabavitque Reisk. qui tamen etiam ἀνασχεθεῖσα aut ἀνεθεῖσα aut ἀνασχεθεῖσα voluit, ἀνασχεθεῖσα (Wyttenb. mavult συνασχεθεῖσα) et pro ἐαυτήν, quod viri illi docti conjecerunt, ἐαυτὸν tuentur. Ἀπορίαν denique Reiskius mutari vult in ἀκοσμίαν aut ἀπειρίαν aut ἀκολασίαν aut ἀκροσίαν, Wyttenbachius autem in ἀπειρίαν probante Faehsio, deinde tamen ἀπορίαν defendit et per inopiam consilii explicat. Ego autem locum sic dederim: καὶ μαλακωτέραν ποιεῖ πείθουσα τὴν σκληρίαν ἐκείνην, καὶ [τὸ] τυφῶνιον (turbidus motus, oppositus τῇ ἀγαθῇ κινήσει) εἰσαὐθις (alio tempore) ἀνασχεθεῖσαν (sublatam in altum, intellige duritiam illam) εἰς ἐαυτὸν ἀνέστρεψε (ad se vertit) καὶ κατέδυθεν εἰς τὴν ἀπορίαν (et immersit in discrimen). Comparatur enim

Typhon cum ferro et uti ferrum interdum a lapide attrahitur et eum sequitur, interdum autem etiam ab eo in diversam partem avertitur, ita motus (Typhon) interdum salutaris est et duritiem leniter mollit, interdum autem si est turbidus, eam in altum sublatam ad se trahit et in discrimen immergit. C. LXIII. 376. e. in verbis: ὅσα καὶ τῆς σελήνης φῶτά ἐστιν dele c. Photio in Cod. CCXLI. p. 1047. ἐστιν. C. LXVIII. 378. b. Γλυκὴ ἢ ἀλήθεια et Φωνὴ ἀληθὲς sunt formulae solennes, in quibus hiatus non magis offendit, quam in numeris, qualis ibid. et saepius legitur ἐνάλη ἐπὶ δεκά. C. LXX. 379. a. haec leguntur: καθ' ἣν δὴ ὥραν τοὺς μὲν ἀπὸ δένδρων (R. mavult ἀπὸ τῶν δένδρων quod num prorsus necessarium sit dubito) ἐώρων ἀρανίζομένους παντάπασιν καὶ ἀπολείποντας, τοὺς δὲ (ita Hutt. e conj. Wyt. pro vulg. οὓς δὲ, quod retinebis coll. Matth. Gr. gr. §. 289. n. 7.) καὶ αὐτοὶ κατασπείραντες (Squir. mavult κατέσπειραν, sine idonea causa) ἐτι γλίσχρους καὶ ἀπόρους, διαμώμενοι ταῖς χερσὶ τὴν γῆν καὶ περιστέλλοντες (Squir. male καὶ σπέρματα) αὐθις, ἐπ' ἀδήλω τῷ (Markl. et Squir. non recte τοῦ) πάλιν ἐκτελεῖσθαι καὶ συντέλειαν ἔξειν ἀποθήμενοι, πολλὰ θάπτουσιν ὅμοια καὶ πενθοῦσιν ἔπραττον. Hoc in loco δὴ e conj. Wyttenb. pro cett. δὲ est editum. Opinatur enim haec verba cum antecedentibus esse conjungenda. At verba potius ita sunt struenda: quo tempore autem fructus defecisse — videbant etc., eo tempore multa in mentem sepelientium faciebant. Retine igitur librorum δὲ, mutatum tamen in δ'. C. LXXV. 381. b. τὰ θνητὰ ἄγει scribes c. Eurip. in Troad. 888. unde verba sunt desumta, τὰ θνήτ' ἄγει. C. LXXVIII. 382. d. in verbis: ἡ δὲ τοῦ νοητοῦ καὶ εἰλικρινοῦς καὶ ἀγίου νόησις, ὡσπερ ἀστραπὴ διαλάμψασα, τῇ ψυχῇ ἅπαξ ποτὲ θιγεῖν καὶ προσιδεῖν παρέσχε. dativus τῇ ψυχῇ ab Hutten. e Markl. et Squirii conjectura editus est pro vulgato τῆς ψυχῆς, idemque Hutten. e correctione Bent. παρέσχε pro προσέσχε dedit. Utramque mutationem tamen non probo. Sententia enim est: intelligentia sinceri, sancti et mente percipiendi ad id tantum adtendit, animum

dum. C. XI. 857. a. in verbis: Ῥηγοῦλον Καρχηδόνιοι ἐχειρώσαντο τῶν Ῥωμαίων ὑπατον Wyttenb. verbum Καρχηδόνιοι ex B. et E. recepit, ubi tamen solum sine et pro ἐχειρώσαντο legitur. Tu igitur Καρχηδόνιοι post ἐχειρώσαντο collocabis et deinde c. Reisk. τὸν Ῥωμαίων ὑπ. pro τῶν Ῥ. ὑπ. edes. C. XIII. 857. d. in verbis: Περὶ Ἡρακλέα δὲ καὶ Λιόνισσον, οὓς μὲν Αἰγύπτιοι ἀποφαινόμενοι θεοὺς, Ἕλληνας δὲ (scr. δ') ἀνθρώπους καταγεγρακότας, οὐδαμῶς ταύτην προὔθετο τὴν εὐλάβειαν recte e Turn. et Vulc. c. Anon. et Salm. praepositio περὶ est recepta, quae vulgo abest. Illi tamen etiam idque non male genitivos Ἡρακλέους δὲ καὶ Λιόνισσου habent, qui si leguntur, praepositio potest abesse. Pro οὓς μὲν Αἰγύπτιοι autem scribe οὓς Αἰγύπτιοι μὲν, oppositum enim est Ἕλληνας δὲ. Faehsius deinde pro καταγεγρακότας non male καλὰ πεπερακότας aut καλῶς γεγρακότας conjecit, cum Bas. καταγεγρακότας habeat et Reiskius inde suspicetur: Ἡρακλέα δὲ καὶ Λιόνισσον, οὓς μὲν Αἰγύπτιοι σέβονται, ἀποφαινόμενοι θεοὺς, οὓς δὲ Ἕλληνας, ἀνθρώπους, καὶ ταῦτα λυγρὰ (vel λυπηρὰ) πολλὰ δεδρακότας. C. XIV. 857. f. pro Αἰγυπτίου ἔσχον λόγον Ἡρακλέους fortasse λόγον ἔσχον scribendum, et c. XV. 858. b. pro ἀντὶ τῆς Πιττακοῦ ἀριστείας τὴν Ἀλκαιοῦ διηγήσατο fortasse ἀντὶ τῆς ἀριστείας Πιττακοῦ κ. τ. λ. C. XVII. 858. d. in verbis: ἐνταῦθα δὲ τῇ ἀλοχύνῃ τοῦ Ὀθρυάδου ἦταν τῶν Λακεδαιμονίων ἐμαρτύρησεν censeo τὴν ἦταν esse scribendum. C. XXIII. 860. e. pro μέντοι οὐκ scribe μέντ' οὐκ, sed c. XXVIII. 863. f. in verbis: εἰ δ' αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐπικαλεσάμενοι τὸν Πέρση ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα fortasse αὐτοὶ delendum. C. XXXII. 866. b. in verbis: ἀγῶνα μὲν γὰρ ἐπιτάφιον ἀντὶ ἠγωνίσαντο πρὸ τῆς ἐξόδου Turn. Vulc. Bong. Leon. Schott. Amiot. rectius ἀντῶν habent, non enim Leonidae, sed Spartanis, quorum multos esse morituros viderunt, certamen funebre est institutum. Ib. 866. c. jam Reisk. et Wyttenb. viderunt in verbis ἐπιστολὴν ἐδίδου ἐτέρῳ articulum esse addendum et θατέρῳ scribendum. Reiskius etiam μὲν post ἐπιστολὴν adjici vult. Item articulus est adden-

das c. XXXIII. 867. a. in verbis: ὅτι μάλιστα δὴ ἀνδρῶν ἑβάρβαρος ἐθνημίθῃ ζῶντι Λεωνίδῃ et τῶν ἀνδρῶν scribendum. C. XLIII. 874. a. in verbis: κενὰ δὲ πολυάνδρια τιμώμενα ἐκάστοις primum pro vitioso κενὰ κενὰ est scribendam et deinde pro ἐκάστοις, quod e Wyttenb. conject. Hatten. recepit, vulgatum τοῖς ἐκάστου, cujus loco Turn. et Vulc. τοῖς ἐκάστων habent et Reisk. τοῖς ἐκασταχοῦ vult, retinendum. Sententia enim est: posteris cujusque (mortui) culta.

Iis hiatibus qui in Herodoti verbis suum tenent locum omissis undecim graviores hiatus in hoc libro reperiuntur, ex quibus qui c. I. et XI. leguntur, auctoritate codicum sunt destituti et qui c. XXXII., in aliis antiquis libris non est. Quinque aliis de causis, videbantur corrigendi c. III. XIII. XVII. XXXII. et XXXIII. In tribus solus vocalium concursus offendebat c. XIV. XV. et XXVIII.

In decem oratorum vitis plurimos deprehendes hiatus et quidem in Antiphontis vita I. leges: μηδέπω ἐν—προσβύτη ἦδη ὄντι—αὐτῷ ὁ—ἀνηρῆσθαι αὐτόν—Πυτιῆ οὐ—προστάξει ἀναιρεθῆναι αὐτόν—λόγοι ἐξήκοντα—θεραπεία ὑπάρχει—ἐλάττω ἢ—ἐρήμου ἐπὶ Θεοπόμου ἀρχοντός—τούτῳ ὑπογέγραπται τῷ δόγματι ἢ καταδίκη. In vita Andocidis II.: ἐπειδὴ οὐκ—ιερά ἀμαρτόντας—κατελύθη ἢ—Λυσίου ἔτεσι πού ἑκατόν—φυλῆ ἀγωνιζομένη. In vita Lysiae III. προσβυτάτῳ ἀδελφῷ—ἔτη ἐξήκοντα—Ὀλυμπιάδι ἐνενηκοστῇ—ἀμφιθύρου οὐσης—ἢ ἀφυλάσσετο—Ἐρμῶν ἐπικούρους—αὐτόθι ὀγδοήκοντα—ἀπολογία ἐστοχασμένη—λόγῳ ἐραστῆν—Φαίδρῳ ὡς δεινοτάτου εἰπεῖν. In vita Isocratis IV.: κεκομώδηται ὑπ’—συλλαμβανομένου ὑπὸ—παρητήθῃ, εἰπόντος—αὐτοῦ ἐγένοντο εἰς—Χαιρώνδου ἀρχοντος—μετενηνοχέαι ἐκ—προσβύτη ὄντι, ἐκ—βίον οἱ—λόφου ἐν—αὐτοῦ ὁμώνυμος—ποιητοῦ Ἀφαρέως—τραπέζαι ἐπῆσαν—Ἰσοκράτει ἐπὶ—Ἐλευσίνοι εἰκῶν χαλκῇ, ἐμπροσθεν τοῦ προστάτου, ὑπὸ—λόγοι ἐξήκοντα—αἱ ἀκόνοι αὐτῶν—Κυμαίου Ἐφόρου ἀπράκτου:—αὐτῷ ἀγῶνες—προσάλεσαμένου αὐτόν—Ἀφαρέα ἐνίκησε—Λυσιμάχου αὐτόν—ροαπτή εἰκῶν. In vita Isaei V.: τεκμήρωσθαι ἐκ. In vita

Aeschinis VI.: Ἀριστοδήμῳ ἐν—ἤρεθῃ Ἀμφικτύοσι—αὐτῷ Εὐβούλου—θέλοντι ἐξελεῖν—μόνοι εἰσι—ἢ ἄμεινον. **In vita Lycurgi VII.:** τύραννοι ἀπέκτειναν, αἰτίου αὐτῷ—γενομένου Ἀριστοδήμου—μηδενὶ ἐξεῖναι Ἀθηναίων—πρῶτον δὲ ἐπὶ δουλείᾳ ἐκ—ελαττῶνται ὑπὸ—ὑστέρῳ ἐν—τινὶ Ὀλυνθίῳ—αὐτῷ ὑποκειμένου—μαθητοῦ, ὑπὲρ—αὐτοῦ ἐπιγεγραμμέναι—Χαιριώνδου ἄρχοντος—λέγει ὁ—Φιλίππου Ἀξωνέως—χαλκῆ εἰκὼν—οὗ ἔλαβε—πρωτανεῖω αὐτὸς—οἱ ἐβάσταζον—θανάτου ὄντος ἐπιτιμίου, ἀλῶναι ἐποίησε—αὐτοῦ ἐκάστω—ἐγγυτάτω ἀπὸ—αὐτῆ ἢ—ἀνάκειται ἐν—πεποιήται ὁ—ἔδουνηθῆ ἐλέγξει. **In vita Demosthenis VIII.:** διάγοντι ἐν—ἐγγόνει ἐξ—θορυβοῖα ὁ—αὐτῷ ἐνδέοντος—αὐτῷ Εὐνομος—ἤδη ἄν—ἐκκλησίᾳ ὑπὲρ—παραδοῦναι αὐτὸν—ἐρομένου αὐτὸν—καμωδηθῆναι αὐτὸν—Ἀλεξάνδρου ἐγκώμιον—Δεξιθέου εἰς—ἐπει. ἐπιέζοντο ὑπὸ—Ἑλληνικὰ ἐτελείτο—Ἀλεξάνδρου ἐπὶ—Ἀρπάλου ἐπτακόσια—Ἀρπάλου ἐκ—ᾧ ἐφυλάσσετο—οἱ ἐποίησαν καταγνώσθαι αὐτοῦ—ἀποστῆναι αὐτοὺς—νῆσαι αὐτὸν—Φυγαδοθήρου ἐπικαλουμένου—αὐτοῦ ἐλεγείον—ἔτη ἐβδομήκοντα—αὐτῷ ἐπὶ—γάμου ἐτελεύτησεν—αὐτοῦ εἰκὼν ἐν τῷ πρωτανεῖω εἰσιόντων—δεξιᾷ, ὁ—Γοργίου ἄρχοντος, αἰτησαμένου αὐτῷ—Πυθαράτου ἄρχοντος—ἔτει ὑστερον—γνήσιοι ἐξήκοντα—καπηλείᾳ αἰσχυρόμενον—καπηλείᾳ ἔση—ιδίᾳ αὐτὸν—βραχὺ ἔφη—στεφανωθῆναι αὐτὸν—στεφάνῳ Ἀριστόνικος. **In vita Hyperidis IX.:** Πειραιᾷ ἀποθῆσθαι—ἐκδίδοσθαι ὑπὸ—Φυγαδοθήρου ἐπικληθέντος—ἐνάτη ἰσταμένου. — γλωττοτομηθῆναι εἰς—ρίφῆναι ἄταφον—καῦσαι αὐτὸν—κομίσαι εἰς—κελεῦσαι αὐτοὺς—λόγοι ἐβδομήκοντα—γνήσιοι εἰσι—ἰχθυοπώλιδι ὁσημέραι—ἑταίρα ἀσεβεῖν—δόντι Ἀλεξάνδρῳ—βουλή Ὑπερείδην—ἄνευ ὑποκρίσεως—Μειδίου Ἀναγυράσιος—Ξενίου ἄρχοντος. **In vita Dinarchi X.:** ἐπεὶ Ἀρπαλος—παραγίνεσθαι Ἀντιπάτρῳ—Δημητρίου ἐφρουρήθη ἐπὶ—Προξένῳ, ἑταίρῳ αὐτῷ—Προξένου ἀναζητεῖν—λαγχάνει αὐτῷ—γνήσιοι ἐξήκοντα.

Ex hac hiatus enumeratione, quorum numerum si eos addere voluissem, qui per α, ε, ο fiunt et minime in Plutarchi vitis iisque historicis scriptis, de quibus supra locuti sumus, Parallelis istis, de quibus etiam supra diximus et quae ne cum vitis parallelis permantes velim, ex-

ceptis, tam frequentes quam hic sunt, valde augere potuissem, hoc primum patebit, eos nequaquam ex sola librorum incuria profectos esse posse. Ubi enim ex tota orationis conformatione in quaque sententia apparet, a scriptore hiatum non esse evitatum, ibi de lectione in singulis quibusdam locis poteris quidem dubitare, sed universum librum etiamsi Hercules esses, omnibus ejusmodi vitiis nequaquam purgabis. Concedendum igitur erit scriptorem hujus libri hiatum minime curasse. Hoc si est, quaeritur, quanam hujus rei sint causae in libro, cujus auctor Plutarchus fuisse dicitur, qui in aliis scriptis curam hac in re positam prae se fert. Num juvenis hunc librum edidit, priusquam ad hiatum attendere soleret? At in libro ipso nil juvenile, neque luxurians dictione, neque sophistica et e schola recens cogitandi ratio, qualem e. g. in orationibus de Alexandri virtute sive fortuna deprehendimus, reperitur. Huc accedit, quod a viris doctis aliis de causis hic liber post Demosthenis vitam in vitis scriptus et editus esse dicitur. V. Westermanni Comment. de auctore et auctorit. lib. qui inscrib. Vitae decem oratorum in Plut. vit. X. orat. Quedlinb. 1833. ab eodem viro edito p. 12. et 13. qui ibi haecce scripsit: „Vitas decem oratorum aetate proveciore Plutarchum congressisse jam ex ipsarum forma colligas; non enim dispicitur quid eum adduxerit, ut opus magna diligentia inchoatum semiperfectum relinqueret. Contra Demosthenis vitam, quae legitur in parallelis (scil. vitis) c. 3. se ipsum ait scripsisse *ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ τῶν παραλλήλων ὄντι πέμπτῳ*. Licet autem quo tempore omnino vitas parallelas scripserit ad liquidum confessumque perducere nequeat (Vid. A. Lion de ordine quo Plutarchus vitas scripserit, Götting. 1829. 4. p. 19. sq.), tamen Demosthenis et Ciceronis vitas, quum numero XXVIII. adhuc existent, aliae vetustatem non tulerint, non multo postquam Roma subsidiis necessariis instructissimus Chaeroneam revertisset (Plut. vit. Dem. c. 2.) scripserit necesse est.“ Fac autem, quod non concesserim, juvenis scripserit has X. orat. vitas, tamen mirum est, quod alios multo apertius a

Juvene scriptos libros, ad quos supra commemoratas orationes referes, ejusmodi vitis non maculatos vides. Num verisimile esse dices, juvenem qui suum esse duxerit hiatus in sermone evitare, librum edidisse, qui iis scateret? At, inquires, et haec altera est ratio, qua hanc libri conditionem explicare possis, sunt „collectanea quae dicuntur vel adversaria, in quae prout occasio offerretur quaecunque conjiceret, quae ad decem oratores pertinerent, eorum vitas olim ex ordine accurateque descripturus.“ Quae est Westermanni sententia p. 4. his verbis prolata, neque minus H. Wölki ad Plut. Dem. T. V. p. 310. et A. Beckeri in Andocid. p. 130. „Ubi enim,“ pergit Westermannus p. 5. „res ipsas scriptor raptim et prout occasio datur in chartam conjicit, in elegantia dictionis et concinnitate haud solet operam collocare, non ex omni genere orationis flosculos carpit, sed simplicissimo quoque prout mentem subit verbo utitur, dummodo de qua cogitat notio ei subjecta sit; sibi scribit, non aliis. Si quid igitur in istis decem oratorum vitis aut negliger aut ineleganter aut parum recte scriptum inveneris, ne putes hac de causa id a Plutarcho profectum esse non posse, quod in reliquis ejus scriptis haud exiguum accurate, eleganter atque recte dicendi studium deprehendatur. Interest enim aliquid tibi scribas an aliis.“ At verissime Frankius in censura Westermanni libri (V. Seebod. Jahn. et Klotz. Annal. IV, XII, 2. p. 214.) isti sententiae haec opposuit: Wenn man in diesen vitis Collectaneen sehen will, so muss man seines (d. Recens.) Erachtens noch einen bedeutenden Schritt weiter thun, und annehmen, dass wir in diesem Werkchen, so wie es uns erhalten ist, eine Ueberarbeitung jener Collectaneen besitzen, dass irgend Jemand (zu Lamprias Ehre müsste man annehmen, dass er es nicht gewesen sei) den freilich theilweise arg misslungenen Versuch gemacht habe, die von Plutarch gesammelten Materialien zu einem Ganzen zu ordnen. Nam qui quod legit excerpit, ita solet instituere, ut eodem quo legit ordine excerptat (verba sunt Westerm. in l. c. p. 3. n. 9.).

Wären diese vitae Collectaneen, so würden wir die Bemerkungen aus einem Schriftsteller, aus dem, den der Sammler grade las, beisammen finden (*diversis temporibus prout otium erat vel occasio singula congegit auctor, Westerm. ipse scrips. p. 7.*); wir würden überhaupt bei weitem mehr und gehaltreichere Notizen aus andern Schriftstellern finden, als diese vitae bieten; wir würden diese Notizen ohne irgend einige Ordnung, ohne innern und ohne äussern Zusammenhang, wie gerade der Zufall bot, neben einander gestellt finden; so und nicht anders wird excerpirt. Dies ist aber nicht der Fall. Wir finden meistentheils (hauptsächlich nur die greulich verwirrte vita des Isocrates und Demosthenes ausgenommen) eine leidlich geordnete Darstellung; der Verf. beginnt mit Angabe der geschlechtlichen Verhältnisse des Redners, mitunter auch des Geburtsjahres, führt dann in erträglich zusammenhängender Darstellung das Bedeutendere aus dem Leben des Mannes bis zu seinem Tode auf und knüpft daran mitunter Bemerkungen über die Zahl, den Charakter, den Erfolg seiner Reden, über Familienverhältnisse u. s. f. Denn bei dem S. 2. (*Verba sunt: Quaquam enim librum evolvas, incomposita omnia, discerptae sententiae, praepostera tempora, confusae personae, perturbatus ordo, rerum causae nusquam aliae ex aliis aptae et nexae, nihil suo loco dictum, quaedam suspecta ac plane falsa*) entworfenen Bilde sind, wie Hr. Wstm. gewiss selbst eingesehn hat, die Farben viel, viel zu grell aufgetragen; und wenn es treu wäre, so wäre es wahrlich nicht zu begreifen, wie sich der sonst so verständige und gelehrte Plutarch bei seinen Collectaneen nicht nur so ungeschickt und so confus, sondern oft auch so über alle Maassen unwissend zeigen konnte. Materialien, wie sie ein Schriftsteller zu künftigem eigenen Gebrauch sammelt, können es unserer festen Ueberzeugung nach nicht sein; denn es fehlt ihnen grade das, woran man sie als solche erkennen könnte, das eigentlich Charakteristische der Collectaneen. Soll man sie aber dennoch als Materialien, aber als von einem andern schlecht

geordnete Materialien, ansehen, so gewinnen wir nichts, weil diese Ansicht nicht mehr und nicht weniger Wahrscheinlichkeit für sich hat, als jede andere, vielleicht mit einziger Ausnahme der Taylor'schen (qui credit Photium libri auctorem esse, scriptorem nihil nisi Photiana compilasse et erroribus auxisse, v. ej. Lectt. Lys. c. 6. in quem errorem rapuit etiam Ricardum, v. Westerm. p. 3.).“ His Frankii verbis assentiens hoc addo, qui crediderit, alium haec composuisse ex adversariis Plutarchi, in auctore hujus libri Plutarchum habebit non Plutarcheum, cui igitur etiam minime ea auctoritas esset tribuenda, quam Plutarcho tribuere solemus. Imo ne nomen quidem Plutarchi hic liber tum jure mereri poterit; qui enim ex pigmentis et lineis quibusdam Raphaelis picturam confecit; minime Raphaelis picturam se confecisse dicere poterit, nec qui ex sententiis quibusdam Schilleri tragoediam composuerit, Schillerianae tragoediae auctor erit. Rectissime igitur ii statuerunt, qui hunc librum non a Plutarcho esse profectum censebant, ad quos Jo. Rualdum in vit. Plut. c. 20. Jo. Jonsium de script. histor. philos. p. 233. (Taylorum et Ricardum supra commemoravimus) Reiskium, qui alium Plutarchum recentiore et ignobiliorem auctorem esse putat, Kaltwasserum, qui suspicatur ipsum a Plutarcho confectum librum, cujus in catalogo Lampriae filii mentio fit, studio nescio cujus epitomatoris, sua rerum cognitione solertiaque minus se commendantis, periisse, Wyttenbachium, qui in Bibl. Crit. III, p. 87. haec scripserat: „Librum aliquem scripsit de Vitis X. oratorum Plutarchus, ut constat ex Indice Lampriae: quem librum posteriores Grammatici et librarii mutilarunt et interpolarunt, atque ita immutatum editionibus X. oratorum praeponere solebant. Talem editionem nactus Photius, horum censuram agere instituens, in praemisso Vitarum Volumine substitit; nisi forte etiam Excerpta ex Oratoribus, quae perierunt, subjunxit. Plutarchi germano libro deperdito, librarii Volumini operum ejus hunc transformatam adjecerunt. Sed hoc uberius declarabimus in nostra editione.“ In Prolegomenis ad h. ed.

haec habet: „libellus a posteriore quodamine, partim e Plutarcheis scriptis compilatus: oio certe minime est Plutarchea.“ In Annotatione autem haec: „hunc (librum) non esse Plutarchi, ita manifesto arguunt eam ratio tum oratio, ut dudum jam constet de hac re inter doctos homines.“ Hunc denique secuti sunt Schollius Litter. Gr. Vol. II. Kiessling. in Quaest. Att. p. 6. et Frankius in censura commemorata. Neque multum ab earum sententia aberat F. A. Wolfius, qui teste Beckero in Andoc. p. 120. hoc tulit iudicium: diese moralischen Schriften seien essays, von welchen gewiss viele dem Plutarch fälschlich beigelegt wurden. Aelter sei keine als Plutarch; aber auch keine viel jünger. Equidem Plutarchum librum quendam de vitis decem oratorum fortasse scripsisse non nego, sed hujus, quem adhuc habeamus, libri de vitis X. oratt. auctorem Plutarchum esse ex causis supra allatis minime credo, ex veri Plutarchi autem opere quaedam in eo hausta esse neque affirmare neque negare audeo, hoc omnino pro rei natura in dubio relinquens quis eum scripserit.

Accedere autem nunc liceat ad ea Plutarchi opera, quae paulo majore jure moralia nominari solent, in quibus qui de liberis educandis scriptus est liber primum tenet locum. In eo hos reperies hiatus non excusandos aut apostropho minus bene tollendos c. I. ἔχοι εἰπεῖν. C. II. βασιλέα ἐαυτῶν. C. IV. δένδρα οὐκ—λοπάδα ὄρησε. VII. πάνυ ἀστείως. VIII. νόσφ ἐνάλωτον—ποιῆσαι ἀπόκρισιν. IX. πολλὰ ἀσώτους—λόγου ὑπόθεσιν. ib. πάντη ἀνεπίμονον, ubi tamen Vulc. Bong. Turn. Voss. et 4. Aug. παντελῶς pro πάντη exhibent. X. εἰηνίου ἀνθρώπου. XIV. ἠττάσθαι ἐπίστασθαι—τύπου ἐνεκεν—τάξει ἐκπέμφως, ubi tamen Voss. 2. πέμφως—μισεῖσθαι ἄξιον. XVI. (al. XV.) τῇ δὴ ἀνοίᾳ, ubi Vulc. τῇ δὴ διανοίᾳ, Voss. 1. τῇ ἀνοίᾳ. Quae quidem vitia licet offendant, tamen non tam crebra sunt, ut ea de causa audeam Plutarcho hunc librum abjudicare, quem Wyttenbachius sat gravibus argumentis tum externis a silentio veterum tum internis ex materia et forma ductis non esse Plutarcheum recte demonstravit. Prodit, inquit, liber juvenem rhetorissantem.

In libro de audiendis poëtis sex tantum reperiuntur hiatus, ex quibus tres ex aliis libris possunt emendari. Ita qui sunt c. II, 17. e. in verbis: καὶ τὰ Ἐμπεδοκλέους ἐπη ἔστω πρόχειρα ταυτὶ οὕτως librorum auctoritate possunt corrigi. Illud ἐπη enim Stephanus primus recepit ex Jannot. et Pol. ceteris editoribus sequentibus. Deest autem in Ald. Bas. Xyl. A. E. G. Harl. Nov. Mosc. 1. 2. Exempl. Turn. (si sequeris Ind. ad Xylandr. maj. ed. hic habet: Ἐμπεδοκλέους ἐστὶ). Deleas igitur ἐπη, quod nemo desiderabit. Si autem scriptor ταυτὶ οὕτως pergit, tu rectius cum Sext. Empir. Adv. Mathem. VII, 123. οὕτως ad verba poëtae referes, ut versus sit: Οὕτως οὐτ' ἐπιδεικτὰ τὰδ' ἀνδράσιν, οὐτ' ἐπακουστά. Verba poëtae reperisse mihi etiam videor in iis quae c. I. 15. d. leguntur: κηρῶ τινι τὰ ὄτα ἀτέκτω καταπλάσσοντες, ubi Vulc. haec habet: κηρῶ τινι τὰ ὄτα καὶ ἀτέκτω (Ald. et marg. Bas. ἀτέκτω) καταπλάσσοντες. Videntur autem ita collocanda: — κηρῶ τινι τῶτα καταπλάσσοντες ἀτέκτω. C. X. (ap. Hutt. c. IX.) in verbis: εὐ δ' ἔχει καὶ φρονίμου ἀνδρὸς καὶ μάντεως διαφορὰν πανηγυρικοῦ (al. vol. κατηγγυρομένου) μὴ καταλιπεῖν c. Vulc. scribe εὐ δὲ (scr. δ') ἔχει καὶ φρονίμου διαφορὰν ἀνδρὸς καὶ μάντεως παν. μ. καταλ. Quibus correctis haec restant c. II. 16. c. λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι (R. m. κεχοιμένοι) παρὰ ποιητικῆς, ubi fortasse olim εἰσὶ λόγοι scriptum erat. C. VIII. 25. e. (ap. Hutt. VII.) in verbis: Οὕτως οὖν τούτων ἔχοντων, ἐπάγωμεν τοῖς ποιήμασι τὸν νέον μὴ τοιαύτας ἔχοντα τὰς δόξας περὶ τῶν καλῶν ἐπεικῶν καὶ μεγάλων ὀνομάτων, ὡς ἄρα σοφοὶ (Vulc. καὶ σοφοὶ) καὶ δίκαιοι ἄνδρες ἦσαν, ἄκροί τε βασιλεῖς καὶ κανόνες ἀρετῆς ἀπάσης καὶ ὀρθότητος. ego in eo offendo, quod hic negari videtur, fuisse inter istos a poëtis summis laudibus celebratos viros non bonos et justos homines, velimque pro ἀνδρες legi πάντες. Id enim sane cavendum est ne quis credat omnes fuisse bonos et justos. In cod. D. Wytttenbachio non improbante est οἱ ἄνδρες. C. XIII. (ap. Hutt. c. XI.) 34. b. in verbis: ἱπακουστέον, ὅτι καὶ περὶ πόνου καὶ νόσου τὰ αὐτὰ εἰρηκεν, corrige τὰ αὐτὰ et scribe ταῦτ'. Haec enim quae

attulit de mortis metu, etiam de labore et morbo ab Euripide dicta esse censet.

In libro de auditione sive de recta ratione audiendi quatuor reperiuntur hiatus iique ejusmodi quos facile corrigas, neque minus si hoc nolis, plerumque excuses. Veluti c. II. 38. c. in verbis: ἐπεὶ ὅτι γε πάσης ἀκροάσεως ἀπειργόμενος ὁ νέος, vocalium concursum in particulis facilius etiam excusabis, quia post ἐπεὶ pausa est et a Wytttenb. interpunctum. Potest tamen etiam ἐπεὶ ὅτι scribi, ita ut haec conjungantur, de quo partic. usu cf. Hartung. de part. gr. I, p. 407. C. VII. (ap. Hutt. V.) 40. f. in verbis: τῷ τοίνυν καταφρονεῖν τὸ θανατῶσαι ἀντικείμενον, εὐγνωμονεστέρως μὲν ἐστὶ δῆπου καὶ ἡμερωτέρως φύσεως, δεῖται γε μὴν οὐδ' αὐτὸ μακρᾶς εὐλαβείας, τάχα δὲ καὶ μείζονος, ὅσφι οἱ μὲν καταφρονητικοὶ καὶ θρασεῖς ἦττον ὠφελοῦνται ὑπὸ τῶν λεγόντων, οἱ δὲ θαναμαστικοὶ καὶ ἄκακοι μᾶλλον βλάπτονται. Vulcob. si Wytttenb. sequeris habet ὡς οἱ μὲν γὰρ, si ind. gr. lat. ὅσφι οἱ μὲν γὰρ. Cod. D. praebet οἱ μὲν γὰρ, Harl. ὡς οἱ μὲν, Coll. Nov. ὅσοι μὲν, Ven. ὅσοι. Cum Wytttenbachius defendat vulgatam, ego minime negans bene ita dici posse, causam tamen inquirens, unde codices ita variant, suspicor olim scriptum fuisse, uti in ind. est, modo aliter interpungatur: μείζονος ὅσφι οἱ μὲν γὰρ. Quatenus ὅσφι sic ad comparativos addatur, disces ex Matth. Gr. gr. 445. c. Pro ὠφελοῦνται deinde poterit conjici ὠφελοῦντ' i. e. ὠφελοῦντο ea vi, ut sit: contemptores in iis quae antecedunt, minus utilitatis audiendo sibi comparare dicebamus, uti nos quoque dicimus: die vorlauten Tadler hatten (nach unsrer Darstellung) weniger Vortheil von den Vorlesungen, die arglosen Bewunderer aber haben sogar Nachtheil. Ib. 41. b. verba: ὡς γὰρ πολέμου καὶ ἀκροάσεως πολλὰ τὰ κενὰ ἐστὶ proverbialiter esse dicta docuit Wytttenb. ad h. l. Poterit igitur hiatus excusari. In iis tamen locis quos Wytttenbach. attulit, ἐστὶν non legitur, idque in proverbio sane aptius abesse videtur.

In libro de adulatoris et amici discrimine sex tantum numerabis hiatus, ex quibus quatuor librorum ope

possunt tolli. Ita c. IV. (ap. Hutt. V.) 51. a. in verbis: οὕτως ἢ κολακεία τῇ φιλίᾳ εἰς πᾶν πάθος καὶ πᾶν κίνημα καὶ χρεῖαν καὶ συνήθειαν ἑαυτὴν ἀναμιγνύουσα δυσχώριστός ἐστιν. verum habent Ald. et Bas. τῆς φιλίας pro τῇ φιλίᾳ. Genitivus enim a δυσχώριστος regitur. Uti enim χωρίζομενος et sim. (v. Matth. Gr. gr. 354, β.), ita etiam δυσχώριστος, cujus loco Xyl. e marg. cod. ejusd. male δυσφώρατος reponi vult, cum genitivo potest strui. Eaed. edd. etiam pro ἀναμιγνύουσα non male καταμιγνύουσα exhibent. C. V. 51. c. pro ἕγρος ὦν καὶ πιθανὸς μεταβάλλεσθαι ἐπὶ τὰς ἐξομοιώσεις Vulcob. rectius ἕγρ. ὦν καὶ μεταβάλλεσθαι πιθανὸς ἐπὶ τὰς ἐξομ. habet. C. XII. (ap. Hutt. XVII.) 56. a. in verbis: τὸν δ' ἐπαινοῦντα καὶ κατευλογοῦντα τὰ πεπραγμένα ἀσπάζονται καὶ νομίζουσιν εὖνον καὶ φίλον in πεπραγμένα apostropho utere. Quod enim Wyttenb. post h. verbum interpunxit, non recte fecit. C. XVI. (ap. Hutt. XXIII.) 58. e. in verbis: εἶτα τῶν μὲν Στωϊκῶν οὐδ' (Wyttenb. pejus οὐδέ) ἀκούειν ἐνοι ὑπομένουσι, olim fortasse ὑπομένουσιν ἐνοι scriptum erat. C. XX. (ap. Hutt. c. XXIX.) 62. b. pro οὐ λήσεται ἡμᾶς ὁ κόλαξ scribe c. Vulc. ὁ κόλαξ ἡμᾶς οὐ λήσεται. C. XXVI. (ap. Hutt. XXXIX.) 67. d. in verbis: ταῦτα οὕτως ἐνίκησε τὸν Διονύσιον, ὥστε τὰς μὲν χεῖρας τῷ Πλάτῳ εὐθύς περιβαλεῖν καὶ κατασπάζεσθαι primum pro ταῦτα scribe ταῦθ', deinde pro τῷ Πλάτῳ τὸν Πλάτων'. Περιβάλλειν enim cum duplici strui accusativo satis constat, quamquam si significat amplecti uti hic dativus personae frequentior est. Praelatam tamen hic a Plutarcho accusativum esse inde suspicor, quia simul a κατασπάζεσθαι regitur. C. XXXVI. (ap. Hutt. L.) 73. d. legis: δίδωσι γὰρ ὁ καιρὸς εἰπεῖν: Ἄρ' ἄξια ἐκεῖνα τούτοις παραβάλλειν, quo in loco Wyttenbachius vestigia poëtae prodi censet: Ἄρ' ἄξι' ἐστ' ἐκεῖνα τούτοις συμβαλεῖν; At in verbis istis simpliciter scriptis poëticum colorem non inveni, facioque igitur potius c. Ald. et Bas. in quibus ἄξιον pro ἄξια est. C. XXXVII. (ap. Hutt. LII.) 74. d. in verbis: Ἐπεὶ τοίνυν (ὡσπερ εἴρηται) πολλάκις (hoc verb. a Vulc. abest) ἢ παρήρσια τῷ θεραπεινομένῳ λυπερὰ ὑπάρχει, δεῖ μιμῆσθαι

τοὺς λατροὺς Stephanus τῷ Θεραπειομένῳ recepit ex Col-
lat. Mur. Schott. Jannot. Anon. nec dissentiunt plures li-
bri Wytttenb., quos tamen non nominavit. Sed Ald. Bas.
Xyl. A. E. Mosc. 1. 2. Harl. Coll. N. habent τῷ Θερα-
πειούντι, improbante Wytttenbachio. Cum autem ipse
Plutarchus eadem jam in iis quae antecedant dicta esse
addat et in cap. XXXV. aperte haec legantur: τὸν δὲ φί-
λον προσήκει τὸ ἐκ τοῦ νουθετεῖν ἐπαχθὲς ὑπὲρ μεγάλων
ἀναδέχασθαι καὶ σφόδρα διαφερόντων. Ἄν δ' ἐπὶ πᾶσι
καὶ πρὸς πάντας δυσκολαίνῃ, καὶ μὴ φιλικῶς, ἀλλὰ παιδα-
γωγικῶς προσφέρηται τοῖς συνήθεσιν, ἀμβλύς ἐν τοῖς με-
γίστοις νουθετῶν ἔσται καὶ ἄπρακτος· ὡσπερ λατρός κ. τ. λ.
ego τῷ Θεραπειούντι quod plurimi et optimi tuentur libri
unum verum esse arbitror, pro ὑπάρχει tamen conjicio
legendum esse παρέχει, ita ut λυπηρὰ accusativus plura-
lis sit. Dicetur tum fere idem quod in latinorum prover-
bio: Veritas odium parit.

In libro de profectibus in virtute gravius hia-
tus et tales qui non excusari sive apostropho corrigi pos-
sent, duo vel tres sunt notandi duoque etiam librorum
ope possunt corrigi. Ita c. I. 75. d. in verbis: καίτοι
ἤδη ταῦτά γε λέγοντας οἶσθα δήπου πάλιν πολλὰ παρέχον-
τας αὐτοῖς πράγματα ap. Vulc. male quidem etiam e cod.
λέγονται enotatur, sed optime articulum τοὺς ante ἤδη
vides ibi additum. C. II. 76. a. haec leguntur: αἰνεύμα
γέγονεν ἢ λεγομένη προκοπή, μικρὸν ἀπολείπουσα ἐσχάτης
ἀφροσύνης· τοὺς δὲ πάντων ἅμα παιδῶν καὶ νοσημάτων
ἀφειμένους ἀπ' αὐτῆς, ἔτι τοῖς μηδενὸς ἀπηλλαγμένοις τῶν
κακίστων, ὁμοίως παρέχουσα κακαδαίμονοῦντας. Locum
Wytttenbachius ita vult emendari, ut pro τοὺς δὲ πάντων
legatur τοὺς μὴ πάντων (Reiskius jam probante Huttenio
τοὺς δὲ οὐ πάντων conjecerat) et deinde pro ἀπ' αὐτῆς
aut cum Mez. ὑπ' αὐτῆς aut ἀπολύτους aut αὐτοῖς. At
ἀπ' αὐτῆς est per eam, nostrum: vermittelt ihrer
conferrique potest de hoc usu Matth. Gr. gr. 572. In
ceteris neque cum Wytttenbachio μὴ, neque cum Reiskio
οὐ inseruerim, sed solum μὲν post ἀπολείπουσα addiderim,
interpunctionemque pleniorē post ἀφροσύνης sustulerim

et ante neque post *ἀπ' αὐτῆς* interpunxerim, ut sententia loci sit: in Stoicorum disciplina aenigma i. e. res explicatu difficilis facta est progressio, quae parvam quidem ultimae (cetera vitia evanuerunt) imprudentiae relinquit partem (reliqua enim per illam bene remota est), tamen eos qui ab omnibus simul animi perturbationibus et morbis expediti sunt, (per ipsam ultimae imprudentiae partem) non minus miseram vitam degentes facit, quam qui nullo summorum malorum sunt liberati. Stoicos enim in eo inprimis errare dicit, quod statuunt uno excepto perfecto, in quo ne minima quidem pars imprudentiae reliqua sit, una omnes vitio esse subjectos, quod igitur tantummodo optimum, non autem meliorem hominem a malo improboque discernant. Verba *μικρὸν ἀπολείπουσα ἐσχάτης ἀφροσύνης* autem Xylander male ita est interpretatus: cum ab extrema dementia exiguae distet intervallo, Wytttenbachius in vertendo omisit. Pro *κακοδαιμονοῦντας* Vulc. habet *κακαδαιμονῶν ὄτα*. C. V. 77. d. in verbis: *Τούτῳ δὴ ὁμοῦ πὶ ταῦτόν ἐστιν*, Vulc. et Bong. rectius pro *δὴ* praebent *δὲ*, quod tu in *δ'* muta. C. X. 81. a. in verbis: *πρὸς φίλημα καλοῦ, ἢ καλῆς, διαμαχησάμενον* hiatus videtur ferendus esse. Videtur enim hoc ex historia aliqua de Agesilao narrata et communi sermone satis trita desumptum esse. C. XI. 82. d. ad verba: *χάριεν γὰρ τὸ τοῦ Διογέουσι πρὸς τινὰ νεανίσκον ὀφθέντα ἐν καπηλείῳ, καταφυγόντα δ' εἰς τὸ καπηλεῖον*. Wytttenbachius haec adscripsit: „Si scriptum esset *καταφυγόντα δ' εἰς τὸ καπηλεῖον* vel *ὀφθέντα πρὸς καπηλείῳ* nil erat quod quem offenderet. Nunc si vulgatam tueri velimus, prius illud *ἐν καπ.* accipiendum erit pro *πρὸς καπ.*, nec tamen ego facile illum usum huic loco accomodem, nec prius *καπηλεῖον* (imo potius posterius) mutem in *κατάγειον* cum Reiskio (qui praeterea etiam *εἰς τὸ μαγειρεῖον* vel *ὄπτανεῖον* aut *εἰς τὴν κατάλιπα* coniecit).“ Wytttenb. igitur coniecit *εἰς τὸ καπηλεῖον*. At ego locum sic scripserim: *ὀφθέντα μὲν ἐν καπ., καταφυγόντα δ' εἰς τὸ καπηλεῖον*. Articulus enim recte etiam in altero loco, uti in priore, aherit.

*M*en autem desidero, quia haec tam aperte ibi sunt op-
posita. Hiatus tamen potest etiam elisione rei veri. C. III.
82. f. Zenonis est sententia quae affertur, quia de eam
hiatus in verbis: *εἰ μήτε ἠδόμενον αἰσχροῦ τιμῆς ἐαυτὸν καὶ*
offendit, ubi Turn. τιμος pro τιμῆς praebet. C. XV. 84. e
in verbis: ὅταν οὖν οὕτως ἀρχώμεθα τῶν ἀγαθῶν ἐρῶν,
ὥστε μὴ μόνον, κατὰ Πλάτωνα, μακάριον μὲν αὐτὸν ἡγε-
σθαι τὸν σώφρονα, μακάριον δὲ τὸν ξυνήκοον τῶν ἐκ τοῦ
σωφρονοῦντος στόματος ἰόντων λόγων, ἀλλὰ καὶ σχῆμα καὶ
βάδισμα καὶ βλέμμα καὶ μειδίημα θαυμάζοντες αὐτοῦ καὶ
ἀγαπῶντες, οἷον συναρμύττειν καὶ συγκολλᾶν πρόθυμοι
ᾄμεν ἐαυτούς, τότε χορὴ νομίζειν ἀληθῶς προκόπτειν. Turn.
Vulc. Bong. habent οἶοι pro οἷον, quod optime habet de-
leto πρόθυμοι; id enim interpretamentum illius verbi
esse videtur. Nam οἷον εἶναι cum infin. idem fere signi-
ficat quod πρόθυμον εἶναι v. Xenoph. Agesil. 8. et Plat.
Polit. I, 334. d.

In libro de capienda ex inimicis utilitate
c. I. 86. c. dictum alicujus affertur: *μηδένα ἔχειν ἐχθρὸν,*
repetiturque de amicorum multitudine 96. a. Ita etiam
c. II. 87. a. dictum Zenonis est: *εἰς τὸν τρίβωνα συν-*
λαίνουσα ἡμᾶς, coll. de anim. tranqu. 467. d. de exilio 602.
d. V. Wyttenb. ad h. l. C. VIII. 90. e. in verbis: ὁ
μὲν γὰρ Σωκράτης ἔφερε τὴν Ξανθίππην, θυμοειδῆ οὔσαν
καὶ χαλεπὴν, fortasse οὔσαν θυμοειδῆ fuit scriptum. C.
IX. 91. c. in verbis: πρὸς δὲ τοῦτοις, καὶ πανουργία, καὶ
ἀπάτη, καὶ ἐπιβουλὴ, δοκοῦσα, μὴ φραῦλον εἶναι, μηδ' ἀδι-
κον πρὸς ἐχθρὸν, ἂν ἐγγένηται, παραμένει δυσπαύλακτος.
εἶτα χραῖνται πρὸς τοὺς φίλους αὐτοὶ ὑπὸ συνηθείας, ἂν μὴ
φυλάσσονται πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Wyttenbachius opinatus
est deesse aliquid ad sententiae absolutionem creditique
ὡς addendum esse ante πρὸς τοὺς φίλους ea vi ut ait:
utuntur fraude et insidiis erga amicos, nisi
*sibi caveant, tamquam adversus inimicos. **A***
μη φυλάσσονται autem „nisi sibi caveant“ bifariam
accipi posse, nisi sibi illi insidiis assueti caveant
a faciendis insidiis, vel: nisi illi amici sibi ca-
veant, ne ipsis insidiae struantur ab istis in-

sidiarum studiosis amicis; hoc se malle dicit. At Wyttienbachius locum male intellexit, quem multo rectius jam Erasmus interpretatus est: Deinde fit, ut propter assuetudinem iisdem utamur in amicos, nisi caverimus in inimicos uti. et Xylander, qui vertit: quae (facinora prava) nisi usurpare adversus inimicos caveamus, victi consuetudine postmodo etiam ad amicos transferimus. Patet autem inde pro *αὐτοὶ* melius legi *αὐτοῖς*, uti etiam Erasmus vertit. *Αὐτοὶ* certe facile et libenter caremus, cum in praecedentibus nomen non adsit, ad quod referatur, et cum ad *χωῶνται* subjectum singulare non desideretur. C. XI. 92. f. denique in verbis: *ἀλλ' ἐπιτυφλοῦται τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλοῦμενον, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, καὶ παρέχουσι μᾶλλον ἡμῖν οἱ ἐχθροὶ ἀσχημονοῦντες αἰσθησιν. δεῖ δὲ μῆτε τὸ χαῖρον ἐφ' οἷς ἀμαρτάνουσιν, ἀργὸν εἶναι, μῆτε τὸ λυπούμενον ἐφ' οἷς κατορθοῦσιν*, primum Wyttienb. pro *ἐπιτυφλοῦται*, pro quo Reiskius jam *ἀποτυφλοῦται* aut simplex *τυφλοῦται* maluit, recte correxit *ἐπεὶ τυφλοῦται*. V. Platon. qui auctor est hujus sententiae de Legg. V, 606. c. et Plutarch. 48. f., in quibus simplex *τυφλοῦται* legitur. Deinde ego in dictione offendo: *παρέχουσι μᾶλλον αἰσθησιν*, nisi additur, cujus rei sensum magis praebeant. Inde malim pro *ἀσχημονοῦντες* legi *τοῦ ἀσχημονοῦντος* i. e. ejus quod turpe se praebeat. *Καὶ* tum ad *μᾶλλον* pertinet, ita ut tota ista sententia: inimici efficiunt ut magis etiam sentiamus quid turpe sit, apodosis sit. Quae si probas, in iis quae sequuntur post *δεῖ* retine *δὲ*, quod Wyttienb. e codd. A. B. E. delevit. Sed *τὸ χαῖρον*, quod etiam Mosc. 2. Coll. Mur. Schott. Jannot. Anon. Mez. T. V. B. cum Huttenio tuentur, cum Wyttienb. proba, qui tamen vulgatum *τὸ χαίρειν* retinuit. Sequitur autem *τὸ λυπούμενον*.

Hoc igitur in libro tres graviorēs hiatus erant emendandi.

In libro de amicorum multitudine nullus est hiatus qui offendere possit. Nam de dicto alius c. VI.

96. a. μηδένα ἔχειν ἐχθρόν supra sum locatus et VII.

96. e. pro γηγόντα ante ἀπ' scribendum erit φεύγοντ'.

In libro de fortuna duo sunt paulo graviores hiatus qui corrigendi esse videantur. Nam quod c. I. 97. d. legitur: ὁ μὲν Φιλίππου Ἀλέξανδρος ita collocatum unum quasi est verbum. Sed c. III. 98. b. in verbis: καίτοι φέρε λέγειν τινὰ ἡμῶν, interpretes Amyotus et Crusenius τινὰ ἡμῶν in vertendo omiserunt. Cod. D. dat ἦ, Mosc. 2. ἡμῶν, Coll. Nov. ἡμῖν, quorum hoc postremum Wyttenb. reliquis et vulgato praefert. Τινὰ ἡμῶν quid sibi velit, sane ego quoque non intelligo proboque ἡμῶν, pro τινὰ tamen suspicor scriptum fuisse τινὰς. C. IV. 99. e. ἄλλο ἄλλῃ poteris excusare, non ita c. V. 99. c. ubi in verbis: ἀλλ' ἐν ἐπιτάσει χορδῶν καὶ ἀνέσει εὐβουλία τις ἐστὶν cum Plat. in Polit. I, 349. e. ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει χορδῶν erit scribendum. Turn. et B. ἐπιτάσει exhibent. Reisk. autem et Matth. post ἐν voluerunt μὲν addi idque probo.

Libellum de virtute et vitio Wyttenbachius jure epitomen perditū libri esse duxit suspicatusque est cum ex libro: Ἀμώνιος ἢ περὶ τοῦ μὴ ἠδέως τῇ κακίᾳ συνέβαιναι, quem in Lampriae catal. n. LXXXIII. commemoratum legimus, esse excerptum. Non igitur offendes c. I. in σῶμα οὐκ. c. II. σῶμα λχῶρα aut in συσχηματιζομένη ἢ et c. III. in ψυχῇ οὐκ.

Liber cui nomen est: consolatio ad Apollonium scatet foedissimis hiatibus, veluti c. II. Ἐπειδὴ οὖν. C. IV. τάγαθά, ἢ φυλάττουσα, ἢ αὔξουσα ἢ. C. V. καὶ ἐν θαλάττῃ εὐδίαι. C. VI. εἰδέναι ὄντα—τι αὐτῶ—ὅτι ἄρβεν. C. IX. τοιαύτη ἀγωγῇ—αὐτῶ ἐποίησε—εἶναι, ὅτι ὁ—τινὶ ἐμποιεῖ πίστιν αὐτῶ, ὅτι καὶ ἔλαττον, ἢ ἡλέκων. C. X. δοκεῖ εἶναι—μεταπεσόντα ἐκεῖνά ἐστι—αὐτῶ ὁ—πρώτη οὖν αἰτία ἢ δέξασα ἡμῖν—ἢ ὁ—ὃ ἐδανείσαντο. C. XI. βίον ἀδῆλον (post βίου ab aliis interpungitur). C. XII. βαδντάτῳ ὕπνω, ἢ—δὴ ὕπνος—ὁμοιότητα αὐτῶν—ἀποφῆναςθαι οὐδ' ὁ εἰπῶν—θανάτου ὁ ὕπνος. c. XIII. τινὰ εἰς. c. XIV. (ἐπαγγελιασθαι εἰς—Πινδάρῳ ἐπισκήφαντι—ἐκεῖνον ἐστὶν—πολὺν ἔσεσθαι αὐτῶ—τινὶ ἀδῆλῳ—αὐτῶ, ἐπ'—ἀρκεῖσθαι ἐπὶ—τούτῳ ἤκω—ἔρεσθαι οὖν—δὴ ὀρέξαι οἱ, quae sunt

secundum Pindarum relata). C. XV. που ὁ. C. XVI. ἀδήλου οὖν—ποιητῆ Ἀμφιάρεως. C. XIX. αὐτὸ ὡς—ἡ ἀλλή-
 θεια ἔχει—αὐτὸ εἶναι—αὐτὸ ἀτιμίας—τιμᾶται ὑπὸ σου
 ἐπιμελῶς. C. XXII. φιλοπενθέτροαί εἰσι. C. XXIII. ἐπὶ τὸ
 αὐτὸ ἔρχονται—εἴη ὁ—δῆ (al. δὲ) ὁ—πεντεκαιδεκάτη
 ἀπογενόμενον. C. XXIV. προειρημένα ἐν—διελέχθη υἱόν.
 C. XXVI. — δῆ ἀτελεύτητον—γίνονται ὑπὸ. C. XXVII.
 — Μίδα ἀποφῆσασθαι—τῷ Εὐδήμῳ ἐπιγραφόμενῳ ἦ. C.
 XXVIII. χρῆ οὖν—δεῖ οὖν—ἄ ἔχρησαν—Ὁ οὖν ἦ αὐτὸς—
 θνητὰ ἐγέννησεν—ἀνδρῶπου ἀγνοεῖν. C. XXX. αὐτῷ ὀδύ-
 νην, vulg. ὀφθαλμοῖς pro αὐτῷ. V. Orell. in Spicel. ad
 Uster. ed. p. 121. C. XXXI. εἰ ὁ—καὶ ὅτι οἱ—γενέσθαι
 ἀποθανεῖν. C. XXXIII. βασιλέα Ἀπτίγονον. C. XXXIV.
 σε ἔδει ὑπ'—μακαρισθέντι οὐκ—μακαρίτου υἱός σου, ἄτι.
 XXXVII. σου Ἀπολλώνιον (al. int. h. v. interpungunt)—
 σου υἱῷ—τοιαύτη ὑμῶν.

Addi poterant his multa alia etiam vitia, quae qui-
 dem per se excusari possunt, sed si eorum multitudo
 tanta est, quantam eam in hoc libro deprehendimus, non
 minus ostendunt, scriptorem in hiatu evitando studium
 non posuisse. Id ipsum autem in Plutarcho valde offendet,
 quem alioquin satis diligenter in hac re versatum esse ex
 iis quae supra de aliis ejus scriptis disputavimus appa-
 rebit. Huc accedit quod hic liber a nullo veterum di-
 serte commemoratur et quod etiam distributio materiae
 aut vaga aut nulla est. Wytttenbachius quidem hunc li-
 brum juvenis Plutarchi esse censet propter lectionis co-
 piam in orationis forma ad tragicam gravitatem confor-
 matae prodentis redundantiam juvenilem. At inde non
 silentium veterum de hoc libro explicatur, neque video
 causam cur librum de educandis liberis Plutarcho abjudi-
 cemus, si hunc pro Plutarcho habemus. Quod enim in il-
 lam, idem cadit in hunc. Neque ego crediderim juvenem
 Plutarchum non ad hiatum adtendisse, quippe qui in scho-
 lis non solum philosophorum, sed etiam rhetorum id
 ipsum didicisse videatur in scribendo vocalium concursum
 evitare. Multo probabilius est ab alio quodam ad exem-
 plum, consolationis ad uxorem quam Plutarchus scri-

pserat, hanc consolationem ad Apollonium esse compositam, qua scriptor simul doctrinam suam ostentaturus erat.

In praeceptis de tuenda sanitate datis c. VII. 125. c. in verbis: ὅσας τὸ σῶμα νυττόμενον ὑπὸ τῆς ψυχῆς ἡδονᾶς ἴσχει (R. ἔχει) καὶ ταραττόμενον, ἐκστατικά καὶ ταρακτικά αὐταὶ καὶ ἀλλότριαι τῆς φύσεώς εἰσιν. offendo in αὐται, et alieno loco posito et superfluo, idque pronomen delendum esse censeo. Ib. 125. e. λοπάδα αὐξῶν ex versu Cratis est repetitum et uti in versu ipso λοπάδ' αὐξῶν est scribendum. Ib. 126. a. verba Arcesilai sunt, in quibus si ὀπισθὲν τινα, ἢ ἔμπροσθεν legitur, hiatus quidem non offendet, sed ex Plutarch. Symp. VII, 5. 705. ubi idem Arcesilai dictum commemoratur, τῶν videtur delendum esse. C. IX. 127. a. ad verba: ὥσπερ ἀμέλει καὶ Τιμόθεον εἰπεῖν τῇ προτεραίᾳ δεδεδιπνηκότα ἐν ἀκαδημίᾳ παρὰ Πλάτωνι μουσικὸν καὶ λιτὸν δαῖπνον Wyttenb. adscripsit: „forte ἀμέλει natum ex λέγεται, cujusmodi quid sententia omnino desiderat.“ Hutten. φασὶ fortasse excidisse opinatur. Tu scribe ὡς ἀμελεῖν; ut omittam; qua vi ap. Plat. Phaed. 98. d. ἀμελήσας λέγειν dicitur. Sequitur tum recte: λέγεται δὲ καὶ. Antὲ ἐν ἀκαδημίᾳ autem fortasse τὸ addendum. Cf. Ael. Var. hist. II, 18. εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημίᾳ συμπόσιον. C. X. 127. c. in verbis: ἐν δὲ πλήθει καὶ περιττώματι, οἷον ἰλλῆς ἀναταραττομένη, μαρὰ ποιεῖ πάντα καὶ δυσχερῆ καὶ δυσπάλλακτα. offendet πλήθος, quod interpretantur per abundantiam, multitudinem humorum. At ubi in toto loco de humore sermo est, ut ejus notio facile suppleri possit? Praecessit quidem supra jam: οἷον οὐσίαν (vulg. οὐσίαις, rectius: causis quasi revera res essent) καὶ σῶμα παρέχει τὸ πλήθος ὑποκείμενον; at ibi quoque non est additum cujus copia s. abundantia sit intelligenda et Bong. ea de causa post πλήθος addi vult περιττώματος sive περιττωμάτων. At equidem potius pro ὑποκείμενον scripserim ὑποκείμενων, unde simul ἄνευ δὲ τούτων, quorum loco Reisk. ἄνευ δὲ τούτου maluit, in iis quae sequuntur, defenditur. Hoc tamen in loco scribe ἐν δὲ πλήθει περιττώματος κ. τ. λ. C. XI, 128. b. in verbis:

αἰδοῦνται ἐπ' ἀκτῆς διατρέβειν, fortasse ἐπ' ἀκτῆς αἰδοῦνται διατρ. olim erat scriptum. C. XVIII. 133. d. in verbis: αὐτοὶ δὲ (Reisk. sine idon. causa mavult αὐθις δὲ, tu intellige: nos ipsi autem et supple ex iis quae praecedunt ἐῶμεν, permittimus) πειθόμενοι τοῖς ἰατροῖς παραινοῦσιν (Reisk. vult παραινοῦμεν, est dat. plur.) ἀεὶ τοῦ δειπνοῦ καὶ τοῦ ὕπνου λαμβάνειν μεθόριον, καὶ μὴ συμφορήσαντας εἰς τὸ σῶμα τὰ σιτία, καὶ τὸ πνεῦμα καταθλίψαντας, μὴ (Xyl. μὴ abundare adnotat.) εὐθὺς ὠμῆ καὶ ζεοῦση τῇ τροφῇ βαρύνειν τὴν πέψιν, ἀλλ' ἀναπνοὴν καὶ χάλασμα ἔχειν. offendit ἔχειν. Praecipitur enim concoctionem ne quis oneret, sed ut ei respirationem et laxamentum concedat, et ita vertit Crusenius. Reisk. igitur voluit ἐῶν ἔχειν, ego tamen malim παρέχειν. C. XXIV. 136. e. in verbis: ἤκουσα Τιβερίον ποτε Καίσαρα εἰπεῖν, omnes fere libri praeter A. et Voss. post ἤκουσα addunt τοίνυν, quod Wytttenb., quem secutus est Hutten., delevit censens, ipsam loci sententiam nullum cum antecedentibus prae se ferentem nexum, hanc particulam respuere, nisi si statuamus quaedam excidisse monita de necessitate cognoscendi sui. Equidem τοίνυν defenderim, ut sententia loci tota spectetur: Censeo igitur medicos de his rebus esse consulendos, quae sane cum praecedentibus per τοίνυν annecti poterat. Post autem quod ab E. Voss. Turn. omittitur post Καίσαρα collocaverim, ne sententia sit: Tiberium, qui aliquando Caesar fuerit, quod Plutarchi certe temporibus non conveniret, sed eum aliquando dixisse. Ib. 136. e. verba: εἶναι ἄπειρον sunt quidem ex alius sententia repetita, praecedunt enim Ἐμοὶ δὲ τοῦτο μὲν εἰρησθαι δοκεῖ σοβαρώτερον, ἐκεῖνο δ' ἀληθὲς εἶναι, τὸ δεῖν ἕκαστον αὐτοῦ μῆτε συγκυμῶν ἰδιότητος ante εἶναι ἄπειρον, ita ut non probem, si vertitur hic locus: Ita autem sentio, debere, sed potius: illud autem scil. dictum verum esse censeo, tamen pro εἶναι ἄπειρον malim ἄπειρον εἶναι.

Sunt autem in hoc libro duo tantum hiatus, qui excusari vel apostropho ponendo corrigi nequeant c. VII. et XI., quos conjectura tollendos esse censui.

In conjugalibus praeceptis c. XVIII. 140. a in verbis: *Λάκαινα παιδίσκη, πυθθανομένου τινός, εἰ ἤδη ἀνδρὶ προσελήλυθεν· Οὐκ ἔγωγε (εἶπεν) ἀλλ' ἐμοὶ καίτοι,* videtur ex Apophtheg. Lacaen. 242. b. ἤδη deletandum esse, quamquam hiatus excusari potest in quaestione alius, uti excusandus est in responsione. C. XX. 140. f. pro *καίτοι υδατος* c. Turn. καὶ ὕδατος scribe. C. XLIII. 144. b. in verbis: *εὐ τοίνυν ἡρμοσμένον τὸν οἶκον εἶναι δεῖ τῷ μῆλλοντι ἀρμόζεσθαι καὶ ἀγορὰν καὶ φίλους* scribendum est fortasse *τοῦ μέλλοντος*. C. XLIV. pro *εἰ οὕτω* c. Turn. V. Pet. A. B. E. Pol. Leon. Jann. Schott. Anon. Xyl. prob. Wytt. scribe *οὕτως εἰ*. In Ald. Bas. *εἰ abest*. C. XLVII. 144. f. in verbis: *Ὁ Πλάτων τοῖς πρεσβύταις μᾶλλον παρήκει αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους* videtur *παρήκει μᾶλλον αἰσχύνεσθαι* scribendum esse, uti infra etiam *μᾶλλον αἰδεῖσθαι* legitur. *Μᾶλλον* enim ad *αἰσχύνεσθαι* non ad *παρήκει* pertinet. Ib. 145. a. ad verba: *ὡς τοῦ θαλάμου αὐτῆ διδασκαλείου (vulgo διδασκαλίου) εὐταξίας, ἢ ἀκολασίας, γνησομένου*. Wytt. adscripsit: „B. E. T. B. (et Pet.) ὡς τὸν θαλάμον αὐτῆ διδασκαλεῖον—γενησόμενον, in forma certe *διδασκαλεῖον* rectius (idem prob. Reisk. pro *διδασκαλίου*), nec in accusativo deterius, quippe qui casus hand secus atque genitivus in consequentia cum *ὡς* conjungi solet.“ Ego accusativos unos veros habeo. Ib. 145. b. *σὺ μοι ἐσσι* verba sunt Homeri Il. VI, 429. Ib. 145. c. in verbis: *ὅσαι ἐγένοντο θανμασταὶ καὶ περιβόητοι* fortasse post relativum hiatus est ferendus, nisi mavis *ἐγένοντο* delere.

Quinque igitur hiatus graviores in hoc libro offendebant, ex quibus qui c. XX. XLIV. et XLVII. legebantur librorum ope poterant tolli, sed XLIII. et XLVII. conjectura erat opus.

In septem sapientum convivio plures sane invenimus hiatus quam in aliis iisque melioribus Plutarchi scriptis, v. c. II. *ἂ ἀρμόνται ἐπὶ—ὃ ὄ*, ubi Reisk. ob sonum ingratum *ὦν ὄ* mavult. IV. *ἤδη ὄ—ὄνου υἱός—ὄρῶντι, ἐννοεῖν*. VI. *ἐθελήσει ἐπὶ—ἐρη ὄ*. VIII. *ὄ οἶν—εἰ ἐτελεύτησε—πισθεῖη, ἢ—Ἀθηναῖοι ἐνός—ἐρη ὄ*. X. *ἐρη ὄ*. XI. *συμβαλέσθαι, ἀρξαμένους*. XII. *οἴκου, ἢ—ἀρμα αὐτοῦ*. XIII. *τί οὐ πίνει ὄ*, ubi Turn. artic. non habet.—

η. ὁ. XVI. θύεται ἐτι, ubi Reisk. pro ἐτι conjecit τι.—
 ὄσεται εἰς. XVII. ὁ Περιάνδρου ἀδελφός—ἐγὼ ἡγοῦμαι.
 VIII. ἑώρα ἀθροισμένους—κύκλω ὁ. XIX. ἐκοινώνει
 [σίωδος—Τρωίλου εἰς. XX. θαλάττη ἐπεσθαι, ubi Hutt.
 Reisk. θαλάττη cum praecedentibus struxerunt et post
 αλάττη, post quod verbum tum pausa erit, interpun-
 erunt, Wytttenbachius autem quaedam excidisse putat.

Quominus autem has maculas libro a librariis, ad-
 versas esse credam, impedit me reliqua ejus conditio,
 in hoc convivium profecto Reiskio iudice longe a venu-
 ate Xenophontei abest et cum eo comparatum exercita-
 tum tironis ad perfectum magistri opus refert. Non
 nus etiam stilum et orationem paululum a ceteris Plut-
 chi scriptis differre recte sensit Wytttenbachius, ita ut
 jam cum Meinersio, qui in histor. doctrin. ap. Graec.

Rom. T. I. p. 135. haec scripserit: „Eine solche Zu-
 sammenkunft ist aber, meinem Urtheile nach, immer we-
 ger unwahrscheinlich, als ein Gastmal in dem Ge-
 bismacke, in welchem ein unbekannter Schriftsteller, den
 un fälschlich für den Plutarch gehalten, eins geschrie-
 n hat. Diesem Schriftsteller nach sollte man glauben,
 wenn die Weisen nur in der Absicht zusammenge-
 eiset hätten, um sich auf einmal alle ihre Sprüche,
 ithsel und Gesinnungen mitzuthemen und vorzulegen.“
 aevit autem Meinersio Hudson, qui ad Joseph. An-
 ju. Jud. V, 8, 6. idem hunc librum pro spurio habuit.
 ihi videtur nomen Plutarchi huic libro eadem de causa
 aefixum esse, qua supra consolationem ad Apollonium
 utarcho adscriptam esse dixi, quia verus Plutarchus
 nile ediderat opus, dico Symposiacum libros.

In libro de superstitione c. I. 164. e. in ver-
 3: πᾶν γὰρ πάθος ἔοικεν ἀπάτη φλεγμαίνουσα εἶναι for-
 sse εἶναι delendum est, de qua verbi ἔοικεν structura

Matth. Gr. gr. 552. n. 2. C. III. 165. d. in verbis:
 vos δὲ (scr. δ') ὁ φόβος, οὐχ ἦτορ ἢ τόλμης ἐνδεής ἢ
 γισμοῦ, ἀπρακτον ἔχει καὶ ἄπυρον καὶ ἀμήχανον τὸ ἀλό-
 γον Mosq. I. habet ἀπορον ἔχει καὶ ἀπρακτον. Hiatus
 tem pausa, quae post λογισμοῦ fit, excusatur. C. IV.

166. e. verborum: *ἂν ἀγάλματος λάβωνται ἢ ναοῦ οὐκ* fortasse hic fuit ordo: *ἂν ἀγάλματος ἢ ναοῦ λάβωνται*. C. X. (ap. Hatt. IX.) 169. f. in verbis: *τί σὺ λέγεις; ὁ μὴ νομίζων θεοὺς εἶναι, ἀνόσιός ἐστιν*; hiatus pausa excusarim. Ib. 170. b. in versibus poëtae legitur *πεφυρμένα ἐσηλθεσ*, ubi cod. Xyl. *πεφοραμένους* habet et Wyttenb. *πεφυρμένα γ' ἐπεισηλθεν* coniecit. Cum non sint verba Plutarchi, quomodo legenda sint hic non est disputandum. C. XI. (Hatt. X.) 170. d. in verbis: *Οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται πιστεῦναι δ' ἄκων*, velim ὁ ἄθεος eodem modo quo ὁ δεισιδαίμων ante verbum suum οἴεται sit collocatum scriptumque: *Ὁ ἄθεος οὐκ οἴεται κ. τ. λ.* Ib. in verbis: *ὁ δὲ δεισιδαίμων τῇ προαιρέσει ἄθεος ὢν*, mihi post *προαιρέσει γ'* addendum esse videtur, qui animi quidem instituto s. voluntate impius est i. e. qui deos esse non vult, sed tamen credit; quo discernitur ab impio, qui revera deos esse non credit. C. XII. 171. c. in verbis: *ἢ τοιαῦτα θυεῖν, οἷα τῷ Κρόνῳ ἔθνον*, fortasse *ὄν ἔθνον*, quo facile caremus, non fuit adscriptum.

Quatuor igitur qui hoc in libello reperiuntur graves hiatus c. IV. XI. bis. et XII. e conjecturis videbantur esse tollendi, quae si improbantur, hunc libellum minus diligenter a scriptore compositum esse est statuendum.

In libro: *Regum et Imperatorum Apophthegmata* nominato in Artaxerxe I. 173. d. in verbis: *Ἀταξέρξης ὁ Ξέρξου, ὁ μακρόχειρ προσαγορευθεὶς διὰ τὴν ἑτέραν χεῖρα μακροτέραν ἔχων* hiatus propter pausam post *Ξέρξου* videtur excusandus esse. Cyri minor. 173. f. verba: *ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι* in promissis Cyri continebantur, qua de causa non poterant apte mutari. Cōtyis 174. d. *προκείμεαντος ξένου εὐθραυστα* cod. Pet. exhibet: *ξένου κοκίμσαντος εὐθρ.* Ib. autem quae leguntur: *τῷ μὲν ξένῳ ἔδωκε δῶρα*, non videntur mutanda esse, nisi mavis statuere, *ξένῳ* non fuisse a Plutarcho repetitum. In Dionysii maj. VII. 175. f. *ὅπως παύσωνται οἱ Συρακοῖσιοι*, vi-

deor mihi consilium Dionysii ab ipso his verbis expressi reperisse. Quod si est, hiatus non offendit. Idem fere est statuendum in Alexandr. VI. 179. f. de verbis: ἀν-
 του δὲ φήσαντος ἰκανὰ εἶναι δέκα et XXII. 181. b. τοὺς
 θεσσαλοὺς (jussit Alexander in compedibus adservari), ὅτι
 τὴν ἀρίστην κεκτημένοι οὐ γεωργοῦσι. Idemque Alcib. V.
 186. e. de verbis: εἰπὼν εὐήθη εἶναι τὸν δίκην ἔχοντα et
 Epamin. XVIII. 193. e. de verbis: πολέμου ὀρχήστραν
 πρῶσηγόρευεν et Paul. Aemil. I. 197. f. de verbis: Οὐκ
 ἔφη χάριν ἔχειν αὐτοῖς· οὐ γὰρ αὐτὸς ἀρχῆς δεόμενος, ὡς
 ἐκεῖνοι ἄρχοντος, ἠρῆσθαι στρατηγός. Pausa excusabis
 hiatum in Phocion. I. 187. f. in verbis: οὔτε γελῶν ᾤφθη,
 οὔτε δακρῶν, in Caj. Fabric. II. 195. a. in verbis: τῇ δ'
 ὑστεραία τὸν μέγιστον ἐλέφαντα, τοῦ Πυρρῶν παρακλυ-
 σαντος (scrib. e Turn. et Pet. παρασκευάσαντος) ἐξόπισθεν
 ἀγροῦντι τῷ Φαβρικίῳ ῥήξαντα φωνὴν ἐπιφανῆναι· καὶ
 τούτου γενομένου, ἐπιστραφεῖς ὁ Φαβρίκιος κ. τ. λ. ubi post
 ἐπιφανῆναι interpunctionem majorem tolle et majorem pau-
 sam post γενομένου fac, in Paul. Aemil. IX. 198. c. in
 verbis: δυοῖν δὲ (scr. δ') ὄντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὁ μὲν ἡμέ-
 ραις πέντε πρὸ τοῦ θριάμβου, τεσσαρεσκαίδεκα γεγονῶς ἔτη,
 ἀπέθανεν. In aliis apostropho utere, veluti in init. in
 verbis 172. b.: ὦ μέγιστε αὐτοκράτορ et ib. 172. d. in
 ἄμα αἰ, in Idathyrsi 174. e. ἀδραστα ἐκάλει, Philipp.
 VI. 177. d. τινα αὐτῷ, Caj. Marii III; 202. b. τινὰ ὀνό-
 ματι, ubi tamen etiam pausa post τινὰ potest statui, qua
 de causa Hutten. post τινὰ interpunxit. In aliis tamen
 locis hiatus revera offendit, veluti in Prooem. 172. c. in
 verbis: εἶ ὄρον ἔχει τινὰ πρὸς κατανόησιν ἡθῶν, ubi in
 Pol. Schott. Leonic. Anon. T. V. B. Pet. ἡ ὄρον est, sed
 in Jun. et Cent. Flor. εἰ πρόσφορον ἔχει τι, quod prae-
 fero. Sed Gelon. III. 175. a. in ἐπεὶ ἐθορύβησαν hiatus
 est ferendus, non minus in Alexandr. XX. 180. f. legi-
 tur: Πάλιν δὲ Πύθωνα τὸν Εὐτόν τοῦ ἀύλητοῦ ἐρώμενον
 Κάσανδρος ἐβιάζετο φιλεῖν, ubi conjici possit τὸν ἐρώμε-
 νον Εὐτόν. Ib. XXI. 181. a. pro Ἐπεὶ οὖν, fortasse
 Ἐπεὶ δ' οὖν erat scriptum. Non bene mutari potest quod
 in Iphicrat. V, 187. b. legitur: Πρὸς δὲ Ἀρμόδιον τὸν

τοῦ παλαιοῦ Ἀρμοδίου ἀπόγονον. In Lycurg. IV. 190. b. in verbis: Πυγμῆν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐπαί-
σεν, potest conjici ἐκόλυσεν ἀγωνίζεσθαι, me tamen non
omnino probante. Ita etiam in Agesilai XI. 191. d. πρὸς ἴσους ἴσοι ἀγωνισάμενοι ἐνίκησαν hiatus sunt ferendī.
In Epaminondae X. 193. a. in verbis: Ἐδιστόν δὲ πάν-
των αὐτῷ τῶν γεγονότων καλῶν καὶ ἀγαθῶν εἶναι λέγει,
non dubito quin e cod. Petav. εἶναι delendum sit, et pro
αὐτῷ videtur etiam ejusd. cod. auctor. αὐτοῦ esse scri-
bendum. Ib. XVII. 193. e. pro ἔφη ὁ Ἐπαμινώνας, for-
tasse uti infra XIX. ὁ Ἐπαμινώνας ἔφη olim erat scri-
ptum. Corrigendum est quod in Caj. Fabricii I. 194. f. legitur: Γάιος Φαβρίκιος τὴν ὑπὸ Πύρρον Ῥωμαίων ἦσαν
πυθόμενος, Λαβίηρω εἶπεν, Πύρρος, οὐκ Ἐπειρώται Ῥο-
μαίους νενικήκασιν, ubi Xylander jam vidit de Laevino,
non de Labieno esse sermonem, sed sententia multo erit
concinnior, si Λαβίηρον legis pro Λαβίηρω, ea vi ut sit:
Laevinum, inquit, Pyrrhus, non Epirotae Ῥώμανος vice-
runt. Causa certe non adest, cur Labieno ipsi hoc dix-
erit Pyrrhus. Ibid. IV. 195. b. ferendum est: ὁ τοῦ Πύρ-
ρον λατρός. In Scipion. maj. IV. 196. c. pro δειξας αὐ-
τῷ ἐνόπλους ἀνδρας τριακοσίους γυμναζομένους velim τρια-
κοσίους ἐνόπλους κ. τ. λ. scriptum esset, quia in eo, quod
trecenti erant, summum est positum momentum. Sed in
Tit. Quinctii II. 197. b. in verbis: Ὅσοι δὲ Ῥωμαίων
αἰχμάλωτοι γερόμενοι ἐν τοῖς κατ' Ἀντίβαν χρόνοις nil
mutaverim. In Paul. Aemil. VII. 198. b. in verbis:
ἐξουσίαν διδούς αὐτῷ ἐαυτὸν ἀνελεῖν mirum sane est quod
scriptor non dixit αὐτῷ διδούς, uti in Scipion. minor. X.
in verbis: ἐπειδὴ ἐτύγχανον πολεμοῦντες Κελτιβήρων ex-
spectaverim; πολεμοῦντες ἐτύγχανον. In Ciceron. IV.
205. a. in verbis: Ἦν γὰρ ἡ τοῦ Μετέλλου ἀπόλατος ὁ δὲ Μέτελλος αὐτὸς ὑπόκουφος velim μὲν post Μετέλλου
addatur et comma deleatur. Sed ib. XXI. verborum: εἰς
ἐπιχειμένης τῆς ἡμέρας Ἐρωτα ἀπαγγελίαντα αὐτῷ, οἰκτιρῶ
εἰς τὴν ἐπιούσαν ὑπερτεθῆναι τὴν δίκην, ἡλευθέρωσῃ. ordo
est perturbatus. Ὡς enim ad ἀπαγγελίαντα est referen-
dum, velimque scriptum esset: Ἐρωτα, ὡς ἐπικ. τ. ἡμέρ.

οικέτην ἀπαγγεῖλαντι αὐτῷ εἰς κ. τ. λ., ubi post Ἐρωτα et αὐτῷ pausa erit. In Caesar. August. V. 207. b. in verbis: Ἐν δὲ Σικελίᾳ Ἄρειον ἀντὶ Θεοδώρου κατέστησε διοικητὴν · hiatus est, qui an ita tollendus sit, ut κατέστησεν ante Ἄρειον collocetur, dubito, item XIII. 207. f. in verbis: Τοῦ δὲ (scr. δ') Ἀθηναίων δήμου ἐξημαρτηκέναι (Tauchn. male ἐξαμαρτηκέναι) τι δόξαντος, τι ante ἐξημαρτ. collocari possit. Ib. denique XIV. 207. f. in verbis: Τῶν δὲ (scr. δ') Εὐρυκλέους (Ald. et Bas. Εὐκκλέους) κατηγορῶν ἐνὸς ἀφειδῶς καὶ κατακόρως παρήσαυζομένου, καὶ προαχθέντος εἰπεῖν τι τοιοῦτον· Εἰ ταῦτά σοι, Καίσαρ, οὐ φαίνεται μεγάλη, κέλευσον αὐτὸν ἀποδοῦναι μοι Θουκυδίδου τὴν ἑβδομήν· διὸ ὀργισθεὶς ἀπάγειν ἐκέλευσε · offendit διὸ in apodosi conjicicioque διοργισθεὶς (v. Agesil. c. VI.) fuisse scriptum.

Non paucos igitur hoc in libro reperiri hiatus ex iis quae praecedunt, sine dubio intellexisti, neque hoc te fugiet praeter tres e codd. corrigendos (in Epist. ad Trajan. in Cotye et in Epaminond. X.) et quatuor aliis de causis suspectos (v. Fabric. I. Scip. maj. IV. Cic. VI. et Caes. Aug. XIV.) restare septendecim, in quibus solus hiatus offensionis sit, in Cotye, Gelon. III. Alexand. XX. XXI. Iphicrat. V. bis. Lycurg. IV. Agesil. XI. bis. Epaminond. XVII. Fabric. IV. Quinct. II. Aemil. VII. Scip. min. X. Cicer. XXI. August. V. XIII. Quae cum ita sint, fortasse miraberis, quod neque cum Xylandro facio, qui se neque praefationem neque opus ipsum magni Plutarchi esse credere fatetur, neque cum Wyttenbachio, qui materiam e scriptis Plutarchi collectam et a posteriore quodam homine in hanc tenuitatem esse redactam censet. Mihi autem non improbabile esse videtur, Plutarchum ipsum ejusmodi opus, quo dicta et facta quaedam virorum clarorum breviter enarrarentur in usum et delectationem eorum, qui quominus ampliora scripta legerent negotiis erant impediti, id quod in Trajanum etiam caelebat, composuisse. Simile quid certe etiam in libro de mulierum virtutibus habemus, ubi quod res paulo pluribus verbis sunt relatae non est mirum, quippe quae minus

fuertint notae. Quod autem hic liber pluribus quam alii Plutarchi libri hiatibus est foedatus, explicari potest aut ita, ut statuas Plutarchum quaedam iisdem verbis, quibus ab aliis relata invenisset, hic repetiisse, aut ita, ut quaedam omnino ab aliis addita esse concedas, quod in libello ejusmodi, in quo singulae et breves continentur historiae, facile fieri potuit. Scriptorem ipsum enim hujus libri in hiatu evitando studium quoddam posuisse patet inde, quod in Praef. (uno excepto loco, qui e codd. potest corrigi) Cyri, Darii, Semiramis, Xerxis, Artaxerxis (qui enim ibi legitur, potest excusari), Cyri minoris (praeter unum excusandum), Artaxerxis, Parysatidis, Orontis, Memnonis, Aegyptiorum, Poltyis, Teris, Idathyrsi, Ateae, Sciluri, Hieronis, Dionysii majoris (praeter unum excusandum), Dionysii minoris, Agathoclis, Dionis, Archelai, Philippi, Ptolemaei, Antigoni, Demetrii, Antigoni secundi, Lysimachi, Antipatri, Antiochi tertii, Antiochi Hieracis, Eumenis, Pyrrhi, Antiochi, Themistoclis, Myronidis, Aristidis, Periclis, Alcibiadis (praeter unum excusandum), Lamachi, Timothei, Chabriae, Hegesippi, Pythae, Phocionis (praeter unum facile excusandum), Pisistrati, Demetrii, Charilli, Telecli, Theopompi, Archidami, Brasidae, Agidis, Lysandri, Archidami, Agidis minoris, Cleomenis, Paedareti, Damonidae, Nicostrati, Eudaemonidae, Antiochi, Antalcidae, Pelopidae, Manii Curii, Fabii Maximi, Caji Domitii, Publii Licinii, Catonis majoris, Caecili Metelli, Caji Marii, Lutatii Catuli, Syllae, Caji Popillii, Luculli, Cnei Pompeji et Caji Caesaris historiis hiatus non deprehenduntur. Nequaquam autem est credibile hominem posteriorem ad hanc sermonis elegantiam cum ejusmodi conscriberet opusculum adtendisse, id quod magis etiam apparebit, si tibi ex

Apophthegmatis Laconicis, quae non Plutarchi esse recte judicavit Wyttenbachius, hiatus enumeravero. Legitur autem ibi in Agesil. VII. *ἀντὶ τῶν ΙΧ. ἐπὶ ὁ Χ. Ἀσία Ἑλληνας*. XII. *ἐπιτήδειοι ἀντι*. XV. *ἀντὶ ὧς εἶν αἰτιος*. XVIII. *ἀρχομένω ὑπὸ*. XXII. *προτραπομένω ἀνίσταται*. XXIII. *τῇ αὐτῇ ἀγωγῇ ἐχρήτο—περιέρχεται* ; εἶρ

XXIV. πολυτελή ἐπεμψαν—λοιπὰ ἀπάγειν. **XXV.** μέγα ὑπὸ αὐτοῦ εὐεργετήσθαι. **XXXII.** ἐφήπτετο ἐν ὄψει ἀπάντων. **XXXVII.** κομιδὴ ὄντα. **XXXIX.** πολέμου αἰτίας. **XLVII.** αὐτῷ, εὐδύς—παρόδου ἐμβραλεῖν—καίτοι ἐκ—ποιῆσαι ὕστερον—καίτοι ὑπὸ. **LII.** βιβλίῳ ἀπολελειμμένον. **LIX.** τοῦ ἱατροῦ, ἐπεὶ. **LX.** Ἀσίᾳ Ἑλλήνας. **LXVIII.** κατηγοροῦ εὐεργετικός. **LXXII.** πολλοὶ ἀκολουθοῦντες—ἐργάζεσθαι φ. **LXXIII.** νόμου αἰτίας—οἱ ἔροροι ἔρημον—Ἀιροῦνται οὖν. **LXXIV.** ἀναστρέψαι ἐποίησεν. **LXXV.** εἰ οὖν—Ἐπαμεινώνδῃ οὐσῆς—Ἀγσιλάῳ, ἐφάμιλλον. **LXXVI.** ἐπόρευθη ὁ. **LXXVII.** προδουμήσεσθαι ἀσυνειδήτως—κρατήσαι, ἐδάφρησαν. **LXXVIII.** Νεκταβίου, ᾧ συνεμάχει, ἀξιούντος. **LXXIX.** Αἰγύπτου ἀπόπλουν. Agesipolidis Cleombroti fil. I. Κλεομβρότου, εἰπόντος. Agesipolidis Pausaniae fil. I. Πανσανίου, Ἀθηναίων. Agidis II. Σπάρτη ἀσκήται. IX. πολλὰ εἰπὼν. X. δικαιοτάτοι εἰσι. XV. Ἀκαδαίμονα, ἐμακρογῶρει. XVII. νόμιμα ἐκλυόμενα ἔωρα, γίνεται ἐν—πατέρα αὐτῷ παιδὶ ὄντι. Acrotati: ἐπεὶ οἱ—συμπράξαι αὐτοῖς. Alcamenis III. ζῆ ἱκανήν. Alexandridae III. αὐτοὶ ἐπιμελοῦνται. Antalcidae VI. πληγέντα ἐν μάχῃ ὑπὸ. VII. τείχη εἶναι. Aristonis I. χρεῖα οὐσα. Archidami Zeuxidami fil. III. φωνὴ ἡδονήν. VII. αὐτοῦ ἱματισμὸν. Archidami, Agesil. fil. I. αὐτῷ ἐπιστολήν. III. τοῦ ἱατροῦ ἀξιολόγου. VII. πολέμῳ ἐπιζητούντων. IX. πέθεισθαι αὐτῷ—ἐλεύθεροι εἶναι, ὡς. Astycratidae: ἡττηθῆναι Ἄγιν τὸν βασιλέα ἐν. Brasidae IV. μητρὶ αὐτοῦ Ἀργιλεωνίδι. Damonidae: χοροῦ ὑπὸ. Damindae: Φιλίππου ἐμβάλοντος. Dercyllidae: βασιλέα αὐτῶν—γνώσεσθαι, ὡς. Demarati IV. συνεδρῶν ἐρωτώμενος. VI. αὐτοῦ ἀπαγαγόντος. VII. Δημοκράτου ἐπανελεθεῖν. VIII. ἐπισκοπῆσθαι αὐτῶν. Euboeadae: γυναῖκα ἀλλοτρίαν. Eudamidae I. φιλοσοφούντα, ἐπύθετο. VI. δοκεῖ εἶναι. Eurycratidae: δίκαια ἐκάστης. Zeuxidami I. ἀπογραψάμενοι οὐ. Herondae: ἐπιδειξάαι αὐτῷ. Themistaeae: Ἀσωνίδου εἰς. Theopompi III. πρεσβευτοῦ εἰπόντος. IV. ὅτι ἦ. Hippodami: τῷ Ἄγιδι εἰς. Hippocratidae I. χρεῖσται αὐτῷ, ἀντέγραψεν. II. ποτε αὐτῷ μισρακίου, ᾧ ἠκολούθει ἱεραστής. Callicratidae I. ἐπιτρέψαι αὐτοῖς. II. πρώτη ἡμέρᾳ ἐκέλευσεν εἰσαγγεῖλαι, ὅτι βούλεται Κίρκῳ ἐντυχεῖν—ἀπῆλ-

λάγη, ὡς ἔγνω οὐχ—αὐτῷ ἐκέλευε τῇ ἡμέρᾳ—ἐχομένη, ὡς—ἀπηλλάγη εἰς—ποιήσει ὑπὲρ. IV. ξένια αὐτῷ—ξένια ἀντιπεμψε—αὐτῷ ἰδίαν—αὐτῷ ὑπάρχειν. V. κυβερνήτου ἐκόντος. Cleomenis Anaxandridae XI. μακροῦ, ἐπεὶ. XVI. βούλεται, ἔλαβε et sic per reliquam libri partem.

Idem autem quod de Apophthegmatis Laconicis, cum Wytttenbachio judicabis de Institutis Laconicis, quae in libello hos reperies hiatus. I. συστάτῃ ἐκάστῳ. II. σπυρίσαι αὐτῷ—δυσχερῆναντα ἀποκτύσαι. IV. παιδεία ἦν. VI. νέοι ὁμοῦ. VII. βίου ἦν. VIII. αὐτοῦ ἀμαρτάνοντα, ἐποχος ἦν τῷ ἴσῳ ἐπιτιμῶ ὡσπερ καὶ ὁ ἀμαρτάνων καὶ ὁ δυσχερῆνων δὲ, εἰ ἐπιτιμῶτο, ἐν μεγάλῳ ὀνειδείῃ ἦν. IX. φροναδίᾳ ἀμαρτάνων. XI. πατρὶ ἐξήγγειλεν—προσεντείναι ἀκαύσαστα—πατρίου ἀγωγῆς. XIII. προσφέρεσθαι ὄντο ὑγιεινότερα τὰ σώματα ἀπὸ. XVI. θανάτου, οἷς ἐχρῶντο ἐν—λόγον ἀξίας. XVII. οἱ ἔφοροι ἐξημίωσαν—Κάρεια, εἰς. XXIII. χρῆσθαι ἔθος—δεηθείη, ἀνόξας. XXIV. χροῖα ἐδοκεῖ αὐτοῖς ἀνδραχὴ εἶναι. XXV. φανεροῦ, ἀλεκτρούνα. XXVII. ποικίται, ὡς. XXXII. παιδιᾷ ἀκούοσι. XXXIII. διότι ἀπέθνησαν—τὰ ὄπλα, ἢ ἀποθάνειν. XLII. ἐμμεύασα, ἐκρωτεύ—πάνν ὄντες—πολὺ ἀσθενέστεροι—πατρίου ἀγωγῆς.

Ad spurios libros non minus cum Wytttenbachio referes Lacaenarum Apophthegmata, ubi in Argileonditis h. legitur: υἱοῦ, ὡς. Gorgonis: ὄσφ ἐντέλεγε—παρῳσαμένη αὐτῶν· Gyrtiadis: θυγατροῦ αὐτῆς. Lacaenarum incert. I. λειποτακτήσαντα ὡς—πεφνευγῶτα ἐκ—γράφει αὐτῷ. III. ἐπιδείξασα αὐτοῖς. IV. θεασάμενη, ἐπύθεται. VI. πυθομένη ἀπήγγειλε. IX. Ἄλλη ἀκούσασα—νέσθ, ὡς. X. ἀκούσασα ὧν ἐνεκάλουν, ἐπεὶ ἐδόκει αὐτῇ ἀμαρτάνειν. XI. Ἐτέρα ἐπ. XIII. αὐτῇ ἀφεικομένου ἀπὸ. XIV. τετραποδιστὶ ὠδεύειν—αὐτῷ ἐν γελίῳ, ἢ. XVI. τῷ υἱῷ ἐπὶ. XVIII. Ἄλλη ἀκούσασα, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐν παρατάξει ἀνδραγαθήσας—πυθομένη, ὅτι ἀποδειλιάσας. XIX. Ἐτέρα ἀκούσασα. XX. περιελομένη οὖν. XIX. ἐκεῖνη εἶπεν. XXIII. πενχρᾷ ἐρωτηθεῖσα. XXIV. Λάκαινα ἐρωτηθεῖσα, εἰ ἀνδρὶ. XXVI. Ἄλλη ἀλχηλωτισθεῖσα. XXVII. εἰ ἔσται ἀγαθὴ, ἀν. XXVIII. τινα αὐτῇ οὐχ ἀρμόζοντα ἐλευθέρῳ, ἐκπούσα.

In libro de mulierum virtutibus c. VIII. (Tyr-

phenides) 247. c. in verbis: *οἱ Σπαρτιάται εἰς πολλὴν φόβον καταστάντες* e Polyaeo recipe pro *οἱ Σπαρτιάται οἱ Λακωνες*. C. XIV. (Valeria et Cloelia) p. 250. e. *οὐ τοῦ Ποσειῶνα* (in Popl. c. XIX. est *Ποσειῶνα*) *υἱός*, potest defendi. C. XV. (Micca. et Megisto) 251. d. in verbis: *ἄφνω δὲ πολλοὶ τῶν τοῦ τυράννου ἐπεφέροντο*, fortasse uti supra *τῶν περὶ τὸν τύραννον* erat scriptum. Ib. 251. e. in verbis: *ἔστησαν τὸ πρῶτον* (Turn. et Pet. *τῶ πρώτῳ*) *σιωπῇ ὁσίως προσιχόμεναι τὰς ἱκετηρίας* post *σιωπῇ* est interpungendum. Sententia enim est: primum adstiterunt tacitae, ritu sacro supplicatorias frondes praetendentes, ita ut hiatus pausa sit excusandus, nisi ὁσίως, quo sane facile caremus, deleri mavis. Ib. 251. f. in verbis: *ἔξιλάσαι ἐκ τῆς ἀγορᾶς*, fortasse *ἐκ* delendum. *Ἐξελάνθειν* enim etiam cum genitivo, praepositione non addita, satis constat. Cf. Xenoph. Hellen. II. 4, 13. Ib. 252. c. in verbis Megistonis, feminae Timoleontis: *αὐτὸς ἐκείνους πείσαι ἀπεγνωκῶς* hiatus fortasse potest ferri. Ib. 252. f. in verbis: *ὁ δ' ἐκείνον* (Pet. *ἐκεῖνο*) *μὲν παρεκάλει, ὡς τοῦ Διὸς αὐτὸν ἐξεγερντος καὶ βοηθοῦντος* hiatus pausa erit excusandus. Ib. 253. d. in verbis: *τῆς δὲ νεωτέρας δεομένης αὐτῇ παρεῖναι πρότερον ἀποθανεῖν*, scribendum esse videtur *πρότερον*, uti infra etiam *σε—πρότερον ἰδεῖν θνήσκουσαν* legitur, ubi cod.: Pet. etiam *πρότερον* habet. C. XIX. in Aretaphila 256. a. in verbis: *αὐτὴν οὖν ἢ Ἀρεταφίλα ὑποθεῖσα μόνην τοῖς κοινῶς ἐλπίδα* fortasse est scribendum *μόνην ὑποθεῖσα*. Ib. 257. c. in verbis: *πυθόμενοι γὰρ οἱ πλείστοι ἐξέδραμον ἐπὶ τὴν παράκλησιν*, primum post *πλείστοι* videtur *μὲν* addendum esse, ut respondeat sequ. *ὡς δ' εἶδον*. Deinde miror quod Kaltwasser. pro *παράκλησιν* aut *παρεμβολῆν* aut *παράληψιν* conjecit, quia *ἐπὶ τὴν παράκλησιν* id quod Xylander in versione expressit: ad locum colloquio destinatum significare nequeat. At significat: ad vocationem i. e. postquam eos Aretaphila advocavit. C. XXIV. in Timoclea p. 260. a. in verbis Timocleae: *ἐμαντὴν γὰρ ὅτι βούλησθ' ὁρῶ γεγεννημένην* scribam: *ἐμαντὴν γὰρ, ὅτι βούλη, σὴν ὁρῶ γεγεννημένην*. Offendit enim jam Meziriacus

in *βουλήσῃ* (Pet. habet *βουλήσου*), quia ille Thrax, postquam Timoclea in ejus potestatem venit, revera ea jam abuti voluit et quia *ἐμμαντήν* postulare videtur, ut altera persona etiam expressis verbis addatur. Conjecit igitur *βούλη σὺ* pro *βουλήσῃ* fuisse scriptum. At deest ad *γεννημένην* id, quod se factam esse videat, neque *ὅτι βούλη* id esse censuerim, quia ipsa dixit: se ei bona esse daturam, *εἰ αὐτὸν κηδεμόνα καὶ δεσπότην καὶ ἄνδρα δεινομίξειν*. Fingit enim Timoclea, Thracis uxor cum sit futura, id quod jam sciat, se etiam divitias suas ei non esse detracturam. Multo igitur aptius certe erit, si femina loquetur: me enim, quatenus aut quocumque modo vis tuam esse factam video. C. XXV. (Eryxo) pro *δεῖ οὖν* scribe *δεῖν οὖν*, sequitur enim *καλῶς γὰρ ἔδει*.

Qui igitur hoc in libro leguntur hiatus, aut Polyacri ope, qui Plutarchum exscripsit c. VIII. aut conjectaris veluti XV. bis, XIX. bis, et XXV. videbantur esse tollendi ceterique excusandi.

In libro de *εἰ* apud Delphos c. I. 384. d. in verbis: *ἄρα δὴ ὅσον κ. τ. λ.* jure offendit Wytttenbachius. A Plutarcho enim, et omnino graece ita dici non solet. Commendat igitur quod exhibetur in cod. B. *ἄρα δὴ* vide igitur. At ego scripserim *ἄρα δ'* vide autem. Quae enim de librorum donis sequuntur, praecedentibus de honorum donis opponuntur. Leges infra in fin. cap. II. simile sententiae initium. C. V. (IV.) 386. c. in verbis: *τοῖς δὲ διαλεκτικοῖς χαίρειν ἔλεγε σοφὸς ὢν ὁ θεὸς οὐδὲν οἰόμενος ἐκ τοῦ εἰ μορίου, καὶ τοῦ μετ' αὐτοῦ ἀξιώματος πρᾶγμα γίνεσθαι, πάσας τὰς ἐρωτήσεις ἰποτεταγμέναις ταῦτα, καὶ νοῶν ὡς πράγματα καὶ προσιέμενος*. primum recte c. Xyl. Am. Mez. et Wytttenb. Hutten. *οἰόμενος* pro vulgato *οἰόμενος* dedit, quod ferri nequit, cum in iis quae sequuntur aperte doceatur, Deum quaestiones cum ei propositas ut *πράγματα* accipere, deinde Wytttenb. pro *μορίου* sine idonea causa cum de dialecticis sermo sit, conjecit *μόνου*, sed pro *τοῦ μετ' αὐτοῦ ἀξιώματος* olim fortasse *τοῦ ἀξιώματος μετ' αὐτοῦ* scriptum fuit. C. VI. (V.) 386. f. in verbis: *ὅτι γὰρ ἡμέρα ἐστὶ καὶ φῶς ἄστω*,

αλοθάνονται δήπου καὶ λόγοι καὶ κίνες καὶ ὄροντες, videtur prius εἶναι delendum esse. C. VII. (VI.) 387. d. in verbis: Πανσάμενον δὲ τοῦ Θεανος Εὐστροφον, Ἀθηναίων οἶμαι τὸν εἰπόντα εἶναι πρὸς ἡμᾶς, in cod. Pet. pro εἶναι est ναι, unde γεγονέναι fecerim, quia praesens offendit. Pro ἡμᾶς ἡμᾶς idem male habet. C. VIII. (VII.) 388. d. in verbis: ἐκ δὲ τοῦ κόσμου πάλιν αὐτὴν ἀποτελεῖν, Reisk. Wytttenb. et Hutt. ex A. Turn. V. Bong. Pet. dederunt αὐτὴν pro vulgato ap. Steph. Frft. ἀφ'. At mihi et αὐτὴν et ἀφ' rectius in Bas. B. et Ven. abesse videtur. C. X. (IX.) 389. c. in verbis: δῆλον δὲ (scr. δ'), ὅτι συνοικειοῦσιν αὐτὸν οἱ τὴν πεντάδα, νῦν μὲν αὐτῇ ἐαυτὴν ὡς τὸ πῦρ, αὐτῆς δὲ τὴν δεκάδα ποιοῦσιν ἐξ' ἐαυτῆς, ὡς τὸν κόσμον, λέγοντες. primum συνοικειοῦσιν quod Reisk. bene coniecerat, Wytttenb. ex A. dedit, deinde jure Mezir. et Wytttenb. pro αὐτὸν οἱ corrigendum esse censuerunt αὐτῷ i. e. Deo, ubi Camer. verba omnino mendosa esse censet et Reisk. αὐτὰ οἱ est suspicatus, tum pro αὐτῇ cod. Pet. exhibet αὐτῆ et Reisk. αὐτῆν, hoc quidem verius, quam quod post ἐαυτῇ ἐπαναπανομένην vel ἐπαναλυομένην addi vult. Est enim sententia: quae ipsa se gignit, ut ignis. Ib. 389. d. pro ὡς ἐν εἰπεῖν Camer. vertit ὡς ἐν εἰπεῖν ut semel dicam, legendo ἐν scil. λόγῳ, nisi verius sit, ὡς ἕκτος εἰπεῖν; quod mihi probabilius videtur. C. XV. (XIV.) 391. d. in verbis: αἱ περὶ ψυχῆν ἐπιστήμαι καὶ τέχναι καὶ δόξαι ἀληθεῖς hiatus videtur ita excusandus esse, ut δόξαι ἀληθεῖς unam habeant certamque in philosophia notionem. C. XVI. (XV.) 391. e. in verbis: τῆς γὰρ ἑκτης τοῦ νέου μηνὸς ὅταν κατάγη, εἰς τὴν Πυθίαν εἰς τι προτανεῖον, Bas. bene εἰς ante τὴν Πυθίαν non habet; unde Reiskius conjecit: τῆς δὲ (ubi Hutten. jure quaerit: cur δὲ pro γὰρ, quod meo quidem sensu commode legitur?) ἑκτης τοῦ Πανέμου μηνὸς, ὅταν κατάγεις (Hutten. quaerit: annon κατάγεις) τὴν Πυθίαν εἰς τὸ προτανεῖον censetque eum alloqui Nicandrum, sacerdotem Delphicum. Wytttenb. suspicatur: ὅταν κατάγητε τὴν Πυθίαν εἰς τὸ Προ. Camer. quoque vertit: deducitis. Equidem cetera retinens pro κατάγη εἰς scripserim κατά-

γῆς et pro εἰς τι εἰς τὸ. Ibid. 391. e. pro ἀχρεοῦ scribe ἀχρῆς οὔ. C. XVII. (XVI.) 392. a. in verbis: ὁ μὲν γὰρ θεὸς ἕκαστον ἡμῶν ἐνταῦθα προσίοντα οἷον ἀσκαζόμενος προσαγορεύει τὸ (Mez. corr. non male τῶ). Γνωθῆτε σαυτῶν: ὁ τοῦ χάρει δὴ, οὐδὲν μείον ἔστιν. pro προσίοντα nisi mavis προσιόντων scribere, ede προσιόνδ'. Hiatus autem in χάρει δὴ ante οὐδὲν minime offendit. C. XVIII. (XVII.) 392. e. verba: εἰ δ' ὁ αὐτὸς οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔστιν, ἀλλ' ἐκ τούτου αὐτοῦ μεταβάλλει, γιγνόμενος ἕτερος ἐξ ἑτέρου. Hatten. e Wytttenb. conjectura ita edidit pro vulgata: οὐδ' ἔστιν ἅμα τοῦτο αὐτὸ μεταβάλλει γίγν. Reiskius suspicatur, καὶ μεταβάλλει γιγνόμενος, quod explicat: non est simul idem ipse, et in alium statum transit. At mihi id unum verum videtur, quod Euseb. in Praep. Evang. XI, 11. praebet: ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐτὸν μεταβάλλει quod est: ex eum mutando i. e. ex eo quod mutatur, alium ex alio est factus. C. XXI. 394. b. in verbis, καὶ πρότερος ἐτι τούτου ὁ Σησιχορος dele articulum, qui neque passim supra ad Πίνδαρος neque infra ad Σοφοκλῆς additus est.

In decem quos mutandos esse arbitrati sumus, locis, tres librorum auctoritate poterant emendari c. VIII. XVI. et XVIII., quatuor aliis de causis et ex usu Plutarchi corrigendi esse videbantur, v. c. I. X. bis. et XVI. et in tribus hiatus solus offendeat, c. V. VI. et XXI.

In libro de Pythiae oraculis c. III. 395. d. pro (ἔφη ὁ Διογενιανός), οἶει, videtur uti in multis aliis locis ὁ Διογενιανός, οἶει, ἔφη, scriptum fuisse. C. IV. 396. b. in verbis: ὃν ἡ πυκνότης συνέχουσα καὶ παχνοῦσα, ποιῆ ἐκφανῆ διὰ τὸ πλήθος conjecerim διὰ τὸ πλήθος ἐκφανῆ. Ib. pro κολύει ταῦτό εἶναι tu scribe καὶ ταῦτόν εἶναι. C. V. 396. e. in verbis: τρέχοντα ἔγραψεν. fortasse propt. sequ. ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ ἀνθρώπου est post τρέχοντα μὲν inserendum. Ibid. 396. f. in verbis: διὸ καὶ τοὺς χρησμούς ἐμοὶ οὐ φήσουσιν καλῶς ἔχειν, ὅτι τοῦ θεοῦ εἰσιν: ἀλλὰ τοῦ θεοῦ μὴ εἶναι, ὅτι φεύλως ἔχουσι. Perizon. ad Ael. Var. Hist. XIV. 15. οὐ delet, quod non probo et pro ἀλλὰ scribi vult ἄλλοι, quod magis arridet Wytttenb. contra haec improbens et. Xylandrum atque

Reiskium se intus οὐ quod vulgo post φήσουσιν legitur, anteponi voluit, uti Hutten. edidit, non recte. Affirmat enim scriptor orationem ita posse inverti, ut eam non minus veram esse debeamus concedere. Pergit igitur: Inde nonnulli dicent, oracula (i. e. eorum versus) non bene habere, quia Dei sint (is enim optimos componet), sed Dei non esse, quia male se habeant. In verbis: οὐ τοῦ θεοῦ εἰσὶν, fortasse εἰσιν delendum est. Ibid. e conjectura Wyttenb. nunc haec leguntur: τὸ δὲ τὰ ἐπη οὐκ εἰ πεποιθῆσθαι τὰ περὶ τοὺς χρησμούς. Libri autem solum habent: τὸ δὲ πεποιθῆσθαι τὰ περὶ τ. χρ. quam lacunam Turn. non male, probante Huttenio et Grammio in Specimin. emendatt. Plutarchi in Sæbod. Jahn. et Klotz. Annal. Philol. Supplem. II. p. 223., supplevit per μὴ καλῶς. Xyland. suspicatus est: τὸ δὲ οὐκ ἐπεποιθῆσθαι, et Reiskio φανυλῶς deesse visum est. At ego aut cum Turnebo fecerim aut nil deesse crediderim, putans, ποιεῖν, ut ποιεῖσθαι idem quod interdum latinorum laborare significare hic: male habere, ut sententia sit: laborasse i. e. male habuisse et habere ea, quae ad oraculorum dicta (scil. in versibus) pertinent, tibi perspicuum est. C. VII. 397. c. in verbis: οὐ γὰρ ἐστὶ θεοῦ ἢ γῆρας, οὐδὲ (scr. οὐδ') ὁ φθόγγος; οὐδὲ (scr. οὐδ') ἢ λέξις, οὐδὲ τὸ μέτρον; mihi ante ἢ γῆρας etiam οὐδ' additum fuisse videtur, ita ut post θεοῦ pausa fuerit. C. IX. 398. c. in verbis: ἐνιοὶ δὲ φασιν εἰς Μαλεῶνα ἀφικέσθαι Λαμίας οὐσαν θυγατέρα τῆς Ποσειδάωνος, Reisk. recte pro Μαλεῶνα mavult Μαλέαν, quod est promontorium Peloponnesi e regione Africae, ita ut hic Libycae Sibyllae mentio fiat; de qua plura attulit Perizon. ad Aelian. Var. Hist. XII, 35. Ib. 398. d. offendo in verbis: τοῦ δὲ ξένου εἰπόντος, quae quibusnam verbis sint struenda nescio. Ad ea enim, quae c. X. sequuntur: Καὶ ὁ Βόηθος—εἶπεν, referri nequeunt. Mihi igitur potius cum iis, quae praecedunt: ὁ δὲ Βόηθος ἐτι μᾶλλον ἦν φανερός καταγελῶν struenda esse videntur. Quod si est, pro τοῦ δὲ ξένου εἰπόντος scribendum erit: τοῦ ξένου τότε εἰπόντος. Pro ξένου autem quod Wyttenb.

et Hutt. e B. et E. receperunt, vulgo Ζώον agebatur, ad quod Reisk. adnotavit, posse Ζωίλου conjici. Sub ζῶον Diogenianus est intelligendus. C. XI. 399. d. feres fortasse ἐν ᾧ ἅπαντα, nisi mavis ἐν ᾧ πάντα, sed ib. in verbis: ἐν τοῦτοις γὰρ οὐδὲν ἀτέκμαρον, οὐδὲ τυράλῃ, ἀμφὶ τε τύχην ζητεῖν ἐν ἀπειρίᾳ ὁ λόγος. Reiskius, Wyttenb. et Hutten. recte quidem intellexerunt, locum esse corruptum, non recte tamen Reisk. ἀρνεῖται δὲ τύχην conjectit, neque cum Wyttenb. facio, qui ἀρήσει τῇ τύχῃ mavuit, neque cum Hutten., qui locum sic supplet: οὐ τὴν αἰτίαν ἀμφὶ τὴν τύχην ζητεῖν ἀναγκάζεται ἐν ἀπ. ὁ λ. Sed ego τὸν λόγον dederim pro ὁ λόγος, ut sententia sit: In his nihil erat incertum neque obscurum et circa fortunam quaerenda in incertitudine sine iascitia ratio ejus. De re post sententiam negativ. v. Matth. Gr. gr. 626. et de infinitivo §. 535. Ib. in verbis: ἐπεὶ τί κωλύει εἰπεῖν ἕτερον, Ald. et Bas. exhibent ἐπὶ τί. quod Xyl. correxit, deinde vulgo κωλύει ἕτερον legitur, sed Hutt. ex Turn. et V. adsentiente Mez. post κωλύει inserdit εἰπεῖν, quod Reisk. pro ἕτερον poni voluit. Rectius tamen Wyttenb. ex B. et E. λέγειν. post: κωλύει recepit. C. XV. 401. e. non offendēs in inscriptionibus in hiatu: Ἀκένθιοι ἀπὸ Ἀθηναίων, καὶ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Κορινθίων. C. XVI. 401. f. in verbis: ὅθεν (εἰπὼν) ἄβιον δὴ καὶ τῶν πόλεων εἴ τι τοιοῦτόν ἐστιν ἰνάθημα τιμῶν καὶ ἀγασθαι, οἷον τὸ Ὀπουντίων, pro ἀγασθαι Vulc. male ἀγασθαι habet, sed ex eo quod in Ald. et Bas. est ἄγασ, ego fecerim ἀγιοῦν. C. XVII. 402. c. feres hiatum in verbis: ὅθεν ἐχρῶντο πρὸς τε τὰς λοιβὰς τῷ ὕδατι τούτῳ, ὡς φησι Σιμωνίδης. Ἐνθα κ. τ. λ. Verba: ὡς φησι Σιμ. enim magis ad ea quae sequuntur Simonidis verba sunt referenda. Reisk. sine idonea causa aut post: λοιβὰς aut post τούτῳ deesse censet τὰς χέρνιβας. Ib. 402. in verbis: οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὐδοξος ἐπίστευσε τοῖς Στυγὸς εἶναι τοῦτο καλεῖσθαι ἀποφῆνασι. probo quidem, quod Hutten. Reiskio probante, cum Wyttenb. ex Ald. Bas. Xyl. B. E. τοῖς pro vulg. τῆς edidit, sed non ita, quod idem Reiskio probante et c. Wyttenb. e Turn. V. Anon. Mez. ἀπο-

ήναισι pro vulg. πεφήναισι recepit. Ego pro πεφήναισι
 onjecerim πεφάγκοσι. Ib. 402. d. in verbis: ὅτε τῷ θεῷ
 ταδεῖ γενομένην ἀπολαβεῖν τὸ σεμνόν, Reiskius ante ὅτε
 icunam esse scripsit, Wyttenbach, autem adjecit: „Ob-
 curitatem loci non expedit: complura excidisse putem.“
 'urn. habet ὥστε τῷ θεῷ. Ego autem conjicio: τότε δὲ
 ὦν θεῶν (tum autem Musarum) ἐπιδεῖ γενομένην (ino-
 em s. expertem factam scil. Pythiam) ἀποβαλεῖν τὸ σεμ-
 νόν (i. e. magnificam illam rationem in versibus oracula
 roferendi abjecisse). C. XIX. 403. b. verba Thucydi-
 is (V, 16.) ἀργυρεῖα εὐλάκα εὐλάξειν suadente Reiskio
 um Wassio Wyttenb. et Hutten. pro vulgatis: ἀργυρεα-
 -συλλέξειν restituerunt. Ib. 403. c. in solenni invoca-
 tione ὦ δέσποτα Ἄπολλον hiatus non offendit. Ib. 403.
 . in verbis oraculi: ὅπου τὸ κέρας ἀποβάλλει ὁ ἑλαφος
 'ocalium concursus poterit defendi. Sed c. XX. 403. f.
 a verbis: Μισογύνου Ἡρακλέους ἱερὸν ἐστὶν ἐν τῇ Φωκίδι
 αὐ νομίζεται τὸν ἱερωμένον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ γυναικὶ μὴ ὀμι-
 εῖν. libri μισοῦν γὰρ Ἡρακλέους habent, unde Hutten. c.
 kmiot. Xyland. et Mez. Μισογύνου Ἡρακλ. edidit. Nemo
 amen veterum Herculi ejusmodi cognomen tribuit, neque
 nde, quod sacerdos toto anno mulierum usu abstinebat,
 ecte concludetur, ipsum Herculem ut feminarum osorem
 sse cultum. Idem enim etiam in Italia fiebat, sed aliis
 le causis, vid. Plut. Quaest. Rom. 57. Huc accedit, quod
 ultae quidem res ab eo gestae sunt, quibus feminarum
 imium amorem, sed nulla, qua earum odium prae se
 erret, nisi quod eum Dejanirae succensusse verisimile
 st. Denique particula γὰρ, qua ea, quae sequuntur, iis,
 uae praecedunt, annectuntur, vix carere possumus. Ita-
 ue μισοῦν γὰρ mihi non ex μισογύνου, sed ex μέσον γὰρ
 rtum esse videtur, ut sententia Plutarchi fuerit: Με-
 lium enim Herculis templum est in Phocide.
 Videtur autem locus, quo templum erat, ignobilis fuisse,
 d quod de plurimis Phocidis locis dici potest; unde etiam
 omen Phocidis urbis, in qua Hercules cultus sit, a nullo
 quantum scio scriptore traditum est. Vid. Metam. critt.
 id Plut. emend. p. 16. C. XXI. 404. d. pro: καὶ γὰρ

ἡλίῳ οὐθὲν οὔτε μᾶλλον ιδέαυ κοικε, οὔτε ὡς ὄργανον χρῆσθαι φύσει γέγονεν εἰπευθέτερον σελήνης· vulgo καὶ γὰρ εἰσι οὐθὲν κ. τ. λ. legitur, quem ad locum Wyttenb. adscripsit: „Si εἰσι mutes in ἡλίῳ, nihil requires ad sententiae integritatem.“ Quod Hutt. probavit. Ego tamen putaverim Plutarchum pro εἰσι scripsisse εἰδῶν. Dixit enim in antecedentibus se omissurum esse ceram, aurum, argentum et alia materiae formabilis genera (εἰδη), pergittque nunc: Etenim his generibus nihil neque quod ad formam attinet (ιδέαυ, quam repraesentatura sunt) similis est, neque quidquam ut instrumentum facilius natura (rei repraesentatae) uti potest quam luna. Luna igitur cum sit luculentissimum exemplum, cetera omittit. Reiskii conjectura: μᾶλλον τῆν ιδέαυ κοικεν, οὔτε ὡς ὄργανον χρῆσθαι non opus est. Ceterum pro οὔτε ante ὡς erit οὐθ' scribendum. Quas autem deinde leguntur: οὔτε λέγει, οὔτε κρίνεται, ἀλλὰ pausa excusabis. C. XXII. 405. a. in verbis: *Μαρτυροῦ δέ μοι καὶ Ὅμηρος, αἰτίας ἐν ἄνευ θεοῦ οὐδὲν, ὡς ἔπος εἰπῆν, ὑποτιθέμενος περαινόμενον, οὐ μὴν κ. τ. λ.* non video quid hoc sibi velit: nihil causae sine deo perfectum, et omnino dubito, num causam perfici bene dici possit. Censeo igitur αἰτίας ad *μαρτυροῦ* esse referendum, ut sententia sit: Testis causae vel rei meae, quam nunc ago, est Homerus; de quo genitivi usu cf. Bernhard. Synt. gr. p. 178. Tum autem μὲν post θεοῦ erit collocandum neque post Ὅμηρος interpungendum. C. XXIV. 406. d. pro *ἐφθόνηι ὁ θεός* olim fortasse ὁ θεός *ἐφθόνηι* scriptam fuit. Quod enim οὐδὲ (scr. οὐδ') ἀπήλαιναν sequitur, non offendet. C. XXVI. 407. d. verba: *οὐ πείθεται γὰρ ὁ θεός τῷ Εὐριπίδῃ ὥσπερ νομοθετοῦντι καὶ λέγοντι· Wyttenb. ita transposuit, cum vulgo legant: οὐ πείθ. γὰρ ὁ θεός ὥσπερ τῷ Εὐρ. νομ. κ. λ.* Reiskius voluit ὥσπερ νομ. τῷ Εὐρ., quae mutatio sane facilior est. At Graecis saepe ὥσπερ non suo loco posuisse docebit te Bernhard. Synt. gr. p. 461. C. XXVII. 408. b. nunc ex *Lysand. vit. c. XXIX.* editum est: *ἔπεσεν ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις ὑπὸ Νεοχώρου Ἀλιμαρτίου ἀνδρὸς ἀσπίδα φοροῦντος ἐπιστ-*

μον ὄρειν ἔχουσαν, cum vulgo legeretur: ἐντ. ἐκείνοις. ὑπὸ
 ὧν ὁ χῶρος Ἀλιάρτου ἀνδρός κ. τ. λ. et in Bas. sit: ὑπὸ
 Ἰσακίωνος Ἀλιάρτου. Hiatus in his verbis minus offendit.
 C. XXVIII. 408. f. in verbis: πλέον ἀληθείας ἐκείνη μέλει
 ἢ δόξης post πλέον vulgo lacuna est, quam Wyttenb. ex
 Anon. Turn. Mez. verbo ἀληθείας, quod etiam in ind.
 Francoft. e cod. non nominato commendatur, recte ex-
 plevit, consentiente Reiskio, qui tamen τι post πλέον in-
 seri voluit. Deinde autem cum vulgo legatur ἢ ἐκείνη
 (scr. κείνη) μέλει δόξης, ordo verborum est quidem paulo
 insolentior, tamen non ita comparatus, ut non Plutarcheus
 dici possit, eratque retinendus.

Quod si hoc in libro duodeviginti in locis vocales ita
 concurrunt, ut minus facile apostropho corrigi aut excu-
 sari possint, novem tamen ejusmodi vitia minime codicum
 nituntur auctoritate, aut certe codicum ope possunt tolli,
 v. c. V. bis. XI. XVI. XVII. XX. XXI. XXVI. et XXVIII.
 In quatuor locis mutatio aliis de causis commendatur c. IX.
 XI. XVII. et XXII., ita ut in quinque tantum locis in
 solo vocalium concursu sit haerendum, v. c. III. IV.
 V. VII. XXIV.

In libro de defectu oraculorum C. I. 410. a. in
 verbis: μύθου παλαιού, καθάπερ ζωγραφήματος ἀφῆ ἀπο-
 πειρώμενον olim fortasse ἀποπειρώμενον ἀφῆ fuit scriptum.
 C. IV. 411. a. in verbis: ἀλλ' ἐλάττονα γίνεσθαι, αἰεὶ
 πρὸς τὰ βόρεια τῶν νοτίων συναγωγὴν λαμβανόντων, αἰεὶ
 fortasse est delendum, quod quam saepe sit additum ne-
 minem fugit. Hoc in loco ex ultima verbi γίνεσθαι syl-
 laba oriri potuit. C. V. 411. f. vulgo haec leguntur:
 καίτοιγε περὶ τὰ Μηδικὰ μὲν εὐδοκίμησεν οὐχ ἦττον, τὸ
 τοῦ Ἀμφιάρω ἀπειριάθη μὲν ὡς ἔοικεν ἀμροτέρων. ὡς ὁ
 μὲν οὖν τοῦ μαντείου προφήτης φωνῆ Ἀιολίδι χρώμενος, τὸ
 πρὸς τοὺς τῶν βαρβάρων χρησίμων ἐξήνεγκεν. ὥστε μηδένα
 ξυνεῖναι ἀγίων τῶν παρόντων ὃν ἐκείνον, ὡς τοῦ ἐνθουσια-
 σμοῦ τι τοῖς βαρβάρους οὐκ ἔστιν. οὐ δέδοται φωνῆ Ἐλ-
 ληνίδα λαβεῖν τὸ προσταττόμενον ὑπηρετοῦσαν. Libri va-
 riant primum in ἀπειριάθη μὲν, Pet. enim exhibet ἀπε-
 πηριάθη μὲν, et Turn. ἀπειριάθη δέ: deinde prae ὡς ὁ μὲν

in Pet. est ὡς μὲν, ap. Turn. et Vulc. ὧν ὁ μὲν οὖν. Tum pro τὸ πρὸς τοὺς τῶν βαρβάρων χρῆσιμον Basil. habet τὸν πρὸς τοὺς τ. βαρβ. χρῆσιμόν. Denique pro ξυνεῖναι ἄγιων τῶν παρόντων ὃν ἐκείνον Turn. praebet: ξυνεῖναι ὁσίων τῶν παρόντων ἐκείνων et Turn. etiam c. Vulc. ἐκείνων absque ὃν tuetur. In Petav. est ξυνεῖναι ἄγιων παρόντων. Inde Turneb. legi vult: ἀπεπειράθημεν, ὡς ἔοικεν ἀμφοτέρων, ὧν ὁ μὲν τοῦ μαντείου προφήτης φωνῇ Αἰολίδι χρώμενος, τὸν πρὸς τοὺς τῶν βαρβάρων χρῆσιμόν et deinde ὁσίων παρόντων ἐκείνον. Xylander autem: Ἀμφιάρεω. Ἀπεπειράθη (sign. activ.) μὲν, ὡς ἔοικεν, ἀμφοτέρων ὁ Μαρδόνιος. Ὁ μὲν οὖν τοῦ ἐν Λεβαδία μαντείου πρ. φων. Αἰ. χρ. τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους χρῆσιμόν ἐξ. ὥστε μηδένα ξυν. ὁσίων τῶν παρόντων ἐκείνον· ὡς τοῦ ἐνθ. λέγοντος (aut σημαίνοντος) ὅτι τοῖς βαρβάροις etc. Reiskius haec coniecit: τὸ τοῦ Ἀμφιάρεω. ὧν ἀπεπειράθημεν (aut ἀπεπειράθη ὁ Μαρδόνιος) ἀμφοτέρων. ὁ μὲν οὖν τοῦ παρὰ Πτώω Ἀπόλλωνι μαντείου προφήτης φωνῇ Καρίας χρώμενος τὸν πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν βαρβάρων χρῆσιμόν ἐξ. ὥστε μηδ. ξυν. ἀπάντων τῶν παρόντων ἐκείνου aut τῶν παρόντων, ὧν ἔλεγεν ἐκείνος. Deinde offendit in dictione ἐνθουσιασμοῦ τι τοῖς βαρβάροις οὐκ ἔστι et pergit: οὐδὲ δίδοται. Wytttenbachius denique ex Herod. VIII, 135. et Pausan. IX, 23. locum sic constituit, et in versione verba etiam reddidit: οὐχ ἦττον τὸ Πτώω ἢ τὸ τοῦ Ἀμφιάρεω. Καὶ ἀπεπειράθη Μαρδόνιος, ὡς ἔοικεν, ἀμφοτέρων. Ὁ μὲν οὖν τοῦ Πτώω μαντείου προφήτης φωνῇ Αἰολίδι χρώμενος τὸ προτοῦ, τῇ βαρβάρων χρῆσιμόν ἐξήνεγκεν· ὥστε μηδένα ξυνεῖναι ἁσῶν τῶν παρόντων ὃν ἔχει νοῦν· τοῦ δ' ἐνθουσιασμοῦ ὁ βάρβαρος ἤκουσεν, οὐδ' ἔδεετο φωνὴν Ἑλληνίδα λαβεῖν τὸ προστατόμενον ἐρμηνεύουσαν. At Wytttenbachius priusquam tot tantasque loci mutationes proponeret, debebat Herodoti verba VIII, 134. magis spectare dicentis: Myn illum et Lebadiae et Abarum et Thebarum oracula adiisse, ita ut minime necessarium sit, scriptorem hic de Ptoi oraculo loqui, idemque narrare, quod Herod. et Pausan. loc. all. Equidem missas faciens omnes has violentas conjecturas, ad quas tamen Turnebi rationem non retulerim, locum sic

scribendum esse censeo: *καίτοιγε περὶ τὰ Μηδικὰ μὲν εὐδοκίμησεν οὐχ ἦττον* (quam Lebiae oraculum sive Tryphonium, cujus in antecedentibus mentio facta est) *τὸ τοῦ Ἀμφιάρεω. ἀπεπειράθη δ'* (δ' c. Turn., ἀπεπειράθη autem ut impersonaliter dictum accipio, quo de usu cf. Matth. Gr. gr. 297. n. 2.) *ὡς οἰκεν, ἀμφοτέρων. ὦν ὁ μὲν οὖν* (sic cum Turn. et Vulc.) *τοῦ μαντείου προφήτης φωνῇ χροῖμενος Αἰολίδι* (ita hiatus causa verba collocaverim) *τὸν πρὸς τοὺς τῶν βαρβάρων χρησμὸν* (ita c. ed. Bas.) *ἐξηγήκεν, ὅστε μηδένα ξυνεῖναί τι τῶν ἁγίων παρόντων* (ea vi, ut sit: ut nullus barbarorum intelligeret quid de sacris praesentibus, post quae verba ὦν ἐκεῖνον c. cod. Pet. delendum esse censeo), *ὡς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τι τοῖς βαρβάρους οὐκ ἔστιν* (ut sit: quia sive uti furoris divini quid, quo sacras illas caeremonias per se intellecturi fuissent, barbaris non est), *οὐδὲ* (c conj. R.) *δέδοται φωνὴν Ἑλληνίδα λαβεῖν τὸ προσταττόμενον ὑπηρετοῦσαν* (quod est: neque iis licuit vocem graecam accipere i. e. sibi comparare, quae mandatum adjuvaret i. e. qua id, quod sibi a Mardonio mandatum erat, poterant facere responsumque oraculi capere et referre). Videbis inde mutatione fere nulla opus esse in loco, quem Wyttenbachius insigniter vitiis et lacunis foedatum pronuntiat et Xylander atque Reiskius vario modo tentaverunt. Ib. 412. b. ubi haec leguntur: *ἤμαζε δὲ τότε καὶ τὸ περὶ τὰς Τεγύρας χρηστήριον, ὅπου καὶ γενέσθαι τὸν θεὸν ἱστοροῦσι, καὶ ναμάτων δεῦν παραρρέοντων, τὸ μὲν, φοίνικα, θάτερον δ' ἔλαιαν καλεῖσθαι ἄχρι νῦν, ὡς ἐνιοὶ λέγουσιν.* offendo primum in eo, quod rivuli isti arborum nomina et quidem alter palmae, alter oleae gerere dicuntur, deinde omnino non intelligitur, cur rivulorum quorundam nomina addantur, quae nil ad rem faciunt, cum de ortu Apollinis sermo et potius dicendum sit, eum juxta hos rivulos sub palma et olea natum esse. Ita enim antiqui rem retulerunt, v. Jacob. Lexic. Mythol. p. 113. Jure igitur verbum *καλεῖσθαι* in codd. Pet. Ald. Bas. omissum est, quo deleta omnia bene habent. Sententia loci enim tum erit: Dicunt Apollinem ad Te-

gyras natum esse et quidem duobus rivulis altero palmam, altero oleam praeterfluentibus (i. e. in loco, ubi praeterfluunt) idque hodie quoque fieri, ut rivuli has arbores ibi praeterfluant, nonnulli dicunt. Turnebus autem, qui τοῦ μῦθου et θατέρου δ' habet, et Reiskius qui ὡς delendum censet nominativi explicativi usum ignoraverunt, de quo vid. Bernhard. Synt. gr. p. 68. Cf. Metam. crit. ad Plut. emend. p. 9. et 10. C. IX. 414. d. in verbis: μάλλον δ' ὕλη στέρησις οὕσα ἀναφεύγει πολλαίαις καὶ ἀναλύει τὸ γενόμενον ὑπὸ τῆς κορίττονος αἰτίας, offendo primum in eo, quod ὕλη materia στέρησις οὕσα dicitur i. e. privatio; nam quod latinus interpres dedit: privationi obnoxia, verba ipsa significare nequeunt. Deinde viri docti etiam in eo haeserunt, quod materia eandem rem fugere et dissolvere, quae actiones sibi contrariae esse videantur, pronuntiat. Inde Xylander ἀνναρτάζει retexit in versione pro ἀναφεύγει dedit probante Wyttenb. et commemorante Gataker. Advers. p. 46. Equidem pro στέρησις οὕσα conjecerim στερέωσις οὐσίας, ut sententia sit: materia, quae est fundamentum sive solidum substantiae effugit et (sic) dissolvit (male ἀναλύει verterunt per mutat) id, quod a praestantiore causa fuerat conditum. C. XII. 416. a. ad verba: ἀλλ' οὐτὶ τοῦ κόσμου τὴν φθορὰν ἀνέχομαι λεγομένην, τὰ τ' ἀμήχανα καὶ ὧν ὑπόμνησις τῶν φωνῶν μάλιστα περὶ τὴν κορώνην καὶ τὴν ἑλαφον ἐκδύεσθαι ἐπὶ τοὺς ὑπερβάλλοντας. Wyttenb. adscripsit: „corruptissima neque ex libris neque conjectura expedio.“ Turneb. legendum coniecit: ἐπὶ ἐνιαυτοὺς ὑπερβ., quod consent. Anon. Xylander probat et e Vulc. enotat. Reisk. suspicatur post ἀμήχανα aliquid deesse et deinde legit: καὶ ὧν ὑπέμνησις τῶν φωνῶν μάλιστα τῶν περὶ, nec non ἐκλύεσθαι εἰς ἐνιαυτοὺς ὑπερβάλλοντας. Fachsius pro τὰ τ' ἀμήχ. legit οὐτ' ἄλλα τ' ἀμήχανα, loco καὶ ὧν mavult scribi οἶον vel ὧν καὶ quorum etiam scil. est, deinde ὑπόμνησις, sc. ἐστὶ vel ὑμνησις praedicatio; post ἑλαφον inserit ἄς, pro ἐκδύεσθαι coniecit ἐκτείνεσθαι et pro ἐπὶ τοὺς ὑπ. adoptat [εἰς] ἐπὶ

ἀναιετούς ὑπερβ. Proxima ei per interrogationem sunt efferenda vel οὐκ mutandum in οἰκοῦν. Sententiam loci hanc esse dicit: Sed neque mundi interitum ego admitto, neque alia, quae fieri non possunt (quorum etiam), qualis est commemoratio vel praedicatio vocum inprimis cornicis et cervi, quos dicunt in miram quandam annorum summam extendi. Nonne annus—nonne inepte hominis aetas dicitur? Xylander contra locum vertit: sed neque mundi interitum ego admitto, neque alia, quae fieri non queunt: cum maxime ipsa vox cornicis et cervi moneat, in tantam annorum summam excrescere non posse rem. Equidem locum ita emendo: Non admitto, inquit, omnia ea, quae fieri nequeunt (τὰ ἀμήχανα) et ea, ex quibus, dico dicta maxime de cornice et cervo, recordatio (ὑπόμνησις) est, emergere sive exire modum (in annorum numero definiendo) excedentes, ita ut ἐπι delendum esse censeam. C.XX. 420. e. in verbis: ἄλλως γὰρ ἰσχυρὸν ἀρετὴν καὶ κακίαν εἶναι ἀσθενῆς λέγομεν, οὐ πρὸς διαμονὴν καὶ διάλυσιν σώματος, vulgo ἀσθενοῦς λεγομένου, πρὸς habent, in quibus corrigendis Amiot. Turn. Xyl. T. V. (e duobus his in ind. Var. sic enotatur: ἀσθενῆς vel ἀσθενῆ λέγόμενον οὐ πρὸς) Mez. R. recte consentiunt. In Wyttenb. vitiose et in textu et in nota ἀσθενεῖς legitur. Ego εἶναι delendum esse censeo. C.XXI. 421. c. verba: τῷ δ' ἀποκτείναντι μὴτ' ἐννέα ἐτῶν, μὴτ' εἰς τὰ Τέμπη γενέσθαι τὴν φυγὴν, ἀλλ' ἐκπεσόντα ἐλθεῖν εἰς ἕτερον κόσμον· ὕστερόν δ' κ. τ. λ. vulgo ita post Τέμπη leguntur: γενέσθαι μετὰ τοῦ φυγεῖν αὐτὸν ἐκπεσόντα κόσμον. Turn. habet: μετὰ τοῦτο φυγὴν, ἀλλ' αὐτὸν ἐκπεσόντα κόσμου. Vulc. μετὰ τούτῳ φυγεῖν, ἀλλ' αὐτὸν ἐκπεσόντα κόσμον. Reiskius legi vult: τῷ δ' ἀποκτείναντι μὴτ' ἐννέα ἐτῶν γενέσθαι φυγὴν, μὴτ' εἰς τὰ Τέμπη παραγενέσθαι μετὰ τὴν φυγὴν αὐτὸν, ἀλλὰ—αὐτοῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐκπεσόντα κόσμου. Faehsius conjecit: τῷ δ' ἀποκτ. μ. ἐννέα ἐτῶν φυγὴν, μὴτ' ε. τ. T. γ. μετὰ τὸ φυγεῖν κάθοδον ἐκπεσεῖν τε κόσμου. At mihi Euseb. in Praep. Evang. V,

5. uti in aliis locis, ita hic quoque verum servasse videtur, unde Wytttenb. et Hatt. locum correxerunt. Censeo tamen post *ἐπεσοντα* esse *μὲν* addendum, quo magis respondeat sequi. *ὑστερον δ'*. C. XXIII. 422. d. pro *ἐπιχεται κἄμοι περὶ τοῦ ξένου εἰπεῖν* fortasse olim *ἐπιχ. κἄμοι περὶ τὸν ξένον* (v. Matth. Gr. gr. §. 589.) editam erat. C. XXVII. 425. a. in verbis: *ἔχει γὰρ καὶ μένος ἕκαστος ἴδιον, καὶ πάθη σωμάτων, καὶ μεταβολάς, καὶ φύσιν, καὶ δύναμιν, ἣ σώζει κατὰ χόρον καὶ φυλάττει ἕκαστον.* Wytttenb. e Mez. recepit ἢ quod vulgo abest, expressit tamen jam Xyl. e Turn. neque minus Reiskius dari voluit. Ego autem hanc mutationem minus probaverim. Dicit enim scriptor: Habet quisque peculiare medium et corporum affectiones et mutationes et servat et tenet naturam et vim suo loco, ita ut potius *ἕκαστον* delendum esse censeam. C. XXVIII. 425. d. in verbis: *τὸν κόσμον ἐν μέσῳ φησὶν ἰδρῦσθαι, καὶ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ τὸν μέσον τόπον αἰδίως κατεληφῦται, οὐχ ἡμῶς τούτῳ συνειργεῖσθαι πρὸς τὴν διαμονὴν καὶ οἰοεὶ ἀφθαρσίαν,* Wytttenb. *συνεργεῖσθαι* est suspicatus, quomodo etiam Xyl. et Kaltw. locum expresserunt, Reiskius *συνειργάσθαι*. At si cum Hutt. e Turn. et Vulc. probante Wytttenb. *τούτῳ* pro *τούτῳ* scripsisti (R. *τούτο* conjecit), recte *συνειργεῖσθαι* ut sit: medio illo loco concludi quasi ad interitus immunitatem, poteris tueri. Ante *ἀφθαρσίαν* autem articulum *τὴν* addendum esse censeo. C. XXXII. 427. d. *ἐπεὶ ἀήρ μὲν* potest excusari, sed XXXV. 428. f. pro *τῶν ἀνωτάτω ἀρχῶν* scrib. *τ. ἀνωτατῶν ἀρχ.* C. XXXVII. 430. b. ut verba Platonis afferuntur *σοστάσει ὁ θεὸς ἐκ κατεχρήσατο, ἐκεῖνο διαγράφων.* Ib. 430. e. in verbis: *διὰ τὸ πολλῶν, ὡς περ εἴρηται, τῶν ἄλλων φύλων ἀναπεπλησμένα, ἀπελθεῖν.* vulgo et ap. Wytttenb. legitur: *ἄλλων φύλων ἀναπεπλησμένων*, ubi *φύλων*, quod aperte est vitiosum (Wytttenb. nil adscripsit), cum Hutten. in *φύλων* est mutandum. Xyl. susp. *φυλῶν*, quod idem valet, afferens, Turnebum quoque ita legisse videri. Non ita tamen necessaria esse videtur conjectura Turn. et Vulc. *ἀναπεπλησμένα* vel quod praeferrem *ἀναπεπλησμένας*. Explicio enim

cum ita: quia discedebant cum multa (eorum) a
 eteris generibus contaminata essent, ita ut
 ἁλλῶν (multae eorum partes) subjectum et genit. τῶν
 ἁλλῶν φύλων objectum sit. C. XLI. 433. b. in verbis:
 ἕρῳ δὲ πειρώμενοι ποταμῶ, οὐδενὶ δύνανται συναγαγεῖν
 ἰδὲ κολλησθαι τὴν τέφραν. dativus ἕτερον ποταμῶ offendit.
 κερᾶσθαι enim cum genit. et rarius c. accus. struitur,
 im dativo modo, si significatur: certare cum ali-
 uo. Coniunctio igitur hoc in loco ἕτερον — ποταμῶν esse
 gendum, de quo usu v. Kühner. Gr. gr. 530. n. 2.
 excusari fortasse poterit hiatus c. XLIII. 433. e. in
 verbis: Οἱ μέντοι δοξάζοντες ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν θεὸν εἶ-
 ναι, εἰκότως Ἀπόλλωνι καὶ γῆ κοινῶς ἀνέθεσαν τὸ χρη-
 στήριον. Ib. 434. a. in verbis: εἶτα πάλιν ἐκεῖ διὰ χρό-
 νου ἐπιφαινόμενα τοῖς αὐτοῖς, Hutten. Turnebum et Xy-
 ndrūm secutus est διὰ χρόνου scribens pro vulgato διὰ
 χρόνον (Hutten. dicit vulgatum διὰ χρόνων esse). Mihi
 ἂν χρόνον recte habere videtur, est enim: temporis
 pe, nostrum: im Verlaufe der Zeit, ita ut tempus id
 ferat; quo de usu cf. Matth. Gr. gr. p. 1151. Hoc
 item probandum est et probavit etiam Wyttenb., quod
 in e Turn. V. Pet. ἐπιφαινόμενα pro vulg. ἐπιφαινομένη
 ceptum est. Xyl. susp. ἐπεφαίνετο, R. διὰ χρόνων ἐπε-
 φαίνετο. Sed quod Wyttenb. pro τοῖς αὐτοῖς conjicit τό-
 πος et Reisk. ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις, non probo, τοῖς αὐ-
 τοῖς enim ad ea, quae sequuntur refero, ut sit: iisdem
 scil. accolis) vel prope influentes. C. XLV. 434.

in verbis: ἔχων δὲ περὶ αὐτὸν Ἐπικουρείους τινὰς τὴν
 κλῆν δὴ, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, φυσιολογίαν ἐνυβρίζοντας τοῖς
 κούτοις, εἰσέπεμψεν κ. τ. λ. Hutten. Wyttenbachium est
 secutus, qui locum sic refingendum censuit. Vulgo legi-
 tur: τὴν καλὴν δὴ καὶ φυσιολόγον ἐνυβρίζοντας, ὡς αὐτοὶ
 λέγουσι, τοῖς τοιοῦτοις εἰσέπεμψεν. Turnebus, Xyl. auctore,
 gisse videtur: διὰ τὴν καλὴν et φυσιολογίαν. Ex eo-
 rum et Vulc. etiam afferuntur: τοῖς καλοῖς λόγοις, τῷ κα-
 ῶ δὴ τῆς φύσεως λόγῳ, ἢ τὴν καλὴν δηλαδὴ ἀλήθειαν.
 κλοῦς δὲ τῆς φύσεως λόγους. Mihi tamen vulgatum ferri
 esse videtur, si ad καλὴν et φυσιολόγον supple-
 τήν

sive *φιλοσοφίαν*, quod in sermone de philosophia et cum Epicurei ipsi sint nominati, fieri poterit. Reiskius non recte supplet *ὑβριν* locumque ita explicat: qui praeclaram illam, quae rerum causas exponit, insolentiam h. e. insolentem, protervam et arrogantem ferocemque philosophiam, talibus affricant, quales scil. sunt legati et alii magistratus literis aut non imbuti aut non satis instructi. Idem post *τοιούτους* comma penendum recte monuit. Est nostrum: „die einmal die schöne und physiologische, wie sie sie nennen, der Art Leuten an den Hals werfen.“ Ib. 434. e. in verbis: *ὁ δ' ἡγεμὼν ἐκεῖνο ἐξεπλάγη* e Petav. *ἐκεῖνος* est recipiendum, quod jam Reiskius legi voluit. C. XLVI. 435. e. ab Hutten. e Turn. et Vulc. editum est: *καίτοι θεῶν μὴ ἢ δαίμονι αἰτίαν τὴν πλείστην ἀνατιθένας, αἰεὶς ἐστὶ ταῦτα ποιεῖν καὶ νομίζειν*, ubi vulgo *θεοῦ μὴ ἢ δαίμονος* habent, quod retinuerim. *Αἰτία* tum est idem quod Latinorum causa, eritque nostrum: weil sie den grössten Theil (der Sache) als eines Gottes oder Dämons Sache angeben. Reiskius voluit: *θεοῖς μὴ ἢ δαίμοσι*. Deinde pro vulg. *ἀνατιθένας* cum Wyttenb. ex A. B. (qui in marg. *ἀνατιθένας* habent) Venet. et Pet. *ἀνευ τιθένας* erit recipiendum. *Ἄνευ* tum erit procul nostrum mittelbar. Ib. 435. e. in verbis: *δεινὸν ἡγοῦμαι μὴ θεῶν καὶ προνοίᾳ τὴν εὐρεσιν αὐτοῦ καὶ ἀρχὴν, ἀλλὰ τῶ κατὰ τύχην καὶ αὐτομάτῳ ἀνατίθεσθαι*. a Wyttenb. et Hutt. *αὐτομάτῳ* pro vulgat. *αὐτομάτως* ex A. B. Venet. I. et Pet. est receptum. At videtur vulgatum minime spernendum esse, est: et ita ut sua sponte factum sit.

Quae si probas, quinque hujus libri graviores hiatus librorum ope tolles (c. V. bis XLIII. et XLVI. bis.), quinque aliis de causis, c. V. XII. XXVII. XXVIII. et XLI., et sex propter vocalium concursum, c. I. IV. V. XX. XXIII. XXXV.

Libello quo scriptor virtutem doceri posse est demonstraturus, recte Wyttenbachius judicavit non integram neque continuam contineri disputationem, sed disputationis excerptum compendium. Minus igitur offendet

hiatibus, ex quibus tamen qui c. I. 439. a. legitur *μυστήριον* in codicibus, qui *μυστήρια δ' ἑστίν* exhibent, non . Reiskius quidem quo erat ingenii acumine, bene monet: „saepe se observasse in metu concursus duorum vocalium futuri indèque orituri hiatus et injucundi ni, interseri hanc particulam lubricandae et suavitate mandae orationis ergo.“ Vult tamen non minus quam eph. Wytttenb. et Hutt. δ' deleri. Xylander in iis quae tecedunt, ei delevit. Ego vulgatum probo. Sententiam in scriptoris hanc esse duco: deinde admiramur, si eorum, et gubernatorum, et architectorum et rusticorum opera (sexcenta autem sunt), non ita autem virom facta et opera facile bona dicuntur. C. II. 439. e. gitur: *παραπόλλυται ὁ μισθὸς τῶν παιδαγωγῶν*, ubi a atarcho fortasse *τῶν παιδ. ὁ μισθ.* scriptum erat.

In libro de virtute morali c. II. 441. a. jure ofndes in mira verborum collocatione: *βοικε δὲ καὶ Ζήνων* ; *τοῦτό πως ὑποφέρεσθαι ὁ Καττιεύς*, ubi *Ζήνων* ante ὁ *Καττιεύς* collocaverim. C. III. 442. a. Wytttenb. e Mez. lidit: *ἕτερον δὲ τὸ παιδητικὸν καὶ ἄλογον καὶ πολυπλανὲς καὶ ἀτακτον ἐξ ἑαυτοῦ ἐπιστασίας δέομενον*, cum vulgo *τακτον ἐξ ἐπιστασίας ἑαυτοῦ δέομενον* legant. *Ἐπιστασίας* eest in Ald. Bas. cod. Pet. Stephanus primus recepit e ol. Leonic. Schott., sed alieno posuit loco post *ἀτακτον* ;, ubi etiam Xyland. habet, qui *τοῦ κρατοῦντος, κυβερῶντος, συντάπτοντος* aut tale quid subaudiendum esse icit. Reisk. legi voluit: *ἀτακτον καὶ ἐπιστασίας ἕτερου ὄμενον*. Sed Turn. Vulc. Bong. rectius habent: *ἐξ ἑαυτοῦ δέομενον ἐπιστασίας*. Faehsius autem quod dicit, se in habere quo *ἐξ* referat, nisi legatur: *ἐξ ἑαυτοῦ ἐπιστασίας* addaturque *ἐκείνου*, in eo erravit. *Ἐξ ἑαυτοῦ* est propter se ipsum. Ib. in verbis quae haec excipiunt, gitur: *οὐ πάλιν διχῆ μεριζομένου, τὸ μὲν ἀεὶ σωματικὸν κληται ἐπιθυμοῦν, τὸ δὲ (scr. δ') ἔστι μὲν ἢ τοῦτο ὑποσιθήμενον, ἔστι δὲ (scr. δ') ἢ τῶ λογισμῶ παρέχον χὺν ἐπὶ τοῦτο καὶ δύναμιν, θυμοειδές*. verbum *ἐπιθυμοῦν* est ab Ald. Bas. Xyl. Pet. B. Stephanus primus dedit *ἐπιθυμοῦν*. Wytttenb. tamen c. Turn. et Bong. articu-

lum delevit additque, *ἐπιθυμοῦν* item (E. Venet. 1. 2. 3. Pol. Jannot. Schott, unde nō satis apparet, utrum sine τὸ, an cum τὸ. Equidem articulum desidero, quia *ἐπιθυμοῦν* non adjectivum est usitatum, quale *θυμοειδές*, ante quod Reiskius minus bene etiam articulum praefingi voluit. Inde etiam in iis, quae sequuntur, legitur: ἀποδείκνυσι δὲ τὴν διαφορὰν μάλιστα τῇ τοῦ λογιζομένου καὶ φρονούοντος ἀντιβίβσει, πρὸς τὸ ἐπιθυμοῦν καὶ θυμούμενον. Si deinde pergitur: ὥστε ἕτερα εἶναι πολλὰ καὶ ἀπειθοῦντα καὶ δυσμαχοῦντα πρὸς τὸ βέλτιστον, jure Reiskio jam *ἕτερα* fuit suspectum. Non enim patet, quomodo inde, quod mens et ratio contra cupiditatem et iracundiam pugnet, sequatur, etiam alia esse, quae optimae adversentur parti. Faehsius igitur conjecit: ὥστε σταθρὰ εἶναι πολλὰ καὶ ἀπειθοῦντα κ. τ. λ. At mihi multo verisimilius esse videtur, *ἕτερα* εἶναι non esse a Plutarcho profectum, sed eum perrexisse post *θυμούμενον*, ὡς πολλὰ καὶ ἀπειθοῦντα κ. τ. λ. contra cupiditatem et iracundiam ut saepe adversantes. C. IV. 443. c. verba: ὡς τίπῃ εἰπεῖν, ut vulgarem dicendi rationem usque satis tritam, ita ut in ea hiatus minus offenderet, non tentaverim. C. V. 443. e. in verbis: ἔστι τοίνου (ita Stob. Serm. III, 39. c. Bas. B. E. Venet. 2. Xyl. Mez. Wytt. Reisk. prob. et Hutt. pro vulg. ἔτι τοίνου) τῶν πραγμάτων τὰ μὲν ἀπλῶς (ita Hutt. et Wytt. e Stob. prob. R. pro vulg. ὅπως e Turn. not. οὕτως, ὅμως, ὁμοίως) ἔχοντα, τὰ δὲ πῶς ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς· ἀπλῶς μὲν οὖν ἔχοντα, γῆ, οὐρανός, ἀστρα, θάλασσα· πῶς δὲ (scr. δ') ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς, ἀγαθόν, κακόν· αἰρετόν, φευκτόν· ἡδὺν, ἀλγεινόν· ἀμφοῖν δὲ τοῦ λόγου θεωρητικοῦ ὄντος, τὸ μὲν περὶ τὰ ἀπλῶς ἔχοντα μόνον (Turn. V. μένον), ἐπιστημονικὸν καὶ θεωρητικόν ἔστι· τὸ δ' ἐν τοῖς πῶς ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς, βουλευτικὸν καὶ πρακτικόν. illa τοῦ λόγου θεωρητικοῦ ὄντος offendunt. Latinus interpres vertit quidem: horum utrumque cum consideret doctrina. At quam mire haec essent expressa, cum potius significent: utriusque doctrina sive ratio cum sit contemplativa, alterum contemplativum, alterum activum est. Quae sibi ipsis sunt contraria. Cujus

nim ratio sive doctrina contemplativa esse dicitur, id non otest activum dici, idque ita, ut oppositum sit contemplativo. Deleas igitur verba τοῦ λόγου θεωρητικοῦ ὄντος ut ab interprete ad totum locum adscripta. Hiatus autem illi γῆ, ὕψανός, et ἡδὺ, ἀλγεινόν non offendunt. C. VI. 444. e. pro ἡ ἀρετὴ εἴη ἂν μεσότης olim fortasse ἡ ἀρ. μεσότης ἂν εἴη fuit scriptum. Ib. 445. b. in verbis: δεικνύειν τὸ κακίως, ὡς ἕτερόν τι κομιδῆ τοῦ λόγου ἐστίν. videtur ἐστίν delendum esse. Ib. 445. c. in verbis: ὅθεν οὐδ' ἀρετὴν ὑποτελεῖ ἀξιούσι τὴν ἐγκράτειαν, ἀλλὰ (scr. ἀλλ') ἐλαττον ἰσότης εἶναι. Faehsius non male conjecit post ἐλαττον esse τι adjiciendum conferrique jubet. ex iis quae sequuntur: τὴν ἀκρασίαν ἐλαττόν τι κακίως εἶναι, παντελῆ δὲ κακίαν, τὴν ἀκολασίαν. At his ipsis verbis ductus conjicio αὐτοτελεῖ esse potius delendum. Si enim continentia minus quid virtute est, omnino non virtus est, potest ergo non dici, eam non perfectam virtutem esse.

Ex septem igitur vitiis quae hoc in libro ex vocalium concursu oriuntur, duo eaque in cap. III. librorum auctoritate, tria aliis de causis II. V. et VI., et duo (c. VI.) hiatus evitandi causa videbantur tollenda esse.

In libro de cohibenda ira c. II. 454. b. in verbis: καὶ γὰρ ὑπερήφανος καὶ αὐθάδης καὶ ὄλωσ ὑψ' ἐτέρου ὁ θυμὸς δυσκίνητος ὢν, ὥσπερ ὄχυρά τυραννίς, ἐξ ἑαυτῆς ἔχει, ὀφείλει σύννοικον καὶ συγγενές τὸ καταλύον. est ὁ θυμὸς delendum, et ἡ ψυχὴ ex iis quae praecedunt, supplendum, quo etiam ὄχυρά τυραννίς, et inprimis ἐξ ἑαυτῆς ducit, quod Reisk. in ἐξ ἑαυτοῦ mutari voluit. C. IV. 455. a. verba: οὓς εἴ τις ὕφειλεν αὐτῶ ἐν ἀρχῇ καὶ διεκόλυσεν. Wytttenb. et Hutt. e Voss. ita dederunt, cum libri pro αὐτῶ tueantur αὐτῶν, quod ego retinuerim et ad λόγων, quo etiam οὓς refertur, retulerim et cum ἀρχῇ struxerim, ut sententia sit: quae si quis interceptisset in initio eorum. Reisk. voluit aut αὐτῶ aut ἀπάντων scribi, aut αὐτῶν in versum proximum deductum post αὐξήσιν collocari aut omnino deleri et Faehsius videtur εὐθύς pro αὐτῶν suadere. C. VI. 456. a. in verbis: διηρμοσμένοι ἦν συρρίγγιον, φ' τὴν φωνὴν οἱ ἀρμονικοὶ

σχολῆ ἐπ' ἀμφοτέρω δια τῶν τόνων ἄγουσι· e Xylandr. conj., quam etiam Reisk. non improbavit, Wytttenb. et Hutt. σχολῆ, ut sit paulatim, gradatim, aederunt pro libror. σχολῆν. Reisk. conjecit etiam κατὰ σχολῆν et Canter. Nov. Lect. III. 25. commendavit σχέδην. Ms. Xyl. habet mendose ἀρμονικὴν σχολῆν. Equidem notionem paulatim minime desidero, sed adjectivum ad φωνήν additum velim. Mihi igitur pro σχολῆν in mentem venit συμφῆν, qua significatur vox media inter claram et depressam, et quam ad utramque et ad claram et ad depressam musici per tonos ope fistulae istius deducunt. C. VIII. 457. a. pro λυπῆσαι in verbis: ἢ πρὸς τὸ λυπῆσαι ἐνδοσις malim λυκαῖν. Ib. 457. b. verba: χαλεπαῖτατοι δέ, ἄγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν ἄνδρες, ἢ στέασι, ἄλγος ἐμφανές, κατὰ Πίνδαρον· ab ἄγαν φιλοτιμίαν usque ad ἄνδρες poetae alicujus verba esse censeo idque ex μνώμενοι concludo. Non autem cum Reiskie ea in χαλεπαῖτατοι δέ αὐτὰν φιλοτιμίαν mutaverim. C. XI. 400. a. in verbis: καὶ τοῦ πάθους ἔξωθεν ὄντα ἀνυπόστατος non dubito quia pro ὄντα scribendum sit ὄντας. Praecedit enim non solum ἔχομεν sequiturque ἡμῖς—σπειρόμεν, sed etiam in hac ipsa sententia legitur: ἀνορέκτους γεγονότας. C. XIII. 461. f. in verbis (ἔφη ὁ Σενέκας) non solum parentheseos signa sunt removenda, quia primariam continent sententiam, sed videtur etiam ὁ Σενέκας ἔφη, scribendum esse. C. XV. 463. b. verba ὀργίλων ἄνδρος Reiskio Plutarchus sententiae suae dictum vetusti tragici accomodans pro nomine proprio, quod jambum finiebat, supposuisse videtur. At ex Erasmi et Xylandri ratione, quam magis probo, haec verba ad sequentem versum pertinent. Fortasse finem ejus fecerunt scripta: ἄνδρος ὀργίλου. C. XVI. 464. a. in verbis: ἐγὼ δὲ τῇ τύχῃ μὲν οὐδὲν οἶμαι δεῖν ἐπιτρέπειν, οὐδὲ παρορᾶν τὸν τοῦν ἔχοντα, πιστεύειν δὲ καὶ χρῆσθαι τὰ μὲν γυναικί, τὰ δὲ (scr. δ') οἰκέταις, τὰ δὲ φίλοις, οἶον ἄρχοντα ἄρχόντων ἐπιτρέποις τισὶ καὶ λογισταῖς καὶ διοικηταῖς, αὐτὸν ἐπὶ τῶν κυριαστέων ὄντα τῷ λογισμῷ καὶ μεγίστων. non facio cum Wytttenb. et Hutt. qui e D. ἄρχοντα pro vulgato ἄρχουσι

derant, qui in margine cod. adscriptum fuisse commemorat Xylaius. Reiskius autem *ἄρχουσιν* deleri voluit ut saltem a sequente vocabulo interjecto commate separari, quod posterius etiam in ejus ed. est observatum. Atten. mavult abesse *αρχόντων*. At comparantur feminae, servi, amici cum ministris quibusdam magistratum. Non igitur *ἄρχόντων*, sed *ἄρχοντα* sive *ἄρχουσι* c. Reisk. deleri velim.

Ex quinque hiatibus in hoc libro cum duo nulla codicum auctoritate nitantur c. IV. et VI., unus aliis de causis esset emendandus, c. II., duo restant, in quibus maxime vocalium concursio offendet c. VIII. et XIII.

In libro de tranquillitate animi non offendet in tribus I. 464. e. *Πλούταρχος Πακκίης εὖ πράττειν*, sed I, 467. e. in verbis: *τίς ἂν ἐβούλου εἶναι μᾶλλον Βουωδῶν, ἢ Ἐπαμεινώνδας* videtur *μᾶλλον εἶναι* scriptum fuisse. c. 468. e. articulum deleverim in verbis: *ἀπέλαστος ἦσα ἢ θυγάτηρ*, est enim nostrum eine ausschweihende Tochter. C. VIII. 469. c. in verbis Aristippi *νεφε καιδάρια ἀπό* neque *ἀνόνητα ἐναντοῖς* offendit, neque XV. 473. f. in verbis Heracliti *κόσμου, ὄσπερ*, uti tiam cap. X. in *μᾶλλον εἶναι ἢ* non haerebis neque c. X. 477. f. in *αὐτοὶ ἐναντοῖς*, quae ita solent conjungi; sed ut hoc in libro non nisi in uno loco c. VI. in hiatu offendas.

In libro de fraterno amore c. I. 478. a. in verbis: *ἀφιδρώματα οἱ Σπαρτιαῖται* dele c. Ald. et Bas. articulum *οἱ*. C. VI. 480. d. in verbis: *Ὁ μὲν οὖν Πειαιγραιτος ἐπιγαμῶν ἐν ἡλικίᾳ οὖσι τοῖς υἱοῖς, ἔφη*, recte videm Stephan. ex *ἐπὶ γάμων*, quod ante eum in Ald. Bas. legebatur, fecit *ἐπιγαμῶν*, non recte autem etiam *ἡλικίᾳ*, quod in Ald. et Bas. est, mutavit in *ἐν ἡλικίᾳ*. *ἡλικίᾳ* enim idem est quod *ἐνηβος*. Excusabis facile latum c. IX. 482. f. in verbis: *τὴν φῶσιν αἰτιώσθαι, ὡς οὖσαν*. Sed c. XI. 483. c. verba: *ὑπονομίας δὲ θεραπόντων, καὶ διαβολῆς ἐτέρων ἐτέρω αὐτοῦς προσνεμόντων, καθούμενον*. Wyttenb. e codd., maxime D., ita dedit, nam vulgo *ἐπὶ ἐτέρω αὐτοῖς* legeretur. Reiskius su-

spicatur: *ἑταίρων*, amicorum, quorum alii aliter, haereditatem inter fratres distribuunt, addens, si de amicitia, non de hereditate locutus sit Plutarchus, legendum esse *ἑταίρων ἑτέροις ἑτέρως ἑαυτοὺς προσνεμόντων*. At mihi scriptor sane de amicitia loqui videtur et conjicio eum scripsisse *ἑτέρων* (quibus servi oppositi sunt) *ἑταίρους αὐτοὺς προσνεμόντων*. Ib. 484. a. in verbis: *ἦν γὰρ ἀδελφὸς πρεσβύτερος αὐτῷ, ὄνομα Δέων*, in hiatu propter pausam non offendo, sed c. XIV. 485. d. in verbis: *οἱ δὲ πολλοὶ οὕτω πεφύκασιν ἀτυχεῖς πρὸς τὸ καλὸν* non satis intelligo, quatenus scriptor plurimos ita se habere dicere possit. Rectius jam vertit Xylander per quosdam et rectissime in Ald. et Bav. *οἱ πολλοὶ ἀβέσθαι*. C. XVIII. 489. f. in verbis: *παιδίον οὐδὲ ἐν τῆς γυναικὸς ἀνελέσθαι ἠθέλησε* fortasse *ἠθέλησεν* ante *ἀνελέσθαι* fuit collocatum. C. XX. 490. f. ubi haec leguntur: *τῷ γὰρ φιλεῖν ἑτέρους, εὐθύς ἐπεται τὸ χαίρειν ἑτέροις καὶ ζηλοῦν ἑτέρους, καὶ ἄγεσθαι ὑφ' ἑτέρων* offendo in verbis: *καὶ ἄγεσθαι ὑφ' ἑτέρων*, quia non video, cur et quatenus ab aliis ducantur et suspicer ab alio quodam esse addita.

Tres igitur ex quinque hiatibus poteris codicum apo remove c. VI. XI. et XIV., unus locus c. XX. omnino erat suspectus, et in uno c. XVIII. solus offensioni erat hiatus.

In libro de amore prolis c. I. 493. c. videtur in verbis: *καταμαρτυρῆσαι τοῦ βίου ἡμῶν* articulus ante *ἡμῶν* repetendus esse. C. II. 494. a. in verbis: *ἀξίως δὲ (scr. δ') οὐκ ἔστιν εἰπεῖν τὰ δρώμενα, πλὴν ὅτι γίνεται ἕκαστον αὐτῶν ἐν τῷ φιλοστόργῳ, ταῖς προνοίαις, ταῖς καρτερίαις, ταῖς ἐγκρατεῖαις. ἀλλὰ τὴν μέλιτταν ἡμεῖς σοφὴν καλοῦμεν καὶ νομιζομεν—τὴν δὲ τῶν ἄλλων περὶ τὰς λοχείας καὶ τὰς ἀνατροφὰς σοφίαν (Pet. non male καὶ σοφίαν) καὶ τέχνην παρορῶμεν*. videtur post *γίνεται μὲν* addendum et plenior interpunctio post *ἐγκρατεῖαις* tollenda esse. Sententia n im est: sunt quidem ab animalibus omnia ita, ut prolis amor inde eluceat, tamen nos id in ceteris animalibus praeter apem non animadvertere solemus. Reiskio

post *ἕκαστον αὐτῶν videtur ἑαυτοῦ κρεῖττον vel κράτιστον excidisse. Ib. 494. d. ἡ Ὀμηρικὴ ὄρις erit fortasse ferendum, sed c. III. 495. e. in verbis: ὅταν δὲ τὴν γονὴν ἀναλάβῃ προσπεσοῦσα ἢ ὑστέρῃ ne dubita quin Wyttenbachii conjecturam προσπεσοῦσαν recipias. Ib. 496. a. in verbis: ἀλλὰ καὶ πνεύματος ἠπίῳ θερμοῦτητι καὶ μαλακῇ θηλύτητι, ἐκπέριαι (ita recte a Xyl. Wyttenb. et Hutt., prob. Reisk., ex cod. Xyl. Pet. A. B. pro vulgato: ἐκπέριαι editum est) καὶ λεῖναι καὶ μεταβαλεῖν δυναμένης, fortasse καὶ ἐκπέριαι fuit scriptum. Ibid. pro ἔχει ἔντος suspicari licet: ἔντος ἔχει. 496. b. in verbis: φρονηομένη μᾶλλον ἢ γεννωμένη εἰκῶς Reiskius jure verbum aliquod desiderat conjecitque post εἰκῶς additum fuisse προέσιον· ut deinde pergatur: οὐ οὐδενός. At equidem conjecerim προέσιον post γεννωμένη additum fuisse et scriptorem perrexisse: ὥστ' οὐδενός. C. IV. 497. a. οὐκ ἔχει ἀριθμὸν ad versum pertinet, qualem dedit Wyttenbachius.*

Perspicies autem ex iis quae sunt de hoc libello allata, eum esse omnino valde corruptum. Est autem sex gravioribus hiatibus foedatus, quorum ne unum quidem codicum ope possis remove, quamquam duo loci sane aliis de causis offendunt c. II. et III., unus poterat excusari c. II., ita ut tres tantum restent solius hiatus causa emendandi.

In disputatione an vitiositas ad infelicitatem sufficiat, quae non minus corrupta est cujusque initium desideratur, c. I. 498. b. legis: τῷ δὲ (scrib. δ') οὐ πολλῆς διὰ τέρας, ἀλλὰ πυρκαϊᾶς τινος βασιλικῆς πορευομένη καὶ περιφλεγόμενη, ἀσθματος καὶ φόβου μεστῶ, καὶ ἰδρωτός διαποντίου, quibus in verbis Plutarchus poetæ vestigia est secutus. C. II. 498. d. in verbis: κωντήρια καὶ σφήνας ἐπιμηχανῶνται, ἀλόγου ψυχῆς· jure viri docti offenderunt. Reiskius suspicatur: φόβητρα vel δειμάτα, aut κολαστήρια ante ἀλόγου excidisse. Wyttenb. ἄλγος vel εἰς ἄλγος pro ἀλόγου conjecit, Faehsius mavult ὄ vel ἀ ἀλόγου ψ. scil. ἐστὶ. Equidem conjeceram: τὰ λογία ψυχῆς, ipse tamen dubito, an Plutarchus ita scripserit, quamquam in ἀλόγου vitium inesse hodie quoque

censeo. Ib. 498. e. in verbis: *τεμνόμενοι πολλοὶ σπαῖσι, καὶ μαστιγούμενοι καρτεροῦσι, καὶ σπρηνοῦμενοι ὑπὸ δεσποτῶν ἢ τυράννων φωνῆν οὐκ ἀφῆκαν*, mihi verba otiosa ὑπὸ δεσποτῶν ἢ τυράννων et sic ad tertium addita verbum valde sunt suspecta et ea delenda esse duco. Ib. non offendes in *μηδὲ τῶν τριχῶν λαβέσθαι, ἢ τὸν μηρὸν κρούσαι*. C. III. 499. c. in verbis: *Σκυθῶν εὐδαιμονες ταφραὶ αὐταὶ offendit αὐταί*, cujus loco potius expectatur τοιαῦται, quod scribe. C. IV. 499. f. in verbis: *ἴδιον ἔλκος ἐν ἑαυτῷ καὶ κακὸν ἔχειν δεῖ ἐντὸς σαρκὸς* tu scribe τὸ ἐντὸς σαρκὸς, ut sententia sit: oportet eum id quod intra corpus est male habere et proprium vulnus in se.

Hoc igitur in libro quatuor hiatus e conjectura tollendi esse videbantur.

Disputatiuncula: animine an corporis affectiones sint pejores, Xylandro declamatiuncula esse via est eruditi alicujus nihilque habere Plutarcheum. Recte tamen Reiskius monuit, se non intelligere, cur opusculum Plutarcho indignum judicetur aut suppositum. Melius etiam Wyttenbachius hunc quoque libellum epitomam esse statuit. Hiatus qui minus bene excusari possit, unus in eo est c. II. 500. e. in verbis: *τὰ δ' ἐν ψυχῇ λαθόντι τοὺς πολλοὺς κακὰ ὄντα*, ubi olim fortasse ὄντα κακὰ fuit scriptum.

Dubito autem, num Plutarchus libri de garrulitate auctor sit, qui liber multo pluribus hiatibus scatet, quam qui in Plutarchi libris deprehendi soleant. Habes autem hos e. I. *ἀδόλεσχοι οὐδενὸς—ᾧτα ἔχουσιν*. C. IV. *χρόνῳ ἤτταν*. C. X. *διπλασιασμῶ εἰς*. XI. *ἔφη ἐκεῖνος—αὐτοῦ ἀπολωλότων—φυγῆ ὄντος—μέλλω ἀναίρειν*. XII. *δαβρῶσκονται ὑπ'*. XIII. *οὐ ἐγὼ—κατετάθη ὁ ἀνδραγωγὸς—στρατηγοῦ, ὄν*. XIV. *κειμένη ἐνδον—φράσω ὑμῖν—αἰ Ἰβύκου ἔκδικοι—τοῦ Ἰβύκου ὄντος—ἀφρονέστεροι εἶναι*. XV. *εἶποι, ἢ* (ubi ἢ in D. et cod. Xyl. abest). XVII. *Πυθίου Ἀπόλλωνος*. XIX. *ὃ αἰτεῖται—δεῖ ἄλλον*. XXI. *πόλις ἐπὶ τὸν—ἔστω ἢ*. XXII. *ἀναπεῖθε ἐσθλιον—Νέστορα ὁ—ἀπομηκύναι ἀεὶ*. XXIII. *δεῖ ἀεὶ* (al. δὲ ἀεὶ, al. δ' εἰ)—*γλώσσα ἀπαίρει—πιέζοντα ἀποδέσθαι—βῆχα ἀνδραγωγοί*.

In libro de curiositate c. II. 616. c. ferendum it μικρά ἄττα, uti c. VI. 518. c. in brevibus istis definitionibus λύπη ἐπ' et ἰδονή ἐπ'. C. XI. 520. e. in verbis: ἀλλ' ἐμνήσθη ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος ἐπ' ἀγαθῶ potest sane aliquis suspicari scriptum fuisse ἀλλ' ὁ δεῖν ἐμνήσθη τοῦ δεῖνος ἐπ' ἀγ.

In libro de cupiditate divitiarum c. I. 523. d. rendum erit τὸ πολὺ ἀργύριον ut e communi ejusmodi sermonum sermone petitur. C. II. 523. e. in verbis: ἀλλὰ ποτῶ μὲν ἐσβησαν τὴν τοῦ ποτοῦ ὄρεξιν, καὶ τροφῇ ἢ τῆς τροφῆς ἐπιθυμίαν ἠκέσαντο· in Ald. et Bas. articulus τοῦ et τῆς non male abest. Pro τὴν τοῦ ποτοῦ ὄρεξιν autem scripserim τὴν ὄρεξιν ποτοῦ. C. III. 524. b. in verbis: καὶ χωρίων πολλῶν παρόντων, καὶ ἀργυρίου, οὐ βλάπεται μεστός, post ἀργυρίου, quod ad παρόντων refertur, comma de causa etiam comma post παρόντων deleverim, causa est. Ib. 524. c. pro πάνσεται ἴσως ἐστίαν κτησάμενος olim fortasse πάνσεται post ἐστίαν fuit collocatum. C. IV. 524. e. pro ὅθεν εὖ πρὸς τούτους λέλεκται ὑπὸ τοῦ Σόλωνος suspicor ὅθ. εὖ πρ. τ. λελ. τὸ τοῦ Σόλωνος Plutarcho datum fuisse. C. VIII. 527. a. pro vulgato: χρῆσις αὐτῆ, δι' ἣν θαυμάζεται ὁ πλοῦτος, τίς; e cod. D. recipiendum erit: τίνων, τίς ἢ χρῆσις, δι' ἣν ὁ πλοῦτος θαυμάζεται; C. X. 528. a. in verbis: καὶ χάριν ποιεῖ σύνοικον αὐτῇ ἐν ἑαυτῇ ἀντιλαμβανομένη τάγαθου. Wyttenb. et Hutt. cod. D. sunt secuti, cum vulgo αὐτὴν ἑαυτῆς ἀντιλαμβανομένη τάγαθὸν exhibeant, Xylander autem ms. notaverit: αὐτὴ ἑαυτὴν, notato τάγαθου supra τάγαθον, unde Reiskius legit: σύνοικον, αὐτὴ ἑαυτῆς ἀντιλαμβανομένη τάγαθου. Equidem autem Plutarchum scripsisse arbitror: καὶ χάριν ποιεῖ σύνοικον, αὐτὴν ἐν ἑαυτῇ τάγαθὸν ἀντιλαμβανομένην, gaudium, quod ipsum in se habet, non in aliorum spe sive laude bonum quod adest, percipit. Opposita est enim huic gaudio divitiarum felicitas, quae aliis indigeat testibus. Ἀντιλαμβάνεσθαι autem strui quidem solet cum genitivo, sed uti ἐφάπτεσθαι et similia verba, v. Kühner. Gr. gr. 520. n. 4., interdum et accus. struantur, si transitiva sunt, potuit id hoc quo-

que in verbo fieri. Ib. in verbis: *τοιούτων ἐστὶν ἀρετὴ ἀληθεία, μαθημάτων τε κάλλος γεωμετρικῶν, ἀστρολογικῶν* · verum vidit Reiskius, qui *ἀλήθεια* in nom. m. vult, ut sententia sit: quo pertinent virtus, veritas, pulcherrimae disciplinae mathematicae. Cui conjecturae favet ex parte ed. Bas. quae habet: *ἀρετὴ, ἀλήθεια μαθημάτων, κάλλος τε*, quam Xyland. vertendo expressit. Respondent autem haec superioribus: *τὸ σωφρονεῖν, τὸ φιλοσοφεῖν, τὸ γινώσκειν*. Ib. 528. b. in verbis: *καὶ ἡ γυνὴ ἀχρυσος καὶ ἀπρόσφυρος καὶ ἀφελῆς πάρεστιν*, fortasse olim *καὶ ἀχρυσος* fuit scriptum.

Ex octo igitur hoc in libro obviis hiatibus poterant tres librorum ope corrigi, unus c. VIII. et duo cap. X., sed quinque ob hiatum ipsum videbantur offendere c. II. III. IV. et X. duo.

In libello de vitioso pudore c. IX. 352. e. in verbis: *πολλοὺς δὲ καὶ περὶ γάμου ἢ [περὶ] θυγατρὸς ἢ ἀδελφῆς εἰς ὁμολογίαν ἀλυσιτελῆ κατακλείσασα δυσωπία*. Reiskius alterum *περὶ*, quod Hutten. uncis inclusit, delendum censuit. Mihi potius *γάμους* pro *γάμου* legendum esse videtur, ut sententia sit: multos etiam quod attinet ad nuptias sive de filia sive de sorore conjecit pudor vitiosus in inutilem stipulationem. C. XIV. 534. b. in verbis: *δυνεῖν παρ' αὐτοῦ ἐν βαλανείῳ στεγγίδα κηραμένων*, in Ald. Bas. et Mosq. 1. pro *αὐτοῦ* est *αὐτῶ* et in Mosqu. 2. *αὐτὸν*, quod ita explices: duos qui juxta eum in balneo versarentur, et strigilem peterent. Mosqu. 2. autem male habet *κηραμένων*. C. XVI. 534. e. in *καίτοι οὐ* non offendes, sed XVIII. 536. b. in verbis: *μηδενὶ χάριν ἔχειν ἐπαινοῦντι αὐτοῦς* olim fortasse *αὐτοῦς ἐπαινοῦντι* fuit scriptum.

Vidisti igitur unum hiatum c. XIV. potuisse codicis auctoritate, alterum c. IX. debuisse aliis de causis et tertium c. XVIII. propter vocalium concursum tolli.

In libello de invidia et odio c. V. 537. d. legis: *καὶ τοῦ Θερασίτου ὁ ποιητὴς τὴν μὲν τοῦ σώματος κακίαν πολυμερῶς καὶ περιοδευμένως (Pet. περιοδευμένως) ἐξαιμώρ-*

φωσει, ubi fortasse olim καὶ ὁ ποιήτης τοῦ Θεοσίτου fuit scriptum.

In libro de sui laude c. III. 540. b. post verba: ἀλλὰ παραχωρεῖν τοῖς τιμωμένοις, pro ἂν ἄξιοι ὡσὶν ex Ald. et Bas. ἀξίοις οὖσιν est restituendum. C. IX. 542. b. in verbis: οἴους μὲν Εὐβοεῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι αὐτοὺς παρέσχον, conjicere licebit: παρέσχον αὐτοὺς. C. X. 542. d. Wyttenb. cod. D. secutus edidit: ἐπιγινώσκει γὰρ εὐθύς ἐν τῷ λέγοντι, κἄν περὶ ἄλλου λέγηται, τὴν ὁμοιότητα ἀρετῆς, τῶν αὐτῶν ἀξίαν ἐπαίνων οὖσαν, cum vulgo: ἐπιγινώσκειν γὰρ et δι' ὁμοιότητα ἀρετῆς exhibeant. In ἐπιγινώσκει consentiunt Voss. Coll. N. Mez. nec non Reisk., qui locum ita corrigendum conjecit: ἐπιγινώσκει γὰρ εὐθύς ἐν τῷ λέγοντι, κἄν περὶ ἄλλου λέγη, δι' ὁμοιότητα, ἀρετῆν, τῶν αὐτῶν κ. τ. λ. Ego Wyttenbachii rationem probans non minus cum eo articulum τῆς ante ἀρετῆς addendum esse arbitror. C. XXI. 545. a. in verbis: καὶ περὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως, μεγάλου δὲ καλουμένου, ὁ Ἀγησίλαος sane post καλουμένου pausa est.

Duos igitur qui vere offendere possint hiatus hujus libri ita corriges, ut alterum locum c. III. codd. auctorit., alterum c. IX. e conjectura emendes.

In libro de sera numinis vindicta c. II. 549. a. in verbis: ὃς αἰεὶ βάπτων καὶ βρέχων τὸ πόδε εἰς τὸν ποταμὸν, Voss. et Harl. omittunt τὸ πόδε, quae etiam in Ald. Bernen. (de qua vide C. Jahn. in Act. Soc. Gr. I, II, p. 344. et squ.) punctis rubris sunt notata. Et mihi profecto haec verba recte abesse videntur. Βάπτειν enim et βρέχειν hic absolute dici potest, quia e praecedd. facile τὸ σῶμα suppletur, ut sententia sit: lavans et abluens (scil. corpus, quod statim praecedit) in flumen imprecatus est ei putredinem. C. III. 549. c. pro ἐτέρου τινὸς ἕνεκα μᾶλλον δοκοῦσι γίνεσθαι ἢ διδασκαλίας exspectaverim cetera probans μᾶλλον ἢ. C. IV. 550. b. verba: πείθεσθαι τοῖς νόμοις, ὡς μὴ χαλεποὶ ὡσὶν αὐτοῖς sunt Ephorum Spartanorum, quae Plutarchus etiam in Ag. et Cleom. p. 808. d. c. IX. commemoravit, C. VI. 551. e. in verbis: ἢ καὶ τρόπος ἀνομίαςτη τὸ μεταβάλλον

αυτοῦ καὶ ἦθος, ὡς πλεῖστον αὐτοῦ ἐνδύεται τὸ ἔθος, καὶ κρατεῖ μάλιστα καθ'απτόμενον offendit αὐτοῦ. Si enim a πλεῖστον pendet, scribendum erat τὸ πλεῖστον, sin minus, αὐτὸ vel εἰς αὐτὸ vel αὐτῷ. Equidem delendum esse censeo ut repetitum ex antecedentibus. De ἐνδύεται influit, penetrat cf. Plat. Pol. II, 377. b. Reisk. conjecit καὶ ἦθος, ὅτι ὡς πλεῖστον, quae mutatio minus necessaria esse videtur. C. XI. 556. d. pro πάντη ante ἐνμετάπτωτον conjicio πάντως olim fuisse scriptum. C. XII. 556. f. in verbis: οἶον ἐνταῦθα δῆπουθεν λέγεται εἰθεῖν Αἰσάκων conjicio δῆπουθεν, quod ante vocales poni solet, ante εἰθεῖν collocatum fuisse. C. XIII. 557. f. in verbis: Εἶεν· (ἐφην) ταῦτα γὰρ πάντα (scr. πάντ') ἀληθινὰ ἦγῃ, fortasse ἦγῃ est delendum. Sunt enim ironice dicta: haec scilicet omnia vera et respondetur tum apte: εἰ δὲ μὴ πάντα, ἀλλ' ἔνια, ad quae Reisk. recte supplet: ἀληθῆ ἔστιν. Ib. in verbis: ὅμως δὲ δεῖ εἰς παραμυθίαν ἀφελεῖν τὸ πλῆθος vulgo δὲ non legitur, quod Reiskius jam inseri voluit et Wyttenb. e Mosq. 2. et Venet. sumsit. Mihi autem δεῖ ex δὲ ortum esse videtur, quo deleto deinde ἀφελεῖς scripserim. C. XIV. 558. e. verba: αἰγὸς τὸν ἠρυγγίτην (Turn. ἠρύγγιον, marg. Ald. νηυτήτην) λαβούσης εἰς τὸ στόμα, οἶον κ. τ. λ. ex Theophrasto sunt sumta. Cf. Sympos. VII, 700. d. et Philos. c. Princ. 776. f. sed in utroque loco εἰς τὸ στόμα λαβούσης legitur, quod etiam hic recipiendum esse videtur. C. XVIII. 561. b. pro μόνῳ οὖν χρῶμαι τῷ εἰκότι scribendum erit: μόνῳ δ' οὖν κ. τ. λ.

Quae igitur hoc in libro reperiuntur ejusmodi vitia, quorum septem numerabis c. III. VI. XI. XII. XIII. (duo) et XVIII., non possunt removeri nisi conjecturis.

Aperte autem spurius est liber de fato, in quo plurimos et foedissimos reperies hiatus, veluti in initio praeter δοκοῦντα ἡμῖν—πειράσομαι ἐπιστεῖλαι. C. I. τύφῳ ὑπέγραψεν—αὐτῷ ἀποφανόμενος—δογάζεται, ἢ—αἰσόμεθα ἐν. II. σύμπασα ἢ—ἔχει αὐτῇ—ἐπιτομῇ εἴρηται. III. τυγχάνει ὄντα—περιβαλοῦσα ἐν κύκλῳ ἢ εἰμαρμένη, οὐκ ἀπειρος, ἀλλὰ πεπειρασμένη ἐστίν—λόγῳ ὠρισμένῳ—τὰ αὐτὰ ἀσπί-

τας—ἐχόμεναι, ἀλλήλαις—παρέσονται, ἐκάστη—ὅτι οὐ συμβαίνει ἀπὸ—ἢ αὐτὴ ἀφίκεται αἰτία. IV. τυγχάνει ἢ εἰμαρμένη—ἢ εἰμαρμένη, ολέσθω—δὴ ἔφραμεν—τινὶ ὡς—περιόδου, εἶναι ἀπήμονα—ἀβλαβῆ εἶναι—τυγχάνει ὄν—προσαγορεύεται, ὡς. V. ἢ εἰμαρμένη ἔχει—εἶναι ἀληθές—πολλὰ ἕτερα—ἀριστεῦσαι, ἢ τυραννοκτονῆσαι, ἢ—νόμου ἐστί—παράνομοι οἶδε—νόμου ὀρισθέντα ἐπὶ—γινόμενα ἢ—προηγείται, οὐκ. VI. ταχθέντα ἐν—αὐτῇ, οὐ—ἄνευ οὐσίας—ἀνθρώπου εἶτε—μεταξὺ οὐσης—γίνεσθαι ἐμποδῶν—κωλυθῆναι ἔσταν—πρότερα ὡς—γινόμενα, ἀναγκαῖα—ἐνδέχεται, ἐνδεχόμενα—ἀντικεῖται ἀδύνατον—ἡλτου, ὄμβρον—αὐτὸ αὐτῷ ἀντιτέτακται—φύσει ἄμφω ὑποτέτακται—τῇ ἀνθρωπίνῃ ὀρμῇ ὑποτέτακται, ὃ δὴ ἐφ’—εἶναι εἶδη—ἐπιλογισμοῦ, ἢ—τυγχάνει ὄν—παρακείμενα αὐτοῖς. VII. δὴ ἢ—τῷ οἰκοδομικῷ ἢ ναυπηγικῷ εἶδει—αὐτὸ, ὀρισμένον—τῷ ἐνὶ ὑπάρχει—φεύγοντα, ἢ διώκοντα, ἢ ἄλλως βαδίζοντα, ἢ αὐτὸ μόνον ἐπιστραφέστα, οὐ τούτου ἕνεκα, ὅπερ—λόγω, οὕτως ἀφώρισται ἢ τύχη—πάλαι αὐτῆς—φαίνεται ἀποθανῶν—πρῶτα ἐστεμμένη—ὃ εἰς—συνέβη αὐκ—ἐγεγόνει ἦτοι ἀνθρωπίνου—συννέστασθαι ἀνάγκη—προὔποκεῖσθαι ἐλέχθη—ἄλλου ἕνεκα—τούτου οὐχ—τύχη ἴδιον ἀνθρώπου, ἦδη—εὐδαιμονία, εὐπραξία. VIII. παρακείμενα αὐτοῖς. IX. πρόνοια, ἢ—οὐσα, εὐεργέτις—ἐπίσκοποι εἰσι—πρόνοια οὐδαμῶς—παραπλήσια ἐαυτῷ—παραφάπτεσθαι ἔοικεν—ἐκάστῳ ἀναίτιος—μαρτύρια εἶναι—νομοθέτου ἐν—φύσει ἰκανὸς—δέοιτο αὐτοῦ ἀρξόντων—ἄρχοντα εἶναι. X. δὴ ἐμπεριέχεται ὑπὸ—τύχη εἶρηται—οὐτοὶ εἰσιν—οὐ ἦσθησαι—εἰμαρμένη ὀρθῶς. XI. τυγχάνει ὄντα—συμπαθῆ αὐτὸν αὐτῷ ὄντα—θεῶ ὑπάρχουσα.

Hunc igitur libellum, quem Wytttenbachius corruptissimum judicat, cum Kaltwassero Plutarcho falso tribui censebis. Quod enim idem Kaltwasserus dicit, fortasse etiam eum meram operis majoris et copiosioris continere adumbrationem, vel epitomen ab alio quōdam confectam, non concedes, quamquam Lamprias in catalogo scriptorum paternorum n. 56. opus de fato jam nunc deperditum commemoret, quod e duobus libris constiterit. Rationem naturamque epitomes enim in hoc libro non inesse facile eum diligenter perlegens perspicies, neque in ex-

cerptis tanta verborum facta est mutatio, ut tot inde existere possent hiatus.

In libro de Genio Socratis c. I. 575. c. verba: οἶμαι δὴ καὶ περὶ τὰς ἀληθινὰς πράξεις ὁμοίως τῶν μὴ ἀργότερων τῇ διανοίᾳ ἐξαρκεῖν πρὸς ἱστορίαν, εἰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ καὶ τὸ πέρασ πύθειτο τοῦ πράγματος. Hutten ita e conject. Reisk. a Wyttenbachio probata dedit, cum vulgo τὴν διάνοιαν et πύθειτο legeretur. At mihi τὴν διάνοιαν ἐξαρκεῖν hic eadem vi dictum esse videtur, qua in Xenoph. Mem. II, 4, 7. ἐξαρκεῖν est usurpatum: satis offerre ignavorum mentem id, si quis cognoverit, quod deinde idem est, quod satis habere: Nostrum: Ich glaube aber, dass auch bei wahren Ereignissen auf gleiche Weise zur Geschichtserzählung die Ansicht der Trägere es als hinreichend darbiere, i. e. erkläre, wenn einer (proprie sie) nur die Hauptsache selbst und den Ausgang erfahre. Mutatione loci igitur non opus est. Turn. autem pro εἰ coniecit εἰς et cum Vulc. pro πύθειτο habet πύθεισθαι. C. II. 576. c. in verbis: ἀνθρώπος, οὐδενί, ἢ Χάρωνι, τῶν παρ' ἡμῖν γνώριμος, potest hiatus excusari; exspectaveram tamen: οὐδενί τῶν παρ' ἡμῖν ἢ Χάρωνι. Item hiatus excusabis in verbis, quae haec excipiunt: ἐδήλου δὲ, τῶν φυγάδων ὄντας δώδεκα τοὺς νεωτάτους μετὰ κυνῶν περὶ τὸν Κιθαιρώνα θηρεῦσαι, ὡς πρὸς ἐσπέραν ἀριχομένους. ubi sane scriptum sit velim: ὡς περὶ τ-Κιθ. θηρεύσαντας πρὸς ἐσπ. ἀριχομένους (futurum jam Reisk. maluit). Sententia enim est: eos cum canibus ut venatores esse venturos. Potest tamen vulgatum defendi, si statuis, juvenes istos esse venatos, ut Thebas adeuntes pro venatoribus, non pro exulibus haberentur. Ἀριχομένους tamen cum Reiskio scribes. C. IX. 580. c. in verbis φιλοσοφίαν ἀπὸ Πυθαγόρου * Ἐμπεδοκλέους δεξάμενος Wyttenbachius quidem legendum esse conjicit Πυθαγόρου, ἀπὸ δὲ Ἐμπεδοκλέους, sed Reiskius rectius cum Salmasio ad lacunam explendam nil nisi καὶ deesse suspicatur, id quod jam Xyl. expressit. C. X. 580. e. in verbis: ἤκουτα καὶ αὐτὸν μετ' ἐμοῦ εἰς Ἀθήνας πρὸς Κέβητα ordo verborum εἰς Ἀθήνας μετ' ἐμοῦ videtur fuisse. C. XI.

581. c. in verbis: *αἱ δὲ Σωκράτους αὐ' ὄρμαι τὸ βέβαιον ἔχουσαι* Hutten. *αὐ' ὄρμαι* e Xyl. mente, Wyttenb. probante, pro vulgato uno verbo *ἀφορμαὶ* dedit. At male Budaeus docuit, *ἀφορμὴν* opponi *τῇ ὄρμῃ*, quod sit, quum quis prae pavore repente referat pedem vel quippiam aversetur. Est potius *ἀφορμὴ* interdum *ὄρμη*, a qua motus aliquid appetis, uti in Pericl. c. II. legitur: *προθυμίαν καὶ ἀφορμὴν ἐπὶ τὴν ἐξομοίωσιν*, ubi Reisk. male *ὄρμην* correxit. Vid. Schaeff. ad h. l. Deinde *βέβαιον* post τὸ Turn. et Vulc. ad explendam lacunam dederunt. Xyl. suspicatur *ἐμβριθὲς* vel tale quid excidisse, et R. mavult *τόπον*, quod Wyttenb. praefert. C. XII. **582. a.** in verbis: *εἶτα φανῆναι ὁμοίον τι μηνύειν καὶ καταλέγειν ἐκείνῳ τῷ ἱστορικῷ τούτων ἕκαστον*, Turn. et Vulc. pro *φανῆναι* praebent *φανείη*, deinde *ὁμοίον τι* Stephan. ex Schott. Leonic. Anon. recepit pro *ὁμύοντι*, quod est in Ald. Bas. Xyl., cujus loco B. E. praebent *ὁμύοντι*. Inde Reiskius est suspicatus: *εἶτα μάχοιτο ὁμύοντι μηνύειν καὶ καταλέγειν ἐκείνον τὸν ἱστορικὸν τούτων ἕκαστον*. Magis tamen probo Wyttenb. conjecturam, qua scribatur: *εἶτα φαίη δαιμόνιον τι μηνύειν ἐκείνῳ τῶν ἱστορικῶν τούτων ἕκαστον*, ut sententia sit: affirmantque Genium significare illi unamquamque rerum gestarum, modo ut post *μηνύειν καὶ καταλέγειν* retineatur. Xyl. verterat: *jura-retque potius istam memoriter haec recitare quam istis contenta litteris enuntiare*. Ib. **582. c.** verba: *ὥσπερ εἴ τις ὑπὸ τοῦ βέλους φαίη τετρωσθαι, μὴ τῷ βέλει ὑπὸ τοῦ βαλόντος, μεμετρησθαι δ' αὐτὸ τὸ βάρος ὑπὸ τοῦ ζύγου, μὴ τῷ ζυγῷ ὑπὸ τοῦ ἰστάντος*. aptius ita erunt collocata, ut τῷ βέλει post βαλόντος et τῷ ζυγῷ post ὑπὸ τοῦ ἰστάντος locum teneat, nam in ὑπὸ τοῦ ἰστάντος summum est positum momentum. C. XIV. **583. f.** fortasse pro τοῦ βίου ἡμῶν scriptum erat τοῦ βίου τῶν ἡμῶν. Ib. in verbis: (*ἔφη ὁ Ἐπαμινώνδας*) *ἔφη* post *Ἐπαμινώνδας* fortasse fuit collocatum, id quod etiam c. XV. **584. c.** de verbis: (*ἔφη ὁ Θεάνωρ*) suspicor. C. XX. **589. b.** in verbis: *καθ' ὃν ἡ ψυχὴ νοήσασα ἐφέλκεται ταῖς ὀρμαῖς τὸν ὄγκον* videtur *ταῖς ὀρμαῖς* post *νοήσασα*

transponendum esse. Ib. 589. c. in verbis: *εἰ καὶ κατὰ τοῦτο τὸ νοηθὲν ὑπὸ τῶν ἀμει * ὁ ἀήρ τρεπόμενος δι' ἐπάδειαν*, Reiskius legendum censet: *εἰ καὶ κατὰ τοῦτο τὸ νοηθὲν ὑπὸ τῶν ἀμεινόνων δεξάμενος ὁ ἀήρ, τρεπόμενος δ. εἰπ.* Wytttenb. conjicit *ἀμεινόνων ψυχῶν ὁ ἀήρ, vel δαιμόνων ὁ ἀήρ, vel εἰ κατὰ τὸ αὐτὸ τὸ νοηθὲν ὑπὸ τῶν δαιμόνων ἀναλαβῶν ὁ ἀήρ.* Turnebus tamen rectius solum *ἀμεινόνων* dedit, i. e. a melioribus scil. ingeniis, quod facile supplebitur e nexu. Ante *ἀξιον* autem in iis quae praecedunt c. Amiot. Reisk. et Wytttenb. *οὐκ* inseres. C. XXI. 590. a. in verbis: *νέος γὰρ ὢν κομιδῇ ἐτελεύτησε* Ald. et Bas. omitunt *ἐτελεύτησε*, quod sane delendum et pro *κομιδῇ* videtur *ἐκομίσθη* i. e. efferebatur, v. Soph. Aj. 1397. et Eur. Suppl. 25., scribendum esse. C. XXII. 591. b. in verbis: *τοῦ μὲν πρώτου Ἀτροπος, τοῦ δὲ δευτέρου Κλωθῶ, τοῦ δὲ πρὸς Σελήην Λάχεσις*, hiatus ut in enumeratione excusandus esse videtur. Ib. 591. c. in verbis: *αἷς εἰς καιρὸν ἢ τῆς γενέσεως τελευτῇ ἐπέπεσε*, Reiskius *τῆς γενέσεως ἢ τελευτῇ* conjecit, ut genitivus τ. *γεν.* a *καιρὸν* regatur. Quid enim hoc sibi vult: *ἢ τῆς γενέσεως τελευτῇ*? Bene vertit jam Xylander: quibus in tempus nascendi interitus incidit. Tu scribe paulo insolentiore verborum ordine *ἢ τελευτῇ τῆς γενέσεως*, unde facilius etiam explicari poterit, quomodo vulgatus ordo artus sit. C. XXIII. 593. f. in verbis: *οὕτως ὦ * τοῦ δαιμονίου ὁ τρόπος. * ἡμᾶς κ. τ. λ.* Anon. Turn. et Vulc. praebent: *οὕτως, ὦ ξένη, τοῦ δαιμονίου ὁ τρόπος. ἐγὼ μὲν γὰρ ἡμᾶς*, Reisk. conjecit: *οὕτως, ὦ φίλε, τοῦ δαιμονίου ὁ τρόπος. ἀνέχεται* vel *ἐγὼ ὁρῶν ἡμᾶς*. At equidem suspicor: *οὕτως ὦ τῶν* (hoc Faehsius suppeditavit) *ὁ τοῦ δαιμονίου τρόπος, ἡμᾶς* ut sit: sic, quaeso, est genii ratio nos obrutos etc. ad portum venire. C. XXIV. (XXV.) 594. b. post *κῆρῶ* fortasse *ἐκρη* est delendum. Ib. in verbis: *βούλεται σοι διαλεχθῆναι* οὕτως ὁ Θεόκριτος pro οὕτως scribe οὕτως, hiatum autem post *διαλεχθῆναι* feres. Sed c. XXVIII. (XXIX.) 596. b. pro *οὐ λήσεται ὑμᾶς* scriptum fuisse licet suspicari *οὐχ ὑμᾶς λήσεται*. C. XXXI. (XXXII.) 597. f. post *φεύγοντα* ante *Ἰπάτην* (ita enim, *ἔσθ*

κατην, uti vulgo, scribendum esse vidit Xylander, probante Wytttenb. ad 596. c. ubi Plut. Pelop. 283. c. attulit) adde τὸν.

Videbantur igitur hoc in libro sedecim loci, in quibus vocalium concursus offendebat, emendandi esse idque ita, ut in quinque codices id suaderent, cf. I. IX. XI. XX. XXI., in quinque aliis de causis et ex usu Plutarchi mutatio commendaretur c. XII. bis. XXII. XXIII. XXV., in ceteris autem suspicio corruptelae ex hiatu existeret, veluti X. XIV. bis. XV. XXIV. et XXVIII.

In libro de exilio c. V. 601. a. in verbis: οὗτοι τῆς πατρίδος ἡμῶν ὄροι εἰσὶ fortasse εἰσὶ est delendum. Copula enim etiam in iis quae sequuntur abest. C. VI. 601. d. in verbis: εἶγε δὴ ἀληθές videtur δὴ delendum esse. C. XII. 604. b. pro οὐδὲ νῦν μέλει ἡμῖν videtur οὐδὲ νῦν ἡμῖν μέλει esse scribendum. Quod autem Reisk. οὖν pro νῦν mavult et in Bas. μέλλοι est, non probo. C. XVI. 606. c. in verbis Diogenis excusabis hiatus ἀφιχθαι αὐτοῦ. Non minus ib. in verbis: πρὸς Ἀντίοχον, βασιλέα ὄντα, φυγὰς ὦν fortasse ob oppositum hiatus est ferendus, uti certe XVII. 607. b. in verbis, quibus aliquis Antisthenem est allocutus: Φυγία σου ἐστὶν ἡ μήτηρ non offendet.

Tres igitur hiatus solum in hoc Plutarchi scripto videntur esse tollendi.

In consolatione ad uxorem non haerebis in verbis initii: Πλούταρχος τῇ γυναικὶ εὖ πράττειν, neque c. II. 608. c. in καίτοι ante οὐδ' αὐτὸς posito, sed IV. 609. c. pro μηδὲν οἰεσθαι ἦττον scribas μηδὲν ἦττον οἰεσθαι et V. 609. e. pro τῷ σεαυτῆς ἐκεῖνον (ita Reisk. dari voluit deditque Wytttenb. ex Vind. cum Xyl. pro ἐκεῖνο) μασθῶ ἐξέθρεψας da ἐξέθρεψας μασθῶ. Quod si feceris, duos in hoc libro correxeris hiatus.

In Symposiacion Lib. I. Quaest. I. cap. IV. p. 614. c. verba: Πλάτων ἐν τῷ συμποσίῳ περὶ τέλους διαλεγόμενος καὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ, non sunt mutanda, quia iis certa philosophorum materies continetur. Sed cap. V. 614. e. in verbis: ὦν ἡ μὲν ἔτνος τε λεπάρων

κατα λίθου πλατείας καταχραμένη, ἐδέξατο τὴν γέρανον, ἀλλὰ γέλωτα πάσχουσαν, ἦνία· ἐξέφευγε γὰρ ὑγρότητι τὸ ἔνθος· τὴν λεπτότητα τοῦ στόματος αὐτῆς. *primum libri καταχραμένην habent. Nominativum dant Anon. et Vulc., qui καὶ χραμένη legit, et probaverunt cum Stephan. Witt. Wytttenb. et Hutt. Deinde ἐδέξατο τὴν γέρανον nullus tuetur liber, sed a Wytttenb. ex Witt. exempl. est receptum. Tum pro γελῶτα Vulc. suspicatur γελοῖα, addens, aliquid hic desiderari, et Steph. quid pro ἀλλὰ reponendum se non assequi conjectura fatetur. Denique ἦνία abest in Ald. et Bas., qua de causa Xyl. adscripsit locum esse vitiatum. Proposuit hoc verbum Vulc., sed post χραμένη. Quo factum est ut Reiskius conjiceret: καταχραμένη καὶ πεινωσαν ἀποπέμψασα τὴν γέρανον, αἶμα τε γέλωτα παρασχούσαν. Wytttenb. καταχραμένη ἦνία αἶμα γέλωτα παρέχουσαν et in Witt. exempl. legatur post καταχραμένη ἐδέξατο τὴν γέρανον γέλωτα πάσχουσαν· ἐξέφ. γὰρ. Unde Hutt. locum sic dedit, uti supra eum descripsimus. At ego paucis quibusdam mutatis locum sic scriptum fuisse censeo: ὡν ἡ μὲν τὴν ἔνθος τι λεπρόν κατα λίθου πλατείας καταχραμένην, ἀλλὰ γέλωτα πάσχουσαν ἦνία· ἐξέφευγε γὰρ ὑγρότητι τὸ ἔνθος· τὴν λεπτότητα τοῦ στόματος αὐτῆς. Quorum verborum sententia haec erit: quarum (bestiarum) altera (vulpes) alteram quae pultem tenuem (a vulpe acceptam) in tabulam effundebat, sed risum patiebatur, vexavit. Effugit enim liquore suo pultis propter tenuitatem rostri ejus. Ibid. 615. a. pro καὶ καθύβρισται ὁ Διόνυσος fortasse καὶ ὁ Διόνυσος καθύβρισται fuit scriptum. In Quaest. II. c. II. 615. f. in verbis Aemilii Pauli hiatus τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός ἐστι non offendit. Sed ib. 616. b. in verbis: οὐδὲ προπίεται ἐτέρῳ πρὸ ἐτέρου μᾶλλον ὁ ἐστιῶν, περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρόψεται τὰς διαφορὰς, ne dubita quin post προπίεται addas μὲν, sequitur enim περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις. In Ald. et Bas. autem pro πρὸ ἐτέρου minus bene est προτέρου. C. III. 606. d. in verbis: τοὺς Θρασυμάχου ὑπερβάλλοντας ut in titulo operis, in quo, uti Xylander explicuit, de excellentia conti-*

nebantur argumenta, non offendit. C. IV. 617. c. in verbis: *καίτοι φησὶ Τίμων οὐ δεῖν ἀφαιρεῖσθαι ἐνὶ προσνέμοντα τὴν τιμὴν. ὅπερ αὐτὸς ἔοικε ποιεῖν μᾶλλον.* Wytttenb. verba: *προσνέμοντα τὴν τιμὴν. ὅπερ αὐτὸς ἔοικε* ex Palat. supplevit, cum vulgo post *Τίμων* legeretur: *οὐ δεῖν ἀφαιρεῖσθαι τῶν ἄλλων ἐνὶ ποιεῖν μᾶλλον*, quod vitiosum esse sensit Xylander suspicatus: *τῶν ἄλλων τὸ κοινόν, τῷ ἐνὶ ποιεῖν ἴδιον.* Stephan. docuerat pro *ἐνὶ ποιεῖν* quosdam (Turn. et Vulc.) reponere ὁ ποιεῖ, sed aliud mendum huic loco subesse videri. Reisk. legi voluerat: *καίτοι φησὶ Τίμων οὐ δεῖν ἀφαιρεῖσθαι τινὰ τὸ αὐτῷ προσήκον. αὐτὸς δὲ χαριζόμενος (vel προσνέμων) τὰ τῶν ἄλλων ἐνὶ, τοῦτο ἔοικε ποιεῖν μᾶλλον.* Hutten. denique recte secutus est Wytttenbachium, in eo tamen erravit, quod post *ἀφαιρεῖσθαι* omisit *τῶν ἄλλων*, quo vix carere possumus. Quod Wytttenb. pro *φησὶ* mavult *φήσει* minus videtur probabile esse. Sententia enim est: dicit vir qualis Timon est. C. V. 618. c. defenderim *τακτικῷ καὶ ἀρμονικῷ ἀνδρὸς*, quia *ἀρμονικὸς ἀνὴρ* unum quodammodo est verbum. Quaest. III. 1. 619. b. in verbis: *ἐφ' οὗ κατακλίνεται ὁ βασιλεύς.* fortasse articulus est delendus, quia de Persarum rege sermo est, qui in medio accumbere soleat, cui nom. articulus non solet praefingi. In Quaest. IV. c. II. 620. e. in verbis: *οὐ γὰρ οἴνου μὲν ἐστὶ πρὸς ὕδωρ ἕτερον ἕτερα μίξις*, vulgo legunt: *ἕτερον ἕτερον*, sed in Ven. Pal. Vat. ap. Vulc. et Salm. Xyl. et Amiot. pro vulgato *ἕτερον* exhibetur *ἕτερα*. Pro *ἕτερον* autem Vulc. Salm. Xyl. et Am. scribi voluerunt *ἕτερον*, quod Hutt. recepit; Reisk. voluit *ἕτερα*. At ego unum verum habeo, quod Wytttenb. e codd. recepit: *ἕτερον ἕτερα*. Antiqui enim in temperatione vini etiam naturam aquae spectaverunt. Sententia tum erit: Non enim vini quidem est ad aquam aliam alia contemperatio, hominis autem non singulare temperamentum; est potius utrique suum temperamentum. Miror quod Faehsius haec non intelligens pro *οὐ γὰρ οἴνου* aut *τοῦ γὰρ οἴνου* aut *οἴνου γὰρ μὲν* coniecit et verba: *ἀνθρώπου δὲ πρὸς—φυλάττειν* interrogationem habuit. Est nostrum: Haben doch nicht bloss Wein und Wasser ihr eignes

Mischungsverhältniss, Mensch und Wein aber nicht; ad quae verba quisque intelliget: sondern beide haben ca. C. III. 621. d. in verbis: ἡ δὲ μίξις οἷς ἂν ἐν καιρῷ καὶ μετὰ μέτρον παραγένηται πρᾶγμασιν, ἀφαιρεῖται αὐτὸ, καὶ βλέπτει τὰ ἡδέα καὶ λυπεῖ τὰ ὠφέλιμα. Stephanus primis αὐτὸ dedit, quod est ap. Anon. Libri habent ἄνω. Hinc Xyl. notat, locum esse vitiatum et pro οἷς ἂν ἐν κ. legit οἷς ἂν οὐκ ε. κ. Steph. suspicatur ἄνω perperam ex ἄνω fuisse factum; neque tamen hoc, neque αὐτὸ sufficere loco restituendo. Wyttenb. conjecit: ἀφαιρεῖται αὐτῶν καὶ τὸ βλέπτειν τὰ ἡδέα, καὶ λυπεῖν τὰ ὠφέλιμα. Hutten. mavult: ἀφαιρεῖται πᾶν ὃ καὶ βλέπτειν ποιεῖ τὰ ἡδέα, καὶ λυπεῖν τὰ ὠφ. Mihi tamen Reiskii ratio optime placuit, qui ex ἄνω effici vult: σὺν ᾧ. ut sententia sit: tollit illud, quo praesente et taedio fiunt atque moerorem provocant jucunda et noxia evadunt utilia. Quaest. VI. c. I. 623. e. in verbis: ἀπεδείκνυσι δ' αὐτοὺς φλυαροῦντας Φίλιμος ἐκ τῶν βασιλικῶν ἐφημερίδων, ἐν αἷς συνεχέστατα γέγραπται καὶ πλειστάκις, ὅτι τήνδε τὴν ἡμέραν ἐκ τοῦ πότου ἐκάθευδεν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τὴν ἐφεξῆς. Ald. et Bas. praebent καθεύδων, quod probat. Ὅτι enim post γέγραπται ita est additum, ut non cum sequent. sit struendum, sed per se accipiendum. Scribatur saepe veluti — dormiens. C. IV. 624. e. in verbis: φαίνεται δὲ καὶ τὰ διαπίσματα τῶν γυναικῶν, οἷς ἀνασπάζουσι τοὺς ἰδρωῆτας, πικρὰ τῇ φύσει καὶ στυπτικὰ ὄντα σφοδρότητι τοῦ στρουφνοῦτος πικροῦ. recte quidem a Bas. cum Salm. Xyl. (cui etiam τῶν γυναικῶν suspectum est) Turn. Leonic. Schott. Mez. probante Reiskio a Wyttenb. διαπίσματα pro vulg. διασπάσματα receptum est, non recte autem a Stephano, quem ceteri editores sunt secuti, e Turn. exempl. τοῦ στρουφνοῦτος πικροῦ editum est pro vulgato τοῦ στρουφνοῦ τὸ πικρὸν. Sensit hoc Reisk. qui post πικροῦ deesse suspicatur ξηραίνειν, et Wyttenb. qui conjecit: σφόδρα, ταύτη καταρροφεῖν τὸ ὑγρὸν. Xyl. omnino locum mutilum esse censet et Fuchsius pro φαίνεται mavult ἐποφαίνεται et pro σφοδρότητι σφοδρότητα, uti pro γυναικῶν, quod verbum sibi non satis

probari fatetur, non male *γυμνικον*. At mihi scribendum esse videtur: *φαινείται — σκυπτικώτατα σφοδρότητι τοῦ στρουφνοῦ*. ut deinde in nova sententia pergatur: *Τῶν περῶν οὕτως οὖν κ. τ. λ.* Amari enim notio post *στρουφνοῦ* repetita sane non videtur ferenda esse. Quaest. VII. 625. b. Stephanus e Turn. exempl. edidit: *ἡ δὲ ἀφή πρὸς τὰ ἔλκη δυσπαθῆς· τραύματα γὰρ ἐνίοτε λαμβάνοντες οὐ μάλα πονοῦσιν. ὁμοιώτατον δὲ γίνεται ἐπὶ τῆς ἀκοῆς· οἱ γὰρ μουσικοὶ κ. τ. λ.*, cum libri habeant: *ἡ δὲ ἀφή τὰ ἔλκη δυσπα * τραύματα γὰρ * λαμβάνοντες * ἂ πονοῦσιν* (ap. Hutt. est *ποιούσιν*), *ἐ*τατον δὲ γίνεται τῆς ἀκοῆς*. Quae equidem sic scripserim: *ἡ δ' ἀφή (senum) τὰ ἔλκη δυσπαθεῖ (structura eadem quae in ἀλγεῖ τὴν κεφαλήν, de cuj. v. vi potes Plut. Cic. 37. conferre). τραύματα γὰρ ἐνίοτε λαμβάνοντες οὐ μαλὰ πονοῦσιν. ἐγγύτατον δὲ γίνεται τῆς ἀκοῆς, i. e. proxime accedit ad auditum*. Quaest. VIII. c. III. 626. c. in verbis: *τὸ δ' εἰλικρινές καὶ θερμὸν αὐτοῦ ὑπὸ λεπτότητος διασώζεται πρὸς τὴν αἰσθησιν* pro αὐτοῦ scribendum est αὐτῶν i. e. ἀνθῶν. Quaest. IX. c. II. 627. a. in verbis: *Ἀλλὰ τοῦτό γε (εἶπε) τῷ γεωδῶι Ἀριστοτέλης πάλαι διαλέλυκεν, ὃ προβέβληκας ἡμῖν. καὶ γὰρ τῇ θαλάττῃ κ. τ. λ.*, in Ald. Bas. et Xyl. est: *τῶν γεωδῶν Ἀριστοτέλης πάλαι διαλέλυκε. βέβληκας ἡμῖν * τῇ θαλάττῃ κ. τ. λ.* quae jam Xyl. ita expleri voluit: *διαλέλυκεν, ὃ προβέβληκας ἡμῖν. ὅτι τῇ κ. τ. λ.* Uti supra, dedit locum Stephan., quocum partim [quatenus?] Wyttenbachio auctore codices consentiunt. Equidem lusum verborum his inesse censeo scripturus: *τοῦτό γε τῷ τῶν γεωδῶν Ἀριστοτέλης πάλαι διαλέλυκεν, ὃ προβ. ἡμῖν*. Hoc est: id quod tu nobis projecisti, diluit Aristoteles jactu sive motu rerum terrestrium scil. in mari, qua de re in iis quae sequuntur, pluribus disputat. Cap. IV. 627. f. pro *μέχρι ἂν* scribendum est *μέχρις ἂν*. Quaest. X. c. III. 628. d. in verbis: *εἰ τι καλὸν πρὸς δόξαν αὐτῇ ὑπῆρχεν ἀναλεγόμενοι* pro. αὐτῇ olim fortasse αὐτῆς fuit scriptum. Ib. 628. e. in verbis: *ταῖς Αἰσχύλου εἰς τὴν μεθορίαν ἐλεγείαις ἐπιστοῦτο, ἠγωνισμένου τῆν μάχην ἐκείτην ἐπιφανῶς. ἔτι δὲ Stephanus εἰς post Αἰσχύ-*

λου addidit, et pro vulgato πιστούμενος επιστούτο edidit, in neutro assentientibus libris. Xylander corrigit *Αλοχύλον* μετὰ τὴν ἐξορίαν ἐλεγείαις et ita reddidit. Amiotus vertit: elegiis in laudem hujus regionis factis. Reiskius τοῖς et ἐλεγείοις legi volens *Μεθουρίαν* insulam significari suspicatur. Kaltwasser. verba εἰς τὴν μεθουρίαν vitiose esse data censet pro εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνημότας. Wyttenb. denique opinatur μεθουρίαν ab Aeschylō pro μετακίαν usurpatum esse in titulo Elegiae factae in exilium Siciliense suum. Equidem censeo aliquid addendum fuisse, quod significaret, quo tempore illae elegiae compositae sint, id quod multum facit ad historicam earum fidem. Conjicio igitur scriptum fuisse ταῖς μεθ' ὥραν (post tempus scil. pugnae) factis elegiis. Deinde pro επιστούτο retine id quod libri tuentur πιστούμενος, sed pro ἐτι δὲ scribe ἐτίθη, post quod verbum, non post ἐπιφανῶς plenius interpunge.

Quod igitur in quindecim hujus libri locis vocales ita concurrunt, ut offendere possint, in septem locis criticorum culpa est tribuendum, v. 614. e. 617. c. 620. e. 623. e. 625. b. 627. a. 628. e., in quatuor locis aperte librariorum, id quod inde potest concludi, quia aliis etiam de causis et ex usu Plutarchi mutatio probatur, v. 616. b. 621. d. 626. c. 627. f. In ceteris locis 615. a. 619. b. 624. e. 628. d. hiatus ipse maxime est offensionis.

Lib. II. Quaest. I. c. II. 630. d. pro ἂν μὴ κλεῖσις ἄλλος τις τῶν παρόντων videtur post κλεῖσις τῶν παρόντων ἄλλος τις scriptum fuisse. C. IV. 631. c. Stephanus locum ex Turnebo sic dedit: καὶ καθόλου διαλέγεσθαι τοῖς δεινοῖς μᾶλλον, ἢ τοῖς φλυαροῦσι, χαλεπαίνομεν. δῆλον γὰρ, ὅτι ὅλως δῆγμα τι προσέσται αὐτῷ τῷ σκώμματι, λοιδορήμα δὲ ὑβριστικὸν συμβαίνει εἶναι καὶ πεποιημένον ἐκ παρασκευῆς. Libri omnes Ald. Bas. Xyl. E. H. Venet. Vat. Palat. contra haec praebent: καὶ καθόλου διαλέγεσθαι τοῖς * νοῖς μᾶλλον ἢ τοῖς φλυαροῦσι χαλεπαίνομεν, * ὅτι δ' ὅλως τὸ * ματι προσέσται * τὸ σκῶμμα λοιδορήμα δὲ * εἶναι καὶ πεποιημένον ἐκ παρασκευῆς. Wyt-

b. inde haec probabiliora esse censet: *καὶ καθ' ὅλου* ; *διαλέγεσθαι δεινοῖς* (ita τοῖς διαλ. δειν. dari voluit m Reisk.) *μᾶλλον ἢ τοῖς φλυαροῦσι χαλεπαίνομεν γε-
ιν ἐφ' ἡμῖν· ὅτι δὲ ὅλως τὸ τεχνικὸν καὶ σχῆμά* (ita *δῆγμα* est in Vulc. Turn. Mez.) *τι πρόσσοτι κατὰ τὸ
μμα, λοιδορήματα δὲ ὑβριστικὸν δοκεῖ εἶναι κ. π. ε. π.* *iptor autem demonstraturus est, cur salibus magis quam
viciis exagitemur. Perge igitur post χαλεπαίνομεν ita:
ον δὲ* (ita est in Vulc.) *ὅτε γὰρ δόλου σχῆμά τι προσ-
ει, δοκεῖ τὸ σκῶμμα λοιδορήματος δεινότερον εἶναι καὶ
ulc. inserit hic οὐ) πεποιημένον ἐκ παρασκευῆς. Ib.
f. d. σε τῷ βραχίονι ἀπομυττόμενον est proverbialis
tio. C. VI. 632. e. in verbis: ἀντίστροφον οὖν ἔοικε
ος εἶναι εἰρωνείας τὸ περὶ τοὺς ἐπαίνους olim fortasse
e εἰρωνείας τῆς fuit additum. C. XIII. 634. f. sermo est
salse dictis facetiisque, quae minus e re et ea de
sa superbientis sint. Cujus rei exemplum primum af-
: τὸ Τιμαγένηος κρῦς ἰὼν ἄνδρα τῆς ἐμετικῆς: Κακῶν
ἄρχεις τήνδε Μοῦσαν εἰσάγων· καὶ (alterum exem-
m) πρὸς Ἀθηνόδαρον τὸν φιλόσοφον, εἰ φυσικὴ ἢ πρὸς
ἔκγονα φιλοστοργία. Videbis in priore dicterio id in-
e scomma, quod ille verba: τήνδε Μοῦσαν ita pronun-
iat, quasi dictum esset: τήνδ' ἐμοῦσαν, hanc vo-
ntem, idque Xyl. et Stephan. legendum esse hic mo-
runt, uti omnino vulgo post Jannot. legitur: κακῶν
τήνδ' ἐμοῦσαν ἄρχεις εἰσάγων. Apud Athen. et Vulc.
um est κατάρχεις. Simile quid etiam in iis quae se-
ntur inesse debet. Libri autem habent: εἰ μουσικὴ πρὸς
φιλοστοργία. Nam φυσικὴ pro μουσικὴ scripsit Wytten-
hii non codicum, sed Amiot. Anon. Steph. et Reiskii
i tamen dubius erat) auctoritate, ἢ post φυσικὴ ex Pal.
ludit, ἔκγονα autem primus dedit Stephanus e conject.
ra. Amiot. Anon. Faehsius denique conjecit παιδικὴ ἢ,
endit tamen deinde etiam φυσικὴ ἢ loco Diogen. Laert.
l, 511. ubi legitur: φασὶ δὲ (Stoici) καὶ τὴν πρὸς τὰ
να φιλοστοργίαν φυσικὴν εἶναι αὐτοῖς καὶ ἐν φανύοις μὴ
α. Minime tamen in his mutationibus et correctionibus
stiarum quidquam reperies. Scribe potius: εἰ μουσικὴ*

πρὸς τὰς φιλοσοφίας et cogita: A um philoso-
 phum disputasse: an musica quid t iores exci-
 tandos, illum facetum hominem contra na pronuntias-
 se, quasi dictum fuisset: *εἰ μουσικὴ προστάς φιλοσοφίας*,
 an musica prostibulum sit amoris et ita eum derisiss.
 Vid. *Metam. crit. ad Plut. em. p. 11.* Hiatus autem per
 se in his alius verbis non offendit. *Quaest. III. c. II.*
636. c. Wyttenb. edidit: *ὡς δὲ κάμψη γίνεται τὸ κρῖτον,*
εἰτ' ἐκπαγεῖσα διὰ ξηρότητα καὶ περιθράγευσα, ἕτερον πε-
ρωθέν δι' αὐτῆς τὴν καλουμένην ψύχην μεθίσει. Sic enim
 Xyl. locum esse scribendum monuit. *Ψύχην* tamen Turn.
 et Amiot. in *νύμφην* mutaverunt consentientibus *Lesnie.*
Schott. Anon., jure id improbante, Wyttenb. *ψύχη*
 enim est papilionis genus. Non male autem Wyttenb.
 pro *ἕτερον* mavult *ἔντομον* vel *ἕτερον*. Tu scribe τὸ ἕ-
 τερον. Pro *μεθίσει* Xyl. conjecit *ἀνίσει*. **C. III. 637. d.**
 pro *ἐπιγενέσθαι* *ἔοικεν* fortasse *ἔοικεν ἐπιγενέσθαι* full
 scriptum. **Ib. 637. f.** in verbis: *δει οὖν ὕστερον ἀνάγκη*
γεγονέναι τὸ ὑατέρου δεόμενον πρὸς γένεσιν. Wyttenb. duas
 lectiones in unam confusas esse credit: *Διὸ ὕστερον ἀνά-*
γκη γεγονέναι et *δει οὖν ὕστερον γεγονέναι*, nam quod Xyl.
 praebuerit *ἀνάγκη* pro cett. *ἀνάγκη*, difficultatem non sol-
 vere. Equidem conjecerim *δειὲν οὖν ὕστερον*. **Quaest. IV.**
638. b. in verbis *τοῦ δὲ γυμνικοῦ ἀγῶνος ἐγγὺς ὄντος*, in
 hiatu minus offendo, quia *γυμνικός ἀγὼν* Pythiorum cer-
 taminum certa usitataque est significatio. **Ib. 638. c.** in
κρούματα αὐλήματα καλοῦσιν bene Wyttenb. τὰ αὐλ. con-
 jecit. **Quaest. V, 1. 639. b.** pro *ὅσα λανθάνει ἡμᾶς* ve-
 risimilius est Plutarchum dedisse *ὅσ' ἡμᾶς λανθάνει*.
Quaest. VI. c. III. 641. a. in verbis: *ἄσκαρ γὰρ οἱ πο-*
λλυσαρκία κεχηρημένοι καὶ ὄγκω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄτακτοι
 fortasse *καὶ* (etiam) ante *ὡς* est addendum. **Quaest.**
VII. c. I. 641. b. in verbis: *ἦσαν μὲν οὖν οἱ καταγαλῶ-*
τες τοῦ Χαιρημονιανοῦ, ὡς πλάσμα μυθῶδες παραδεδειγμέ-
νου καὶ ἄπιστον scripsit fortasse Plutarchus *τὸν Χαιρη-*
μονιανὸν — παραδεδειγμένον. Qua de structura v. *Bern-*
hard. Synt. graec. p. 248. **Ib.** in verbis: *καὶ ἄλλα πολ-*
λὰ ἀντικαθόντα ἢ ἀκούειν Wyttenb. *ἀντικαθόντα* e Ven.

dedit, cum Stephanus ediderit *ἀντιπαθόντων* et ceteri libri cum Ald. et Bas. tueantur *παθόντων*. Reisk. aut *ἀντιπαθόντα ἦν ἀκ.* aut *ἀντιπαθόντα θρυλλούντων ἦν ἀκούειν· οἶον, ὅτι* etc. voluit. At tu scribe *συμπαθόντων*, non enim antipathiae, sed sympathiae exempla in iis quae sequuntur, sunt allata. C. II. 641. d. in verbis *πολλὰ συμπτώματα ἔχοντα ἐπακολούθησιν* articulum *τὴν* ante *ἐπακολούθησιν* insere. Sententia enim est: casus eam consecutionem (quam causae) habentes. In Ald. et Bas. est *ἔχοντα * σιν*. Pro *συμπτώματα* autem *οὐ συμπτώματ'*. Quaest. VIII. 642. a. in verbis: *ταῦτα δὲ πλείωνων μαρτυρούντων αὐτῶ, ἀπορίαν αἰτίας παρεῖχε* hiatus pausa excusa. Quaest. X. c. II. 644. c. in Tauchn. exempl. *ὅπου ἰδίων ἐστιν* vitium typhotet. pro *ὅπου τὸ ἰδίων ἐστιν* est.

Ex novem igitur hiatibus, in quibus revera haerere possis, tres ut codicum auctoritate non probatos corriges, veluti 631. c. duos et 641. b., unum aliis de causis 637. f. et quinque vocalium concursus causa 630. d. 632. e. 637. d. 639. b. 641. a.

Lib. III. Quaest. I. cap. I. 645. e. in hiatus: *τοῦ καλοῦ Ἀγάθωνος* ut in cognomine ei sine dubio jam ab aliis tributo ne offende. C. II. 646. b. verba *ὡς δολερά εἶματα καὶ χρίσματα* dictum continent regis cujusdam Aethiopum longaevorum, saepius et ab aliis et a Plutarcho, vid. interprett. ad h. l., commemoratum. C. III. 647. a. in verbis: *ὡς ἦττον ὑπὸ τοῦ οἴνου ἀνιῶντο* olim fortasse *ὡς ἦττον ἀνιῶνθ' ὑπ. τ. οἶν.* erat scriptum. Ib. 647. d. in verbis: *τὸ δὲ τῆς κίρκου ἄνθος* Stephanus sine idonea causa *κνπίρου* reponendum censuit, v. Schneid. in Lex. s. h. v. Sed post *κίρκου* erit *μὲν* inserendum, quo haec respondeant verbis: *ἐνίων δ' ἀνθῶν ὀσμάτῃς*. Quaest. II. cap. II. 649. d. in verbis: *τὰ δὲ ὑδρευόμενα αἰεὶ διὰ τὴν τροφήν διαρκῆ καὶ σύμμετρον ἀντέχει, καὶ παραμένει ἀγήρω καὶ χλοερά.* διὰ receptum est e Turn. Vulc. et Anon. qui tamen *αἰεὶ* omisit, *διαρκῆ* autem quod jam Reisk. dari voluerat, Wyttenb. sumsit e Palat. Vat. et Mez. pro vulgat. *διαρκεῖ*. Quod autem idem vir doctus in *ἀντέχει*

ἀπέχει mutandum censuit, non probabis. Si enim e. Anon. αἰεὶ deles ejusque loco διὰ scribis, recte se habent verba: τὰ δ' ὑδρευόμενα διὰ τὴν τροφήν διαρκῆ καὶ σύμμετρον ἀντέχει καὶ ἀγήρω παραμένει καὶ χλοερά, ubi ordinem e conjectura mea mutatum vides. Quaest. V. c. II. 652. b. in verbis: Ταῦτα, εἶπεν (ita e Turn. Vulc. et Xyl. vers. prob. Reisk. cum Wyttenb. ab Hutten. editum est pro vulg. εἶπον) ὁ Φλώρος, ἀντικρὺς εἰς τὸν Πύρρωνα διὰ τοῦ Πρωταγόρου φέρει ἡμᾶς, videtur ἡμᾶς delendum esse; neque minus ib. in verbis: ἀποδρασόμεθα τὸ λέγειν περὶ ἐκάστου, ὁποῖον φύσει ἐστὶ, fortasse οὐκ τὸ περὶ ἐκάστου λέγειν ὁποῖον ἐστὶ φύσει scriptum fuit. Ib. 652. c. in verbis: ὁμοιον ἦν (οἶμαι) χιόνι πῦρ, καὶ καρδία οἶνον προσφέρειν ἄκρατον erit οἶνον delendum. Ἄκρατος enim per se significat vinum, et legimus infra κίνοντες πολὺν ἄκρατον. et saep., ut Qu. IX. Ib. 652. d. pro αἰ πρὸς τὰς γυναῖκας ὁμιλία αὐτῶν scriptum fortasse fuit: αἰ πρ. τ. γυν. αὐτῶν ὁμιλία, quod magis Plutarchi usui conveniet. Quaest. VI. c. IV, 654. e. in verbis: ἡ δὲ νύξ καὶ τὰ (Ald. et Bas. male κατὰ) πλεῖστα καὶ μνηστέωτερα τῶν ἔργων ἀφαιροῦσα, παράγει καὶ καταναίξει τὴν φύσιν, οὐκ ἐξοκέλλουσα ὑπὸ πῆς ὄψεως εἰς ὕβριν non dubito quin pro ἐξοκέλλουσα scribendum sit ἐξοκέλλουσαν. Ib. 655. b. verba: οὔτε ταραχὴν ἀπεργάζεται μεγάλην δια τὸν ὄγκον κατὰ γε τὴν νύκτα ἢ ψυχὴν, ἢ μετάθεσις ἐξ ἔδρας ἀτόμων, ἢ φησὶν Ἐπίκουρος, τὴν αἰτίαν τῆς βλάβης αὐτῇ ἀποδοῦς· ἐαυτὸν δὲ πῶς ἀποχαλῶσας ἀναπληρώσει, νέας ἐπιρροῆς τοῖς κενώμασι γινομένης. Stephanus sic dedit, libris repugnantibus, qui loci priora verba sic exhibent: διὰ τὸν ὄγκον * τὰ γένη ψύξις ἢ μετάθεσις, quae Turn. c. Anon. et Mez. explevit διὰ τὸν ὄγκον κατὰ γε τὴν νύκτα ἢ ψύξις. Wyttenbachius, qui, si Stephanus sequaris, certe τῇ ψυχῇ ἢ μετάθεσιν legendum esse censet, conjecit: διὰ τὸν ὄγκον, οὔτε γέ τινα θλίβειν ἢ μετάθεσιν, Reiskius autem suspicatus erat: περὶ τὸν ὄγκον, ἡρεμούσης κατὰ γε τὴν νύκτα τῆς ψυχῆς, ἢ μὴ μεταθείσης ἐξ ἔδρας ἀτόμων, ἢ φησὶν αὐτὸν διὰ τὸ τὸν ὄγκον ἡρεμεῖν, ἡρεμούσης κατὰ γε τὴν νύκτα τῆς ψυχῆς. Hutten., equidem tale quid, inquit.

ad sententiam mihi struxi: διὰ τὸν ὄγκον, οὔτε φοβητέον, μὴ τις γένηται πλήξις ἢ μετάθεσις. Faehsius denique proposuit τῇ Δία τῷ ὄγκῳ κατὰ γε τὴν σύκτα ἢ ψύξις ἢ μετάθεσις ἐξ ἔδρας ἀτόμων. Verba autem quae sequuntur et quae Stephan. Turnebi auctoritate ita edidit, cui proxime accedit Vulcob., qui pro τὴν αἰτίαν αὐτῇ ἀποδοῦς, quod Turn. habet, dedit τὴν βλάβην αὐτῇ ἀποδοῦς, in omnibus libris ita sunt scripta: Ἐπίκουρος * ἀποδοῦς δὲ πως ἀπογαλ. * ἀναπληρώσει. Haec Wytttenb. ita expleri vult: Ἐπίκουρος· ἀλλὰ τὸ οἰκεῖον τῇ φύσει ἀποδοῦς, ἑαυτὸν δὲ πως ἀπογαληνίσας (Hutt. se simplex γαληνίσας malle dicit, cum ἀπὸ ex antecedenti ἀποδοῦς repetitum videatur), ἀναπληρώσει. Equidem locum sic scribendum esse cen- seo: οὔτε ταραχὴν ἀπεργάζεται μεγάλην διὰ τὸν ὄγκον τῇ γεννήσει ψύξις ἢ μετάθεσις ἐξέδρους (Ald. et Bas. habent ἐξέδρας quod fortasse ferri potest) ἀτόμων, ἧ φησιν Ἐπίκουρος, ἀποδοῦσα· ἑαυτὸν δὲ πως ἀπὸ γαληνίης (Faehs. con- ecit ἀποχυλίσας et pro ἑαυτὸν legi. posse dicit τὸν ὄγκον) ἀναπληρώσει νέας ἐπιφύσης τοῖς κενώμασι γινομένης. Quo- rum verborum sententia haec erit: non turbas magnas excitat ob molem (humorem) corporis genera- tioni refrigeratio aut trajectio alienas (et ea de causa non convenientes) atomorum reddens, ut ait Epicurus; se ipsum autem a quiete sive per quie- em implebit novo affluxu etc. Quaest. VII. 655. pro Τοῦ νέου οἴνου Ἀθήνησι μὲν ἐνδεκάτῃ μηνὸς κατ- ἔρχουσι, scribe Τὸν νέον οἶνον, memor loci Hom. Odys. II. 445. Νέστωρ χέριβιά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, coll. Kühn. Gr. gr. §. 512 n. 3. Post μηνὸς autem jure Xyl. et Wytttenb. nomen (Ἀνθιστηριῶνος) desideraverunt. Quaest. IX. c. I. 657. d. in verbis: ἡ δὲ διεῖν πρὸς τρία μουσικωτάτη, πᾶσα ὑπνοφόρος καὶ λαθικηδῆς primum recte μουσικωτάτη e Turn. et Anon. probantibus Stephan. Reisk. et Wytttenb. ab Hutten. pro vulgat. μουσικωτάτα est re- ceptum. Debat tamen is etiam Reiskium sequi jure in ἄσα offendentem et πασῶν inde reddentem, commate post μουσικωτάτη deleto et post πασῶν posito. Xylander in versione omnino h. v. non expressit. C. II. 657. d. in ver-

bis: Πρὸς ταῦτα τῷ Ἀρίστωνι ἀντεῖπεν οὕτως: scriptum fortasse fuit: Πρὸς ταῦτα τὰ Ἀρίστωνος κ. τ. λ., id quod etiam Xylander in versione expressit: Adversus haec Aristonis dicta nemo dixit.

Quae cum ita sint, ex undecim hiatibus, qui minus facile excusari aut apostrophis tolli possint, duos corriges, quia omnino codicum auctoritate non nituntur p. 655. h. tres autem quia minus usui Plutarchi conveniunt aliisque de causis mutatio commendatur, v. 647. d. 652. c. et 652. d. Sex loci propter vocalium concursum erant suspecti, veluti 647. a. 649. d. 652. b. (dno) 655. c. 657. d.

Lib. IV. Quaest. I. cap. I. 660. e. in verbis: Σώιστρον ἡμῶν ὑποτρέφει ὁ Φιλῆνος, in nomine Σώιστρον offendit Reiskius, quod non graecum putat, suspicatur Σώιστρατον aut Σωιστρατον, prius vocabulum Xyl. in versione exprimit. Turn. Vulc. et Amiot. melius praebent Ζωροάστρην, non improbante Wyttenbachio. Ante Φιλῆνος autem articulus est delendus, uti etiam in iis quae sequuntur scriptum est: Διαφθείρει σου Φιλῆνος. Ib. 660. f. in verbis: οὐκ ἄκραν ἀπόδειξιν ἔχει ἐν ἀέρι καὶ δρόσῳ λέγουσι, καθάπερ οἱ τέττιγες, σιτούμενον, Reiskius οὐκ ante ἄκραν accipit pro οὐχὶ nonne? et suspicatur legendum esse ἔχει τοῖς ἐν ἀέρι καὶ δρόσῳ — σιταῖσθαι, Wyttenb. contra locum corruptum ita refigendum esse dicit: οὐ μικρὰν ἀπόδειξιν ἔξει τοῖς ἀέρι καὶ δρόσῳ αὐτὸν λέγουσι, καθάπερ οἱ τέττιγες, σιτούμενον. Ego tamen facio cum Faehsio, qui hanc proposuit conjecturam satis probabilem: οὐκ ἄκαιρον ἀπόδειξιν ἔχει τὸν ἀέρι καὶ δρόσῳ, ὡς λέγουσι, κ. οἱ τ., σιτούμενον: exemplum haud intempestivum (suae nutritionis) habet eum, qui aere et rore, quod dicunt, more cicadarum, pascebatur. C. II. 661. d. in verbis: ἐγὼ δ' ἐκεῖνο ἔχω εἰπεῖν scripsisse suspicor Plutarchum ἐγὼ δ' ἐκεῖν' εἰπεῖν ἔχω, nam in eo quod ὅτι sequitur, non offendo. Ib. 661. f. in verbis: ὡσπερ ὁ Ὑπερύλης τροφίμος ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ αἰρόμενος ἄγρευμα ἀνθέων ἡδομένα ψυχῆ, τὸ νήπιον ἀπληστον ἔχων libri exhibent: ὡσπερ πύλης τροφίμος * νος ἔτι-

ρον ἀφ' ἑτέρως λώμενος ἄγρευμα ἀν' συνηδόμεναι ψυχὰι * μὴ κίον ἀπληστος ἐὼν et in ind. var. e Turn. et Vulc. haec notantur: ὡσπερ ὑψιπέδης τροφίμος δρεπόμενος, ἑτερον ἀφ' ἑτέρου αἰρόμενος ἄγρευμα ἀν' συνηδόμενῃ ψυχῇ vel ἀνθ' ἑαυτῶν ἡδόμενε ψυχῆ νήπιος ἀπληστος ἐὼν δ. π. Vulgataem autem dedit Stephanus ex Turn. exempl., in quo hic locus ex alio Plutarcho loco de amicor. multit., ubi Euripidis dictio integrior est servata, emendatur. Hiatus in verbis Euripidis non offendit. Ib. 662. a. pro πορόωτερον ἐξάγει scribe πορόωτερον ἐξάγει. C. III. 662. d. verba: εἰ μὴ τὰ ἰστία ἐκάτερα ἐπαράμενοι τὴν ἡδονὴν φεύγομεν proverbialiter sunt dicta; qua de causa in hiatibus ne offende. Pro ἐκάτερα Xyl. c. Jun. mavult ἐκατέρα i. e. ambabus manibus. Ib. 663. a. in verbis: * δὲ καὶ ἄλλου ἐπὶ πρόσφορον μένοντος τῇ θερμότητι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ μίγματος σκεδασθέντος Vulc. lacunam sic supplet, ut scribat: εὐ δὲ καὶ ἄλλον. Reiskius autem: οὔτω δὲ καὶ ἄλλων ἐπὶ τὸ πρόσφορον ἑκάστω ῥεπόντων, τῇ θερμότητι τῇ ἐν, Wytttenb.: καὶ ἄλλου ἄλλω τινὶ πρόσφορου μέρει ὄντος, τῇ θερμότητι δὲ καὶ τῷ πνεύματι τοῦ μίγματος σκεδασθέντος, Faehsius: εἴτε καὶ ἄλλου (f. excidit τινος) ἐπιφόρου μένοντος τῇ θερμ. κ. τ. λ. Equidem scripserim: ἄλλω δὲ καὶ ἄλλου τινὸς πρόσφορου μένοντος, τῇ θερμότητι καὶ τῷ πνεύματι τοῦ μίγματος σκεδασθέντος, τὰ οικεῖα τοῖς συγγενέσιν ἔπεται. Dicit enim in iis quae praecedunt, cuique corporis parti id accidere, quod ei conducat, dulciaque se dulcibus applicare, acria acribus, tristia amaris, et pergit, dum autem alii etiam aliud quod ei conducat maneat, mixtura per calorem et spiritum dissoluta, cognata cognatis applicari. Quaest. II. c. II. 664. d. pro ἐγὼ ἔρημ scribe ut in sexcentis aliis locis ἔρημ ἐγὼ. Ibid. 664. f. pro ἀνευ ὕδατος scribe ἀνευ τοῦ ὕδατος, itemque articulum inserendum esse duco c. IV. 666. c. in verbis: αὐτῷ τῷ δεῖσαι ἀποθανεῖν ἀπέθανον et scribendum τὸ ἀποθανεῖν. Quaest. IV. c. II. 668. a. in verbis: ἀλλὰ τοὺς περὶ τὰ ἰχθυοπόλια ἀναδιδόντας ἐκάστοτε vulgo legitur περὶ τὴν (Ald. vitiose τὸν) ἰχθυοπωλίαν. Τὰ ἰχθυοπόλια Hutten. e Bas. Reiskio probante recepit. Deinde pro ἀναδιδόντας Turn. et

exempl. Turn. praebet *διατρέφοντας*; Wy ib. coniecit *ἀναλίσκοντας* et Hutt. suspicatur *ἀναδινιώντι* aut *ἀναδινούντας*. At mihi *ἀναδίδοντας* verum esse v. letur, modo scribatur *ἐκαστο* pro *ἐκάστοτε*, ut sit: quidque distribuentes, de sumtu enim in piscibus emendis factus est sermo. Retinebis autem vulgatum *τὴν ἰχθυοκαλίαν*. Ib. 668. d. in verbis *τῷ ζωγράφῳ Ἀνδροκίδῃ* ut in titulo ne offende. C. III. 668. e. verba: *ὡς γὰρ τὰ χρώματα φωτός, οὕτως οἱ χυμοὶ ἀλὸς δέονται πρὸς τὸ κινήσαι τὴν αἰσθησιν* Turn. Vulc. Amiot. Xyl. Steph. Mez. Reisk. et Wytttenb. sic exhibent (Steph. tamen pro *κινήσαι* etiam *ῆσαι*, Reisk. *ξύσαι*, Turn. autem et Vulc. simul *τίσαι* proposuerunt), cum libri habeant: *ὡς γὰρ τὰ χρώματα *τες, οὕτως οἱ χυμοὶ *λος δέονται πρὸς το*σαι τὴν αἰσθησιν*. Ego supplementa horum virorum probans tamen ante *φωτός* et *ἀλὸς* articulum τοῦ addi velim. Ib. 669. b. demonstraturus est scriptor sententiam: *οὐ μόνον πρὸς τὴν τροφήν, ἀλλὰ καὶ πρὸς πότον ὄνον εἰσὶν οἱ αἴτες*. Afferit igitur: *τὰ δὲ (scr. δ') ὑφαίμυρξοντα μετρίως τῶν στικῶν δι' εὐστομίαν πᾶν μὲν οἴνου γένος ἡδὺ τῇ γένεσι καὶ λατὸν ἐπάγει, πᾶν δὲ ὕδωρ προσφιλὲς παρέχεται ἄλκιμον*. Ultima verba autem: *πᾶν δὲ ὕδωρ—ἄλκιμον* ita scripta intelligi nequeunt, quod Xyl. Steph. et Reisk. jam intellexerunt, dubii, quid reponendum sit. Turneb. et Vulc. igitur dederunt *ἄλκιμα*, quo nil lucramur. Wytttenbachius coniecit aut *ἄχυμον* aut *παρέχει καὶ μὴν ἀηδίας γε κ. τ. λ.* Melius denique Faehsius: *παρέχεται καὶ πότιμον*. At si praecedentia spectas, in quibus dixit, se esse demonstratum, quatenus sales potum gratum reddant, si porro spectas, eum primum vinum attulisse, quod mediocriter salsis cibis gratius reddatur, quidnam aliud spectabis, quam ut idem de aquae potu affirmetur? Omnia igitur bene habent, si scribis: *πᾶν δ' ὕδωρ προσφιλὲς παρέχει τὸ ἄλκιμον*. Omnem autem aquam acceptam reddit *salsum* sive id quod *salsum* est. Vid. *Metam. critt. p. 10. et 11. Quaest. V. c. I. 669. f.* pro *ἐρη ὁ Πολυκράτης* scribe *ὁ Πολυκράτης ἐρη*, quod saepissime ita legitur. C. III. 770. e. legis haec: *Οὐδ' * ὁ Λαμπρίας ὑπολαβίων ἄλλε*

τοῦ μὲν λαγωῦ ἀπέχονται (scil. Ἰουδαῖοι) διὰ τὴν πρὸς τὸν ὄνον ὑπ' αὐτῶν μυστα θηρίων ἐμπερέστατον. ὁ γὰρ λαγῶς μεγέθους ἔοικε καὶ τάχους ἐν δεινοῖς εἶναι. καὶ γὰρ ἡ χροῖα, καὶ τὰ ὄστα, καὶ τῶν ὀμμάτων ἡ λεπρότης, καὶ το ἀλμυρὸν ἔοικε θαυμασίως· ὥστε μηδὲν οὕτω μηδὲ μικρὸν μεγάλῳ τὴν μορφήν ὁμοιον γεγόνεαι. Jure autem miraberis mecum, quod hic asinus lepori simillimum esse dicatur animal, ut nullum fere aliud alii similis sit magnitudine, celeritate, colore, auribus, oculis. In magnitudine et celeritate quidem etiam Reiskius, Wytttenbachius et Faehsius offenderunt, hic conjiciens: οὐ γὰρ ὁ λαγῶς μεγέθους ἔνεκα ἔοικε καὶ τάχους ἐν δεινοῖς εἶναι, Reiskius: ὁ γὰρ λαγῶς μεγέθους μὲν ἔνεκα καὶ τάχους οὐδὲν ἔοικε τοῖς ὄνοις ὅμοιος εἶναι. ἡ δὲ χροῖα κ. τ. λ. Wytttenbachius: ὁ γὰρ λαγῶς μεγέθους ἐκτὸς καὶ τάχους ὄνοειδής ἐστι. At neque colorem leporis neque oculorum nitorem et salsam naturam adhuc in asinis reperire potui. Quod autem rei natura improbatur, hoc num librorum auctoritate probatur? Minime. Nam unus Stephani liber ὄνον habet, in Ald. et Bas. contra legitur μένον et apud Vulc. πρὸς τὸν μένον ὑπ' αὐτῶν μὲν ἀπάντων φησὶ μάλιστα θηρίων. E Turn. autem affertur πρὸς τὸν μίζούμενον, unde Reisk. fecit: μισούμενον μάλιστα θηρίων, ἐμφέριαν, Faehsius: ἀπέχονται διὰ τὴν μορφήν πρὸς τὸν ὄνον ἀπάντων μάλιστα θηρίων ἐμπερεστάτου, et Wytttenbachius: διὰ τὴν πρὸς τὸν ὄνον, ὑπ' αὐτῶν μυσταθέντα μάλιστα θηρίων, ἐμφέριαν. Sed si quaerimus, quale fuerit animal illud Judaeorum impurum, quod Plutarchus per λαγῶς et Hebraeus (Levitic. c. XI. v. 6.) per עָרְבָרָא expressit, septuaginta autem viri per χοιρογύλλιον et Lutherus per Hase, id Hieronymus ita explicat: esse animal non majus hericio, habens similitudinem muris et ursi, unde et in Palaestina ἀρχτομῦς dicatur. Bochartus igitur idem esse animal dicit, quod nostrum: Springhase, neque aliter septem viri in lexico, quod Basil. 1568. prodiit, λαγῶς interpretantur. Scribunt enim λαγῶν esse erinaceum, leporem terrestrem et marinum. Arabes iis vesci docuit jam, ut recentiores omittam, Michaelis de Jure Mosaico T. IV.

p. 190. qui his animalibus nomen Bergmanns tribuit. Simillimos autem esse hos lepores, sive lagomyn (Mäusehase) in Asia sive dipodes (Springhasen) intelligi, muribus, disces ex descriptione eorum in libris de historia animalium scriptis, uti in Thienemanni libro, qui Lehrbuch d. Zoologie inscribitur, p. 588—591. Inde recte concludes, Vulcobium, qui μῦν, sed alieno loco habet, verum vidisse verbaque ita scribes: Οὐ δῆτα (sic e Reiskii conjectura satis probabili, praelata etiam ab Wyttenbachio alteri ab Amiot et Scaligero Epist. CCXXXII. propositae: Οὐδ' ἀπὸ τρόπου τὸδ' ἔστιν, quae ferri nequit, cum Lamprias praecedentem ritus explicationem aperte improbet aliamque proferat. Erraverunt non minus Turneb. et Vulcob. Οὐδ' ἀλόγως conjicientes, id quod ex ipsa particula ἀλλά, quae haec verba excipit, intelligere poterant) ὁ Λαμπρίας ἵπολαβόν. (Reisk. Amiot. Scalig. l. commem. Turn. et Vulc. addunt ante ὁ Λαμπρίας verbum ἔφη, quod abesse potest et saepius abest eodem jure quo latinorum inquit in sermonibus). Ἀλλὰ τοῦ μὲν λαγωῦ βδελύττονται (Libri omnes habent * ται, unde Stephan. quem ceteri editores sunt secuti, e conject. dedit ἀπέχονται. Equidem conjeci βδελύττονται, quo verbo Plutarchus in antecedentibus usus est scribens: ἐβδελύττοντο τὴν ἴν, nec putaverim scriptorem eandem locutionem τοῦ λαγωῦ—ἀπέχεσθαι, quae proxime praecedit, a Lampria repetitam fingere) δὴ τὸ (pro librorum διὰ τὴν, quod propter sequens: ἐμφερέστατον ferri nequit) πρὸς τὴν μῦν (ita pro vulg. πρὸς τὸν ὄνον et pro libror. plur. πρὸς τὸν μένον) ὑπ' αὐτῶν μυσταχθέν μάλιστα (Scaliger jam ex libror. μυσταχθέν fecit μυσταχθέντα μάλιστα, quod ceteri probaverunt) θηρίων (Scaliger probante Wyttenbachio mavult θηρίων, quam correctionem nequaquam necessariam esse duco) ἐμφερέστατον (Scaliger conjicit ἐμφερείων, quia supra διὰ τὴν legitur. Mihi facilius videbatur emendatio verborum διὰ τὴν in δὴ τὸ). Quorum verborum sententia erit haec: Nequaquam, Lamprias sermonem excipiens. Sed leporis abominantur sane naturam proxime acceden-

tem (τὸ—ἐμφερόστατον) ad murem, animal iis fastidiosissimum. Judaeos autem murem revera maxime fastidivisse, disces ex Michaelis libr. nominat. IV. p. 201. Lamprias deinde pergit: Ὁ γὰρ λαγῶς (ita enim, non λαγῶς scribendum esse ex antecedentibus, ubi bis λαγῶς est scriptum, concludi potest) μεγέθους ἔοικε καὶ τάχους ἐν ἐκείνοις (ita pro δεινοῖς scribendum esse censeo, quam certe multo faciliorem Wyttenbachiana supra allata dices mutationem) εἶναι, ut sententia sit: Est enim lepus simili magnitudine et celeritate in illis scil. animalibus. De structura verborum autem ἔοικε μεγέθους καὶ τάχους εἶναι confer Aristot. Meteor. IV, 10. καὶ τὸ ἤλεκτρον δὲ τοῦτου τοῦ γένους ἔοικε. Vide Bernhard. Synt. graec. p. 166. Cetera, in quibus Faehsius μηδὲ post οὕτω delet, retine. Quaest. VI. c. II. 672. b. in verbis: ταῦτα γὰρ οὐδενὶ δῆπουθεν ἄλλῃ θεῶ ἢ Διονύσῳ προσήκει. pro προσήκει quod e Reisk. conject., consentiente Mez. neque spernente Wyttenb., receptum est loco vulgati προσήκειν e Flor. auctore, Wyttenb. erit edendum προσείκειν. Sed pro ἄλλῃ θεῶ scripserim ἄλλων θεῶν. Ib. in verbis: ἔτι τοίνυν μέλι [μὲν] οὐ προσφέρουσι ταῖς ἱερουργίαις ne dele cum Wyttenb. μὲν. Respondent enim in iis quae sequuntur: τοὺς δὲ (scr. δ') οὕτω κόλα et ea quae desunt. Ib. pro τὴν γλυκύτητα οἰνώδεσι ῥίζαις καὶ αὐστηραῖς fortasse ῥίζαις οἰνώδεσι fuit scriptum.

Quae igitur in quatuordecim hujus libri locis legentur ejusmodi vitia partim omnino ex corruptela majore locorum originem ducere videbantur, uti 660. f. 663. a. bis. 668. e. 669. b. 670. e., partim ex usu scriptoris et libris aliisque de causis erant tollenda, veluti 662. a. 664. d. 666. c. 672. b., partim solo hiatus offendebant 660. e. 661. d. 669. f. 672. b. 6

Lib. V. Quaest. I. c. II. 673. d. πραττόμενοι ante οἰκείως in exempl. Hutten. et Tauchn. pro πραττόμενον, vitium est tyboth. Quaest. II. 675. b. in verbis: καὶ τοῦτο μὲν, ἔφη, τὸ ἀνάγνωσαι τῶν οὐκ ἐν μέσῳ ἐστὶ· pro ἐν μέσῳ olim ἐμμέσων scriptum fuisse videtur. Quaest.

III. c. I. 675. e. καὶ γὰρ ἦν τὸ δεῖκνον ἐν Κορίνθῳ Ἰσθμίων ἀγομένων legitur, ubi τῶν Ἰσθμίων scribes, ut cap. 2., quamquam hiatus pausa poterit defendi. Ib. Reisk. et Wytttenb. cum iisque Hutten. dederunt: κοινῶς δὲ (scr. δ') ὑπὸ πολλῶν λεγομένου, ὡς ἰδιὸν ἐστίν, in quibus hiatus quidem excusari poterit, videtur tamen non uti vulgo λεγομένων, sed quod in Ald. Bas. et Xyl. est λεγόμενον scribendum esse, ut ὡς ἰδιὸν ἐστίν subjectum sit, ad quod hoc participium sit additum et quod deinde excipiat a verbis: αὐτὸ τοῦτο παρεῖχεν. Minus offendit c. II. 676. d. in hiatu verborum Ἰσθμία (Ald. et Bas. male Ἰσθμια praebent) ἐκωνομάσθη ut in appellatione sic neque aliter afferenda. C. III. 677. b. in verbis: ὑστερον δὲ τοῦ ἀγῶνος ἱεροῦ γενομένου, ἐκ τῆς Νεμεακῆς πανηγύρεως μετήνεγκεν ἐνταῦθα τὸν τοῦ σελήνου στέφανον, videtur praepositio ἐκ delenda esse propter sequ. ἐνταῦθα. Genitivi Νεμεακῆς πανηγύρεως tum ab ἀγῶνος regentur. Hiatus tamen per se excusari poterit. Quaest. V. c. I. 678. d. verba Platonis: ἐφάνη μοι τὸ λεγόμενον ὑπὸ Πλάτωνος ἀύξομένη πόλις; οὐ πόλιν συμπόσια δεδῶσθαι. corrupta esse dixit jam Xyl. Turn. et Vulc. locum ita legunt: ἀύξανομένην πόλιν τελευτῶσαν οὐδὲ πόλιν εἶναι καὶ μέγεθος τι δεδῶσθαι, vel ἀύξομένη πόλις οὐδὲ τέλος πόλις. Iidem cum Anon. et Mez. etiam: ἀύξανομένην πόλιν τελευτῶσαν οὐδὲ πόλιν εἶναι, καὶ τέλος τι συμποσίῳ δεδῶσθαι. Reiskius suspicatur: ἀύξομένην πόλιν, οὐ πόλιν, συμπόσια δὲ δοκεῖν εἶναι ὀρθῶς λέγεσθαι vel εἰρησθαι. Kaltw. e Plat. de Rep. IV. 333. ed. Bip. locum ita refigendam putat: ὑπὸ Πλάτωνος, μέχρις οὐ ἂν ἐθέλοι ἀύξανομένη πόλις εἶναι μία, μέχρι τούτου αὔξειν, εἰς συμπόσια λέγεσθαι. Wytttenb. coniecit: ἐπὶ ἀύξομένη πόλις, οὐκ ἐπὶ πόλις μᾶλλον ἢ συμποσίῳ κελύχθαι vel δεδῶσθαι. Συμποσίῳ autem est in Palat. Faehsio denique legendum esse visum est: ἀύξομένην πόλιν οὐ πόλιν, συμπόσια δὲ δεδῶσθαι. At tu scribe: ἐφάνη μοι τὸ λεγόμενον ὑπὸ Πλάτωνος „ἀύξομένην πόλιν οὐ πόλιν“ συμποσίῳ δεδῶσθαι, ut sententia sit: videbatur mihi dictum Platonis: (nimis) auctam civitatem non esse (amplius)

civitatem (scil. unam) (etiam), convivio (eius plures quam par participes sunt) dici. Hiatus tamen per se ut in dicto Platonis non offenderet. Ib. pro *ἄχρι οὗ* scribe, quod etiam Faehsius qui Lib. VI. qu. I. fin. conferri jubet, vult, *ἄχρῃς οὗ*. C. II. 678. f. in verbis: *ἔτι δ' ἄρτου μὲν καὶ οἴνου ἐπιλιπόντων*, fortasse *μὲν* post *οἴνου* est collocandum. Verba 679. e. autem *φθόνος γὰρ ἔξω θείου χοροῦ ἴστανται* poetae esse videntur. Quaest. VII. c. III. 681. d. in verbis: *πάσχουσα ἡ ψυχὴ* videtur ἡ delendum esse, ut sit nostrum: eine leidende Seele. Quaest. IX. c. I. 684. d. pro *ἐπεὶ ὅτι γε* scribe *ἐπεὶ γ' ὅτι*. Quaest. X. c. IV. 685. d. interpretes offenderunt in verbis: *εἴπερ ἄρχει ὁ θεὸς πάντων* et Reisk. suspicatur *εἴπερ ἄρχει, καὶ θάπερ ὁ θεὸς, πάντων*, ut sententia sit: si semen, pariter atque deus, rerum omnium principium est. Wytttenb. c. Amiot. et Mez. mavult *ἀρχή*, et Faehsius bene proposuit: *εἴπερ ἄρχει θεὸς ὡς πάντων*.

Itaque tres tantum hoc in libro hiatus ita sunt comparati, ut neque excusari neque apostropho ponendo removeri possint, ex quibus qui 685. d. legitur, aliis de causis jam a Faehsio conjectura est remotus. Ceteri erant 675. b. et 678. f.

Lib. VI. in Prooemio 686. c. pro *καίτοι εἰ* fortasse *καίτοι γ' εἰ* est scribendum, poteris tamen etiam hiatus ut in particulis excusare. Quaest. II. c. II. 688. c. in verbis: *οὐ γὰρ ἀπλήστου ὑγροῦ τὸ δίψος, ἀλλὰ τοῦ κατὰ φύσιν καὶ οἰκείου* Mez. et Reisk. probante Wytttenb. voluerunt: *οὐ γὰρ ἀπλῶς τοῦ ὑγροῦ*, ut sententia sit: non enim, dum sitimus, quidquid humectet, id omne absque discrimine appetimus, sed tantummodo illud humidum, quod naturae nostrae congruit. Defendit quidem Faehsius vulgatum loco huj. libr. Quaest. III. *τοῦ μετρίου καὶ ἀρκοῦντος ἐνδειαν*, at non demonstravit, quis sit insatiabilis humor, neque quomodo verba illa: *ἀλλὰ τοῦ κατὰ φύσιν καὶ οἰκείου* huic sint opposita. Qua de causa illam conjecturam probo. Quaest. III. c. II. 690. b. *ἄχρι ἂν* cum Faehsio in *ἄχρῃς ἂν* erit mutandum, quamquam hiatus ante *ἂν* minus offen-

dit. Quaest. IV. c. I. 690. d. in verbis: *ὅταν οὖν ὑποκλάσθῃ ὑπὸ τῆς πηγῆς τὸ ὕδωρ ἐν τῷ ἀέρι προθερμανθῆν* Stephano, qui etiam *πληγῆς* pro *πηγῆς* mavalt, verbum *ὑποκλάσθῃ*, jure est suspectum. Turn. et Vulc. praebent *ὑποκλασθῆ* Turn. etiam *ὑποβρασθῆ*. Reisk. suspicatur: *ὅταν οὖν ἐπικλασθῆ* (vel *ὑποχλασθῆ*) *ὑπὸ τῆς πηγῆς, ἐν τῷ ἀέρι τὸ ὕδωρ προθερμανθῆν*. Mez. autem probante Wytttenb. *ἀποσπασθῆ* ἀπὸ τῆς πηγῆς, quod mihi quoque placet, modo ἀπὸ omittatur, *ἀποσπῶν* enim cum genitivo struitur. Quaest. V. cap. I. 690. f. verba: *εἰ μὴ διαφύγοι ὁ λόγος ἡμῶς*, nisi aliud quid in iis latet vitium, ita collocata velim: *εἰ μὴ ὁ λόγος ἡμῶς διαφύγοι*. Quaest. VI. c. II. 691. e. in verbis: *ἅμα δ' ἀκείρωσθε τὸ κρῦος καὶ τὸν ἔξω ἀέρα τοῦ σώματος* pro *ἔξω* scribe *ἔξωθεν* et confer ib. *ἔξωθεν ἀήρ* et Qu. V. *ὑπὸ τοῦ ἀέρος τὸ ὕδωρ ἔξωθεν ἐμπέπτοντος*. Quaest. VII. c. I. 692. b. in verbis: *τὸν οἶνον ἐρηθεῖν ἐγχεῖσθαι ἡθνημένον* pro *ἡθνημένον* scribe *διηθημένον*, uti etiam infra dicitur. Sed pro *ἐγχεῖσθαι*, quod Hutten. Reiskio jubente jure suo e Turn. Vulc. Bong. recepit, vulgo legitur *ἐκχεῖσθαι*, in Ald. *ἐλέγχεσθαι*, in Bas. *ἐνέγχεσθαι*. Ib. 692. c. in verbis: *καὶ διατρύγιόν που Ὅμηρος εἶρηκεν, αὐτὸν δὲ τὸν οἶνον αἰδοῦσα καὶ ἐρυθρὸν εἰώθε καλεῖν*, offendes, quia non additum est, quid Homerus *διατρύγιον* vocaverit. *Τὸν οἶνον* enim eum non ita vocasse tum ex Hom. Odyss. XXIV, 342. tum ex verbis: *αὐτὸν δὲ τὸν οἶνον* apparet. Scribendum igitur esse videtur *διατρύγιον τόπον*, Ὅμηρος κ. τ. λ. Homerus enim *ὄρχους* ita vocavit. Cap. II. 692. f. verbo: *ἐλαφρὸς καὶ ἀνευ ὀργῆς ἀναμίγνυται ἡμῖν*, exitum continent hexametri. Ib. 693. a. in verbis: *οὕτως ἡμῶς ἐφ' ἐτέροις ἂν ψέγοιτε μᾶλλον οἱ σοφοὶ ὑμεῖς*, Reisk. non recte post *ἡμῶς* deesse opinatur *τοὺς πολλοὺς* vel *τοὺς ἰδιώτας* vel *ἀμαθεῖς*, tu tamen *ὑμεῖς* dele et pro *οἱ σοφοὶ* scribe *ὡ σοφοί*. Ib. 693. c. in verbis: *καὶ τὰ δεηκρίβωμένα τέχνη ἑλλόβια* fortasse olim *καὶ τὰ ἐλλόβια δεηκ. τ.* fuit scriptam. Quaest. VIII. cap. I. 693. e. in verbis: *καλεῖται δὲ βουλῆμου ἐξέλασις* minus offendo, quia hic nomen rei solemne, quod non facile mutari poterat, affer-

tur. Ib. 694. a. verba: οὐ γὰρ βούλιμον, ἀλλὰ πούλιμον, οἶον πολὺν ὄντα, πάλαι ὀνομάζομεν Wyttenb. ita correxit, modo ut ὀνομάζομεν vellet. Vulgo legitur: οὐ γὰρ βούλιμον, ἀλλὰ πολύλιμον οἶον πολύνον πάλαι ὀνομάζ. Xyl. habet: οὐ γὰρ β. ἀλλὰ πούλιμον, οἶον πολύλιμον πάλαι ὄνομ. idemque Stephanus excepto πάλαι, quod retinet. E Turn. et Vulc. affertur: πούλιμον οἶον πολύλιμον et ex Palat. πολὺν ὄντα pro vulg. πολύνον. Reisk. igitur coniecit: ἀλλὰ πούλιμον, οἶον πολὺν ὄντα λιμόν, ὄνομ. Tu scribe: οὐ γὰρ βούλιμον, ἀλλὰ πολύλιμον (vult dicere: ita antea nomen sonabat, postea in πούλιμον conflatum) οἶον πολὺν ὄντα λιμόν (πάλαι enim quod vulgo legitur, ortum est ex τὰ λιμ) ὀνομάζομεν. Ib. in verbis: ἐκ τῶν Μητροδώρου Ἰωνικῶν hiatus poterit excusari, quia certus notusque operis titulus affertur. C. II. 694. c. in verbis: Ἐπεὶ δὲ δὴ ἤπτόμεθα in Tauchn. exempl. vitiose est scr. ἤπτόμεθα, pro Ἐπεὶ δὲ δὴ autem edendum erit: Ἐπειδὴ δ'. Cap. VI. 695. d. ordo verborum: ὅτι δὲ τὸ ἐκψύχεσθαι οὐ πῆγνυσι μόνον, fortasse olim fuit: ὅτι δ' οὐ πῆγνυσι μόνον τὸ ἐκψύχεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῆκει τὰ σώματα. Quaest. X. cap. I. 697. a. in verbis: τεκμήριον δὲ καὶ τὸ ἄχρηστον γλυκὺ εἶναι τὸν ὄπον, ἀλλὰ πομάτων φανλότατον jure offenderunt viri docti et Turn. Vulc. Bong. voluerunt: καὶ τοὶ ἄχρηστον γλυκὺ εἶναι τοῦ ὄπου, Reisk. καὶ τὸ οὐ χρηστὸν, οὐδὲ γλυκὺν εἶναι τὸν ὄπον, Wyttenb. ἄχρηστον γλυκὺν εἶναι τὸν ὄπον καὶ τὸ γάλα ποιῶν πόμα φανλότατον. Equidem conjiicio: τεκμήριον δὲ καὶ (rei tractatae) τὸ ἄχρηστον (pro adverbio inutiliter i. e. frustra) γλυκὺν εἶναι τὸν ὄπον, ἀλλὰ πομάτων φανλότατον. Quorum verborum sententia est: Argumento autem etiam est, quod succus inutiliter sive frustra dulcis, sed potus pessimus est.

Quod si in iis quae de hiatibus in hoc libro obviis disputata sunt, me sequeris, corriges multos (VI.) hiatus ita, ut simul locum aliis etiam vitiis liberaturus sis, veluti 688. c. 690. d. 692. e. 693. a. 694. c. 697. a., alios (tres) ita ut usum Plutarchi magis observes, veluti 690. b. 691. e. 692. b., unum codicum auctoritate 694.

a., ceteros (tres), v. 690. f. 693. c. 695. d., quia in sola vocalium concursione offenderis.

Lib. VII. Prooem. 697. d. in verbis: τὸ πῦρ ἦδυστον εἶναι ἡδυσμάτων videtur hiatus ut in alius sententia ferendus esse. Ib. verba ὅτι ἐπὶ ante τὰ πλείστα μὲν γινόμενος bene Wytttenb. ex ὅτι, quod alii libri ὅτι, alii ἐπὶ exhibebant, orta esse videntur. Dele igitur ὅτι et ede ἐπὶ. Quaest. I. c. III. 698. f. in verbis: χωρὶς εἰ μὴ τὸν κύκλωπα φήσει τις, ὡσπερ ὀφθαλμὸν ἔχει ἓνα, καὶ πόρον τροφῆς καὶ φωνῆς τὸν αὐτὸν. bene et Beiskius qui ὀφθαλμὸν, σχεῖν ἓνα καὶ π. et Wytttenb. qui εἶχεν mavult, viderunt, ἔχει ferri non posse. Mihi autem ἔχειν scribendum esse videtur, qui infinitivus a φήσει pendeat neque accusativum ὀφθαλμὸν ἓνα solum, sed etiam πόρον τὸν αὐτὸν regat. Ib. 699. f. in verbis: ἀμφοτέροις εἰς ταῦτὸ διὰ ταῦτοῦ εἰσκομιζόμενοις videtur διεισκομιζόμενοις (quod eodem jure quo διεισδύνειν et sim. dici poterit) olim scriptum fuisse. Quaest. II. cap. II. 700. f. in verbis: οἶον ἐδόκει τὸ περὶ τὴν χάλαζαν εἶναι τὴν ὑπὸ χαλαζοφυλάκων αἵματι ἀσπάλακος ἢ ῥακίους γυναικείοις ἀποτροπομένην Ald. exhibet: αἱμά τις παλακὸς ἡράκίους, unde tu scribe: αἵματι σπαλακὸς ἢ ῥακίους. C. III. 701. a. in verbis: δοκεῖ δὴ μοι ἡ ψυχρότης κ. τ. λ. post μοι inserendum esse videtur μὲν, ut haec sequentibus respondeant: ἡ δὲ θερμότης εὐδιάλυτον, ubi etiam ante εὐδιάλυτον, articulus τὸ qui in praecedd. recte ante ἀτέραιμον additum est, erit addendum. Quod autem μὲν tam non post ἡ ψυχρότης collocatum est, in Plutarcho, qui hanc particulam praesertim si ad totam pertinet sententiam, non semper eo quo exspectatur loco posuit, minus offendet. Ib. 701. b. in verbis: ὅσα τρίων ἐκ τῆς χειρὸς εὐθύς εἰς τὴν γῆν ἀφριμένα ἐπίπτει τῶν σπερμάτων Wytttenb. legi vult ἀφριμένα pro ἀφριμένα et dicendum fuisse monet: ἐκ τῆς χειρὸς ἀφριμένα, εὐθύς εἰς γῆν ἐπίπτει. Mihi tamen ἀφριμένα πίπτει praeferendum esse videtur: quae semina ex manu statim in terram venientia cadunt. Ib. 701. c. in verbis: οἱ δὲ (scr. δ') ὑπεύθροι καὶ γυμνοὶ διὰ ψύχος ἀντίτυποι καὶ δυσμετέβλητοι

καὶ ἀτέρωνοι ἀπαντῶσι τοῖς ἔργοις rectius cum Ald. et Bas. ἀτεράωνοις edes pro ἀτέρωνοι i. e. etiam duris operibus sive laboribus resistunt. Ib. 701. d. nunc e conjectura Reisk. a Wyttenb. probata editum est: δηλοῦντι τοῖς μὲν ἦττον, τοῖς δὲ μᾶλλον, ἢ πνεύματος ψυχροῦ ἐπιπεσόντος, ἢ ὕδατος pro vulgato: πεσόντος. In Ald. est πισόντος et Reisk. conjecit etiam ἐμπесόντος. Si quid in vulgato mutandum, ego ut in re mala, περιπεσόντος malim. Quaest. III. c. I. 701. e. in verbis: ὁ δ' ἔῤῥην ἐκέλευε τὸν ἐν μέσῳ οἶνον, exspectaverim ἐκέλευεν ἐν μέσῳ τὸν οἶνον, jussit nos vinum in medio dolio sinere i. e. nostrum: er befahl, dass man den Wein in der Mitte lassen solle. Quaest. IV. c. I. 702. d. in verbis: αἰεὶ τῶν ἐδοδῖμων ἐπ' αὐτῇ ὑπέλειπε, pro ἐπ' αὐτῇ scribes ἐπ' αὐτῆς. Quaeritur enim, ubi ea reliquerit, v. Matth. Gr. gr. §. 584. C. VI. 704. a. pro: οὐ πράγματα εἶχε τοῦ Τηλεμάχου ἐπιφανέντος scribes: οὐ πράγματι εἶχεν ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου φανέντος. C. VII. 704. b. in verbis: ἐδόκει καὶ μίμημα τῆς γῆς ἢ τράπεζα εἶναι fortasse olim ἢ τράπεζα post καὶ collocatum fuit. Quaest. V. c. II. 705. b. in verbis: καὶ τὸ μετὰ πολλῶν θεάσασθαι τι καὶ ἀκούσαι, ἐπιτερεπτερόν ἐστι καὶ σεμνότερον, ante ἐπιτερεπτερόν καὶ addiderim, uti etiam supra dixit: καὶ στάδια ταύταις καὶ θέατρα ποιεῖται. C. III. 705. b. Hutten. e conj. Mez. et Reisk., probata a Wyttenb., edidit: Ταῦτα τοῦ Καλλιστραίου εἰπόντος, cum vulgo ἐπιόντος legeretur. Ego conjicio Plutarchum διεξιόντος scripsisse. Quaest. VI. c. III. 708. a. in verbis: οὔτε γὰρ ἀνευ φίλων ἐστὶ δὴ ἐπιεικὲς dele δὴ et scribe ἐστίν. Ib. 709. a. in verbis: οὐς ἄν καὶ ἤθελεν αὐτὸς ἐλθεῖν ὁ δειπνῶν, ordo verborum fortasse ὁ δειπνῶν ἐλθεῖν fuit. Quaest. VIII. c. II. 711. d. in verbis Platonis (Phaedr. 243. d.) hiatus λόγῳ ἀλμυρῶν non offendit. C. IV. 713. d. pro ἀβέλετεροὶ εἰσιν conjicio εἰσὶν ἀβέλετεροι. Quaest. IX. 714. c. defenderim hiatus in verbis: οἱ δὲ πάντων ἀρχαῖοι ὡς οὐδὲ τοῦ Ἐρμού δεόμενον τὸν Διόνυσον αὐτὸν, Εὐβουλή, καὶ τὴν νύκτα δι' ἐκεῖνον Εὐφρόνην προσεῖπον, quia post ἀρχαῖοι pausa est in loquendo. Quaest. X. c. II. 716. a. in verbis:

ἄνοιος ἀεὶ μέθη καὶ σκυθρωπή ταῖς τῶν ἀπαιδευτῶν ἐνο-
καὶ ψυχαῖς, ἐπιταραττομένη ὑπ' ὀργῆς τινος, ἢ δυσμενίας,
ἢ φιλοεικίας, ἢ ἀνελευθερίας. offendit ἐπιταραττομένη.
Nam non tam ebrietas potest ab ira perturbari dici, quam
animus. Scribendum igitur est ἐπιταραττομένης.

Quodsi igitur hoc in libro tres hiatus librorum opo 700.
f. et 701. c. et 701. d., octo aliis de causis 698. f.
701. a. 701. e. 702. d. 704. a. 705. b. 708. a. 716.
a. et sex hiatus ipsius causa 697. d. 699. f. 704. b. 705.
b. 709. a. 713. d. correxeris, liber his vitiis liberatus erit.

Lib. VIII. Prooem. 716. f. pro οὕτω ante ἀηδῆς est
οὕτως scribendum. Quaest. II. c. I. 718. c. in verbis:
τίνα λαβῶν γνώμην ἀπεφῆναιτο ἀεὶ γεωμετροῦν τὸν θεόν; e
conj. Mez. et Reisk. et versione Xyl. ἀεὶ quod in libris
non est, Hutt. recepit. At in infin. praes. γεωμετροῦν in-
est notio solere, unde additamentum minus necessarium
esse videtur. C. IV. 720. b. in verbis: πρόβλημα δοῦσα
αὐτῷ Wyttenb. coniecit πρόβλ. λύσας αὐτὸς, Faehsius α-
δους αὐτοῦ, ego nil mutaverim nisi δοῦσα in δοῦς et αὐτῷ
in ἐαυτῷ: problema sibi hoc proponens. Quaest.
III. c. I. 720. e. in verbis: τοῦτο τοῦ φυσικοῦ ἰδίων ἐστιν,
fortasse τὸ ἰδίων olim fuit scriptum. Sequitur autem ἡ—
πραγματεία. C. II. 721. a. verba: καὶ πολλὴν αἰ ἄτομοι
ἐγκατεσπαρμένην χώραν ἐπέχουσιν. Wyttenb. ita e Palat.
edidit, nisi quod hic κατεσπαρμένην praebet. Idem habent
An. Turn. Vulc., nisi quod αἰ ante ἄτομοι ibi abest.
Vulgo legitur πολὺν, loco asteriscis notato. Hinc Xyl.
notat, se nescire, an aliquid desit, si πολλὴν legas. Sto-
phano teste haec lectio a quibusdam affertur: πολὺν ἄτο-
μοι ἐγκατεσπαρμένοι. Reiskius autem coniecit: οὐ πολλὴν
κατεσπαρμένα χώραν ἀπέχει et Wyttenb. censet vitium in
antecedentibus inesse corrigitque ea: ὑπὸ μαινότητος μα-
κρὰ καὶ πλατεῖα τὰ μεταξὺ pro μικρὰ καὶ λεπτὰ. At id
minime probandum. Nam si spatium diffunditur, sane
atomi id non implent, sed inter particulas istas spatia
parva et tenuia manent vacua. Pergit autem deinde:
πολλὴν αἰ ἄτομοι κατεσπαρμένοι (ita enim est scriben-
dum) χώραν ἐπέχουσιν: atomi dispersae multam

spatii tenent. C. V. 722. d. in ὁ Ἀμμωνίου υἱὸς erit hiatus excusandus, quamvis υἱὸς abesse possit. Quaest. IV. c. IV. 724. b. pro πυγμῇ ἀμιλλόμενος (in Tauchn. ex. vitios. ἀμιλλόμενος) scribendum esse videtur: πύξ ἢ ἀμιλλόμενος, ita enim in Homeri versibus, qui sequuntur, legitur. Quaest. VI. c. V. 726. d. in verbis: Ὑβριστῆς δ' ὦν καὶ φιλόγελως φύσει ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν, Λαμπρίας, ἔφη, potest hiatus pausa post φύσει excusari. Ib. 726. f. in verbis: τίς οὐκ ἂν εἴποι ἐπὶ κῶμον Ἑλληνικῶς Κωμωσάτων λέγεσθαι pro ἐπὶ κῶμον quod ferri nequit, Ald. habet ἐπὶ βωμόν, Bas. ἐπὶ κωμόν, Turn. ἐπίκωμον, et pro Κωμωσάτων Ald. κωμίσαιτο, Bas. non male κωμίσσατον, Turn. κωμίσσατος. Tu cetera retinens pro ἐπὶ κῶμον scribe τὸν κῶμον. Non offendes autem ib. 727. a. in Λύβρα, τὰ χεῖλη, ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν τὴν βορᾶν δι' αὐτῶν. Quaest. VII. c. III. 727. f. pro καίτοι ὄγε fortasse καίτοιγ' ὁ scribendum. Quaest. VIII. c. II. 729. c. verborum: οὐκ ἐπιτήδεια καταμίγνυσθαι εἰς αἷμα καὶ πνεῦμα νομιζουσιν αὐτῶν ordo fortasse olim fuit: οὐκ ἐπ. καταμ. νομιζουσιν αὐτῶν εἰς αἷμ. κ. πν. C. III. 729. f. ferri poterit καίτοι, ἴνα, sed ib. 730. a. in verbis: ἐπίκειται δίκη ὁ θάνατος dele articulum et cf. Plat. de Legg. VIII, 838. c. Ib. 730. d. in ἀποχὴ λχθῶν ut in certo ritus solennis nomine non offendo, sed c. IV. 730. d. in verbis: ὅτι αἰεὶ οἱ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεῖς, οὓς ἱερομνήμονας καλοῦμεν, λχθῆς οὐκ ἐσθίουσιν jure Reiskius, qui ὅτι οἱ αἰεὶ et Wyttenb. qui ὅτι δὴ οἱ legi vult, offenderunt. Tu dele omnino αἰεὶ. Quaest. IX. c. III. 734. c. in verbis: οὐδὲν οὖν, (ἔφη) ὡς Διογενιανὲ, δεῖται ὁ λόγος αἰτιῶν ἐπεισοδίων ἔξωθεν, οὐδὲ μετακοσμίῶν· ἀλλ' αὐτόθεν ἢ περὶ τὴν διαίταν μεταβολή, τὰ μὲν οὖν γεννᾶν, τὰ δ' ἀφανίζειν τῶν νοσημάτων, οὐκ ἀδύνατός ἐστι. mihi pro ὁ λόγος antiquitus νόσος scriptum fuisse videtur. Quaest. X. c. I. 734. f. pro ἄχρι ante ἂν scribe ἄχρις. C. III. 735. e. in verbis: γλεύκος δὲ ζέοντος αἰεὶ ἀφαιρεῖσθαι καὶ τοὺς ἐργάτας δεδιότας ὁρῶμεν. recte quidem a Stephano probant. Xyl. Mez. Reisk. γλεύκος est propositum et a Wyttenb. atque Hutt. receptum pro γλείκου, non ita autem

est probandum, quod Wyttēb. pro *ἀεὶ ἀφαιρεῖσθαι* mavult *ἐμφορεῖσθαι*, Mez. *ἀπαυρεῖσθαι*, quod Xyl. vertendo expressit. Reisk. melius pro *ἀεὶ*, quod sane ferri nequit, mav. *ἔτι*. At tu omnino *ἀεὶ* dele et *ἀφαιρεῖσθαι*, quod cur mutetur non est causa, retine. Ib. 735. f. in verbis: *ἔστι μὲν οὖν καὶ φυτοῖς ὑγρότητι ἢ θερμότητι τεθηλέναι καὶ αὐξάνεσθαι* e Turn. Vulc. Bong. ede καὶ pro *ἢ* et 736. b. pro *μέχρι οὗ* scribe *μέχρις οὗ*.

Quum igitur in quatuordecim locis vocales ita in hoc libro concurrant, ut gravior neque facile excusandus inde existat hiatus, duos locos veterum librorum et codicum ope sanabis p. 721. a. et 735. f., undecim aliis de causis et ex usu Plutarchi 716. f. 720. e. 724. b. 726. f. 727. f. 730. a. 730. d. 734. c. 734. f. 735. e. 736. b., ita ut unus tantum restet solius hiatus causa corrigendus 729. c.

Lib. IX. Quaest. I. c. II. 737. a. in verbis: *πάντας ἀφείναι ἐλευθέρους τοὺς τῷ παιδὶ προσήκοντας* articulus *τοὺς* ante *ἐλευθέρους* erit addendus. Uti enim ex iis quae praecedunt apparet, tantum de liberis liberaliterque educatis pueris sermo est, quos dimisit. C. III. 734. c. in verbis: *Κασσίω δὲ Λογγίνῳ λόγου προσπεσόντος ἀδεσπότην, τὸν υἱὸν ἐπὶ ξένης τεθνῆναι, καὶ τὸ ἀληθὲς οὐκ ἔχοντι εἰπεῖν, οὐδ' ἀνελεῖν τὸ ὑποπτον*, Wyttēb. pro *εἰπεῖν* suspicatus est *εὐρεῖν* vel *ἐλεῖν*. Sed cum in Ald. et Bas. sit: *καὶ τᾶληθὲς ἔχοντος εἰπεῖν*, tu quidem cum Xyl. particulam negantem addes, cetera tamen retinebis et scribes: *καὶ τᾶληθὲς οὐδ' ἔχοντος εἰπεῖν*. Reiskius coniecit: *καὶ οὐδενὸς οὐδὲ τᾶληθὲς ἔχοντος εἰπεῖν*. Quaest. II. c. II. 737. f. pro *ἐθέλει* ante *ὁμολογεῖν* scribe *ἐθέλειν*, est enim oratio obliqua. Ib. 738. a. in verbis: *τὰ μὲν πολλὰ τῷ φωνάεντι εἶναι, τὰ δ' αὖ φωνάεντα ἐν τῷ δίχρονον* cum Turn. scribe *τ. μ. π. τῷ φωνήεντι εἶναι, τὰ δὲ* (hic *δ'* retine) *αὖ φωνήεντα τῷ δίχρονον*. (ap. Hutt. vit. *δίχρονον*). Quaest. IV. c. I. 739. b. in verbis: *Μετὰ δὲ ταῦτα, τὸν μὲν Ἑρμείαν, βουλόμενόν τι προβαλεῖν τῷ Ζωπυρίωνι, ἀπικολύσαμεν*, hiatus pausa poterit excusari. Quaest. XIII. c. I. 742. a. pro *τὴν δίκην ταύτην ἰδίωτατα εἰκοί τις* cum

Mez. scribe *διέποι τις*. C. II. 742. c. in verbis: *καὶ οὐκ ἂν (οἶμαι) φαίημεν, Ἀχιλλέα ἦττω γεγονέναι διὰ τὸν θάνατον, οὐδὲ νίκην, ἀλλ' ἄδικον εὐτυχίαν, τοῦ βάλλοντος, pro Ἀχιλλέα in Ald. Bas. et Turn. est Ἀχιλλεύς, et pro ἦττω in Ald. ἦττον, in Bas. et Turn. ἦτταν, uti etiam διὰ ab Ald. et Bas. abest. Scribe igitur: καὶ οὐκ ἂν, οἶμαι, φαίη μὲν Ἀχιλλεύς ἦτταν γεγονέναι διὰ τὸν θάνατον, οὐδὲ νίκην, ἀλλ' ἄδικον εὐτυχίαν τοῦ βάλλοντος. Pergitur deinde ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ. Ib. 742. c. haec leguntur: ἔπειτα (scr. ἐπειθ') ὁ Ζεὺς τῷ Μενελάῳ τῆς μάχης (in Ald. et Bas. est minus bene τῇ μάχῃ) τὸ βραβεῖον ἀπέδωκεν, εἰπὼν: Νίκη μὲν δὴ φαίνεται ἄρηϊφίλου Μενελάου. γελοῖον γάρ, εἰ τὸν μὲν πόδα ἐνίκησε πόρρωθεν ἀκοντίσας μὴ προσδοκίσαντα, μηδὲ φυλαξάμενον, τοῦ δ' ἀπειπαμένου καὶ δραπετεύσαντος καὶ καταδύντος εἰς τοὺς κόλπους τῆς γυναικὸς ἐσκυλευμένου ζῶντος, οὐκ ἄξιός ἦν τὰ νικητήρια φέρσθαι κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόκλησιν ἐκείνου κρείττων φανεῖς καὶ περιγεγόμενος. Demonstraturus est scriptor, eum, qui fugiat, ipsum concedere, se esse victum et adversarium esse victorem, ad quod confirmandum exemplo utitur Menelai et Paridis. Jupiter, inquit, tum ipse Menelaum victorem praedicavit. Haec autem verba ejusmodi fere sententia excipiet: ridiculum igitur esse, si Paris, qui sane Menelaum eminus vulneravisset, victor diceretur, cum fugisset. Verba ipsa tamen plura habent, quibus jure offendas. Primum verba πόρρωθεν ἀκοντίσας ad Paridem esse referenda, ex Homero constat. Paris tamen cum non sit nominatus in antecedentibus, sed cum solius Menelai nomen sit allatum, si grammaticam rationem sequimur, quo ea referamus, non habemus. Atque si hunc hominem ut adversarium Menelai satis notum fuisse diceres, hoc certe non negabis, articulum ὁ ante πόρρωθεν ἀκοντίσας fuisse addendum. Sed si Paris subjectum est, uti esse debet, ad ἄξιός ἦν subjectum deest, quod, cum ad τοῦ ἀπειπαμένου sit Πάριδος supplendum, Menelaus erit. Deinde recte jam vidit Xylander τὸν μὲν πόδα ἐνίκησε—ἀκοντίσας inepte esse dictum, qua de causa Turn. et Vulc. verba sic ordinant: τὸν μὲν ἐνίκησε πόδα et Vulc. prae-*

terea τῶν pro τὸν habet. Palat. πόδα praebet Πάριον, uti pro φυλαζόμενον, quod in F. as. et Xyl. est, ceteri tuentur φυλαζόμενον, in ——— etiam pro ἄξιος, quod item in Bas. et Xyl. est, ἄξιον legitur. Wytttenbachius igitur locum ita voluit corrigi: εἰ τὸν μὲν πόδα πόρρωθεν ἀκοντίσας Πάρις ἐπέκησε μὴ προσδοκήσαντα μηδὲ φυλαζόμενον, αὐτοῦ δὲ ἀπεικαμένου— οὐκ ἄξιος ἦν τὰ νικητήρια φέρεσθαι ὁ κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόκλησιν περιγεγόμενος. Equidem faciliore medela locum ita sanum reddiderim: γελοῖον γάρ, εἰ τὸν μὲν (scil. Μενελάου) Πάρις (sic pro Pal. Πάριον) ἐπέκησε— μηδὲ φυλαζόμενον— οὐκ ἄξιος ἦν— ἐκεῖνος (pro cett. ἐκείνου, intellige Menelaum) κρείττων φανείς κ. τ. λ. Vid. Metam. crit. p. 11 et 12. C. III. 742. d. pro οὐχὶ ante ἦτις scribe οὐχ. Ib. 743. b. pro τῶν ὑπ' αὐτοῦ εἰρημέτων fortasse scribendum: τῶν εἰρημέτων ὑπ' αὐτοῦ. Quaest. XIV. c. I. 743. c. non offendes in τῷ Μουσηγέτῃ Ἀπόλλωνι. C. VI. 745. d. in verbis: αἱ γὰρ μὲν δὴ Ὀμήρου Σεισηνες οὐ κατὰ λόγον ἡμᾶς τῷ μύθῳ φοβοῦσιν, Bas. habet: αἱ δὲ Ὀμ. Ald. ἄγομεν δὲ. Ricard. pro Ὀμήρου legi vult et vertit Πλάτωνος, Kaltw. tamen recte tuetur valgatam ex Hom. Odys. XII, 41. sqq. Est tamen certe δὴ delendum. C. VII. 746. f. in verbis: ἡ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἡδονὴ εἶδος jure id offendit, quod aurium sensus non est commemoratus. Xyl. igitur legi vult: ἡ δὲ τῶν ὠτων καὶ ὀφθαλμῶν, quod Amiot. et Kaltw. ita vertendo supplent. Wytttenb. dicit: „Forte corrigendum τελευταῖον (ex anteced. τελευτώσης) τὸ δι' ὠτῶν ὀφθαλμῶν τε ἡδονῆς εἶδος.“ Faehsius incidit in: τὴν δὲ τῶν ὠτῶν ὀφθαλμῶν τε ἡδονὴν καὶ (τὸ) γῆθος εἶτε κ. λ. In Ald. autem legitur: οἱ δὲ καὶ ὀφθαλμῶν ἡδονὴν εἶδος et in Turn. οὐδὲ pro οἱ δὲ. Tu scribe: τὴν δὲ τῶν ὠτῶν ἡδονὴν καὶ τὸ εἶδος (adspectum), unde simul patet, cur in iis quae sequuntur: τὴν μὲν et τὸ δὲ scriptor dixerit, quod alioquin explicari nequit. Quaest. XV. c. II. 748. d. in verbis: τῆς δ' οὐρανίας ἐκπεσοῦσα ἐκείνης pro vulgato ἐκείνη ex Ald. Bas. Xyl. Venet. Vat. Mez. Wytttenb. dedit ἐκείνης, quod tu muta in κείνης. Pro ἐκπεσοῦσα in Ald. est ἐμπεσοῦσα.

Quae cum ita sint, ex octo in hoc libro obviis gravioribus hiatibus tres corriges librorum auctoritate 737. c. 742. a. 745. d., quatuor aliis de causis 737. a. 737. f. 742. d. et 746. f., unum hiatus ipsius causa 743. b.

In Amatorio c. I. 749. b. pro *ἴλω εἶναι* scribe c. E. B. *ἴλω παρεῖναι*, ut Winckelmannus edidit. C. II. 749. e. pro *ἐτι ὧν—ἔτ' ὧν*. Ib. 749. f. in verbis: *παροχώρησε μὲν (Βάκχων) τῷ Πεισίᾳ καὶ τῷ Ἀνθεμίῳ βουλεύσασθαι τὸ συμφέρον, ὧν ὁ μὲν ἀνεπιὸς αὐτοῦ ἦν βροσβύτερος, ὁ δὲ Πεισίας ἀσσηρότατος τῶν ἐρωστῶν* recte quidem Wytttenb. ex codd. B. E. Bas. *μὲν* quod vulgo abest, recepit, non recte autem Reiskius *προσβύτατος* pro *προσβύτερος* conjecit, pejus etiam Xylander censuit ad *ἀσσηρότατος* deesse *ἀντίδικος* aut tale quid, quod impugnationem designet. Tantum enim abest, ut Pisiās inimicus amoris esse dicatur, ut acerrimus etiam amator (puerorum) esse fingatur, qui hac de causa puerum aliquem amatoribus a feminis detrahi nolebat, id quod Anthemio ei vitio vertit in iis, quae haec excipiunt: *ὁ δὲ (scr. δ' i. e. Ἀνθεμίῳ) ἐκεῖνον οὐκ ὀρθῶς ἔλεγε ποιεῖν—* usque ad *παλαιστραῖς*. Quibus addas, quae ipse Pisiās c. VI. dicit, se nolle amorem e gymnasiis et ambulationibus traduci in macella et cultellos mulierum. Quare locum ita explico: quorum alter avunculus ejus senior, alter Pisiās autem amatorum ejus acerrimus. Pro *αὐτοῦ ἦν* tamen scribendum esse duco *ἦν αὐτοῦ*. C. V. 751. b. hiatus excusari poterit in *τοῦ ἐρωτικοῦ ἀνδρός*, non ita c. VIII. 753. b. in *καθὸ αἰσθηται ὄφρῦς*, ubi Wytttenb. conjecit: *καθεῖσθω ἢ ὄφρῦς*, Xyl. *ὄφρῦς ἀράτω*, ut sit: vult eam simulare amantis contemptum, Reisk. *καὶ καθαιρεῖν τὰς ὄφρῦς καὶ παύσασθαι τρυφῶσα*, Winckelmannus: *καὶ καθέσθω τὰς ὄφρῦς*, afferens adv. Stoic. 1062. f. idemque fere conjecerat eundem locum afferens Faehsius. Voluit enim *καταθέσθω τὰς ὄφρῦς*, quod illi loco magis etiam convenit. Sententia enim est: deponat aut demittat supercilia i. e. desinat superbire. C. IX. 753. d. in verbis: *ἀλλητριδες δὲ Σάμαι καὶ ὀρχηστρίδες, Ἀριστονίκα καὶ τύμπανον ἔχουσα Οἰνάνθη καὶ Ἀγαθοκλεία*

διαδήμασι βασιλέων ἐπέβησαν jure offendit Reiskius in verbo Ἀριστονίκα (uti pro vulg. Ἀριστονίσα dedit, et Wyttenb. e B. E. Vyl. Mez. recepit) sic nude posito conjecitque καὶ ὄρχηστρίδες Ἀριστονίκα. Bene tamen Winckelmannus memor Athen. XIII. 576. e. suspicatus est Στρατονίκα, uti pro Ἀγαθοκλεία, quod Wyttenb. e Xyl. pro vulg. Ἀγαθοκλία dedit, vidit Ἀγαθόκλεια esse scribendum. Ego locum ita refingendam esse duco: αὐτὴ δὲ Σάμ. καὶ ὄρχ. καὶ τύμπανον ἔχουσα Στρατονίκα καὶ Οἰν. καὶ Ἀγαθόκλεια κ. τ. λ. Ib. 754. a. e conj. Wyttenb. editum est: ὥσπερ δακτύλιον δακτύλου ἰσχνοῦ, μὴ παραρόνῃ δεδιώς, cum vulgo: ὥσπερ δακτύλιον, ἰχνος, ὡς μὴ π. legatur. Reiskio suspectum est ἰχνος et redundat ὡς. Winckelm. dedit: δακτυλίους δακτύλων ἰσχνῶν μὴ, quod postea ipse improbavit. In B. E. Ald. est: δακτύλων ἰχνος ὧν μὴ, in Bas. δακτύλιον ἰσχνος ὧν μὴ. Tu scribe: ὥσπερ δακτύλιον ἰσχνος (ut annulum gracilis i. e. homo) ὡς (quasi) μὴ περιρόνῃ δεδιώς. Περιρόνῃ jam dedit Winckelm. ex B. E. Ald. Bas. pro vulg. παραρόνῃ. C. X. 754. e. in verbis: ἐλθεῖν τοῦ Πεισίου ἑταῖρον vulgo τοῦ Πεισία legitur, quod Wyttenb. correxit. Reisk. conjecerat τῷ Πεισίᾳ quod probo, si deinde scribitur τὸν ἑταῖρον. Ib. 755. c. in verbis: προάγοντος οὖν τοῦ Πεισίου, ὁ μὲν Πρωτογένης οὐκ ἀπελείπετο hiatus poterit excusari. Ib. 755. d. pro ὑπονοεῖ ἐπὶ Βάκχωνος suspicor olim ὑπονοεῖ τοῦ Βάκχωνος scriptum fuisse, qua de structura cf. Thuc. I, 68. C. XI. 756. a. in verbis: νυνὶ δ' ἀπηλλαγμένος Πεισίου, ἡδέως ἂν ὑμῶν ἀκούσαιμι velim γ' post Πεισίου addi. C. XIII. 757. a. scriptor demonstraturus est sententiam: Ἄν οὖν τὸν Ἐρωτα τῶν νεομισμένων τιμῶν ἐκβάλλωμεν, οὐδὲ τῆς Ἀφροδίτης κατὰ χώραν μενοῦσιν. Pergit igitur: Οὐδὲ γὰρ τοῦτ' ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι τῷ μὲν Ἐρωτα λοιδوروῦνται τινες, ἀλλ' ἀπέχονται ἐκείνης. Debet autem potius contrarium dici et affirmari: hoc tibi non posse, nonnullos quidem Amorem conviciis agitare, sed Veneri esse deditos. Nam qui Amori inimicus, idem etiam ex Plutarchi sententia Veneri est inimicus. Scribe igitur: ἀλλ' ἀντέχονται κείνης, sed adhaerescunt illi.

De structura hujus verbi cf. Eurip. Iphig. Aul. v. 1367. ἀντέχου θυγατρὸς. C. XVI. (Tauchn. XV.) 758. d. in verbis: μόνον δὲ τὸ ἐρωτικόν, ὡς περ δυσιεροῦντι (ap. Tauchn. est δυσιεροῦντι) ἄνομον καὶ ἀδέσποτον ἀρρεῖται, Huttet. videtur cum Wytttenb. δυσιεροῦν pro vulg. δυσιέρους ex E. dare voluisse. In B. verbum ita est scriptum, ut non satis dignosci possit, utrum scriba dare voluerit δυσιέρους an δυσιεροῦν. Reisk. non male conjecit ὡς περ δυσιέρους homo cui sacris interdictum est. Probo tamen c. Wytttenb. Hutt. et Winckelm. δυσιεροῦν et in sequ., ubi Wytttenb. ἄνομον e conj. pro vulg. ἄνοσον dedit, cum Reisk. et Winckelm. scribes ἀνόσιον. Ib. 758. f. in verbis ex Platon. Phaedr. 245. a. desumtis non offendes in λαβοῦσα ἀπαλήν. Sed ib. non cum Wytttenb. et Winckelm. facio, qui pro ὅτι τῷ θεῷ ἀνίεται scribi volunt ὅτῳ θεῷ ἄν. Equidem potius τὸν θεὸν legendum esse censeo, ut sit: quod deum (scil. Martem) dimittit (nostrum: entendet). Aristoteles certe etiam hoc verbo active pro dimittere, solvere usus est. Vid. Lexic. sept. vir. s. h. v. Tum aptissime sequuntur accusativi illi: ἄχαρον, ἀκίθαριν. Ib. 760. c. non offendes in hiatu: λέγεται καὶ Ἀλέξανδρος ἐπιστεῖλαι Θεοδώρῳ, Πρωτέον ἀδελφῷ. Sed c. XVII. 760. e. pro ἐφη ὁ πατήρ scribē uti supra c. XV. ὁ πατήρ ἐφη. Ib. 761. b. in verbis: παρ' ἡμῖν (scr. c. Winckelm. ex B. E. ὑμῖν) δὲ, ὃ Περμπίδη τοῖς Θηβαίοις, οὐ πανοπλία ὁ ἐραστὴς ἐδώρεῖτο (E. habet ἐδώρει) τὸν ἐρώμενον post πανοπλία insere μὲν, sequitur enim ἥλλαξε δὲ. Ib. 762. b. haec leguntur: διὸ ταῦτα μὲν ἐῶμεν, μετὰ δὲ τὴν ἰσχὴν τοῦ Ἔρωτος οὖσαν τοσαύτην, ἤδη τὴν πρὸς ἀνθρώπους εὐμένειαν καὶ χάριν ἐπισκοπῶμεν, οὐκ εἰ πολλὰ τοῖς! χρωμένοις ἀγαθὰ περιποιεῖ (δήλα γὰρ ἐστὶ ταυτά γε πάσι) ἀλλ' εἰ πλείονα καὶ μείζονα τοὺς ἐρῶντας αὐτοῦ ὀνύησιν. Hic Winckelmannus ἐπισκοπῶμεν quidem ex E. Ald. Bas. et B. (in quo est ἐπισκοπῶν) recte mutavit in ἐπισκοπῶ, de ceteris tamen tacuit, quae aperte non ita a Plutarcho sunt scripta, qui gratiam et benignitatem Amoris erga homines consideraturus ejusque beneficia est enumeraturus. Potestne igitur apte dicere:

se non ea bona esse allaturum, quae Amor tribuat his, qui ipso utantur, quia haec aperta sint, sed plura et majora, quae ipsam amantibus ferat? Nonné enim amantes Amorem iidem sunt atque Amore utentes? Recte igitur Meziriacus pro τοῖς χρωμένοις maluit τοῖς ἐρωμένοις, ut ii qui amantur discernantur ab amantibus, idemque pro αὐτοῦ post ἐρωῶντας bene conjecit αὐτοῖς, probante etiam Wyttenbachio. Quid enim hoc sibi vult: amantes Amorem? Hoc potius dicit: amantibus ipsis, non solum amatis multa afferre commoda Amorem. V. Metam. crit. p. 15 et 16. C. XVIII. 762. e. in verbis: ψυχὴν δὲ μικρὰν καὶ ταπεινὴν καὶ ἀγενῆ ὀρῶντες videtur post ἀγενῆ, quod in Ald. et Bas. ἀγενῆ scriptum est, μὲν, quod sequi ἐκείνο δὲ respondeat, additum fuisse. C. XIX. 764. b. pro ἐφη. ὁ πατήρ erit ὁ πατήρ ἐφη, uti saepius legitur, scribendum. Ib. 765. a. Hutten. e conj. Reisk. et Wyttenb. recepit ὁ ἀσπάσασθαι, cum vulgo ὁ non legatur. Recte Winckelm. ὁ iterum delevit monens ad ἀσπάσασθαι αὐτὸ i. e. τὸ κάλλος esse supplendum. C. XX. 765. f. pro ὡς ἐν τῷ νέφει ὄντος, scriptum fortasse fuit ὡς ὄντος ἐν τῷ νέφει. Ib. 766. d. in verbis: ἐκ δὲ λαμπρῶν εἰς ταπεινὰ πράγματα καὶ εὐτελεῖ ἀφιγμένος post εὐτελεῖ desidero μὲν, quod sequi. ὅμως respondeat. C. XXII. πείρα ante οὐκ vitium est tyboth. in ex. Tauchn. pro πείραν. C. XXV. 771. c. libri variant in verbis βασιλεύοντα ἐκείνον. Ald. habet βασιλείων ἐκείνων ὡς. cod. B. βασιλείων ἐκείνους, idem E. sed non superscripto o. Turn. Vulc. Bong. ἢ βασιλευόντων ἐκείνων. Inde Winckelm. recte edidit βασιλείων ἐκείνος, confessi jubens Matth. Gr. gr. p. 841.

Ex viginti igitur hujus libri gravioribus hiatibus quinque codicum auctoritate tolles, v. 749. b. 754. a. 758. d. 765. a. 771. c., novem aliis de causis 753. b. 753. d. 754. e. 757. a. 758. f. 761. b. 762. b. 762. e. 766. d. et ceteros sex solius hiatus gratia 749. f. 755. d. 756. a. 760. e. 764. b. 765. f.

Alia tamen orationis conformatio eaque talis, quae minime etiam gravissimis hiatibus abstinerit, reperitur in amatoriiis narrationibus, in quarum cap. I. legi-

tur: διαπρέπουσα, ὄνομα Ἀριστόκλεια—παρθένου ἡττημένος—πράγματι ὁ—Τρωφάνῳ ἐπιτρέψαι—παρθένου οἰκετῶν—ἡξίου ἐπ’—Καλλισθένει, ἀξίων—γάμου ἐφθονήθη ὑπὸ—πάτρια ἐπι. C. II. Δεξάνδρου, ἐφρασεν—φύγει εἰς—Μελίσσου υἱὸς—ρίπτει ἑαυτὸν. C. III. προὔκειτο ἢ—Σκεδάσου οἰκίᾳ—αὐτοῦ ὑπὸ—καταληφθέντα εὐρίσκει—πράγματι ἦπορει—αὐτοῦ εἰς—νεκρὰ οὕτως—ἀπήει εἰς—ποιουμένου ἀκούσας—ἐπεχειρεῖ ὑβρίσαι—ποιήσονται οἱ—παρεκάλει αὐτὸν—ὑποστρέψαντα εἰς—Θηβαῖοι ἐπὶ τὰ Λεῦκτρα, αἰσιούμενοι—Πελοπίδῃ, ἐνὶ. C. IV. εὐδοκμώτατοι ἐν—ἡξίου ἐπὶ—Θορύβῳ ἢ—φυγοῦσα ἔτο—γεωργοὶ ἐν—διασωθεῖσα, ἐφύλαξε—ἐλθοῦσα, ἰκέτις καθέζεται ἐπὶ—ἐκίστου ὄνομα—πυθόμενοι, εἰς—ὑποδέχονται αὐτοὺς—Θηβαῖοι ἐξαιτούντες—κώμη ἐξηνδραποδίσαντο—Φώκου εἰς—ἐπανιόντι, ἀγγελθῆναι. C. V. ἐφθονήθη ὑπὸ—τάνδροι ἐκώλυον—αὐτοῦ ἐδήμυσαν—περιελαννομένη, ἐτήρησε.

Verum igitur hic quoque sensit Wytttenbachius, quo erat subtili et acuto iudicio, qui hunc librum sibi non a Plutarcho profectum esse videri est professus. Winkelmannus autem, qui dicit, se non exputare, quibus rationibus ductus Wytttenbachius negaverit libellum esse Plutarchi, fortasse ex hac ipsa Plutarcho aliena orationis conformatione concedet, eundem scriptorem non sibi ipsi tam dissimilem esse posse.

Librum philosophandum esse cum principibus Xyländer quidem Plutarcho tribuendum esse negat, Reiskius tamen cum Kaltwassero eum mutilum esse concedens Plutarcho non abjudicandum esse censet, neque in ipsa libelli conditione quidquam inest, quod nos cogat cum Xylandro facere. Quod enim cap. I. 776. h. legitur: Σίμων εἰ γένομαι ὁ σκυτοτόμος ἢ Διονύσιος ὁ γραμματιστής, ἐκ Περικλέους ἢ Κάτωτος, ἵνα μοι προσδιλέγεται καὶ προσκαθίξῃ ὁ Σωκράτης ὡς ἐκείνοις, aperte vitiosum est. Verba optantis sunt ex homine in republ. principe philosophum fieri, ut audire possit virum egregium ejusmodi, qualis Socrates erat. Scribendum igitur erit pro εἰ γένομαι εἰ γενομένην, et in iis quae sequuntur, valgatum: ὡς ὁ Σωκράτης ἐκείνος, quod Xylandro in ver-

sione praecunte et Wytttenbachio probante ab Huttenio e conj. mutatum est, restituendum est, quo facto post *προκαθίζη* adde *τις*. Ib. 776. d. pro *δὴ* in *ἀκούομεν δὴ Ὁμήρου* scribe *δ'*. In iis autem, quae sequuntur, hiatus *θεοῦ ὀαριστήν*, ut in verbis Homeri non offendit. Sed cap. II. 777. b. jam Mez. et Wytttenb. quaedam excidisse viderunt. Quod si est totus liber excerptum quoddam, minus etiam offendit, uti etiam tum hiatus in c. II. 777. b. *ὁ δὲ λέγειν, ὅτι δύο λόγοι εἰσιν*, poterit facile explicari, quia haec eclogarius, ut quae sequuntur, intelligantur, ex iis quae omisit, in brevius contracta addidit. Ib. 778. a. suspicor in verbis: *οὐ μὴν οὐδὰ φεύγει ταῦτα προσόντα μετρίῳ ἤθει*, pluralem *μετρίοις ἤθεισι*, cum de pluribus sit sermo, a Plutarcho scriptum fuisse. Ib. 778. b. in verbis: *ὁ μὲν οὖν ἀπράγμων φιλόσοφος οὐ φεύζεται τοὺς τοιούτους, ὁ δὲ πολιτικός καὶ περιέξεται αὐτῶν, ἀκούσι μὲν οὐκ ἐνοχλῶν, οὐδ' ἐπισταθμύων τὰ ὅσα διαλέξουσιν ἀκαίροις καὶ σοφιστικαῖς, βουλομένοις δὲ χαίρων καὶ διαλεγόμενος καὶ σχολάζων καὶ συνῶν προθύμως*. vulgo post *περιέξεται* legitur *αὐτῶν ἀκούειν*, οὐδ', quod Hutten. Mez. Reiskio et Wytttenbachio suadentibus in *αὐτῶν*, *ἀκούσι μὲν* mutavit. Ego facio cum Faehsio, qui *ἀκούων* conjecit et deinde *βουλευομένοις*, quo facto *αὐτῶν* ad *ἀκούων* refero et post *περιέξεται* interpungo. C. III. 778. c. in verbis: *ἤδιον ἂν ἐσπειρε τὴν τοσοῦτους τρέφειν δυναμένην, ἢ τὸ Ἀντισθένους ἐκεῖνο χωρίδιον, ἣν μόλις αὐτῷ αὐτὸν ἀνήρηκας*. dicit Reisk. ante ἣν lacunam esse et se hunc cum sequente versum non intelligere fatetur. E Turn. et Vulc. notatur: *ἣν αὐτῷ μόλις οὖν πάλιν ἀνέρηκας*. Wytttenb. corrigit: *ὁ μόλις Ἀντολίκῳ ἐμπαιλαίειν ἤρκεσε*, Faehsius ἣν delete *μόλις αὐτῷ παντελῶς ἀπάρκεσαν*. Mihi tamen cetera, uti a Turn. et Vulc. exhibentur, ferri posse videntur, modo *ἀνέυρηκας* scribatur: quam igitur (regionem magnam) vix ei iterum reperisti ut colendam. Nostrum: welche du nun ihm kaum wieder aufgefunden hast, quod idem erit, atque auffinden kannst. Ib. 778. d. pro *τῷ πάσχειν εὖ* ante *αἰσχύνονται* fortasse *τῷ εὖ πάσχειν*, uti supra, fuit scriptum. C. IV. 779. b.

in verbis: καὶ τεκτονικός οὐκ ἂν οὕτω κατασκευάσαι ἄροτρον προθύμως ἢ ἄμαξαν malim προθύμως potius post κατασκευάσαι neque tam remote ab οὕτω legatur.

Quae cum ita sint, hiatus istos novem, qui hoc in excerpto reperiuntur aut corriges librorum auctoritate, veluti 776. b. 778. b. 778. c. aut aliis de causis 776. b. 776. d. 778. a. 778. d. 779. b. aut excusabis, veluti 777. b.

In libro ad principem ineruditum c. IV. 781. b. in verbis: οἱ παλαιοὶ οὕτω λέγουσι κ. τ. λ. videtur ὁ παλαιοὶ γ' antiqui quidem scriptum fuisse, desideratur enim particula aliqua, qua haec cum antecedentibus cohaerere indicetur. C. V. 781. f. in verbis: ἀλλ' ἡμῖν ἄνω που περὶ τὴν αἰεὶ κατὰ ταῦτα οὕτω φύσιν ἔχουσαν ἰδρυμένος ἐν βάθροις ἀγίοις, ἢ φησι Πλάτων εὐθεία περαίνει κατὰ φύσιν περιπορευόμενος· οἷον δὲ ἥλιον ἐν οὐρανῷ μίμημα τὸ περικαλλές αὐτοῦ δι' ἑσόπτρου εἰδώλον ἀναφαίνεται τοῖς ἐκείνων ἐνοραῖν δι' αὐτοῦ δυνατοῖς, οὕτω κ. τ. λ. primum pro οὕτω ante φύσιν Reisk. suspicatus est ὡσαύτως, et Wyttenb. legit: ἀλλ' ὁ μὲν ἄνω που περὶ τὴν αἰεὶ κατὰ ταῦτα καὶ ὡσαύτως, at equidem nil mutaverim nisi ταῦτα in ταῦτόν, ut sententia sit: sed nobis supra alicubi juxta naturam quae se erga idem semper ita praebet (uti se praebet) collocatus in sacris gradibus, uti Plato dicit, recta secundum naturam circumiens perpetrat, ita ut conjectura Reiskii εὐθεία aut εὐθείαν pro εὐθεία non opus sit. Deinde pergas: οἷον δὲ δι' ἥλιον ἐν οὐρανῷ μίμημα τὸ περικαλλές αὐτοῦ δι' ἑσόπτρου εἰδώλον ἀναφαίνεται, uti per solem autem in coelo tamquam sui imitationem pulcherrimam ipsius per speculum (conspiciendam) imaginem praebet etc. Reiskius contra conjecit: ἐν οὐρανῷ καταστήσας μίμημα τὸ περικαλλέστατον ἑαυτοῦ, δι' ἑσόπτρου (vel δι' εὐσυνόπτου) εἰδώλου—ἐκείνων συνοραῖν διὰ τούτου δυναμένοις, οὕτως τοῦ ἐν πόλεσι φέγγους εὐδικίας κ. τ. λ. C. VI. 182. c. ne dubita quin in verbis: καὶ τοῦ Διονυσίου ἀληθές ἐστιν e Pet. pro ἀληθές ἐστιν recipias προχειρόν ἐστιν.

Quatuor igitur hiatus in hoc fragmento tum codicum

ope 789. c. tum aliis de causis 781. b. et 781. f. corriges. Recte autem et Meziriacus et Wyttenb. hunc libellum non integrum esse judicaverunt.

In libri: an seni sit gerenda respublica cap. XV. 791. .f. pro ἄχρι ante ἐξήκοντα scribe ἄχρως. C. XXIII. 795. b. in verbis: Τούτου δὲ πολιτικώτερον, μὴ μόνον ἐμφανῶς μηδὲ δημοσίᾳ ὀνειδίξεν Wyttenb. structuram turbidam nominat et ita restituendam: πολιτικώτερος ὁ μὴ μόνον—ὀνειδίξωκ, et Reisk. suspicatur: πολιτικώτερον scil. ποιεῖ, vel πολιτικώτερός ἐστιν, ὁ μὴ μόνον μὴ ἐμφ.—ὀνειδίξων. At cum nominativus in iis quae sequuntur, non offendant, v. Bernhard. Synt. gr. 367., has conjecturas non probo. Sed cum ἰδίᾳ in sequ. habeat quid sibi sit oppositum, dico ἐμφανῶς, illud τοῖς εὖ περικόσι non minus videtur oppositum quid desiderare. Plutarchus igitur pro μηδὲ δημοσίᾳ scripsisse videtur: μηδὲ δημοσίως ne publicis quidem servis. C. XXVII. 797. b. verba Thucydidis sunt V, 65. κακὸν κακῷ ἰάσασθαι. Hunc igitur librum duobus locis correctis hiatibus paucis illis (c. XV. et XXIII.) liberabis.

In reipublicae gerendae praeceptis c. III. 799. d. in verbis: οὐκ Ἀλκιβιάδῃ, ὄρτυγος ἐν τῷ λέγειν διαφυγόντος ἐκ τοῦ ἰματίου, φιλοτίμως συνθηρῶσαντες ἀπέδωκαν, bene conjecit R. ἀπέδωκαν ἂν, sed non minus cod. Pet. sequere et pro Ἀλκιβιάδῃ Ἀλκιβιάδην comitate ante ὄρτυγος deleto scribe, ut accus. a διαφυγόντος regatur. C. IV. 801. a. pro τί οὖν δὴ ante οὐχί Turn. Vulc. B. habent τί δ' οὖν δὴ, tu scribe τί δ' οὖν deleto δὴ. C. V. 801. e. in verbis: οὐδὲ Διὸς Βουλαίου μόνου ἐχρῆζον, in Ald. et Bas. male est βουλέου, Turn. Vulc. B. habent βουλέως βασιλέως, Pet. βολαίου pro Βουλαίου. Pro μόνου autem ede μόνον. Idem suaserim ib. 802. c. in verbis: οὐκ αὐτῷ μόνῳ ἐκελεῖν, ubi non minus μόνον scripserim. C. X. 805. a. in verbis: αἱ δίκαι γε λείπονται αἱ δημόσιαι, καὶ προσβεῖται πρὸς αὐτοκράτορα, ἀνδρὸς διαπύρου καὶ θάρσος ἅμα καὶ νοῦν ἔχοντος δεόμεναι. Reiskius articulum αἱ ante δίκαι delendum esse censet et in τε mutandum. At mihi potius alter articularis ante δημο-

οίαι delendus esse videtur, ut sententia sit: die Gerichte wenigstens sind noch übrig als öffentliche und Gesandtschaften zum Kaiser, welche u. s. x. Unde perspicies post *αὐτοκράτορα* pausam esse. C. XI. 805. e. in verbis: *προσδραμῶν ἄνδρι πρεσβυτέρῳ, ἔτι νέος, καὶ ἄδοξος ἐνδόξῳ* scribe *νέος ἔτι καὶ ἄδοξος ἐνδ.* ut *ἔτι* ad utrumque referri possit. C. XI. 806. a. in verbis: *συμβαίνει ἐνὶ χαρίζεσθαι καὶ πολλοῖς*, in Turn. V. Bong. est *συμβαίνειν*. Pet. post *συμβαίνει* indit *ἐν* et pro *καὶ* post *χαρίζεσθαι* habet *τε*. Ald. et Argent. exhibent: *συμβαίνειν ἐν ἐνὶ χαρίζεσθαι τε πολλοῖς*. Conjicio igitur olim *συμβαίνειν ἐνὶ χαρίζεσθαι τε πολλοῖς* scriptum fuisse i. e. simul ad gloriam cum illis ire licet et gratum se praeberere multis. C. XII. ad fin. in ex. Tauchn. vitiose *οὐ* pro *οὖν* ante *ἔχεσθαι* legitur. C. XIV. 809. c. in verbis: *ἄνδρι οὐ δυνατῷ, φιλοτίμῳ δὲ καὶ λαμπρῷ τὴν ψυχὴν*, insere *μὲν* post *ἄνδρι*. *Δύνατος* autem hoc in loco non est potens, quemadmodum *Xylander* est interpretatus, sed idoneus ad res gerendas. Ib. 809. d. *πατρίδα ἐμὴν* verba poëtae sunt, quae *πατρίδ' ἐμὴν* scribes. C. XVII. 814. d. in verbis: *Φρύνιχον, τραγωδία διδάξαντα τὴν Μιλήτου ἄλωσιν* non male Pet. articulum *τὴν* omittit. Est enim titulus tragoediae *Μιλήτου ἄλωσις*, in quo hiatus etiam non offendit. C. XXV. 819. a. pro *μέχρι* ante *ἐτῶν* scribe ex usu Plut. *μέχρις*. Ib. in verbis: *ἢ γὰρ ἀναδυόμενοι αὐτοὶ τὴν πράξιν διαλύειν δόξουσιν* videtur antiquitus *τὴν πράξιν αὐτοὶ* scriptum fuisse. C. XXXII. 825. d. pro *ὀλίγου* ante *ἐδέησεν* videtur *ὀλίγον* scriptum fuisse. Plutarchum enim utraque dicendi ratione usum esse supra docuimus.

Toto igitur hoc libro novem deprehendes graviores hiatus, ex quibus duos c. III. et XI. codicum ope, ceteros autem plerumque aliis etiam de causis corriges.

Libellam de unius in republica dominatione et initio et fine mutilum esse recte sensit Wytténbachius. Non recte autem Kaltwasser. suspicatur, quia in *Lampriæ opp.* Plut. catalogo non notetur, non esse Plutarchi. Videntur enim haec fragmenta majoris de republica ope-

ris esse. Quod igitur c. III. 826. e. legitur: *δοκοῦσι γενικώταται εἶναι* a Plutarcho fortasse *δοκοῦσιν εἶναι γενικ.* scriptum fuit. Ib. 827. a. post *ἐντέκη* ante *ἀνυκείθνον* articulum τὸ esse inserendum jam vidit Wytttenbachius. Sequitur enim τὸ *αὐθαδες* et τὸ *ἀνόητον*.

At librum de vitando aere alieno non crediderim Plutarchi esse. Legis enim in eo c. I. *δὴ ἔδει* (vulg. *δέδεικται*)—*τινὰ ἑαυτοῖς—ὅτι ἔχει*. C. II. *ἐκποιματα ἔχεις—καλῆ*. *Αὐλῆς—καίτοι ὄγε—χρυσίου ἀπέφθου*. C. III. *Πυθίω Ἀπόλλωνι—τραχὺ ἰμάτιον*. C. V. *κνηγέται ὑπ'.* C. VI. *με οἶσθε—πράγμα αἰσχύνην—κακὰ ἔχοντι*. C. VII. *ποιῶ ἔνεκα—ἐλεύθεροι ὦμεν*. C. VIII. *γενοῦ ἄδουλος—κῆμα ἦς—σπλάγχνα ἐκβάλλειν—σπλάγχνα ἐκβάλλεις—ἄρτι ἐσκαράττομεν—πολεῖ ἕκαστος—χεῖρα ὁ—ἐσθῆτα ἦ*.

Apertius autem etiam est, libros de placitis philosophorum non esse a Plutarcho confectos. Bene enim jam Wytttenbachius iudicavit, rationem et orationem prorsus abhorrere a Plutarchi ingenio, et in materia si quid sit Plutarchei, hoc e perditis quibusdam germanis libris compilatum esse. Neque minus Beckius in epistola ad Harlesium exempl. suo Lips. 1787. edito praefixa demonstravit: „prodiisse plures antiquitas libellos de philosophorum decretis atque historia exponentes, qui compilati fuerint ex operibus et gravioribus et majoribus; ea vero, quae Noster et Pseudo-Galenus et Stobaeus con-gesserint, habere communem, unde ducta sint, fontem. Ut vero putaret fontem istum fuisse librum Plutarchi Chaeronensis, efficere non solum inscriptionem nostri libelli et Lampriae, si qua sit, auctoritas, sed etiam auctoritatem veterum, qui inter philosophicae historiae scriptores Plutarchum nominent (Theodoretus, Cyrillus, Eusebius et Eunapius) et fragmenta stromatum, quae Eusebius servaverit. V. p. XXVII. et XXVIII. Idemque p. XIII. haec scripsit: „Orationis vero universae is est habitus, ea simplicitas, brevitatis, incuria, negligentia, ut vel Reiskio assentiri cogaris, qui Plutarchum non nisi memoriae suae juvandae causa libellum hunc conscripsisse censuit, vel statuere debeas, auctorem majus quoddam

s nunc servatis, nunc paululum immutatis verbis, in
 amem redegissee.“ At ex iis ipsis, quae Idem vir do-
 r his addit: „In usu autem et singulorum verborum et
 forum oratio propius accedit ad ingenium latinae lin-
 e, cujus non imperitum fuisse auctorem facile patet“
 est concludi, verba non paululum, sed valde esse mu-
 y si omnino ex Platarcheo majore opere desumpta sint,
 se magis etiam patebit ex hiatibus, quos enumerabo.
 his enim int Lib. I. prooem. ἡγοῦμαι δὲ εὐδύς — Δεῶταί
 σιν — θεωρεῖται ἢ — ζητεῖται ὁμοίως, εἰ ἀπειρος — καὶ εὐ
 τὸ τοῦ κόσμου ἐστὶ. C. I. πρόκειται ἡμῖν. II. διακρίσει
 ἢ — ἡγοῦνται ἀρχὴν — νομίζε ἀρχὴν — διακρίσει ἀλλήλων —
 ἐχέει ἐστὶ — εἶναι οὔτε — ἐπεὶ οὐκ ἐστὶ ἀρχή — ὕλη, ἀμαρ-
 — ἀμαρτάνει οὖν. III. αὐτοῦ ἢ — Ἰωνική αἰρέσις — Αἰγυπτια-
 — ἢ γορή ἀρχὴ ἐστίν, ὕψος οὐρα — φωνὴ — ὕψος — γενεῶ-
 — ἀπειρος — φθίρεισθαι εἰς — λέγει οὖν — ἀλλοτρη ἢ —
 ἰστάνει οὖν — ὕλη ἐστίν — ὕλη εἶναι ἐν — ἀέρα ἀπεφηνάτω —
 τέρα, ἀήρ — συγκρατεῖ ἡμᾶς — κοῆ ὑποτιθέναι — ἀντὶ ἀπο-
 — ατον — γίνεσθαι, ἢ φθίρεισθαι εἰς — προσφερόμεθα ἡλικίην
 — ἐν — ἐκείνη ἐστὶ — μόρια αἵματος — αἴη — ἐν — ἀέρος — μέση
 — ἐν — δνάδα ἐν — βαρβαροὶ ἀρεθμοῦσιν — Δαίη — πλεῖσ-
 — ἀριμον — μονάδα ἐν — ἐφθέγγοντο — εἰ — μέγιστον — ἔριον
 — λογικοί ἐσμέν — φ οὐθείς — ἐκάστου αὐτῶν — ἐπιστήμη
 — ἴσως — ἀποδεικνύται ἕτερον — δια — ἐν — αὐτοῦ εἰς — φύ-
 — ὕδαρ — σώματα ὑπὸ — ἀναλοῦσθαι ἐν — ἐν — ἀποκρίσθαι
 — σώματι ἀπειρα — ἐπεὶ οὐ — σχήματι εὐδρανοσά ἐστίν —
 — μοι, ἀπαθείς — εἰρηται ἄτομος — ἐν — ἐν — ἐν — οὐ — εἰρη-
 — ἴμον — στοιχεῖα αἰε ὄντα — οὐσίαι ἀσώματός — ἦτοι — εἶδος
 κῶμα αἰθέριον et sic per reliquam librum. Lib. II. C. I.
 τοῦ, ἐνα — κενῶ ἀπειρον — αὐτὸ εἶναι. C. III. ἀτομα — ἐν
 — ἴνται — τινι ἀλόγῳ. V. πρέφεται ὁ — πρέφεται ὁ. (VI)
 — κελου ἤρεξατο — φυσικοῦ ἀπό. VII. φ — ὕδαρ — ἀνθρακί ἀπα-
 . VIII. αὐτομάτου ἐς — ἡλλου ἀρχή, ἐγκλιθῆναι — βόρειά
 — ὠθῆναι. IX. Πυθωγόρον, ἐκτός — ὁ ἀναπτει ὁ — et sic per
 iquam librum. Lib. III. Prooem. τρεῖς γὰρ ἐν. C. I. Φαί-
 ντα ἐμπήρησμον. C. V. ἔχοντα ἰσοστάσι — γίνεται ἴρις —
 — ἐκὺ εἰς — γένηται εἰς — ὅτι ἢ — ἀνακλιμένη, ἐρεθρῶν
 — οὐ ἀκτίνας λάβη ὕδαρ — διακρίσει ἀκτίνας ἀκτίνας — ἀντὶ

ἀστέρος. VII. πνεῦμα ἀέρος—ἡλλου, ἀπληρώτην—γίνεσθαι ὄρην. C. IX. οὐσία αὐτῆς et sic reliqua. Lib. IV. c. I. Νείλου ἀναβάσεως—Αἰγύπτῳ ἀντιπροσώπως—Αἰγύπτῳ ἐξαυμῆζειν—οἶονεὶ ἐξιδροῦν. C. II. φυσικοῦ ὀργανικοῦ. C. III. σῶμα ἢ—οὐσία αὐτῆς—προτεταγμένοι ἀσώματων—φυσικῶν ὀργανικοῦ—Ἀναξαγόρου ἀεροειδῆ ἔλεγον—σῆμα ἐκ—σῶμα εἶναι—κρῶμα ἐκ—ποιῶν ἀεραίδου—ὃ ἦν αὐτῷ αἰσθητικὸν—αὐτῷ ἕγγων. C. IV. Στωϊκοί, ἐξ—ὄγδου αὐτοῦ—διότι αἰεὶ. C. V. τιμὴ ἐστὶν—καρδία, ἢ. VII. Στωϊκοί, ἐξοῦσαν—θεοῦ ὑπάρχειν. C. VIII. Στωϊκοί ὀφείλουσι οὐτα—αἰσθητηρίου, ἢ—λέγεται ἢ—φαντασία ἢ—νοερά, ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ ἐπὶ—γίνεσθαι, εἰδῶσαν. C. IX. ἐκάστη ἀρμόζοντος et sic reliqua. Lib. V. c. I. εἶναι οὐ. C. III. Σπέρμα ἐστὶ—ἐάντῳ εἰς—χρηστοτάτου αἵματος—νοεταίου ἀποφύουσαν. C. IV. εἶναι ἀπόσπασμα. C. VI. καθαροῦ αἵματος. C. VII. καταβαλλέσθαι εἰς—μέμνηται Ἀριστοτέλης. C. IX. γυνὴ ἢ—συνουσιάζουσα οὐ—ἀραιότερα ἢ et sic reliqua.

Reete igitur quidem Wyttenbachius, Beckius et Kaltwasser. statuerunt, hos libros non esse Plutarchi, id quod antea jam viderant Xylander, Meiners (Hist. liter. I. 155) et Jonsius de Script. Hist. Phil. 3, 6, 6. p. 24., non tamen id probandum, excerptos esse eos e veris Plutarchi libris. Tum enim genus scribendi non tantopere a Plutarchi scribendi genere recederet. Si quid ejusmodi concedendum est, ego id solum concesserim scriptorem hic illic fortasse auctoritatem Plutarchi, non verba ejus esse secutum. Libros hos autem esse saeculo quarto antiquiores, statimque, ubi apparuerint, Plutarcho tributos, demonstravit Beckius l. all. p. XVIII; quod non factum esset, si ex veris Plutarchi libris tantummodo essent excerpti, illique adhuc essent lecti.

In libro, cui nomen est: quaestiones naturales c. I. 911. d. in verbis: ζῶον γὰρ ἐγγειον τὸ φυτὸν εἶναι, οἱ περὶ Πλάτωνα καὶ Ἀναξαγόραν καὶ Δημόκριτον αἰσθάνονται· fortasse olim εἶναι τὸ φυτὸν fuit scriptum. Ib. autem in verbis: οὐδὲ γὰρ ἐνδύεται ταῖς ῥέλαις ὑπὸ πάχους, οὐτ' ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ βάρους suspicor post ἀναφέρεται verbum ejusmodi, quale τοῖς τέρχνεσι excidisse, quod opposi-

tum sit ταῖς ῥίλαις. C. II. 912. a. verba: *ἔτερά γὰρ ἐπιβρέει ὕδατα* fortasse uti quae praecedunt, Heracliti sunt. C. III. 912. e. in verbis: *Ἀπολλώνιος ὁ Ἡροφίλου ἐκέλευε* videtur post *Ἡροφίλου* verbum *μαθητῆς* excidisse. C. V. 913. b. in quaestione proposita minus offendit in verbis: *γένει ὄντων* et VII. 913. f. in quaestionis verbis; *θαλάττη οὐ*. Sed ib. 914. a. in verbis: *μαλακὴ γὰρ ἔοικεν εἶναι ἢ πύκνωσις* et *Xylæder* jam offendit, qui *μαλακία* maluit et *Wyttenbachius*, qui scriptum fuisse suspicatur: *μάλαξις γὰρ ἔοικεν εἶναι ἢ θερμότης, ἢ ψυχρότης δὲ πύκνωσις*. Equidem conjicio: *μαλακὴ γὰρ ἔοικεν εἶναι μᾶλλον ἢ πυκνώσεως*, qua de structura cf. Kühner. Gr. gr. 751. C. X. 914. d. in verbis; *Πότερον ἢ θερμότης βροθεῖ πρὸς τὴν περιψυξιν; ἢ αὐτὴ ἐξίστησι μάλιστα τὸν οἶνον ἀποσβευνούσα καὶ φθείρουσα τὴν δύναμιν*; ferri nequit αὐτῇ, sed e Bas. Ald. Pet. recipiendum est αὐτῆς i. e. ex ea (scil. refrigeratione) eximit vinum vim (refrigerationis) perdens. C. XIX. 916. b. haec leguntur: *τοῦτο δὴ καὶ τοὺς πανουργία καὶ δεινότητι ὑπερφόροτας ἔχειν τὸ ἐπιτήδευμα λέγουσιν, ὡς ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, καὶ διαφυγεῖν τοὺς πλησίον, ἑαυτοὺς ἀεὶ ἀπεικάζειν πολύποδι· ἢ καθάπερ ἐσθῆτι τῇ χροιά νομιζοῦσι χρῆσθαι, ῥαδίως οὕτως, ἢ βούλευται, μετενδύμενον*. ubi verba *τοῦτο δὴ*—*πολύποδι* non a Plutarcho, sed ab alio quodam adjecta esse censeo, non solum quia sententia ipsa nexui verborum non satis convenit neque apte et Plutarchi more est expressa, quo duos hiatus etiam referre poteris, sed etiam quia verba *ἢ καθάπερ*—*μετενδύμενον* plura habent, quibus offendant. Ita *ἢ καθάπερ* et sequ. de polypode dicta non per *ἢ* sed pro *ὄν*, quod Mez. et Wyttenb. legi voluerunt, annexi debebant, eum Turn. et Vuk. *ἢν βούλονται μετενδύμενους* legant, et sic de hominibus improbis istis intelligant. At quatenus *ἢ* dici poterunt cute, ut veste, uti? Sin autem *ὄν* legis, hoc quoque non bene dicitur: homines improbi similes fieri studere polypodi, quem putent cutem ut vestem variare posse. Nam non quod vestem, sed quod vultus moresque putent isti homines, polypodi sunt similes. C. XXIII. 917. e. in ver-

bis: τῶν ὑλημάτων ὄσμαι, ὑπὲρ τὴν ἀνθήσιν ὑπερχεόμεναι καὶ κεραννύμεναι, περιποτῶσι καὶ διαπλανῶσι τὰς κίνας Turn. V. Amiot. recte legunt post ὄσμαι, αἴπερ τὴν ἀνθήσιν — περιωπατῶσι. Wyttenbachius dicit quidem esse hoc aliquanto melius vulgato (quod omnino ferri nequit) nec tamen ita, ut recipiendum videretur. At si quae lectio, haec placet. C. XXV. 918. b. in verbis: ἀλλ' αἰ ἐγγύθεν ἔχη νέμεσθαι dele αἰ et ib. verba: ὁ γὰρ ἀπὸ πηγνύμενος ἴσθησι τὰς ὄσμάς ἐν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐξ ἀναδιδόσθαι, suspecta sunt non solum quia minus ex usu Plutarchi dicta sunt, sed etiam quia idem paulo ante legimus: ἢ δ' ἄγαν περίφυξις πηγνύουσα τὰς ὄσμάς, οὐκ ἐξ ῥεῖν. C. XXVI. 918. e. pro ἱστορεῖ οὖν scribe ἱστορεῖ δ' οὖν. C. XXVIII. 919. a. pro verbis: σῶζεται * ἀμὴ καὶ δέοι ἢ τῶν ὀδόντων, in B. legitur: σῶζεται καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐσθίει τοῖς ὀδοῦσιν, quod, inquit Wyttenb., verer ne sit a correctore, neque recepi. Conjicit igitur: σῶζεται * πρὸς ἃ δὴ καὶ δεῖ ἦττον ὀδόντων. Nam pro ἢ τῶν Leon. Schott. Coll. Mur. T. V. habent ἦττον. Melius Xyl. suspicatur ἵνα μὴ καὶ δέοι τῶν ὀδ. Ego conjicio: αὐτὴ μὴ καὶ δέοι τ. ὀδ. C. XXX. 919. b. in quaestione proposita pro: Διὰ τί τῶν ἀμπέλων τὰς ἀκάρπους * μωσι * νευτο ἀστραγαλῶν * μὲν; Wyttenb. legi voluit: Διὰ τί τῶν ἀμπέλων τὰς ἀκάρπους, τοῖς δὲ ἀκρέμοσι καὶ ἔρρεσιν ἐντροφοῦσας τραγῶν λέγομεν, commemor. Aristot. Gener. Animal. I, 18. At simplicius et melius in cod. Pet. haec sunt scripta: Διὰ τί τῶν ἀμπέλων ἀκάρπους καὶ μύσχευμα τραγῶν vel τῶν τραγῶν λέγουσι; unde ego fecerim Διὰ τί τ. ἀμ. τὰς ἀκάρπ. καὶ μωσχεύματα τῶν τραγῶν λέγομεν;

Ita in hoc libro unum hiatus (c. X.) e libris et aliterum ex antiqu. correct. c. XXIII tolles, alios ita feres, ut dicas verba non esse Plutarchi c. II. c. XIX. (duos) et c. XXV., alios e conjecturis aliis etiam de causis probabilibus removebis, c. I. III. VII. XXVIII., alios ut in quaestione ex aliorum mente proposita excusabis c. V. et VII. alios denique hiatus ipsius causa corriges c. I. XXV. XXV. et XXVI.

In libro de facie in orbe lunae c. IV. 981. c. in

verbis: αἱ τῶν φωτεινῶν ἐπιβολαὶ τοῖς σκοτεινοῖς ὕψους (in Ald. Bas. Xyl. B. E. est ὕψους, ὕψους Steph. e Leon. et Schott. dedit) εἰκόνα καὶ βάθους (id recepit Wyttēb. e Leon. et Schott. pro libr. βάθος) λαμβάνουσαι τὰς περὶ τὰ ὄμματα καὶ τὰ χεῖλη εἰκόνας φαινομένας ὁμοιότατα διετύπωσαν. con-
 jicio concinnius scriptum fuisse τὰς περὶ τὰ ὄμματα καὶ τὰ χεῖλη φαινομένας ὁμοιότητος διετύπωσαν. C. V. 922. d. pro: ἀλλὰ ἐπιπολῆς δηλονότι τῇ κυρτότητι ἐπικαίμενον scriptum velim ἀλλὰ τῇ ἐπιπολῇ δηλονότι τῆς κυρτότητος ἐπικ., quia aër non tam curvitati in superficie incumbit, quam superficiei curvi corporis. Ib. 922. e. pro ταῦτὸ ante οὖν scribe ταῦτὸν. C. VI. 923. e. pro: γῆν δὲ φρατὲ ὑμεῖς ἄνευ βίσεως καὶ ῥύξης διαμένειν fortasse γῆν δ' ὑμεῖς φρατὲ καὶ ἄνευ κ. τ. λ. scri-
 ptum fuit. C. VII. 924. c. in verbis: καὶ τὴν κεφαλήν ἄνω, καὶ τοὺς πόδας ἄνω ἔχει τὸν αὐτὸν, fortasse alterum ἄνω delendum est. Ib. in verbis: ἀνακίπτον αὐτοῦ τὸ * εἶναι καὶ κάτω ἄνωθεν ἔλκεσθαι τὸν ἀνασκαπτόμενον Wyttēb. dicit: hujusmodi quid requiri; αὐτοῦ τὸ σῶμα ἄνω ἵεναι. Turn. et Vulc. supplēt τὸ μέρος ἄνω et Em-
 perius in Act. Soc. Graec. Vol. I, fasc. II. 355. vult ἀνακίπτειν αὐτοῦ τὸ σῶμα et deinde τὸ ἀνασκαπτόμενον· scil. τὸν χοῦν legi, ubi Wyttēb. τὸν in αὐτὸν vel in αὐτὸ scil. σῶμα mutandum esse censuit. Equidem scripserim: ἀνακίπτον αὐτοῦ ταῦτὸν εἶναι καὶ κάτω: i. e. eandem ejus corporis partem quae sursum sit elata, esse etiam deorsum, si ex adversa terrae parte spectetur. Deinde pergit: καὶ ἄνωθεν ἔλκεσθαι τὸ ἀνασκαπτόμενον et effossum a superiore parte (oppositae terrae regionis) deorsum trahi, quum effossum soleat alioquin deorsum trahi. C. VIII. 924. d. in verbis: οὐχ ὡς μέσον οὐσα τοῦ παντὸς ἢ γῆ μᾶλλον, ἢ ὡς ὄλον, οἰκείωσεται μέρη αὐτῆς ὄντα τὰ βάρη pro μέρη scribe μέρεσιν et cf. in iis quae sequuntur: ἢ γῆ τὸν λίθον δέχεται—ὄθεν ἐνοῦται τῷ χρόνῳ. C. X. 925. c. in verbis: τὸ τοῦ ἡλίου ἀπόστημα τοῦ ἀποστήματος τῆς σελήνης scribe τὸ ἀπόστημα τοῦ ἡλίου. Ib. pro καίτοι ὁ fortasse καίτοι γ' ὁ est scribendum. Ib. 925. d. pro ἀπέχει ὁ ἥλιος scribe ἀπέχειν τὸν ἥλιον, ut oratio, uti debet, a συλλογιζομένους pendeat. C. XI. 926. a. pro ἄνω ἐστὶν fortasse ἐστὶν

ἄνω olim fuit scriptum. C. XII. 927. a. in verbis: μεταστῆναι * ἁρμονίαν Xyl. iudice nil deest. Wyttenb. excidisse opinatur ἀρξάμενα, aut interponendum esse post μεταστῆναι. Equidem τὴν ante ἁρμονίαν adiciendum esse censeo. C. XIII. 927. d. in verbis: ἀλλὰ ποτ' ἐκεῖνα δυνάμει καὶ ταῦτα μετακοσμήσας, ἐχρήσατο τῇ φύσει αὐτῶν ἐπὶ τὸ βέλτιον. Wyttenb. pro ἀλλὰ ποτ' coniecit ἀλλὰ τῇ αὐτῇ. Emperius: ἀλλ' ἢ ποτ' ἐκεῖνα. Ego scripserim: ἀλλὰ ποτ' ἐκείνη δυνάμει καὶ ταῦτα μετακοσμήσας ἐτόλματο τὴν φύσιν αὐτῶν ἐπὶ τὸ βέλτιον. C. XV. 928. a. offendo in verbis: οὐδὲ (scr. οὐδ') ἡ καρδία τῷ βίρει ὀλισθοῦσα πέπτακεν εἰς τὸ στήθος. Nam gravia non solent defluentia (herabschlüpfend) cadere, suspicorque hoc verbum aut cum alio nescio quo esse permutatum aut omnino insertum. Ib. 928. d. in verbis: ἀλλ' ἐτι πολλῶ ἐν τῷ περὶ αὐτὴν ἐμπερομένην pro πολλῶ in Turn. et Vulg. est πολλήν. Tu scribe πολλῶ μὲν τῷ, ut magis respondeant haec sequ.: πολλήν δὲ (ubi δ' scr.). C. XVII. 929. f. pro ἐφη ὁ Λεύκιος scribe ὁ Λεύκιος ἐφη, et 930. a. in verbis: κλασθεῖσα πρὸς ἴσα, ἐπὶ θάτερον ἐπισσεύεται πέρα, scribe πρὸς ἴσας i. e. γωνίας et cf. Bernhard. Synt. gr. p. 189. C. XVIII. 931. a. in verbis: τὸν δ' ἀνιστάμενον πρὸς ὀρθάς, ὥστε τέμνειν ἐκεῖνα ὑπ' ἐκείνης τε τέμνεσθαι ἄλλαις κλίσεσι καὶ σχέσεσι τοῦ λαμπροῦ πρὸς τὸ σκιερὸν, ἀμφικύτους καὶ μνηοειδεῖς ἀποδιδόντα μορφάς ἐν αὐτῇ, in Ald. et Bas. est: ὥστε τέμνειν ἐκατὴν ὑπ' ἐκείνου τὸ τέμνεσθαι ἄλλαις. T. V. B. habent: ἐκείνης τε ὑπ' ἐκείνου. B. et E. autem omittunt τὸ ante τέμνεσθαι, quod vulgo legitur, et Wyttenb. legendum esse casset: τέμνεσθαι, τότε δ' ἄλλαις. Tu scribe: ὥστε τέμνειν ἐκείνην, ὑπ' ἐκείνης τε τέμνεσθαι τὸν ἄλλαις — ἀποδιδόντα, ut sententia sit: Quem enim sol circulum circumiens circa lunam describit modo incidentem in lineam, quae hanc visibilem partem ab invisibili distinguit, modo ad rectas insistentem angulos, ita ut eam (i. e. lunam) dividat et ipse ab illa (luna) dividatur, quippe qui aliis inclinationibus et proportionibus splendidae partis ad umbrosam formas utrinque curvas aut falcatas in illa (luna) exhibi-

beat, is igitur circulus ostendit etc. C. XX. 932. d. locus: *Τὴν αὐτὴν (ἔρημ) ἐλάμβανεν ἢ σελήνη ἐκλειψεν*, sanus necne sit, Wyttenb. non statuit. Vertit eum: eandem luna defectus causam accepit. At in antecedentibus non solum de solis et terrae, sed simul de lunae defectu sermo erat. Quomodo igitur ad interrogationem: *τί δὴ μετὰ τοῦτο τεκμηρίων ἐλέχθη;* ita responderi potest? Qua de causa ego suspicor scriptum fuisse: *τὴν αὐτὴν (ἔρημ) ἐλ. γῆ σελήνης ἐκλειψεν*. Hac enim de re imprimis erat disputandum, quia inde demonstraturus erat, similem esse lunam terrae. Ib. 933. b. pro *αὐτὸ τοῦτο* post *ταπεινὴ* scribe *ταὐτὸ τοῦτο*. C. XXI. 935. a. in verbis: *εἴτε δὴ ταύτην αἰνιττόμενος, εἴτε δὴ ἄλλην τινα διαγνούμενος*, pro altero δὴ scribe *καί*. C. XXII. 935. d. in verbis: *δυνατὸν εἶναι δοκῆ ὑμῖν* videtur *ὑμῖν* delendum esse, quod pro vulg. *ἡμῖν* Wyttenb. ex E. dedit et Xyl. vertit. Ib. pro *τουτὶ εἶπω* scribe *τοῦτ' εἶπω*. C. XXIV. 938. b. in verbis: *σιτεῖσθαι αὐτοὺς θεοὺς* Wyttenb. probante Huttenio bene conjecit *σι. τοὺς θεοὺς*, et minus probabiliter etiam *αὐτοὺς τοὺς θεοὺς*. C. XXVI. 941. c. in: *ὁ τοῦ Κρόνου ἀστὴρ* ut in significatione certa minus offendo. C. XXVII. 942. e. in verbis: *ὅπου γὰρ ἡ σκιά ἐπινεμομένη παύεται* velim *νεμομένη* scriptum sit. C. XXVIII. 943. c. in verbis: *τὰς δ' ἐπιεικῆς, ὅσον ἀφαιγεῖσθαι καὶ ἀποπνεῦσαι ἀπὸ τοῦ σώματος, ὥσπερ αἰτίου πονηροῦ, μασμοὺς* Wyttenb., suspicatus est *μασμοῶν*, probabilior autem est Emperii conjectura: *ἀποπνεῦσαι τοὺς ἀπὸ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἀτμοῦ πονηροῦ, μασμοὺς*. C. XXIX. 944. a. in verbis Xenocratis non offendit hiatus τοῦ ἰδίου ἀέρος. Ib. pro *μεῖζον πολλῶ ἔστι* Ald. et Bas. exhibent *μεῖζον πολλὰκις*, ego *πολλοῖς* conjicio. C. XXX. 944. c. *διατρίβουσιν ἐπ' αὐτῇ οἱ δαίμονες* ex conject. Wyttenb. pro cett. *ἐπ' αὐτὴν* editum est. At vulgatum retinendum esse intelliges ex iis, quae Matth. Gr. gr. 586. c. docuit. Ib. 944. e. in verbis: *καὶ γὰρ αὐτὴν τὴν σελήνην ἔρωτι τοῦ ἡλίου περιπολεῖν καὶ συγγίνεσθαι, ὀρεγομένην ἀπ' αὐτοῦ τὸ γοιμώτατον*. non recte Wyttenb. legendum esse videtur: *περιπολεῖν αὐτὴν, συγγίνεσθαι ὀρε-*

γομένη, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ γοιμώτατον λαμβάνειν, neque probo Imperii conjecturam τῷ γοιμοτάτῳ, sed ἀρεγομένην sane interpunctione a ceteris est distinguendum et explicandum: sibi arripientem. Ib. 944. f. in verbis: ὅταν ἔρημος καὶ μόνη τοῦ νοῦ ἀπαλλαττομένη γένηται ἄρπserim καὶ μόνη καὶ ἀπαλλαττομένη τοῦ νοῦ. Ib. 945. b. in verbis: χρόνῳ δὲ κῆκείνας κατεδέξατο εἰς αὐτὴν ἢ σελήνη καὶ κατεκόσμησεν Wytttenb. κατεδέξατο recepit e Turn. V. B. Leon. Schott. Anon. cum vulgo: κῆκείνας δεξαμένη εἰς αὐτὴν ἢ σελήνη κατεκόσμησεν habeant. In Ald. cod. B. et E. autem est κατέδειξεν, et in Bas. et Xyl. κατέδειξεν, uti etiam in Bas. Xyl. et cod. B. καὶ ante κατεκόσμησεν est. Equidem κατέδειξεν probaverim, quod est introducere, nostrum: einweisen. Ib. 945. d. in verbis: τοῦτον ἄρα πρὸς ἡλίου ἔχουσα τὸν λόγον, ὃν ἡ γῆ ἔχει πρὸς σελήνην. ab Ald. absunt ὃν ἡ γῆ, et in Bas. abest art. ἡ. Mihi autem ἔχει delendum esse videtur.

Ita in viginti quinque hujus libri locis, in quibus vocales ita concurrunt, ut qui inde existat hiatus, neque excusari neque apostropho tolli possit, in quatuor codices variant c. XV. XXIX. XXX. bis., in sedecim etiam aliis de causis mutatio commendatur c. IV. V. VII. VIII. X. bis. XII. XIII. XV. XVIII. XX. bis. XXI. XXIV. XXVIII. XXX., in ceteris quinque hiatus solus offendit c. VI. VII. XI. XVII. XXII.

In libro de primo frigido c. XIV. 951. a. in verbis: εἰ γὰρ αἰτία εἰς ὃ μεταβάλλει τὸ φθειρόμενον ἐναντίον ἐστὶ, τί μᾶλλον κ. τ. λ. Wytttenb. legi vult: εἰ δ' ἄρ' αὐτὸ εἰς ὃ μεταβάλλει, τῷ φθειρομένῳ ἐναντίον ἐστὶ, τί μᾶλλον. Jannot. praebet αὐτὸ, Xyl. quaerit, an legendum εἰ γὰρ αἰεὶ τὸ, Turn. et V. habent εἰ γὰρ ἐστὶν vel ἐνεστί. Deinde vulgo abest τί, quod Wytttenb. ex Venet. dedit adnotans, E. habere simpliciter τί pro ἐστὶ; pro τί addere οὐ Jann. T. V. Mez. e conjectura, deterius etiam esse ejusdem T. V. ἐναντίον ὁτιοῦν μᾶλλον. Tu scribe εἰ γὰρ διὰ καὶ εἰς ὃ κ. τ. λ. et deinde τί μᾶλλον. Ib. post φάναι ante ὕδαρ adde articulum τὸ. C. XX. 954. b. pro γῆς φυγαὶ εἰσιν fortasse φυγαὶ τῆς (c. Pal.)

γῆς est scribendum. C. XXI. 954. f. pro φλόγα ante ἀναδίδωσι ede e Pet. φλόγας. Ex quatuor igitur h. l. hiatibus unum cod. auctor. c. XXI., duos e conjectura aliis de causis probabili c. XIV. bis. et unum propter vocalium concursum (c. XX.) corriges.

In libello, quo aquae et ignis comparatio est instituta, c. I. 955. e. Wyttenb. ex Pol. Jann. Mez. *ἐκατέρω* ante *ἕσον* pro vulg. *ἐκάτερον* dedit. In Ven. Coll. Nov. est *ἐκάτερος*, ita ut *ἐκατέρως* conjici possit. C. II. minus offendas in hiatu in verbis: *ὄνκ ἄνευ ὕδατος*, non male tamen aliis de causis lectio Turn. est: *βίος ἄνευ πυρός, ὄνκ ἄνευ δὲ* (scr. δ') *ὑδατος*. Reiskius ante *βίος* etiam *ὅτε ὁ* addi voluit et Wyttenb. omnino *ἐπορίσθη* vel simile quid requirit, quibus additamentis si Turnebum sequimur, carere possumus. Sunt tamen alia in hoc libello, quibus jure offendas, veluti c. I. *ἐαυτὸ ἐκλαμβάνειν*, ubi Reisk. aut *ὑπολαμβάνειν* aut *ἐκλύειν* maluit. C. III. *λοιπὰ ἀπύροισ* et *ἄνευ ἴσταται*. C. IV. *παρέχεται αὐξανόμενα* et *καταριθμισθαι οἶνον*. C. VI. *μετριότηται, ἦ*, ubi *ἦ* in Ald. et Bas. abest, sed a Xyl. jure desideratur. Ib. *φύσει, ἀφέλιμον*. C. VII. *θάλαττα ἦν*. C. IX. *τι, ἦ*, ubi Turn. pro *ἦ* habet *πλέον*. Ib. *οὐχὶ ἦ* et *θερμῇ ὑγρότης*. C. XI. *γενέσθαι ὁ ἀνθρώπος*. C. XIII. *φύσει οὐδεμία* et *ἔξαμμα* (Xyl. Ms. *ἔξαλμα*) *οὔσα*.

Quae cum ita sint, non poteris non cum Wyttenbachio facere, qui quidem hunc libellum Plutarcheum esse censeat, sed excerptum e majore et integro. Quod enim Reiskius, cui Kaltwasser. assensit, statuit, forsitan id, quod habeamus hujus libelli, tantummodo fuisse depositam in adversariis nudam rudimentorum delineationem et adumbrationem, qua latius diducenda et explicanda Plutarchus voluerit argumentum in hoc libello majore cura elaborando et sermone copiosiore atque oratione exsequi, id propter ipsam libri conditionem, in qua minime solam delineationem reperies, minus videtur probabile esse. Non magis autem assentiam Meziriaco, cui omnino hic liber non Plutarchi esse videtur et Xylandro, qui suspicatur, esse potius *προγύμμασμα* alicujus eruditi hominis,

quam scriptum Plutarchi. Nam scriptorem curam quendam in hiatu evitando posuisse non potest negari, et quamquam inde non sequitur, Plutarchum neque aliam quendam hunc confecisse librum, illud tamen eo verimilius est, quo rarius in aliis ejusmodi studium reperimus. Huc accedit, quod reliqua libri conditio, qua singula saepe non satis cohaerent atque etiam hiatus ista optime ita explicantur, ut dicamus, librum e majore opere esse excerptum.

In libro de solertia animalium c. III. 961. f. minus offendit *ώσαναι άκούειν*. C. IV. 962. a. Wyttenb. dedit: *μηδένα έμφαινόμενον στοχασμόν*, et quidem *έμφαινόμενον* e B. et *μηδένα* e conj. Xyl. In Ald. et: Bas. enim est *μηδέν έμφήνη*, in Pet. *μηδέν έφήνη*, in Xyl. *μηδέν έμφαίνειν*. Equidem probo quidem *έμφαινόμενον*, sed scripserim *μηδέν*. Ib. 962. f. in verbis: *καίτοι δά τι δένδρον δένδρον ού λέγομεν άμαθώτερον*. scribe *άμαθρον δένδρον*, sequitur enim: *ώς κυνός πρόβατον*; C. VII. 964. f. in verbis: *ών ό Αισχύλου Προμηθεύς δοῦναι ήμιν φησιν*, Wyttenb. pro *ών* legi maluit *ά* probante Huttenio. At genitivus regitur a verbis Aeschyli: *Αντίδουλα κ.τ.λ.* Sed pro *ήμιν φησιν* suspicor *φησιν ήμιν* scriptum fuisse. C. X. 966. c. in verbis: *ού γάρ ήφάδως εύρισσεται άσυχος λεοντείου σημεϊον*, videtur articulus τὸ post *εύρισσεται* excidisse. Ib. 967. c. verba poëtae esse videntur *ε. τόξα μασχάλη ύποθεις και κραταιή περιβαλόν βραχίονι*. Ib. pro τοῦ πρώτου ύπονοήσαντος scribe τοῦ πρώτου ύπον. C. XIII. 969. d. in verbis: *έξέδραμε μετά φωνής και θυμού επ' αυτούς*, fortasse *επ' αυτούς* olim post *έξέδραμεν* fuit collocatum. Ib. 969. f. in verbis: *πάλιν άναστάς*, illud *άναστάς* prorsus superfluum est. Quis enim alterum sequi potest, nisi surrexit? Desidero autem, potius tale quid, eum e longinquo (petitus enim fuerat ante lapidibus) secutum esse. Qua de causa pro *άναστάς* suspicor scriptum fuisse *διαστάς*. C. XIV. 970. e. in *πρόσω ίεσθαι* minus offendo, quia una est notio unamque quodammodo verbum, cui *άποφείγειν* oppositum est. Sed c. XV. 970. f. post *άλέφου* ante *άφραμένου* non dubito,

hic *μὲν* inserendum sit, sequitur enim ὀρθότερος δὲ λέγου-
 ς. Ib. autem post ἄρκτου ante ἡσυχίαν pausa est. Ib.
 71. a. in verbis: φανερόν εἶναι αὐτοῦ ποιούμενον ἀντα-
 νωστήν desidero pronomen τοῦτων post εἶναι. C. XXIII.
 75. d. in verbis: σχολή μὲν γὰρ πολλή ἐστιν ὑμῖν ἀρ-
 οῦντων, fortasse ἀρη vel tale quid excidit. Incipit enim
 ē disputationis nova pars. C. XXXII. 981. c. in ver-
 s: οὐ γὰρ τρέφει κήτη ἀλλ' ἢ φώκην ἀραιὴν καὶ δελφίνα
 κρόν videtur ἀλλ' ἢ esse scribendum, quo facto post
 τη pausa erit. C. XXXV. 983. d. Hutten. c. Wyttenb.
 ictor. E. scripsit: προμήκει τῷ σχήματι, ἀλευτικῶ κίετω
 τραπλήσιον, cum vulgo προμήκει τοῦ σχήματος legeretur,
 iud minime est spernendum, est enim προμήκες substati-
 ve dictum. Reiskius voluit εὐήρετμον (pro libr. ἐτήρε-
 τῶν, cujus loco Steph. ex Jann. dedit εὐήρετμον, et Harl.
 ἡμερον, et Mez. τὸ ἔργον) πρόμηκες, ἀπὸ τοῦ σχήματος.
 quid mutandum, ego τῷ προμήκει conjicerem. Ib. 983.
 in loco corruptissimo et Wyttenb. et Faehsius pro γε-
 ῖσκοντα ante Ἀφροδίτην conjecerunt γινώσκοντες, uti ib.
 uulo ante pro μηδένα ante ὑμῶν μηδέν' est scribendum.
 XXXVI. 984. c. pro καθὸ ante ἀνθρώπος poterit κά-
 ῶς conjici. Ib. 984. d. in verbis: ἔδει δὲ τὸν νῦνα αἰ-
 σάμενον pro αἰτησάμενον, quod ferri nequit, Xyl. mavult
 τιασάμενον, Mez. αἰτησάμενον, Reisk. ἐπανέσαντα aut
 τραγαγόντα. Melius Faehsius εἰσηγησάμενον. Ego ma-
 ν μνησάμενον.

Quae cum ita sint in uno loco c. XXXV. codices se-
 tus hiatus evitabis, in septem aliis de causis scripto-
 rum emendabis c. IV. X. XIII. XV. bis. XXIII. XXXII.,
 in tribus hiatus causa offendes c. VII. X. XIII.

Librum Gryllum inscriptum majore sui parte cur-
 tum esse recte intellexerunt et scripserunt Xylandēs,
 eziriacus et Wyttenbachius. Non igitur est mirum,
 iud in eo paulo plures reperiuntur hiatus, quam in aliis
 tegris Plutarchi libris. Leges igitur c. I. 985. e. ὡς
 μισοῦν ἐστι. At hoc aperte falsum est. Nam Circe
 ntenderat perniciosam esse Ulyxis voluntatem, qua ferus
 as iterum in homines qui fuerint, mutari cupiat. Ad

Ulyxes miratus dicit: ὑποφαρμάττις, ἐμὲ γοῦν ἀταρῆς ποιούσα θηρίον, εἰ πείσομαι σοι, ὡς συμφορὰ ἐστίν, ἀθροπον ἐκ θηρίου γενέσθαι. At dicere potius debet: εἰ σύμφορόν ἐστι, hoc enim se nunquam esse crediturum profiteretur. C. II. 986. b. pro ἀλλά καὶ κάλει αὐτόν, exspectaverim: ἀλλά κάλει καὶ αὐτόν. Non enim sententia est: sed etiam voca eum. Vult potius: sed eum potes etiam vocare, si ita vis et ib. in ἐγὼ δ' ἐκοτήσομαι ὑμῶν fortasse νῦν ante ὑμῶν additum erat, uti 986. c. post βούλι ante ἐρωτῶν μ'. Ib. autem pro Ἐγὼ γινώσκω ὑμᾶς, quod Wytttenb. ex Ald. Bas. Xyl. E. Harl. dedit, vulgo post Stephanum, qui id a Pol. Schott. Jann. summit, rectius legitur γινώσκων, ut cum οὐκείρω conjungatur. Quod si legis post γεγονότας interpunctionem delebis. Ib. autem pro ὅσοι ante Ἕλληνες ὄντες velim ὅσον quatenus scriptum sit. C. III. 987. b. pro Ἦδη οὖν conjicio Ἦδη δ' οὖν. C. IV. 988. a. hiatum τὴν Σφίγγα ἐκείνην poteris apostropho tollere, sed etiam κείνην suspicari, uti 988. b. post Λάκαινα ante οὔσα, fortasse non Λάκαιν', sed Λάκαινιά γ' scriptum fuit. Ib. 988. c. in verbis: οὔτως δ' ἀναφαινεται ὑμῶν ἢ μὲν ἀνδρεία, δειλία φρόνημος οὔσα, vulgo legitur ἀναφαινει, quod Reisk. vel in ἀναφαινεται vel in ἀνεράνη mutari voluit. Ἀναφαινεται autem Wytttenb. e marg. Venet. et Jann. recepit. Deinde ἢ μὲν, unde conjicio a Plutarcho scriptum fuisse: οὔτως δ' ἀναφαινεται μὲν ὑμῶν ἢ ἀνδρεία, non enim hominibus fortitudo ita apparet, sed ceteris accuratius rem considerantibus animantibus hominum fortitudo ita apparet. Ib. 988. d. neque in verbis: οὐτ' ἐκέλους ut in poetae (Homeri) verbis, neque in iis quae sequuntur, ἀνδρὶ εἰκελον, de quibus idem dici potest, offendes. Sed c. V. 989. a. in verbis: ὡν ἐκάστης ἂν ἀποθάνῃ ὁ ἄρῃη, primum pro ἐκάστης c. Wytttenb. est ἐκάστη scribendum, deinde verba ita collocanda: ἂν ὁ ἄρῃη ἀποθάνῃ.

Erant igitur hoc quoque in libro plerique loci, in quibus gravior est hiatus, ita comparati, ut aliis de cassis mutatio commendaretur, v. c. I. II. (quatuor) c. IV. In ceteris tribus locis c. I. III. V. sane dubium est, cum

quid in hoc curtato libro mutandum sit, cum vocalium concursus etiam facile ex singulorum verborum et totarum sententiarum omissione oriri potuerit.

Libellos sive orationes de esu carnium jure Wyttenbachius judicavit germanos quidem esse, nec tamen integros, sed ex integris excerptos eosdemque male habitos a librariis. Minus igitur miraberis, si c. I. 993. a. legeris: *ἐγὼ δὲ θαυμάζω, καὶ τίνι πάθει καὶ ποίᾳ ψυχῇ ἢ λόγῳ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἤφατο φόνου στόματι.* Initium enim, quod jam ex Ἀλλὰ, qua particula oratio incipit, concludi posse videtur, in brevius est contractum. Pro *ψυχῇ* autem Faehsius mavult *τύχη*, uti deinde pro *προσέτι εἰπεῖν*—*προσηνές τι εἶπε.* C. II. 993. c. autem in verbis: *ἐν περιορισίᾳ τινὶ ἀναγκαίων ὑβρίζοντες* adde τῶν *ἀναγκαίων* i. e. rerum ad victum necessariorum. Ib. 993. d. verba: *ὅσα φέεται ὑμῖν; ὅσα τριγᾶται; ὅσον πλοῦτον ἐκ πεδίων* ante *ὅσας ἀπὸ φυτῶν ἡδονὰς δρέπεσθαι πάρεστιν;* a Pet. fortasse rectius absunt. In verbis autem quae ib. leguntur *ἄστρα θολερῶ καὶ δυσδιάστατοῦντι* (sic Xyl. e Ms. pro vulg. *δυστατοῦντι*) *πεφυρμένα ἕργῶ καὶ πυρὶ καὶ ζάλαις ἀνέμων* ad poëtae alicujus versus alludi videtur, id quod recte Xyl. et Steph. etiam de iis, quae sequuntur: *οὐδέπω δὲ ὁ ἥλιος ἴδροντο ἀπλανῆ κ. τ. λ.* confirmarunt. C. VI. 995. f. hiatum excusare quidem poteris in verbis: *ἄχρισ οὐ ἐμφράξῃ*, sed Stephanus jam vidit deesse *τις* aut legendum *ἐμφράξῃς*. Reiskius quidem *τις* subaudiri jussit, sed cum Wyttenbachio dubito, num id bene possit conjicioque post *οὐ τις* excidisse.

In oratione altera de esu carnium c. I. 996. d. in verbis: *πέποιται ὁ τῆς συνηθείας κυκλών κ. τ. λ.* ad poëtae alicujus verba alludi videtur. Ib. 996. e. pro *ἐπεὶ ἢ γε γαστήρ* in Ald. Bas. Pet. est: *ἐπεὶ ἢ γε γαστήρ.* Fortasse *ἐπεὶ ἢ γ.* scriptum fuit, et ib. 997. a. pro: *τὴν σάρκα ὀψοποιῶντες* fortasse *ὀψοποιῶντες τὴν σάρκα.* C. II. 997. c. debet excusari *σινουσίαι ἀκρατεῖς*, ut una quodammodo notio. Ib. 997. d. post *ἐπεται* ante *οἰκία* insere μὲν, sequitur enim *ἀρχῇ* δέ. C. III. 997. in verbis: *Ποῖον οὖν οὐ πολυτελές δεῖπνον; εἰς ὃ οὐ θανατοῦται τι ἐμφυχον.* prius οὐ

abest a Pet., quod probat Reisk., ut sit sententia: quae enim sumtuosa est coena, ad quam non mactatur aliquod animal. Wyttenb. tamen et hoc et alterum *οὐ* tuetur vertens: Quae igitur non est sumtuosa coena? Illa ad quam nullum necatur animal. At tum verba: *μικρὸν ἀνάλωμα* (scr. *ἀνάλωμα*) *ἡγούμεθα ψυχὴν*; non satis apta sunt. Tu dele potius alterum *οὐ* post *ὅ* et interrogationis notam pone non post *δεῖπνον*, sed post *ἐμψυχον*, quod quosdam facere commemorat Stephanus, ut sententia sit: Quatenus igitur non sumtuosa coena est, ad quam animal quoddam necatur? an nos animam parvum habemus sumtum? C. IV. 998. e. in verbis: *καὶ τὸ τῶν λογικῶν αὐθις γίνεται ἄλογον* suspicari liceat olim *ἄλογον* *γίνεσθαι* scriptum fuisse. C. VI. 998. a. in verbis: *Ἐπιτηδεύειν ἀνεπιτελειασμένῳ τραχήλῳ ὑποκειμένον* Reisk. *ὑπεκείμενον* explicuit per *προκειμένον* vel *ἐκκειμένον*, nisi exciderit *τῇ αἰχμῇ*. Ego conjicio *προκειμένον* scriptum fuisse. Ib. 999. a. in verbis Stoicorum: *οὐδὲ γὰρ ἡμῶν πρὸς τὰ ἄλογα οἰκεῖόν ἐστιν* Stephanus et Reisk. pro *οἰκεῖόν* conjiciunt *δίκαιον*, Reisk. tamen censuit *οἰκεῖον* locum tueri posse. At cf. VII. verba: *Ὅτι μὴ ἀλλὰ καὶ τοῦτο* (scr. *τοῦτ'*) *ἤδη στεφνόμεθα*, *τὸ μηδὲν εἶναι πρὸς τὰ ζῶα δίκαιον ἡμῶν*, in quibus scriptor profitetur, se hanc Stoicorum sententiam refutaturum esse, neque verisimile est, Plutarchum in ejusmodi nota philosophorum quorundam sententia verba mutasse.

In Platonicis quaestionibus Quaest. I. c. I. 999. d. pro *προσεχρήσατο ἂν τῷ ταῦ θεοῦ ὀνόματι* conjicere liceat: *προσεχρήσατ' ἂν τῷ ἑνόματι τοῦ θεοῦ*. Quaest. III. c. I. 1001. e. in verbis: *τὰ δὲ σώματ' ἡμῶν ὕλη ἀπειρον καὶ ἀόριστον, αἰσθητὸν δὲ γινόμενον*, particula *μὲν* non tam ad *ὕλη* quam ad *ἀπειρον* et *ἀόριστος*, quod oppositum est sequi *αἰσθητὸν*, pertinet. Scribe igitur: *τῇ ὕλῃ μὲν*. C. II. 1002. c. pro *τὰ αὐτὰ ἀπορίστωσιν* scribe *ταῦτ'*. Sed ib. 1002. d. verba: *τὸ γὰρ Νῆκ. τ. λ. ἰν* quibus et *καταχθῶν ἐπέστησε* et *αὐτοῦ ἐρηρῶσιν* legitur, secundum philosophi cujusdam sententiam sunt

nata. Sed ib. in verbis: κριτήριον δὲ τοῦ νοητοῦ μόνου
 ἢ ὁ νοῦς ne dubita, quin e Pet. μόνου pro μόνου recipias.
 aest. VII. c. I. 1004. e. in verbis: δόξει γὰρ ἀπορίας
 ἰαν παμπολλὰν καὶ ἀνομοίων τῷ γένει ἐπάγειν παθῶν.
 I. maluit ἐπάγειν, quod ex Anon. Turn. V. notatur pro
 g. ὑπάγειν. Deinde τῷ γένει receptum est ex Nogar.
 vulg. γένεσιν. Wyttenb. conjecit aut μὴ αἰτία—ὑπάγειν
 μίαν—ἐπάγειν scribendum esse. Μίαν etiam Fach-
 s post αἰτίας addi vult. Tu scribe κίνησιν pro γένεσιν
 retine ἐπάγειν et omnia bene habebunt. Cf. VIII. c.
 1006. d. ψυχὰς εἰς τὰ προσήκοντα κ. τ. λ. verba alius
 & philosophi. Sed Quaest. IX. c. I. 1008. a. post τῶ
 πίστῳ ante ἀποδέδωκε inserere μὲν, ut respondeat sequ-
 ατον δὲ. Quaest. X. c. II. 1010. a. in καθ' αὐτό ἐκ-
 κληθέντος fortasse κίνηθέντος a Plutarcho fuit seri-
 m estque a librariis mutatum propter sequ. ἐκπρόρηται.
 III. 1010. c. Stephan. partim ex Turn. et Amiot.
 dit: Εὐήρος δὲ καὶ τὸ πῦρ ἐρασκεν ἡδυσμάτων εἶναι
 στον, οὔτε πῦρ, οὔτε (scr. οὐθ') ἄλας, ἐνήματος, ἢ
 ὄματος, ἃν αἰεὶ τυγχάνομεν δέομενοι· οὕτως ὁ λόγος πολ-
 ες ἐκείνων ἀπροσδεῆς ἐστίν. In Ald. Bas. Pet. Xyl. B.
 legitur: ἡδυσμάτων εἶναι λέγομεν—οὐχ ὡσπερ ὁ λόγος,
 id Nogar. autem: ἡδυσμά τι εἶναι λέγων—οὕτως ὁ λό-
 γος. E Xyl. sententia locus est lacer et confusus, quem
 ytttenb. cum Mezir. ita legendum censet: εἶναι ἀριστόν·
 ἢ οὐ λέγομεν οὔτε πῦρ οὔτε ἄλας ἐνήματος ἢ βροῦματος
 η, ἃν αἰεὶ τυγχάνομεν δέομενοι· οὕτως ὁ λόγος. Equi-
 na codicum scripturam tueor, et locique sententiam hanc
 sic censeo: Euenus autem ignem quoque inter condi-
 nta refert, dicimus autem (post λέγομεν, ante quod
 erpunge, δ' est addendum) neque ignem neque sales
 cibum aut elixum pertinere, quibus semper opus ha-
 nnis, non, uti oratio (etiam) istis saepe non indiget.
 VII. 1011. e. in verbis: τὸ Καταλλεῖν, τοῦ Κάτω Ἰσπ-
 t. haec τ. κ. ζ. omittit, Ald. autem et Bas. exhibent
 καταλλεῖν. Hiatus tamen in κάτω Ἰσπ non offendit.

Ex septem igitur qui in hoc libro offendere possint,
 tibus tres 1002. d. 1004. e. et 1010. c. non satis

codicum auctoritate nituntur, duo aliis de causis sunt corrigendi 1001. e. 1008. a. et duo propter hiatum ipsam offendunt 999. d. 1010. a.

In libro de animae procreatione e Timaeo c. V. 1014. a. in verbis: φοβηθεῖς, μὴ θεοῦ ἀπογονέσθαι, ἀνδραπὸν τινα γεγονέναι τοῦ κόσμου δημιουργὸν ὑπονοήσασθαι. pro θεοῦ scribe θεόν, et supple γεγονέναι. κ. τ. λ. Ib. 1014. b. in verbis: τὴν δ' οὐσίαν καὶ ἕλην, ἐξ ἧς γέγονεν, οὐ γενομένην, ἀλλὰ (scr. ἀλλ'). ὑποκειμένην ἀπὸ τοῦ δημιουργῶ, εἰς διάθεσιν καὶ τῶν αὐτῆς, καὶ πρὸς αὐτῶν ἕξομοίωσιν, ὡς δυνατὸν ἦν, ἐμπαρασχεῖν, bene Wyttenb. ex B. E. Oxon. edidit ἐμπαρασχεῖν pro vulg. παρασχεῖν, neque minus bene idem vir doctus pro αὐτῆς conjecit αὐτήν. Verba enim εἰς διάθεσιν cum ἐμπαρασχεῖν sunt conjungenda, quo fit, ut post δημιουργῶ pausa sit. C. XII. 1018. a. in verbis: δειχθῶσαν ἀπὸ τῶν τομῶν εὐθεῖαι τέμνουσαι ἀλλήλαις conjicio παραλλήλαις fuisse scriptum. Vertit etiam Xylander: ducantur porro a punctis sectionum lineae paralleli lateribus. Ib. 1018. b. in verbis: ἐν ὅσαις λέγεται ἡμέραις τὰ ἐπτάμηνα τῶν βραβῶν τελογονοῖσθαι. recte quidem Xyl. ἐν ὅσεσι, quod est in Ald. et ἐν ὅσαισι, quod est in Bas., correxit scribens ἐν ὅσαις, non recte autem μόραις, quod in iisdem est, mutavit in ἡμέραις. Potest enim eodem jure dici: in quot (temporis) partibus. (C. XVII. παρέχει ante ἡδὺν vitium est tyboth. in exempl. Tauchn. pro παρέχειν). C. XVIII. 1021. f. in verbis: τοῦ γὰρ βαρυτέρου τόνου ἐπιταθέντος, ὅπερ ἐστὶν ἐπόγδοον, γίνεται σις· τοῦτου πάλιν τόνου ἄλλω ἐπιταθέντος, γίνεται σιγ'. Ald. et Bas. exhibent τόνον ἄλλως, quod recte ferri poterit, est enim idem ac si dictum esset: ὃ τόνου ἄλλως ἐπιτάθη cf. Matth. 424, 2. Debebit autem tum etiam τόνου supra ante ἐπιταθέντος in τόνον mutari, uti c. XIX. 1022. a. in verbis: τοῦ γὰρ βαρυτέρου τόνου ἐπιταθέντος, γίνεται σιγ'· τοῦ δ' ὀξυτέρου τόνου ἀναθέντος, γίνεται σις', ubi in Ald. et B. rectius τόνον ἀναταθέντος legitur et etiam τόνου ante ἐπιταθέντος corrigendum est. C. XXVI. 1025. c. in verbis: Αὐταὶ μὲν οὖν δυνάμεις τῆς τοῦ πνεύ-

τὸς εἰσὶ ψυχῆς, εἰς δὲ θνητὰ καὶ παθητὰ παρεισιοῦσαι ὄργανα φθαρτῶν καὶ αὐτὰ σωμάτων, ἐν τούτοις τὸ τῆς δυαδικῆς καὶ ἀορίστου μερίδος ἐπιφαίνεται μᾶλλον εἶδος, δὲ τῆς ἀπλῆς καὶ μοναδικῆς ἀμυδροτέρον ὑποδέδυκεν. offendo in primis in nominativo illo παρεισιοῦσαι, quem quomodo struam non habeo. Mihi igitur παρεισιοῦσης i. e. ψυχῆς scribendum esse videtur. Deinde cum Wyttēnb. facio qui quod vulgo μᾶλλον· εἶδος δὲ distinguitur, mutavit et ante δὲ τὸ excidisse est suspicatus. Ib. 1025. f. ne dubita, quin in verbis: καὶ γὰρ εἰ τῷ ταῦτῳ συμβέβηκεν ἑτέρῳ εἶναι τοῦ ἑτέρου pro ἑτέρῳ scribas ἕτερον, sequitur enim: καὶ τῷ ἑτέρῳ πάλιν ταῦτόν. C. XXX. 1027. f. in verbis: πρώτη μὲν γὰρ ἐστὶ συζυγία, ἢ τοῦ ἐνὸς καὶ τῶν δυοῶν, videtur ἢ delendum esse, neque enim antea in συζυγία τετάρτη τῶν ἐφεξῆς συντεθειμένων; neque postea in δεύτερα τῶν περιττῶν articulus est additus. C. XXXII. 1029. b. in exempl. Hutten. et Tauchn. vitium typos. est ἔχει pro ἔχειν ante ἀστέρων. C. XXXIII. 1030. c. Stephan. edidit: ὥσπερ ὄργανα ἐν τεταγμένοις ἔχειν ἐμμέτρως κ. τ. λ., nec dissentiunt B. E. Oxon. Ven. Itaque Wyttēnb. putem, inquit, λόγοις excidisse. Ald. Bas. Xyl. habent ἐντεταγμένοις. Leonic. Schott. ἐντεταγμένα, Anon. Turn. V. ἐντεταγμένα. Equidem locum scripserim: ὥσπερ ὄργανα, ἐν τεταγμένοις in constitutis i. e. ordinibus κ. τ. λ.

Qui igitur hoc in libro reperiuntur decem hiatus, aut codicum ope sunt removendi, veluti c. XII. XVIII. XIX., aut aliis de causis tollendi c. V. XII. XVIII. XIX. XXVI. bis. XXX.

In epitome comment. de anim. procreat. hos legis hiatus: c. I. διαμορφωθῆναι ὑπὸ, c. IV. ἐπιστήμη ἐξ.

In libro de Stoicorum repugnantiis c. III. 1033. f. pro Ὅσοι δ' ἄλλοι αὐτῶν f. olim Ὅσοι δ' αὐτῶν ἄλλοι fuit scriptum et c. VII. 1034. d. pro φαίνεται αὐτῷ μαχόμενος f. μαχόμενος αὐτῷ. C. VIII. 1034. f. feres καίτοι ἢ, c. X. 1036. d. καίτοι ὅτι et 1036. e. τὰ Μεγαρικὰ ἐρωτήματα, quia titulus est. C. XII. 1038. b. bene Reisk. probante etiam Wyttēnbachio in verbis: ἐν παντὶ βιβλίῳ φυσικῷ

ιδίᾳ καὶ ἡθικῇ γράφων pro *ιδίᾳ* coniecit *ἢ Δία*. C. XIII. 1039. d. in verbis: *πάν ἀγαθόν, οὔτε σεμνόν, οὔτε χαρτόν, ἀλλ' ὀλεῖται ὁ λόγος. ἴσως γὰρ οἶόν τε*, Mez. et Wyttenb. ante *πάν* voluerunt ἢ inseri, Reisk. contra coniecit post *εἴη* fuisse scriptum: *ἀλλ' οὔτε σεμνόν τοῦτο το ἀγαθόν, οὔτε χαρτόν. πάν ἄρα ἀγαθόν οὔτε σεμνόν οὔτε χαρτόν. Deinde pro οἶόν τε Reisk. legi vult ολεῖται; Mez. οἶονται; Wyttenb. autem πῶς γὰρ οἶόν τε. Πῶς etiam Kaltw. legendum esse videtur. Tu post ἐπαινετόν ἀν εἴη pleniorem tolle interpunctionem et perge: *πάν ἀγαθόν—χαρτόν ἀλογήσεται. Ἀλόγον γὰρ ἴσως, οἶόν τὸ κ. τ. λ.* C. XX. 1043. d. in verbis: *ἐλπίζων ἀναστήσειν Ὀλυμπον, ὡς Στάγειρα Ἀριστοτέλης* inde quod in Pet. est: *ἐν Στάγειρα*, et in Ald. et Bas. *ἐν Σταγείρᾳ Ἀριστοτέλους* coniecere licet olim *ἐν Σταγείροις Ἀριστοτέλης* scriptum fuisse. C. XXXI. 1048. d. *φερες καίτοι εἰ*. C. XXXIII. 1048. d. post *φύεται* ante *ἀνθρώποις* adde *τοῖς*. Ib. in verbis: *οὐκοῦν εἰ πολέμους ὁ θεὸς ἐνεργάζεται, καὶ κακίας, παροξύνων καὶ διαστρέφων τοὺς ἀνθρώπους. καίτοι λέγει αὐτὸς* Reiskius comma post *ἐνεργάζεται* collocandum esse vidit, cum idem sit, ac si integre diceretur: *εἰ οὖν πολέμους ἐνεργάζεται ὁ θεός, ἐνεργάζεται καὶ κακίας*. Deinde post *λέγει* codd. tuentur *δ'*, cuius loco Reiskius voluit *γ'*, Faehsius *ὁ*, Wyttenb. autem *δ'* delevit. Tu aut cum Reisk. proba *γ'* et explicationem, quam dedit, praecedentium verborum, aut scribe: *οὐκοῦν εἰ—ἐνεργάζεται, καὶ κακίας—ἀνθρώπους, αὐτὸς; λέγει δ' αὐτὸς*. C. XXXIV. 1050. b. in verbis: *πανταχοῦ γὰρ ταῦτα θροῦλλεῖται ὑπ' αὐτῶν* dele *ὑπ' αὐτῶν*. Vult enim philosophus hoc ubique dici, non solum a philosophis, affertque hac de causa locum Homeri, qui idem probet. Ib. ne offende in *καίτοι ὁ μὲν*. C. XLVI. 1055. f. pro *τοῦ ἐν γῆ ἀποθανεῖν* f. olim *τοῦ ἀποθανεῖν ἐν γῆ* fuit scriptum.*

Omissis igitur philosophorum verbis, quorum plura hoc in libro sunt allata, in ceteris septem reperies hiatus, quorum unus c. XXXIII. e conjectura Wyttenb. irrepsit, tres aliis de causis etiam videbantur esse corri-

gendi c. XII. XIII. XXXIV. et tres propter vocalium concursum offendebant c. III. VII. et XLVI.

In libro sine dubio curtato et excerpto de absurdis Stoicorum opinionibus legis hiatus c. I. Ὁ Εὐριπίδου Ἰόλαος. C. IV. δέω εἰπεῖν. C. V. ἐπιρρεῖ αὐτῷ et ἄλφριτα ἀνεῖται.

In libro autem adversus Stoicos hos reperies hiatus. C. I. δεινότητα ἐνέπραξε. C. III. βούλομαι ἀπολαῦσαι. C. V. οικειοῦσα ἡμᾶς—ἀδιάφορα εἶναι. C. XI. ἑκατόμβοια ἐννεβοῖαν. C. XIII. χολή υἰάνης. C. XIV. τοῦ γελοίου ἢ κεχαρισμένου. C. XV. κακοὶ ὄντες. (C. XVI. προσήκει, ἀγαθῶν ὑπαρχόντων, καὶ κακὰ ὑπάρχειν). (C. XX. ὃν ἔχει ἀγαθῶν). C. XXI. ἀνωτέρω ἀναγαγῶν. C. XXII. χρήσιμοι ὄσι. C. XXVI. ἄλλο οὐ δεῖ ἔνεκα ἀναφύεσθαι. C. XXVII. ἀγαθὰ ἐκλέγονται, ἢ ὡς—ἔχοντα, ἢ. C. XXX. ἐπειδὴ ὄντος—τόπῳ ἔσται—σώμᾳ ἔστιν—μέρη ἔξει—μέρη ἔσται ὄντα—ἐκείνο ἀψυχον. C. XXXI. (νόμου ἕκαστοι)—συλλογίζόμενα ἔχει—(λοιπὰ ἄστρα)—θεοὶ ὄντες. C. XXXIII. ἐν ἄριστα. C. XXXIV. μέρη ὄντες. C. XXXVII. ἔχει αὐτοῖς—τέσσαρα εἶναι—ἓνα ὄντα—δύο εἰς—παύσεται ἐν. C. XXXVIII. σώμα εἶναι. C. XXXIX. κύκλοι εἰσὶν—μήκη ἐστὶ—ἀνισα ἀλλήλοις—ἴσα ἀλλήλοις, ἐκεῖνα ἀνισά ἐστιν—ἐφαρμοσεί ἀλλήλοις. C. XL. σώμα οὐκ—σώματα ἀλλήλων—συντρίβεται ὑπ'. C. XLIV. Ἀκαδημία ολομένων—μόνοι εἶδον—τέτταρα ἕκαστον. C. XLV. δέω εἰπεῖν—ζῶα εἶναι. C. XLVII. ἐωρακέναι ἐν—ἐννοιά ἐστι. C. XLVIII. ἕτερου ἀποφαινοῦσιν. C. L. χωρίζει ἀλλήλων.

Haec quidem vitia ita sunt comparata, ut sanè de hujus libri, cujus scribendi genus à ceteris recedit, integritate et auctoritate dubitari possit. Ab altera tamen parte hoc quoque negari non potest, auctorem hujus libri non ab omni hiatus evitandi studio alienum fuisse et eidem fere clàssi adscribendum, ad quam librorum de educatione liberorum, de garrulitate, de vitando aere alieno, et si vis, etiam convivii septem sapientum auctorem retulerim. Suspecti sunt omnes hi libri, e quibus si Apophthegmata exemi, non alia de causà id feci, quam quia ratione libri ejusmodi scribendi genus facilius excusatur. Videntur autem hi li-

bri eo a ceteris, qui apertius non sunt Plutarchi, differre, quod qui eos scripsit, Plutarchum ipsum est imitatus. Quod ut suspicer adducor etiam eo, quia plerumque aut res in iis tractantur, de quibus Plutarchus verus exposuerat, aut quia similis certe tituli libri Plutarchei circumferebantur. Video tamen fore, qui Plutarchum ipsum in iis componendis minus diligenter versatum esse dicant, et libenter concesserim, si ex argumento aut tempore eorum causa possit afferri, qua haec negligentia excusetur. Quam cum nesciam, neque perspiciam, cur scriptor in tot aliis scriptis satis diligens, in his a consuetudine sua recesserit, dubitare certe mihi licebit omnibusque iis, qui intelligant, Plutarcho fere idem accidisse, quod Demostheni. Uti enim huic oratori praeclarissimo orationes, quarum auctor ignorabatur, nulla alia de causa adscribebantur, quam quia plurimas ediderat, quibus aliae facillime annecti poterant, sic Plutarcho ea philosophica opera, quibus simile quoddam argumentum atque in Plutarchi veri scriptis tractabatur, et quorum auctor ignotus erat, adscripta esse videntur.

In libro, quo ostenditur: non posse suaviter vivi secundum Epicurum c. II. 1087. b. τὸ ἡδὺ ἐξαιρεῖν est ex sententia et verbis Epicureorum dictum, C. III. 1088. a. verba: ὀλισθεῖν ἀλγηδῶν, οὐδὲ ἕτερα τοιαῦτα κινῶσα καὶ γαργαλίζουσα τοῦ σώματος, mendosa aut manca esse jam sensit Xylander. Reiskius igitur suspicatus est: ὀλισθεῖ ἢ ἀλγηδῶν ὡς οὐδὲ ἕτερα (scil. affectus), τὰ πάντα κινῶσα. Wyttenb. Ὀλισθηρὸν γὰρ ἡδονῆ, οὐδὲ ταῦτα οὐδὲ ἕτερα, Faehsius: ἄλγος καὶ ἡδονή, οὐδὲ ἕτερα, τοσοῦτον κινεῖ ἅμα καὶ γαργαλίζει τὰ τοῦ σώματος aut μάλιστα ἂν εἴη ἄλγος καὶ ἡδονή, οὐ. ε., τοσοῦτον κινῶσα καὶ γαργαλίζουσα τοῦ σώματος. Hoc quidem recte et Wyttenb. et Faehsius intellexerunt propter verbum γαργαλίζειν de voluptate hic scriptorem esse locutum, poterant autem multo faciliorem adhibere medelam hanc: Ὀλισθεῖν δ' ἂν ἡδονῶν οὐδ' ἕτερα τοιοῦτα κινῶσα κ. τ. λ. Nostrum: Es möchte aber von angenehmen Empfindungen nicht auf der andern Seite eine in den Kör-

per schlüpfen, welche etc. C. IV. 1089. a. in verbis: ὅπως μὴ τὰ εἰδῶλα τῆς πράξεως ἀναλαμβάνουσα διὰ τῆς ὄψεως ἐναργῶς ἐν αὐτῇ (in Tauchn. ex. vitiose est ed. αὐτῇ) ἡ διάνοια πολλακίς ἀνακαίῃ τὴν ὄρεξιν hiatus pausa, quae post αὐτῇ est, potest excusari. Ib. 1089. b. feres etiam ὅπου οὐδὲ, et c. VIII. 1092. b. καίτοι εἰ. C. XVI. 1097. e. ex Epicuri verbis, uti videtur, narratur, itaque neque in Ἀφροδίσεια ἀγόντων, neque in ἰδιοτρόπῳ ἡδονῇ offendes. C. XXII. 1102. f. in verbis: καὶ Θεοφιλῆ εἶναι τὸν σώφρονα καὶ δίκαιον, aperte μὴ excidit, quod Reisk. post εἶναι, Wytttenb. c. Am. Xyl. post ἦ (pro καὶ) inseri voluit, tu post Θεοφιλῆ adde. Faehsius conjecit Θεομισῆ. Ib. pro τὴν ναῦν τινα ἔχειν c. Pet. scribe τινὰ τὴν ναῦν ἔχειν. Ib. inter ἀφίξεσθαι et ἐπερχόμενον τε pausa est. C. XXVI. 1104. b. in verbis: Τοῖς δὲ πολλοῖς καὶ ἄνευ φόβου περὶ τῶν ἐν ἄδου ἢ περὶ τὸ μυθῶδες τῆς αἰδιότητος ἐλπίς, καὶ ὁ πόθος τοῦ εἶναι, πάντων ἐρώτων πρεσβυτάτος ὧν καὶ μέγιστος, ἡδονῆς ὑπερβάλλει καὶ γλυκυθυμίας τὸ παιδικὸν ἐκεῖνο δέος, Reisk. pro περὶ mavult πάρα et pro ἡδονῆς et γλυκυθυμίας dativos ἡδονῇ et γλυκυθυμία, quos dativos Wytttenb. probat aut conjicit: ἡδονῆς ὑπερβολῇ καὶ γλυκυθυμίας νικᾷ τὸ κ. τ. λ. Ego conjicio: Τοῖς δὲ πολλοῖς ἄνευ φόβου περὶ τῶν ἐν ἄδου καὶ ἢ περὶ τὸ μυθῶδες τ. αἰδ. ἐλπίς καὶ ὁ πόθ. — ἡδονῇ θ' ὑπερβάλλει καὶ γλυκυθυμία τὸ κ. τ. λ. C. XXXIX. 1106. a. pro Ἄνευ δὲ τούτου, οἱ μὲν scribe: Ἄνευ δὲ τούτων οἱ μὲν, Xyl. vertit per praeterea. C. XXX. 1106. e. pro ὁρῶ ἐντελὲς bene Xyl. et Mez. et Wytttenb. proposuerunt ὁρῶσι τέλος, Reisk. voluit ὁρῶσιν vel συνορῶσιν ἑαυτοῖς τέλος. Ib. 1107. a. in verbis: τίνα γὰρ εὐφροσύνην ἢ ἀπόλαυσιν καὶ βρυσασμὸν οὐκ ἂν ἐκκρούσειε καὶ καταγάγοι ἐμπίπτουσα κ. τ. λ., jam Wytttenbachio vitii quid subesse visum est. Nam codd. A. E. Venet. 1. 2. praebent κατάγε et in B. deest hic totus locus καὶ καταγάγοι — ἀπειρον. Quid tamen olim fuerit scriptum, non audeo dicere.

Sex igitur in locis hujus libri cum vocales ita concurrant, ut inde gravis neque excusandus existat hia-

tus, uni vidimus librorum auctoritatem deesse c. XXX, et quinque aliis de causis etiam erant corrigendi c. III. XXII. XXVI. XXIX. XXX.

In libro adversus Colotem c. II. 1107. f. pro *Ἐναγχος οὖν ἀναγιγνωσκόμενον, εἰς τῶν ἐταίρων* videtur olim *ἀναγιγνωσκόμενον* scriptum esse. Regitur enim casus a verbo *ἐγκαρτερήσας*, quod sequitur. C. IV. 1109. c. in verbis: *εἰ γὰρ αὐτὸ τὸ φαινόμενον ἕτερον ἕτερον φάσκει τις, ἀμφοτέρω εἶναι λέληθεν*. Wyttenb. c. Xylandro, qui stellam apposuit, et Reiskio offendit. Reisk. conjecit: *εἰ δὲ αὐτὸ τὸ φ. ε. ε. φάσκη τις εἶναι, ἀμφοτέρω εἶναι*, Wyttenb. autem: *εἰ γὰρ τὸ αὐτὸ φαινόμενον ἕτερον ἕτερον φάσκει τις εἶναι, τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρω εἶναι λέγων λέληθεν*. Ego conjicio: *Εἰ γὰρ αὐτὸ φαινόμενον ἕτερον ἕτερον φάσκει τις, ἀμφοτέρον εἶναι λέγων λέληθεν*, ut sententia sit: si enim quis id aliud alii esse visum dicit, is imprudens affirmat, utrumque esse i. e. melius et deterius olens. C. VIII. 1111. b. in verbis: *ἀρνεῖσθαι δὲ συνορῶντα τὴν ἀτοπίαν, ἀναισχυντότατα ὁ Ἐπικουρός φησιν*. scribe c. Reisk. *ἀναισχυντότατον; ὁ δ' Ἐπικουρόν φησι*. Probavit hanc conjecturam etiam Wyttenb., voluit tamen ὁ δὲ scribi. C. X. 1112. a. facile ferens *καίτοι ὁ μὲν*. Sed c. XI. 1112. e. in verbis parenthesis dicitis (*τὰ δὲ πράγματα ὑμῖν ἡδοῦναι εἶσιν*) videtur ut in brevi sententia olim *εἶσιν* non additum fuisse. Ib. 1113. a. pro *καλοῦσιν οἱ πολλοὶ ἐπὶ f. οἱ πολλοὶ καλοῦσιν ἐπὶ* olim fuit scriptum. C. XVIII. 1117. d. in verbis: *πῶς γὰρ οὐκ ἀλαζόνες οἱ Σωκράτους λόγοι, μηδὲν αὐτοῦ εἰδέναι φάσκοντος, ἀλλὰ μανθάνειν αἰεὶ καὶ ζητεῖν τὸ ἀληθές; pro αὐτοῦ* scribe *αὐτόν*. C. XX. 1118. c. in verbis Aristotelis hiatus *Σωκράτει ἀπορίας*, ubi tamen *τὴν ἀπορίας* expectaverim, minus offendit. C. XXVII. 1122. d. in verbis: *οὐκοῦν καὶ τῷ ἐπέχοντι ἀγαθὸν φανεῖται*, Plutarchus verba placiti antea propositi secutus est, sed ib. in *διαφεύξεται αὐτόν, ἀλλ' ὡς ἀνυστόν αἰεὶ συνέσται τῷ οἰκείῳ*, videtur αὐτόν delendum esse. C. XXVIII. 1123. d. in *ἀνα χεῖρα* ante *ἡμῖν* f. *ἀνὰ χεῖρας* est scribendum. Ib. 1124.

a. ἢ τὸ ἀνύπαρκτον ἀληθές, ἢ ψεῦδος καὶ ἀνύπαρκτον ἡγούνται τὸ ἀληθές, οὐκ εἰ περὶ πάντων ἡσυχάζουσιν, ἀλλ. εἴ τισιν ὅλως συγκατατίθενται ἀνθρώποις θαυμάζειν ἄξιον· verba ab ἡγούνται—ἀνθρώποις, quae vulgo absunt, Wyttenb. e B. recepit. Ego ea non desidero, modo ex E. pro vulgato: ἢ ψεῦδος καὶ ἀνύπαρκτον τίθενται, θαυμάζειν ἄξιον, quorum loco Reisk. poni voluit: ἢ τὸ ἀληθές, vel ὑπάρχον, ψευδές καὶ ἀνύπ., ex E. post ἀνύπαρκτον legatur ἡγούνται τὸ ἀληθές. Certe ἀνθρώποις est delendum, id quod etiam Wyttenb. vidit. C. XXXII. 1126. b. in verbis: διαφοροῦντας τὸ κοινὰ ἐξελέγξας vitium aliquod latere videtur. Reisk. iudice enim deest post ἐξελέγξας ἀπήλαυσε vel ἐταπεινώσε, et Wyttenb. suspicatur ἐξήλεγε vel ἐξήλασε. C. XXXIII. 1126. c. feres: καίτοι ὅτι.

Quae cum ita sint, in uno h. l. loco, ubi vocales concurrunt, c. XXVIII. poteris hiatus plurimor. codd. auctoritate tollere, in aliis, uti c. II. XVIII. XX. XXVII. XXXII. ex aliis rationibus mutatio commendatur, sed c. XI. bis hiatus solus in causa est cur offendas.

In libro de occulte vivendo c. II. 1128. d. feres ut in brevibus sententiis: μὴ γένη ἀχρηστός. Ib. pro ἀγνοούμενος που τοῖς πάθει· καὶ σὺ ἴθι τῇ κακίᾳ νόσον ἀνήκεστον νόσων καὶ ὀλέθριον Reisk. legi vult: ἀγνοούμενος τοῖς προσήκουσι vel συγγενέσι, κείσαι. ἴθι, τῇ κακίᾳ καὶ τοῖς πάθει νόσον ἀνήκεστον νόσει. Tu autem post ἀγνοούμενος e Junt. et Xyl. ms. recipe σὺν τ. πάθ. et deinde perge σὺνισθὶ τῇ κακίᾳ. Constat enim graece συνεῖναι νόσῳ et similia pro aegrotare dici, neque cur σὺ hic additum sit, patet. C. IV. 1129. c. in brevibus istis sententiis ferendum fortasse est οὐκ, ἂν ἡλευθερώθῃ ἢ Σικελία idemque statuo c. VI. 1129. f. de verbis: οὐ γὰρ εἰς οὐσίαν ὁδὸς ἢ γνώσις, ὡς ἐνιοὶ λέγουσιν, ἀλλ' οὐσία εἰς γνώσιν, ubi vulgo οὐσίας pro οὐσία habent. Sed Reisk. recte probante Wyttenb. οὐσία conjecit, minus recte οὐσία ὁδός.

Aperte autem spurius est liber de musica, in quo hos reperies hiatus: c. I. τινὶ ἔθνει—ὄσφ οὖν—μνήμη

ἀξία. C. II. ἡμέρα, ὁ—γραμματικοί, ἀέρα—ἀναμνήσει, ἰδωμεν—φρονῆ ἐπιστήμη. C. III. ἀγαθὸ Ὀησιόκρατες—συντάξαι ἐσπουδάσαν—Σικυῶνι ἀποκειμένης—δηλώσαι ἐν—Θρακία, εὐφρονότερον—πεποιηκέναι Ἰλίου—περιτιθέντα, ἀδεῖν—λέγει ὀνόματα. C. IV. νόμοι οἱ—ἀγαθὸ Ὀησιόκρατες—αὐλωδικοὶ ἦσαν—καλούμενα ἐξευρέθη—κιθαρωδικὰ ἐν—νόμοι οἱ πάλαι ἐξ—Ἀρχιλόχου ἀποφαίνει. C. V. κρούματα Ὀλύμπου—τούτου υἱόν—ὄλγω ὕστερον—Κολοφωνίου υἱόν—ποιηταί, ἐμνημόνευσαν. C. VI. ἐπειδὴ οὐκ—πικῆσαι ἐν—Τερπάνδρου Ἰππώνακτα. C. VII. μεταβησόμεθα ἐπὶ—πρώτου Ὀλύμπου—χρῶνται οἱ—μαθητοῦ Ὀλύμπου—ποιήσαι ὁ—πρώτου εὐρόντος—Ὀλύμπου ὁ—Γλαύκου ἀναγραφῆς. C. VIII. μεμελοποιημένα οἱ αὐλωδοὶ ἦδον—δηλοῖ ἡ—γραφῆ ἢ μουσικοῦ ἀγῶνος—διδάξαι ἀδεῖν—Σικυῶνι Ἀναγραφῆ. C. IX. Ξενοδάμου ἀπομνημονεύεται ἄσμα, ὃ ἐστι. C. X. Ὀλύμπου αὐλήσεως. C. XI. ὑπολαμβάνεται ὑπὸ—χρωματικὰ ἦν—διατόνου ἰδίων—εἶναι ἀπεικάση—θήσει ὁ—διέσει ἑλαττον—σπονδειασμοῦ ἴδιον—ποιητοῦ εἶναι—βούλεται εἶναι—διηρέθη, ἐν. C. XII. αὐταὶ οὐκ. C. XIII. Σωτηρίχῳ, ἐσπουδακότι οὐ. C. XIV. σεμνοῦ ἐπιτηδεύματος—ᾧ—γαθὸ Ὀησιόκρατες—εὐρημα ὁ—κιθάρα Ἀπόλλωνος—αὐτοῦ ἀφίδρουσις ἔχει ἐν—παρομαρτεῖ αὐλητῆς—ιστορεῖ ὁ—Ἀπόλλω ὑφ’—σεμνῆ οὖν—εὐρημα οὐσα. C. XV. αὐτῆ οἱ—σεμνὰ αὐτῆς παραιτησάμενοι, ἀντὶ—θέατρα εἰσάγουσι—ἐπειδὴ ὄξεῖα et sic per reliquum librum.

Non minus spurius est liber de nobilitate, quem etiam Wytttenbachius spurium esse foetum dicit, Byzantinae aetatis extremae, compilatum ex Stobaeo. Leges in eo hos hiatus: C. I. σπέρματα ἀρετῆς—Περγάσου υἱόν—Πριάμου ἐξ. C. II. Στησιχώρῳ, ἡ εὐγένεια ἐν—μέρει ἐστὶ—καίτοι οὐκ—πολυκηδεστάτῃ ἐκείνῃ—ἐρωτῶντι αὐτῷ—τιμὴ ἑκατέροις—εὐγενεῖ ὑπακούουσιν. C. III. αἷμα ἐπὶ—μεγάλῃ ἦγον—ψεύδεται ὁ—ἀθεμίτου ἀσελγείας. C. IV. αὐτοῦ ἐκδοθέντα—πεῖθω εἰς—ἐκείνα ἀκούειν—καίτοι ὁ—δικαίου ἐπιθυμίαν—δικαίου ὑπόκρισιν. C. V. προαγουμένη ἀρετῆ ἀκόλουθον. C. VI. ὑπεροχῇ ἀγαθοῦ—μὴ ἄνευ ἀρετῆς—κρείττονα ἄρχειν—καίτοι ὅταν—Θεοδέκτου Ἑλένη—οὐθελὶ ἀλλ’ ἢ—ἀνδρώπου ἀνδρωπον. C. VII. προφερομένη ἐοικέναι.

— ενδοξότατοι αξιούμενοι αλχμάλωτοι — δούλοι ὡσι — γενέσθαι ὁ — Ἐλένη ὄλω — τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ — ἀρετῇ ὑπὸ — θαμὰ ἀποδοῦναι ἐπιθυμεῖ — ἐμποδίζεται ἀποτυγχάνουσα — χρῆ ἐξ et sic reliqua.

Recte etiam judicavit Wyttenbachius, librum de fluviis non esse a Plutarcho scriptum. Quod autem idem vir censuit, vel ab eodem, vel certe gemino et plane simili auctore esse profectum atque Parallela, in eo non prorsus cum eo facio. Multo minus enim, qui haec composuit, hiatibus abstinuit, quam qui hunc de fluviis scripsit librum, in quo hos reperies hiatus I, 1. αὐτοῦ Ὑδάσπησ. 6. αὐτῷ ὄρος. II, 1. τόπου, ὁ — αὐτοῦ Ἰσμηνός. 3. ὁμώνυμα ὄρη. III, 1. βιάσασθαι αὐτήν — αὐτοῦ Ἐβρος. 4. Παγγαίῳ ὄρει. IV, 1. νύμφη ἐγέννησεν. 3. αὐτῷ ὄρος — δεκάτῳ Ἰνδικῶν. V, 3. πλεκτῷ ἐρίῳ — σπλαγχνοφάγου αἰετοῦ. 4. ἱστορεῖ ὁ. VI, 1. μετωνομάσθη Ἄραρ. 2. ἀναιρεῖται ὑπὸ. 4. αὐτῷ ὄρος. VII, 3. καλεῖται ὁ. 4. χωνευθῆναι ἄπτουσι. 5. αὐτῷ ὄρος — γινομένη ἀπέφυγεν. VIII, 1. αὐτοῦ Εὐηνός. 3. αὐτῷ ὄρος et sic reliqua.

Uterque liber de vita et poësi Homeri recte Wyttenbachio diversum quidem videtur habere auctorem, neuter tamen Plutarchum, idemque fere, sed dubitanter, judicavit Xylander. Hiatus in primo invenies hos: I. πειρασόμεθα εἰπεῖν ὅσα ἱστόρηται. II. ἐπιγραφομένῳ Ἐπιχωρίῳ — αὐτῇ ἐπὶ — οἱ ἦσαν. III. ἐγκύμονα, αἰδεσθεῖσαν — βούλεσθαι ὀμρεῖν. IV. ἐπιγεγραμμένῳ ἐλεγείῳ. VI. ἠθέτηνται οἱ. VII. ὅτι ἐννέα ἔτη — δεκάτῳ αἰρούσι — Χρύσου ἱερέως. VIII. ἐννάτου ἔτους — τούτου ἀποστάντος.

Multo plures in altero deprehenduntur hiatus c. III. καθόδου ἔτεσιν — οὐδὲ ὅλα ἔτη ὀγδοήκοντα ἀπέχειν — μετὰ ἔτη ἑκατὸν. IV. διηρημένη ἑκατέρα εἰς — νόστῳ ὑπέμεινε — τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐτιμωρήσατο. V. χρῆ αἰτιάσθαι — μιμῆσθαι οὐ — χρῆσθαι ἠθῆ — ἀκούοντα ἐνεσθιν. VII. Ὀμήρου ἔπη. VIII. Ἑλλάδα ἐπελθῶν. X. χρῆται ἐν. XI. χρῆσθαι ἐν. XII. αὐτῷ ὁ — εἶρηται ἀττικῶς. XIII. πολλὰ ἰδιώματα ἐχουσῶν — εἴπη ὁ. XIV. λέγη ἄορ — Τεχνολογία ἀναγεγραμμένα. XVI. πολλὰ ἀπὸ — αὐτὰ ἐπαίησε — ὀνόματα οὐκ. XVII. ἐκάστῳ ἰδίων. XVIII. εἴπη αἰγείην — ἐπεὶ ἐκ — γενέσθαι αὐτήν. XIX.

ἀναλόγου ὁμοιότητος — πολλή ἐστι. XXII. σημαίνοντός τερον — ἦτοι ἀπό — εἴη ἐπὶ — λίθου ὁ. XXIII. δηλοῖ, ἀπό — Ἀφαιστου ὀνόματι — ἐμπεριεχόμενα ἐν. XXIV. ὄνομα ἴδιον. XXVI. ἔππου ἐμφαίνει — μείζονα ἐμφασιν — Τρόποι ἴπῳ. XXVII. σχῆμα ἐστὶ — κόσμον ἢ. XXIX. λέγη νύκτας. XXX. ἦτοι ἐν — καλεῖται Ὑπερβατόν. XXXI. αὐτοῦ εἶδους. XXXII. λόγου, ἢ. XXXIII. σχῆμα οικειότατον. XXXIV. ἐπανάη ἐφ'. XXXV. κῶλα εἰς — ὀνόματα ὁμοίως — περίοδοι ἢ et sic reliqua.

Librum, qui explicat proverbialia, quibus Alexandrini usi sunt et Erasmus et Wytttenbachius non minore jure spurium esse judicaverunt. Reperis in his hos hiatus: I. Λακεδαιμονα ἠξίου — ἐσθῆτα ἔχων. II. πολλὰ ἐπηγγελματο. IV. Κώμη ἐστὶ — κώμη ὁμολογούντων. V. θυγατέρα Ἴππονόου. IX. πολέμου ἀνείλεν — Μυστιλὰ ἐνεβαλεν. XII. διάφοροι εἶναι. XV. σπείσασθαι ἔλεγον — ἢ Ἀντιάνωμα ἠγεμών. XVI. κρεῖττονα οἰωνίζομένον — παιδὰ ἀκάνθιας. XXI. πολλαχῶ ἀνήκε. XXIII. τούτω Ἠλεῖοι — διαφροδόμενοι ἐπέτρεψαν. XXVIII. ἔργου ἐπαγγελλομένων — πλοῦτα ἐμβαλόντων. XXIX. λέγεται ἐπὶ — Σαπῶ ἐρασθῆναι — εἶναι αὐτήν. XXXI. πανολεθρία ἀπολλυμένων — κοπεῖτα οὐκέτι et sic reliqua.

Non magis a Plutarcho sunt profecta, quae de metris scripsisse fertur. Leges ibi I. διαφοραὶ εἰσίν — πόδα εἰς — λόγον ἀπαρτίζον — φωνήεντά εἰσίν. II. συλλαβὴ ἀπαρτίζεται εἰς — ἀπαρτίξη εἰς — Τροχαικὴ ἐστίν — ἀπαρτίξη εἰς — Βουκολικὴ ἐστίν — ἀπαρτίξη εἰς — ὅσοι ἀπό — στίχον ἐν — ὅσοι ἔχουσι — αἰεὶ ἀπό — βούλεται ἀρχεσθαι — στίχοι, ἀπαρτίξ.

In fragmentis librorum deperditorum non minus quae vere a Plutarcho originem ducere videntur, discernes ab his, quae e libris Plutarcho falso adscriptis hausta sunt. Ita quae in fragmento I. leguntur, nam Plutarchus scripserit dubitari potest. Habes in eo hos hiatus, quos utpote in fragmento fort. hic illic excusabis c. V. εἶναι αἰτίαν — ἀποφαίνεται ὁ λόγος, ubi f. ὁ λόγος delendum est. C. VI. παρεδούνα ἀρχόμενος — οὐδενὲ αὐτήν, ubi Tyrwhittus pro αὐτήν legi jubet λυτήν, quod Schneid. recepit. — ὄρου ἴπ', ubi Tyrw. Ὄρου corrigit, quod Schn. rec. — αἶμα

αὐτοῦ. VIII. εἰμὴ ἢ—*ψυχῇ ἀσύμπτωτα*. VIII. *ὀρχεῖται ὁ ἀν-
θρωπος—λακτίζει ὁ ἀνθρωπος—ἐνεργεῖ ἀνθρωπος*. IX. *ἀνακι-
νεῖ ἀναβρίπτει*, ubi Tyrw. post *ἀνακινεῖ* inseri jubet καὶ, quod
Schn. dedit. Magis etiam dubito de fragmento II, quod
certe, si est Plutarcheum, multo magis est corruptum. Legis
in eo c. II. *ἔχοντα ἄλλα—διαιροῦνται ἀπ'*, ubi Wytttenb. *τόπω*
inseri voluit. — *ἄμφω ἀδύναται ἢ μέντοι*, ubi Tyrw. *ἄμφω ἅμα
ἀδύνατον ἢ μ.* conjecit et Schn. recepit. — *δύνασθαι οὐ-
θέν—εἶναι αὐτῆς—ἀεὶ ἀλογοιστεῖ—εἶναι ἔχειν—Ἄλλο οὖν—
ἀνθρώπων ἄλογον*. III. *ἕτερα ἔσται αὐτῆς—θεωρηθήσεται ἢ
—ἔξει οὐ—φῶσει ἐνεργεῖα—δυνάμει οὖν*. IV. *εἰ οὖν—ζωή
ἦ—θερμῶ εἶναι* ubi Tyrw. asteriscum posuit, Schn. *θερ-
μὸν εἶναι* edidit—*σῶμα ἦν*. C. V. *ζωτικῇ ἢ—κινεῖσθαι ἐᾶ-
ται—δοκεῖ ἐνεργεῖν*, ubi Faehsius conjecit: *τὸ ἐνεργεῖν
ἀποστρέφειν*. C. VI. *μετρεῖται ὑπὸ—χρήσιμα ὄντα—ἔχοντα
αὐτὰς—ἐνεργεῖται οὖν*, ubi Wytttenb. suspicatur; *ἐνεργεῖ
τε οὖν—λογιζόμεθα ἅμα—ἤδη ἔχει*, quem locum Schn.
asterisco notavit, Wytttenb. *δύο ἔχει* conjecit. VII. *ἐπό-
μενα ἄτοπα*, ubi Schn. e conj. Tyrw. dedit *ἄτοπα—γνώμενα
ἄμφω—σῶμα ἐπέστραπται—οὔσα ἀπόστροφος*. In fragm.
III. quod ap. Euseb. Praep. Evang. XI, 36. et Theodo-
retum Cur. Gr. Affect. XI. p. 654. b. exstat, nullus est
hiatus, neque IV. nisi in *μηδένα ἔχειν*, in quibus ut in
verbis alius non offendes. Ita etiam fragm. VI. Wyt-
tenbachius Plutarcho vindicavit, cum ap. Stobaeum Flo-
rileg. Sermon. CXIX. addito nomine Themistii extet
Legis in eo c. II. *ἔφη ὁ Τίμων—κάτω ἔοικε μινύναι*,
ubi tamen Wytttenb. in *μινύναι* jure offendit, conjecitque
δεικνύναι aut *σημῆναι*, fortasse pro *κάτω* aliud quid scri-
ptum fuit. — *βίου ὄνομα—ἐκεῖ ἀγαθῶν*. III. *ἔφη ὁ Πατρο-
κλέης*, quae verba cum pluribus aliis in cod. Par. N. de-
sunt. IV. *ψυχῇ ἔχεσθαι*. Fragmentum VII. quod in Olympio-
dori Comment. in Platon. Phaedon, reperitur, Plutarcheum
certe tantum eatenus est, quatenus argumenta rerum,
quas Plutarchus tractaverit, afferuntur, ita ut non ipsa
Plutarchi verba in iis legamus. Scaten̄t autem hiatibus,
quos facile ipse invenies. Fragment. VIII. ex Euseb.
Praep. Evang. I, § aliorum cum eparrentur philosophorum

sententiae, plures etiam habebit hiatus, quos illis philosophis, non Plutarcho tribues, nisi huc refers c. III. *ἀέρα εἰπεῖν* et V. *ἐκβάλλει ἐκ*. XII. *ἀέρα ὑρέσονται*. Fragm. IX. ex Euseb. Praep. Evang. III, f. paucos prae se fert hiatus. Excusari potest qui c. V. legitur: *κέκληται Ἄρης μὲν—Ἀπόλλων δέ*, et ib. in *καλῶς ἔφη ὁ ποιητής*, Plutarch. f. *ἔφη* omiserat. Sed ib. VI. offendit *διδασθῆναι ὑπὸ τούτου* et VII. *πλημύρα ἐλώθησεν*. Idem dicendum de fragm. X. ex Euseb. Praep. Evang. III, p. 99., ubi in *Ἀπόλλωνι ἐπὶ* et *Τίρυνθα ὄρχην* haerebis. Quae autem in fragm. XI. ex Joh. Ttsetze in schol. ad Hesiod. *Ἔργ. καὶ Ἑμ.* traduntur, partim tantum Plutarchi continent verba. Huc refer c. I. ubi nullus est hiatus (c. II. autem non Plutarcho tribuerim. Legitur ibi: *ᾠκεανού, ἀνδρωποῖ—πλοῖα εὐρίσκουσι*) c. III. c. IV. (priorem partem); c. V. VII. IX. (ubi tamen Plutarchi nomen non est adscriptum); c. XI. XII. XIII. (ubi Plutarchi nomen non est additum); XIV. XV. XVI. XVII. (sine Plut. nom.); XVIII. (sin. nom.); XIX. (non c. XX. certe a verbis: *δοκεῖ δὲ ἡ λέξις εὐχομένου εἶναι*); c. XXI. (in c. XXIII. post *δήλον δέ*, non ipsa Plutarchi verba, sed eorum sententia affertur, inde legis: *φύεσθαι ἐβδομαῖα* et *ἐπιγενέσθαι ὑέτον*, it. c. XXIV. verba a *δεῖ οὖν* non Plutarcho sunt tribuenda); c. XXV. XXVI. (XXVII. Plutarcho non adscribendum esse videtur, legitur ibi *πιστοῦται ἀπὸ* et *γῆ ὑποθερμαινόμενον* et *ἐκτρέφεται ἔοικε*, nec nominatus est Plut.); XXVIII. (ultima pars); XXIX. XXX. (sin. nomine); (non c. XXXI. a verbis: *δηλοῦσι* usque ad finem, ubi legis: *ὄλου ἔτους—ᾠρα ἀφίκηται.*); XXXII. (sed cap. XXXIII. minime c. Wyttenb. dixerim, orationem prodere Plutarcho auctorem. Habes hos hiatus: *ὀργῶσαι ἀναθερμαινόμενοι—θερμότεροι ὄντες*); XXXIV. (usque ad verba: *πάντων δὲ οὖν*, ubi etiam *οἶνω ὕδαρ* legis); XXXV. poteris c. Wyttenb. totum Plutarcho tribuere, quamvis non nisi sub finem nominato, legitur tamen ib. *αὐτῆ ἡ*; XXXVI. res secundum Plut. narrantur, feres igitur *Ἀηλάντου ἀποθανεῖν* et *ἐπίγραμμα οὖν* et XXXVII. Plutarchi esse affirmavit quidem ex argumento

et stilo Wyttēb., mutata tamen certe paululum sunt, legis enim ἀποθέσθαι ἐφ' et φίλου ἀμαρτήματα ὑπομένειν; XXXVIII. (sin. nom.); XXXIX. (sin. nom.); XL. (sin. nom.); XLI. (sin. nom. legitur in eo εἶναι ἐαυτῆς); XLII. (sin. nom.); XLIII. (poster. pars); XLIV. XLV. sententia Plut. affertur, excusabis igitur νεογνὰ ἀκίνητα εἰάν καὶ ἀποτίθεσθαι ἐν. XLVI. (sin. nom., legis ib. ἀέρα εισιοῦσι); XLVII. (sent. affertur); XLVIII. (sin. nom., legis ib. παιδεῦσαι ἡμᾶς); XLIX. (prior pars, ubi in πυροῦ ἢ minus offendo, sequuntur autem verba a διὸ per φασὶ addita, in quibus legis: σπῆραι ἀνεπιτήδειον); L., ubi non ipsa Plut. verba, sed eorum sententia affertur, feres igitur Ἡσιόδῳ ὡς ἂν γελοῖως εἰπόντι, — ἀποσκευάζεσθαι ἐνεργείας — δεῖ ὡς (ubi δεῖν scrib., ut supra λέγειν pro λέγει ἄμφω εἶναι). Patet autem inde in plurimis certe locis etiam ejusmodi commentariorum a Plutarcho hiatum fuisse evitatum. In fragm. XII. c. I. verba ὡς ἱστορεῖ Πλούταρχος tantum ad ultimam narrationem, cujus argumentum solum affertur, sunt referenda. Non igitur offendes in Θετταλίᾳ, οὕτω, neque in εἰδῶλα ἐπάγουσι, neque in Πανσανίου εἰδῶλον. C. II. hiatus ἀνέμου ἠύξημένον et δορὺ ἀνεμοτροφεῖς facile poteris excusare. In c. III. ultim. verb. sententiam Plut. continent. In fragm. XIII. valde dubito, num Plutarchus librum, ex quo in schol. Arati Διοσημ. haec hausta esse dicuntur, scripserit. Cap. I. (ad v. 87.) sane quae post verba: οὕτω Πλοῖταρχος sunt edita, aperte ab ipso scriptore non ut Plutarchea afferuntur. Legis ibi: ὑπεργείου ἀέρος — γῆ ἀναδίδωσι — χροῶμα εἰλικρινές. Cap. II. (ad v. 95.) Plutarchus non scripsisset: ζοφεροῦ ἀέρος — κύκλω ἀψίς — ζογράφου ἀνθρώπους — ποιῆ ὑποκρίνεσθαι — αὐτοῦ ἱστάμενα — κοιλότητα ἀποτελεῖ — λευκῶ ἀπογράφουσιν — συμβαίνει ὑπὸ — κοινοῦ οὖν — ἔσται εὐδίας — δηλονότι ὥσπερ — κοκλαίνεσθαι αὐτούς — δηλονότι ἐξανασθενήσαντος. C. III. sentent. Plut. affertur. C. IV. autem Plutarchus non scripsit: τεκμήρια ἡμῶν — δεῖ οὖν — πλείονα αὐχμῶν — ἐνιαυτοῦ ἀνδεῖ — καρποφορία ἰδίων — ἀπειρητοί εἰσι — δέγματα οὖν — σκίνῳ ἔστι, in quo scholio tamen jam Wyttēb. notat interpolatorem grassatum esse. Neque tamen quae c. V.

leguntur, Plutarchea sunt, κατάξηρα· εμπεροθέντα—ξηρότητι ἀντέχει—ὕγρότητι ἡσθεῖσα—μεταλαβοῦσα ἐκαρσιόφορσε.—έχουσαι, ἀντι. In c. VI. unus est hiatus: τρέφεται ἀπό. Non recte Wyttenb. c. VII. ad v. 336. Plutarcho tribuit Legis in eo: ἀνέσει ἀραιὸν—φυτὰ ἐξασθενήσαντα—ζῶα ἐν—ἐπιστρέψαντα ἐπιβαίνη—εἰθισμένον ὀχεύη—ζῶα ἐπιθυμητικῶς—ἐπειδὴ ἐξωθεν—ὕγροῦ ὄντος—αὐτὰ ἐγαίρει—ὕγρότητα ὀλίγην—ἐπιθυμία ἐξ—χαίρει οὖν—ὄτι οὐ πάντῃ αὐτῷ θεομαινομένῳ ὑπὸ—γενήσεσθαι ὑποκαίνοσι—βεβαιώμεναι ἀντι. Quae c. VIII. leguntur et aperte Plutarcho tribuuntur, cum sint sine hiatu scripta, rectius Plutarchea dicere posses, nisi ex eodem essent libro. In fragm. XIV. ex schol. ad Nicandr. Theriac. 94. res secundum Plutarchum enarrantur et legitur: γένη εἶναι. C. II. Plutarchus tantum commemoratur. In fragm. XV. ex Stob. Serm. III, 40. neque in c. I. neque c. II. ex Stob. Ecl. Phys. 13. hiatus legitur. C. III. e Stob. Ecl. eth. p. 199. legitur γυναικὶ ἡλικίαν. In fragm. XVI. e Stob. Serm. LVIII. p. 380. non est hiatus, nisi in Platonis verbis. Item in fragm. XVII. e Stob. Eclog. Eth. p. 198. In fragm. XVIII. in c. I. II. (ex Stob. Serm. II, 31.) III. (ex Stob. Serm. XLVI.) non est hiatus. In c. VI. ex eod. l. non addite neque scriptoris neque libri nomine, legitur προσήκει αὐτοῖς. C. VII. (de quo idem quod de praeced. dicendum) VIII. (ex Stob. Serm. LII.) est sine hiatu. IX. (ex eod. l.) legitur παιδα ἄγαν. X. (ex Stob. Serm. LXXXIII.) XI. XII. (ex Stob. S. XCII.) sunt s. hiatu. C. XIII. ex Stob. Serm. XCV. Wyttenb. iudice non est Plutarcheum, legitur ibi ἐκείνου αὐτοῦ. Erravit autem Wyttenb. qui c. XIV., quod ex Arriani homilia Protreptica desumptum est, Plutarcheum esse contendit. Leguntur ibi hi hiatus: μεταπεμπομένον αὐτὸν—ἀπαγγεῖλαι αὐτῷ, διότι Ἀθήνησι—ὀβολοῦ ὄντιοι—κρήνηι ὕδατος—ὄντι μοι—Οιδίποδα ὑπεκρίνατο, ἧ—Καλωνῶ ἀλήτην—Πάλου ὄ. C. XV. et XVI. ex Appendice Damasceni Parall. Sacr. non habent hiatus. In fragm. XIX. ex Stob. Serm. LVI. legitur δεινὰ ἐργάζεσθαι et ὅσα ἐκ τοῦ πάλαι ἀρχαίου. Quae autem in

fragm. XX. ex Stob. Serm. VI. edita sunt, num sint Plutarchi potest dubitari. Legis ibi c. I. σώματα ἀνήσιν. C. II. σχήμα ἀνοίας, c. III. πᾶσαι ὕβρεις περιτταί εἰσι, c. V. κακία ὁραῖσθαι. In fragm. XXI. ex Stob. Serm. XCII. XCIII. non est hiatus. Cur ibi c. IV. Wyttenbachius Plutarcho abjudicet, me latet. In fragm. XXII. c. I. II. III. IV. ex Stob. Serm. XVII. non est hiatus, nisi c. II. ἐμέμφετο Διοχύλω huc refers, sed c. V. e Stob. Serm. XLI. legitur ἀνδρὶ ἀπαιδεύτῳ. C. VI. e Stob. Serm. XCIII. non est hiatus. C. VII. e Stob. Serm. XCIX. legis: ἐβδόμη ἡμέρα—ταύτη ἀπέθανον—μητέρα εἰς, ut num Plutarchi verba sint jure dubites. Certe valde sunt mutata, uti ea, quae in fragm. XXIII. legimus Plutarchi nomine, ubi c. I. e Stob. Serm. XX. legis: δούλοι οὐκ—πυνθάνονται ὁ. C. II. e St. Serm. XXXVIII. καπνῷ εἰκόζουσι. C. III. ex eod. serm. δύο εἶναι. C. IV. e Serm. XL. γέγραπται ἐν—καίτοι ἄριστον—δικαιοτέρα ἔστι, ut jure de libri de calumnia, unde haec sumta esse dicuntur, auctore dubites. In fragm. XXIV. e Stob. Serm. LII. non est hiatus, nisi huc refers εἶναι ἦ. In fragm. XXV. majore in c. I. et II. e Stob. Serm. LXI. et LXII. non est hiatus. In c. III. ex eod. loco legis πεπλασμένα ἔχει et πᾶθη ἀληθῆ. C. IV. ex eod. et c. V. e Serm. LXIV. non est hiatus. In fr. XXVI. c. I. e Stob. Serm. LXIII. legis κοσμεῖται ἐκάτερα. C. II. ex eod. loc. non est hiatus. C. III. e St. Serm. XLIV. legitur εἰμορφία ἀφορμή. In fragm. XXVII. e Stob. Serm. XX. legis τυφλά εἶναι—σύμπαντα οἶκον—νομίσματα ἦμιστα. In fragm. XXXIII. e Phot. Vit. Isid. c. CCXLII. minime ipsa Plutarchi verba legis. Hic enim non scripsisset: Τιβερῶ ὄρος—μειρακίῳ ὄντι—Ρόδῳ ἐπι. In fragm. XXXIV. c. I. est ex Stob. Serm. XXXIII. Legis ibi Τηλεμάχου εἰπόντος. C. II. e Stob. S. CXII. est s. hiat. C. III. e Stob. S. V. Wyttenb. ut Plutarchea huc retulit, ap. Trincau. in marg. est: Πυθαγορικά. C. IV. V. et VI. ap. Stob. in Serm. LXVII. XIII. CXII. Themistio sunt adscripta, rectius tamen a Wyttenb. Plutarcho tribuuntur. Sunt enim sine hiatibus, a quibus Themistius non absti-

nuit. C. VII. VIII. IX. X. XI. XII. Plutarchi nomine quidem exstant in Append. Jo. Damasceni Parallel. Sacr., prudenter tamen Wyttenb. adscripsit: „Equidem neque de his neque de sequentibus omnibus ex Maximo et Antonio depromptis, magnopere contendam eos Plutarchum habere auctorem.“ Et sane c. VII. ap. Maxim. et Anton. p. 704. Isidoro tribuitur, legisque ibi *Ὀνειρώ λαικεν*. Ad c. VIII. ib. 109. Zeno est adscriptus. C. IX. et X. ib. 706. sine nomine auctoris subjiciuntur Epicureis dictis, legisque c. IX. *Λυσάρεστοι ὄντες* et X. *ξένοι ἐν—ἀπαιδευτοί ἐν*. C. XI. et XII. s. Plut. nom. leguntur idque sine hiatu. C. XIII. autem habes *χρυσίου ὁ*. C. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXII. ap. Max. et Anton. itemque ap. Arsenium plerumque Plutarcho aut aperte tribuuntur, aut ej. sententiis subjecta sunt. C. XXIII. ap. Anton. non ad Plutarchea c. Wyttenb. retulerim. Legis ibi c. XXIII. *νεκροῦ ὀμυλίων—δεῖ ἐπιζητεῖν*. In c. XXV. XXVI. XXVII. XXVIII. XXIX. XXX. ex Anton. 247. primo et postremo adscriptum est Plutarchi nomen, ceteris non. C. XXVI. legis *αὐξάνοντα, ἐπὶ* et XXIX. *χαριζόμενοι ἐκλύουσι*, ita ut de Plutarcho dubitem. In c. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. ex Anton. non habes hiatum, idem de c. XXXVI. (qui locus in aliis libr. Philoni tribuitur) et XXXVII. dicendum. Sed c. XXXVIII. adscriptum quidem est Plutarchi nomen ap. Anton., legis tamen *φθέρεται ὁ*. C. XXXIX. XL. c. Plut. nom. XLI. XLII. et XLIII. sine nomine, non habent hiatus. C. XLIV. autem ap. Anton. legitur quidem addito Plutarchi nomine, id tamen recte nec ne additum sit, haud dijudicat Wyttenb. Leges ibi *μηδενὶ εἴπης*. In c. XLV. et XLVI. non est hiatus. C. XLVII. autem cum legatur varietate inscriptionis Clitarchi et Plutarchi, tu illi tribues, legens *ἰδίον ἡθους*. C. XLVIII. potest Plutarcheum esse, non ita XLIX. ubi legis: *φυστὰ ἀπὸ—δόξα ἀπὸ*. C. L—LIX. modo nomine Plutarchi adscripto modo non leguntur idque sine hiatu. C. XL. habes *ἀρρώστούντα ἢ*. In c. LXI. LXII. non est hiatus. C. LXIII. non adscripto nomine legis: *χιμῶνα ἔχουσιν*, item c. LXIV. *φύλλω ἀγωνοθέτη*. C. LXV. *σὺ*

εὐφραίνης. LXVII. ἐπιθεῖναι, ἢ—ψυχῇ εὐτυχίαν. LXIX. βάλλουσα ἐφ' et παρακείμενα ἡμῖν. LXXI. Στάσιμοι εἰσὶν —λογισμῶ ὁμοῦσαι. LXXII. ἰδιαί εἰσι. LXXIV. πονηραὶ ἐλπίδες — κακοὶ ὁδηγοὶ — ἀμαρτήματα ἄγουσιν. LXXVI. Ἡδὺ ἐστίν. LXXVII. προσώπου αἰδῶ, de quorum auctore jure dubitabis. Ad LXXIV. ap. Maxim. recte adscriptum est nomen Socratis, non Plutarchi, itemque c. LXXVI. duplici titulo Socratis, al. Plutarchi ap. Maxim. 855. legitur. Jure igitur etiam de ceteris, in quibus hiatus leguntur, dubitabis. LXXVII—LXXX. ap. Maxim. et Anton. exstant Plutarchi nomine, neque insunt hiatus, sed LXXXI. in Arsen. Viol. Plutarcho, ap. Stob. Serm. XX. et Maxim. Apollonio tribuitur. C. LXXXIII—LXXXIX. non ipsa Plutarchi verba continent. Sed c. XC. e Syn-cell. Chronogr. A. C. 37. habes unum hiatus *ἐντεύξεται αὐτῶ*. Aliter res habet c. XCI. e Suida, in. s. v. Ἐργώνιος, ubi res secundum Plutarchum enarratur et hi leguntur hiatus: *τράπεζα ἐργώνιος—οἶα εἰκὸς—ἄλλοι ἄλλως et στρογγύλη ἢ (s. v. Μαικήνας)* quae verba sunt Suidae. C. XCII—XCIV. res secundum Plutarchum enarrantur. Sed XCV. ex Porphy. de abstin. III, 18. et squ. legis vera Plutarchea, c. β. autem pro *οἶεσθαι εἶναι ἡμῖν* bene conjecit Wytttenb. *οἶεσθαι τι εἶναι*, fortasse etiam *ἡμῖν εἶναι* fuit scriptum. C. γ. in verbis Chryssippi: *θύεσθαι ἐγεγόνει* non haerebis. C. XCVI. autem quae Philopon. in Arist. Meteor. α, p. 82. α. tradit, non cum Wytttenb. Plutarcho tribuerim. Legis ibi: *νέφη ἐν—συνίσταται ἐκ*. Quae deinde sequuntur, secundum Plutarchum enarrantur. Non offendes igitur in *μεῖναι εἰς*. C. XCVII. denique ex Apostol. Proverb. XVIII. 39. Wytttenbachius jam vidit, stilum non esse Plutarcheum, neque Theophylactus in Quaest. Nat. XIII., unde Apostol. sumsit, ea Plutarcho tribuit. Legis in iis: *ἡλίου ἀπερχομένου et ἐγκελεύεται, ἐπίτασιν*.

Videor autem mihi in iis, quae et de Plutarchi vitis et de ejus ceteris scriptis disputavi, id satis demonstrasse, hunc scriptorem vocalium concursum fugisse, idque tamen eum non ea, qua Polybium usum esse vidimus diligentia, fecisse, sed Demosthenis rationem esse secutum,

qui hiatum neque ubi pausa est, neque in particulis et relativis necessariis, neque in nominibus propriis, neque in quibusdam dicendi rationibus, quae non apte aliter poterant exprimi, neque denique ubi ex aliorum mente loquitur, vitavit. An fortasse etiam in aliis locis hiatum aliquem admiserit, dubium est, quia ad pleraque Plutarchi scripta nondum boni codices accurate et diligenter sunt collati, hoc tamen etiamnum contenderim, si quos admiserit, eorum numerum certe minimum fuisse. Nam qui scriptor vocalium concursionem vitiosam esse censuit, idque Plutarchum fecisse ex magna ejus scriptorum parte jure concludes, cavet etiam, ne ejusmodi vitia committat. Quod autem Plutarchus in libro de gloria Athen. c. VII de Isocrate scripsit: *πῶς οὖν οὐκ ἔμελλον ἀνθρώπος φόρον ὄπλων φοβεῖσθαι καὶ σύρρηγμα φάλαγγος, ὁ φοβούμενος φωνῆεν φωνήεντι συγκροῦσαι, καὶ συλλαβῇ τὸ ἰσάκων ἐνδέξῃ ἐξενεγκεῖν*, in eo magis juvenis Plutarchi salsum leporem, non autem contemptum talis scribendi rationis reperies. Quae cum ita sint, poteris Plutarchi quae feruntur scripta in tres distribuere classes, ad quarum primam ea sunt numeranda, in quibus paucissimos sive nullos adhuc vides restare hiatus. Ad alteram classem eam refero, in quibus nullum hiatus evitandi studium est perspicuum, veluti, si literarum ordinem sequimur, id desideravimus in amatoriiis narrationibus, in apophthegmatis Laconicis, in consolatione ad Apollonium, in libro de fato, de fluminibus, de Homeri vita et poeti libro utroque, de Laconicis institutis, in Laconiarum apophthegmatis, de musica, de metris, de nobilitate, in oratorum decem vitis, in parallelis minoribus, in libris de philosophorum placitis, in proverbiiis. At ne unus quidem horum librorum est, nisi fortasse librum de musica excipis, qui non a viris doctis jam sit aliis de causis Plutarcho adjudicatus, neque probabile est, scriptorem qui in tot aliis scriptis tantam in hiatu evitando posuerit operam, in aliis hujus artis prorsus esse oblitum, praesertim cum ne ex aetate quidem excusatio apta possit repeti, qua de re supra plura attuli. Quod autem plurima horum scri-

ptorum a Lampria in catalogo operum Plutarchi afferuntur, id quod de vitis decem oratorum, de proverbiiis, de nobilitate, de libro de fato, de placitis philosophorum, de parallelis (fort.), de apophthegmatis Laconum, de metris (fort.) et amatoriis narrationibus potest affirmari, id poterit aut ita explicari, ut in his libris alios Plutarchi vera scripta nunc amissa esse imitatos dicas, aut ab aliis nomina eorum in catalogum esse inserta, quod sane facile credi poterit, aut ut, quod nolim, totum catalogum non esse a Lampria profectum affirmes. Certe inde nequaquam poteris probare, eos libros revera esse a Plutarcho scriptos. Restat autem tertia quaedam scriptorum Plutarchi classis, de qua iudicium multo est difficilius, dico eam, in qua plures quidem reperias et graviore hiatus, quam in aliis Plutarchi libris, orationem tamen non ita vides conformatam, ut eorum auctorem prorsus hiatu abstinuisse possis confirmare. Huc refer librum de aere vitando alieno, apophthegmata regum et ducum, convivium septem sapientum, de garrulitate, de puerorum institutione, et de communibus notitiis contra Stoicos. Quia enim vitia, quae in his reperiuntur libris, partim incuriae librorum, partim etiam negligentiae cuidam scriptoris (interdum enim ipse bonus dormitat Homerus) tribui possunt, dubitare quidem de auctoritate horum librorum licet, praesertim, cum aliae accedant causae, quales accedere vidimus in convivio septem sapientum et in libro de puerorum institutione, non tamen idem, quod de libris secundae classis, affirmare ausim, Plutarchum eos nullo modo scribere potuisse. Quibus de causis etiam ipse apophthegmata regum ut opus Plutarcheum defendere sum conatus, praesertim cum in rei natura, quae in eo tractatur, excusatio quaedam hiatus inesse. Quod autem de ceteris dubitavi, factum est, quia cur aut scriptor aut librarii negligentiores in scribendo fuerint, causam idoneam non inveni. De excerptis et fragmentis quid sentiam, supra legisti, ita ut jam solum id de singulorum locorum in Plutarchi integris scriptis tractatione sit addendum, me nequaquam censere in iis locis, in quibus nil nisi hiatus offensioni sit, ab editore futuro revera

verba sive eorum ordinem esse mutandum, sed tantummodo id voluisse, dubitari posse utrum Plutarchus, an quod magis probem, librarii in ejusmodi locis peccaverint.

Quae igitur in primo libro de Isocrate, hic de Theopompo et Polybio, quae ibi de Demosthene, hic de Plutarcho, quae ibi de oratoribus ante Isocratem, hic item de historicis dici poterant, restat autem, ut etiam in

Capite sexto

de hiatu in ceteris historicis, qui praeter Plutarchum post Polybium vixerunt,

agam et demonstrarem, in istis quoque fuisse, qui non quidem tantam, quantam Polybius, sed tamen aliquam curam, quamquam non tam religiose quam Plutarchus, ad vocalium concursione[m] evitandam adhibuerint. Referendus autem huc inprimis est Dionysius Halicarnassensis, qui hic illic quidem, sed rarius hiatum admisisse videtur, idque ita ut appareat, eum nimis crebrum vocalium concursum vitiosum habuisse. Plurima certe ejusmodi vitiorum, quae hodie in ejus scriptis deprehendantur, correctum iri melioribus collatis codicibus, optime ex prooemio antiquitatum Romanarum, quod Fr. Ritschelius Vratisl. 1838. 4. e. codd. optimis edidit, poterit perspicui. Legis autem ibi c. II. *πολλά ἐπηγάγοντο et καθελούσα ἰσχὺν*, qui sunt minus graviore hiatus, et fort. apostropho tollendi, sed III. pro *μάλιστα ἐν θαλάττῃ ἐκράτουν*, Ritsch. ex cod. Chisian. (A.) Vatic. (B.) Ambros. Venet. (Fcm.) edidit *μάλιστα* (scr. *μάλιστ'*) *ἐθαλασσοκράτουν*, neque minus ib. pro *οὔτε ὅλα ἔτη τριάκοντα*, ex A. *οὐδὲ* (hoc Schweigh. pro cett. *οὔτε*, tu scr. *οὐδ'*) *ὅλα τριάκοντα* (scr. *τριάκοντ'*) *ἔτη*. Ib. *μάχιμα ὄντα* retinuit et etiam c. VI. *κἀμὲ εἶδέναι et παλαιὰ ἔργα*, sed corrigi potest c. VII. *εἰς ἐμὲ ἢ τούτων γνῶσις* ex B. et Fcm. in *ἢ τούτων γνῶσις εἰς ἐμὲ*, uti ib. pro *πρὸς τούτοις συχνοὶ ἄνδρες* ex A. B. Fcm. editum est: *συχνοὶ πρὸς τούτοις ἄνδρ.* et c. VIII. pro *Ἀρχομαι οὖν* ex A. B. Fcm. *Ἀρχ. μὲν οὖν*. Ib. in fine ferri poterit: *εἰμι*

Διονύσιος Ἀλεξάνδρου Ἀλικαρνασσεός, aut quod Ritsch. e codd. dedit: Διονυσίος εἰμι κ. τ. λ. In Libr. II. c. I. legis: *πλανήται* εκ. II. bis. Ἰλίου ἄλωσιν (quod ferri potest) — *Λατίνοι ἐκλήθησαν*. III. in orat. Romuli Ἐπεὶ οὖν (quod excusa) — *πλείστου ἄξια ἐν—ικανὰ εἶναι—τινὶ ἀκινδύνους—βίου εὐρέσθαι—πονηρὰ ἐπιτηδεύματα ἐπιτελεῖν—δὴ ἐξ—χωρία οὐ—σχήμα ὑπάρχειν—ποιούσα εὐδαίμονας—ἀρχεσθαι ἀναίνομαι*, ubi oratio fortasse e latino est versa. C. IV. *τύχη ἀρεσκόμενοι*. C. V. *σημεῖα οὐράνια—αἰσίοι ἐνομίζοντο αἰ et sic reliqua*. Lib. III. c. I. *ἔγνω ἐπὶ—γυναικὰ εκ—μεγάλα ἔργα ἐπιδειξάμενος—λόγον ἄξια*. II. *κωλύμενοι ὑπὸ*. III. *πολέμου ἀρχῆ—λόγου ἠξιωμένοι*. IV. *αὐτῇ ἐφόδω—λόγου ἄξιον—πρόσφορα ἔργω*. V. *δυσεξέλεγκτα εὐρόντας—τελευτῇ αὐτὸν—ἐπειδὴ ἀπαντα—πράγματα εἰσῆει—ἄνδρα ἐδόκει—πολέμου ἡγεμῶν et sic reliqua*. Lib. IV, I. *ἐγκύμονα οὖσαν—τραφέντι ἢ—δουλεύουσα ἔτεκεν*. II. *Ῥωμαῖοι ἱερουργίας—μαντικὰ οὐδενὸς—διασκεδασθεῖσα ἠφανίσθη*. III. *λόγον ἄξια—Λατίνοι ἐπεμψαν—αὐτὸ ἔθνος—Ῥωμαῖοι εἰς*. IV. *καλεῖσθαι ἀρχὴν—συλλαμβάνουσα ἰδίω—ἄνδρα ἐκείνον—ἡμιθνήτα ἔθεσαν—καυδία ὑπὸ—προελθούσα εἰς—ἐαυτοῦ νῶν—εἰπούσα ὄνομα—ἔσται ἰσχυρὸν—καθίστασο ἦδη*. V. *κινήσασα οἶκτον—τελευτῶσα εἶπεν—Ταρκυντίου ἀρχὴν. et rel.* Lib. V, II. *παραπλήσια οὐκ—γνωόμενα ὑπ.* III. *χρῆμα ἐλευθερίας*. IV. *Οὔτοι οἱ—πατριδὶ οὔση*. V. *ἐνοχλοῦντι ὑμῖν et rel.* Lib. VI, I. *ἐμφρίσατο ἦ*. II. *ἐνιαυσίοι ἀνοχαί*. III. *ἐνοικουροῦσα ὀλίγη—βοσκήματα ὀλίγα—Κορβιῶνι ἐγκαταληφθέντων—ἦδη, ἐξ—καλουμένη, ἐν*. IV. *γνώμαι ἐλέχθησαν—οἰκεία οὐ—πολλὰ ὄντα—γενομένη ἐγκρατῆς*. V. *ἐφάνη [αἰτίον]—σημεῖα ἦρθη—τρισχίλιοι ἰππεῖς bis et rel.* Lib. VII, I. *ἐπιόντα ἐνιαυτὸν*. V. *ἀποστεῖλαι Ἀρικηνοῖς—λόγον ἄξιων. et rel.* Lib. VIII. I. *ὀλίγον ἐδέησεν—τυραννίδι αἰτῶν—φρυγῇ αἰδία ἐλαθεῖς—μέγα ἐφ—μέτρια ἠξίου—ἐχθρῶ ὄντι—κακὰ εἰργασάμην*. II. *φροντίδι ἐξευρηκα—ἔργου ἔχεσθαι—πόλι Οὐλοῦσκοι*. III. *δὴ ἀπόρρητον—μηδένα Οὐλοῦσκων—εἶναι ὁ—αὐτίκα ἢ—ἄνδρα ὑπὸ—πρῶγμα ἐδόκει—νεότητα ἐξ*. IV. *ἀπιέναι Οὐαλοῦσκους—ἐδόκει ἐν*. V. *με ὁ—πέπονθα ὑπὸ—εἰμὶ ὁ—κόλπτεμα ἦν—πολλὰ ἐξύβρισαν et rel.* Lib. IX, c. I. *πᾶσα ἠγγέλλετο—*

χωρήσουσα εἰς—πολλὰ Οὐίεντανῶν. II. πολλὰ ἐκ. III. ἀμάρτημα ἴδιον—χωρῖα εἰς—ἔτοιμοι ἦσαν—ἐξόλοσθαι ἐμῆλλοῖα ὑβρίζοντες—λυπηρὰ ἦν—καλὰ ἔργα ἀποδειξάμενοι—χάρακα ἠθέλησαν—μέγα ἐμβροήσαντες—ὄπλα ἀνελάμβανον. IV. χάρακα ἠτέγκαντο—πολέμιοι ἐκ—ἠγεμόνα ἐκ—ἀράμενοι ἀπήνεγκαν. V. ποιήσεσθαι ἐμῆλλον—καταφροσῆσαι ἐπαρθέ. et rel. Lib. X, I. οἰκεία ἐξόντες—δίκαια οἶ—ἀκόλουθα ἦ—πολλοὶ ἐμπορευόμενοι—ἄπειροι ἔτ'—παρελθόντι ἔτει. II. τελειῶσαι ἐβούλοντο—ἐνια οὐτ'—ἄπειροι ἦσαν—Θρασύματα ἐλάττω—ὄσαι εἰσὶν—ἐνεχθέντα ἐν—χρῆ ἀρχομένην—ἐπιμέλεια ἀνέκειτο. III. ὑπετίθεντο οἶ—δήμαρχοι ἀπέστησαν—κίσθαι ἐν—οὐδέναι ἔτι. IV. ἤδη αὐτῶν—πονηροτάτου ὀλέθρου—βιασάμενοι ἡμᾶς—δόγμα ὑμᾶς—νόμιμα ἅπαντα—νόμοι αὐτῶν—κίβυ ἀπόρων. V. δεινὰ ἤξιον—ἄνδρα ἐγνωσαν—βία ἐτύγχανεν—γεγονότα ἐπιδεικνύμενος—κραιτέτω ὄντι—κατρίδι ἠγεμονίαν et rel. Lib. XI, I. παράδοξα ἔργα—ἀγῶνα ἀράμενοι—σχέλια ὑπέμεινε—ἄξια ἠγοῦμαι. II. κραττόμενα ὑπ'—ἀφόρητα εἶναι—γεγόμενα ἐδόκει. III. ἀπολαλοῦσα ἀναλαβεῖν—Σαβίνοι ἐμβαλόντες—γιγόμενοι ἐγκρατεῖς—ὄπλα ἀκτέον—κυρωθέντα ὑπ'. IV. αὐτῶ Οὐαλιόριος—ἀντίστημα ἐρῶν—βοήθεια ὑπ'. V. ἐκάθητο ὑπ'—Ποκλίω Οὐαλιόριω et rel. Excerpt. ex XII, II. ἐπειδὴ ἀγχοῦ ἐγένετο—σκέλα ἀφελόμενος. III. κακωθεῖσα ἦ. V. αὐτῶ οὐ et rel. Ex XIII, II. οἷα ὁ. III. Βασιλεία Ἡρα. IV. λαβούσα ἰσχυρῶν—κακωθεῖσα ἦ. V. ἀσχημονήσῃ ὁ et rel. Ex XIV, II. πολὺ ἀποδεῖν—δρυμοῦ Ἐρκυνίου. III. ὀνόματι ἦ—Καλτοῦ αὐτόθι—αἰγιαλοῦ ἐλάβοντο. IV. σηκῶ ἱερά—φυτευθεῖσα ἐλαία—ιερῶ οὐσιν ἐμπροσθεῖσα ὑπὸ et rel. Ex XV, I. ἄνδρα ἀμύνοιτο. IV. μεγάλα ἐβλαπτον. V. ἔτεροι ὑπὸ et rel. Ex XVI, I. δὴ αἰθριον—δὴ αὐτῶ. V. παιόμενοι ἀπέργονται et rel. Ex XVII, I. Ἰταλίᾳ ἐστὶ—ποταμοῦ οὕτως. II. παρθέναι ἀναχωροῦσιν. III. [ἐρινεοῦ ὁμοίως]. IV. πεπρωμένω αὐτῶ εἶη. V. Ζεφύριοι ὀνομάσθησαν et rel. Ex XVIII, V. ἄνδρα ὀρίσαντα et rel. Ex XIX, I. ἦ ἐδηλοῦτο. III. οὐδέμια εὐρηται. IV. ἄλλοι ἀπὸ et rel. Ex XX, II. ἐκάστου ὄρον. IV. Μακεδόνα Ἀλεξανδρον. V. Βρόττιοι, ἐκόντες—πᾶσα ἄλλη et rel. Quae vitia, maxime graviora, quin magnam partem e melior. codd. corrigi possint, non dubito.

In libro de compositione verborum legis c. I. ἐκείνη ἔφη — γενικώταται αὐτῆς. II. κρείττω ἐκείνης. III. βιωτικά ἤρημνευμένα ὑπέρου — πάνυ ἡδίστων — δὴ αὐτῶν — πᾶσα ἢ — ξένα ἢ πεποιημένα ὀνόματα — λέγοντι ἀραιῖ — καλλιλογεῖσθαι ἐπιτήδειον — καλοῦ, ἐγγυτέρω — χαρακτηρισ εἰς. IV. πάνυ ἐστὶ — πολὺ ἀπέχειν — Ὀμηρικῇ Ἀθηνᾶ — λαμβάνουσα ὀνόματα — πολλῇ ἐπίδοσις — καλά ἐστιν — χεῖρονι ἀρμονίᾳ — κρετίστη εἶναι. V. Ὀμηρικὰ ἔχει — ποιητῇ ἐναντίως — πολλὰ οὐχ — ἐπανατείνασθαι ἐστι — στήναι αὐτοῦ — ποιηται εἰδέναι et sic reliqua.

In libello de veterum scriptorum censura legis 1. γυναῖκα ἀγροίκου — συλλέγοντι, οὐκ. III, 1. κρατεῖ Ἡρόδοτος. 2. πάνυ ἀκριβῶς. 3. ἔχει οὖν — ὁμοία ἢ. IV. Ἀριστοτέλη εἰς. C. V. non est hiatus.

In libro de oratoribus antiquis 2. legitur ἦμιν ἀρχὴ — βραδείᾳ ἐστιν — μέγα ἐπ'. 3. ἐγένετο ἢ. 4. μέλλοντα ἐκ — κρείττονα λαχόν — πάνυ ὄντων. In iudicio de Lysia 1. ἄλλη Ἑλλῆς. 2. γενέσθαι ὁ. 3. αὐτῇ ἢ δόξα ἦν. 4. δυσείκαστᾳ ἐστιν — δεόμενα ἐξηγητοῦ — ἅπασά ἐστι — αὐτὸ ἀγαπᾶν. 5. ἀσθενεῖα εὐρέσεως et sic rel. In iudicio de Isocrate 1. ὄνομα ἐν — ἄλλη Ἑλλάδι — ἐγένοντο ἀριστοὶ — Χαιρωνίδου ἀρχοντος — ἀδήλου ἐτι. 2. χαρακτηρισ ἔχει — τιθεῖσα ὄνομα — ἀκριβοῦσα ἐν — πολὺ ἀπέχοντι — αὐτοῦ οἱ. 3. πρόποντα εἶναι. 4. ἐπιχείρημα ἐξεργασία — μεζονά ἐστι. 5. Ἑλλάδα ἐλευθερώσαντες — Ἑλλάδα οἰκοῦντες et rel. In iudicio de Isaeo 3. ἐσχημάτισται ἀπλούστερον. 4. ἐργασμέναι ἀπλῶς. 5. διαλλάττοντα ἔδοξεν. et rel. In iudicio de Dinarcho 2. ἃ οὖν ἐγὼ αὐτός. 3. λόγῳ εὐθύς μὲν — ἤδη ἂν. 4. ἔχοντα ἔτος — γέροντα αὐτὸν — πέμπτου ἢ — εἰκοστῷ ἔτους. 5. παραδείγματα ἐκθέσθαι — παραδείγματα εὐρεῖν. et rel.

In epist. I. ad Ammaeum de Demosth. et Aristot. legis 1. ἀνδρὶ εἰρηται. 4. Καλλιστράτου ἀρχοντος bis. 5. Πολυζήλου ἀρχοντος — Θεοφίλου ἀρχοντος — Εὐθύβουλον ἀρχοντος — Εὐναίντου ἀρχοντος — Κηφισοδώρου ἀρχοντος et rel.

In epist. ad Cnej. Pompej. de Platone etc. 1. Ἐγὼ οὖν — ἀλήθεια οὕτως — λόγοι εἰσι — ἑαυτὸ ἕκαστον — ἀνδρὶ ἀρετᾶς. 2. ἐκχεῖται εἰς — τινι ἀμείνων — θαυμαστά ἔργα δηλοῦσα Ἑλλήνων. 3. πολὺ Ἡρόδοτος — Ἑλληνα

ὄντα—έχουσα ἀπό—Κροίσου ἀρχην. 5. πολὺ ὑστέρει—πάν
ὄντα ἐμοὶ et rel.

In epist. II. ad Ammaeum de iis, quae Thucyd.
propria sunt habes hiatus 2. ἄνδρὶ ἐπιβαλὼν—πολλοὶ
ἄλλοι—χαρακτηριστικώτατά ἐστι. 5. ῥηματικῶς ὄντα. et rel.

In iudicio de Thucydide historico 5. ὁμοίᾳ ἐχρή-
σαντο et sic per rel.

In libro de admir. vi dicendi in Demosth. 2.
παρόντι οἶμαι—ἴσοι ἀλλήλων. 3. πολὺ ἀποσχόντες. 4.
ὄνομα ἐν—χαρακτῆρα ἔχειν—ἀναγκαιώτατα εἰπεῖν—ἠδεῖά
ἐστι. 5. μίγμα ἐκατέρων—ἠδεῖά ἐστι—ἠδεῖα ἐξ. et rel.

Intelliges inde, Dionysium hiatum non quidem eo
studio vitasse, ut in singulis locis, in quibus eum repe-
riamus, haerendum deque eorum integritate dubitandum
sit, hoc tamen inprimis in rhetoricis et criticis scriptis
concedes, eum graviores hiatus, quatenus locorum natura
id committeret, plerumque fugisse. Prorsus aliud autem
scribendi genus deprehendimus in arte rhetorica,
quam Dionysius composuisse fertur et cujus auctor hiatus
utique admisit. Cf. e cap. I. 1. που ὁ δόγματι, εἰς
—εἴη αὐτῷ—φέρει οὖν. 2. Ἴθι οὖν—τέχνην οὐτως—Πυθου,
Ἀπόλλων. 3. ἡ ἡ—αὐτοῦ εἰπεῖν—δυνάμει ἰσοῦται—εἶναι ἐν
—έχοι ὁ et sic rel. C. II, 1. σοι ὡσπερ—ἐμοῦ εἰς—προ-
ανεκροῦσω ἐν. 2. τοι οὐδὲ—οὔτοι οἱ—τοι ὁ—Ζυγία, ἀπὸ.
3. βίου ἀπηλλάγησαν—γάμου ἀθάνατον. 4. ἐαυτοῦ ἐκαστος.
5. ἠδεῖα ἀνάγκη—συνοικίαι ἐγένοντο—συγγένεια ὑπεροχίος
—ὄσα ἀπὸ—ἀγαθὰ ἐγένετο et rel. C. III, 1. ὁ—τούτου
ἀνάγκη ἀκολουθεῖν—ἐκάστου ἡ—που ὀλίγα ἄττα—ἐβδόμη,
ἡ—πεντεκαίδεκάτη εἴη—τούτῳ ὁ—ἡμέρᾳ, ἡ. 2. συμβεβηκότα
ἐνίοτε—σοι εἰς. 3. τούτου ἰτέον—τούτου αὖ—ἐχόμενη ἡ—
περιεχόμενα ἐν. 4. οὗ ἡ. 5. ἔσεσθαι εἰς—γεγόμενοι, οὐκ.
C. IV, 1. ἐπειδὴ οὐχ—προοιμίῳ εὐθύς. 2. ὄσα ἀγαθὰ
ἐκ—μεταβήσῃ ἐπὶ—ὄσα ἐκ—διάκεινται ἐπὶ τῷ γάμῳ οἱ
—δημοτελεῖ ἑορτῇ. 3. ὄσα ἀγαθὰ ἐκ—καθόλου ἐπὶ. C. V.
1. που ἀναγκαιότερον—πρᾶγμα ἤδη ἐπιχωριάζει ἐπὶ—φέρει
οὖν. 2. πραγματεύεσθαι ἐν—ἀρχῇ οὖν—δοκεῖ ἀναγκαιωτάτη
ἂν—προκεχειρίσται ἐκ—ἀναγκαιῶν αὐτῷ ἡ—χεῖρας ὀφείοντος
—ὄψει αὐτῇ—ἄνδρα ἐπιλεξάμενον καταπέμψαι ἐπὶ τὸ αὐτό

ἔθνος. 3. φανερά εἶη—φανερά ἀκριβέστερον—νεὰ ἡλικία—
 γῆρα ἀκμάζειν—ἄξιοι ἀρχῆς—θεμιστοκλεῖ ἐφαρμοζοντα—
 ἀμείνω ἀποφαίνοντα. 5. οἶα ἀμείβεσθαι—πολλή εἶη—εἰ οὖν
 —ἡπειρωτικὴ εἶη et sic rel. C. VI, 1. δὴ οὐδὲ—δὴ ὁδῷ
 —πολλὰ ἐν—αὐτῷ, ἐπιτάφιος—παραδείγματα αὐτῶν—ἐπιτή-
 δειοι οὕτως. 2. τύχοι αὐτῆ—παρελθούσα εἰς—αὐτῆ ἐγένετο
 Σαλαμίνα εἶπεν—θεοῦ ἐκτίσθη—εἰ ὁ—ὅποιοι ἰδίᾳ—ὅποιοι
 ἐν bis.—παρέχοι ἐκ. 3. γενόμενοι, ἐπὶ—δημοκρατία, ἦ. 4.
 παιδοποιεῖσθαι ἱκανοὶ—πάνυ ἐνδόξοις—προσώπου ἐπιτάφιος
 —δόξει εἶναι—ἔξει ὁ. 5. παρέξει ὁ—αὐτῷ ἢ—ἦ ἐν—αὐτῆ
 οἶμος—ὄντι ἢ—συνμετρήθη αὐτῷ ὁ—παρατιθέναι ἀναγ-
 καῖον—ὅποσα ἐν—ὄσα ἐν—Νέστορα ἐβίωσεν—τούτου ἔνεκεν
 —εἰ ἀπὸ λόγου εἶη—τούτῳ ἀποδοτέον. C. VII, 1. που ὁ—
 πολλαχοῦ εἰσι. 2. κινδύνῳ οὐχ—ὄντι ἐργώδει—φανερά ἢ—μεί-
 ζονα εἶναι—κῆκεῖνο ἀναγκαῖον—αὐτοὶ αὐτῶν ἐρόωμενέστατοι
 ἐγένοντο—αὐτοὶ Ἑρμοῦ—λόγου, ἦ—ἄλλο εἶη. 3. δόγματι
 ἀρχόντων—στρατοπέδῳ οἱ—τούτου ἄλλως—τούτου ἔνεκεν—
 εἶη ὁ—ἀρμόσει εἰπεῖν—ἀγῶνα οὐκ—που ἀναγκαϊότερον—
 αὐτῷ ὁ—καθεῖναι ἐαυτὸν. 4. μυρία ἐπὶ—γίνεται ἐκάστῳ—
 δακτυλοδεικτεῖσθαι ἐπὶ—ἐννοία, ὡς—σύμπαντα οἱ καρποὶ
 ἀπὸ—βίου ἀφθονον—μνήμη ἀπὸ—γινέσθω ὁ—ἐπειδὴ οὐ—
 που ἱκαναὶ αἱ προειρημέναι ἐν—χρόνῳ ἀποδεῖ—εἶη ὁ—ἐπα-
 χθείη ὁ—τοιούτου ἀγῶνος—πάσαι ἐπιλοτιμήσαντο et rel.
 C. VIII, 1. περαίνεσθαι, οὐχ—οὐ ὁ—τοιούτῳ εἶδει. 2. εἴδει οὐκ
 —σχῆμά ἐστι bis. 3. καλουμένου ὑπὸ—βαθυτάτῃ ἐν—ὑποβα-
 λέσθαι εὐσχήμονας—ἀγῶνα ἀγωνίζονται—οὕτως ἄτοπον—
 ἀντιδίκου ἰσχυρᾶς—αὐτοῦ εὐδιάλυτα. 4. προειπόντι, ἕτερον—
 λόγῳ ὑπερβάλλεσθαι—φωραθῆναι ὑπὸ—διαλεχθείη ἢ. 5. ὄνο-
 μα ἐπάγει—ὄνομα ἐπιφερόμενον—λόγου ἀρξόμεθα—κεφάλαιά
 ἐστι—ἀσθενῆ ὄντα—δευτέρα ἀπαίτησιν—ψηφίσματα ἔγραψε,
 καλέσει ἐπὶ—αἰτία ἐστὶ—δεῖ οὖν—πεπρακτὰ αὐτὸν—Αἰ-
 σχίνου ἐν—ἐαυτοῦ ἐλεγχόμενον—δῶρα εἰληφῆ et rel. C. IX,
 1. ἐσχηματισμένη ἰδέα—ἀπέχει ὀρθῶς—εἶναι ἐσχηματισμέ-
 νους—δὴ ἀπὸ—σχῆμα ἐσχηματισμένου. 2. διδασκαλία, Ὀμη-
 ρος. 3. παραινεῖ αὐτῷ ἢ—παραινουσα ἐν—παραγγελιά ἐστι
 —αὐτῆ ἀπὸ—θεραπευεῖ αὐτὸν—αὐτῷ ἐπάγει ὄνόματι ἐνῆ.
 4. παραμυθουμένη ὑπαινίττεται—χρῆ αὐτὸν—αὐτῷ ὁ—δη-
 λοῖ ὁ—διοικῆται, ἦ—αὐτῷ ὠνείδιζεν—Σθενέλιφ ἀποκρινο-

μένω ἐπειτίμησεν — ἐπειδὴ ἠρόστειυσεν — τύχη ἐντρονῶ — αὐταὶ αἰ λουδοραὶ αἰ — καταθέσθαι εἰς — λουδοραὶ ἐπι — λέγονται ἄλλα. 5. ἀναγκαιοτάτη ἐστὶ — σχηματισμοὶ εὐρίσκοσθαι — ἔχει ἐσοτρατεύσασθαι — προτείνει αὐτὸς — ἐπειδὴ ὁ — τούτου ὄντος — προτείνει ἡμῖν — κινδυνεύει ἠτῶσθαι — αὕτη ἐστὶ, τὸ ὄρησθαι αὐτούς — ἐπειδὴ ἀγανακτοῦσιν — γένηται ἐξόδου, βούλεται αὐτούς — γενέσθαι ὀργιζομένους — φαίνονται ἐτόμως — αὕτη ἢ ἰδέα ἀρετῆς — πορεύεται ὁ — χρῆ αὐτῶν — ἀνάγκη αὐτῶ — συμβήσεται αὐτῶ ἐναντιώσασθαι — βουλή ἀξιῶν — δεῖ οὖν — λέγει εὐδιάλυτα — ἀκούοντα ἀντιτεχνάζειν — δοκῆ ὑπὸ — φρεσθαι αὐτῶ ὁ — σχητλισμοῦ ἤρξατο — Διὸ οὕτω — ἀσύμφωνον αὐτῶ et sic rel. C. X, 1. πλημμυλούμενα ἐν — τῷ ἰδεῖν — ἦ, ἦ — φωναὶ ἠθικαὶ — μακρότεροι ἐν — τούτῳ ὑπακούουσιν — ἐκείνου ἐξρητημένα. 2. πολιτικοῦ ἠθους — δόγματα οὐκ. 4. μέτρα σὺχ — φύσει ὁμολογούμενα — βραχεῖα ἀποφάσαι — ἀσθενέστερα αὐτὰ ἐξεργάζεται — πραγματεία ἀναγκαῖα — ἀσθενέστατά ἐστιν — πολλὰ ἐν. 5. προσυστησάσθαι, ἦ — αἰ ἐπι — λεχθῆσθαι ὑπὸ — ἰσχυρὰ ὄντα τῷ ἀντιδίκῳ ἴσμεν et rel. XI, 1. δίχα ἐπιστήμης — ἃ ἔτυχεν — ταῦτα ὑπὸ — ἀριθμοῦ οὐδέποτε — ἀπὸ ἡμῖν — ἃ ἐπέβλαμεν — κανόνα εἶναι — τέτταρα εἶναι — αἰεὶ ἡμῖν ὠφελεῖ, ἢ βλάπτει εἰς. 2. λέγοντι αὐτῶ — μεστὰ ἐστι. — ξένου οἰκίαν — ποιησαμένον ἀλλοτρίας — αὐτὸ ἐστὶ — φαίνεται ἐπαξία — που ὁ — παιδεία ἄρα — φιλοσοφία ἐστὶν — κοινῶ ἠθους. 3. ἰδίου ἠθους — πρῶγμα οἰκίον — θεωρία, ἀριθμῶ — ἠθῆ ἀριθμῶ — ῥητορικὰ ἠθῆ — ἑπτὰ οὗτοι. 4. Ἑλληνικοῦ ἠθους — βαρβαρικὰ ἠθῆ — λέγονται εἰσάγει — χρῆμα ἐρωακέναι. 5. εἶναι Ἑλληνικόν — ἔστω Ἑλλήν — εἰσάγει ἰσχυρὸν — διαβολὴ ἐν — μαθηήματα ὀξυτέρους — ἠθῆ ἀπὸ — ἐρχόμεθα ἐπι — δεῖ οὖν et sic rel.

Quae qui legerit, non dubitabit, quin haec non a Dionysio sint profecta. Et revera Schottas in prolegomenis ad h. libr. p. XXVI—L. demonstrare est conatus, ex hac arte rhetorica cap. I—VII. et IX. et XI. minime Dionysio Halicarnassensi esse tribuenda. Quod autem idem vir doctus censuit, cap. sextum alii deberi scriptori, quam cetera idque cum propter elocutionis quandam diversitatem tum propter omissam allocutionem, hoc recte jam refutavit Weismann. in libello de Dionysii Halic. vita

et scriptis, Rintel. 1837, 4. p. 16. et 17., qui ostendit: „septem illa capita ab ipso auctore non separatim edita esse, sed ita juncta, ut integrum absolutumque librum efficerent“, in eo tamen cum Schotto facit, ut consentiat, caput septimum proxime a primo capite collocandum esse. Non minus recte Schottus cap. undecimum Dionysio adjudicavit, in Prolegg. XLVIII—L. At quod idem vir de duabus commentationibus c. VIII. et IX. *περὶ τῶν ἐσχηματισμένων* inter se simillimis disputavit, priorem Dionysio vindicans, posteriorem ei abrogans, recte jam improbavit idem Weismannus l. all. p. 18. et 19. neque oratio ita est comparata, ut Dionysio apte tribui possit. Dicit quidem Schottus p. XLVII. „ni omnia me fallunt, omnis haec commentatio e sermonibus enata est, quibus Dionysius noster Romae artis rhetoricae praecēpta juvenibus proponeret. Tali enim institutioni scholasticae sermonis copia, qua rhetor in locis quibusdam explicandis versatur, repetitiones frequenter obviae, oratio saepius per breviora membra et interrogationes procedens, laudatio denique locorum allatorum negligens optime conveniunt. Quodsi non improbabiliter sumatur, commentationem Dionysianam non ab ipso quidem rhetore in usum publicum esse editam, sed ex ejusdem sermonibus ad juvenes habitis ab amicis discipulisque compositam; facilius poterit causa dictorum quorundam intelligi, quae ipse forsan Dionysius retractaturus fuisset et emendaturus, si commentationem recognitam ac perpolitam in usum publicum edere constituisset.“ Quibus tamen recte haec possunt opponi: primum argumenta minime idonea adhuc esse prolata, quibus probetur, in libro, cujus maximam partem alii esse tribuendam affirmemus, hoc caput Dionysii esse. Eo enim, quod exempla hic e Demosthene sunt deprompta et quod Periclis oratio funebris Thucydidi adscribitur, minime probatur Dionysium praeceptorum esse auctorem. Quod autem *ἔχεις, ἔστω, λαβὲ* et sim. hic leguntur, inde potius concludendum erit, ad unum et quidem eundem, ad quem cetera, Echecratem haec esse scripta. Huc accedit argumentum Weismanni e Quintil.

IX, 2, 65. *petitum, genus controversiarum figuratarum ipsius Flavii demum temporibus invaluisse, quum praesertim apud antiquiores rhetores mentio ejus exstet nulla, ita ut Dionysium inter illos fuisse suspicari liceat, qui σχήματα λέξεως quidem probarent, sed quae σχήματα διανοίας dicuntur, respuerent, quum fieri negarent posse quin verbis mutatis sensus quoque mutaretur. V. p. 19. Neque magis probo, quae Schottus de capite decimo disputat, haec scribens p. XLVII. „Ut taceamus omnem et praeceptorum ad eloquentiam forensem potissimum spectantium et elocutionis indolem ad Dionysianam scribendi et de eloquentia statuendi ac praeciendi rationem longe propius accedere quam priorum septem capitum indolem diserte promissum videmus librum περί μμήσεως, quem a Dionysio scriptum novimus. Ipsam vero omnis tractationis originem quod attinet, etiamnum dubius ac suspensus haereo, utrum ex iis, quae cap. decimo subinde deprehendantur, formularum praeceptorumque repetitionibus, et negligentius enunciatis colligere debeam, illam quoque commentationem ex institutione scholastica Dionysiana esse profectam an ab ipso rhetore in usum juvenum, quibus universa rhetorices praecepta ore traderet, descripta existimem. Verba enim sub finem §. 19. obvia: ταῦτα περί τὰ φανερώτατα· πλείω δὲ τὰ ὑπολειπόμενα δείξουσιν αἱ συνουσίαι, quamquam omnino hoc certo significant, praecepta c. 10. proposita ad eos potissimum juvenes, qui Dionysiana institutione uterentur pertinuisse, duplicem tamen interpretationem admittunt, quum voc. αἱ συνουσίαι vel ad ipsos conventus illos scholasticos possit referri vel ad colloquia familiaria, quibus privatim cum discipulis acturus sit, qui de praeceptis illis (vel in ipsa institutione scholastica, vel in commentatione scripta traditis) uberius edoceri cupiant.“ At scribendi genus ad Dionysianum in hoc capite propius accedere prorsus est negandum, atque hic non magis idonea causa est cur de pluribus juvenibus cogitemus. Hoc autem apertum est ex verbis ultimis, haec non posse ab amicis sive discipulis e Dionysii sermonibus edita esse. Hi enim nequaquam*

addidissent: *πλειοι αι συνομοσαι δελξουσι*. Erit igitur de hoc quoque capite judicandum, quod de ceteris, auctorem ejus non esse Dionysium. De capite undecimo idem concedit Schottus.

Ceteri autem historici usque ad Byzantinos aut eandem fere viam quam Dionysius in scribendi genere sunt secuti, aut hiatum prorsus neglexerunt. At eos qui ad vocalium concursus animos attenderunt, sed non ita, ut severe et strenue in hac re versarentur, referes Diodorum Siculum, Josephum in libris de bello Judaico, de vita sua et contra Apionem scriptis, diligentius, in libris, quibus antiquitates Judaeorum descripsit, negligentius, et in libris ad Maccabaeos et de mundo universo falso ei adscriptis negligentissime hac in re compositis, et Appianum, cujus bellum Parthicum tamen centonem esse Plutarcheum ab alio quodam confectum, bene demonstravit Schweighaeuserus. In iis contra qui ne minimam quidem curam ad hiatum evitandum adhibuerunt, numerabis Arrianum, Dionem Cassium, Herodianum et Aelianum.

Fundendas litteras et imprimendas curavit Fr. Nies Lipsiensis.

CORRIGENDA.

- P. 4 v. 13 lege pro demonstrati — demonstrativi.
— 29 v. 38 lege: aptissima pro optissima.
— 44 v. 34 pro an — num.
— 51 v. 36 *πυριζόμεθα* pro *πυριζόμεθα*.
— 71 v. 1. signum parentheseos post „E,“ non post „*τούτων* est“
est collocandum.
— 77 v. 4 *ἐκείνου* scr. pro *ἐκείνο*.
— 86 v. 10 antea scr. pro post.
— 93 v. 3 *ὄν* pro *ὄν*.
— 100 v. 19 testes scr. pr. estes.
— 133 v. 12 referendum scr. pr. refendum.
— 140 v. 27 l. *τεθνεῶτε* pr. *τεθεῶτε*.
— 170 v. 25 l. Alcidas pro Antisthenes.
— 177 v. 1 l. *ζημιῶσαι* pro *ζημῶσαι*.
— 189 v. 10 l. *εἰσήει* pro *εσῆει*.
— 234 v. 29 dele punctum p. Lexico.
— 235 v. 1 post XLIX, 1. adde corrige.
— 237 v. 32 l. *τοῦ λαίου* pro *τέλαιου*.
— 252 v. 15 post κ. τ. λ. dele signum parentheseos.
— 258 v. 21 pro *Πόπολις* scr. *Πόπλις*.
— 284 v. ult. pro n scr. in.
— 287 v. 27 pro *οὐδ' δ'* scr. *οὐδ.δ.*
Ib. 34 pro Hom. scr. Rom.
— 296 v. 23 pro *παρέσχετο* scr. *παρέσχετο*.
— 313 v. 6 scr. *τοῦ ὄργανον* pro *τοῦ ὄργανον*.
— 317 v. 12 scr. nam pro uam.
— 328 v. 2 pro *ἐπεὶ γ'* scr. *ἐπεὶ γ'*.
— 331 v. 34 dele articula.
— 334 v. 8 post *πάντη* adde ante.
— 338 v. 14 post V. adde XV.
Ib. v. 24 scr. nomen pro uomen.
— 345 v. 16 scr. pro *προδόσημην* — *προδόσημην*.
— 387 v. 29 pro nam scr. num.
— 400 (non 004) vers. ult. pro *ὑδωρεν ἐν θίμος* scr. *ὑδωρ ἐν-
θίμενος*.

- P. 406 v. 26 pro *οἷσθα* scr. *οἷσθα*.
 — 419 v. 5 scr. nec tamen *Σμὺ*, ad quod *εἰρηται* igitur non pot.
 — 443 v. 15 ante satis adde strui.
 — 460 v. 23 *τοῖνυ* scr. pro *τοῖνου*.
 — 464 v. 36 leg. Sententia enim.
 — 478 v. 34 pro *ssupicatur* l. *suspicatur*.
 — 481 v. 9 pro *δι* scr. *δι*.
 — 482 v. 13 pro *improbante*, Wyttenb. — *improbante* Wyttenb.,
 — 488 v. 4 scr. *ἔκαστον* pro *ἔκαστο*.
 — 493 v. 1 comma non post etiam, sed post unam ponendum.
 — 496 v. 6 pro *ὅτι* scr. *εο*.
 Ib. v. 27 pro *additum et addendum* scr. *additus et addendus*.
 v. 34 post et excidit *γε*.
 529 v. 10 pro *ταυτῶ* scr. *ταύτῶ*.

THE BORROWER WILL BE CHARGED
THE COST OF OVERDUE NOTIFICATION
IF THIS BOOK IS NOT RETURNED TO
THE LIBRARY ON OR BEFORE THE LAST
DATE STAMPED BELOW.

BOOK DUE WID

CANCELLED

64 1079

~~MAY 3 5 1978~~ 59

BOOK DUE WID

64 1079

NOV 12 1979

RENEWAL
NUM

WIDENER

SEP 14 1998

CANCELLED

